

GALLER'İN RUHU EJDERHA

KAKTUSUN

NIALL GRIFFITHS

AYRINTI

Bu yeşil ve ıssız tepelerde, gözleri kan çanağına dönmüş halde, yağmurdan sırılsıklam bu kırlarda tökezleye tökezleye ilerliyorlar. Bir zamanlar buralarda silah kuşanmış, gözlerini bile kırpmadan azimle bekleyen, baldırı çıplak orduların kemikleri üzerindeki koyun mayısı kaplı toprakları çiğniyorlar. Ayaklarının altından kayıp, yere sağlam basmalarını engelleyen döküntülerden korkarmışçasına sendeleyerek yürüdükleri felaketin eşiği, yalnızca yalçın kayalığın çıkıntısı değil. Asıl felaket artık kovalanan yegâne ejderhanın, titrek avuç içlerinde rüzgârdan ve yağmurdan korumaya çalıştıkları, bir parça sigara paketi yaldızından içlerine çektikleri dumandan ibaret kalması. Oysa yalnızca çisilti, çisilti ve rüzgâr var. Ki bazen ve geceleyin bu tepelerde dağlar gök gürültüsüyle zangırdar ve fırtına feryat koparır ve yağmur cirit atılıyormuşçasına azar ve şimşek çaktığında salkım saçak gölün üzerinden sıçrar. Ama bugün değil.

1990'ların sonlarında, Britanya'nın çeşitli bölgelerinde doğmuş bir grup genç aylak, sürüklendikleri Galler'in batı kıyısında, dağlarla deniz arasına sıkışmış, küçük bir kasabada birbirini bulur. Bir yandan onları bu yere getiren özlem ve bağımlılıklarını keşfederken, bir yandan da hayatın eksikliğini duydukları anlamına dair yoğun ve öfkeli bir arayışın içine girerler. *Gre* uçkuruna düşkünlük, her türden uyuşturucu ve alkol sevdası, küçük çaplı suçlar arasında gidip gelirken, yeni bir binyılın başlangıcında kendini sorgulayan gençlerin eğlenceli, yürek burkan öyküsüdür.

Şaşırtıcı ölçüde iyi kotarılmış bir eser... ustalığının nabzı her sayfasında atan... olağanüstü yetenekli bir yazar.

IRVINE WELSH

Irvine Welsh'in *Trainspotting*'i hoşunuza gittiyse, *Gre*'ye bayılacaksınız.

Daily Express

Trainspotting'e hayran kalan herkes *Gre*'yi inandırıcı, telaşlandırıcı ve bağımlılık yaratıcı bulacaktır. Galler'in İskoç işi sosyal konut mahallerinde yaşananlar Griffiths'in Aberystwyth'iyle kıyaslandığında çocuk oyuncağı gibi gelir.

The Times

Konu edebiyatta binyıl sürecek taze bir başlangıcı neyin tetikleyeceğine gelince –çetin, rahatsız edici ve unutulmaz– *Gre*, pekâlâ üzerinde bahse tutuşulacak o kitap olabilir.

Independent

Griffiths kesinlikle yetenekli bir yazar. Muazzam, duygu dolu ilk romanının her bir köşesinde, bir dozdan ötekine yaşanan bıktırıcı bir hayatı ölümsüzleştirmiş.

Observer

AYRINTI • YERALTI
ISBN: 978-975-539-794-8
9 789755 397948

THG
57725
BOL

KAKTÜSÜN

40 TL

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerìn,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

Yazar Niall Griffiths 1966 Liverpool doğumludur. Halen Galler'in Aberystwyth kasabasında yaşamaktadır. Yayım tarihine göre sırasıyla romanları şunlardır: *Grits* (2000); dağlarda yaşayan yabani bir delikanlının hikâyesini anlattığı *Sheepshagger* (2001); *Kelly & Victor* (2002); iki defa Galler'deki edebiyat/sanat kuruluşlarının Yılın Kitap Ödülü'ne layık görülen *Stump* (2003); *Wreckage* (2005); *Runt* (2006). *Grits* adlı romanından senaryolaştırılan bir televizyon filmi çekilmiştir. *Kelly & Victor* ve *Stump* adlı eserlerinden de televizyon filmleri üretme çalışmaları devam etmektedir. Niall Griffiths gezi öyküleri, restoran ve kitap eleştirilerinin yanı sıra radyo oyunları da kaleme almıştır.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Galler'in Ruhu Ejderha

Niall Griffiths

Ayrıntı: 764
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 75

Galler'in Ruhu Ejderha
Niall Griffiths

Kitabın Özgün Adı
Grits

İngilizce'den Çeviren
Ahmet Aybars Çağlayan

Yayıma Hazırlayan
Aylin Kayapalı

© *Niall Griffiths 2000*

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No.: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım: İstanbul, 2014
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-794-8
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım Tic. San. ve Ltd. Şti
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Galler'in Ruhu

Ejderha

Niall Griffiths

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G. Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTYBLUE
Philippe Djian

SIKIGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

YERALTISAKİNLERİ
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr.

SUÇLULUK KİTABI
Kym Lloyd

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

LAZZARO, DIŞARI ÇIK
Andrea G. Pinketts

BİZ RÜYA GÖRÜRKEN
Clemens Meyer

ÇAMUR KRALININ KIZI
Birgitta Trotzig

HÜCRE
Hubert Selby Jr.

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

ACI DÜŞLER BULVARI
Cumhur Orancı

KİRLİ, PASLI, BOZUK
Alican Ökmen

YOK EDİCİ
William S. Burroughs

UNUTULMUŞ ADANIN KARARSIZ SEÇMENİ
Arthur Nersesian

DEVRİMİN KIZLARI
Carolyn Cookef

TRAVESTİ
Mircea Cartarescu

KURGUDANDA GARİP
Chuck Palahniuk

KUZUNUN KUSURU
Andrea Pinketts

BEKLEME DÖNEMİ
Hubert Selby Jr.

NARKOPOLİS
Jeet Thayil

YALNIZ GEZGİN
Jack Kerouac

İLK KİTAP: SARI
Serdar Şekerci

UFACIK BİR PEYGAMBER
James Bernard Frost

Büyükanne ve Büyükbabama

Teşekkür

Anne ve babama, pek çok şey için Nickie'ye, Linsey'ye, Alex'e, özellikle de ödünç verdikleri paralar için Tony ve Karen'e, Ian Woodhurst ve Richard Calvert'e, her şeyden önce Galler'e geri dönmeme yardımcı olduğu için David Snelson'a teşekkür ederim.

Verdikleri ilham, para, destek, gösterdikleri yakınlık vb. için herhangi bir öncelik sırası gözetmeksizin Matt Loader, Rich O'Regan ve minik Ffion'a, Catrin Rhys, Deborah Jones, Jennie Wood, Harry ve Claire ve bebek Ferdia'ya, Griff, Gray Bass, Ken, Hilly ve Jan'e, Clive Meachen, Paul Wain, Stevie Smythe, Chris Milton ve şimdiye kadar birlikte içtiğim, güldüğüm ve dans ettiğim herkese teşekkürler. Galce konusundaki yardımları için Catrin'e, özellikle para için Jennie'ye ve burada sıralayamayacağım kadar çok şey için Deborah'ya da ayrıca teşekkür ederim.

Hepiniz sağ olun. Nietzsche bir zamanlar şöyle demiş: "Ve sadece dans etmesini bilen bir Tanrıya inanmalıyım." Buna katılmamak delilik olur.

GRE*: Pütürlü bir görünüşe ve kumlu bir dokuya sahip herhangi bir tortul kayaç için yaygın olarak kullanılan, muğlâk bir terim... [G]re adlı kayaçlara Alt Paleozoik Dönemde meydana gelmiş "grovaklar**" arasında rastlanır ve önemli ölçüde ince tanelidirler. Ancak (Aberystwyth Gre Formasyonu'ndaki gibi) daha iri, az çok köşeli kırıntılar da barındırırlar... Terim bazen herhangi bir sert kumtaşı yatağını diğer katmanlardan ayırmaya yarayan, kestirme bir kelime olarak da kullanılır.

Wyatt, Anthony, *Challinor's Dictionary of Geology*,
Altıncı Baskı, Galler Üniversitesi Yayınları, Cardiff, 1986

GRE: Köşeli ve gelişi güzel dizilmiş kuvars ve diğer mineral taneciklerinden oluşan, tane boyutları bakımından kumtaşıyla çakıl kayaç (konglomera) arasında yer alan bir kayaç türüdür. Çoğu kayaç, eğer iri taneli ve sertse, mahalli dilde "gre" diye adlandırılır.

Nelson, A. and Nelson, K.D., *Dictionary of Applied Geology*,
George Newnes Ltd, Londra, 1967

* "Gre" terimi kitabın özgün adı olan "Grits" teriminin Türkçe karşılığıdır. (ç.n.)
** İnce taneli kil hamurunun içine yerleşmiş, çeşitli mineral yapılarına sahip daha iri ve köşeli kayaç kırıntılarından oluşan sert bir tortul kayaç. (ç.n.)

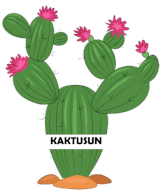
Batı Galler İçin Kişisel Kılavuz'dan, yazarı belirsiz, şahsen yayınlanmış, s. 3

Fosilli, kafa karıştırıcı, türlü türlü: Batı Galler'deki Ystwyth Vadisi'nin bulunduğu bölge coğrafi bakımdan zengindir. Öyle bir çeşitlilik barındırır ki, doğrusu bu adaların hiçbir yerinde buradakilerden daha güzel Gre örnekleri yoktur. Katmanlar arasına sızan magmasıyla, birbirinin üstüne istiflenmiş killi şist kayaçlarıyla ve soluk sert kumtaşlarıyla benzersizdir. Aberystwyth kasabası varlığını böylesi kadim toprak altı oluşumlara borçludur. Üzerinde yükseldiği zeminin harcını katılaşmış yer altı çamur dereleri sağlamıştır. Bizzat Aberystwyth de suyla kayanın ardı arkası kesilmeyen mücadelesine tanıklık etmektedir. Çıplak uçurumlardaki parlak mikrogranit yırtıkları bu sonsuz savaşın kabuk bağlamış yara izleridir. Gezegenlerin taşlaşmış kemresi kil taşının granit içinde kararlılıkla usul usul yılan gibi süzülürken sergilediği bu kozmik sabrını, insana özgü kayda geçirilebilir zaman ölçeğine göre faaliyet gösteren herhangi bir maddi varlığın kavraması hiç mi hiç mümkün değildir. Ne var ki yakından bakıldığında bünyesinde, derisine dövme gibi kazınan, mizacının tam zıddını da barındırdığı fark edilir. İçerisinde titrek bir mum ışığı kadar kısa ömürlü hayat izlerine rastlanır: Şurada bir trilobit lobunun, burada bir salyangoz oyuğunun işareti bulunur. Bölge, bir görünüp bir kaybolan, çoktan maziye karışmış, baştan çıkarıcı sırlara gebe zengin bir fosil yatağıdır. Ancak söz konusu çeşitlilik, kayaçların omurgasızlar filumunun hepsinin ve sadece onların alabildiğine geliştiği Silüryen Döneminde ortaya çıkmaları nedeniyle mecburen ve bazılarının dile getireceği üzere hayal kırıklığı yaratacak ölçüde sınırlı kalmıştır.

Gene de: İşte buradalar. Onlar burada. *Aros Mae*[*]

* Hem de kalıcı olduklarını belirten Galce ifade. (ç.n.)

İlerliyorlar

Bu yeşil ve ıssız tepelerde, gözleri kan çanağına dönmüş halde, yağmurdan sırılsıklam bu kırlarda tökezleye tökezleye ilerliyorlar. Bir zamanlar buralarda silah kuşanmış, gözlerini bile kırpmadan azimle bekleyen, baldırı çıplak orduların kemikleri üzerindeki koyun mayısı kaplı toprakları çiğniyorlar. Ayaklarının altından kayıp yere sağlam basmalarını engelleyen döküntülerden korkarmışçasına sendeleyerek yürüdükleri felaketin eşiği, sadece yalçın kayalığın çıkıntısı değil. Asıl felaket artık kovalanan yegâne ejderhanın, titrek avuç içlerinde rüzgârdan ve yağmurdan korumaya çalıştıkları, bir parça sigara paketi yaldızından içlerine çektikleri dumandan ibaret kalması. Oysa yalnızca çisilti, çisilti ve rüzgâr var. Ki bazen ve

geceleyin bu tepelerde dağlar gök gürültüsüyle zangırdar ve fırtına feryat koparır ve yağmur cirit atılıyormuşçasına azar ve şimşek çaktığında salkım saçak gölün üzerinden sıçrar. Ama bugün değil.

Rüzgârın yalaya yalaya cascavlak bıraktığı bir tepeciğin kuytusunda, atalarının atalarının bir zamanlar bu volkan tepelerinde kemik yaylarla yabandomuzu izi sürdükleri Roger adlı genç, kamçılayan rüzgâra söylenir ve daha bir yumaklanarak yeni bir kibrit çakar. Ancak bu da önceki beş denemedeki gibi anında sönüverir. Colm'dan Zippo'sunu ister. O da fena halde yenmiş parmaklarıyla uzatır. Roger pürdikkat gözlerini önündekilere diker. Bakışlarını folyo, kahverengi toz, rulo yapılmış beş sterlinlik banknot ve zayıf titrek alevden ayıramaz. Colm'un eli yeniden araya girer. Bu sefer imdada yetişir; geri aldığı çakmağı kıpırdatmadan sigara paketi yaldızının altında tutar. Böylelikle Roger, kıymetli tozun tek bir zerresinin boşa gitmemesi için, serbest kalan iki elini birden rüzgâra siper eder. Belli belirsiz bir çatırtı duyar ve buharı paradan yaptığı şnorkelle derin derin içine çeker. O kadar derin soluk alır ki sırtüstü devrilir ve kafası tepenin çamurlanmış ot kaplı yamacına çarpar. Çarpmanın şiddetiyle çanak şeklinde, çanak derinliğinde bir çukur oluşur.

—Nasıl bir şey? Kıyak mı bari?

Roger başını sallar ve nefes verir/iç geçirir.

—Ben de azıcık çekebilecek miyim dersin ha?

Roger gülümseyerek yeniden kafa sallar ve teçhizatını Colm'a ikram eder; miskince, ağır ağır. Kol ve bacakları gevşemeye başlamıştır bile.

—İyi cephane galiba? Boktan malla fazla seyreltmemişler anlaşılan?

—Acayip saf kahverengi oğlum. Geçen seferden sonra sence Iain bana harbi olmayan mal falan satabilir mi? Söyledim ona, elbet söyledim. Dedim ki bir daha o boktan şeyi... iyk... boktan *Nesquik* gibi şeyi... ve kahretsin yaparım...

Roger'ın sesi giderek kısılır. Başını kaldırır ve gözlerini kırpıştırarak bu hayaletler ülkesinin belli belirsiz gölgelerine, arkadaşlarına bakar. Saçları ve giysileri rüzgârda kanat çırpmakta, solgun benizleri puslu gün ışığında parıldamaktadır.

Colm, Roger'ın yanına çömelir. Onun artık ürperen bedenini kötü havadan korunmak için kullanır. Kol ve bacaklarını sıkıca karnına doğru çeker. Bir tespihböceği veya bir kirpi veya kendini savunmaya çalışan herhangi bir küçük hayvan gibi başını da öne eğer. Eroini içine çekebileceği dumana dönüştürmek için kıvrıldıkça kıvrılır. Burada, gümüşi kış güneşinin altındaki bu yaman ve görkemli tepelerde, nabzı kafalarının içinde atan, paylaşılan ve ışıldayan o dünya kadar göz kamaştırıcı başka bir âlem yoktur. Hayat mercek altına alınsa dikkatimizi ilk onlar çeker. Hatta belki içlerinde ne kadar şiddetli fırtınalar koptuğunu bile görüp işitebiliriz.

Hassas bir işle uğraşan Colm'un dikkatini (başkalarının ona bahşetmesini beklediği anlayışı gönül rahatlığıyla ihmal edebilecek kadar zom olmadığı için) dağıtmaktan kaçınan Roger'a ağırlık basar ve kafasının içinde uğultular duyar. Başını yavaşça kaldırır ve neredeyse kös kös bir ifadeyle gözlerini yüksek bir taş yığınının tepesine tırmanmış olan Paul'a diker. Rüzgârın saçlarını savurduğu, orada göğsünü germiş duran Paul, bu haliyle dünyanın gelmiş geçmiş en büyük kabile reisini andırmaktadır. Sanki huzursuz ruhu onların, yani torunlarının maskaralıklarını yargılamak üzere hortlamıştır. Roger gözlerini kısarak Paul'un yüzündeki ifadeye akıl erdirmeye çalışır. Ancak Paul'un nereye baktığının bile farkında değildir. Yeri mi, göğü mü, dalgalı ve tatlı suyla tuzlu suyun karıştığı gölü mü, yoksa birbirine sokulmuş titreyen insanları mı süzmektedir? Oysa rüzgârın saçlarını savurduğu, orada göğsünü germiş duran Paul'un gözleri bunların hiçbirini, ama hiçbirini görmemektedir.

Paul

BİRAZ DAHA ŞARAP lazımdı, yani bu karışıma; bu yüzden içine epeyce bir şarap daha döktüm. Kıyma ve havuç ve soğan ve sarımsak ve domatese iyice yedirdim. Oysa tattığımda ağzıma hâlâ etin yağlılığı ve yavanlığı geliyor ve daha da kötüsü damağımda, iğrenç küf bağlamış duvarları nedeniyle bu mutfaktan hiç eksik olmayan kahrolası berbat küflü bir tat kalıyor; bu yüzden biraz daha şarap ve biraz daha ot ekliyorum. İşte, bu hiç de fena değil. Ocağın arkasındaki siyah küf tavana kadar yayıldı ve burada pişirilen her şeye korkunç, nerdeyse balığınkine benzer bir tat geçiriyor. Lanet olsun bu insana pek de iyi gelmez. Gene de kimsenin umursayacağını sanmam; herhalde hepsi açlıktan fena kırılıyordur artık. Biraz

daha şarap lazım; yani sanırım bu sefer bardağıma. Şişenin bütün bir öğleden sonra mutfakta ortalıkta durmasına rağmen gene de bok gibi şarap kalması, işte *bu* hiç beklenmedik bir şey. Bir dikişte içip bardağımı yeniden doldurdum; serbest kalan elimle de tavadakileri karıştırmaya devam ettim.

—Bakın kim varmış burada: Paul Pot. Büyük beyaz şapkan nerde?

Colm paldır küldür içeri girdi ve buzdolabından bir şişe dolusu elma şarabı çıkardı. Keyfi oldukça yerinde görünüyordu.

—Tanrım! Bu da neyin nesi?

Pencere denizliğindeki koç kafatasını eline aldı; kokladı; dikkatle göz yuvalarından içine baktı.

—Bugün Malcolm buldu onu, dedim ona. —Cwn Rheidol'daki bir tarlada falan sanırım. Anlaşılan orası ölü koyunla doluymuş, fil mezarlığı falan gibi. Malcolm'un ödü bokuna karışmış; artık oranın lanetlendiğine hükmediyor.

Colm hindistancevizi ağaçları falan gibi kıvrımlı olan boynuzları sıvazladı.

—Ya artık eve kötülük getirdiği için falan dertleniyor her zamanki gibi. Çok zevzekçe.

Colm sırıttı ve dedi ki: —Tam bir gerzek.

—Ya, farkındayım dedim, bir yandan da gülerek. —Fakat sana bir şey söyleyeyim mi? Kötü herhangi bir şey olduğunda, kahrolası günahını kimin çekeceğini kestirebiliyorum.

—Öyle ya. Onu kazığa bağlayıp yakarız.

İçeriye Colm'un ardından Mairead girdi. Birkaç gündür her zamanki halinden çok daha iyi görünüyor. Hâlâ biraz solgun falan ve sessiz ama onu hiç geçen birkaç haftadaki kadar sarhoş görmemiştim. Kahretsin yerinden kalkacak hali bile yoktu. Mesela Iestyn'ın geçen ay aşağıda limandaki partisinde, Mairead az daha kendi kusmuğunda boğulacaktı. Hiç kimse de ona hayat öpücüğü vermezdi çünkü dudakları kusmukluydu; zaten ihtiyacı da yoktu; ayıldı ve biraz daha içti.

Colm hortlak gibi sesler çıkardı: —VuuuUUU, vuuuUUU! Kafatasını da Mairead'in yüzüne sokuşturdu. Yani *batırmadı* canım, hani sadece dokundurdu falan. Böyle şeylerden -kemiklerden falan- hoşlanır da.

—Vay canına! Nerden çıktı bu?

Mairead onu eline aldı ve okşadı; mest oldu.

—Mal bulmuş onu, dedi Colm. —Müthiş be. Piç kurusunun boynuzlarına bakın hele.

Onlar bir süre kafatası üzerinde yaygara koparttılar; ben de peynirli sosu hazırladım. Kestirmeden; paketi aç, süt ve biraz daha peynir ekle ve iyice pişir. Unla, tereyağıyla, sütle vakit öldürmeye hiç gerek yok; hayat yarım siktirici saat boyunca karıştırıp durmaya değmeyecek kadar kısa. Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı. Sosu kaynayıncaya kadar ısıtıp biraz daha şarap içerken, koyulması için ateşte bıraktım. Küf kokusu sinmesin diye tavanın üzerine bir tabak kapattım. Diyorum ki, kahretsin hepimiz bronşit falan olacağız. Emlak bürosundakilere lanet olsun bir posta söyledim ama siklerinde değil. Parayı aldıkları sürece başka bir şeyi umursadıkları yok.

—Hay kafama sıçayım!

Mairead daha önceleri pencerenin önünü kapatan çalının artık yerinde olmadığını gördü. Vadiye doğru bakakaldı.

—Manzaranın bu kadar güzel olduğunun farkında değildim. Çalıyı kim kesti ki?

—Ben, dedim ona. —Bugün erkenden. Palayla uçuruverdim. Saatler sürdü. Keyifliydi.

—Artık ta Comins Coch'a kadar görebiliyorsun. İnanılmaz.

Colm kafatasını yerine bıraktı ve elma şarabını şişesinden başına dike dike salona döndü.

—Malcolm! Kafatasçığı nerde buldun?

Mairead bir bardağa şarap doldurup onun peşi sıra gitti. Tuhaf bir şekilde şişeyi mutfakta bıraktı. İyi ki de öyle yaptı. Mairead içmeyi sever mi sever ve normal olarak şimdiye kadar ayağa kalkamayacak kadar veya nerdeyse öylesine leyla

dört bir tarafı şişelerle çevrili halde bir köşede oturup sigaranın birini söndürmeden diğerini yakar, gıdaklar gibi yok yere kıkırdayıp dururdu. Aslında sanki herkes şu anda içmeye ve kafa yapmaya ara vermiş gibi. Colm bile; siktir, Roger bile. Hepsine bu yemeği pişirmemim nedeni bu. Sadece lazanya falan ama bildiğim kadarıyla bazıları haftalardır, kesinlikle de günlerdir karınlarını doyurmamışlardır. Colm'un spid bombasından* başka boğazından geçtiğini gördüğüm son şey Angel'deki yapış yapış bir *cheese roll*'du** ama aslında onu o günden beri görmediğim için yemiş de olabilir sanki. Hepsi aç gibi görünüyor; herkes torbalar dolusu akaryakıtın yanı sıra cips falan da taşımış. Roger'sa ona göre (alt tarafı Spar'dan alınan reçelli kekin ortadan bölünüp üzerine haşiş serpilmiş hali olan) bir tür uzay keki getirmiş ve hepsi salonda sarma ve (izledikleri önce *Taxi Driver*'dı*** şimdi de kahrolası *Beavis and Butt-Head*****) videoyla iştah açıyorlar. İçerden Roger'ın hep aynı rezillikteki kahkahalarının sesi geliyor: ah-hah, ah-hah. Bana gelince, boğazımı açmak için çalıyı doğradım; ardından da alışverişe çıktım ama daha sonra kendimi birkaç kutu *Guinness* ve birkaç defa pipo içerek yatıştırmaya mecbur kaldım. Günü fena geçirmedim aslında; hatta kasabada Phil'e rastladım ve bana ucuzuna asit vermek istedi ama hayır dedim. Sadece hayır deyin, çocuklar, hayır deyin. Her neyse, lanet olsun tonla yiyecek hazırladım herkese; tek umudum bünyelerinin kaldırması. Uyuşturucunun yerini aniden yemek aldığında ne gibi felaketlerin meydana gelebileceğini geçmiş deneyimlerimden biliyorum; tam tersinden çok daha kötü, inan. Yanlış durumlarda insanı feci mahveder; yiyecek yani.

---

* Sigara kâğıdından yapılan bir bohçaya sarılarak yutulan metamfetamin. (ç.n.)
** Geleneksel adı "*Welsh rarebit*" (kızartılmış Gal ekmeği) olan eritilmiş peynir soslu kızartılmış ekmek. (ç.n.)
*** Martin Scorsese'nin yönettiği, Türkçe adı *Taksi Şoförü* olan 1976 yapım film. (ç.n.)
**** 90'lı yılların çok tutulan bir çizgi film dizisi. (ç.n.)

Malcolm'un içerdekilere ölü koyun tarlası, Afrika veya Hindistan veya her nerdeyse fil mezarlığının o Galler muadili hakkında her şeyi anlattığını işitiyorum. Roger hâlâ aynı sesleri çıkarıyor: —Ah-hah, ah-hah ama TV mi Malcolm yüzünden mi bilmiyorum. Peynir sosunu ve kıymayı tekrar karıştırdım ve Liam'ın Donegal'den getirdiği *poitín*'den* bir bardağa doldurup tatmaya kalkıştım; bir dikişte içince, nerdeyse kahrolası genzimi yakıyordum. Tanrım. Öksürmem bitince bir bardağa soğuk bira boşalttım ve boğazımdaki yanma hissini bastırmak için bir yudumda içtim. Ardından pencereden dışarıya, vadiye baksın diye koç kafatasının yüzünü arkaya çevirdim. İşte, şimdi oldu dostum. Tüm o çalılar da yok artık. Şimdi daha fazlasını gör. Orada yamaçtaki erkek ve kız kardeşlerini seçebiliyor musun? Gözlerin olsaydı eğer, görürdün.

Yukarda köşede ağının içinde bir örümcek dikkatimi çekti. Minik gövdeli, uzun ve çırpı bacaklı olanlardan; Colm'un nefret ettiklerinden. Hakkaten iğreniyor; onu birkaç defa fena halde beti benzi atmışken gördüm. Hatta duvar üstündeki birden bire ortaya çıkınca nerdeyse kusacaktı. Meğer farkında olmadan yanı başında falan oturuyormuş. Oysa kocaman, tıknaz, kıllı olanlar canını sıkmıyor; hatta onları eline aldığını gördüm. Tuhaf. Bak bir de tespihböceği veya Mairead'in onlara taktığı adla bir bebek armadilyo var. Bicik boyutlarında bir tank gibi. Dikkat etmezse Bay Örümcek onu avlayacak.

Tanrım. Mekân basbayağı bir böcek kümesine dönüyor.

Biraz daha bira içtim (şu *poitín* canıma okudu) ve lazanyayı tavaya yerleştirdim; fırını ön ısıtmaya ayarladım. Salondaki muhabbette şimdi de porno filmlerden laf açıldı. Bir an için içime azıcık sıkıntı düştü çünkü şifonyerin arkasındaki zulamı bulduklarını sandım; ama sonra Malcolm'un yıllar önce gördüğü bir filmden bahsettiğini anladım. Oh be.

—Ya, hakkaten, dalga geçmiyorum, koyunu düzdü. Lanet tulumunu indirdi ve dibine kadar soktu.

—Koçu dipledi ha!

* Kaçak İrlanda viskisi. (ç.n.)

—Yo, dedi Mairead. —Koç değildi, maryaydı. Bu herifte hiç mi hiç dipçilik yok.

—O becerirken koyun ne yapıyordu peki?

—Hiçbir şey, otluyordu. Rahatı kaçmamıştı.

—Tanrım. Saman sapı da hâlâ herifin ağzında mı duruyordu?

Lazanyayı fırına sürmek için eğildiğimde biri kıçımı çimdikledi. Nerdeyse kafamı davlumbaza çarparak kahrolası beynimi dağıtacaktım.

—Merhaba ufaklık. Nasıl gidiyor, canım?

Bu elbet acayip harika görünen, Sioned'di. Yanakları da akaryakıt yüzünden hafifçe pembeleşmişti. Büyükannesinden aldığı o harikulade eski gerdanlığı takmıştı; iri taşlı olanı. Onu korkunç seksi gösteriyordu. Üf! Ona sarıldım; yüzümü saçlarının arasına sokmak için eğildim. Eğilmek zorundaydım çünkü ben uzunum oysa o ufak tefek. Giysi ve saçlarına sinmiş bira ve sigara kokusuna rağmen acayip hoş kokuyordu. Onu kucakladıkça suçluluktan tekrar yüreğim sızladı; galiba bende uyandırdığı duygudan, vücudundan, özel kokusundan ve sesinin tonundan ötürü. Bunların hepsi Sioned Caernarvon veya belki de Carmarthen'e, ikisini hep karıştırıyorum, çalışmaya gittiğinde Banon ve Colm'un Liverpool'dan bir süreliğine kalmaya gelen Sarah adlı arkadaşınınkinden o kadar farklı ki. Şey, gerçi tüm kadınlar başka başka falan ama birlikte yaşadığım Sioned, anlarsınız ya, o sanki benim "resmi" kız arkadaşım... Eğer fark ederse beni kesinlikle gebertir; fena halde cinnet geçirir. Kalbi kırılır.

Gerçi Banon'la da Sarah'yla da, ikisiyle de iyi vakit geçirdim. Hepsi eğlenceliydi. Gene de kahretsin, her neyse, Sioned'in Caernarvon'dayken ne işler çevirdiğini nasıl bilebilirim ki? Ya da Carmarthen'deyken? Bilmem, biliyor muyum? Bildiğim kadarıyla siktiğimin her gecesi farklı bir herifle düzüşmüş olabilir.

—Malcolm'un bulduğunu gördün mü?

Ona kafatasını gösterdim ve bir bardak *poitín* için mutfağa giren Liam'dan bir sarma aldım.

—Bundan tattın mı, Paulie?

—Ya, az daha kafayı sıyıracaktım.

—Evet, güçlü bir akaryakıt hakkaten. Amcamın en gözde ateş suyudur.

Bu akaryakıttan büyük bir bira bardağının yarısına kadar doldurup çıktı. Tortusu, bardağın dibine çökerken saçtaki kepeği andırıyordu. Sioned kafatasını masanın üstüne bıraktı ve kucağıma oturdu; sarmayı birlikte tüttürdük. Bacaklarım kıçının ağırlığıyla ezildikçe kendimi harika hissettim ve tokmağım kotumun içinde kıpırdanmaya başladı.

Salondan Colm'un sesi geliyordu:

—Mesele şu ki, yani böyle şeyler hakkında hep merak ettiğim aslında, demek istiyorum ki, bunun gibi bir şey falan yaptıktan sonra kendini nasıl hissedersin? Sanki iki seçenek, iki çeşit tepki ortaya çıkardı. Ya şöyle bir şey: Kenefin kenefiyim; insanlığın kahrolası bir süprüntüsüyüm; siktiğimin aşağılığının aşağılığıyım çünkü bir koyunla cinsel ilişki kurduğumda filmimim çekilmesine izin verdim. Ya da şunun gibi bir şey: Aklımdan geçebilecek en kötü şeyi yaptım; bir koyunu düzerken filmimim çekilmesine izin verdim. Daha fazla çamura batamam; bu yüzden tüm ahlaki kurallardan azadeyim ve kurtuldum. Artık istediğim rezilliği yapabilirim. Anladınız mı? Yani kendinden nefret ederek kendini yiyip bitirir misin, yoksa kendini özgür mü hissedersin?

Bacaklarımla Sioned'in kıçını sarsınca ayağa fırlayıverdi.

—Hey! Lazanyayı sofraya dinine yandığım sertleşmiş bir halde getirmeni istemiyorum. Sakinleş, oğlum.

Sarma yüzünden başım kazan gibiydi; gene de memelerine doğru hamle yapınca kahkahayı basıp kaçtı ve ben de peşinden duman altındaki salona geçtim.

—Öhö öhö, tanrım! Göz gözü görmüyor, bu havayı bal gibi bıçakla bile kesebilirsin!

—Vay, bu şeften başkası değilmiş. Gel otur artık, filmi başlatacağız.

Sion'u yanıma alıp nispeten daha az küflü duvarlardan birine sırtımı yaslayıp oturdum. O daha doğru dürüst yerleşemeden parmaklarımı usul usul kotunun arkasına soktum. Parmaklarımın ucuyla kuyruk sokumundaki yumuşak tenini hissediyordum. Tanrım... ne yemek pişirmek, hatta ne de bir lokma çiğnemek istiyordum; sadece Sion'la birlikte yatağa girip onu okşamayı, ona dokunmayı arzuluyordum... Sessizce gülüp beni itekliyordu ama işe yaramıyordu; sanki pantolonumun içinde kahrolası bir çadır kurmuş gibiydim.

Ağzından bilardo istekası kadar büyük bir sarma sarkan Roger filmi videoya koydu. Bu işi yaparken gri tişörtünün kolları biraz yukarı sıyrıldı ve pompa izleri ortaya çıktı. Hiçbirinin taze olmadığını gördüm; bu da iyi bir şey, tabi eğer bugünlerde başka yerlere pompalamıyorsa ki bu beni hiç de şaşırtmaz. Roger, bütün damarları iflas ettiğinde bağrını yarıp iğneyi dosdoğru kalbine saplayabilir. Benden söylemesi, Roger'ın uyuşturucuya bu kadar abanması beni korkutuyor. Colm'dan veya Malcolm'dan veya akaryakıt meselesinde Mairead'den bile daha fazla dehşete düşürüyor. Ama zaten Roger her konuda beni ürkütüyor. Bazen halis muhlis siktiriboktan bir kaçık o. Eroin kullandığında o kadar kötü değil; çünkü o zaman en azından kafayı dikkat çekmeksizin üşütmeyeceğinden emin olabilirsin; bir köşede sessizce sızıverecektir. Gerçi bir fişeğe daha veya bunun için paraya ihtiyaç duyduğunda, Tanrım, o zaman hiçbir piç kurusu emin ellerde değildir; Saraykahrolasıbosna'da sağ kalma şansın daha fazladır.

—Yoo, hayır! *The Little Mermaid** olmaz! diye bağırdı Margaret bir köşeden. Onun burada olduğunu unutmuştum; meteliğe kurşun attığından, belki kasabada kapı kapı dolaşarak elektrikli ev aletlerini –ütü, saç kurutma makineleri gibi şeyleri– satmaya çalışırken zorlandığı günün ardından uyuyor san-

* *Küçük Denizkızı* adlı Walt Disney yapımı çizgi film. (ç.n.)

mıştım. Sonunda bunları pek de fena bir fiyata satmamış, ya da o öyle söylüyor.

Liam ve Laura onaylamadıklarını haykırdılar ama Roger pis pis gülerek arkasına yaslandı. Colm'un da mutluluktan gözleri parlıyordu. Malcolm piponun haznesini yeniden doldurdu ve dedi ki:

—Tek bir öğleden sonrasında *Taxi Driver*, *Beavis and Butt-Head* ve şimdi de *The Little Mermaid*. Tanrım, biz yirminci yüzyıl çocuklarıyız... milenyum sonu kültür-gerzekleriyiz, sahiden...

Sanırım ot başına vurmak üzereydi. Mairead "Under the Sea"* şarkısını söylemeye başladı, hem de hafiften sarhoşça ve bu arada Colm pat diye dedi ki:

—Tanrı aşkına! Çenenizi kapatın da kahrolası filmi izleyelim! Hiç değilse siktirici şarkının *başlamasını* bekleyin, Tanrım.

Mairead'e gülümsemeyle karşılık verdim. O da Colm'un başının arkasına doğru homurdandı ve bana yemeğin ne zaman hazır olacağını sordu.

—Az kaldı, dedim. —Aşağı yukarı on dakika kadar.

—Açlıktan ölüyorum, dedi ve soğan turşusu çeşnili bir *Monster Munch*** paketini açtı.

Aman ne iyi düşüncesiyle elinden bir parça çerez kaptım.

Artık iyice zom olmuştum ve milletin muhabbet konusu karşısında afallamış bir haldeydim. Malcolm ve Margaret siktiğimin kaleleri veya bilmem ne hakkında konuşuyorlardı:

—...belki de bu belayı başımıza kendimiz açıyoruz, diyordu Malcolm. —Hani, korktuğunun başına gelmesi gibi? Yıkıntılarla oynuyoruz dediğimizde o halde oynuyoruzdur; öyle olmasa da, evvelce öyle yapmıyor olsak da... ne dediğimi anlıyor musun? Yani, dünyanın sonu *değil* ama öyle *düşünüyorsak* öyle olur...

---

* *Küçük Denizkızı* çizgi filminin "Denizin Altında" anlamına gelen şarkılarından biri (ç.n.)

** Bir mısır çerezi markası. (ç.n.)

Liam Colm'a baktı ve dedi ki:

—Bence kendini özgür hissedersin. Yani şu üstündeki lanet prangaların tümünden temelli kurtulursun, ya da en azından bir süreliğine. Onlardan nasıl kurtulduğunun gerçekte önemi yoktur; dizginlerinin kopmasından memnun olursun sadece. *Bana* öyle geliyor.

—Yo, yo...

Ardından Malcolm idealistliği yüzünden Liam'a sataşmaya girişti ama usulca, kötü bir niyetle değil ve Laura Liam'a arka çıktı. Herkes birden bağırmaya ve havaya duman üflemeye başladı. Televizyonda oynayan çizgi filmdeki yengeç ve balıklar da şarkı söyleyip dans ediyordu. Margaret'ın kimseye aldırmadığını ve televizyon ekranına odaklandığını gördüm ki bu fena olabilirdi; çünkü çocuk filmleri izlerken bazen keyfi hepten kaçardı. Ama elbette bu ruh haline ve hangi eczayı* aldığına bağlı. Arkamdaki pencerede tıkırtılar duydum; yağmur, Galler yağmuru, şiddetli yağmur, kahrolası demir çubukları gibi yağıyordu. Bakmak için başımı çevirdim ve camdan aşağıya akan suları, vadinin karşısında Comins Coch'taki birkaç ışığı gördüm. Hay Tanrım artık hava çabucak kararıyor. Malcolm'un kahrolası kafatası yüzünden olmalı; hepimiz karanlığa gömüldük. Belki de zamanın nasıl geçtiğinin farkında değilim ve bana öyle geliyor. Sanki saatlerdir yemek pişiriyorum. Bir de sarma var, anlarsınız ya.

Yemeğe bakmak için ayağa kalktım. Mairead dedi ki:

—Canım yardım ister misin?

—Yo, idare ederim. Bu kadar aşçı fazla gelir, dedim. —Çok sayıda keş de lazanyayı berbat eder. İstersen masaya bir şeyler koyabilirsin.

---

* Eserin orijinal dilinde genellikle uyuşturucu/uyarıcı ayrımı yapılmamıştır. Uyarıcılara da uyuşturucu demek yanlıştır. Dolayısıyla bu eserde "çeşitli amaçlarla kullanılan kimyasal madde" tanımından hareketle "ecza" kelimesi kullanılacaktır. (ç.n.)

Mairead ve Sioned bunun için mutfağa gittiklerinde, ben de yanından geçerken Mags'in kendi kendine, sessizce konuştuğunu duydum:

—*Ben* keşke denizin altında yaşasaydım. Aşağıda ne kadar da eğlenirdim.

Geçen hafta Colm'la birlikte dalış yaptıklarından beri böyle laflar ediyor, bıktırırcasına deniz dibindeki bir kubbe içinde yaşamanın ne kadar iyi olacağını falan anlatıyor. Kafayı yiyor sanırım. Belki de kirlilik beynini cılk etti; ne miktarda olursa olsun içki veya eczanın asla veremeyeceğinden fazla zarar verdi; daha fazla beyin hücresini öldürdü.

Mutfakta bir kadeh daha şarabı başıma diktim ve soğuk suyla yüzümü yıkadım. Parmaklarıma sarımsak ve soğan kokusu sinmiş. Lazanya nefis görünüyor, üstü kabarıp kızarmış ve gevrek olmuş, çok hoş kokuyor, Malcolm'un yaptığı bir yığın sarımsaklı ekmek de öyle. Laura da devasa bir avokado salatası getirmiş. Laura'ya özgü bir avodevkado işte. Ayrıca Roger'ın kekleri de var; dolayısıyla herkese yeter. Umarım. Belki de fazla bile gelir. İnşallah küçülen mideleri katı şeyleri kaldıracak kadar güçlüdür. Tamı tamına minik birer bebek gibiler.

Mairead ve Sioned yemekleri getirirken masanın dondurucu tarafındaki başköşesine oturdum. Mairead birazcık dingildek ve umarım bir şeyleri yere düşürmez. Colm solumda, dondurucunun kenarıyla badanalı duvar arasında oturuyor (nedense küf bu odadan uzak duruyor); onu bir kar yığını içinde kıvrılıp, uykuya dalmışken hayal ediyorum. Margaret'la atasözleri hakkında falan konuşuyor, neden bilmiyorum, asabi ruh hallerinden biri içinde:

—Herhangi boktan bir ibareye olmadık bir anlam yükleyebilirsin. Ya, sıradan insanın hikmetidir bu! Kıçımın kenarı. Bütün sümüklüböcekler yabani havuç üzerindeyken şapka giyer, işte al sana bir tane. Bunu söyleyip durursan önünde sonunda bir anlam ifade eder.

Kıtlıktan çıkmış gibi herkes yemeğin üzerine çullandı; öyle ki sanırım adeta kendilerini bile bile açlıktan öldürüyorlardı. Colm fena halde yenmiş, bu yüzden de feci acıdığı muhakkak parmaklarıyla sarımsaklı ekmeği parçalayıp bir kısmını Roger'a uzattı. Colm'un başparmaklarından birinin ucunun nerdeyse kopmak üzere sarktığını fark ettim; tırnağı da kapkara bir kabuk gibi duruyordu. Oraya ne oldu acaba? Roger'ın da yeni bir dövme yaptırdığı gözüme çarptı. Ön kolunda, rengi atmış Kelt müzik grubununkinin altında, geçen gün kasabadaki birahanenin duvarında gördüğüm püskürtme boyayla çizilen, kaba bir sihirli mantar tasviriyle aynı şekil. Sanki siktiriboktan malayla kazınmış ve katranla boyanmış gibi, Roger'ı tanıdığım kadarıyla kahretsin muhtemelen de aynen öyle yapılmıştır. Roger'ın mahvetme yeteneği... hem kendini hem de başkalarını... anlamıyorum...

—Küçük bir bere giymiş.

—Yo, fötr şapka olmalı; dokunaçları için delik açılmış bir fötr şapka. Yabani havucun ucundaki püskülümsü yapraklara doğru kayarak ilerleyen küçük, sümüklü bir gangster gibi.

Ağzına doldurduğu yiyecekle yanakları şişen Malcolm, başını bir keseli sincap gibi Liam'a doğru çevirdi.

—Kendini o durumda hakkaten özgür mü hissedeceğini sanıyorsun? Tanrım, böyle düşünen biri kendine pek saygı duymuyor olmalı.

Çenesinden aşağıya peynir sosu damlayan Colm da lafa karıştı:

—Tam tersi be dostum! Kendini o kadar büyük görüyor ki, davranışlarının başkaları üzerinde bırakabileceği etkilere aldırmıyor bile.

—Bu da neyin nesi –

—Peki ya koyun? Ha? Kahrolası zavallı koyun, masum bir çocuk gibi –

—Şimdi *sen* dur hele!

Colm Liam'a bakıp devam etti:

—Hey! O salam dilimine benzeyen gevşek ağzını açıp da hangi kahrolası cüretle çenemi kapatmamı söylersin!

Bunun üzerine kahkahayı bastım. Bazen komiğime gidiyor, yani Colm'un kelimeleri kullanış şekli. Daha evvel söylediği neydi... He: Günün erken saatlerinde açık radyonun etrafında toplanmış otururken, Cameo'nun "Word Up" parçası çalıyordu. Ardından da "aldırmazmış gibi kaldırın ellerinizi havaya" gibi sözleri olan bir başka şarkı çaldı ve gözlerini sardığı cigaradan kaldıran Colm şöyle dedi: —Birinin sırf önayaklarını havaya kaldırmasının nasıl hayata dair umursamaz ve eğlence düşkünü bir tutum ifade ettiğini anlamakta zorlanıyorum.

Hep böyle cevherler yumurtlar. Kahrolası zırdeli.

Her neyse, hâlâ tartışıyorlardı ve bir an için şiddetleneceğinden endişelendim; çünkü kulağa öyle geliyordu ama yüzlerindeki ifade aksi yöndeydi. İyi vakit geçiriyorlardı, farkındaydım; hepsini de bunu anlayabilecek kadar iyi tanıyorum. Her şey yolundaydı, sorun çıkmayacaktı. Sioned, Laura, Maggie ve Mairead bir konuda fısıldayıp gülüşüyorlardı; arada bir Mairead başını kaldırıyor, ağzındakileri usul usul çiğnerken gözü masanın ortasına dalıyordu.

—Hay kafama sıçayım, Colm, dostum! diye bağırdı Roger. —O siktiğimin tuzundan daha ne kadar ekeceksin oğlum?

Colm sırıttı ve biraz daha tuz serpti. Tabağını kar yığınları kapladı. Belki de bunun amfetamin olduğunu hayal etmekten hoşlanıyor. Doğrusu gene de hepsi iyi dayanıyor gibiydi; Liam'ın getirdiği *poitín*'den çok miktarlarda devirmelerine rağmen akaryakıttan da, ottan da, yiyecekten de yeterince memnun görünüyorlardı. Belki de hepsinin buna ihtiyacı olduğunu düşünüyorum; sahiden, birbirlerinin dostluğuna, sanki destek gibi bir şeye. Ağır eczaları bir süreliğine bırakmak için birbirlerinin bir tür gönüllü yardımına ihtiyaçları var. Kendilerini iyice kaptırmışlardı. Bir süre Malcolm ve Colm ve Margaret altı gün boyunca doludizgin spid kullanıyor, sonra da birkaç

gün sızmak için avuçlar dolusu yatıştırıcı yutuyor, uyandıklarındaysa baştan başlıyorlardı. Şimdi hiçbiri ne seğiriyor ne de sızlanıyor. Yemeğe ve biraya saldırışlarından, kenefte veya herhangi başka bir yerde gizlice çekmediklerini ve pompalamadıklarını da söyleyebilirim. Bana gelince, geçen ay bir ömür boyu yetecek kadar çok asit aldım ve artık ne zaman spid ve E* kullansam, ayıldığımda günler boyunca duman oluyorum ve DSS'i** başarılı bir şekilde üçkâğıda getirmek için kafayı çalıştırmak gerektiğinde de bu durum işi berbat ediyor. Seni herhangi bir zamanda görüşmeye çağırabilirler ve eğer kalkıp gidemeyecek kadar dibe vurmuşsan, siktiriboktan işsizlik ödeneğini kesiverirler. Ayrıca tek başına yevmiyelerim yeterli değil. Her neyse, bütün bunların yanı sıra artık ecza almasam da kendimi yeterince iyi hissediyorum. Asidin meyvesi, kafan dumanlıyken kafayı daha da kıyak yapması ama bu benim hiç başa çıkamayacağım bir durum değil. Âdeta, bana öyle geliyor ki, sanki böylesi daha kolay, bizi bunlar birleştiriyor; ecza kullanımı bizi birbirimize bağlıyor ve bıraktığımızda da, bu sayede bir aradayız. Öte yandan eğer biraz daha sarhoş olsaydım, bizi ıstırabın kaynaştırdığını veya buna benzer bir laf ederdim ama şu an bunun üzerinde durmuyorum. Ecza almayınca, bu tür düşünceleri arka plana itmek kolaylaşıyor ve şimdi orada kalmalarını istiyorum. Ayrıca her neyse, kim tam tamına ıstırap çekiyor ki? Bakın şunlara... belki iç organları biraz sızlıyor, bir ihtimal, bir miktar betleri benizleri atmış, o kadar. Istırap mı? Puf! Hadi oradan.

Uzay keki birkaç dakika içinde ortadan kayboldu, Malcolm'un Spar'dan kaldırdığı bir şişe konyakla yutuluverdi. Mucizeler hiç son bulmayacak mı ne, bazıları kahretsin *kahve* içiyordu. Resim çekmeliydim. Ha evet, içki katılmış kahve ama gene de. Her ne kadar Liam şapırdatarak *potch**** içiyor, Mal-

* E: ekstazi (ç.n.)

** DSS: *Department of Social Security*, Birleşik Krallık Sosyal Güvenlik Kurumu (ç.n.)

*** Potch: *Potchefstroom* birası (ç.n.)

colm bardaklar dolusu birayı deviriyor ve Margaret votkaya yumulmuş olsa da. Colm'un bira bardağındaki da neydi öyle? Tanrım, kana benziyordu.

—...kuradan rakip Hollanda çıktı.

—Hollanda! Siktir. Buraya kadarmış o halde, yandık.

—Belli olmaz. İtalya'yı, kupanın kahrolası favorisini bir-sıfır yendik, hatırlasana.

—Evet, ama Meksika karşısında iki-bir yenildik! Kahrolası Meksika!

—Norveç'le de sıfır-sıfır berabere. Sıkıcı, rezil bir karşılaşmaydı, ha?

—*No probleemo por May-hee-co* [Meksika için dert değil].

Konu, dünya kupasının bir sonraki raundunda İrlanda'nın şansıydı.

Pencereye yağmur vuruyordu. Herkes sandalyesine yaslanmış sigara içiyordu ve elleri tok karınlarının üzerindeydi. Hatırlayabildiğim kadarıyla onları hiç bu kadar sakin görmemiştim; hiçbiri ne bağırıyor, ne pirelenmiş gibi kaşınıyor, ne tozları pişiriyor, ne de masanın üzerinde doğruyordu. Colm bile elini Mairead'in bacağı üstüne koymuştu; Mairead başını kaldırıp ona baktığında ağzı kulaklarına varıyordu. Ben Banon ve Sarah'yı düşünüyordum ama o sırada Sioned bana aşkım diye sesleniyor ve saçımı okşuyor, ben de onu yanağından öpüyordum. Hoştu.

Ve sonrası: Keşmekeş.

Tam herkesin yiyecekle ne kadar iyi baş ettiği üzerine laf açacakken kargaşa patlak verdi. Her şey yüzlerinin sararmasıyla başladı; gözleri yaşardı ve herkes duman içinde ellerini sağa sola sallayarak çırpındı ve lanet olsun hepsi çıldırdı. Liam aniden kayalar falan hakkında bir monologa girişti (üniversiteyi terk etmeden önce Yer Bilimleri bölümüne devam ettiği yıl biraz jeoloji okumuştu); siktiriboktan abuk sabuk sözlerle saçmaladı. Colm kalçalarından birini kaldırıp gurultuya dönüşen bir sesle osurdu ve yerinden fırlamadan önce bir an ödü

patlamış gibi bakıp paytak paytak doludizgin kenefe koşarken de haykırdı: HAY AKSİ! Kahretsin altıma kaçırdım! Roger aniden yalpaladı ve salata çanağının içine kustu; sıcak safra ve sindirilmemiş hamur parçaları Laura'nın üstüne sıçradı. Laura çığlık atıp öfkeyle yerinden kalktı; onu granit hakkında ipsiz sapsız konuşan Liam takip etti. Margaret başını ellerinin arasına alıp ağlamaya başladı. Malcolm sanki görünmez bir el onu itmiş gibi arka üstü sandalyesinden fırladı, başını duvara çarptı ve olduğu yere yığıldı. Masa bile hafiften dalgalanıyor, pelte gibi titriyordu. Böööğ Tanrım, bu ne koku: Roger'ın kusmuğu ve Colm'un boku. Ca-nı-ma o-kun-du.

Elimde değildi; kahkahayı bastım ve kendimi tutamıyordum. Roger da bana katıldı, pislik içindeki çenesinden aşağıya kusmuk süzülüyordu. Ağzımdan Sioned'e yönelik birkaç kırıcı kelime çıktı, o da bir kadeh şarabı bana doğru savurdu ama bu beni daha fazla güldürdü. Kendimi gerçekten tutamıyordum; her şeyi kahretsin *o kadar* komik buluyordum ki! Herkes çerçöpten yapılmış kuklalara benziyor, çırpınıp duruyor ve sarsak sarsak hareket ediyordu. Yemek hepsini mahvetti ve mutfağın arkasındaki kenefte Colm'un önce kıçı, sonra ağzı gürledi:

Bbbbbbbbbbbbbrrrrrrrrrrrrrrrrrraaaaaaapppp!

—Seni gidi götten fırlama! Diya-siktiğimin-resi!

Bu sesler yeniden gülmekten kırılmama yol açtı. Akciğerlerime kulunç giriyor ama histeri kriziyle gözlerimden boşanan yaşlar arasından bütün bunların kötü tarafını da görüyordum: Başını öne eğmiş Mairead'in yüzünü tabağına doğru sarkan uzun siyah saçlardan oluşan bir perde gizliyordu. Soğan ve peynir ve ıvır zıvır parçaları kıvrıla kıvrıla ilerlerken sanki saçlarını da yüzüne yaklaştırıyorlardı; ama bu sadece haşiş kekinden ötürü öyle görünüyor olabilirdi. Kendi kendine mırıldandığını duyuyor ama anlamlı hiçbir kelime seçemiyor, ayrıca omuzlarının sarsıldığını fark ediyordum. Umarım o da gülüyordu.

Roger sarsak bir şekilde ayağa kalktı ve tökezleyerek odadan çıkıp gitti. Önce Mairead, Mags ve Malcolm'a göz attım;

üçü de kendinden geçmiş halde yerde yatıyordu. Sonra da kahretsin üzerine bomba düşmüş gibi duran masaya baktım. Temizlenmesi gereken kahrolası bir darmadağınıklık vardı. Kahkahalarım başladığı gibi aniden söndü.

Kısa tarih dersi: Yaklaşık üç yıl önce Holyhead-Dún Laoghaire feribotundan denize yuvarlanınca Aberystwyth kumsalında karaya düşmüş ve önünü sonunu düşünmeden burada kalmaya karar vermiştim. Şey, aslında, ben *atlamıştım*; herhangi birinin, filmlerdeki gibi: —Yetişin! Adam denize düştü! diye sahiden *bağırıp bağırmayacağını* görmek istemiştim.

Yo, sadece şaka yaptım. Doğrusu, şimdi gerçekten niye buraya geldiğimi hatırlamıyorum. Limerick'li İrlandalı Katolik (ikisinin de hükmü kalmadı; artık ne İrlandalı ne de Katolik'im) bir ana babanın çocuğu olarak gözümü açtığım Londra'dayken canım bir değişiklik istemişti. Birkaç yıldan beri aşağıda Cwmpadarn Lane'deki bir evde yaşıyorum. Ben taşındığımda Malcolm zaten orada oturuyordu. Mags sonradan yerleşti; diğerlerinin durumunu hatırlamıyorum. Sioned'le evvelce can dostum olan, (aslında doğru hatırlıyorsam kahretsin zaten beni buraya davet eden oydu) ama sonradan tam bir mankafa olduğunu anladığım eski bir erkek arkadaşı aracılığıyla tanıştım. Liam ve Laura'yı uzun bir süredir tanıyorum; Colm, Mairead gibileriyle Malcolm sayesinde tanıştım. Şansı yeterince yaver giderek siktir olup Florida'ya taşınmadan önce Geraint de burada, Llys Wen'de yaşıyordu. Ve Roger, görünüşe bakılırsa, dağların meydana geldiği devirden bu yana bu civarda.

"Cwm" vadi demek, Padarn'sa (Sioned'in bana anlattığına göre) bir azizmiş. O halde sanırım burası Aziz Padarn'ın vadisi falan. "Llys Wen" de "beyaz konak" anlamına geliyor. Sahi ne fark eder ki; yaşadığım yer burası işte.

Tarihi, siktir, hiçbir zaman beceremedim. Bunun Oranje'lı William'la bir ilgisi yok muydu?

Kasaba Hasidi* Yahudilerle dolu. Yılın belli bir zamanında buraya geliyorlar, neden bilmiyorum: Belki de bayramlarından biriyle falan ilgili. Penglais Hill'in eteğindeki köşeyi döner dönmez az daha bunlardan birine çarpıp yere serecektim. Ödü patladı; gerisin geri kaldırıma zıpladı. Ben de bağırarak —Kusura bakma ahbap, dedim ama galiba beni duymadı.

Arabayı, Roger'a buluşalım dediğim (veya daha doğrusu onun bana beni orada bekle dediği) iş bulma kurumunun yakınına yanaştırıp durdurdum. Güneşli ve güzel bir gün ama havada bariz bir serinleme işareti var; kışın gelmesine az kaldı. Roger bir başkasıyla birlikte Vale of Rheidol birahanesinden sendeleyerek çıktı, farlarını yakıp söndürünce arabamı fark etti ve yanıma geldi. İstasyonun saati on bir kırk beşi gösteriyor. Beraberindeki de kim öyle...

Ha siktir. Bu Ikey Pritchard. Yüreğim daraldı.

Bill'i görmek için hem Roger *hem de* Ikey'yle birlikte dağlara gidemem... buna katlanmam mümkün değil. Roger yeterince akla zarar zaten; hele *Ikey*, Tanrım...

Ikey Pritchard'la ilgili bir hikâye var. O bir manyak, bir kafadan kontak, birinci-sapına kadar-sınıf bir kıro, deli bir piçin teki. Tregaron taraflarında bir yerde oturuyor ama vaktinin çoğunu kasabada geçiriyor. Muhtemelen yakın akraba ilişkisinden olma. Her neyse, hikâyeye göre Ikey'nin bir ecza falan alışverişinden cayan birinden alacağı varmış; yaklaşık beş bin sterlin sanırım ve bu herif borcunu bir türlü ödememiş. Ikey adamın arabasını ateşe vermiş, parmaklarını kırmış, köpeğini vurmuş ama herif basbayağı çamura yatmış. Bu yüzden Ikey ve can yoldaşı kasabaya gelmiş; işsiz güçsüz birini bulup ona bir teklifte bulunmuşlar. Ona söyle demişler: —Eğer seni korulukta birkaç saatliğine boğazına kadar gömmemize müsaade edersen sana yüz sterlin veririz. Serseri kabul etmiş. Böylelikle onu koruluğa götürüp gömmüşler; baş veren bir ağaç gibi toprağın üstünde sadece kafası kalmış. Ona eşlik etmek için yanında

* Çilecilikle gizemciliği birleştiren Yahudi akımı. (ç.n.)

Ikey beklemiş; Ikey'nin can yoldaşıysa öteki herifi, yani askıcıyı bulup koruluğa getirmek üzere oradan ayrılmış. Can yoldaşı onu bulmuş, oraya getirmiş (bu arada Ikey gözden kaybolmuş), serserinin dışarıda kalan başını işaret ederek şöyle demiş: —Bak, bu herifin Ikey'ye borcu var ve nerdeyse iki haftadan beri burada böyle gömülü duruyor. Bunun senin de başına gelmesini istiyor musun? Askıcı omuz silkmiş ve: —Beş bin papelim yok. Mecburen beni gömeceksiniz, diye cevap vermiş.

O anda Ikey elinde bir tırpanla bir ağacın arkasından ortaya çıkmış ve bir vuruşta serserinin kafasını uçurmuş; tek bir vuruşta.

Herif o gün öğleden sonra borcunun tamamını ödemiş.

Roger arabaya bindi; Ikey'se camdan içeri başını uzatıp: —Hey baksana, Paulie kaka! diye seslendi.

Ben ona cevaben sadece sırıtırken, o acı acı haykırarak güldü. Lanet olsun leş gibi akaryakıt kokuyordu. Oysa daha öğle vakti bile değildi.

—Dostumuz Billy'ye tütün vermeyi unutma sakın, beni duydun mu?

Bunu Roger'a söyledi; o da şöyle cevap verdi:

—Tamam, tamam, hemen götün tutuşmasın. Merak etme.

—Ya evet ama ben seni bal gibi iyi tanıyorum. Onu siktiğimin kendisi içecek, değil mi, Paul?

Ikey bana göz kırpıp ardından tam bir ciddiyetle dedi ki:

—Vale. Bu gece. Saat on sekizde.

Roger başıyla onayladı. —He. Onları topla ve içeriye sok.

Ikey arabanın tepesine sertçe iki defa vurdu ve defolup gitti. Uzaklaşırken de rulo yaptığı bir *Daily Mirror* gazetesini bana doğru yöneltti. Vay be şükürler olsun ki gözden kayboldu. Arabayı hareket ettirip trafiğin içine daldım. Roger kendi kendine gülümsedi ve başını salladı.

—Kahrolası Ikey, dedi. —Ikey kahrolası Pritchard... amma da baba bir çocuk.

Yirmi dört saat açık benzin istasyonun civarındaki Hasidler grubuna işaret etti.

—Bu dalyaraklar da kim? Onları her kahrolası yıl bu zamanlarda görüyorum. Neden hepsi o siktirici saçma sapan kıyafetler içinde ki?

Omuz silktim. —Onlar Hasidi Yahudiler. Haklarında hakkaten hiçbir şey bilmiyorum.

Roger bana baktı, hayretler içindeydi. —Ne, onlar kahrolası bir *ecza* tarikatı mı?

Şimdi de *ben* şaşa kaldım. —Hoppala?

—Şey onlar için asidi Yahudiler dedin. Altmışlı yılların serseri mayın hippileri falan gibi?

—Hayır, asidi değil, *Has*idi —Ha, Ha, *Has*idi. Anlamı konusunda hiçbir fikrim yok.

Roger başını camdan dışarıya doğru çevirdi.

Penparcau'dan geçip Devil's Bridge yoluna saptım ve tırmandıkça tırmandım; dağlara doğru. Tırmandıkça hava iyice soğudu; hatta o kadar soğuktu ki, yolun iki yanında kar öbekleri bile vardı. Ruhum karardı. Bill'i ziyaret etmek kahretsin beni hep böyle yapıyor.

Bayırın yarısında yol birdenbire bitince arabayı park ettim. İndik ve bagajdan kolileri vesairi çıkardık. Bill'in evi tepenin üstünde; ev demeye bin şahit ister –dört dökülen duvar ve yarım bir çatı. Çatının diğer yarısı Roger'ın yıllar önce çaktığı oluklu saçla kaplı. Bunu Bill yapamamıştı çünkü tek kolu var; diğeri Falkland Savaşı'nda havaya uçmuş.

—BILLY! diye seslendi Roger. Bu kadar uzun bir yolu yürümeyi becerebilmesine şaşakaldım. Tozdan hâlâ uzak duruyor olmalı. —Billy dostum!

Lanet olsun yukarıdaki manzara inanılmaz. Millerce* ötesini görebiliyorsun; dağları ve vadileri, zirvesindeki sisin tüylü bir şapka gibi durduğu uzaklardaki Cader Idris'i. Kahretsin insanın soluğunu kesiyor; tamı tamına uçsuz bucaksız bir *alan*. Altımdaki vadide şahinler havada daireler çizerek uçuyor; bu-

* Kara Mili: 1,6 kilometre uzunluğundaki ölçü birimi. (ç.n.)

radan bakınca çıt kuşu kadar ufak görünüyorlar. Beni daima hayran bırakır, uçan kuşları tepeden seyretmek.

Bill barakanın kapısından başını uzattı. Sakalı beline kadar sarkıyordu; daha doğrusu bir beli olsaydı, oraya kadar. Saçı da kızıl, kafatasının üstünde duran arapsaçına dönmüş bir hale gibiydi. Neşeyle gülümsüyordu ve görünürde hiç mi hiç diş yoktu.

—Ah, çocuklar, çocuklar, dedi. —Yedinci kör olası süvari birliği. Tanrım ikinizi de öpebilirim.

Barakasına girdik. Daha önce de gelmiştim, hem de birkaç defa ama her seferinde feleğimi şaşırıyorum; duvarlardaki mantarlar -kahrolası sahici mantarlar yani; Llys Wen'deki gibi sadece küf değil; deniz kabuğu makarnalarına benzer çayır mantarları falan- tavana kadar. Duvarlardan birinden aşağıya istisnasız bir *dere* akıyordu. Döşeme yerine oynak kalaslar, sandık ve kolilerden yapılmış mobilya, rutubetten şişmiş ve patlamış kitaplarla dergiler... İçerisi karanlık ve pis kokuyordu.

—Bana neler getirdiniz bakalım?

Bill kırık dökük bir koltuğa oturdu. Arkasında Galler'e özgü, tozlu beyaz pas kaplı, üstünde bulanık solmuş fotoğraflar duran eski bir büfe vardı. Fotoğraflardaki insanlar hayaletlere benziyordu. Buraya ne zaman gelsem Bill'in ancak kırkına merdiven dayadığını, benden on yaş kadar büyük olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Kahretsin adeta bir ayağı çukurda gibi görünüyordu.

Taşıdığım kolileri ayağının dibine bıraktım.

—Al bakalım Bill. Ekmek, çay, şeker... istediğin her şey.

Başını sallayıp Roger'a baktı.

—Başka bir şey daha yok mu? Biraz toz?

Roger başını salladı ve didik didik ceplerini aradı.

—Hemen şimdi pompalamamı mı istiyorsun?

Bill sırıttı. —Koruluğa mı sıçıyorum?

Roger tek kullanımlık yepyeni bir şırınganın mührünü kırdı; cebinden çakmak, kaşık, pamuk ve eroin paketini çıkardı.

Hâlâ kullanıyor olmalı öyleyse; hele teçhizatını yanında taşıyorsa, tabi özellikle Bill için getirmediyse. Roger eroini pişirirken Bill'in ağzının suyu akıyor, oturduğu yerde seğiriyordu. Bir yandan da büyük bir iştahla Roger'ın hareketlerini izliyordu.

Barakanın içine göz gezdirdim. Herhangi birinin bu şekilde yaşayabilmesi ürkütücüydü; elektrik yok, tuvalet yok, tek ısınma imkânı köşedeki metal plakanın üzerinde tutuşturulan dal parçalarıydı. Kahrolası duvarlardan akanın dışında su yoktu... İnsan yok, arkadaş yok, televizyon yok, radyo yok, hiçbir şey yok. Bir hiçlik. Tanrım.

—Ah Paul, dedi Bill, azıcık yüreğimi hoplatarak. —Bakıyorum da çevrendekilerin pırıltısı ve sağlığa yararlılığıyla nutkun tutuldu.

Sırıttı. Yüzü bok gibi kan ter içinde kaldı; muhtemelen eli kulağında olan vuruşun tetiklemesiyle. Roger Bill'in yegâne pazısına kemerini bağladı; birden çekip sıkıştırdı; ucunu da Bill'in dişlerinin arasına soktu. Bill başını arkaya attı; ısırdığı kemeri çekerek gerdi. Roger pişirmeyi bitirip şırınga yapmak için Bill'in önünde diz çöktü. Hiçbir şey göremiyordum çünkü Roger'ın sırtı bana dönüktü. Benim için bu sorun değildi çünkü ömrümde vurulduğum bütün iğneleri doktorlar yapmıştı; ayrıca uyuşturucu zerk edenlere bakmak midemi kaldırıyor. Gene de eczanın nüfuz ettiğini anlayabiliyordum; çünkü Bill'in kesik kolu çılgınca sarsılmıyordu artık ve şöyle bir ses çıkardığını duyuyordum:

—Ooooooooohhhhhhhhh...

Ve eski püskü koltuğuna yaslandı. Delicesine uzamış sakalının içinde kaybolan ağzı kahrolası kulaklarına vardı. Zevkten dört köşe bir halde gözlerini yumdu.

—Ooohhh... oh be çocuklar... oh be... iyi mal bu işte...

Fısıldıyor, böcekler ve kuşlar hakkında falan mırıldanıyordu.

Roger teçhizatı bir plastik poşete koydu, şu su geçirmeyen fermuarlı olanlardan birine ve büfenin üstüne bıraktı. Bill'in

başını çok hafifçe tıklattı ve Bill, hayale daldığı dünyadan uzaklaşan gözlerini açtı.

—Teçhizatın orada, dedi Roger. —Dinle şimdi beni. Dinliyor musun?

Bill başını salladı, boğazından çağıltı benzeri sesler geldi.

—Bacağına veya ayağına vuracaksın, kahrolası kesik koluna *değil*. Beni duyuyor musun, dostum. Nereye vuracaksın?

—Bacağıma... ayağıma...

—He. Kahrolası kesik koluna *değil*. *Buraya* vurursan kesinkes bok yoluna gidersin. Ve *böyle* olduğunda gelip kahrolası kemiklerini bu dağlara serpiştiririm dostum.

Bill sırıttı ve başını salladı.

—Tamam mı?

—Tamam.

—İyi.

Roger başıyla işaret etti ve gitmek üzere ayağa kalktık. Bill'e dönüp dedi ki:

—Bir ay kadar sonra tekrar geleceğim, o zamana kadar bununla idare et.

Bill yegâne elini ağır ağır kaldırdı; sonra da tekrar bacağının üzerine cup diye bıraktı. Mutlu görünüyordu, bok gibi mutlu. Biz dışarıya çıkıp arabaya doğru yürürken bağırdığını duydum:

—Teşekkürler, çocuklar! Gelecek sefere arkadaşlarınızı da getirin! Birkaç güzel fıkır fıkır genç kız da getirin! Söyleyin onlara merak etmesinler, benden onlara zarar gelmez, kolsuz olduğumu söyleyin! Söyleyin onlara kolsuzum!

Ardından da kahkahayı bastı.

Arabaya bindik. Roger, ondan beklenmedik bir şekilde boynu bükük ve sessizdi. Bill'i görmeye geldiğimizde bazen böyle bir hale girer. Bill'i uzun bir zamandır tanıyor. Belli ki aralarında bir bağ var çünkü Roger da bir süre orduda görev yapmış, bu konuda fazla bir şey bilmesem de. Bunun hakkında hiç konuşmaz veya nerdeyse hiç konuşmaz.

Roger'ı Bill'i ziyarete götürmek fena halde moralimi bozuyor. Bundan sonra yapmayacağım. Roger bir daha talep ettiğinde bir bahane uyduracağım; araba bozuldu veya Sioned'le görüşeceğim falan diyeceğim. Bir daha buraya gelmeyeceğim.

Motoru çalıştırdım. Roger da bir cigara yaktı.

—Orada başına bir şey gelmez değil mi, Rog, yani iğne ve şeyle? Kangren falan olmaz değil mi?

Roger tükürür gibi dedi ki: —Hiçbir şey olmaz oğlum, kahrolası orduda kahrolası bir sıhhiyeci değil miydi? Yaptığı kahrolası şeyin farkında, Tanrım.

—Ya sahi.

Arabayı tepeden aşağıya doğru sürdüm. Roger da sessizce kendi kendine söyleniyordu:

—Kahrolası koca dangalak. Kahrolası korkak. Lanet olsun onun durumuna düşseydim canıma kıyardım be. Kendi ıstırabıma da diğer bütün dangalaklarınkine de son verirdim.

Hemen hemen hiç konuşmadan kasabaya döndük. Roger'ı bir birahanede indirip gerisin geri Llys Wen'e çıktım. Gönlüm arabamda bir şeylerin ters gitmesini, böylece bütün bir öğleden sonrasını onu tamir etmekle geçirmeyi istiyordu. Cwmpadarn Lane boyunca ilerlerken bir çukurun üstünden geçtim ve motorda bir şeyin gıcırdamaya başladığını duydum: Nnnnnnnnnnnnnnnnn. Harika.

Postacının sabahın köründe gelmesi insanı bayağı uyuz ediyor. Yani haberler iyiyse helal olsun; ama kötüyse (ki genellikle öyle) endişeden insanın bütün bir günü mahvoluyor. Mektupları neden gece veya kahrolası akşamüstü getirmezler ki? Kötü haberle ilgili işi ertesi güne bırakabilirsin. Bir defasında Malcolm, bunun insanın direncini kırmanın, zırhını tuzla buz etmenin bir başka yolu olduğunu söylemişti. Her geçen gün aklım sinik piç kurusuyla hemfikir olmaya daha bir yatıyor.

Mektup DSS'ten: Sayın Bay O'Riordain, ahmakça davrandığınızı ve işsizlik yardımı alırken bir yandan da çalıştığınızı açı-

ğa çıkarmış bulunuyoruz. Lütfen şu gün, şu saatte, bizimle görüşmeye geliniz. Zırva. Gerzeğin teki beni ispiyonlamış ve galiba kim olduğunu biliyorum –şu kahrolası üşütük kokoroz Annie– ama bir hikâyem, bir mazeretim var. Lanet olsun önce *ispatlamaları* lazım.

İşsizlik ödeneği bürosunda kahrolası yarım saatten fazla bekletildim nerdeyse. Bu kasten yapılıyor; ter basmasını ve karın ağrısı çekmenizi istiyorlar ki, hikâyenizi ağzınıza burnunuza bulaştırasınız veya unutasınız falan. Oysa ben soğukkanlıyım; canım da pek sıkkın değil. Tek derdim işten bir günlüğüne izin almak zorunda kalmam; ayrıca Camarthen veya Caernarvon veya her nerdeyse Sioned'i görmeye gitmek için o paraya ihtiyacımın olması. Gene de bir günlük izin kullanabilirim aslında. Gidip birkaç bardak bira içebilirim mesela.

—Bay O'Riordain, beni takip edin lütfen.

Kedi kıçı gibi büzük ağızlı, pantolonu da dar gelen, terli dört göz otuzbircinin teki. Ardı sıra gidip üzerinde "KİŞİYE ÖZEL" veya Galce "PREIFAT YN UNIG" yazan bir kapıdan içeri girerken, işlediğim kabahati merak edercesine bütün diğer kurbanlar da bana göz kesildi.

İşsizlik ödeneği bürolarının genel hali bakımından burası hiç de fena değil; Londra'dakilerle kıyasla burası saray bile sayılır. Buradan daha iyisi sadece Highlands İskoçya'da dağın başındakilerdi; üç yıl önce bisikletle gezerken gördüklerimdi; uyuklayan kedileri ve gazlı şömineleriyle dağlardaki küçük kulübelerdi. Ne yazık ki bunların çoğu artık yok olmuştur, bu civardakiler gibi. Gidin şimdiki dağ köylerine bakın, bırakın bir dükkâna veya postaneye, kahrolası bir birahaneye rastlarsanız şanslısınız. Olsa olsa birkaç kodes kılıklı küçük ev bulursunuz.

—Bay O'Riordain, oturun lütfen.

—Eyvallah. Bana Paul de.

Siktir. Neden böyle konuştum ki? Zıpır Dörtgöz bana şöyle diyecekmiş gibi bakıyordu: —Kahretsin benimle kafa mı buluyorsun, dostum? Elimden gelen en sevimli yüzü takındım.

—Sizi buraya çok ciddi bir konu için çağırdık, Bay O'Riordain. Bunun neyle ilgili olduğunu biliyor musunuz?

—Şey, mektubunuzu okudum.

—Hımmm. Durum şu: Neredeyse iki yıldan beri gelir desteği hak sahibisiniz, oysa dün sabah gelen bir telefonla, hak sahipliği statünüze rağmen aynı zamanda tam gün amelelik yaptığınızdan haberdar olduk. Eğer doğruysa, Bay O'Riordain, bu suç hapisle cezalandırılabilir.

"Gelir desteği": Bak bu ilginç bir ibare. Destek verecek bir gelire *sahip olduğumu* akla getiriyor. Yani aslında çalışmamın hiçbir mahzuru yok; çünkü DSS'in destek verebileceği bir gelir elde ediyorum.

—Bay O'Riordain?

Gür kaşlarını gözlüklerinin çerçevesinin üstüne çıkacak şekilde kaldırdı. İç geçirdi ve öne doğru eğildi (anlarsınız ya, yakınlık, güven); bu iş benim için çocuk oyuncağı olacak. Taş yürekli bir adam değil, benim de bunu anlayabilecek kadar tecrübem var. Aynı yaşta gibiyiz. İlk izlenimlerime göre çok da dangalak görünmüyor; yani ben de gözlük takıyorum ve Colm gibi benim de sakalım gür çıkıyor. Günde iki sefer tıraş olmam gerekiyor.

—Şey, dedim boğazımı temizleyerek. —Son zamanlarda böyle şeyler çok sık başıma geliyor. Bakın, kısa bir süre önce bir kadınla ilişkime son verdim, bu durumu haddinden fazla kötüye çekti ve bana hayatı mümkün olduğunca cehennem etmeye çalışmakta karar kıldı. Evin civarında TV ruhsatı için adamlar dolaştı, oysa benim televizyonum yok; tehdit mektupları aldım. Çalıntı mal sattığım ve ecza ticareti yaptığım tüyosuyla polisler geldi; yirmi tane kalın hamurlu *pepperoni*'li pizza sipariş etmişim. Oysa *pepperoni*'den nefret ederim; deniz ürünlü olsalardı aldırmazdım, falan, ama...

Gülümsedi.

—Arabama sabotaj yaptığından bile kuşkulanıyorum.

Herifin hafiften burnu sürtülmeye başladı, tamam-madem-öyle-kes-şu-palavraları-evladım tavrı (ki zaten manasızdı) kaybolmaya yüz tuttu. Bu arada hikâyem gerçek. Bu siktiğimin Annie'si –o çılgın bir kaltağın teki, söyleyeyim size– geçen gece şaraphanede Sioned'in yüzünü paramparça edeceğine dair tehditler savurdu.

—Size adını verdiyse, dedim, —Delil olarak adının Anne olduğunu söyleyebilirim. Soyadı da Evans.

Başını salladı ve bana inandığını kestirebildim. Herhalde telefona kendisi çıktı ve çığlığı basan aklını kaçırmış şirret bir kadınla karşılaştı. Her neyse, Annie'nin hikâyesine itibar etselerdi beni çağırma zahmetine katlanmazlar, beni hiç tereddütsüz gizlice gözetler ve delil toplarlardı. Aklımdan bu durumu lehime çevirebileceğim, bir şekilde daha fazla para alabileceğim geçti; ama yo yo, bu onları kuşkulandırabilir. Buradaki DSS bir hayli insaflı davranma eğiliminde. Yeni gelenlerin çoğuna neden Aberystwyth'e taşındıklarını sorsanız, alacağınız cevap aşağı yukarı şöyledir: —Şey, işsizlik yardımı almak için. Oysa işler artık tersine dönmeye başlıyor. İşler gitgide daha sıkı tutulur hale geldi.

—Peki, ortada aksi yönde delil olmayınca, Bay O'Riordain, elimden sözünüze güvenmekten başka bir şey gelmiyor. Anlamalısınız ki, umarım, bir daha benzeri suçlamalar –

Falan filan. O ipsiz sapsız konuşup dururken hafifçe gülümsedim ve başımı salladım. Aklımdan da birden bire ayağa kalksam, pantolonumu indirsem, ona arkamı vererek eğilip kalçalarımı ayırsam ve kocaman, ıslak, gümbürtülü bir gaz çıkarsam ne yapardı diye geçirdim. Nitekim canım aynen bunu istiyor; dün geceki kahrolası acı biber, uf. Herifçioğlu abuk sabuk konuşmaya devam ederken ben de günümün geri kalanında yapacaklarımı gözümün önüne getirdim; geçen haftanın çekini tahsil için postaneye uğra, iş için ucuz bir tulum ara çünkü hava artık tekrar soğumaya başladı; bir şeyler atıştır, birkaç bardak bira iç, belki birkaç tur bilardo... Liam'ı veya bir

başkasını ara. Sioned'e telefon et. Oldu olacak zıp diye çıkan bu izin günümün tadına varayım, ha? Cebimin havaya savuracak kadar para gördüğü son sefer üzerinden kahretsin yıllar geçti. Ve aklıma bir fikir daha geldi: Duman.

Herif konuşmasını gönlümü almaya çalışarak öksürükle bitirdi; ben de esefle kınar gibi verilen rahatsızlığa dair bir şeyler söyledim. Kalkıp gitmek üzereyken gözlüklerini çıkarttı, bezgince gözlerini ovuşturdu ve bir nevi sırıtmayla yüzüme baktı:

—Laf aramızda... vay be. Hiç senin yerinde olmak istemezdim, dostum.

Haklıymışım; telefona *kesinlikle* o çıkmış.

—İç karartıcı elbet, dedim. —Ama elden ne gelir ki?

Omuz silktim ve gülümsedim, hani şu dünyanın-tüm erkekleri-bir-arada tarzında falan ve kendimi dışarıya dar attım; tekrar temiz havaya kavuştum. Bu yolunda gitti ama böylesi yerlerden nefret ediyorum; kahretsin içeride nefes almak bile zor. Hele bir de bu boktan yerde *çalışmak* zorunda olduğunuzu düşünün, Tanrım. Böyle yerlerdeyken sanki yasadışı bir şey yapıyormuşum gibi azıcık tedirginlik duyuyorum. Gerçi benim için yasadışı işler bununla ve hafif eczaların kullanımıyla sınırlı aslında. Bazıları resmen hırsızlıkla ömür sürüyor ama ben çok heyecanlanıyorum; yakalanacağım diye terlemeye ve lafı ağzımda gevelemeye başlıyorum. Şu rezil Annie, ah, keşke hayatımdan siktirip gitse de, ben de kahrolası işime baksam. Hayat yeterince zor zaten. Onunla tanıştığıma bin pişmanım. Daima ters giden bir şey var, yok mu? Üstesinden gelinecek boktan durumlar hiç eksik olmuyor; hayatının bir şekilde parçası haline getirmen gereken kahrolası bir didişmedir gidiyor. Bazılarını başıma kendim sardım farkındayım –Banon ve Sarah, mesela. Ayrıca ek iş; ama Aberystwyth gibi dünyadan haberi olmayan bir kasabada bile kim sırf işsizlik ödeneğiyle hayatta kalabilir ki? Böyle şeyler yapmanın sonuçlarına razıyım ama bela hep bir yolunu bulup hayatınıza giriyor; daima çatlaklardan sinsice sızıp her şeyi berbat ediyor. Lanet olsun. Annie. Elden ne gelir ki? Bu büyüklükte

bir kasabada ettiğini bulursun, kurtulamazsın, kaçacak başka bir yer yok, burası kahrolası yolun sonu.

Her şeye rağmen ilerleme var; hiç değilse şimdilik. Çekimi tahsil ettim, *Save the Children*'dan* sarı bir iş tulumu aldım, yolda kekeme Phil'e rastladım ve ondan bir miktar kaliteli *GHB*** tırtıkladım. Harikaydı. Aramama hiç gerek kalmadı; köşeyi döndüm ve oradaydı. Arabayla köprüyü geçip Trefechan'a gittim; bir sandviç ve bir bardak bira için Fountain'a girdim. Daha kapıdan içeri adımımı atar atmaz bir yaygara koptu:

—Hey! Paul!

—Paulie, seni ahmak seni!

Colm ve Malcolm ve Margaret akvaryumun bitişiğinde oturuyorlardı. Gözleri ışık içindeydi; masanın üstü boş bardaklar ve şişeler ve ağzına kadar dolu kül tablalarıyla kaplıydı. Hepsi birden dişlerini gıcırdatıyor, bacaklarına vurarak tempo tutuyorlardı; görünüşe bakılırsa kafaları acayip dumanlıydı. Müzik kutusunda "Sympathy for the Devil" çalıyordu; bu muhtemelen Malcolm'un işiydi.

Onlara el sallayıp bara bir son dakika siparişi verdim. Her şeye rağmen gün pek de kötü bitmeyecek gibi.

Ystym Tuen'deki bir şapelin çatısında çalışıyorum. Vadinin yamacından bakınca manzara baş döndürücü, inanılmaz, saatlerce bakakalabilirim. Kırların kıymetini bilmediğim zamanlar oluyor, oysa bazen...

Gene de kahrolası gün boyu ne görüyorum? Ayağımın altındaki damtaşlarını ve kirişleri, elimde çekiç; sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı... Ama bir bakıma bu benim tercihim. Manzarayı çok uzun süre seyredersen, dağları falan, aynada yüzüne baktığın gibi, alışılmadık bir hal alır; tuhaflaşır; anlaşılması zor, hatta acayip ürkütücü olur. Çivileri ahşaba çakmak ve damtaşlarını yerleştirmekse çok daha kolay.

* Türkçesi "Çocukları Kurtarın" olan bir yardım kuruluşu (ç.n.)

** GBH: Gama hidroksi bütirik asit veya sokak adıyla sıvı ekstazi (ç.n.)

Nelerden nefret ettiğimi söyleyeyim gene de; şu siktiğimin jetleri, savaş uçakları falan, kahrolası başımın üstünde uğuldayan, nerdeyse beni yere düşürecek kadar alçaktan uçan. Acayip tehlikeli. Siktiğimin dalyarakları.

Hayat hiç sıkıcı değil. Bazen dehşete düşürüyor, bazen ağır geliyor ama ben nadiren sıkılıyorum. Olup bitenin çoğunu anlamıyorum ve anlamak istediğimden de emin değilim ama hayat habire, hem de hiç beklemediğin anlarda sağ gösterip sol vuruyor. Her şeyi ince eleyip sık dokuduğunu, gününü planladığını sanırsın ve sonra... Hayat hiç de sıkıcı değil.

Sioned Camarthen'de (yoksa Caernarvon muydu?). Her neyse burada olsaydı bile sanki günümü sadece onunla geçirmek istemezdim; ama bu illa da onunla geçirmeyeceğim anlamına gelmez. Beni suçluymuşum gibi hissettirmekte üstüne kimse yok; Sioned'in yani. Gerçi son günlerde duygularım kararlı bir şekilde ilişkimizde gitgide daha az rol oynamaya başladı. Bedenen her şey yerli yerinde –çok şükür– ama eğer iki kahrolası yıldan beri birlikteysen bunun pek kıymeti yok. Ayrıca zaten sokakta gördüğüm ellinin altındaki nerdeyse her kekliğe ilgi duyuyorum; hatta Tanrı aşkına, Wigan yolu civarından gelip de herkesi uyuz eden ve sanırım yıllar önce Colm'un düzdüğü Sharon'a bile. Her neyse bunlardan hiçbirinin önemi yok aslında çünkü Sioned uzakta; görünüşe bakılırsa diğerleri de. Daha önce telefona cevap veren sadece Mairead'di ve Colm'un nerde olduğu hakkında hiçbir fikri bulunmadığını, banka kartını alıp bir yerlere defolup gittiğini söyledi. Ayrıca Mairead'den ve onun arkadaşlığından hoşlansam da onun ağzını açamayacak kadar sarhoş olmasını seyredebilecek halde değilim gerçekten. Yine kafayı çekiyor, olanca hızıyla. Geçen akşamki partide salonun ortasında sızıp kaldı ve birkaç saat sonra uyandığında içecek hiçbir şey bulamadı; bu yüzden evin her tarafını dolaşıp kutu ve şişelerin diplerinde kalanları bir bira bardağına doldurdu; tepeleme ılık bira ve

elma şarabı ve kül ve cigara izmaritleri, iğrenç. Kahvaltı niyetine midesine indiriverdi. Öf.

Zavallı Mairead. Yolunda gitmeyen bir şeyler var galiba.

Böylece biraz yürümek için kaleye gittim. Güneşli güzel bir gündü; biraz serin ama hoştu. Yolda, kahrolası iyi insan sözünün üstüne gelir misali, Sharon'a rastladım. O beni nerdeyse görmezden geldi çünkü peşlerine takılıp sonra da uyuz edeceği bir başka grup insan bulmuş; Güzel Sanatlar Merkezi'nde çalışan ve Sharon'ın gey dostu görünerek kesinlikle yolduğu birkaç gey herif. Bana baktı ve o kahrolası korkunç vızıltı benzeri sesiyle: —Vaaay be, dedi ve sonra da dudaklarını büktü; muhtemelen benim tek başına, onunsa bir grupla bir arada olmasından ötürü. Adi, kahrolası, antika biri o. Mairead'e miras kaldığı zamanı hatırladım da otlamak üzere Sharon hemen yanında bitmişti; Mairead'in fazlasıyla iyi niyetli olduğunu, onu geri çevirmeyeceğini gayet iyi biliyordu. Ona hâlâ bin papel kadar borcu var ve üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti. Kabahat Mairead'in. Yani ona borç vermekle hata etti sanırım ama yardımsever diye birini nasıl suçlarsın? İyi niyetli birini kötüye kullanan amcıklar hep olacak. Sharon gibi amcıklar.

Gey heriflerden biri, Gwion, benimle konuşmak için durakladı ama daha iki çift laf edemeden Sharon onu uzaklaştırdı; bu yüzden kalenin içindeki bir duvarın üstünde oturup denizi seyretmeye koyuldum. Hafif bir sarma yaktım. Yukarıdan uğultuyla bir jet geçti; ister istemez başımı eğdim. Bunlardan nefret ediyorum, acayip gürültü çıkarıyorlar. Epey harika olmalılar ama böyle üzerimden uçtuklarında gerçekten irkiliyorum; dişlerimi sıkıyor ve ellerimi yumruk yapıyorum, kalbim de küt küt çarpmaya başlıyor. Aşırı alçaktan uçuyorlar. Gene de aslında parmak ısırtan şeyler; adilerin *hızları* müthiş. Bir tanesinin motoruna göz atmayı çok isterdim doğrusu.

—Paulie.

Başımı kaldırdım ve Roger'ı gördüm. Çok berbat bir haldeydi; gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuş ve benzi sararmıştı. Üzerindeki kanvas paltonun kahrolası kokusu burnumun direğini kıracaktı. Adamın vaziyeti. Tam bir perişanlık.

—Bugün işgal edilen bir binaya gittin, öyle değil mi? Dişleri sapsarıydı ve üzerlerine kan bulaşmış gibi duruyordu. İşgal edilen bina mı? Niçin kahrolası o yere gideyim ki? Cehennemden farksız kahrolası bir yer orası.

—Hayır, dedim yukarı ona doğru bakıp gözlerimi kısarak. Güneş tam başının arkasındaydı, dolayısıyla kafası adeta parıldıyordu ama gövdesinin geri kalanı karartılmış gibiydi. —Buradaydım, hep burada.

—Bize bir onluk bahşet o halde, dostum. Beslenecek iğne yutmuş maymuna dönmüş biri var tanıdığım.

Omuz silktim. —Meteliksizim, ahbap. Olsa verirdim. Ancak yarın elime bir miktar geçecek.

—Yarın bir boka yaramaz, dostum! Lanet olsun bana şimdi lazım, görmüyor musun?

Kalenin arazisinden çıkıp giderken sarsak sarsak, spastik biri gibi hareket ediyor; sanki hızla ilerlemeye çalışıyor ama kemikleri ve kasları söz dinlemiyor. Uzaklaşmasını izliyorum. Gün geçtikçe kötüleşiyor. O çaresizliğin ayaklı gazetesi, ayaklarını sürüyen cinsten. Colm de aynı yolun yolcusu olma riski altında ve Roger'dan çok onun için üzülüyorum. Roger, şey... aslında Roger hakkında düşünmekten hoşlanmıyorum. Kötü, kötü bir herif o. Başım dönüyor.

Arkadaşların yaptığı baskı çekilmez olabiliyor. Ayrıca arkadaşın tanımı nedir ki? İnsanlar sıklıkla arkadaşlarınızı seçebileceğinizden söz eder ama ben bundan çok emin değilim; bazen ister istemez yan yana düşersin, sahile sürüklenen şeyler gibi. İnsanları birbirlerine bağlayan nedir? Yöredeki Milliyetçiler falan hep milliyetten, kültürel birlikten, böyle şeylerden bahsediyorlar; aslında ne dediklerini anlamıyorum ama levha-

sında kalenin kısmen Galli paralı askerlerin oluşturduğu bir ordu tarafından saldırıya uğrayıp yıkıldığı yazılı. Demek ki... bilmiyorum. Oysa bana göre insanları bir arada tutan sanki daha çok şeyle ilgili, aaa, bilmiyorum, kendinde görmek istediğin veya kendinde görmekten fazlasıyla sakındığın bir şeyin başkalarında olduğunu fark etmek. Eğer bir başkası bu özelliği sergiliyorsa, o zaman bunu kendinde aramak zorunda kalmazsın. Belki. Ah, bilmiyorum; bunların hepsi zırva zaten. Bazen doğru fikre Roger'ın sahip olduğunu düşünüyorum; kahrolası beynini iyice uyuştur ki kafan bir daha çalışmasın. Böylesi daha kolay.

Burada doğan Sioned dışında hepimizin ülkenin farklı bölgelerinden gelmesi ilginç gene de. Roger Güney Galler'den bir yerden, Merthyr sanırım; Colm Liverpoollu; Malcolm Essexli bir genç; Mairead Yorkshire'daki bir yerden... hepimizin niye burada, bu kasabada falan olduğumuzu sormak, neden bu gezegende olduğumuzu sormak gibi bir şey. İkisi hakkında da hiçbir kahrolası fikrim yok.

Sıkıldım ve bu yüzden de kaleden ayrılıp arabayla Llys Wen'e geri döndüm. Bir şişe votka ve biraz bira için Spar'a uğradım (Roger'a param yok derken attım; daha fazlası olsaydı ona bir miktar borç verirdim aslında –işsizlik çekini almaya daha dört gün var ve bir daha ne zaman çalışabileceğimi bilmiyorum). Herhalde sırf biralarla zomlayacağım; *ale*'e* pek dayanıklı değilim. Geçen gün Fountain'da mesela; Colm, Mal ve Mags ben gelmeden saatler önce oradaydılar ama ben onlardan önce zil zurna sarhoş oldum; genç ve ufak tefek bir kız olmasına rağmen, Maggie'den bile önce. Galiba bu çok da kötü bir şey değil; kahrolası paranı tutmanı sağlıyor.

Eve giriyorum, küf kokusunun içine ve hiç kimsenin orda olmadığını çabucak anlıyorum. Boş evler tam böyle bir duygu uyandırır; boşluğun havasını hissedersin. Eviyenin içinde artık kabuk bağlamış bir bulaşık yığını, salondaysa ağzına kadar

* Üst mayalanma ürünü, genellikle koyu renkli, bir İngiliz birası. (ç.n.)

dolu kül tablaları, kirli tabaklar, boş teneke kutular ve şişeler var. Siktiriboktan bir darmadağınıklık. Oda Malcolm ve Allen'ın leş gibi ayak kokusundan geçilmiyor; dünyanın kahrolası en ekşi kokulu ayakları onlarınki. *Gorgon*göttenfırlama*zola*, emin ol ki.

Telefon çaldı.

—Alo.

—Paul O'Riordain'le mi görüşüyorum?

—He. Kim arıyor?

Beni arayan tipin bir kilisenin papazı olduğu anlaşıldı. Belli ki tanıdığım Richard adlı denyonun teki kasabadaki kiliselerden birini, ben gelip de onu (onun deyişiyle) "kurtarıncaya" kadar terk etmeyi reddediyor. Bu herif gerçekten de çatlaktır; azılı falan değildir ama kadın olsam onunla yalnız kalmak istemezdim –bütün kadınların şeytana uyduğunu varsayıyor. Yıllar önce bir gece onu misafir etmiştim; derken onu kordonda yarı çıplak dua ederken bulmuştum ve nerdeyse her on beş günde bir böyle bir şey meydana geliyor. Beni kurtarıcı falan yerine koyuyor. Zavallı gerzek.

Arabayla tekrar kasabaya gittim ve o kiliseye girdim; arka sokaklardaki şu büyük, karanlık, Gotik tarzına benzer olanlardan birine. Bir Katolik kilisesi; adı Leydimizin Ebedi Istırabı falan. Kilise papazı –ufak tefek, yaşlı ve parlak kel kafalı, kıpır kıpır kıpırdayan bir adam– bana Yeryüzüne Geri Dönmüş İsa gibi bakıp İsa'nın heykeli önünde diz çökmüş duran Richard'ı işaret etti. Az daha kahkahayı basacaktım çünkü o kadar Stan Laurel'e benziyordu ki (İsa değil canım, Richard). Her tarafa ilâhi kitaplarının saçıldığını, ortalığı kahrolası risalelerin kapladığını fark ettim. Sanki çatıdan aşağıya yağmışlardı. Richard kafayı sıyırmış olmalı. Onu çabucak buradan çıkarmak istiyorum çünkü kiliseler ödümü bokuma karıştırıyor artık, sürekli izleniyormuşum gibi hissediyorum; sanki yargılanıyorum. Bilmiyorum, onca yıl önce Katoliklikten vazgeçtiğim için bana gözlem altındaymışım gibi geliyor. Belki de bu yüzden genel-

likle bu kadar sinirli ve gergin falanım; çünkü Aberystwyth'de o kadar fazla kilise var ki.

—Richard. Benim, Paul.

Sesim karanlık duvarlar boyunca yankılandı, derken Richard birdenbire ortaya çıktı. Deli gibi bana doğru koştu ve göğsüme yaslanıp iki büklüm oldu. Ağladı ve ağzında anlamını kestiremediğim bir şey geveledi. Zavallı piç kurusu. Yardıma ihtiyacı var. Sokaklarda böyle serseri mayın gibi dolaşmamalı; ona bakacak biri lazım. Yaralı bir insan, bu hayatın çok sayıdaki kurbanlarından biri. Evde bakım mı? Kıçımın kenarı. Onu arabaya götürdüm ve yatıştırdım, ağlamasını kestim. Ardından ona biraz tavada balık ve patates kızartması aldım ve onu eve Llys Wen'e götürüp sızıncaya kadar votka içirdim. İyice kendinden geçince de onu boş odadaki kanepenin üzerine yatırdım. Kanepe kahrolası küfle kaplı ama evsizler yurdunda keşler ve ayyaşların arasında uyumaktan iyidir. Ve Sioned'in burada olmamasından memnunum; Richard'ı kapı dışarı eder ve onu başının çaresine bakmak zorunda bırakırdı. Ondan nefret ediyor. Bir an için uyanıp ışık huzmeleri hakkında bir şeyler mırıldandı ve ardından yeniden uykuya daldı. Zavallı piç kurusu. Her şeye rağmen bana en azından bu gece vakit geçireceğim bir şey sağladı. Şimdi onu öyle ortada bırakamazsın, bırakabilir misin?

Güzel Sanatlar Merkezi'nin devasa pencerelerinden gözlerimi dikmiş aşağıdaki kasabaya bakarken etkilemeye başladı; yani E. Bütün ışıklar aniden kayıp hep birlikte akıyor gibi göründü, devasa tek bir parlamaya dönüşüp kafamın içinde patladı. Sonra da adeta elektrik akımıymışçasına dalga dalga bütün bedenime yayıldı, beni etrafımda fırıl fırıl döndürdü, müziğin ritmiyle hareket etmeme neden oldu. Malcolm bu E için matah bir şey değil demişti ama siktir, içimin başlangıçtaki bu kabarışı acayip inanılmaz. *Uçuyorum*, bardaki ter kokulu insan kalabalığının üzerinde *süzülüyorum*... Tanrım... ohhooooooo! Şu gidişime bakın hele!

Kalabalığın arasında ilerliyorum, insanların arasından teğet geçebilmek için bir yengeç gibi yanlamasına hareket ediyorum... kahrolası mekân arı kovanı gibi... Büyük Salon'un sahnesinde *Gorky's Zygotic Mynci* var, galiba herkes de orda olacak... durdurma beni şimdi gerzek! İnsanların yüzleri terli ve parlak; ağızları kulaklarına varıyor. Saatler önce bize E'yi satan Kara Jerry'i gördüm; kız arkadaşının şişkin, yüklü karnını sıvazlıyor. Ah... ne tatlı... ne kadar hoş bir manzara... Ve işte Mags; o da uçuyor, dans etmeye çalışıyor ama Nigel Na-Pabuç onunla konuşmak için debeleniyor, yağır bağlamış kirli ayakları parke zeminde birbirine dolaşıyor...

TANRIM! İçim o kadar güçlü bir şekilde kabardı ki duvara savruldum, yaslanıp kaldım. Gülüyorum, kahkaha atıyorum, kendimi acayip iyi hissediyorum, ellerim titriyor. Çok sık E almam ama aldığımda da kahrolası buna *bayılıyorum*... Malcolm haklı; *bugüne kadar* en isabetli şekilde adlandırılan ecza bu... püf, kafayı buldum... acayip inanılmaz bir şey bu.

Sioned barda Catrin ve Richard'la konuşuyor (üşütük olanla değil, bir başka Richard'la); kafasına bere geçirmiş Richard, bir değnekle dans ediyor ve bu haliyle o babuini andırıyor, *The Lion King*'den çıkıp gelmiş gibi... Sioned acayip neeeeeeeeee-fis görünüyor, neeeeeeeeeeeeeeefis... ne güzel bir ses: neeeeeeeeeeeee... tanıdık başka yüzler de görüyorum, bir sürü gülen yüz: İrlandalı Harry, Clare, Liverpoollu Neil ve pilici Jennie, Deborah dans ediyor, uzun Matt fasulye sırığı gibi seğirip duruyor...

Colm sallana sallana kalabalığın içinden çıktı.

—Yukarıya geliyor musun, Paulie?

—Oh, ben zaten *yukarıdayım*, hem de epeyce, epeyce yukarıdayım...

—İyiydi.

Güldü ve hafifçe karnıma vurdu ve bara doğru basıp gitti. Kendimi yapıştığım duvardan ayırıp ayaklarımın beni hoplaya zıplaya Büyük Salon'un girişine doğru götürmesine izin verdim... yolda Sünger'e rast geldim.

—İyi misin, Sünger? Pencere temizliği nasıl gidiyor?

—Bok gibi, diyerek dişlerini göstere göstere sırıttı. Tanrım, ağzında tek bir beyaz diş olsa *snooker** takımının ardını getirirdi.

Yeniden gülmeye başladım. Sünger'in söylediğine gülüyorum, kahkahalarımın sesi göğsümün içinden bir yerden geliyor, dolgun ve belirgin ve güçlü ve iyi... bedenimin her tarafı dalga dalga karıncalanıyor, kahrolası hoşluk dalgaları hızla yayılıp her tarafı kaplıyor... kısa koridordan amaca uygun Büyük Salon'a doğru ilerliyorum; sanki sahneye çıkacak bir *rock* yıldızı veya Wembley stadı tünelinden sahaya yürüyen ünlü bir futbolcu gibiyim... insanların haykırdığını duyabiliyorum...

—Paulieeeeeeeeee!

Tanrım kulaklarım! Cırtlak Susie etrafımda dans ediyor, o tiz sesiyle durmadan konuşuyor. İnsanların ellerindeki bira bardaklarının tuzla buz olmamasına şaşıyorum. O kadar sıska ki daracık taytı, bilmem, sebzeyle doldurulmuş külotlu çorap falan gibi... kemiklerinin hepsi pırtlak...

—Delikanlı nasıl bakalım, iyi miyiz canım?

Susie'yi omuzlarından kavrayıp havaya kaldırdım ve birlikte fırıl fırıl döndük, kısa bir süre dans ettik. Kilosu... şey, tüy gibi; yediği içtiği kahve, spid ve vitamin haplarından ibaret. Bu diyet, hormonlarının biraz içine etmiş, sesi de bu yüzden bu kadar cırtlak galiba... ama kıyak biri. Vay be, herkes kıyak... ben dâhil... kafam kıyak ve mutluyum ve kahrolası hayatımın tadını çıkarıyorum... oo-hoo, oo-hoo... bütün iş ayaklarda bitiyor... ha evet, bir yıldızın üstünde salınmak istersen... du-du-du, eve kavanozda ay ışını getirmek istersen**...

E aldığımda böyle çocukluğumun saçma sapan şarkılarının aklıma gelmesine bayılıyorum... babacığımın beni Kilburn'deki bahçede havada döndürürken bana bu şarkıyı söylemesini

* Britanya'da "isteka topu" denilen sadece bir adet beyaz topun olduğu, çeşitli renklerde toplam 22 topla oynanan bir tür bilardo. (ç.n.)

** Jimmy Van Heusen (beste) ve Johnny Burke'ün (güfte) "Swinging on a Star" (Bir Yıldızın Üstüne Salınmak) adlı şarkılarının sözlerine gönderme. (ç.n.)

hatırlamaya... hafızamın derinliklerinden su yüzüne çıkmasına...

Ha evet, şimdikinden daha iyi durumda olabilirsin istersen... ya da... tercihin bir...

Biri kollarıyla belime sarılıyor, derken dönüp önüme Mairead geçiveriyor, karşımda sırıtıyor ve alabildiğine açtığı harikulade ağzı yüzünün yarısını kaplıyor. Avuç içi kadar, meme başlarını ortaya çıkaran, dapdaracık enfes bir elbise giymiş ve acayip mutlu görünüyor. Bana bir şey söylüyor ama duymuyorum ve ona doğru eğiliyorum; burnuma kokusu geliyor, ne kadar da hoş kokuyor.

—HOPPALA?!

—Sen! Benimle mi! Dans ediyorsun!

—Vay be evet, diyorum. Sonra da kalabalığın arasına karışıyoruz, kendimizi kahrolası müziğe iyice kaptırıyoruz, çılgınca dans ediyorum. Tanrım bu acayip eğlenceli... hayat bundan ibaret, değil mi, ya da en azından böyle *olması* gerekmiyor mu? ... yippi-ay-ey, yippi-ay-oooh-hooo...

Colm sarsıla sarsıla yanımdan geçti, Mairead'i aralıksız yaklaşık otuz kere yanağından öptü ve bana gizlice bir hap daha verdi.

—Yine aynısından! diye bağırdı. —Biz biraz önce bir defa daha aldık, dolayısıyla senin arayı kapatman lazım!

—Peki ben? diye seslendi Mairead, Colm'sa dudak ısırdı.

—Paul'dakini paylaş!

—Tamam.

Colm tekrar bir yerlere kayboldu ve ben de elimdeki hapı inceledim. Yanıp sönen ışıklar altında doğru dürüst göremiyorum ama bu daha önce aldığımla aynı değil; o büyük ve pembeydi, buysa küçük ve beyaz. İkiye bölüp yarısını Mairead'e verdim ve susuz yuttuk. Mairead yutkunurken suratını ekşitti.

Oh ne harika değil mi... amma da çiftiz ha... senin ayakların yerde... benimkilerse havada...

Acayip hayrete düşürücü ve baş döndürücü bir keyifle geçen birkaç saatten sonra, Colm'un yanında bara yaslanmış dururken çıkmaya başladım. Şey, tam anlamıyla *çıkmak* değil, anlarsınız ya... başlangıçtaki o havalarda uçma hali geçer, değil mi... hâlâ süzülüyorum aslında, hem de nasıl, hâlâ kanatlarımı çırpıyorum... isteseniz de beni durduramazsınız...

Mags ve Mairead dans pistinde kendilerini kaptırmış gidiyorlar, karşılıklı dans ediyorlar. Colm de onları seyrediyor. Mags gayet enerjik bir şekilde dans ediyor; cidden, zıplayıp duruyor falan. Oysa bana bunu pek yapmak istemediğini, çünkü göğüslerinin çok büyük olduğunu ve utandığını söylemişti ama şimdi, sahi, burada çekingenliğin âlemi yok... çekinecek neyi var ki; kraliçe gibi görünüyor, kısa saçları terden dimdik olmuş, ipeksi bluzu üstüne yapışmış... Mairead kendi âlemine dalmış, yüzündeki gülümseme donmuş kalmış. Colm yanımda müziğin ritmiyle başını sallayıp gözlerini onlardan ayıramıyor; ikisini de saatlerdir seyrediyor.

Ah... insanların rahatı yerinde. Kendi hallerindeler, demek istediğimi anlıyor musunuz? Tamı tamına oldukları gibiler, başkalarıyla etkileşimleri falan belirli bir tür anlam ve değer ifade ediyor. İnsanların yaptıklarını niçin yaptıklarının daima nedenleri vardır. Daima. Hiç kimse boşlukta yaşamıyor ki.

...ve tek başına oynanabilecek yegâne oyun iskambil falıdır*... dadda-dii-dam-dii, darruu-duu, duda-du...

Diskjokey'in fişi çekilmeden önce azıcık daha dans edebilmek için bardan fırlayarak uzaklaştım. Ekstazinin etkisi de büsbütün geçmeden önce, tabi ki. Acayip harika bir gece. Çoğunu hatırlamıyorum ama kesinlikle acayip harika olduğunu *biliyorum*.

—O kız kim o halde?

—Brookside Geçidi'ne yeni bir aile taşındı. O da kızları.

—Kız erkek kardeşiyle düzüşüyor. Oradaki oğlanla.

* Neil Sadaka (beste) ve Phil Cody'nin (güfte) "Solitaire" (Pasiyans, bir tür iskambil falı) adlı şarkılarının sözlerine gönderme. (ç.n.)

—*Erkek kardeşiyle* mi?

—Şey, siktir, hani benim de böyle bir kız kardeşim olsaydı onu ben de düzerdim .

—İğrenç. Hem de TV'de en çok seyirci toplayan bir zamanda ha.

—Hem de nasıl, dizi Liverpool'da geçiyor. Eczalar, salgınlar, kundakçılık, tuhaf ölümler ve şimdi de ensest.

—Şunlara bakın hele! Kahretsin sarmaş dolaş öpüşüyorlar!

—Erkek ve kız kardeş. Rezalet.

—Aslında bence kız yellozun dik âlâsı.

—Oğlan da.

—Ben olsam sanki Sammy'i seçerdim.

—O kızı mı? Muşmula suratlı kör olası sevimsiz şey!

Herkes *Brookside*'ı seyrediyor.

Sioned, Banon, Sarah.

SionedBanonSarah: Bir aydan azıcık fazla bir sürede üç kadın. Hiç de fena değil ha?

Hımmm.

Ama seks... şey... seks garip bir şey. Seksin farklı çeşitleri var: Bazen sürtünmeden ibaret hani. İşin içinde mutlaka cazibe falan olmayabiliyor –yani yastığıma çok sürtündüm ama o gönlümü çelmiyor. Şiltem cazip gelebilir belki, Öf! *Şunun* yüzüne bakın hele... Bir de *fiziksel* çekim falan var; birinden hoşlandığında yüzünden, bedeninden falan. Bir de birinin kişiliğini beğenmek var; konuştuklarında ve yürüdüklerinde ve güldüklerindeki halleri, söyledikleri şeyler, yaptıkları şakalar, sevdikleri, sevmedikleri, falan filan. Tabi başka bir şey daha var, bütün bunlara üstün gelen: Aşk. Bunu böyle adlandırabilirsiniz ancak kişisel olarak ben böyle bir şeyi şimdiye kadar hissettiğimden emin değilim. Ama bizzat seks, eylemin kendisi, düzüşmek, hareketler, anlarsınız ya, deliklere bir şeyler sokmak... bilmiyorum. Garip. Tuhaf.

Sioned başını göğsüme yaslamış uyuyor. Tenimin üstündeki yapış yapış terimizi hissediyorum; burnuma belimin de onun am suyunun da kokusu geliyor. Hoş kokular: etsi ve taze. Sioned'in iyi yönlerinden biri seks sonrası sigara içmemesi. Oysa Sarah sırtı üstü yatıp kül tablasını karnının üzerine koyuyor, dumandan tavanı seçemeyinceye kadar sigaranın birini söndürmeden diğerini yakıyor; gözlerim yaşarıyor ve öksürüyorum. Kahretsin *çok* romantik! Hiçbir zaman onunla bir defa daha şaapmak istemem çünkü ilk seferinden sonra onun nefesi nikotin ve kül kokar; bense lanet olsun günde-altmış-sigara içen bir adam gibi hırıldarım. Diğer taraftan Banon, konuşmayı ve şarkı söylemeyi sever; seks onu enerjik yapar. Son defasında (Ne zamandı? Geçen hafta? Önceki hafta?) göğsümün üstünde parmaklarını dans ettirip "The Raggle Taggle Gipsies O"* şarkısını söyledi ve derken bana Colm'un Çingene olup olmadığını sorunca onu biraz kıskandım; çünkü Colm'dan hoşlandığını sandım (Bu arada canı onu çekmiyor ve tesadüf bu ya Colm bir Çingene veya kısmen öyle; babası, sanırım, Roman. Ya da dedesi. Anlaşılan Colm dölüt zarıyla doğmuş ve bu da onun uğur getirdiğini gösteriyormuş veya boğulmaya karşı şerbetliymiş falan.). Sioned ise sadece uyumayı sever; seks onu yorar. Caernarvon veya Camarthen veya kör olası her neredeydiyse, oradan ta buralara gelmesi de.

Seks, gene de... garip, garip bir şey. Yani, sanki şey, gey değilim, tamam ama bir keresinde –ve bunu asla hiçbir gerzeğe anlatmayacağım– bir herifle yatmıştım. Artık üzerinden yıllar geçti. Londra'da çalışıyordum. Bir antrepodaki işimi bırakmıştım; boktan bir istifleme işiydi ve o gece hep beraber kafaları çekmeye gitmiştik. İçtiğimiz yer kapanırken benden ve Andy'den başka kimse kalmamıştı. Geceyi geçirmek üzere onun Islington'da bir yerlerdeki evine gitmiştim çünkü metronun son seferini kaçırmıştım ve şey, lafı fazla uzatmadan, sar-

* Evini terk edip Çingenelere katılan zengin bir kadınla ilgili Britanya çapında popüler bir halk şarkısı. (ç.n.)

hoştuk ve benimle yattı. Ha evet, bu kanepede oldu; kanepede uyuyordum. Onu itip uzaklaştırmaya falan çalışmadım. Hatırladığım tek şey, galiba, başımı kaldırıp ona baktığımda o dizleriyle kalçalarımı ayırdı, elleriyle ikimizin birden yarağını kavradı ve ikimize de otuzbir çekip aynı anda boşalttı falan (açıkça hatırladığım tek şey benimkinin onunkinden tam bir alet başı kadar uzun olmasıydı). Aldığım zevki inkâr edemem; hatta kovalar dolusu geldim (aslında kendimi tutmamın imkânı da yoktu). Ama işte mesele bu, anladınız mı? Gey değilim, sanki bu deneyci bir ruh halindendi; *baştan çıkarılmıştım*. Ayrıca eğer gey *olsaydım* ki değilim, bu Andy arkasından koşacağım bir tip değil. Demek istediğimi anlıyor musunuz? Erkeklerden hoşlanmıyorum ve Andy'den hiç mi hiç hoşlanmadım ama gene de...

Veya Derwen Browntree'nin karısını düzdüğümde. Ondan da hoşlanmadım –zinhar, amı leş kokulu bir sıska, cadaloz, suratsız– bu sanki daha çok, dangalağın teki olduğundan Browntree'den öç almak içindi. Aber'deki birkaç birahanenin sahibi, kendini Al Capone sanıyor... Ulu Capone... Bir zamanlar birahanelerinden birinin barında çalışmıştım ve kahrolası *öylesine* beş para etmezin tekiydi ki... tam bir dangalaktı. Bu yüzden karısını düzdüm; o da bunu fark etti ve beni işten attı. Aslında gene de temiz bir dayak yemediğim için şanslıyım. Ancak karısını düzmeyi *becerebilmiştim*, işte mesele bu; sertleşmeme ve iş tutmama neden olan öç alma arzusu, seks isteği değil. Yani... nasıl?

Hımmm.

Her şey darmaduman. Bunların hepsi kafamı karıştırıyor.

Belki, bundan başka, Sioned göğsümün üstünde uyuyor, hafifçe horluyor, saat tik tak sesleri çıkarıyor, dışarıda koyunlar meliyor. Hoş.

Beni rahatsız eden bir şey var gene de; yıllardır hatırlamaya çalışıyorum... *Watership Down*[*] romanındaki şu tavşanın adı neydi? Şu bir şekilde Ari ırktan olan, ikinci adam, adi piç ku-

[*] Türkiye'de *Watership Tepesi* adıyla yayınlanan Richard Adams'ın romanı. (ç.n.)

rusu, General Woundwort miydi? Bir türlü hatırlayamıyorum. Beni gerçekten uyuz ediyor.

Öööööööööööööööööööööööööööööffffffffffffffffffffffffffffffff *siktir*.

Epey boktan bir mahmurluk olacak bu be... tüh... amma da siktiriboktan bir vaziyet... Göz kapaklarım yırtılır gibi açıldığında Colm ve Mairead'in odasındaki kanepede yattığımı anladım. Sioned burada yok. Kanepenin önündeki sehpanın üstü şişeler ve teneke kutularla (ki bu alışılmadık bir şey değil) ve pis kokusu öğürmeme yol açan, ağzına kadar dolu kül tablalarıyla kaplı. TV ekranının üstünde sıçramış süt olması mümkün, kurumuş beyazımsı bir leke var. Kasetçalar hâlâ açık ve sesi kulaklarımda uğulduyor. Botlarım da hâlâ ayaklarımda ve gömleğimde bir parça soğuk, kas katı kesilmiş kusmuk bulunuyor. Siktir; hem de en iyi beyaz gömleğimdi. Beynim sulanmış gibi. Beni geçmek bilmeyecek ve korkunç sıkıntılı saatler bekliyor. Siktir.

Acı içinde kalktım ve topallayarak mutfağa yöneldim. Hayal meyal kötü bir şeye bulaştığımı hatırlıyorum. Mutfağa giderken yatak odasından geçmem lazım, yatağın boş olduğunu görüyorum ama çarşaflar kırışık ve hafif bir kusmuk kokusu var. Gerçi kokan ben olabilirim, büyük ihtimalle de benim. Bir bardak su alıp avluya çıktım; avlu duvarının ardındaki güneş ve Constitution Tepesi'nin yeşil çayırları o kadar şiddetle parlıyordu ki, gözlerim yandı.

—Paul

Mairead yerde bir güneş ışığı demeti içinde oturuyor. Sırtını badanalı duvara vermiş, ayağının dibinde de teneke kutuda bir *lager** var. Her şey çok parlak, kahretsin aşırı parlak... parıltı sanki ses çıkarıyor, *kükreme* falan gibi. Mairead pek iyi görünmüyor; uzun ve yağlı saçları güneşin altında ışıldıyor, dudaklarıysa çatlak içinde ve şişmiş. Elini titrek titrek uzatıyor ve bana parmağının etrafına dolanmış bir şey gösteriyor; bir bebek kertenkele.

* Alt mayalama ürünü Alman biralarının genel adı. (ç.n.)

—Minik dinozora merhaba de.

Acayip inanılmaz, cidden minnacık, en ince ayrıntısına kadar mükemmel. Havanın tadına bakmak için dışarıya uzatıp titrettiği dile bile.

Mairead onu usulca yere bıraktığında hayvancık hızla kaçıp duvardaki bir çatlağın içinde kayboldu. Teneke kutuyu başına dikti, uzun uzun içti, sonra da bana uzattı ama ben başımı salladım ve yanına oturdum. Of, kahrolası başım. Güm güm güm.

—Nasılsın bakalım?

—Bok gibi. Col nerde?

Omuz silkti. —Bilmem. Dün gece bir türlü geri gelmedi. Onu kordonda kaybettiğimizi hatırlamıyor musun?

İşte bu garip geldi. Onu kaybetmemiz değil, daima bir başına bir yerlere siktirip gider zaten; ilk defa kordondaki birahanelerden içeriye adım atması. Normal şartlarda hiç içeriye girmez, buraların kahrolası öğrenci ve zengin çocuklardan geçilmediğini söyler. Bu da doğrudur falan ama güzel bir havada dışarıdaki masalarda oturup denizi seyretmek de hoştur. Kordonda olduğumuza dair aklıma bir anı kırıntısı bile gelmiyor. Hiçbir şey hatırlamıyorum.

—Sioned'i neden tokatladın ki?

Aklım bokuma karıştı. Kalbim yerinden fırladı.

—Öyle mi yaptım?

Mairead başını salladı ve teneke kutusundan lüpletmeye devam etti.

—Şiddetli mi?

—Şey, onu bilmiyorum. Geri dönüşte yolun daha ucundayken ikinizin de birbirinize avazınız çıktığı kadar bağırıp çağırdığını duydum. Anahtarları size vermiştim, hatırlamıyor musun? Kapıyı çaldım ve Sioned açtı; derken yoldan aşağıya koşarak indi. Ona vurduğunu söyledi.

Gıdım gıdım gözlerimin önüne geliyor, sislerin içinden çıkıyor. Yumruğumu sıkmamıştım, bunu çok net hatırlıyorum. Onu benden uzaklaştırmak, bıkıp usanmaksızın bam telime

basmaktan vazgeçirmek için attığım bir şaplaktan ibaretti sanki. Ondan bir şey yapmasını istemiştim ama o ayak diremiş ve her zamanki gibi üstüme varmış, aralıksız konuşup durmuştu. Hiç kimse özellikle sarhoş olduğunda Sioned kadar insanın başının etini yemez; dırdır dırdır kahrolası dırdır etmez. Gene de... ona şiddetle vurmaya hakkım yoktu. Kafayı tütsülediğimde ben de dangalağın teki olabiliyorum.

—Böyle davranmaktan vazgeçmelisin Paul, dedi Mairead. Tanrım: Bu kahrolası bir zılgıt alarmı. Niye kadınlar daima lanet olsun kafa ütülerler ki? —Aklını başına topla. Sion'un bazen bir baş belâsı falan olduğunun farkındayım ama ona öyle vurman tam bir keleklik. Sen bir herifsin; korku ve ıstırap ve gerçek şiddetli öfkenin neye benzediğini asla anlayamazsın. Bu acıdan daha da beterdir, içten içe hiddetlenip de bunun üstesinden gelmeye gücünün yetmeyeceğini bilmek. Marizlemek için bir işarete bakan o kadar çok ciğeri beş para etmezle karşılaştım ki, bunun nasıl bir şey olduğunu anlaman hiçbir zaman mümkün değil. Bu konuda Colm'un hakkını yememem lazım. Aslında henüz bana elini kaldırmadı; tehdit etti, üstüme atladı falan ama asla hakkaten, hani yumruklamadı... ilerde yapmayacağı anlamına gelmez, elbette. Muhtemelen vuracak. Kahrolası heriflerin hepsi aynı.

Kendimi bok gibi hissetmeye başladım şimdi, Mairead konuşup durdukça. Yani Sioned, Tanrım, benden iki fut* daha kısa; o minnacık, Tanrım sadece elim bile kahretsin kafasının tamamı kadar. Ha siktir... siyah kuşak *sahibi* bir karateci olsa da. Pisliğin tekiyim ben ve bunu yapmamalıydım.

Mairead kutu birasını bitirdi, geğirdi.

—Sen de ister misin?

—Ya, olur.

—Sahi, gitmişken bana da bir tane getiriver. Orda buzdolabında.

* 30,5 santimetre uzunluğundaki ölçü birimi. (ç.n.)

Gidip buzdolabından iki kutu ucuz Spar marka *lager* alıp geldim. Buzdolabı da yarım şişe Martini, bumburuşuk bir limon ve bir kutu süt dışında bomboştu. Kutulardan birini Mairead'e verdim ve yanına oturdum. Güneş hakkaten acayip yakıcı; yine güzel bir gün olacak.

—Pekâlâ. Bugün ne yapacaksın? Gidip Colm'u mu arayacaksın?

—Yo. İlerleyen saatlerde sürüne sürüne geri gelecektir, parası bitince. Daima öyle yapar. Peki ya sen? Sioned'i görmeye gidecek misin?

—Ah, herhalde Llys Wen'e dönmüştür. Daha sonra giderim, sakinleşmesi için falan ona biraz zaman tanımalıyım. Ona çiçek falan da götürürüm.

—Bak işte bu hoş olur.

Kutumu başıma diktim ve ağzıma geri gelip gelmeyeceğini anlamak için biraz bekledim. Gelmedi; böylece hepsini içtim ve ardından kusmuk lekesini çıkarmak için gömleğimi suda çalkaladım ve o ipte kururken Martini'yle cila çektik ve sonra da içki dükkânına uğramak için kasabaya gittik. Kordon turist doluydu. Şu Hasidi Yahudiler de hâlâ ortalıktaydı falan. Büfeden ikimize birden hamburger aldım ve balkonunda birkaç bardak bira içmeye Glengower oteline gittik. Ardından Mairead içki dükkânından aldıklarıyla sarhoş olmak için evine döndü; bense bir gazete ve tekrar bir bardak birayla orda tek başına kaldım. Neyle kafayı bulduysa, Gladys Trevithick yanıma oturmaya çalıştı ama ona siktir çektim ve o da gitti. Bana birinin eşlik etmesi iyi olurdu ama *o* değil, Tanrım... habis yaşlı cadı. Vah zavallı çocuklar. İnsanın bir başına içerek mahmurluğunu gidermeye çalışması epey berbat bir şey gerçi, hele utanılacak bir şeyin varsa. Colm'un bir keresinde bir kıza vuran herifin aşağılığın aşağılığı, dünyanın yüz karası olduğunu söylediğini hatırladım ve şimdi şu noktada bana öyle geliyor ki galiba haklı. Kendimi acayip bok gibi hissediyorum.

Biramı devirdim, ardından bir tane daha. Bunlardan sonra kafam araba kullanmak için fazlasıyla kıyak oldu ama saat daha üç gibi ve henüz eve gitmeyi kaldıramam. Aslında yanıma birkaç şişe alıp arabayı dağlara doğru sürmeyi çekiyor canım. Çıplak gözle bir şeyler görebileceğim, ulaşması yürüyerek birkaç gün sürecek bir yerde durmak geliyor içimden. Neden bilmiyorum, öyle işte.

Bu inanılması zor bir şey. Yok, bu inanılması acayip *imkân*sız bir şey. İçim kalktı, kusacak gibi oldum, genzimde korkunç bir tat var... gözümün önüne bir takım görüntüler geliyor, öyle şeyler ki bakmıyorum, *bakamam*.

Siktir. Bunu nasıl yapabildi? Bunu *o* nasıl yapabildi? Siktir. Arkadaşım.

Bu hayat darbelerden geçilmiyor. Ağır, iğrenç, berbat darbeler; yüzüne tokat gibi inmek üzere birdenbire karşına çıkan, daha kendini nasıl savunacağını *düşünmeye* vakit bile bulamadan. Bunlar karşısında çaresiz kalırsın, elinden bir şey gelmez... yapabileceğin hiçbir şey yoktur; bu darbeleri etkisizleştirmek için yeterince kahrolası kimyasalı gövdene indirmekten başka. Tanrım, ne hayat ama. Ne siktiriboktan hayat ama.

İlk darbe Roger'ı bir daha göremeyeceğimin kafama dank etmesiydi. Bu çocuğu pek sevmezdim falan ama Tanrım... onun başına gelenle en alçak düşmanımın bile karşı karşıya kalmasını istemem. Yok, belki de isterim. Dilerim kahrolası Malcolm'un başına gelir.

İkinci darbeyse Sioned'in bana Malcolm'la düzüştüğünü anlatmasıydı. *Malcolm*! Yani... neden? İstasyondan buraya kadar arabada alabildiğine sessizdi, pişirdiğim makarnayı yediğimizde sessizdi, sevişirken sessizdi, birlikte duş yaparken sessizdi... ve şimdi burada bana Malcolm'la boşaldığını söylüyor. Malcolm. Hayret ki ne hayret; dangalaklık, amcıklık, *kahretsin*!

Gözlerim pencereden dışarıya dalmış, yatağın bir ucunda çıtımı çıkarmadan oturuyorum; başımı sallıyorum o kadar. Koyunları görüyorum, Comins Coch'a doğru yükselen tepe-

nin üstündeki yuvarlak beyaz lekeleri. Gözüme evlerin çatıları, birkaç bulut, gökyüzünde daireler çizerek uçan büyük bir kuş, muhtemelen bir bayağı şahin ilişiyor... kalp atışlarımı duyuyorum; gürültüsü Sioned'in sızlanmalarını bastırıyor:

—İnsanın bazen *teselliye* ihtiyacı oluyor, Paul, bunu *anlaman* çok mu zor? Sarrrhoştum, Tanrım, *kalbim kırrrılmıştı*, o davranışından sonra kendimi yapayalnız hissetmiştim... yani, *gerrrçekten*, kahrolası başka ne *bekliyordun* ki? İnsan ilelebet böyle devam edemez ki, yani önünde sonunda –

Sarf ettiği kelimeleri duyuyorum ama bunları söylerken dudaklarını göremiyorum; kafası öne eğik ve başından aşağıya dökülen saçları yüzünü örtüyor. Bu hali kısa bir süre için bana *Addams Ailesi*'ndeki *Kuzen Itt*'i hatırlatıyor. Derken sanki ruhum aniden beni terk ediyor, bana kendi dışıma sürükleniyormuşum gibi geliyor ve olup bitenin içinde yer alan biri değilmişçesine, adeta bir gözlemciye dönüşüyorum. Bir parçam o saç perdesinin arkasında elmacık kemiğinin bulunduğunu sandığım noktayı seçiyor ve sağ yumruğum şiddetle oraya çarpıyor ve parmak boğumlarımın darbesiyle sert kemiğin çatırdadığını duyuyorum ve o boylu boyunca sırt üstü yatağa savruluyor, çığlık çığlığa, başı ellerinin arasında tepinip duruyor. Sonra ayağa kalkıyorum ve tekrar tekrar tekmeliyorum, hedef almadan gelişi güzel vuruyorum. Derken kendimi koridorda Malcolm'un odasının kapısından içeriye dalarken buluyorum; ne yapacağımı bilmiyorum, hiçbir fikrim yok. Bedenim uzaktan kumandayla çalıştırdığım bir makine gibi; kahretsin paramparçayım, kahretsin tuzla buz oldum. Aslında burada da değilim.

Ve ardından: Üçüncü darbe. Malcolm'un odası bomboş. Hiçbir eşyası kalmamış, gitmiş, fıss, defolmuş. Kitaplar yok, kasetler yok, giysiler yok, duvarlardaki afişler yok, sadece karyolanın üstündeki çarşafsız şilte ve eskiden beysbol sektirip durduğu benekli bir duvar kalmış, hıyar. Gitmiş. Bu odada yaşayan yok artık. Bomboş.

Siktir.

Bir süre orada durdum ve bakakaldım, sonra da tekrar sahanlığa çıktım; odada uyuyan biri varmışçasına kapıyı arkamdan usulca kapattım. Bunu niye böyle yaptığımı bilmiyorum. Kapı kapanırken "klik" diye ses çıkardı. Orada ayakta dikilmiş duruyordum, tamamen şaşırıp kalmış, kahretsin cidden sarsılmış bir haldeydim ve üç şey duyuyordum: Birincisi, Sioned yatak odasında ağlıyor ve iç çekiyordu; altından kan gelmesiyle ilgili bir şeyler hakkında bağırıp çağırıyordu, bilmiyorum, dediklerinden hiçbir anlam çıkaramıyordum. İkincisi, Mags banyoda kusuyordu. Üçüncüsü, Allen alt katta televizyondaki bir şey yüzünden kahkaha koparıyordu. Ve evin üstünden uğultuyla bir jet geçince dördüncü bir ses duydum. O kadar alçaktan uçuyordu ki bütün camı çerçeveyi zangırdatıyordu.

Siktir. Öylece durup sesleri dinliyor, yumruklarımı ovuşturuyordum. Şimdi ben ne halt edeceğim?

Abergynolwyn Kalesi'nin bilgi panosu ekran şeyini tampon gibi kullandım; hızımı kesip durmak için hafifçe çarptığımda da pat diye bir ses çıktı. Altındaki ahşap çıkıntı karnıma baskı yapıyor şimdi. Üstünden uzaklarda sisler içindeki Birds Rock tepesini görüyorum; çayırların arasından siğilli dev bir başparmak gibi yükseliyor. Başımı çevirip onları kalenin girişinden çıkarken seyrettiğimde yağmur çiselemeye başlıyor: Laura ve Mairead mantarlara rast gelince gülümsüyorlar; Malcolm ve Colm birbirlerini görünmez baltalarla, gerçi bunlar kılıç da olabilir, doğrayıp duruyorlar; Liam deri ceketinin üzerindeki yosunları falan temizliyor ve duvardan inmesine yardımcı olmak için nasıl hiç kimsenin kıçını bile kaldırmadığına dair aralıksız söyleniyor.

—Hangi cehennemdeydiniz ki amcık kafalılar? Lanet olsun çakılıp kalmış bir halde bizi kahrolası yukarda bıraktığınızda...

—Vay vay! Zaten oraya hiç tırmanmamalıydınız seni gidi gerzek seni, ha?

Öylece yağmurun altında duruyoruz. Colm bir süre önce yuttuğu spid bombası etkisini gösterdikçe seğirmeye başladı, elini uzatıp yağmurun gerçekten yağıp yağmadığını kontrol ediyor, sanki kafasının üstüne damlayanlar yeterli kanıt değilmişçesine.

—Siktir. Yağmur.

—Ya, hadi canım sende! dedi Mairead, süzme bir alaycılıkla falan. Colm'sa ona kulak asmadı bile.

Gökyüzünü kaplayan bulutlar yer değiştirdikçe aralarından sütunlar halinde parlak gün ışığı sızıyor ve bunlardan biri dosdoğru Birds Rock üzerine düşüyor, onu aydınlatıyor. Tepe, ışığını yakmış bir fener gibi göze çarpıyor, etrafındaki her şey karanlık, sanki üstüne de yağmur yağmıyor, Karayipler'in küçük bir parçasıymış gibi duruyor, havasıyla falan, köklenip buraya Galler'e dikilen. Acayip inanılmaz görünüyor.

—Şuna bakın hele, diyor Mairead ve sanki bu bir işaretmişçesine hepimiz kaleden uzaklaşıyoruz, haykırarak hoplaya zıplaya ona doğru koşuyoruz, çamurların içinden bağıra çağıra ilerliyoruz. Her tarafımıza pislik bulaşıyor. Gün ışığına ve rüzgâr esip de üstünü tekrar bulutlar örtmeden sığınağa ulaşmaya çalışıyoruz.

Bakın, Sioned'le ilgili mesele kendisiyle barışık olması tamam mı. Yani kendini, nerden geldiğini ve nereye gittiğini biliyor veya en azından öyle *görünüyor*. Oysa benim bunlardan herhangi biri hakkında aslında hiçbir kahrolası fikrim yok (ve tanıdığım diğer insanların çoğu da aynı durumda) ve sanırım beni onun hakkında hayal kırıklığına uğratan, onun da kafasını bozan işte bu. Nedenini anlayabiliyorum galiba: Onun lanet olsun bıkmadan usanmadan bana söylediği gibi o sağlam biri, bense zayıfım ve bu yüzden kahretsin habire başımın etini yiyor. Ama Tanrı aşkına, onun kapı gibi fazladan bir sağlamlığı var; neden bir kısmını bana koltuk çıkmak için kullanmıyor veya bana bir tür dayanak teklif etmiyor ki? Beni yanlış falan

anlamayın, kendime göz kulak olabilirim ama... şey, örnek vermem gerekirse, Sioned Aberystwyth kadar küçük bir yerde yaşamanın boğuculuğuna, kısıtlayıcılığına aldırmıyor bile. Oysa burası bazen beni deli ediyor. Gene de benimle bunun hakkında konuşacağına ve hani iyi şeylere parmak basacağına, dudak büküp bana karaktersiz diyor ve siktiriboktan bir çocukmuşum gibi davranıyor. Bu bir boka yarıyor mu ki, ha? Beni önemli ve arzu edilen biri gibi hissettireceğine, bazen beni normalde olduğumdan kahretsin çok daha fazla silik ve değersiz biri gibi hissettiriyor. Hatta kendini savunmak için dil engelini bile kullanıyor; kendini daha iyi ifade etmesini istediğimde falan, bir tartışmada falan, bunun manasız olduğunu çünkü kendini Galceyle daha açıklıkla ifade edebileceğini söylüyor. İngilizceyi benden daha iyi konuşuyor, ayrıca Galce öğrenmek için gece kurslarına bok gibi para ve vakit harcadığımda (haftada iki gece!) beni hiç takdir etti mi ki? Tanrım. Hatta o kadar küseğen ki; ona sözle takılsam, sadece insanın bir arkadaşıyla yaptığı gibi dalga geçsem bile, hani anlarsınız ya: —Ekmeği kızartacağına yaktın seni gidi şaşkaloz seni! falan desem, özür dileyinceye kadar susup oturur ve surat asar; basit bir özür yetmez, imanına af dilemem ve tek bir leke kalmayıncaya kadar çanağını yalamam da gerekir. Banon'la ilişkimi bile bozuyor; onunla beraberken beni huzursuz ediyor, içimi karartıyor (Sarah'ya sepet havası çaldım da); bunu söylemek cidden korkunç bir şey, farkındayım... yani Sioned'e karşı Banon'la ikili oynuyorum, tam tersi değil... ama işte gördünüz mü. Banon acayip eğlenceli zaten. *Ayrıca* yatakta daha iyi. *Bunu* anlamak için Sioned asla çaba sarf etmeyecektir demek istemiyorum ama... bu onun kahrolası problemi; kendini hiçbir zaman başkalarının yerine koymaya çalışmaz ve asla, demek istiyorum ki *asla* görüşlerini değiştirmeyecektir. Herhangi bir şey hakkında. Asla. Onda bağışlayıştan eser yoktur. Aksine intikam damarı derindir, hem de millerce. Kömür yatağındaki damarlar gibi.

Her neyse, bu gece ayık kalırsam boku yedim. Pontrhydygroes'daki birahanede yemek için direksiyon salladık –ya da, hayır, kahrolası direksiyonu *ben salladım*. Anlaşmamıza göre (Sioned'in dayattığını eklemeliyim) o kahrolası votkaya yumulup boğazına indirecek ve harika vakit geçirecekken, dönüşte arabayı kullanmak üzere ben ayık, bunalmış, tepesi atmış kalacaktım. O bok gibi eğlenecekti. İşin kötüsü, oraya giderken bana hem Highlands İskoçya'yı hem de Snowdonia'yı hatırlatan kırların arasından yol alıyorsun ve bu daha gençken, daha özgürken, daha mutluyken o yerlerde geçirdiğim zamanı düşünmeme neden oluyor. Colm'un habire Bretanya hakkında kafa ütülerken hissettiklerini şimdi anlıyorum. Keza İspanya hakkında Mairead'in.

—Ters giden nedir ufaklık? diye sordu Sioned, kahrolası bir kediye falan seslenir gibi bir ses tonuyla. —Üzgün görünüyorsun.

Başımı salladım. —Yo, iyiyim. Canım biraz içki istiyor o kadar.

—Eh peki, iç o halde.

—Ya, bir buçuk bardak. Harika.

Bu mantığı anlıyor, hay hay. Ama eğer ona Highlands ve Snowdonia'yı ve yüreğimin cız etmesini anlatmaya çalışsam, bana sanki Svakahrolasıhili diliyle konuşuyormuşum gibi boş gözlerle bakardı. Aslında dağıtmamak için çabalıyorum, cidden çok çabalıyorum. Kahretsin keşke o bunun farkında varabilse. Gelecek ay tam-yirmi-dokuz yaşına basacağım, Sioned'se yirmi ikiye.

Arıkovanı gibi kalabalık birahaneye girince, dosdoğru bara yöneldim. Yakın akraba ilişkilerinden olma gibi görünen bir mahalli çiftçi grubu Sioned'le konuşmaya başladı. Sioned'in yüzü kızardı ve onlara cevap verdi. Söylediği bir şey onları güldürdü ve hepsinin içlerinden birine, arka ayakları üzerinde kalkmış kahrolası bir buldoğa benzeyen fıçı gibi gövdeli, bo-

yunsuz bir dallamaya işaret etmelerine yol açtı. Tanrım, biriniz şunun çenesinden damlayan salyayı silsenize yahu!

Sioned'e duble votka kolasını verdim. Kendimeyse bir büyük bardak *Guinness* aldım. Bu sadece bir başlangıç, gerisi gelecek, benden söylemesi.

—O dangalaklar ne istiyordu? diye sordum, bardan uzaklaşırken.

—Yo, dedi. —Bir adilik yapmadılar. Sadece çocukluk ediyorlardı. Bardağımı tıklattı, az daha biramı dökecektim. —Unutma, tamam mı: Sınır bir buçuk bardak canım.

Öyle mi? Kıllı kıçımın kenarı. Eve yayan dönmek pahasına zil zurna sarhoş olmaya niyetliyim.

Şömineye yakın bir köşede boş bir masa bulduk, menüden yiyecek seçtik ve ben sipariş vermek üzere bara gittim. Bardayken bir duble viski devirdim ve kendime bir *stout**, Sioned'eyse bir votka daha söyledim. Akaryakıtla hemen kafayı buldum ve bu ruh halindeyken hep olduğu gibi, etkisi beni kısmen neşeli kısmen öfkeli yaptı. İlginç falan ama bununla nasıl baş edeceğimi bilemiyorum. Öfkem arttıkça bu durum da şiddetleniyor. Colm'un bana kıristalle birlikte kahverengi Kolombiya eroinini almanın etkileri hakkında söylediklerini düşünüyorum –direnme demişti, lunapark trenine binmişsin gibi keyfine bak– ve böylece bir duble viski daha deviriyorum.

—Bir *büyük bardak bira* daha almışsın! dedi Sioned, yerime otururken. —Seninn sadece bir yarım bardağa daha *iznin* var!

Omuz silktim. Tam üstüne bastığını sanıyorsun ama bir bilsen.

O devam etti: —Seni tanıyorum, onu da içince leyla olacaksın, o zaman ne halt edeceğiz? Ha? *Siktir* eve nasıl döneceğiz o halde?

Tekrar omuz silktim. Ne bileyim. Taksi çağır. Yürü. Hiçbir fikrim yok.

---

* Buruk tatlı koyu renkli bir İrlanda birası (ç.n.).

Bu laflarım üzerine iyice içerledi. —Bu da nerden çıktı ha? Ne yaptım şimdi ben?

Yarım bardak birayı lüplettim ve ona açıklamaya çalıştım ama kahretsin çok zor; çünkü Banon ve Sarah'dan falan filan söz etmeksizin sanki hissettiklerimi onun aklına hakkaten sığdıramam ve bu da onu cidden mahveder. Kafamı ne kadar bozarsa bozsun ona bunu yapmak istemiyorum. Yani yüzündeki çürükler tamamen kaybolmadı daha; onu bir de gönlünden böyle yaralamak istemiyorum.

—Dinle ufaklık, *hakkaten* leyla olmak istiyorsan ol o halde ama *lütfen* bela kesilme. Ben saadece iki barrdak içtim, dönüşte arabayı *ben* kullanabilirim istersen ya da, Tanrım, *ikimiz birden* kafayı bulalım ve taksi bedelini bölüşelim, ha?

—Ne yani, dedim —arabayı da burada mı bırakayım? Peki, kahrolası sabahleyin gelip arabayı kim alacak ha? Ben, elbet.

—Şey, eğer çalışıyorsa Mairead'inkini veya Liam'ınkini isteyebiliriz veya olmadı yine taksiyle gelebiliriz. Paramız var, yok mu? Mesele değil.

Yiyecek geldi, ben de bir şişe beyaz şarap söyledim. Günahına aldırmıyorum, bugün hem bir işsizlik çekini tahsil ettim *hem de* yevmiyemi aldım. *Guinness*'ten kalanı boğazıma indirdim ve hapır hupur yemeğe başladım; makarna gibi bir şey, ne menem bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyorum şu an. İçinde karides var galiba. Sioned'eyse yabani tavşan geldi ki parmaklıyor, dişlerinin arasında da et kırıntıları var. Arada bir ağzına gelen saçmaları tükürüyor; tükürdükleri de *pat* diye tabağına çarpıyor. Bileğindeki pirinç kolçağı, uzun sarı saçları, eski deri yeleğiyle falan bir Kelt kraliçesini andırıyor. Bardaki siktiğimin hödüklerinin birbirlerini dürtüklerini fark ediyorum; kemik emdikçe gözlerini ondan ayıramıyorlar falan. İki çift laf etmek üzereydim, siktirip gitmelerini falan söyleyecektim ama Sioned başını bile kaldırmadan dedi ki:

—Lütfen yapma ufaklık.

—Ne yapmayayım?

—Hiçbir şey söyleme. Bela çıkarma. Zararsız onlar, *çocukluk* ediyorlar sadece; Malcolm ve Liam ve diğerleriyle beraberken senin de yaptığın gibi.

Bu tepemi attırıyor. —Ben hiç de *öyle* falan yapmıyorum! Kahrolası köpekler gibi ağızlarının suyu akan kahrolası şişko dangalaklar bunlar! Seni arzulamalarının nedeni herhalde sırf kız kardeşlerine benzemen!

Yüksek sesle konuştuğumu anlıyorum; diğer masalardaki insanlar bakıp bakıp fısıldanıyorlar. Eh nihayet beni fark ettiler artık, diye düşünüyorum ama akaryakıtla birlikte öfkem diniyor ve Sioned'in canını daha fazla sıkmak istemiyorum. Ayrıca eğer burada daha fazla kalırsam onun bu soğukkanlı ve makul halinin beni iyice kudurtmasından çekiniyorum; dolayısıyla hemen bir şey tezgâhlıyorum. Bir plan yapıveriyorum. İkimize de biraz şarap koyup onun kenefe gitmesini bekliyorum. Aslında bu çapraşık bir bekleyiş çünkü ona söyleyeceklerim ve sakin kalıp kalamayacağım konusunda kendime güvenmiyorum, ama bu sessizlik de bana, lanet olsun, o kadar garip geliyor ki...

—Yemeğin nasıl peki?

—İdare eder, diyorum. —İyi.

—Ne o peki?

—Karidesli makarna.

Nihayet kenefe gitmek üzere ayağa kalktı. Âdet gördüğü için de şanslıyım çünkü orda uzunca bir süre kalacağını biliyorum. Bu sayede bara gittim (hödükler artık siktirip gitmişler, herhalde bir yerlerde bir takım mallarla buluşmak için), üç tane üç ölçü cin aldım, masaya geri dönüp hepsini boş *Guinness* bardağımın içine döktüm. Bardağın geri kalanını da şarapla doldurdum; derin bir nefes alıp tamamını bir yudumda devirdim. Öğürme refleksimi bastırmak için ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Gözyaşlarımın arasından bir it-götü-ağızlı kocakarı ve deyyus kocasının gıdaklar gibi beni ayıpladıklarını görüyorum. Onlara doğru sırıtıp geğirdim, şarabın kalanını da

mideme indirdim. Ardından yığınla parayı –şey, hesabı karşılayacak kadarı– Sioned'in tabağının altına sokuşturdum ve barda birkaç dubleyi daha götürdükten sonra kendimi gecenin karanlığına attım. Dışarıda, otoparkta, kusacak gibi oldum ama karşı koydum ve Aberystwyth'e doğru başparmağımı havaya kaldırıp yürümeye başladım. Yollar tenha mıydı yoksa her şey cidden çarçabuk mu olup bitti bilmiyorum, üç araba geçer geçmez gözlerim kararardı ve yolun kenarındaki çalıların arasına yığıldım. Devrilince kahrolası bir kirpi veya başka bir şey ağırlığımın altında ezildi; talihsiz şey güya civarda yuva yapmak üzere geri geldiği söylenen kızıl çaylaklara yem olmak üzere sağa sola saçıldı.

Batı Galler İçin Kişisel Kılavuz'dan, yazarı belirsiz, şahsen yayınlanmış, s. 18

Burada devasa boyutlarda bir fay var, Ystwyth vadisini yirmi mil boyunca deniz kıyısına kadar yaran bir fay; daima, daima, arayı açmakta direten arduvazlı yapraklanmaya özgü yüzey çekimlerinin kılıktan kılığa soktuğu bir fay: Bir zamanlar bitişik olan noktalar artık binlerce metreye varan mesafelerle birbirlerinden ayrılmıştır. Katmanların kıvrım ve büklümleri kayaçların acıdan ağır ağır kıvranışlarının, hiçbir kalıcılığa izin vermeyen bir yerinde duramama halinin delilleridir; bu örüntüler, burada, asla ne durağan, ne tamamlanmış, ne de mükemmel olacaklardır; gevşek kayaçlar onu doğuran gezegenin çekimine boyun eğdikçe ki ebedidir, şekillenme süreci sonsuza kadar devam edecektir. Toprak yer değiştirir, alâmetifarikası değişkenliktir, zaman damgasının akıl almaz ölçeği sert ve granit can damarının mutlak esrarengizliğinin doğal sonucudur.

Bu noktada cevaplanması gereken sorular var; sıcaklıkla, tepkimeyle, art zamanlılıkla ilgili, kaçınılmaz olarak hep cevapsız kalacak sorular. Alabildiğine daha büyük, daha güçlü, daha amansız bir kuvvetin varlığı karşısında ve ardından gelen kabullenmeyle muazzam bir geri çekiliş. İşkence.

Kapattıkları Birahanedeler

Kapattıkları birahanede birkaç saattir kafaları çekiyorlar ve her zamanki usulleriyle, kendilerini harap ederek, hoyratça, kendilerini kaybetmiş bir vaziyette hayatın tadını çıkarıyorlar. Şu şaha kalkmış ejderhaya bakın hele: Feryadı gürültü patırtıyı bastırıyor; kalça kemikleri önden gidiyormuş gibi yürüyor; amfetamin ve alkol yüklü, şehvetten gözü kararmış, kahkahadan kırılmış, kan çanağına dönmüş gözleri yuvalarından fırlamış halde. Konuşurken ateş yağdırıyor, ağzından sanki kıvılcımlar saçıyor ve coşku dolu kelimeleri sararmış tavanı daha bir alazlamak üzere nikotin gibi yükseliyor. Derken karşısında tanıdık bir çehre beliriyor, yüz yüze geliyorlar ve gözlerinin önüne kıpkızıl bir perde iniyor.

Malcolm Paul'u dürtü. –Roger'ı gördün mü? Acayip *kafa* yapıyordu.

—Biliyorum. Ne aldı ki?

—Tanrım, dün nerdeyse bir gram kıristal patlattı, artık günlerce kendinden geçer. Colm falan, *o* hangi cehennemde?

—Daha önce bizimle birlikte değil miydi, evdeyken?

—Eh bedensel olarak öyleydi. Bana kahrolası tek bir fişek bile teklif etmediler, dalyaraklar. Her neyse, kahrolası kıristali nerden buldular ki? Aldığım son göz açtıran, siktiriboktan pudra şekeriydi.

—Haftalarca kuşlarının yerini bile bilemeyecekler.

—Roger bundan memnun olur o halde, o şimdiye kadar kuşunun yerini hiç bilemedi ki.

Malcolm bir köşeye çekildi ve kendini tek başına içkiye vurup birasını bir yudumda devirdi. Votkalı cilâsını başına diktikten sonra da debelene debelene bara gitti.

Roger bu sohbeti kaçırdı. Başka bir işle meşguldü. Birahanenin arkasındaki dar geçitte pala bıyıklı ve bira göbekli birinin, uzun süredir kin beslediği birinin ama nedenleri çoktan unutulmuş bir hasmının ellerinin üstünde tepinmekle meşguldü. Kanlı ve tükürüklü kaldırım taşlarına serilmiş eller kırık dökük bir halde gayriihtiyarî seğirmeye devam ediyordu; dolayısıyla Roger avuçlarından birini destek almak için yosun tutmuş tuğla duvara yaslayarak onlara tekrar vurdu, bu sefer daha da sertçe. Eller hareketsiz kalıp da birahaneye bir yan kapıdan gizlice yeniden girinceye kadar, botlarının topuklarıyla üstlerinde tepindi durdu.

Kalabalığın içinden biri, —Liam! diye bağırdı. —Bize bir şarkı söyle, hey ahmak!

Liam bu isteği geri çevirdi, gönülsüzce ama gene de ondan beklenmeyen bir şekilde; genellikle şarkı söylemesi için davete gerek duymaz da. Yüzünü başına diktiği bir *Guinness*'in arkasına sakladı.

—Ah yo, yo... birahane sahibinin hoşuna gitmez.

—Bok yesin, ahbap! Birahanesinin kapatılmasına zaten bu yüzden dünden razı!

Yarım ağızla gülümseyip sandalyesinde hafifçe kaykılan Liam, "Mary McCree"* adlı şarkıyı söylemeye koyuldu, çevresindeki kalabalık da suspus oldu. Bir bardak buz gibi Wrexham'la barda duran Roger, öfkesinin dinmeye yüz tuttuğunu hissetti ve acı içindeki gözlerini kısarak Liam'a baktı; çenesini oynatıyor, dişlerini gıcırdatıyordu. Kafasının içinde atan yüreğinde hırıltı ve vızıltıya neden olan sülfatla birlikte gönlü de kaydı. Kadife gibi sesi, İrlanda ağzı, hatta ona göre sanki bütün kayıpları ve bütün acıları ve bunların ardı sıra gelen bütün öfkeyi mükemmel bir şekilde toparlayan, seçtiği şarkının sözleri dolayısıyla Liam'ı sevdiğini düşünmeye başladı. Fırıl fırıl dönen kafasında şimşekler çaktı, aklına karmakarışık düşünceler geldi; zihninde yanıp söndüler ve birdenbire bambaşka türden olanlarla yer değiştirdiler: Liam'ın alkolik annesi ve sürgün hayatı, savaş bölgesine bitişik geçirdiği çocukluğu, Roger'ın feci onur kırıcı bir şekilde tardedilmeden önce Ulster'da yaptığı askerliğine dair kendi anıları, kan, çarpışma, hırsızlık, silinip giden şeyler, silinip giden. Liam'ın şarkısının sona ermesiyle birlikte kopan alkış tufanı, kimyasalların içini yeniden kabartmasına yol açtı ve yüzünü sağ dirseğinin yanında duran kıza çevirdi. Daha önce çaktırmadan değer biçtiği kızın kulağına abuk sabuk şeyler fısıldamaktan da, ne yazık ki, kendini alıkoyamadı.

Paul haykırdı:

—Sioned! Sıra şimdi sende!

Hen fenyw fach Cydweli	[Kidwellyli yaşlı bir kadın
Yn gwerthy losin du	Kapkara şekerler satıyordu]

* "Mary McCree" diye anılan bu İrlanda halk şarkısının asıl adı "The Mountains of Mourne"dir. (ç.n.)

Roger terslenmediği için umutlandı ve Sioned'i dinlemek üzere zar zor da olsa konuşmasını kesti. Bu sefer zihninde sarp kayalıklar, vadiler, tepeler, taşlar canlanıyordu. Sioned'in çok güzel olduğunu düşündü, gayriihtiyarî kalçaları seğirdi ve hayalinde dokunduğu tenin hissiyle parmakları pençe atacakmış gibi yumuldu. Sioned'in şarkısı bitip, hepsi birden "Dicey Riley" şarkısını feryat figan söylemeye girişince, coşkuyla bağırarak şarkıya eşlik etti. Yanındaki kız da ses perdesi ve şevkiyle ondan aşağı kalmayarak koroya katıldı:

Bahtı kap-kara Dicey Ri-hi-ley
Kendini içkiye verdi!
Ve bahtı kap-kara Dicey Ri-hi-ley
Asla vazgeçmeyecek!
Her sabah başlar güne birahanede
Ve ardından uğrar bir yudum için bir daha
Ve sokağın can damarıdır Dicey Riiiiiiiiiiley

Yürür Fitzgibbon Street boyunca
Başına buyruk haliyle!
Ve sonra iner Summerhill civarına
Herkes bakakalır ona orada!
Ve artık saat bir buçuk nerdeyse
Uuuuuuuuuuuuuuuğrayacağım bir fırt için bir daha
Ve sokağın can damarıdır Dicey Riiiiiiiiiiley

Hepsi birden ilk kıtayı tekrarlarken kız da büyük bir zevkle onlara eşlik etti. Roger gözünün ucuyla ona baktı; kızarmış yüzünü, tertemiz dişlerini ve atkuyruğu yaptığı küllü sarı saçlarını gördü. Makyajıysa çok hafifti. Aklından gece buradan birlikte çıkacaklarını geçirdi. Onun odasına gideceklerdi veya onu kendininkine götürecekti ve bu gece onu adamakıllı becerecekti. Kendinden geçinceye kadar düzeceğini, serseme dönünceye kadar çivileyeceğini düşündü. Ve tekrar ortaya çıkan

Colm, her gün rastlanmayacak bir adam olmakla ilgili bir şarkı söylemeye başladığında (Mairead de "*bunun* için şükürler olsun ki" diye fısıldadığında) ve çamurlu kaldırım taşları üstündeki kan pıhtılaşırken ve bir adam sıçanların nezaretinde takati kalmadığı halde kemikleri paramparça ellerinden destek alarak kendini yosunlu duvara doğru çekerken, Roger kızın elinden sıkıca tuttu. Terliyordu; parmaklarındaki hafif titremeyi kızın hissetmeyeceğini ümit etti. Titreme sinirlilikten değil, içini kemiren beklentiden ve yuttuğu amfetaminin alışılmadık şiddetinden, özellikle de öfkesinden geri kalanların da dinmeye yüz tutmasındandı. Bunlar da silinip gidiyordu, silinip gidiyordu, yerlerini içini yakan başka ateşler alacaktı; başka ama aynı türden.

Roger

AVRUPA'NIN EN KAHROLASI büyük mesken bölgesi New Gurnos'taki bir duvar yazısındaki gibi, boktanın boktanı bir yer şu Merthyr *Titfeel**, inan; al sana oğlum siktiriboktan *özbeöz* Galler bu işte. Burada kahrolası dağlar ve göllerden eser yoktur; sadece kahrolası lağım suyu ve çöplükten geçilmeyen dört duvar arası yerler falan vardır yaşamak için. *Özbeöz* Galler, kahrolası *doğduğum* yer, Büyük kahrolası Britanya'nın ortasındaki bir Kızılderili yerleştirme kampı gibidir (ve Geraint, şu mankafa, şimdilerde birleşik devletlerdeki *özbeöz* bir yerleştirme kampında tüyler ve mızraklar arasında

* Galler'deki bu kasabanın asıl adı Merthry Tydfil'dir. Roger bunu kasten *Titfeel* diye telaffuz ederek kasabayı "alçak yuvası" olarak nitelemektedir. (ç.n.)

ve kahrolası *peyote*'yle* yaşıyor), *gwehilion o boblach* [insan çöplüğü] gibidir oğlum; harbiden, kahrolası insan çöplüğü, insanların harcandığı, çöp gibi, süprüntü gibi, bok gibi, işte al sana New Gurnos'taki kahrolası duvar yazısı:

Croeso i uffern. [Cehenneme hoş geldin.]

Seni kahrolası dangalak.

PAZARTESİ

Bu hafta boş kafa kalacağım. Bomboş. Acayip bıkkınlık gelmişti, yani bir parça; toz siktiriboktan sidik gibiydi; nerdeyse, hani benim yaptığım bir şeydi; bu yüzden ayık kalmalıyım; hiç değilse bir süre için tozdan, spidden uzak durmalı, kahrolası arpa suyuna falan da el sürmemeliyim –böyle yapmadığımda başıma neler geleceğinin farkındayım; tam bir keşmekeş dostum, kahrolası bir karabasan gibi, küfelik olup hiçbir şey hatırlamamak, kahrolası bir hücrede veya hastanede kan revan içinde uyanmak. Ben akaryakıtı beyazla birlikte alabilirim, çoğu insan yapamaz... *ben* bal gibi yapabilirim ama. Harbiden. Acayip taşaklıyımdır ben oğlum. Ama hangisi daha berbat gibi bilmiyorum, o mu bu mu, bu acayip *sıkıcı*, dostum, tatsız; kantarın topunu kaçırma halinden kurtulmam daha ne kadar sürecek acaba? Oldu olacak kahrolası hayatımın sonuna kadar sürecek demeliyim çünkü bu iş böyle, hani, *sen* ne kadar havasız yapamazsan ben de o kadar eczasız yapamam. Demek istediğimi anladın mı, ha?

Ama bu acayip sıkıntılı bir hal, dostum... kafam sersem sepet oldu be. Yani, bugün ne yaptım bakalım? Anlatayım: On iki gibi kalktım, biraz kızarmış ekmek yedim ve yer yemez çıkardım falan, aşağı yukarı yirmi defa sıçtım (bana bağırlarımda falan bir şeyler bozukmuş gibi geliyor), büyükçe bir sarma içtim, biraz televizyon seyrettim. Yedi defa otuzbir çektim; tok-

* Halüsinojen etkili kaktüs. (ç.n.)

mağım taze et gibi kıpkırmızı şimdi, korkunç azgınım. Burnumu karıştırdım (toz çekerkenki hoşluğuyla alakası yoktu), osurdum, kahrolası bir gider deliğinden keçeleşmiş saçları çekip çıkardım (hepsi alt kattaki şu kahrolası Got amcığının kahrolası fırça gibi ve simsiyah saçlarıydı), odamı temizledim ve burası *korkunç* pis be dostum; küf tepeciklerinden, dokunsan un ufak olacak kadar kaskatı kesilmiş çoraplardan, geçen *yıldan* kalma kullanılmış balonlardan geçilmiyor (toz çektiğinde düzüşemezsin, anladın mı?). Süt ve tütün için köşe başındaki dükkâna gittim, televizyon seyrettim, televizyon seyrettim, biraz daha televizyon seyrettim... pek vur patlasın çal oynasın durumları yok değil mi, ha? Tek kelimeyle acayip tatsız, oğlum, tatsız tatsız tatsız. En kötü tarafı da *yapmadığın* veya fark etmediğin tonla şey olur; kahrolası her şey taş gibi kahrolası midene oturur, her şeyin tadı kahrolası çamur gibidir, kör olası kıçımı sildiğimde kâğıdın üstünde kahrolası turuncumsu toz toprağı görmesem şaşarım. Ne Colm'a ne Malcolm'a ne de bir başka gerzeğe telefon ettim –Colm icat ettiği kahrolası boktan kokteyl falan yüzünden keçileri acayip kaçırmıştır herhalde. Şu mankafa Paul da son günlerde azıcık tepeden bakar oldu, huysuz bir dangalağın tekidir zaten... Lokmalar ağzımda falan büyüyor; tekrar yemek yemeyi *aklıma bile getirmeden* bağırsaklarımın biraz durulmasını beklemem lazım. Peki, onca bok nerden geliyor o zaman? Bu çok acayip, yani... Bu gece kahretsin uyuyabilirim umarım. Oldu olacak şu Çinli kaşarın oynadığı yeni pornoyu seyrederek bir otuzbir daha çekeyim... sahiden. Ordudayken falan Hong Kong'daki Çinli amcıkları hatırlıyorum da, öyle numaralar biliyorlardı ki, inan dostum, öf! Tüylerini acayip diken diken eder, hem de nasıl!

Siktir. Tozdan çıkarken kendimi hiç bu kadar abazan hissetmemiştim. Asla. İyisi mi kendimi kahrolası sokağa atayım bari ve—

Telefon çalıyor. Katiyen açmayacağım. Muhtemelen koca bir torba tozla pis pis gülen bir gerzek arıyor. Kahretsin dos-

tum, eğer rezil Colm kahrolası kendini gebertmeye niyetliyse bu bal gibi onun derdi. Ayrıca benden söylemesi, şu kahrolası Margaret de dikkat etmezse aynı şekilde bok yoluna gider yani. Kahretsin—

—Roooooogeeer!

Alt kattaki amcık öğrencilerden biri. Suspus oldum.

—Griff arıyor!

Çıtımı çıkarmadım ve amcık defolup gitti. Telefonda söylediklerini duyuyorum:

—Hayır, üzgünüm, evde değil ne yazık ki. Bir not bırakmak ister misiniz?

Bu laflar beni güldürüyor. Griff'ten kahrolası bir not ha. Şöyle bir şey olmalı: —Kahrolası ahizeyi kahrolası kıçına kahrolası kan akıncaya kadar sok seni sürtük amcık öğrenci. Griff bu be dostum, Tanrım... etrafındakiler amma da tayfaymış be dostum ha? Kahrolası Aberystwyth, dostum, kahrolası nehrin ağzında falan, deniz kıyısındaki sahil kasabası, bir gezmeye gel de nasıl gördüğün göreceğin keşlerin ve ipsiz sapsızların ve kaçıkların en fazla burada toplandığını anla be dostum. Lanet olsun buraya kahrolası bunlardan kaçmak için geldim... eh siktir etmek benim için bu be dostum, inan, hiç değilse çok azıcık bir süre için; kafamı acayip bulandırıyor falan be dostum... hayatta dibine kadar keyfini çıkaracağım şey yüzde yüz sakınacağımdan daha fazla. Boş ver, kahrolası zombi herifin tekine dönüşmek üzereydim. Gidip Liam'la görüşebilirim mesela, diğerlerinden daha ağırbaşlı falan ama gene de şaka kaldırır, gene de gülüp geçmekten hoşlanır... Liam dünyada olup bitenden çakar; arada sırada kahrolası aksiliği tutan İrlandalı bir dangalak olsa da.

Dibine kadar keyfini çıkaracağım şey kahrolası eczadan daha fazla. Harbiden dostum.

Kahrolası tam bir ay önceki uykusuzluğun acısının şimdi çıkması komik ya. Boku yedim dostum, kırılıp dökülüyorum, kesinkes birdenbire tamıkahrolasıtamına halsiz düştüm. Bittim. Oysa sadece doğru dürüst uyumadım, kafayı yere vurma-

dım yani, hatırlayabildiğim kadar upuzun bir zamandır: Kahrolası aylardır hani. Umarım bunu becerebilirim dostum, kahretsin cidden uyumak istiyorum.

SALI

Birazcık daha iyiyim. Yani korkunç boktan bir geceydi gene de. Kahretsin nerdeyse gözümü hiç kırpmadım; yatakta dönüp durdum, ya, habire dönüp durdum ama bugün tekrar ağırlıklarımı arayıp ortaya çıkardım. Onları gardırobumun arkasındaki bir türlü okutamadığım bir yığın çalıntı ceketin altında buldum. Satamadığıma hiç şaşırmadım açıkçası, korkunç görünüşlü şeyler bunlar: Fitillisiktiğiminkadifesinden. Babanın giyeceği türden falan. Her neyse, göğüs ve arka kol kaslarım, pazılarım için birkaç defa tekrarladığım hareketler, biraz mekik, barfiks yaptım, şınav çektim... kaslarım şu an acayip sıkı falan ama başım falan dönüyor ve yarağımı kahrolası on fut uzunluğundaymış gibi hissediyorum (egzersiz daima asıl uzunluğunun yarısı kadar hissetmeme neden olur, ha ha). İştahım falan acayip arttı, dolayısıyla kordondaki bir Çin lokantasına gittim; kasabadaki en iyi patates kızartmalarını yapıyorlar dostum. Patates kızartması, karışık sebze, tavuk, bir miktar köri sosu aldım, eve getirdim ve bil bakalım, bunları kahrolası ne içerek yuttum? Süt, kahrolası süt be, seni mankafa seni! Acayip iyi bir yemek ve bir büyük bardak dolusu soğuk krema ve kendimi acayip *bomba gibi* hissediyorum şimdi dostum, cidden acayip bomba gibi; kahrolası beş dakikada bir falan kenefe koşsam bile. Köri sosu üstten nasıl girdiyse kahretsin alttan da öyle çıktı, of! Çıkarken kıçımı yaktı yani. Geçen ay, siktir, geçen hafta *bile*, spid bombalarından başka bir şey yiyip yutmamamın acayip berbat bir şey olacağını, bunun beni kahrolası eczadan vazgeçirmeye yeteceğini sanıyordum. Bu benim, aslında yiyici, yiyecek sever biri olduğumu fark etmeme yol açtı... Şimdi anlamaya başlıyorum ki, eczasızken yani, nihayet asıl kimliğime akıl erdiriyorum. Ben Roger kahrolası

Price'ım be dostum... Yiyeceğin Gurnos'ta daha çocukken hayatımda hep yeri vardı diye hatırlıyorum: Pazarları dostum, öf be, kahrolası bütün aile kahrolası bir masanın etrafında toplanırdık, kahrolası yirmi üçümüz birden. Sofraya acayip büyük tencerelerde et suyuna çorba ve yahni ve istisnasız araba kadar somunlar gelirdi; böylesi daha ucuza çıkardı, çaktın mı? Çorbada bütün mankafaların tuzu bulunurdu yani, hiçbir herif aç kalmazdı. Benim moruk ve halacıklarım iyi yemek pişirirlerdi vesaire, tabi kahrolası içki şişesinden yeterince uzak kalabildikleri ve kendilerini kepaze etmedikleri sürece yani, ayrıca anneciğim de *onlara* rahat verdikçe. Bana kalırsa her şeye rağmen işin kötü bir tarafı var veya kendi haline bırakırsan iş boka sarar, boğazın açıldıkça açılır; ecza almadığında yemekle oynanmaz dikkat etmelisin, kafasına yemeği acayip takanlar gördüm dostum; Tanrım, iki hafta içinde yağ tulumuna dönen herifler. Feci mide bulandırıcı dostum, ayağını harbiden denk almalısın, kontrolü katiyen elden bırakmamalısın. Ve bu da korkunç berbat bir şeydir, berbat, hep kahrolası omzuna binen şeyler vardır dostum, şiddetle karşı durman gereken şeyler... bu dehşetli büyük bir savaştır, değil mi ama?

Bu gece yine televizyon, biraz ot içmece, yan gelip yatmaca. Atıştırmaya biraz çerezle başladım, sonra da kahrolası Somerfield'den arakladığım çoklu cips paketine giriştim. Fena değil ha, kahrolası cips paketleri kahrolası yastık kadar ve ben onları arakladım. Nasıl mı? Siktir git; meslek sırrı oğlum. Bu yürütme işi boş kafa kalmayı biraz daha katlanılır hale getiriyor ama gene de enselenmemek için dikkat etmeliyim. Feci boktan bir durum olurdu muhakkak, hem boş kafa kalmak için debelenmek, hem de hulahup yapar gibi kahrolası kazağımın altına tam bir çoklu paketi saklamaya çalışırken enselenmek yani. Dikkatini çekerim, o durumda kahrolası bir hücrede boş kafa kalmaya bu sefer *mecbur* olurum, değil mi ha? Araklama işi esrarla kafan dumanlıyken falan tamam da, başka bir şeyle unut gitsin oğlum.

Damarlarımı dinlendiriyorum... buna feci şekilde ihtiyaçları var hani. Sadece iğne sokup durduklarım değil, bacaklarımdakilerin falan da, kahrolası ordudayken arazide tam kahrolası teçhizatlı yürümekten pırtlayan kalınlarının da. Kanıma ihtiyacım var dostum, içindekilerin dolaşmasına falan ihtiyacım var... O anı hatırlıyorum, birkaç ay falan öncesiydi, tokmağıma şırınga etmeye çalışmıştım, işemekten başka bir iş için kullanmadığıma dair akıl yürüterek... Korkunç bir karabasandı be dostum; iğneyi kahrolası koskocaman mavi damara batırdığımda, hani şu alt taraftaki büyük piç kurusuna yani, küçük bir kan patlamasına falan yol açtı. Azıcık fışkırır gibi falan oldu; çepeçevre iğne deliğinin etrafında, nerdeyse aniden falan, çarçabuk yayılan kırmızı bir leke oluştu... kahretsin altıma kaçırdım, inan. Kahrolası benimkinin bir daha doğrulmamak üzere belinin bükületeceğini sandım. Kan hızla pıhtılaştıgene de galiba ama hakkaten acayip dehşete düşürücüydü... bir daha denemedim. İzi hâlâ duruyor. Tokmak idare eder ama. Biraz kaşınıyor. Otuzbir çektiğimde de azıcık kızarıp şişiyor falan.

Bütün korkular falan kayboldu artık, sinir bozucu korkular. Kısa bir süre için musallat falan oluyorlar, ardından çekip gidiyorlar. Korkular... kemiklerin pelteleşmesi, kıymık kıymık olması falan, yarılması, dehşetli kahrolası ağrılar ve... Yo; korkuların canı cehenneme. *Onlar* korkunç değillerdi. Kahrolası her şeye göğüs gerebilirim oğlum. Ulster hah! Oradakiler lanet korkulardı; Ulster'dakilerle kıyaslandığında tozdan uzak durma sırasındakiler kahrolası baş belalarından ibaret.

Dün gece, yataktayken yani, otuzbir çekerken Sioned'i Colm'la bir sürü muzır şey yaparken hayal ettim. Neden bilmiyorum yani, şimdiye kadar ilk defa. Belki de biraz yalnızlık çekiyorum. Her neyse siktir et. Ve Sioned harbiden edepsiz kaltağın tekiydi; yaptığı bazı şeyler dostum, Of!

ÇARŞAMBA

İşsizlik yardımı alma günü. Ve bana bakar mısın, normalde imza vermeyi bir pompa veya bir fişek atmadan veya en azından dumanlanmadan veya birkaç bardak bira içmeden kaldıramam ama bugün buraya elimi kolumu sallaya sallaya geldim, belgeye imzayı bastım ve çıkıp gittim. Kolaydı. Yo, şey, bu tamı tamına böyle değildi; kahrolası bir kuyruğa girdim ve beklerken ter falan bastı. Korkunç paniğe kapıldım; az daha donup kalacaktım be dostum. Lanet olsun o yerlerden nefret ediyorum, inan. Acayip korkunç şeyler.

—Son defa işsizlik yardımı aldığınız iki hafta öncesinden bu yana, ücretli veya ücretsiz herhangi bir iş yaptınız mı, Bay Price?

Kahrolası burnu havada şaşkaloz. Başını öyle arkaya attığında burun deliklerden ta genzine kadar görebiliyorum, seni kahrolası şıllık seni. Ve evet tabi ki harbiden bazı kahrolası işler yaptım seni zevzek moruk, kahrolası işsizlik ödeneğimle ayakta kalabileceğimi aklın alıyor mu? Kahrolası geçen ay iki ons* göz açtıranın hepsini elden çıkardım, hem de düpedüz Fishguard'daki bir tekneden falan. Yakayı sıyırmak için acayip cinnet geçirmiş bir halde Aber'in bir başından bir başına koşturup duruyorum ve bu ay şimdiye kadar da kahrolası eczaları hasıraltı etmeye çalıştım ve bu ömrüm boyunca çevirdiğim en zor dümendi dostum; yaptığım kahrolası en berbat işti ve senin gibi pis kokulu siktiğimin şaşkalozunun hakkından gelmek zorunda kalmak işimi hiç de kolaylaştırmıyor. Anladın mı?

İmza verdikten sonra paramı azıcık saçıp savurmaya gittim. Tütün dükkânından bir miktar açık tütün aldım –süprüntü falan– onsu bir sterline olandan. Bu hafta bulduğum gayet iyi; şansıma bir miktar kahrolası dumansız tütün süprüntüsü falan, çünkü bazen tonla kahrolası mentollü veya kahrolası pipo tütününü kaldırıyorlar, böyle boktan şeyleri, ama bu seferkiler fena değildi –sonra da ekmek ve süt için Spar'a uğra-

* Britanya'da 28,349 grama denk bir ağırlık ölçüsü birimi. (ç.n.)

dım ve bir büyük kalıp peynir, biraz biber, sabun ve bir paket füme somon arakladım. Bunlara hiç para bayılmayacaksan bari kahrolası lüks mallara el uzatmalısın, ha? Bill'e erzakı böyle toparlamıştım; araklamıştım. İnsanı ihtiyar gerzek için para harcamaktan kurtarıyor, değil mi ama? Hem bir hayli papel tasarruf ettim, hem de fazladan zevk aldım. Dışarıda Malcolm'a rastladım, sokakta yani; pek fena görünmüyordu. Biraz kilo almış ama zaten ezelden beri sıska bir ahmağın tekiydi, fıçı gibi olmaması için onu uyardım. Birlikte birkaç bardak bira içmeyi teklif etti, akşam vakti falan hani, ama hayır dedim. Böyle davranmak kahretsin harbiden zor geldi, inan; iki bardak derken üç, dört, yirmi-illaki-beş oluverir ve içmeye kahretsin bir başladın mı lanet olsun bir türlü sonu gelmez... Birkaç bardak diye bir şey katiyen yok dostum, olduğunu düşünürsen bal gibi kendini kandırırsın. Bu yüzden hayır dedim. Ama Colm'a, kahrolası ona rastlasaydım, muhtemelen giderdim; benzersiz bir ikna gücü var o mankafanın, öyle bir herif o. Birkaç bardak biranın irade gücü için iyi bir test olacağını anlatır, bak bakalım kendini frenleyebiliyor musun gibi şeyler söyler; tabi Liverpoollu ağzıyla falan. Kahrolası bir güç denemesi ya, siktiğimin bir bardak birası için ona takılırsın ve derken, anlarsın ya, o kahrolası on ikinci bardağını sipariş ediyordur ve kahrolası masanın altında kahrolası spid bombaları hazırlıyordur. *Ona* rastlamadığıma memnunum. Colm'un spid bombalarını yapış usulü tuhaftır; *Rizla* sigara sarma kâğıdı kullanır ve yutmadan önce yapışkanlı şeridini yırtıp atar. Lanet olsun inanılır gibi değil! Avuçlar dolusu zararlı eczayı yalayıp yutar ama kahrolası *Rizla*'nın kahrolası yapışkanlı kısmını yutmaz. Acayip tuhaf biri, şu mankafa; eğlenceli biri ama gene de. Birlikte çakırkeyif olduğunda kahrolası vidaların gevşer. Bazı acayip laflar oturtuverir ki dostum, Tanrım!

Ve iyi insan sözünün üstüne gelir denir ya, çay vakti kim arıyor olabilir bakalım? Kendime pırasa çorbası hazırlıyorum, biraz koyulaştırmak için un katıyorum çünkü feci şekilde sidi-

ğime benziyor ve telefon çaldıkça çalıyor ve alt kattaki hıyarlardan biri avazı çıktığı kadar yukarıya bana sesleniyor; hani bu yüzden inip cevap veriyorum. Telefondakini zorlukla duyuyorum çünkü arka planda bangır bangır çalan bir müzik falan var ama kahrolası aksanı ve ağzından saniyede kahrolası on kelime dökülmesi sayesinde Colm olduğunu rahatlıkla anlıyorum:

—Roger, bir yığın insanız burada dostum, ben, Liam, Mags. Kahrolası kıçını kaldırıp gel buraya oğlum, bir miktar acayip kıristal bulduk, Tanrım, tek bir fişek ve herkahrolasışeyekadir Tanrım, lanet olsun son sürat uçuyorum be dostum!

Yaklaşık bir saat sonra onunla bulaşacağımı falan söyleyip telefonu kapattım. Aklımı çeldi be dostum, Tanrım acayip baştan çıktım falan ama evde kalıp kahrolası televizyonu seyrettim. Terim hâlâ kahrolası sülfat kokuyor ve Ne! son göz açtırandan beri tam dört gün mü geçmiş? Tanrı aşkına! Her kahrolası saatte bir handiyse tam on beş sarma içiyorum. Benim için bu muhtemelen kahrolası tozdan daha zararlı.

Lanet olsun can sıkıntısı be dostum, en beteri bu. Ağrı ve korkular, bunlar bir süre sonra kayboluyor ama bu can sıkıntısı dostum, kahretsin geçmek bilmiyor. Canım acayibin acayibi sıkılıyor. Bunu sürdürmeliyim gene de, boş kafa kalmayı, birkaç gün için daha en azından; yoksa her şey boka saracak.

Korkunç gecenin kahrolası uykusu.

Hiçbir şey asla kolay değil. Hiçbir şey asla kolay değil dostum ve bu kahretsin hakkaten sinirime dokunuyor, hakkaten kafamı bozuyor.

Canım sıkkın. Televizyon seyretmekten bıktım, otuzbir çekmekten bıktım. Canımdan acayip bezdim.

PERŞEMBE

Biliyordum kahretsin biliyordum. Kahrolası Jed'in bugün telefon edeceğini biliyordum. İçimdeki kahrolası istek acayip baştan çıkarıcı be dostum.

Jed bize nerdeyse her hafta bir onsluk göz açtıran ayarlıyor, yani bulabilirse. Ben de bunu kesip paketliyorum, her on papele aşağı yukarı otuz gram denk gelecek şekilde falan. Sonra onları okutuyorum; Jed'e ayarlama maliyeti için yüz altmış ödeyip farkı cebe indiriyorum. Düşeş. Hepsi kâr falan; artı kendi göz açtıranımı beleşe alıyorum veya bunu tozla takas ediyorum. Dolayısıyla iki seçenek var: Ya Jed'in bize göz açtıran ayarlamasına fırsat vereceğiz ve bir gecelik çalışmayla yüz sterlinden fazla para kazanacağız ya da yarına kadar bekleyip kahrolası iki hafta boyunca kahrolası doksan sterlin gelir desteğiyle dayanmaya çalışacağız. Sen ne halt ederdin? Ha? Söylesene, seni kahrolası ahmak.

Cephaneyi Jed'in yerinden alıp eve geldim ve odamda içine bastım unu. Kendime birkaç fişek atmamda bir mahzur yok yani, enerjisi falan için. Tamamını elden çıkarabilmeye çalışırken kahrolası birahaneleri vesair yerleri dolaşıp durmam lazım, dolayısıyla birkaç fişek falan attım ve Vay be! Acayip kıyak mal bu be! Jed'den acayip harbi sülfat çıktı bu sefer; harbiden, emin ol. Hemen tuttu, kalbim küt küt atıyor, dişlerimi acayip gıcırdatıyorum, kendimi acayip iyi hissediyorum. Can sıkıntısı birden siktirip gitmeye yüz tuttu falan. Sahiden, seni kahrolası güzel günler bekliyor be oğlum, harbiden dostum. Önce Colm'la falan buluşacağım, bir kuart* kadarını orada okuturum falan. Ayrıca o benim can dostum ve can dostlar daima öne alınır. İşte Col, tam bir kuartı acayip indirimle al oğlum. Hakkını hemen seçip ayır dostum, güm. Birkaç layn falan yaparız, sonra da dışarı çıkıp acayip kafayı çekeriz; bal gibi telafi etme zamanım geldi.

Paltomu giydim ve kendimi anında kahrolası evden dışarı attım, cebimde otuz paket göz açtıranla.

* Yaklaşık bir litreye eşit katı ve sıvı hacim birimi. (ç.n.)

...TEKRAR PAZARTESİ Mİ?

Hangi cehennemdeyim ki?... Ha?... Oof! Kahrolası başım.

Yani. Boku yemişim ben dostum, boku yemiş.

Boku yemiş.

Seni kahrolası ahmak.

Acayip nefis dostum, gezinti yaptığım yer... acayip nefis. Gölette yapraklar, ağaç dallarının arasından güneş falan, şakıyor kuşlar, kafamın içinde hoş bir vızıltı... gücünü asla kaybetmesini istemiyorum. Katiyen. Başka hiçbir şey bu duyguyu uyandıramaz, ciddiyim dostum, hiçbir şey, hiçbir şey bunun gibi olamaz... sadece toz... kahverengi toz... etrafta can sıkacak dangalaklar yok, işsizlik ödeneği bürosu falan yok, kahrolası aynasızlar yok, hiçbir şey yok, ne ağrılar, ne mahmurluklar, ne de çıkmalar... burada özgürüm, hem de nasıl. Özgür. Kahrolası bir kuş gibi özgürüm.

İnan dostum... acayip nefis, acayip muhteşem, gezinti yaptığım bu yer.

...halletmem gereken şeyler var burada dostum... halletmem gereken kahrolası şeyler... acayip berbat bir fikir, bu, acayip berbat bir fikir halini alacak... lanet olsun hiç kolay değil, bu, lanet olsun hiç kolay değil hani... halletmem gereken o kadar kahrolası şey var ki burada, o kadar kahrolası...

Kahrolası asit ve kutsal mantar çok güçlü bir şekilde uçuruyor; iki tane *Purple Ohms** ve iki avuç dolusu kutsal mantar, iri olanlardan falan... ve *güçlü*, özellikle bunlar, emin ol, ha siktir *yanıyorum* ve kahrolası başım patlamak üzere... kahrolası başımın içinde acayip korkunç bir basınç var dostum... korkunç... acayip berbat bir fikirmiş yani... harbiden... bu acayip fazla gelecek dostum, anladım ki harbiden acayip fazla gelecek... senin için kahrolası beyaz daha uygun... harbiden...

Buradaki kahrolası dağlar o kadar *kocaman* ki ve ben onların arasında tek başınayım, miniciğim, kahrolası bir sinek kadarım yani... Dün bana iyi bir fikir gibi gelmişti falan: Biraz

* Benzil piperazin içeren bir ecza markası. (ç.n.)

asit al, tepelere çık, bir iç yolculuk yap falan, bazı şeyleri hallet... Oysa şimdi, kahretsin. Halletmek gereken acayip tonla şey var dostum, acayip kafayı üşütmüş bir haldeyim yani... Llŷr bana yardımcı olabileceğini düşünüp, o Londra'dayken kahrolası kır evinde kalabileceğimi söylemişti ama kır evi kahrolası her yere kahrolası millerce uzak; burası New Gurnos değil, Aberkahrolasıystwyth bile değil, kahrolası ayın yüzeyi... nerde olduğum hakkında kahrolası hiçbir *fikrim* yok... Galler'in bir köşesinde falan... siktiğimin şarkısının diyarıymış... daha çok çığlıklar diyarına benziyor... Llŷr beni buraya gece vakti getirdi; yani ben öyle istedim ve sonra da o siktirip gitti ve beni burada bıraktı; yalnız başına, burada, cehennemin neresindeyse... Of! Lanet olsun be dostum, Of! Kahrolası başçağızım...

Bir kayanın üstünde oturup, tepeden vadiye doğru bakıyorum ve millerce ötesini görebiliyorum. Otlar ve ağaçlar sanki *yer değiştiriyorlar*, el sallayıp mırıldanıyorlar ve neredeyse enerji kıvılcımları falan saçtıklarını fark ediyorum, etraflarında acayip titreşen mor şimşekler çakıyor ve gümbürdüyor... buradaki bütün bitkiler serpilip gelişiyor, eğer kulak verirsen köklerinin topraktan höpürdete höpürdete kan içtiklerini duyarsın, burada kahrolası toprağın altında binlerce kahrolası iskelet var dostum, hepsi öldürülmüş, katledilmiş, buradaki katliamı hayal edebiliyorum, kilt giymiş kılıç ve balta kuşanmış herifler kesik başları havaya kaldırıyorlar, yerdeki seğiren kan fışkıran bedenleri tekmeleyip duruyorlar, kahrolası vadi kahrolası bir kan bataklığı, orada kıpkırmızı akan bir çağlayan var... yürürken bağırsaklara bastıklarında çıkan vıcıklama seslerini duyuyorum, kahretsin boğum boğum bağırsak bunlar dostum, öfke ve acı ve feryat ve kan ve ıstırap ve yakarış, gözünün yaşına bakmayacak kahrolası bir amcıktan merhamet diliyorsun, gözünü kırpmadan seni öldürecek kudurmuş kahrolası bir iblisten, yüzündeki o korkunç ifadenin ve gözlerindeki o korkunç bakışın farkında mısın...

...ben nasıl göründüysem öyle olmalı. Yani ben de şey yaptığım sırada —

Halletmem gereken bazı feci kahredici şeyler var, şimdi kulak ver bana dostum... hem de nasıl kahredici feci şeyler bunlar... hem de nasıl...

Seyrederken güneş bulutların arkasına girdi ve bütün bir vadi karanlığa gömüldü. Yüzde yüz zifirden falan oluşan bir gelgit dalgası gibi.

Ben bir katilim. Kahrolası bir *caniyim* ben dostum; herkesin içinde serbestçe dolaşan tam bir psikopat katilim. Bir an için düşün, bir birahanede sürtünerek yanından geçtim; böylece sen kahrolası bir katile dokunmuş olursun, iğrenç şer gücüm basbayağı sana da bulaşabilir yani ve sen de kahrolası bir katile dönüşebilirsin, ooooooooo... herifin tekini öldürdüm ben dostum, inan, bir dangalağın canına kıydım yani, çabucak veya ustalıkla da değil, ha siktir, yo, silâhla da değil, yo hayır...

Hay kafama sıçayım, bu gittikçe acayip berbat bir hal alıyor...

...acayip berbat...

Ordudayken oldu, kahrolası bir piyadeyken yani. Görev bölgemde tur atıyordum; İrlandalı Katoliklerle didişiyor, onları tartaklıyordum... Kahretsin bu yüzden firar ettim dostum, hiçbir dalyarak için gözdağı veren bir asker durumuna düşmek niyetinde değildim, İrlandalı karşısına dikilen Galli gibi, boş versene... Asla cinayet nedeniyle firar etmedim, katiyen. Tamı tamına şey gibiydi, kahrolası bir neden değil de, kahrolası bir işaretti, yani, siktir et; Liam bir İrlandalı Katolik, Colm da yarı İrlandalıdır, kahrolası bir Çingene'dir aynı zamanda. Gördün mü kahrolası İrlandalılardan kıl kapmam. Bazıları harika heriflerdir. Onlardan birini bu yüzden öldürmedim, kontrolden falan çıkan bir arbededen ibaretti... Sadece sarhoştum ve Down'da bir birahanenin dışındaki otoparkta dövüşüyordum... Yani, siktir, eğer yenilmek üzereysen o zaman kazanmak için her şeyi yaparsın, değil mi, ha? Sen veya kahrolası onlar, ah-

bap, sen veya kahrolası onlar... Her neyse dangalağın birine şişeyle vurdum. Kahretsin, şişeyle vurmaktan daha fazlasını yaptım, yapmadım mı? Kahrolası şişeyi kafasına indirdim ve kahrolası sivri köşesini yüzüne sapladım; dibine kadar sapladım ve tekrar tekrar tekrar sapladım... sanki ara sıra olduğu gibi gözüm kardı ve kahrolası yüzü tanınmaz hale gelinceye kadar saplamaya devam ettim... Onu hatırlıyorum, asitsizken bile hatırlıyorum onu, yalvarıyor ve haykırıyordu. Gözleri yuvalarından fırlarken çığlık atışını hatırlıyorum, kahrolası bacağıma işediğini hatırlıyorum... Sahi, tam da bunun için yetiştirilmedim mi dostum, tam da buna benzer şeyler yapmak için eğitilmedim mi zaten? Hem de nasıl, vergi mükelleflerinin parasıyla bana öldürmeyi falan öğrettiler; lanet olsun insafsızca öldürmeyi ve kahrolası elime ne geçirebildiysem onunla halletmek üzere, yani gebertmek, gebertmek, kahrolası *gebertmek*, sadece, hani, yaralamak veya berelemek için değil, ortadan kaldırmak, gebertmek, onları kahrolası tahtalıköye yollamak, hem de temelli, bir daha burada didişmek zorunda kalmamak üzere... Siktiğimin IRA'sının düzenbaz veledi, o eline geçirebildiği ne bok olsa kullanırdı. Çivilerden çelik parçalarından bomba yapıp bebek arabalarına yerleştirir, dikenli kahrolası telle kahrolası boğazını sıkarak öldürürdü, düzeneği arabanın çakmağına bağlı patlayıcılar falan... Bu çok iyi fikir be dostum; Özgür Galler Ordusu yazlık evleri ateşe vermekle, kahrolası yol tabelalarındaki İngilizce yazıların üstünü boya püskürterek kapatmakla ne halt ediyor ki? Boşuna. Hiçbir boka yaramıyor. Haybeye kürek çekiyorsun be oğlum. Buradaki dangalakları kahrolası Westminster'de düşünebiliyor musun? Ah sevgili dostum, aklımdan daha ziyade Galler'e özerklik bahşedilmeli diye geçiyor; ahali tekrar yol tabelalarına saldırmaya başlamış da. Sanırım bunların nevri hakkaten dönmüş, hem de epeyce... Tam bir zırva. Onlara kahrolası gücünü göster be oğlum.

Tanrım, başım acayip zonkluyor...

Ve buradaki dağlar nerdeyse kahrolası İrlanda'ya benziyor, hakkaten, firariyken gittiğim yerlere benziyor. Lanet olsun yayan ancak kahrolası Wicklow'a kadar gidebildim. Kahretsin mecburdum, otostop yapma imkânım hiç mi hiç yoktu. Beni arabasına alan dangalak pekâlâ ya siktiğimin IRA'sı ya da Britanya'nın siktirici Ordu'sundan olabilirdi. Kahrolası çiftliklerden arakladığım meyveleri falan yedim, nehirlerde balık tuttum; tam bir Rambo'ydum. Bak sana tek bir kahrolası şey söyleyeceğim; kahrolası hayatımın harbiden en iyi zamanlarıydı hani. Tanrım sahiden. Ellerime bulaşmış kan bile iyi gelmeye başlamıştı. Bana harbiden inanmalısın dostum; kahrolası bir kaçaktım, kahrolası aranan bir adam, kahrolası hayatımın en iyi zamanlarıydı, sahiden, bana harbiden inanmalısın. Galler'de hâlâ kahrolası kurtlar var, seni kahrolası mankafa seni...

Ve çıkardım, yalan mı, harbiden acayip keyfini *çıkardım*... acayip taş kalpliydim; Tanrı gibi üzerine çökmüştüm, elimdeki kırık şişeyle ve sanki kahrolası adaletin kılıcıymışçasına. Tanrım, keşke o haldeyken kendimi görebilseydim.

O kahrolası tepelerde, o dağlarda çok ama çok vakit geçirdim... Sahi, lanet olsun adam gibi bir şey yaptım ve kahretsin onlarla yüzleştim ve kahretsin ne oldu? Kahretsin nasıl ödüllendirildim? Kahrolası hapisle, hücre cezasıyla, şerefsiz siktirici terhisle; hele bir de o kahrolası caninin ben olduğunu *ispatlayabilselerdi* başıma daha lanet neler gelebilirdi diye düşünüyorum. Aklına bile getirme oğlum. Bill'in Devler Kaldırımı'ndaki* kahrolası subayla ilgili hikâyesini hatırladım. Bu dalyarak kahrolası züppe bir İngiliz ve orada durmuş denizi seyrediyormuş ve yöre sakini kahrolası bir amcık ondan ateş istemiş, o da araba çakmağını almak için Land Rover'a dönmüş falan ve çakmağa basar basmaz –GÜM! ve kahrolası bacakları yok olmuş. Havaya uçmuş. Meğer dalyarak orada durup dalgalara bakarken, siktiğimin şıllığı arabanın elektrik

* Gaelce *Clochán an Aifir*, İngilizce *Giant's Causeway*. (ç.n.)

devresine falan bir bomba bağlamış. Gevşek dalyarak hıyar, kahrolası arkasını sağlama almalıymış yani. Bomba belinden aşağısını havaya uçuracak kadar güçlüymüş, ne bacaklar, ne yarak, ne de taşaklar kalmış... Güm. Belki bir gün yarak ve taşaklarının moleküllerini bir araya getirecek bir teknoloji olur da, onları yenileyip yerine dikerler falan ama şimdilik kala kala sadece anıları kalmış. Zavallı dalyarak. Kahretsin kendi aptalca hatası gene de; göz kulak olmalıymış. Arkanı daima sağlama almalısın.

...Kahrolası kafamın içinde kahrolası bir bomba var dostum, kahrolası fitili için için yanıyor... Kör patlayıcı galiba gene de, patlayacağını sanmıyorum yani, tıslayıp sönecek... Diğer taraftan aşağıdaki vadi tekrardan acayip muazzam bir karanlığa gömüldü ve nefesim tutuldu ve her tarafım buz kesti ve ürperdim falan ve titriyorum ve kahrolası başım dönüyor ve kahrolası asit kahrolası kılcal damarlarıma kadar *akın edip* içimi kabarttı...

Olsun ama buna alışığım; kahrolası asit mesele değil be oğlum. İçimin kabarması geçerken falan kamuflaj ceketimden bir avuç dolusu sarı bomba çıkardım (hazırlıklı geldim yani, *daima* acayip hazırlıklı gelirim) ve çeyrek şişe konyakla mideye indiriverdim. Asidin etkileri kaybolmaya yüz tutarken oturup beklemeye falan başladım ve kustuktan sonra da vadinin yamacındaki bir ağacın falan gizlediği kovukta uykuya daldım. Saatler, belki de tam bir gün sonra uyandığımda, çünkü fark edebildiğim tek şey kafamın hâlâ dumanlı olduğuydu zira kahrolası bir ejderhayla yüz yüzeydim, kahrolası hakiki bir ejderha vadi yamacının tepesinden aşağı yukarı on yarda* uzaklıkta otluyordu... Kararan gökyüzüne gölgesi düşüyordu hani... Kahrolası hakiki bir ejderha...

Yo, onun *hakkaten* bir ejderha falan olmadığını biliyorum ama kafan dumanlıyken kahretsin ortaya kahrolası garip şeylerin çıktığının farkında mısın? Yani sadece kafanın içinde de-

* 91,44 santimetre uzunluğundaki ölçü birimi. (ç.n.)

ğil hani, demek istiyorum ki kahretsin *orada*, kahrolası gerçek dünyada... Yani, dinle, kahrolası ömrüm boyunca Galler'de topu topu iki geyik gördüm ve şimdi kahrolası tam gözümün önünde ot yiyen kahrolası bir erkek geyik var dostum. Tam orada, otlayıp duruyor. Acayip üşütük bir durum bu, harbiden çok delice...

Geyiğin arkasındaki kıpkızıl gurup, ağzından çıkan ve gökyüzüyle kahrolası aşağıdaki vadiye doğru fışkıran ve kahrolası her şeyi kasıp kavuran kahrolası alevler gibi görünüyor. Geyik başını vınlayarak tepesinden geçen kahrolası bir jete doğru kaldırıyor falan. Jet acayip alçaktan uçuyor ve çığlık atıyor dostum, *çığlık atıyor*. Acayip korkunç gürültü çıkarıyor şu amcıklar falan ama haykıran sanki kahrolası geyik, haykırıyor ve kıpkızıl ateş püskürtüyor...

Dağın yamacındayım; burası çok soğuk ve rüzgârlı. Tıka basa eczayla doluyum ve kafam hâlâ acayip dumanlı. Tam on yarda uzaklıkta çığlık atan ve ateş püskürten kahrolası bir ejderha var.

Ha siktir. *Sen* olsaydın ne yapardın? Ben donakaldım.

O aldırmadan otlamaya devam ediyor. Kahrolası jet bile rahatını kaçırmadı yani... Herhalde böyle kahrolası şeylere falan alışık, daima buralarda uçup duruyorlar ya zaten... Kahrolası boynuzlarına bak hele dostum... Bu tepelerde geyiklerin bulunduğunu hep biliyordum. Burası kahrolası züppe bir İngiliz'in özel otlağı; belli ki onları o ve kahrolası züppe büzüktaşları buraya gelip avlasınlar diye yetiştiriyor. Siktiğimin İngiliz dalyarağı. Bazı İngilizler iyidir hani, mesela kahrolası Malcolm kahrolası Essexlidir; sapına kadar kahrolası bir Essexlidir ama göbek adı kahrolası Windsor olmayan, helâlinden bir dangalaktır da (çoğu zaman; doğrusunu söylemek gerekirse, kahrolası bir baş belâsıdır ama ne yapabilirsin ki dostum) ama buradaki geyiklerin sahibi dalyarak *harbiden* bir dalyarak olmalı... Yani kahrolası vahşi hayvanları hangi kahrolası akla hizmet satın alırsın ki? İçlerinden birinin kahrolası kirişi kır-

masından memnunum... yok, hiç değilim. Şu kahrolası şeye baksana; korkunç *iri* be dostum, korkunç iri. Hayalimde kahrolası boynuzlarının kahrolası karnımı yarıp geçtiğini canlandırıyorum; gözümün önüne gövdemin kahrolası başını havaya kaldırdığında kahrolası çatallı boynuzlarına takılı kaldığını falan getiriyorum; feryat ediyorum ve çırpınıyorum; herifçioğlunun kahrolası yüzümü çiğnediğini hayal ediyorum...

Kıpırdayabilir hale gelir gelmez piç kurusuna bir taş fırlattım ve dağın tepesine doğru siktirip gitti ama artık kahretsin zangır zangır titriyorum ve doğrusu acayip dehşete kapılmış bir vaziyetteyim; bu yüzden ben de tabanları yağlayıp Llŷr'in kır evine geri döndüm ve şöminenin yanı başında kendimi kaybedinceye kadar içtim. Evdeki tek ışık şöminenin ateşinden geliyor; elektrik yok, kahretsin yok, burası Galler'in kahrolası ıpıssız bir köşesi oğlum... Aklımdan şu siktiğimin erkek geyiğinin evin etrafında sinsi sinsi dolaştığı geçiyor; kor gibi gözlerini pencereden içeriye dikmiş bakıyor... burnundan soluyor... tos vurup duruyor...

Gecenin bir yarısında ikinci konyak şişesini de kafama diktim ve baygın düştüm ama kafamın içindeki bir ses ne yapmam gerektiğini söyleyince ayıldım. Tam bir gramlık spid bombası hazırladıktan sonra da Llŷr'in eski av tüfeğini temizleyip doldurdum. (Llŷr'e silah ruhsatı verilmesi acayip mide bulandırıcı; handiyse kahrolası her şeye kurşun sıkar çünkü. Ciddiyim; tilkilere, kedilere, koyunlara, atlara, köpeklere... Önünde sonunda bir gün tepede kasabayı gören kıyak ve kuytu bir köşe bulup insanları hedef alacaktır. Bundan eminim. Gözlerinden okursun bunu oğlum.) Kafam hâlâ birazcık dumanlı gibi ve ayılmalıyım; bu yüzden spidi bir ton kahrolası portakal suyu içerek yuttum ve tepelere geri döndüm. Bu sefer kocaman boktan bir palto giydim, kısmen tüfeğimi gizlemek, kısmen de kahrolası soğuktan korunmak için; dün taşaklarım donmak üzereydi.

Bu tepeler çok müthiş, mutlaka görmelisin... tuhaf bir enerji yayıyorlar gibi; hem de bazı yerlerde diğerlerine göre daha güçlü bir şekilde, sanki titreşip hırıltı çıkarıyorlar. Derken erkek geyiği gördüğüm noktaya ulaştığımda (çarçabuk hani, artık uçuyor sayılırım da) bu enerjinin bedenimin içinde dolaştığını hissediyorum; içimde serpiliyor sanki. Bu kuvvet ve güçle bedenim şişiyor ve sağdan soldan pırtlıyor gibi geliyor bana... aşağıya baktığımda bacaklarımın değiştiğini görüyorum; hem onların hem de kollarımın kalınlaştığını ve çarpıldığını ve kabardığını fark ediyorum... Yüzüme dokunuyorum ve kahrolası bir aslan yüzüne falan benziyor... korkutucu değil, yani bu, hatta doğrusu kendimi acayip harika hissediyorum... Tuhaf gene de; aklım bana kahrolası garip oyunlar oynuyor; öyle ya, özellikle de asit aldığımda. Yıllar boyunca o kadar çok ıvır zıvırla doldu ki hani... Boş ver gitsin gene de, kendimi hiç bu kadar acayip *zinde,* bu kadar acayip güçlü, bu kadar acayip *delidolu* hissetmemiştim... Yürüyüşe çıkan birileri geçiyor önümden, kahrolası sırt çantaları ve kahrolası kaba saba botlarıyla aylak aylak dolaşan otuzbirciler falan. Beni fark ettiklerinde falan kahrolası yüzlerine baktım, pırtlamış kaslarım ve yamuk yumuk halimle, kahrolası omuzlarımın üstündeki kahrolası bir aslan başıyla, artık kahrolası muz hevenklerine benzeyen ellerimdeki kocaman kahrolası tüfekle... Önümden geçip giderlerken onlara dil çıkartım ve gürledim. Korkularından altlarına falan edeceklerdi az daha ve tepenin üstünden son hızla koşarak kaçtılar. Bense ağzımı bırakıp kıçımla güldüm onlara, Tanrım, kahretsin onları görmeliydin dostum... Muhtemelen hoşlarına gitmiştir. Gerzeklerin kahrolası sınırın ötesindeki evlerine döndüklerinde, lanet olsun peynir yiyip şarap içerken, züppe ahbaplarına uzun yürüyüşler yaptıkları Galler'deki acayip tatilleri hakkında neler anlattıklarını düşünsene bir:

"Ah şüphesiz, gerçekten epeyce heyecan vericiydi. Hakiki bir Galli dağ köylüsü, akşam yemeğini avlıyordu... Gerçekten

epeyce ilginçti. Toby onu otele davet etmek istedi ama ben bu fikre burun kıvırdım; yani kurutulmuş domatesleri ne yapardı düşünebiliyor musun?"

Kahrolası geri zekâlılar.

Bir kayayı siper alıp oturdum, bir şeyin akşam yemeği kalıntılarının dibinde: Tüyler ve pıhtılaşmış kan birikintileri ve kemirilmiş kemikler. Şeritler halinde et parçaları. Muhtemelen bir tilki veya porsuğun akşam yemeği, büyük ihtimalle de bir tilkinin... Tilkileri severim, hakkaten. Soğukkanlı ahmakçıklar. Vurması kahretsin en zor hayvanlardır onlar, tilkiler yani. Güçlü piç kurularıdır onlar, tabiatıyla.

Ben de bir avcıyım. Bir tilki gibiyim; avlanabilirim. Hiç kıpırdamadan beklemesini bilirim, hem de nasıl... İçimdeki kahrolası göz açtırana ve kahrolası tepelerden acayip delice yayılan enerjiye rağmen yeterince iyi bir avcıyım, put kesilip öylece bekleyebilirim... bekleyebilirim... Aklından şarkılar geçirirsin, düşüncelere dalarsın, basbayağı hiç kıpırdamazsın; bir şeylerin zihninde canlanmasına izin verirsin... Bırak bir şeyler gözünün önünden geçsin, kendini harbiden yokla dostum, yokla... Kahrolası bir aslana dönüş.

Ve gördün mü? Bu kahrolası iş saatlerce falan sürebilirdi ama sabırla bekleyebilecek kadar babayiğit dangalakların talihi hep yaver gider.

Erkek geyik tepeye gelip tekrar otlamaya başladı. Hem de tamı tamına aynı noktada; sersem şey. Her şeyin yolunda olduğunu düşünmesi için falan birkaç dakika daha bekledim, anlarsın ya, kendini güvende hissetsin ve gevşesin diye ve sonra bir hamlede ayağa fırladım ve nişan aldım ve kahrolası tetiği çektim. İpe çekilmiş gibi başı çatırdayarak arkaya düştü ve patlama sesi vadide gümbürtüyle yankılandı. Ayakları (galiba toynakları demem lazım) üzerinde doğrulmak için debelenip duruyordu ama elimde bıçağımla anında gerzeğin tepesinde bittim. Şu kahrolası jetler gibi haykırıyor ama genzimden çıkan çığlık sesleri onunkini bastırıyor. Toynaklarıyla tekmeli-

yor ve kahrolası boynuzlarıyla bana tos vurmaya çalışıyor ama kahrolası boynunu bir kurşun delip geçti; bu yüzden başı yumuşak bir yarak gibi sağa sola düşüveriyor. Bok ve ter ve çamur kokuyor, kahrolası gırtlağını keserken hareket etmesin diye ayağımla başına bastırıyorum; bıçağı vurur vurmaz kan kahrolası bir gayzer gibi baştan aşağı bacaklarımın üstüne fışkırıyor... Bu noktada daha fazla ağacın serpilip geliştiğini hayal ediyorum, yani gelecekte, ağaçların dalları erkek geyiğin boynuzlarına benziyor...

Kan aktıkça akıyor, kahrolası o kadar çok kan var ki dostum, kahrolası şey sel gibi akıyor. Nefesi hırıltıya dönüşüyor ve ayaklarıyla otların üstünde debelenip duruyor. Yanı başına çömelip can çekişmesini izledim, omzunu okşadım. Tüyleri sert, kör olası *Brillo* ovma teli falan gibi; daha yumuşak olduğunu sanırdım. Gözlerinin feri kaçtı, kafatasının içindeki bir ampul söndü. Kaskatı kesildi ama kahrolası kan hâlâ fışkırmaya devam ediyor; kıpkırmızı kahrolası bir bataklığın ortasında kaldım. Cansız şeyler acayip tuhaf dostum; sanki kendilerine has bir hayatları var, aynen. Malcolm'un şu kahrolası koç kafatası gibi; kahretsin sana bakar, ne halt ettiğini bilir. Kahrolası düşünceleri okur.

Ve erkek geyiğin kafatası gerzek koçun kafatasından çok daha fazla çarpıcı olurdu ama başını gövdesinden ayıramıyorum; bırak kahrolası kemiği, bıçağım bağ dokusunu kesip biçecek kadar bile keskin değil. Yapabildiğim topu topu derisini yüzmek için herifçioğlunun çenesinin altında gelişigüzel büyük bir delik açmaktı ama bunun da içine sıçtım; kahrolası bir nedenle ellerim titredi, muhtemelen spid yüzünden. Her neyse ben kahrolası bir avcıyım, kahrolası bir sepici değil; işim öldürmek, kahrolası bir yelek yapmak değil. Machynlleth pazarında şu gelip geçen yürüyüşçüler gibi Kelt kültürüyle bağlantı kurma sevdalısı ahmaklara satmak üzere kürk ve deriden giysiler değil... Serseriler; kör olası Kelt kültürü *bu* işte dostum, buradaki katliam sahnesi: Feci halde, paramparça bir erkek

geyik, artık bir geyiğe bile benzemiyor; mezbahada kesilip parçalanmış kahrolası bir hayvandan başka bir şeye benzemiyor... kan, bağırsaklar her yerde... kahrolası derisini yüzmeye çalıştığım yerde açığa çıkan kaslar, ışıldıyor ve parıldıyor... hiç de gerçek gibi durmuyor. Kahrolası kuzgunlar ve çaylaklar ve tilkiler bu gece doğru dürüst beslenebilecekler, evet! Al bakalım! Erkek geyiklerinden biri burada işte! Seni siktiğimin İngiliz dalyarağı! Galler'de hâlâ kahrolası kurtlar olduğunu bilmiyordun, değil mi? Hiçbir kahrolası fikrin yok.

Çağlayanın yakınlarındaki bir gölette suyla azıcık temizlendim ve Llŷr'in kır evine döndüm. Bir gece daha orada kaldım, sıcak bir banyo yapıp üstüme başıma bulaşan kahrolası kan ve boku temizleyip çıkarmak için şöminede tencereler dolusu tonla su ısıttım. Giysilerim berbat, yağır bağlamış bir halde ama bunlardan başka yanımda getirdiğim bir şey yok ve Llŷr de kendininkilerin hepsini götürmüş; bu yüzden kahretsin ki bunları giymem lazım. Gece boyunca uyanık kaldım, asidin ve göz açtıranın ve diğer cephanenin bünyemi terk etmesini bekledim; sabaha karşı birkaç saatliğine uykuya daldım, uyandığımda da kendimi... lanet olsun nasıl mı hissettim? Sanki hiçbir şeyin zerre kadar eseri kalmamış ve sil baştan başlayabilir gibiyim ki galiba... bu hiç de fena bir şey değil.

Aber'e otostopla dönmek acayip büyük bir dert ama sonunda bir askeri kamyona bindim. Tangır tungur yol alan bir askeri kamyona. Kaderin cilvesine bak, ha? Zembereğim acayip boşaldı be dostum, kahretsin kendimi tutamıyor gülmekten kırılıyorum.

İşte buradayım, geri döndüm, tekrar bu enfes yerdeyim... Yan gelip yatıyorum ve yaptığım tek şey ağaçlardan dökülen yaprakları seyretmek; döne döne, havada fırıldak gibi döne döne durgun karanlık suyun üstüne usulca düşüyorlar... suyun üstünde yüzüyorlar, öylece... oh be... rahatımı kaçıracak hiçbir şey yok dostum, sadece ben ve yapraklar ve su. Başka hiçbir

şey yok. Sanki memlekete gelmişim gibi, yani, harbiden memleketimdeymişim gibi dostum, anlarsın ya.

Aahh... şu tıfıl keşlere bak; hepsi üzerlerinde SA-levhası yani Sürücü Adayı levhası veya EA-levhası taşımalı: Eroinman Adayı. Önlerinde harbi kahverengi gibi görünen biraz cephane var ama bunu CD kutularının üstünde ufalayıp burunlarından çekiyorlar, kahretsin *burunlarından çekiyorlar* –acayip harbi eroini harcıyorlar, benden söylemesi. Korkunç budalaca. Kör olası tıfıl hıyarlar.

TıntınPhil kanepede arkasına yaslanmış oturuyor, gülümseyerek onları seyrediyor, onlarla gurur duyan bir amca falan gibi görünüyor. Bu tıfıl mankafalar onun büzüktaşları; kahrolası Southhampton'dan falan yeni geldiler. Onları kasabada gezdiriyor, galerileri ve izinsiz yerleşilen yerleri falan gösteriyor. Onları başka *harbi* beton gibi heriflerle tanıştırdıkça da, onların gözünde kendisinin de bir şekilde acayip beton bir herif gibi görüneceğini umuyor. Demek istediğimi anladın mı? Yani, bilirsin: —Bu Roger, en iyi can yoldaşlarımdan biri. Kahrolası palavracı. Colm bütün bunları acayip gırgıra alıyor ama benim tepemi attırıyor; bu feci aptalca ve utanç verici. Phil'den hoşlanmıyorum, kahretsin ondan asla hoşlanmadım; doğrusu o, kahrolası işe yaramazın teki.

Acemi çaylaklardan biri –harbiden tam bir göt, hoş yeni bir paltoyla acayip anlamsız bir kulaklıklı bere giymiş– beyazdan burnuna bir layn çekip tekrardan kanepeye yaslandı.

—Oh beee! dedi. —Bu kıyak bir burun tozu... iyi cephane bu... fırkkk... bahse girerim buralarda böyle cephane bulunmaz, ha?

Colm güldü ve bana şöyle der gibi baktı: Tanrı aşkına, kahretsin kim *bunlar*, bu siktiğimin silikleri be? Cevaben başımı sallamakla yetindim. Bir süredir kahverengi kullanmıyorum, son fişek attığımdan bu yana birkaç ay geçmiş olmalı ama bu-

radaki ahmakların kahretsin azıcık rehberliğe ihtiyaçları var; bu işin nasıl yapılacağını onlara gösterecek birine.

Phil'e bakarak dedim ki: —Bu Gail'in odası, değil mi?

Evet dercesine başını salladı.

—Ve o şeker hastası, değil mi?

—Hım... evet.

İç geçirdim. Burada nelere dişimi sıkmak zorunda kaldığımı gördün mü? Hiçbir şeye kafası sarmayan ahmaklarla kuşatılmış haldeyim. Tanrım.

—Öyleyse kahretsin tane tane mi söylemem lazım? Nerde. Gail nerde. Saklıyor. İğnelerini?

Derken ham hum etmeye başladı ama lanet olsun o kadar feci kekeliyordu ki, ağzından üçüncü kelimesi çıkıncaya kadar Colm kahrolası banyoya gidip elinde plastik ambalajlı iki tane kullanılmamış şırıngayla geri geliverdi. Dilini yutmuş bir herif bu be.

—Haak-kaa-teen biil-mii –

—Of! Tanrı aşkına Phil, kapat şu lanet çeneni, dedi Colm bir yandan da kemerini çözerken. —Gail bu kahrolası şeylere beleşe konuyor. Bize bunları kahrolası ensülinin yanı sıra, asla ve asla cank yapmak için kullanmadığını mı anlatacaksın?

Phil arkasına yaslandı; yüzü kıpkırmızıydı. Suratı bir karış asıldı ve acayip çöp gibi kollarını feci kara kuru göğsünün üstünde kavuşturdu. Colm'sa kafasını sallamakla yetindi ve sadece —Hıyar, dedi. Ardından kolundaki bir damara hafifçe vurmaya koyuldu.

Kız bebek keş, kahrolası Got kılıklı olanı, hem sarma hazırlıyor hem de Colm'un her hareketini izliyor, yaptıklarından acayip büyülenmiş bir halde. Demek istiyorum ki işin aslı bu; eroin kullanımının kahrolası doktorası bu, aynen, burundan çekmeyse kahrolası GCSE*. Bahse girerim ki rezil hayatında

* GCSE: *General Certificate of Secondary Education* yani Orta Öğretim Genel Sertifikası. (ç.n.)

bunu hiç görmemiştir. Kahrolası parmağı ağzında kalmış bir vaziyette bakıyor çünkü. Memeleri de fena değil hani, benden kaçmaz... Yapacak çok daha önemli işler olmasaydı, üstüne atlamıştım bile.

—Hey! Baksana! diye seslendim Kulaklıklıbereliye. —Galler'de eczamızı elden ele dolaştırırız.

Ona dök şu kahrolası şeyi ortaya dalyarak der gibi öyle bir dik dik baktım ki, sike sike hemencecik yaptı. Ceketimin cebinden kaşık ve pamuğu çıkarttım; toz kullanmadığım zamanlar da bile teçhizatı yanımda taşırım, bunu yapmaktan vazgeçmek kahrolası kullanmayı bırakmaktan daha zordur. Yani bilemezsin, bilebilir misin? Odanın köşesindeki lavabo musluğundan bir miktar su aldım ve tozu pişirdim. Gotkaşarı'nın ağzı açık kaldı.

—Kapat şunu ufaklık, ağzına sinek kaçacak.

Büzüktaşlarından biri, ona kahrolası dört beden büyük gelen bir kot pantolon giymiş bir başka otuzbirci, kalkıp müzik setine doğru gitti ve bilin bakalım siktiğimin dalyarağı hangi parçayı çaldı? Guns N' berbat Roses'ın "Mr. berbat Brownstone"unu*. Bana kalırsa bu dalyarakların acayip yola getirilmeye ihtiyacı var oğlum... Bunların hiçbir şeyden haberi yok be.

—Kaldır şu lanet olası boktan şeyi!

Bolkotlu etrafına bakındı. —Peki, ne çalsın istiyorsun o halde? Yani –

—Ne olursa, dedi omuz silkerek Colm. —Şu sikindirik abidik gubidiği çalma da.

Plak değişti değişmesine de, kahretsin tahmin etmeliydim, Velvets'in** "Heroin"iyle. Daha iyi bir seçim falan ama gene de korkunç bayat... Bu çocuklar sahiden acayip amatörler, aynen. Hâlâ her şey bir filmmişçesine, bir de kahrolası müziği olması

* İngilizce sokak dilinde eroin için kullanılan deyimlerden biri. (ç.n.)
** The Velvet Underground adlı müzik topluluğu. (ç.n.)

gerektiğini düşünüyorlar. Oldu! Bakın çocuklar size ne diyeceğim, hayat hiç de öyle değil... Ah ah, öğrenecekler. Tek ihtiyaçları harbiden iyi bir hoca.

Velvets gene de idare eder; diğer gruplar lanet olsun dur durak bilmeden sikindirik çiçeklerden falan söz ederken, Velvets hayatın acayip *haḳiki* şeylerinden bahsediyordu: Ecza ve ölüm ve düzüşme... anlarsın ya, acayip *hakiki* meselelerden. John Cale, mesela; o Galli harbiden büyük adamdır be dostum. Harbiden.

Kulaklıklıbereli kanepede kendi kendine mırıldanıyor, müziği yerden yere vuruyor. Şöyle diyor:

—Reed* kaç yaşında şimdi, elli mi? Elliyi geçti mi? Her neyse hükmü de acayip geçti artık... Bu işleri daha klasken bırakmalıydı, kahretsin özü sözü bir olmalıydı dostum. Geberip gitseydi hepimiz için her bakımdan daha hayırlı olurdu... Koruyabilseydi, anlarsınız ya...

—Bütünlüğünü, diye tamamladı Phil, acayip ağır başlı ve gayet ciddi bir şekilde kafa sallayarak.

Colm vura vura şişirdiği kalın bir damarından başını kaldırıp baktı ve dedi ki:

—Öyle mi! Şimdi anladım. Amenna, şöyle mi demek istiyorsun, layıkıyla ve dibine kadar yaşanan bir hayat ancak süresinin kaçınılmaz kısalığıyla mı mükemmelleştirilebilir? Amma da deli saçması bu be!

Bunun üzerine gülmekten kırıldım. Kulaklıklıbereli gözlerini kaçırmış, ne diyeceğini bilmez bir halde falandı. Colm kalan cephanesinin tamamını bir kaşığın içine döktüğünde de itiraz etti ama buna hiç mi hiç aldıran olmadı; adeta yedi kat yerin dibine geçti. Col pompalamak üzere falan kanını şırınganın tüpüne çektiğinde Got'un soluğu kesildi. Derken Colm sırıtarak pistonu itti ve kahverengi damarından beynine doğru yayılırken gürledi.

—Nasıl bari?

* Lou Reed (ç.n.)

Üst dudağını buruşturdu ama yüzünün kızardığını ve terlediğini fark ettim, parmakları da biraz titriyor gibi. —Fena değil, dedi. —... İdare eder...

Kullandığı pamuğun altına baktım. Beyaza ne katıldıysa falan pamuğa ondan bulaşmış, bu yüzden kendi cankım için de bunu kullandım. Gözlerimi Gotkızına diktim ve kendim için pompa hazırlarken "Afterhours" parçasına eşlik ettim. Derken, oh müthiş be, işte gene aynı noktadayım –acayip dalgalar dostum, bu acayip nefis dalgalar kahrolası bedenimin her tarafına yayılıyor adeta. Ha siktir, kahretsin bu acayip duygudan nasıl *temelli* vazgeçebilirim ki... Tanrım... bu cephane hiç de fena değil. Çok daha iyisini de kullandım ama lanet olsun çok daha beterini de... Hem de nasıl.

Kusacak gibi oldum ama geçti. Şükürler olsun. Kahretsin içimin burada dışına çıkması acayip keleklik gibi görünür be dostum. Düpedüz karizmayı çizdirmek olur.

...toza geri döndüm, tekrar kahverengi pompalıyorum... mutluluktan uçuyorum. Colm bacak bacak üstüne atmış oturuyor ve ileri geri sallanıyor, kendi kendine sessizce gülüyor ve "Pale Blue Eyes" şarkısına eşlik ediyor. Got, Kulaklıklıbereli ve Bolkotlu, üç sersemlemiş maymun gibi kanepede oturmuş, sanki bir nevi kahrolası tanrıymışım gibi bana bakakalmış haldeler. Ki ben de kendimi tamı tamına böyle hissediyorum. TıntınPhil ise sadece... onun kahrolası ne yaptığı kimin sikinde ki?

Evet, bu onlar için acayip eğitici oldu. Eroini doğru dürüst kullanmanın tam anlamıyla ilk dersini gördüler. Kahretsin buraya gelirken kep ve cübbe giyip kahrolası kolumun altında kahrolası bir tomar taşımalıymışım... Acayip kıyaktım dostum, bana kalırsa. Bundan iyisi can sağlığı.

Kahretsin Colm hareket etmiyor. Hareket etmiyor ve benim fena halde bir şeye ihtiyacım var.

Yumruğumla tekrar başının arkasından dürttüm.

—Colm... hadi uyan be dostum, seni mankafa seni...

Kımıldamıyor.

—Biraz kahrolası göz açtırana ihtiyacım var dostum, kahretsin tekrar kafamı toplamak için... yamuluyorum be...

Ölümün soluğu ensemdeymiş gibi hissediyorum, aynen. Kendimi bombok hissediyorum.

Colm'un eline ışık düşüyor. Başparmağının ucunda koskocaman bir yara var, kabuklanmış gibi ve simsiyah. Bunu ona soracaktım ama bir şey araya girdi ve unuttum falan, nasıl bir engel çıktı onu da hatırlamıyorum şimdi. Alt kattaki partiden gelen tekno müziğin sesi o kadar dehşetli yüksek ki kahrolası zemin sallanıyor ve sarsıntıdan Colm'un eli ufak ufak hoplayıp duruyor. Lanet olsun birazdan cevap vermezse, benden söylemesi dostum, ahmağı tekmeleyerek ayıltacağım. Daha bir saat bile geçmedi, kahrolası bir E daha yutmuştu, mankafanın nesi var ki? Şimdiye kadar çoktan dans ediyor olmalıydı...

Ölümün soluğu ensemdeymiş gibi hissediyorum dostum, benden söylemesi.

—Colm dostum, yatıştır bizi be dostum... yamuluyorum be... gel birer fişek atıp sonra da partiye inelim ha, hadi be dostum... Colm dostum, hadiiiiii amaaa... Colm... Colm!... Colm! COLM!

Elini sıkabildiğim kadar şiddetle sıktım ama hiç mi hiç tepki vermedi ve lanet olsun artık cidden tepem atmaya başladı. Elini sıkınca başparmağındaki kesik tekrar açıldı ve kanıyor; ama eğer burada kahrolası bir zombi gibi serilip yatmak ve kahrolası partiyi kaçırmak istiyorsa kendi bilir, kahrolası göz açtıranımı gider bir başka gerzekten alırım. Mankafa. Mıhsıçtı mankafanın teki be.

Sürüklene sürüklene odadan çıktım, merdivenlerden aşağıya indim ve partiye geri döndüm. Bu kahrolası Gal teknosunun gürültüsü beni rakiplerinin yere serdiği bir ragbi oyuncusu gibi çarptı, kafamı feci sersem sepet etti. Mags'in odanın öteki tarafında zırdeli gibi zıplayıp durduğunu görüyorum, memeleri çılgınca çalkalanıyor. El sallayıp onu yanıma çağırdım, üzerinde bir yığın kahrolası göz açtıran olduğunu

biliyorum. Hem de fazlasıyla. Yamuluyorum. Kendimi bombok hissediyorum. Ama şu kahrolası Colm'a dostum, benden söylemesi, Tanrım, o mankafaya eczamdan bir daha asla koklatmayacağım, kahretsin bu son olsun. Dalyarak.

Gareth –Swansea'de içerideyken tanıştığım zıpçıktı ahmak– taşaklı bir ahmağın teki, aynen; araba soymaya çıktığında bile kendi kasetlerinden seçtiklerini yanında götürür. Bu kadar acayip boktan müziklere kapılmasaydı fena olmazdı hani; bizi Central civarından almak üzere köşeyi döndüğünde Iron kahrolası Maiden veya sikindirik bir deli saçması az daha arabasının hoparlörlerini patlatacaktı.

—Ne şimdi bu? dedim. —Kahrolası bir *Mini* mi? Attan inip kahrolası eşeğe mi bindin, ha?

Acayip gocundu sanki.

—Ne, kahretsin *eğlence* olsun diye mi bununla geldim sanıyorsun oğlum? Bu *iş* için dostum, *iş*. Siktiriboktan *Merc* vesaire giyinsek aynasızlar bizi enseler. Bu şekilde göze batmayız, anladın mı?

Tabi tabi. Gaza basıp arabayı cırlatarak hareket ettirdi ve daha kahrolası Portland Street'in sonuna gelmeden ibre altmışı gösteriyordu. Göze batmazmış, kıçımın kenarı. Zevzek ahmak.

Sahil yolundan tepelere doğru yöneldik. Penparcau malikânesini geçip Aberaeron'a doğru giderken bana Llangollen'den söz etti. Gareth Llangollen'den yeni döndü. Tuttuğu iş bu, bu ahmağın yani, Galler'deki kasabaları dolaşır, bir takım boktan işler çevirir, kaldırabildiğini kaldırınca tüyer ve tabanları yağlayıp kahrolası Aber'e döner ve defolup aynı şeyleri bir başka yerde yapıncaya kadar da bir süre ortalıkta görünmez. Bazen gidebileceği kasaba kalmaz. Yıllardır bu işi çevirir, aynen.

—Hepimiz sıraya girmiştik, diye söze başladı. —Hepimiz, şu şişko dangalak bile. Tomos, onu tanıyor musun? Şu kahrolası sumo güreşçisi oğlum; kızın altında ezilip suyunun çıkacağını sanmıştı. Daha on altı yaşındaydı, yani kız. Ama kahretsin

insana *benim* bile bilmediğim şeyler yaptırtırdı, acayip yalvarırdı, birkaç sarı bomba veya bir paket kahverengi için her şeyi yapardı, yani kahrolası *her şeyi*.

Aklına gelenler yüzünden başını salladı ve hafifçe gülümsedi. Seyahatten falan döndüğünde daima anlatacağı bir dolu hikâyesi bulunur. Muhtemelen palavradır, çoğu. Demek istiyorum ki Gareth'in sigortası tamamen atıktır; neden içeri düştüğünü tahmin et bakalım? Kahrolası kaçak avlanma yüzünden. Siktiriboktan alabalıkları çalmaktan. Bunu zinhar hiç kimseye anlatmaz gene de, hep şöyle der: —Ne demek, hapis yattım, tam sekiz ay Swansea kodesinde oğlum, siktiriboktan adamı bile adam eder bu tabiatıyla. Birazcık dallamadır genelde falan ama birlikte gece işçiliği yapmak için de ondan iyisi yoktur, benden söylemesi.

—... ve kız orada, diye devam etti. —kahrolası kanepenin üstündeyken, acayip morarmaya başladı ve Hywel ki kıza fişek attıran falan oydu bir kere, gidip ne yapsa beğenirsin? Onu ayıltmak için falan, yani kız orada çırçıplak, kanepenin üstünde falanken, acayip *morarmaya* başladı, yaptığı yapacağı gidip kıza saf spid pompalamak olmaz mı? *Pulp Fiction* filmini kahrolası defalarca, gereğinden fazla seyretmiş anlaşılan, bu çocuk yani. Her neyse, çok geçmeden kız kusmaya ve sara nöbeti geçirir gibi çırpınıp durmaya başladı. Ben dehşet içinde oradan savuştum; kahretsin anında falan. Doğruca arabaya atladım ve hemencecik buraya döndüm, hiç vakit kaybetmeden. Kızın ağzından köpükler çıkıyordu. Savuştum ve bu işi temizlemeyi ona bıraktım. Canı cehenneme, Hywel'ın problemi.

Direksiyonu Aberaeron'a varmadan az önce kara tarafına kırıp arabayı dağlara doğru sürdük.

—Geçen gün *Cambrian News* gazetesi yazdı. Ölmüş galiba. Kahretsin çok yazık; ömrümde gördüğüm göreceğim en acayip muameleydi, dalga falan geçmiyorum. Milford'daki orospulardan bile daha iyiydi. Sana onlardan hiç söz etmiş miydim? Onlar –

Yetti artık.

—Umarım bu kahrolası yerle ilgili harbiden haklı çıkarsın, dedim ahmağı susturabilmek için yüksek sesle. Gareth'in böyle bir problemi var; kahrolası çenesini ne zaman kapatması gerektiğini hiç bilmiyor. —Çünkü eğer doğru çıkmazsa ve bir şey olursa–

—Sana *söyledim* ya, dedi. —Hiç dert etme. İhtiyar bir herifin teki, yalnız yaşıyor, köpek yok, ev acayip gümüşle, savaştan kalma kılıç ve kahrolası mığferlerle falan dolu. Eski bir muharip. Tam bir çocuk oyuncağı be oğlum.

—Tamam, peki, umarım haklı çıkarsın, lanet olsun başka diyeceğim yok.

Gene de muhtemelen dediği çıkacak. Anlattım ya; birlikte gece işçiliği yapmak için Gareth'ten iyisi yoktur, sıkıcı bir mankafa olsa bile. Onun hakkında şunu söyleyebilirim: Eğer bir peçizi iskandil ettim diyorsa, oranın bal gibi iskandil edildiğini bilirsin. Hiç değilse kendi iyiliği için doğru çıkar, umarım. Gareth'in bu hüneri olmasaydı, kahrolası dişlerini yıllar önce çekmiştim dostum.

Arabayı ağaçların gizlediği toprak bir yola park etti. Göz kesilmesen falan yolun orada olduğunu bilemezsin. Ağaçların arasından tek bir ışık parlıyor. Gerisi zifiri karanlık.

—Kahrolası ışığı görüyorum, dedim, usulca yani.

—Olsun. O sadece açık bıraktığı dış aydınlatma. İnan bana, bu saatlerde hep yataktadır; dakikası dakikasına on buçukta.

Elimizde çantalar arabadan çıktık ve ağaçların arasından ışığa doğru yöneldik, kahrolası dallara ve dikenli çalılara takılmamak için arşınlayarak. Gareth'te ufak bir el feneri var, şu sikindirik kalem tipinden. Takılıp düşmeyelim diye yere tutuyor. Bu arada içimden hesap yapıyorum: Jed'e olan borcunu kapat. Liam'dan aldığın otuzu geri ver. Acayip büyük bir içki âlemi için Camarthen'e git. Mal sahibine olan borcunu kapat. Vay be, kahrolası emekli papaz, kirasını kahrolası hırsızlık kazancından çıkaracak. Yeni bir bot satın al –

—Buradan.

Gareth evin yanına doğru döndü, ben de arkasından gittim, ışıktan uzak durarak. Ev acayip küçük, şu mini minicik badanalı kır evlerinden biri hani; alt katta iki odası üst katta iki odası, arka tarafında da kömürlüğü olanlardan. Pencerelerin çerçeveleri çürümüş ve dağılmış. İçlerinden birini acayip kolayca ittim, azıcık ses çıktı o kadar. Küçük bir pencere falan ama kolaylıkla sığarım çünkü kısa bir süre önce acayip kilo verdim ve Gareth, solucan gibi bir herif olduğundan, her hâlükârda buradan geçer.

İçeri girince her zamanki gibi kalbim küt küt çarpmaya başladı ve çişim geldi. Gareth el fenerini duvarlara tuttu ve hay kafama sıçayım, mekân kahrolası bir müze gibi: kılıçlar, madalyalar, konsolun üstünde kocaman gümüş plaketler. Kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı. Karanlıkta Gareth'in hayal meyal sırıtışını seçebiliyorum, boktan dişleri falan parlıyor. Derken çantalarımızı dolduruyoruz, usul usul hani ve dikkatlice, çıt çıkarmamaya çalışarak. Dosdoğru madalyalarla dolu cam mahfazaya saldırıyorum ve çantama sokuveriyorum, yanlamasına, üstündeki şeyler yüzünden kırılmasın diye. Nefesim kahrolası kulaklarımda gümbürdüyor. Kahrolası bağırsaklarım buruluyor, sanki içinde kahrolası yılanlar dolaşıyor. Duvardaki komik görünüşlü bir miğfere uzanıyorum; kavisli vesaire olana. Sanki bir Japon miğferi falan. Duvarlardaki resimlere göz gezdiriyorum: bir grup asker, tek başına bir asker, eski filmlerdeki gibi kafasına bone vesaire geçirmiş bir kadın. Tam askerlerin üniformalarından hangi alay olduğunu çıkarmaya çalışıyorum ki, böğrüme sivri bir şey batıyor.

—HA SİKTİR!

Olduğum yerde fırıldak gibi döndüm, bu Gareth'ten başkası değildi. Aptal herif, bir samuray kılıcıyla oynayıp duruyor, kendini kahrolası Bruce Lee falan sanıyor, kılıçla poz kesip güya Çince sesler çıkarıyordu:

—Hroooooooooorrrrvaah! Hey Galli asker, uçan kafana güle güle de!

Üst dişleri dışarı fırlamış, gözleri çekik bir halde bana doğru hamle yaptı. Gülmeye başladım, can atmıyorum ama kendime de engel olamıyorum.

—Sa-mu-ray çeliğini karnına ister misin?

Duvardan kendime bir başka kılıç aldım ve oynamaya başladık, birbirimizin etrafında dans falan ederek ve –Aaaaaaaah-*vah*! gibi sesler çıkartıp dövüşerek. Acayip mi acayip komik bir durum ve buna kendimizi kahretsin harbiden kaptırmış gidiyorduk ki birden fena halde izlendiğimizi anladım çünkü Gareth'in yüzünü daha açık seçik görebildiğimin farkına vardım çünkü bir yerlerden kahretsin daha fazla ışık geliyor. Şakaklarım da zonklamaya başladı.

Gareth olduğu yerde fırıldak gibi döndü ve geceliği içindeki ihtiyar herifin kahrolası *Carry On* filmindeki gibi kapı aralığında durduğunu gördüm. Tam bir bostan korkuluğuna benziyor; sıska, çırpı gibi, kahrolası kart bir örümcek adeta. Yüz hatlarını seçemiyorum çünkü ışık arkasındaki koridordan vuruyor. Derken midem bulandı çünkü Gareth'in kılıcını havaya kaldırdığını ve tam bir manyak gibi sırıttığını fak ettim.

Ha siktir. Çabucak bütün manzarayı çaktım: Kılıçtan yansıyan ışık. Kapı aralığındaki ihtiyar herif. Tam bir kuduruk gibi sırıtan Gareth.

Yerden pıtır pıtır sesler gelmesiyle anladım ki bizim ihtiyar altına kaçırıyor. Birisi inliyor ve bu o, çığlık atıyor, kollarını başının arkasında kavuşturmuş dizlerinin üstüne çömelmiş. Geceliği yukarı sıyrılmış falan; çükünü ve taşaklarını görebiliyorum. Büzüşmüşler ve bana artık işe yaramazlarmış gibi geliyor.

—*Na, na, plis, dwi'n erfyn arnoch chi, na! Na!* [Yo, yo, lütfen, yalvarırım size, yo! Yo!]

Sesi şey gibi... bilmiyorum, gıcırtı gibi... korkunç... acayip berbat ve susmasını istiyorum...

—*Duw, Duw, plis!* [Tanrım, Tanrım, lütfen!]

Bunun üzerine ben ve Gareth ikimiz birden lanet olası pencereden dışarıya fırlayıp ağaçların arasından tabanları yağladık. İsteri nöbeti geçirir gibi gülmekten kırılıyoruz, devrilip duruyoruz, kahrolası koruluğun zibidileriyiz. Cinnet geçiriyorum, aynen, hem altıma kaçıracakmışım hem de kusacakmışım gibi geliyor ve arabanın içindeyiz. Külçe gibi çantalar ve keskin kılıçlar kucağımda, kıçın kıçın gidiyoruz.

Gareth arabayı sürerken manyamış bir halde.

—Yüzündeki dehşet ifadesini gördün mü oğlum? Gördün mü? Kahretsin onu deşeceğimi sandı!

—Kahretsin ben de, dedim.

—Ya, ben bile! Delirmiş gibi gülüyor, araba bir o şeride bir bu şeride savruluyor, balatalar acı acı feryat ediyor. Kalbim küt küt atıyor.

Tanrım... ne müthiş bir geceydi be dostum ha? Sahil yoluna inip Aber'e doğru dönerken hâlâ acayip titriyorum. Kucağımdaki çantaların ağırlığını hissedince daha beter titremeye başladım. Ağır mı ağır bunlar. Basbayağı korkunç ağırlar. Tanrım. Amma da geceydi be.

Şişko Charlie ölmüş. Bu sabah Griff ve Jerry ve bardakilerin geri kalanı konuşurken kulak misafiri oldum: Şişko Charlie ölmüş. Ardından da bu öğleden sonra, *Cambrian News*'te gördüm tekrar: Şişko Charlie ölmüş. Şey, tam öyle dememişler yani, hani gerçek adıyla yazmışlar... Davies sanırım, Charles Davies... ama ne demek istediklerini anladım. Şişko Charlie: Ölmüş. Herifi o kadar iyi tanımıyordum, şahsen yani. Arada sırada birlikte birkaç bira devirirdik ve bir seferinde South

Beach'te ikimiz birden Shoni'ye* özenen bazı serserilerin leşini çıkarmıştık o kadar ama gene de kahretsin biraz içime oturdu sanki... Şişko Charlie ölmüş. Onu hep etrafta görürdüm, her zaman kasaba merkezinde falandı. Kahretsin zaten onu ıskalamak pek mümkün müydü ki ha? Tam bir otobüs kadardı tabiatıyla. Bana kalırsa dostum, o boyutlardaki bir herif bir öküzü yere yıkacak kadar korkunç ecza almış olmalı. Duyduğuma göre onu öldüren bir bileşim falanmış; toz ve sarı bomba ve akaryakıt ve körinin karışımı. Hem sonunu getiren kahrolası köriymiş galiba, sızdığında soluğu kesilmiş falan. Siktiriboktan bir hayat bu, değil mi ha? Lanet Boots'a harbiden topu attıracak kadar korkunç kimyasal al, sonra da bil bakalım işini bitiren ne? Kahrolası köri dostum, *yiyecek*. Benden söylemesi; yiyecek gelmiş geçmiş en boktan bağımlılık ve Pakistan mutfağı da beterin beteri. Acayip kötü haber bu be dostum... Şişko Charlie ölmüş.

Bak ne diyeceğim: Kahrolası yiyecekten uzak dur. İnsanı pekâlâ berbat eder. Kahrolası yiyecekten uzak dur.

Colm kahrolası Salıdan beri hem acayip fişek atıyor, hem de göz açtıranı burundan çekiyor ve sanki artık katiyen yerinde duramaz bir halde. Gözlerine bak bir dostum: Acayip parlak kırmızı olmaları bir yana, kahretsin fal taşı gibiler. Çenesi de hiç durmadan oynuyor. Feci bir şekilde patlamak üzere adeta, aynen öyle ve eğer şu dangalaklar birazdan onu kudurtmaktan vazgeçmezlerse kahrolası suratlarına sırayla dehşetli birer yumruk yiyecekler, benden söylemesi.

—Hey Roger! diye seslenip bizi yanına çağırdı. —Gel bu serseri mayınlarla tanış. Karşısında oturan dallamalara dudak bükerek gülümsedi. —Siktiğimin Dyfed Prensi**, kıçımın kenarı.

---

* Shoni Sguborfawr: 19. yüzyılda Galler'de kötülüğüyle ün salmış bir kabadayı. (ç.n.)

** Dyfed Prensi: Gal mitolojisi ve edebiyatının önemli bir figürü. (ç.n.)

Kahrolası şaraphane tıka basa dolu dostum ve Colm'un etrafındaki dangalakların onunla göz göze gelmemeye veya daha da beteri sanki onun oradaki varlığını görmezden gelmeye çalıştıklarını fark ettim. Bazılarının yüzündeki ifade ayyaşların veya amfetamin delilerinin veya kaçıkların arasında kalmış insanlarınkine benziyor. Anlarsın ya, sanki kahrolası bir patlamadan falan korkuyorlarmış gibi. Çekip gideceğini umuyorlar. Korkmakta da acayip haklılar ayrıca. Dedim ya, Colm korkunç üşütük bir halde dostum. Sana siktiriboktan başka bir şey daha söyleyeyim. Bu gece herhangi bir şekilde canımı acayip sıkacak herhangi bir dangalak olursa, kahrolası Bronglais hastanesini boylar. Hiçbir dangalağın hiçbir zırvasına katlanamam bu gece.

İte kaka yol açıp Col'un yanına vardım, kahrolası biraları sağa sola acayip döke saça. Hadi sıkıysa bir şey söyle, seni ahmak seni... Uzak bir köşede başkalarını da gördüm: Liam (gene) şarkı söylüyor, Mairead (gene) bir duvarın dibinde sızmış kalmış. Liam'ın kafası kıyak olmalı çünkü söylediği şarkıya bakılırsa, besbelli aslan kesilmiş:

> Tanklarıyla kamyonlarıyla tüfekleriyle geldiler
> Oğullarımızı almaya geldiler
> Gökyüzünde helikopterler
> Ama kendi başlarını yiyecekler

Malcolm bize endişeli gözlerle baktı, herhangi bir ihtiyacın varsa yardımına koşmak isterim der gibisinden; ama bu palavracı mankafa bir hır çıktığında bel bağlayacağım sonuncu kahrolası mankafa olurdu. Dövüşeceğine yalakalık yapardı, aynen öyle, acayip bir ciğeri beş para etmezin tekidir o. Kavgaya karışmak istemiyorsan amenna, ama bundan kaçınayım falan derken kepaze olma. Kancıklık yapma yani.

Gemiden inerken memleketine döndüğünde
Bırakmış olacak bacaklarını Athlone'de
Yo asla unutmayacak o günü
Hani rast geldiğinde şu Ay! Ar! Ey'e!

Hiç şüphem yok. Bir patırtı kopmak üzere, anlaşıldı. Bana göre hava acayip hoş. Ben harbiden buna dünden razıyım, aynen öyle.

—Diz çök Rog, dedi Colm, bir yandan da karşısındaki Ahmak İkizler'e eliyle işaret ederek. —Harbi kraliyet efradını tanıştırayım, falan filan gibi laflar etti rezil palavracı.

Bu ahmakları tanıyorum. Kendilerine Milliyetçiler falan adı takmışlar. Sikindirik bir devrim ve İngilizleri defetmek falan hakkında mızıldanıp duruyorlar. Oysa bir çıngar işaretini görür görmez bal gibi altlarına kaçıracaklar. İşe yaramaz bunlar, dallamadırlar; hiçbir amcık kafalıyı lanet olsun tehdit edemezler ama acayip tehditkâr olduklarını düşünmekten de kendilerini alamazlar. Serseri mayındırlar. Bunlara göre Galler'in özgürleşmesi İngiliz birahanelerinde "Y Gafr Goch"* [Kırmızı Keçi] nakaratını söylemekten geçer. Hıyarlar. Sieffri Lewis bir keresinde bunlar için "Glyndŵr** saplantısından" mustaripler demişti; acayip bayıldığım bir laf, aynen öyle. "Glyndŵr saplantısı". Acayip yerinde bir laf.

Colm'un yanına oturup, *Bushmills*'imi*** bir dikişte içtim.

—Harbiden o halde, değil mi çocuklar? Bizi adi İngilizlerden kurtaracaksınız öyle mi? Kahrolası Prens Llywelyn soyundandınız galiba.

Pontypridd**** forması giymiş olanı bizi göz ucuyla süzdü.

---

* Bu nakarat "Cyfri'r Geifr" (Keçileri Saymak) adlı Gal halk şarkısındandır. (ç.n.)

** 15. yüzyılın başlarında İngiliz egemenliğine karşı girişilen ve başarısızlıkla sonuçlanan isyana önderlik eden son yerli Galler Prensi Owain Glyndŵr (veya Owen Glendower). (ç.n.)

*** Bir İrlanda viskisi markası. (ç.n.)

**** Galler'in ünlü bir bir ragbi takımı. (ç.n.)

—Sen bana yabancı gelmedin, dedi. —Daha önce tanışmamış mıydık?

Tanışmıştık, burada ama ahmağa gözlerini kaçırıncaya kadar dik dik baktım. Birkaç hafta önce tanışmıştım, tam da bu masada aslında; hem onunla hem de sıska büzüktaşıyla. Mairead ve Sioned'e de aynı ayakları atmaya çalışıyorlardı; onlara siktiriboktan bir Galli prensin veya siktiriboktan başka birinin soyundan geldikleri martavalını anlatıyorlardı. Bunu hatırlar hatırlamaz, bu ikilinin temiz bir dayak yiyeceğinden emin oldum artık. Daha önce sadece ola kiydi falan ama şimdi garanti elde bir be dostum.

Aynı kahrolası zırva iki kere. Tanrım... bu ikili hiç mi hiç *usanmaz* mı?

Sen nerdensin? dedi içlerinden biri. —Sen Galli değilsin, öyle mi?

Ve sanki bu yeterisiktiğiminkadar fena değilmişçesine, diğer ahmak bize Galce bir şeyler söyledi, televizyondan Bob kahrolası Spunkhouse'ınkini* aratmayan bir yüzle pişmiş bir kelle gibi sırıtarak.

—Sakın burada siktirici palavralar savurma oğlum, dedim. —Ben tam bir New Gurnos'luyum, aynen öyle. Ailem hayatını kahrolası yüzyıllardır kahrolası Galler'de geçirmiş, seni siktiğimin aptal herifi seni!

Yeri gelmişken, bu harbiden doğru ha. Atalarım –veya bazıları, her neyse– kahretsin Püritenmiş. Hiç inanılır gibi değil. Kahrolası ailem Cader kahrolası Idris dağından daha kahrolası eski Galli ve bunlar dağlardan gelip eski bir dili konuşmakla kendilerini başkalarından üstün görmeye acayip hakları olduğunu sanıyorlar. Bana kalırsa bunlar gün görmediklerini falan düşünüyorlar, İngilizlerin baskısı yüzünden; ama Gurnos'ta falan iki kahrolası dakika bile dayanamazlar. Hayatta olmaz. Zulüm mü görmek istiyorsun? *İşte* al sana korkunç baskı: New

* Kastedilen Bob Monkhouse (Keşişhane) adlı Britanyalı komedyendir. Spunkhouse ise meni kelimesinden hareketle Fişekhane demektir. (ç.n.)

kahrolası Gurnos'taki ömür törpüsü. Canlı örneğini falan mı? New kahrolası Gurnos'a bak oğlum, Merthyr Tydfil'de. Siktiriboktan özbeöz Galler bu işte, seni ahmak seni.

Colm bu dallamalara ağzını bırakıp kıçıyla gülüyor ve bu acayip harika bir manzara: Bu iki ahmak kahramanca ve soylu falanmış gibi davranırken Colm gibi pestili çıkmış, kılıksız bir Çingenecik bunlara ağzını bırakıp kıçıyla gülüyor. Bu berbat bir durum oğlum, kabul etsen de etmesen de. Hiç de kahraman falan değilsin artık dostum ve boynuna şu ejderha atkını doladığımda bir sıkımlık canın var be, seni gidi aşağılık herif. Yaparım da ayrıca. Birini öldürmenin ne kadar acayip kolay olduğunu bilirim ben. Sigarayı veya tozu bırakmaya benzer; aklına sahiden koyman yeterli.

—Ya harbiden, öyle mi? dedi Colm. Aaay! Korkudan altıma kaçırdım şimdi. Bak sana başka ne diyeceğim, seni çirkin aşağılık herif seni –

Pontypridd Tişörtlü'nün yüzüne bira bardağını fırlattığında Colm'un gözleri parladı. Gözlerindeki ışıltı içkiden veya eczadan değildi ve masanın üstünden ona doğru karşı hamle yaptığında Colm yıldırım hızıyla onu saçlarından tuttuğu gibi yüzünü büyük bir şiddetle kül tablasının içine bastırıverdi. İzmaritler de insanlar da sağa sola savruldu ve Colm başını bu sefer kulaklarından yakalayarak küt diye tekrar masanın üstüne indirdi. Benden söylemesi, bu amcıklar çok ağırcanlı, böyle bir çıngarı çıkartamayacak kadar korkunç fazla ağırcanlılar. Diğer amcığa dönüp de yumruğumu dosdoğru kahrolası yüzüne çakmadan önce Colm'un Tişörtlü'nün yüzünü üçüncü defa masanın üstüne geçirmesini seyredecek vaktim bile oldu. Şiddetle burnunun üstüne vurdum; kütürdedi, kırıldı sanırım, umarım. Ezildiğini hissettim, aynen öyle. Güm. Düşeş.

Colm tam kan ve kül kaplamış kafasını saçlarından tutup havaya kaldırmış tekrar masaya çalacaktı ki, bu şaraphanenin müdavimi falan olduğumuz düşüncesiyle kolundan tutup sürükledim. İnsanlar önümüzden kaçışıp bize yol açtılar ve öyle-

ce bakakaldılar. Ahmakların hepsi. Biz tüyerken Malcolm ve Paulie de kafalarını kalabalığın arasından uzatmış bize aval aval bakıyorlardı. Ana bardaki (sikindiriğin daniskası Blues Brothers şarkılarını çalan) grubun önünden geçip kendimizi dışarıdaki serin havaya attık. Yumruğum acayip iyi, bomba gibi; acayip bir güçle dolu.

—Vay anasına eğlenceliydi be.

Duvara yaslandık, dışarıda yani, gülüyoruz falan ve nefes nefese kaldık. O iki ahmağın bizi dışarıda takip edeceğini umuyorum ki, onlara acayip temiz bir dayak atabileyim. Gözüm kapıda. Meyhaneci de bizi görmüş olabilir. Umarım görmemiştir falan ama... eh, gördüyse de sikimde değil.

—Hadi gel, dedi Col. —Gidip nehir kıyısında bir fişek daha atalım. Bende yığınla kaldı. Zaten o kahrolası hıyar şu sıralarda diş ve kül tükürmekle meşguldür.

—Biraz bekle o halde. Acelemiz falan yok.

—Yo, hadi ama! Kes artık dostum, şimdiye kadar çoktan ağlaşıp dertlerini kahrolası meyhaneciye dökmeye başlamışlardır, Tanrım.

Canım biraz daha buralarda oyalanmak istiyordu, bakalım neler olacak diye ama Colm bizi nehir kıyısına götürdü ve parmaklarımızı bir pembe göz açtıran kesesine daldırdık. Bira bahçesi bomboş falan çünkü kış geldi ve hava acayip dondurucu. Nehrin üstündeki ışıkları, çakıllar arasındaki cam kırıklarını ve çamurun içinde unutulmuş bir bebek pabucunu görüyorum.

—Böylesi palavracılardan cidden acayip nefret ediyorum, hakkaten ediyorum, dedi Colm. Spid yüzünden dişlerini gıcırdatıyor ama çıkan ses hırlayan bir köpeğinkini andırıyor. Eyvah, diye aklımdan geçirdim; şiddetli bir ateş püskürme kokusu alıyorum. —Yani, Tryweryn! Tryweryn için kahretsin beni suçladılar! Beni! Bu haltı ben değil, kahrolası Liverpool Belediye Meclisi yedi, hem de ben lanet olsun daha doğmadan önce. Ahmaklar. Ayrıca, kahretsin, altmışlarda ninemin kah-

rolası karavanını elinden alıp onu lanet Aintree'nin dışında feci çöplüğün bitişiğindeki kahrolası sosyal konuta tıkan da aynı siktiğimin meclisi değil miydi? Hadi canım sen de, kimsenin ıstırabı kendi siktirici tekeline almaya hakkı yok, Tanrı aşkına, dalyaraklar...

Yavaş yavaş sesi kısıldı, ardından da spid içini kabarttıkça güldü ve kaburgalarımı dirseğiyle dürttü. Ben de güldüm ama korkunç keyifli değilim, nedenini de bilmiyorum hani... birkaç gecedir uyumuyorum falan ve sanki uyanığım ama rüya görüyorum, demek istediğimi anladın mı? Down'daki çocuğu (gözlerindeki sivri camları, üstündeki Manchester United tişörtü kadar kırmızı fışkıran kanı –ki tek başına bu bile amcık kafalıya şişeyle vurmam için yeter de artar bir sebepti), koptu kopacak derisi ve kafasıyla erkek geyiği (kan birikintisi içinde nallarını dikmesini) ve kahrolası başka bir sürü şeyi... ihtiyar herifin korkudan altına kaçırmasını, Gareth'in kılıcıyla başına dikilmesini hayal ediyorum... beni sakın yanlış anlama dostum, hiçbir kahrolası şey için hayıflanacak değilim, hiçbir şey için hiçbir ahmaktan lanet olsun özür veya af dilemiyorum. Ama bana öyle geliyor ki, bazen... ah kahretsin bilmiyorum. Tam bir hayvan gibiyim, bu siktiriboktan dünyanın yüksek mevkilerindeki amcıklar tarafından tam bir hayvana dönüştürüldüm... yani siktiğimin İngilizlerini geç, onlar hiç dert etmeye değmez dostum. Hıyardan başka bir şey değildir onlar, adam yerine koymaya değmeyecek kadar hıyardırlar; beterin beteri var ama... hem de nasıl. Yani siktiğimin İngilizlerinden nefret ediyorum tamam, bu dangalakları kudurtmayı falan isteyecek kadar ama bazen kabahat bizzat siktiğimin Gallilerin, işin acısını Gallilerden çıkaran Gallilerin, şu kahrolası kafayı acayip üşütmüşlerin oluşturduğu küçük milletin... Artık ragbi bile oynayamıyorlar. Bu beceriye sahip olduklarını bile söyleyemezler artık. İngiltere'yi tam en son ne zaman yenmişlerdi? Ha? Artık siktirici yetmişlerde değiliz oğlum... O köprülerin altından acayip çok sular aktı. Okuldaki tarih derslerini hatır-

lıyorum, girdiğim yegâne kahrolası dersti. Günün geri kalanında dersleri asardım ama ona girerdim, tarihe. Acayip tarih bilirim dostum, aynen öyle; İrlandalıların Gallilere saldırdığını, İngilizlerin de şu adı bilmem ne dalyarağa ihanet ettiklerini, dangalağın teki dedemin de adını taşıdığı şu herife, ha Caradoc'a, siktiğimin Romalıları karşısında falan ihanete uğradığını. Ama siktir, kahrolası Aberconwy antlaşması sırasında kahrolası kaleyi ateşe veren kimdi ha? Gallilerdi, ya, siktiğimin Gal ordusuydu. Bir başka amcığın ezelden beri ettiği edeceği hainlikten daha beterini biz kendi kendimize ettik. Kabahati başkasının üstüne atma... siktir... ve her neyse, bütün bunlar tam ne kadar uzun zaman önceydi ki? Ha? Geçmişi kurcalama, geçmişin canı cehenneme dostum. Onlar işte tam da bu yüzden dönüp dolaşıp lafı hep geçmişten açıyorlar çünkü onların bugünden ödleri acayip boklarına karışıyor. Ciğeri beş para etmezler.

Evet ya, acayip tarih bilirim, aynen öyle.

—Hey, Roger. Ne var ne yok dostum? Ne bu surat böyle?

Bu göz açtıran kafamı tuttukça aklıma tuhaf şeyler getiriyor; mesela Colm'a Kuzey İrlanda'dan ve orada ne halt ettiğimden söz etmek gibi. Ama bu güçlü isteği baskıya aldım ve bunun yerine birkaç cigara tüttürüp içimin kabarmasının keyfine baktım. Acayip kıyaktı hani.

—Dövülmüş *dekstro*'yla* seyrelt, dedi Col. —Uç, aklın tamamen başından gitsin veya o piç kurusundan geriye ne kaldıysa!

Afi mi kesiyor falan diye yüzüne baktım ama gülüyordu. İyi ki de. Can dostum olsa bile, bu gece katiyen o havada değilim, hiç mi hiç havamda değilim... Colm kıyaktır gene de, aslında pek o kadar da züppe kılıklı sayılmaz; kahrolası Malcolm'un bazen yaptığı gibi düdüklük yapmaz. Galiba onca spid vesaire yüzünden biraz götümden korkar oldum.

* Dekstroamfetamin (ç.n.)

Colm milletin içerde kalanını bulmak için geri dönmeye can atıyor. Benim de artık içim acayip kabardı falan; bu yüzden tamam dedim ve nehir yamacını tırmanıp siktiriboktan bir grubun hâlâ sikindiriğin daniskası Blues Brothers şarkılarını çaldığı şaraphaneye girdik. Siktir, Tanrı aşkına dostum, kahrolası bozuk plak gibi çalmaktan vazgeçin be, yeni bir şeyler çalın.

Böyle sabahlardan acayip nefret ediyorum, aynen öyle. Lanet olsun meteliğe kurşun atıyorum. Gelen kahrolası tek mektup da mahkemeden, ödenmeyen emlak vergisi için bir celp kâğıdı. Yüzüm dün akşam kahrolası ragbi kulübünden çıktığımda yediğim tekmelerden acayip şişmiş. Serseriler. Ancak altı dalyarak birden saldırınca sırtımı yere getirebildiler, siktiğimin otuzbircileri. Yüzlerini aklımın bir köşesine yazdım hani, ona ne şüphe; illaki peşlerine düşeceğim, hem de bir balyozla. Hıyarlar. Tek sebep de sürtüklerinden biriyle biraz ileri gitmem. Acayip aranıyordu zaten, paçozun tekiydi. Siktiğimin küstah şıllığı...

Yatağa geri döndüm.

Böyle sabahlardan acayip nefret ediyorum, kahretsin harbiden ediyorum.

Ikey lafa karıştı ve:

—Oh, iyi gelir, canının çektiğinden bir yudum almak yani, dedikten sonra bir şişe daha açtı. Bu sefer cin. Şişenin ağzını başına dikti, sonra da dudaklarını sildi. —Ohhhh... oh be, ölçüyü kaçırmamalısın derim, ölçülü olduğunda bile!

Griff'e göz gezdirip her zamanki gibi kıkırdamaya başladı, makineli tüfek misali. Woody tam bir Woodpecker* sanki meret. Griff acayip kafayı bulmuş, çenesinden salyası damlıyor, gözlerini bayıltmış bir halde. Ayaklarının dibinde, halının üstünde bir kusmuk birikintisi var ve üstüne üstelik burası *onun* odası.

* Woodpecker özel isim olmakla birlikte ağaçkakan da demektir. (ç.n.)

Son pompa beni aşağı yukarı feci normal hissettirmekten başka hemen hemen hiçbir boka yaramadı; bu yüzden teçhizatımı çıkartıp bir tane daha pişirdim. Bu sefer İskoç Iain'ın eroin demeye nasılsa götü yediği şu kahrolası topraktan daha fazlasını kullandım. O dalyarağa sıkı bir diskur çekmem lazım da, bana kalırsa haybeye. Bütün toprağın toplanmaya başladığı dirseğimin iç kısmındaki derinin altında morumsu bir şişkinlik var. El sürünce katur kutur ses çıkarıyor.

Ikey'nin gözleri bana takılmış halde ve kafasını sallıyor.

—Amma da garip bir adamsın be Roger... niye damarlarına o boku pompalıyorsun ki? Ha? Sadece leyla olmanın nesi eksik ki?

Söylediklerine burun kıvırıp dikkatimi yaptığıma verdim. Tecrübelerimden falan biliyorum yani, kahverenginin cazibesini bunu asla kullanmayanlara ve kullanmaya heves etmeyenlere anlatmaya çalışmak boşunadır; harbiden imkânsızdır oğlum.

Nihayet köpürttüm ve cephane eridi, bana acayip yavaş gibi geldi. Nerdeyse kahrolası bütün bir paketi pişirdim ve daha da güçlensin diye eski pamuklarımdan birini kullandım. Şırıngamı doldurdum ve damarı tıklattım. Beyazdan birkaç ay uzak durmam bir işe yaradı, en azından; berbat haldeki damarcıklarım biraz tatil yaptı. Artık onları hemencecik bulacağım.

Pompayı batırırken Griff iç çekti.

Hazne içindeki kan... acayip enfes görünüyor... yayılıp yelpaze gibi açılışı. Etkilemesini beklerken ağzım tamamen kurudu... sakinlik... korkunç hoş... hımmm...

Pistonu yavaş yavaş ittim.

Hay kafama sıçayım, halime bak nefes alamıyorum dostum, kahretsin ne –

Eriyip gidiyorum, eriyorum; bedenimin her tarafı acayip sıvılaşıyor. Şimdi de acayip çok fazla nefes alıyorum sanki içeriye acayip çok fazla hava giriyor. Yağ gibi, kan gibi kayıp du-

ruyorum; erimiş peynirden bir kafesle gitgide aşağıya doğru akıyorum –

Kapkaranlık.

Kahrolası kömür kadar kapkara.

KAPKARA

...hangi cehennemdeyim, yahu? Bu da neyin nesi? ... Fark ettiğim ilk şey kendimi lanet olsun anlatamayacağım *kadar*, *korkunç*, *pestil gibi* hissetmek... Daha önce *zinhar* bu kadar pestilim çıkmamıştı... Tanrım...

Bu gümbürtü de ne ki? Hareket halinde miyim?

Kahretsin öyleyim, evet, harbiden hareket halindeyim... sesler de var ayrıca. Bu da neyin nesi? Neler oluyor ya?

—Sakın. Kimseye. Söyleme. Hiç kimseye, anladın mı? Eğer kahretsin bir boşboğazlık ettiğini öğrenirsem –

—Tanrı aşkına, Ikey, azıcık kes sesini hele, seni ahmak seni! Ağzım acayip sıkıdır be dostum, Tanrım.

Ikey ve Griff. Arabadayız; artık farkındayım bunun ama kimin arabası tanrı bilir. Başımın üstünde ağaç dalları olduğunu görüyorum, camın önünden geçip gidiyorlar. Sanki gün ağarmak üzere. Kalkıp oturmaya çalışsam göbeğim çatlayacak. Burası hoş, yan gelip yatıyorum, hareket halindeyim, sıcak... beyazla kafayı acayip tuttum... acayip nefis...

—Burada neler oluyor bakalım, çocuklar?

Griff ve Ikey çığlık attı, dönüp bana ödleri feci patlamış halde baktılar sanki. Ikey arabayı hızla ve birden bire yol kenarına çekti; bir çite bindirdi. Kaçışan koyunları ve yol kenarındaki eski bir barakayı görüyorum. O halde nerdeyiz biz? Rezervuarın yakınındayız, Nant y Moch rezervuarının. Zaten barakanın orada tam da öyle yazan bir tabela var: NANT Y MOCH, sola doğru bir ok.

—Tanrım, Pricey, seni kahrolası amcık seni!

—Senin bal gibi öldüğünü düşündük be dostum!

—Sıkıysa bunu bir daha yap da seni bir kaşık suda kendi kahrolası ellerimle boğayım!

Bunun hepsi bir rüya... oluyor falan, olduğunun farkındayım ama ben bunun parçası değilim dostum... hayatımda hiç bu kadar pestilim çıkmamıştı...

—Seni siktiğimin serserisi seni.

—Ikey neden bu kadar öfkeli ki? Ikey...

—Kahretsin az kalsın kalpten gidiyordum be dostum, Tanrım. Seni iki saat boyunca tekmeledik! Tam iki saat! Harbiden gidicisin sandık be oğlum...

Cigaralarım için ceplerimi yoklarken ağır çekim hareket ediyorum. Bir cigara tüttürmekten acayip zevk alırdım şimdi... gövdemin her tarafında çıkıntılar var; onları hissedebiliyorum, ağır çıkıntılar falan... Ve bu da neyin nesi? Ceplerimde tuğlalar, koskocaman tuğlalar ve taşlardan başka bir şey yok. Hayret, oralara nasıl girdiler ki?

Onları tek tek çıkarıp yere attım. Küt diye ses çıkarıyorlar, küt, küt. Keratalar ağır be.

—Ne arıyorsun ki?

—Cigaralarımı. Cigaralarım nereye gitti?

Griff bize bir Benson & Hedges yakıp uzattı. Bu iş görür. Derin bir fırt çektim ve... siktir... o kadar pestil gibiyim ki...

Sanırım kusacağım bu yüzden arabadan dışarıya çıktım. Şu iki mankafa her hareketimi izliyor. Şu dangalakların nesi var be? Hiç zom olmuş bir herif görmediniz mi daha önce?

Kustuktan sonra (azıcık falan, midemde safradan başka bir şey yoktu) yolun kenarına oturup yukarıdan göle ve arkasındaki tepeye doğru baktım. Üstlerinden güneş yükseliyor, gölü turuncuya boyuyor falan... gölün suları bana doğru uzanıyor, damarlarıma doluyor; sıcak ve muhteşem... acayip nefis dostum... Tanrım... içimde huzurdan başka bir şey yok.

Griff yanıma oturdu.

—Artık iyi misin?

Kafamı salladım sadece. Yapabildiğim kahrolası şey bundan ibaret yani: Kafa sallamak ve gülümsemek.

—Baksana şuraya, dedi kolunu manzaranın üstünde gezdirerek. —Acayip müthiş değil mi, ha? Burada hakikisi varken kimin lanet beyaza ihtiyacı olur ki?

Ona boş gözlerle baktım ve gülümseyerek he dedim.

Gülümseme.

—He.

Hen Wlad Fy Nhadau[*] [Atalarımın Memleketi]: Öyleyse bu kahrolası memleket neyin *nesi*? *Babam* anneme köpek muamelesi çeken yaşlı şişko bir ahmaktı. Hep sarhoştu ve bizi şamaroğlanına döndürmüştü. Okuldan eve gelip de öğrendiğim Galceyle konuşunca lanet olsun benimle kafa bulurdu. Bir keresinde hepimizi Porthcawl'a gezmeye götürdü; sonra da bizi orada bıraktı ve kahretsin arabasıyla basıp gitti. Bir yolunu bulup kendi başımıza eve dönmemiz için bizi orada bıraktı. Lanet olsun daha dokuz yaşındaydım. Aklı sıra hayatta kalmayı öğretmeyi düşünmüştü, zırva: Kahretsin yalan söylemeyi ve aldatmayı ve hırsızlığı ve kendi boktan babandan nefret etmeyi öğretmek için. Onun babası da aynıymış ve herhalde onun babası da vesaire. Peki, burası kahrolası atalarımın *memleketiyse*, o halde burası, siktiriboktan içki şişesine ve pantolonlarının içindeki yağır bağlamış ufacık çüklerine kahrolası ellerini sürmeden duramayan, yaşlı, şişko, habis dalyarakların memleketidir. Berbat *Mabinogion*[**], bize bunu ev ödevi olarak veren hocalarımızı okumayarak gıcık ettiğimiz bir şeydi; lanet Dic Penderyn[***], ortalıktaki bütün ipsiz sapsız boktan amatör folk şarkıcıları için güfte konusudur. Kahrolası hepsinin içine sıçayım dostum. Bana göre bunların hiçbirinin anlamı yok. Katiyen yok.

---

[*] *Hen Wlad Fy Nhadau*: Galler'in milli marşı. (ç.n.)

[**] *Mabinogion*: Ortaçağ Gal elyazmalarından derlenen on bir hikâye. (ç.n.)

[***] *Dic Penderyn*: 19. yüzyılda meydana gelen Merthyr Ayaklanması sırasında bir askeri öldürdüğü gerekçesiyle asılan ve ardından kahramanlaşan Galli maden işçisi. (ç.n.)

Cachar ar dy ffycin 'steddfodau. [Berbat *Eisteddfodau*'larınızın* da içine sıçayım.]

Nerde bu ahmaklar? Colm sekiz buçuk demişti ama kahretsin saat dokuz oldu şimdiden... Ben bir süre Rhodri'yle falan beraberdim; hani Dom adlı müzik grubundaki mankafa yani ama defolup gitti ve şimdi ben yalnız başına kaldım... Kordondaki birahanede saat sekiz buçukta, tam öyle demişti. Aslında o rezil yerden hiç hazzetmiyorum ya. Şu ahmak Browntree işletiyor orayı, sanki buralarda bir yerlerde, o ve lanet büzüktaşları... Kahrolası Colm. Geç kaldığı için, yani şu mankafa, kendi ölüm fermanını imzalayacak ki infazı yakın. Hele lanet olası İskoç Çingenesi kıçını hemen kaldırmazsa fena halde dalgaya düşecek.

Birahane acayip kalabalık dostum. Yaz tatili bitti falan ya, bütün kahrolası öğrenciler geri geldi yani. Çoğu kahrolası dallama bunların. Her şeyi acayip bildiklerini falan sanıyorlar; korkunç budalaca kıyafetleri ve saç tıraşlarıyla, zengin lanet babacıklarının aldığı kahrolası arabalarıyla... Dangalaklar. Bak öğrenim görme hakkında sana bir şey diyeceğim dostum: Sahalarda ve fabrikalarda ve nezarethanelerde ünikahrolasıversitede öğrenebileceğinden çok daha fazlasını öğrenebilirsin ve bu harbiden böyle. Yani dinle oğlum, şu kahrolası yan masadaki dangalakları dinle bir:

—Hayır, çünkü Lynch'in yaptığı, anladınız mı, Amerikan Rüyası'nın dışladıkları için bunun aslında çarpıtılmış ve gerçeküstü bir kâbus olduğunu gözler önüne sermektir. Örneğin, *Fire*'daki** ya da hadi diyelim ki *Velvet*'teki*** sahneyi zihninizde canlandırın, Leland tire Hopper karakterinin yer aldığı –

—Ah, ama Simon –

---

* *Eisteddfodau*: Galler'in geleneksel edebiyat, müzik ve tiyatro festivali. (ç.n.)

** David Lynch'in *Twin Peaks: Fire Walk with Me* adlı filmi. (ç.n.)

*** David Lynch'in *Blue Velvet* adlı filmi. (ç.n.)

—Hayır, hayır, beni dikkatle dinleyin, beni dikkatle dinleyin...

Yani nasıl siktiriboktan bir zırvadır ki bu? İğrenç şapkaları ve sivri uçlu kaşık kadar sakallarıyla şunlar... Harbi dünyadan hiç haberleri var mı bunların, ha? Farkındalar mı? Elbette hayır dostum, insanların sahiden nasıl yaşadıkları hakkında lanet olsun hiçbir fikirleri yok... Kahrolası abazanlar, aynen öyle. Bankada paraları ve güven içinde yaşayacakları bir yerleri var ama hiç mi hiçbir şeyden anladıkları yok... İngiliz dangalakları bunlar, düdük aksanlarından belli. Amcık kafalılar. Bak şunlara bize hükmedenler kim görüyor musun? Kimin kahrolası hâkimiyeti altında olduğumuzu? Ha? Yan baksan korkularından altlarına kaçıracak kafadan kontak küçük işe yaramazlardır bunlar. Sikindirik kot pantolonları üzerine kazara *Guinness*'ini döksen feci bir şekilde gözyaşlarına boğulacak serserilerdir bunlar. Dallamadır bunlar oğlum, hepsi, hem de fena halde. *Hayret* bir şey, bu nasıl meydana geldi ki? Ha? Bütün güç bu hıyarlarda; bizdeyse hiçbir şey yok? Kahretsin bu nasıl oldu?

Bu beni acayip deli ediyor dostum, aynen öyle, acayip çılgına çeviriyor...

İçlerinden biri gene de, kabul etmek lazım ki, az bir seksi değil hani. Uzun siyah saçlı, meme başlarını belli edecek kadar daracık bir tişört giymiş, dümdüz ve bronzlaşmış karnını açıkta bırakan... Tam hoşlandığım şekilde. Hiç vakit kaybetmeden *şuna* atıl oğlum, benden söylemesi... Sürtüğü çek al aralarından, harbiden oğlum. Pantolonumun içinde biraz kıpırdanma hissetmeye başladım; bu yüzden masanın altında bacak bacak üstüne attım ve bakışlarımı denize doğru çevirdim ama gözlerim tekrar oraya kaydı. İyi ki güneş gözlüğü takıyorum. Her neyse, neden gözlerimi illa dikmeyecekmişim yani? Belli ki fena halde istiyor, istemeseydi o kahrolası tişörtü giymezdi... Memeleri acayip duruyor dostum, Tanrım, onlara neler neler yapardım. Kahretsin haftalardır –hatta aylardır– Ship'te asıldığım sürtükten beri kimseyle düzüşmedim ve doğrusu o da feci

hoşaftı; buradaki acayip parça gibi değildi... Benim gibi kahrolası bir keşle zinhar ilgilenecek olmamakla birlikte, yok hayır... kör olası züppe... Televizyondaki kaşarlar gibi; sana tepeden bakarlar, dudak bükerler, gülüp geçerler çünkü senin içini gıcıkladıklarının farkındadırlar... Sürtük takımı. Uzaktan bakabilirsin ama zinhar dokunamazsın; eh peki, boş ver –eğer dokunmak istersem illaki dokunurum, aynen öyle, kahretsin dalga geçmiyorum. Hiçbir amcık bana dudak bükemez yani, hakkaten öyle.

Hayret bir şey... nerdeyse tam bir saat geciktiler. Damladıklarında ağız dolusu feci küfür işitecekler, siktiriboktan bir dangalak sürüsü bunlar be. Kahretsin beni acayip beklettiler.

Bu keklik birazcık kime benziyor söyleyeyim: Mairead'e, yani Colm'un kaşarına veya eğer saçları daha koyu olsaydı, Laura'ya... Laura da kendini beğenmiş şaşkalozun teki. Onu düzerdim falan ama... Gerçi Mairead, şimdi, tam bir orospudur hani; oturaklıdır falan ama cidden feci bir yellozdur. Onun için sıraya giren bir hayli dangalak tanıyorum yani. Sünger gibi içer sonra da herhangi bir herifin altına yatar. Şu TA* üniforması içindeki dangalak, şu dazlak dangalak, saçlarını kazıtmış gibi olan, adı Twmi, şey, onun bana anlattığına göre o kadar feci küfelik olurmuş ki o muamele çekerken Mairead uyuyakalırmış. Bu onun kafasını o kadar bozmuş ki, haklı olarak; bu yüzden, dediğine göre, bir gece intikam falan almak için, uykuya dalmasını beklemiş; ardından onu yüzükoyun çevirmiş ve büzüğüne kayıvermiş, bok yoluna muamele çekmiş yani ve Mairead o kadar feci kendinden geçmiş bir haldeymiş ki kımıldamamış bile. Sabah sadece orasının acıdığından şikâyet etmiş. Çok müthiş, ha? Gene de, şu Twmi biraz atar; yalancıdır yani. Bir palavracı derdi Colm ona. Merak ediyorum ayrıca, acaba *o* bu hikâyeyi biliyor mu? Üzerinde durulması gereken bir şey var orada, değil mi, ha?

* *Territorial Army*: Birleşik Krallık Kara Kuvvetleri'nin parçası Özel Yedek Kuvvetler. (ç.n.)

Evet, esmerlerden hoşlanıyorum, aynen öyle; koyu kahverengi gözlülerden; memeleri ölçülü falan olanlardan; ne çok büyük, ne çok küçük, tam ağız dolusu kadar olanlardan... Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse yeterince azgın olsaydım herhangi bir şeyi düzerdim; çevresinde kıllar falan görsem kahrolası budak deliğine bile sokardım... Şimdi olduğu gibi; acayip abazanım dostum, aynen öyle. Bütün gün göz açtıranla kafa buldum falan ve bu beni daima azdırır. Dün öğleden sonradan beridir burundan çekip, fişek atıp duruyordum... Öncesinde şu *mogadon*'ları* aldığıma memnunum hani; beni biraz olsun sakinleştirdiler... Beyazdan çıkınca işte böyle bir hale girersin; azgın ve iştahlı, yiyecek dışında her şey için iştahlı, işte ben tam da böyleyim oğlum.

Kordonun aşağı taraflarından falan gelen bir sürü ses duyuyorum. Liam İrlandalı ağzıyla kumsaldaki birine sesleniyor. Birkaç yüz yarda ötedeler, gördüm onları; etrafta koşuşturuyorlar, yolun her tarafında falan. Parmaklıklara tırmanıyorlar, duvarların üzerine çıkıp dengelerini bulmaya çalışıyorlar... Acayip geç kaldılar ayrıca. Ahmaklar. Birahaneden nerdeyse çıkıp gitmek üzereydim ama gerzeklerden biri artık onları içeriye sokabilir.

Vahim zamanlar dostum, korkunç vahim zamanlar... üç günden beri eski pamuklarımı pişirip duruyorum, kafayı fena halde sıyırdım, gözüm feci döndü... Bu yüzden: Acayip delice çareler buldum.

İskoç Iain'ın evinin penceresinin altındaki bahçede saklanıyorum. Bir dükkânın üstündeki dairede yaşıyor. Bu iyi bir şey hani çünkü alt katta oturan, beni fark edip benden hesap sorabilecek veya varlığımı koştura koştura Iain'a yetiştirecek bir gerzek olmadığı gibi, kahrolası aynasızlara telefon edebilecek hiç kimse de yok. Bak şimdi bu her şeyi berbat ederdi hani... Yukarıdaki pencereden konuşma ve hard tekno sesleri geliyor;

* Bir benzodiazepin yani yatıştırıcı olarak da kullanılan ilaç markası. (ç.n.)

bu nedenle eski havlumu çimenlerin üzerine falan serdim, bir cigara yaktım ve bekliyorum. Artık çok sürmemesi lazım yani, tabi kahrolası Dyfed Powys polis gücü hiç oyalanmazsa falan... Yeni Emniyet Amiri geçenlerde *Cambrian News*'te uzun uzadıya batı Galler'de uyuşturucu belasının kökünü nasıl da temelli kazıyacağını falan anlatıp acayip boş laflar etmişti. Korkunç zırvaydı be dostum. Malum torbacıların yakalanmasını sağlayacak bilgi verenlere ödül vaat etmişti. Dalyarak. Sanki onların ödüllerine ihtiyacım var; ben ödülümü bal gibi kendim yaratabilirim, aynen öyle. Harbiden oğlum.

Bu bahçe tam bir mezbelelik. Kahretsin her taraf teneke kutular ve şişeler, hatta bebek bezleriyle dolu, kullanılmışlarla yani. Lanet Iain –

GÜM! GÜM! ÇATIIIRRR ÇUTUUUURRR!

Ah, bu kapı olmalı. Yukarıdaki odada korkunç bir telâş yaşanıyor da:

—Ha siktir! Yok et şunları!

—Kim bu, Iain, kahretsin kim bu söylesene!

—Lanet olsun çekil yolumdan!

—HEMEN YOK ET ŞUNLARI!

Oh be, işte işte başladı şimdi; acayip müthiş bir yağış başladı. Pencereden dışarıya paket paket göz açtıran ve cephane, plastik ambalajlarda ot ve hap yağıyor... Süzülüyorlar, basbayağı kelebekler gibi, yere serdiğim havlumun üzerine konuyorlar. Delice çareler demiştim sana. Kahrolası bir şırınga, vınlayarak kahrolası burnumun tam bir inç* uzağından geçip Gibson dangalağının oynadığı şu küçültücü *Braveheart* filminin son sahnesindeki kılıcın minyatür bir kopyası gibi yere saplandı. Beni acayip şişleyebilirdi, şu kerata yani... Boktan bir durum olurdu bu.

—Arama kararınız nerde! Kahrolası arama kararını göster o halde, amcık!

—Neler oluyor ya, biri lütfen bana bu neyin nesi söylesin!

—Git işine! Hak mak yok ahbap!

* 2,54 santimetre uzunluğundaki ölçü birimi. (ç.n.)

Havlumu dikkatlice bohçalayıp montumun içine soktum, fermuarını da boğazıma kadar çektim. Bahçeden tabanları yağlarken kapüşonumu de hızla başıma çektim ve tek bir hamleyle duvarın üzerinden sıçrayıverdim. Tam bir Süpermen'im hani. Ağrılarımın hepsi kaybolmaya yüz tuttu, ne de olsa acayip uğurlu bohçam ceketimin içinde. Müthiş. Eve rekor sürede koştum. Düşeş.

Hiç fark ettin mi, kafan dumanlıyken hani, hep tuhaf şeyler olmaya başlar? Demek istiyorum ki, sadece kafanda değil, *sahiden* olur falan, yani *hakiki* dünyada... Garip şeyler. Her zaman.

Paulie, ben ve Malcolm ve Colm'un bütün bir sabah ve öğleden sonra içip durmakta olduğumuz birahaneye çıkageldi. Malcolm tırtık videolarla vesaire bir iş çevirmiş, dolayısıyla tıkırı yerinde falan. Bana uydu çünkü o kadar korkunç meteliksizdim ki; keza Colm da ama bu durum o otlakçı Çingene mankafa için hiç de alışılmadık değil.

Paul karşımıza dikilip dedi ki: —Bugün için planlarınız nedir? Varsa tabi? Trip* alıp, sonra da bir yerlere gazlamaya ne dersiniz?

Bu iyi bir fikir gibi geliyor ama ben tripten biraz usandım; çünkü geçen sefer az daha aklım harbiden başımdan gidiyordu. Ama Paul'un eline bir miktar Penguen** falan geçmiş ve bize kıyak bir keyif garanti ediyor; hiç anlamazmışım gibi hani, kahrolası amatörün boktan ecza öğütlerine çok ihtiyacım varmış da sanki. Böylece hepimiz birer tablet yuttuk ve eski püskü bir arabayla kasabanın dışına yöneldik. Müzik setinde Manics'in*** "Roses in the Hospital" falan gibi sikindirik parçaları çalıyordu dostum. Dağların yolunu tuttuk, Bill'in yaşadığı yeri geçip daha uzağa, Strata Florida'ya geldik. Orada eski ma-

* Lizerjik asit dietilamit, kısaca LSD veya asit. (ç.n.)
** Üzerinde penguen figürü olan LSD tabletleri. (ç.n.)
*** *Manic Street Preachers* adlı müzik grubunun kısa adı. (ç.n..)

nastırın arazisinde sırtüstü uzandık, asidin etkisini gösterip kafalarımızı kıyak yapmasını bekledik yani. Yan gelip yatıyorum... Gökyüzü muhteşem dostum ve de çayır; tribin bu özelliğine her zaman korkunç bayılırım. Bu kahrolası asit de en âlâsındanmış be oğlum, kafamın içi kahrolası arı kovanı gibi vızıldıyor. Dördümüz birden gülüşüyoruz falan ve muhabbet ediyoruz ve ot saplarını kör olası çiftçiler gibi çiğneyip duruyoruz. Ya da kahrolası koyunlar gibi. Bu fişek için diyecek kötü hiçbir şey yok dostum, acayip saf keyif bu oğlum, Colm bile aynı fikirde ki normal olarak pek asit taraftarı değildir. Malcolm da kendi kendine durmadan gülüyor. Paulie ise sanki müzik dinliyormuşçasına dans ediyor ama kuşlar ve böceklerden başka bir şey yok...

Harika.

Gidip Dafydd'in mezarına baktık, Dafyyd ap Gwilym'in yani, hani şu şair ahmağın. Ve orada dikilmiş bakarken o yerin enerjisini içimde hissetmeye başladım. Gözümün önüne dazlak ve kahverengi cübbeler giymiş keşişler geliyor, etrafta dolaşıp tanrılara yakarıyorlar... geçitlerin dışındaysa ellerinde meşaleler ve yabalar olan bir sürü herif... ama sanki bunu hiç hayal falan etmiyorum, kahretsin bunu harbiden *hatırlıyor* gibiyim, demek istediğimi anladın mı yani? Sanki alevlerin kokusunu duyuyor, sesleri işitiyorum falan ve nerdeyse yanımdan geçip gidenler var, lanet olsun bu insanların soluklarını ensemde hissediyorum...

Acayip inanılmaz bir şey bu dostum. Kafam acayip dumanlı, hem de hiç olmadığı kadar, inan.

—Geride pek fazla bir şey kalmamış, öyle değil mi? dedi Malcolm, etrafa bakınarak. —Gene de acayip tuhaf bir duygu uyandırıyor... tam kahrolası Phil gibi birine göre bir yer. Anlarsınız ya, korkunç deli divane olacağı bir yer...

Derken TıntınPhil'in taklidi yaptı. Bir tek kekelemesi eksikti ve o kadar acayip yerindeydi ki, gülmekten az daha altımıza kaçıracaktık hani:

—Bugün Stratter Florider'e gezmeye gittim. Ağzıma bir trip attım ve Dafydd'nin mezarını ziyaret ettim. Bayağı uçurdu bu sefer beni.

Konuşmasını acayip onunkine benzetti, titrek ve cılız ses tonuyla. Kahkahadan kırıldım dostum.

Orada biraz daha oyalandık, vakit ölürdük yani, fişeğin keyfine vardık. Sonra da Ponty bilmem nedeki birahaneye gittik; adı acayip uzun falan. Hava kararıncaya kadar orada kaldık. Ardından Paul arabasıyla bizi Goginan'daki birahaneye götürdü, The Druid galiba. İyi bir meyhane, yani Druid. Gündüz vakti bütün bir vadi ayaklarının altında, tepelerin yamaçlarındaki küçük beyaz evleri falan görüyorsun, aynen şu siktiriboktan dizi *Twin Peaks*'teki* gibi ağaçların arasından yükselen dumanları fark ediyorsun... korkunç güzel... tam bir sakinlik yani, hoş... Kafam acayip kıyak dostum. Asidin akıntısına kapıldım gidiyorum hani; kıpır kıpırım, harbiden enfes. Tam bara gidip Malcolm'un mangırıyla bir tur daha içki almak üzereydim ki o tuhaf şey meydana geldi. Kahretsin bu mutlaka olacaktı zaten, önünde sonunda yani, her zaman olur hiç mi hiç şaşmaz: Kapı ardına kadar açıldı ve içeriye koşarak nerdeyse gözyaşlarına boğulmuş yaşlı bir mankafa girdi. Acayip kıpkırmızı kesilmiş falan ve ter içinde kalmış ve adeta ödü bokuna karışmış bir halde dedi ki:

—Çabuk, *çabuk*! Dışarıda! Aman Tanrım o şey dışarıda! Gelip mutlaka görmelisiniz, çabuk gözden kaybolmadan! Çabuk! Dinine yandığım gökyüzünde, Tanrım!

Herkes ona feci bir şekilde bakakaldı, anlarsın ya: Kim bu lanet olası be? der gibi. Sonra o koşturarak döndü gitti ve biz de yerlerimizden fırlayıp onu takip ettik, Colm ve Paulie ve Mal'ın parmağı ağzında kalmış bir vaziyette falandı dostum ve tabi ki benim de. Dışarıya çıktık ve bir baktık ki yaşlı hergele yolun tam ortasında dikilmiş, vadinin karşısına falan işaret ediyor ve kendi kendine abuk sabuk konuşup duruyor ama et-

* *Twin Peaks* (İkiz Tepeler) adlı TV dizisine gönderme. (ç.n.)

raf korkunç zifiri karanlık dostum; kahretsin gecenin karanlığından başka bir şey görünmüyor yani. Sadece karanlık. Vadinin karşı tarafındaki tepeler daha koyu iri lekelerden ibaret. Hiçbir şey fark edilmiyor. Yaşlı herif tepiniyor falan ve işaret ediyor ve bağırıp çağırıyor ve onu sakinleştirmeye çalışan insanlar var falan ama o hiç mi hiç oralı değil:

—Dinine yandığım, inanın bana! *Oradaydı*, emin olun! Kendi çıplak gözlerimle gördüm aynen, acayip bir uzaygemisiydi, gökyüzünde, devasa bir kilise büyüklüğünde oğlum! Işıkları yanıp sönüyordu, acayip bip bip sesleri çıkarıyordu! Orada! Bayağı gün gibi ortadaydı!

Bu beni güldürdü çünkü ortada gün falan yoktu dostum; acayip zifiri karanlıktı yani. Aslında ay ve gece ve yıldızlardan başka kahrolası bir şey yoktu. Yaşlı gerzeğe seslenip dedim ki:

—Hey, bu uzaygemisinin pilotu Richey James Edwards* değildi umarım, yoksa o muydu? Gerçi o olsaydı kahrolası gezegene ineceğine uzayda kaybolurdu be dostum.

—Sana göre çok mu komik bu, ha? Bunun çok büyük bir şaka mı olduğunu sanıyorsun oğlum? Bak sana ne diyeceğim, nerdeyse otuz yıldır bu tepelerde çiftçilik yapıyorum ve hayatımda bugüne kadar hiç –

Sonrasında lafı ağzında geveledi. Aklını kaçırmış herhalde. Ya öyle ya da gece yarısı tonla kutsal mantar atıştırmış olmalı. Birahaneci onu bir içki falan için içeriye soktu. Ben ve Col ve Paul ve Mal hepimiz orada kaldık, birbirimize bakıp gülüştük hani. Ama asit tekrar içimi kabarttı yani ve bizi gözetleyen gökyüzündeki casus uyduları falan düşünmeye başladım. Onları kahrolası yıldızlar falan veya uzaygemileri sanıyoruz ama onlar kahrolası uydular dostum; o kadar acayip güçlü kameraları ve teleskopları var ki, en arkadaki dişinin en ufak dolgusunu bile görebilirler. Lanet olsun her hareketini izlerler. Resimlerini çekerler. Konuşmalarını kaydederler.

---

* *Manic Street Preachers*'ın kayıplara karışan gitaristi. (ç.n.)

—Hayret bir şey, dedi Malcolm. —Ne oldu şimdi burada? Yani *bu* neyin nesiydi?

Omuz silktim. —Azıcık götüm tutuştu hani, dedim. Bunun üzerine Malcolm hepimizin yüzüne acayip afallamış gibi baktı ve tekrardan bir kahkaha tufanı koptu. Böylece birahaneye geri döndük. Colm, Mal'ın parasıyla hepimize biraz daha içki almak üzere dosdoğru bara gitti. Yaşlı herif se başına üşüşmüş bir sürü insanın arasında bir köşede midesine viskisini indirip, nerdeyse gözyaşlarını boğularak diyordu ki:

—Gerçek bu! Bana inanın, basbayağı *gerçek*!

Zavallı yaşlı mankafa, herhalde öyledir. Gökte uzaygemileri. Her şeye rağmen, Richey Manic hakkında patlattığım espri de hoşuma gitti, aynen. Şu kahrolası roketi o uçurmuyordu değil mi? Ha.

Ve kendimi fena halde uçuruyorum veya asit beni uçuruyor hani. İçim gene kabardı, havalandım ve bara Colm'un yanına kondum ki kahretsin o da havada süzülüyor. Evet, tanımlanamayan uçan cisimleriz, harbiden öyleyiz oğlum. Benden söylemesi gene de: Tuhaf şeyler kafan dumanlıyken ortaya çıkar. Her zaman. Haklıyım, değil mi? Evet. Bal gibi de haklıyım, elbet.

Azboz eğlenmedik hani dün gece oğlum, tabiatıyla; hepimiz oradaydık. Hepsi acayip iyi çocuklardı. Ben, Griff, kocaman bir bere giymiş ve kahrolası Keltlerin Snoop Doggy Dogg'una* benzemiş Sieff Lewis, Ikey, Llŷr, bizden tonla insan vardı orada. Bu Angel'daydı falan. Ah evet ve geçen hafta Ship'in arkasındaki avluda feci hakkından geldiğim şu boktan bıyıklı şişko dalyarak da oradaydı. O gece kıristal falan aldığımdan kancığı bir güzel haşat etmiştim. Lanet bir dallama o, evet. Birkaç yıl önceydi; bu dalyarak Iestyn'ın evinde sızmışken ceplerimi karıştırmıştı. Kahretsin bütün paramı, eczaları al-

* Asıl adı Calvin Cordozar Broadus, Jr. olan Amerikalı rap sanatçısı ve oyuncu. (ç.n.)

mıştı... serseri. Bunu hiç hatırlamadığımı zannetti; o unutmuş (bahse girerim keza diğer bütün ahmaklar da) ama benim acayip uzun bir belleğim var inan oğlum, harbiden. Her neyse, azıcık çıngar çıkartma havasındaydım ama bu dalyarak ona baktığımı çakozladı ve ödü bokuna karışıp gazladı. Ellerinin hâlâ sargı bezleri içinde olmasına falan bayağı sevindim, hem de nasıl. Dallama. Fırlayıp peşinden gitmeye ve onun tekrar hak ettiği üzere yuvasını yapmaya acayip hazırdım ki Gareth kolumdan tuttuğu gibi beni slot makinesinin yanına çekti.

—Roger, bugünlerde bu çevrede hiç bast olan oldu mu? Ecza için falan?

—He, dedim. —Jed mesela. Kahrolası bir gammazcı... ve eğer siktiğimin kim olduğunu öğrenirsem...

—Şey, öğrendin dostum, dedi. —Şu karşıdaki dangalağı görüyor musun, kot tulum falan giymiş olanı?

Bara falan göz gezdirdim ve orada çıtını çıkarmadan duran, herkesi göz ucuyla süzen götten bacaklı kot tulumlu dangalağı fark ettim. Hatırladım, bütün bir gece orada put kesilmiş bütün herifleri tepeden tırnağa kadar süzüyordu. Kim olduğunu merak etmiştim, aynen; eğer bir iş falan çevirmiyorsan Angel'e gelip de sikindirik yarım bardak birayla iki saat geçirmezsin.

—Bak işte, gammazcın o, dedi Gareth. —Pwellheli'ye gittiğim zamanı hatırladın mı? O dangalak da oradaydı. O ayrılır ayrılmaz, kahretsin insanlar her yerde bast olmuştu. Aynı şey Swansea'de falan da oldu. Brecon'da da. İnan oğlum, gammazcın o amcık kafalı, muhbirin o. Rezil bir polis casusunun teki, o amcık yani.

Böylece dolaşmaya falan başladık, herkesin kulağına fısıldadık, onlara bu siktiriboktan casustan söz ettik. Zaten herkes acayip barut gibi çünkü aylardır malın kökü kurumuş vaziyette. Jed tutuklu. Iain kayıplara karıştı, bütün eczacılar arazi oldu, hepimiz adeta asırlardır falan kıvrım kıvrım *kıvranıyoruz*. Dolayısıyla hepimiz bilardo masasının bulunduğu köşede toplandık, gözlerden uzakta yani ve topları dizip oynamaya

başladık. Çok kısa bir süre sonra Ikey bu kahrolası kot tulumlu amcığı bu köşeye getirdi, elini çırpı gibi omzuna atmış bir halde falan.

—Yakın arkadaşlarımdan bazıları sizinle tanışmak istiyor, efendim. Ah...

Derken aç kurtlar gibi üzerine atladık. Ikey kollarını arkadan tutuyordu, çığlık çığlığaydı, acayip sıkı yumruk falan atabilmek için kahrolası başlarımızın üstünden abanıyor, birbirimizin önünü kesiyorduk. Ben yetişemedim çünkü kör olası Griffiths'in arkasında takılıp kaldım. Ve onun ne kadar iri olduğunu biliyorsun, feci dağ gibi bir herif oğlum. Bu yüzden istekamı alıp Griff'in omzunun üzerinden uzattım ve korkunç bir şiddetle falan dosdoğru kot tulumlu amcık kafalının gözüne sapladım. Şişi görmeliydin dostum, vay be; beş saniye geçti ve gözü kapandı. Mosmordu, sikindirik tulumunun rengi gibi. Düşeş.

—Burada gammazların başına bu gelir oğlum! diye kulağına bağırdı Ikey. O ise acayip yalvarıyordu falan:

—Hayır, lütfen! Neden bahsettiğinizi anlamıyorum! Bırakın beni, lütfen, ben –

Ikey kolunu büküp arkasına çevirdi ve bir şey çatırdarken falan çığlık attı. Ardından onu bilardo masasının gerisindeki köşeye kakıp Ikey'yi de başına nöbetçi diktik. Oracıkta çişi boku içinde yığılıp kaldı. Yalvarıp yakarıyordu, kahrolası bir bebek gibi ağlıyordu. Bakılamayacak kadar iğrenç mi iğrenç bir manzaraydı, aynen öyle.

Bilardo oynamaya devam ettik. Sık sık kaçırdığımız bir vuruşun acısını falan bu kahrolası gammazcı amcıktan çıkardık. Çok fazla vuruş kaçırdığımdan değil yani, acayip usta bir bilardocuyumdur laf aramızda ama bir hayli yumulma fırsatı buldum falan. Malum, Sieffri bilardonun içine sıçar; sürekli amcığın tepesine biniyordu falan. Kahrolası istekası taşaklarına çarptı, lanet siyah top boktan kafasından sekti (bu darbeyle gözleri karardı ama yüzüne boca ettiğimiz birayla onu ayılt-

tık), sandalyenin bacağı berbat dizkapaklarının üzerine... Kendinden geçtiği zamanlar dışında bu gammazcı hergele hep yalvarıp durdu; hatta Ikey başından tuttuğu gibi bilardo topuyla bütün ön dişlerini kırdığında bile devam etti, ağladı, sızladı, artık ağzından çıkan hiçbir lafı anlamasak da... tam bir gurultuydu dostum.

Onu orada temiz iki saat tuttuk galiba. Amcığın suratı bir süre sonra korkunç tanınmaz bir hale falan geldi; kafasının tamamı kahrolası siyah topun büyük ağabeyi gibiydi. Lanet olsun sapına kadar hak etti, aynen öyle, siktiğimin muhbiri. Sonunda Ikey bir bardağı kırıp yavaş yavaş üstüne üstüne falan yürüdüğünde kaçmayı başardı. Bunu nasıl becerdi bir türlü anlamadım yani; yüzde yüz saf dehşetten ötürü herhalde. Kahrolası birahanenin kapısının dışına kadar uzanan çiş ve bok izini görünceye kadar, gittiğinin bile farkında varmadım hani. Ikey bıçağıyla falan peşinden gitmek istedi ama Griff ona engel oldu; dışarıda fazlasıyla potansiyel tanık vardı, çaktın mı. Kötü çocuk şu Ikey. Amcığı parça parça falan ederdi ve gayet ciddiyim dostum.

Her neyse, hepimiz D'Okays'in önünde kahrolası kebapları tıkınırken, daha sonra yani, polisler bizi kıstırdı. Cevabım çok harikaydı: —O çocuğu hayatımda görmedim, memur bey. Hiçbir şey yapamadılar çünkü hepimizin bahanesi vardı. Bunu Angel'in barmeni halletti; lanet olası birahanesinde gece boyunca bizi görmediğini söyledi. Böylelikle tekrardan eczamıza kavuştuk hani. Bütün eczacılar saklandıkları yerden çıktı ve siktiğimin gammazcısı siktirip gitti. Amma da geceydi be oğlum, harbiden orada olmalıydın. Tanrım, resmen bayılırdın.

—HAY SENİ KAHROLASI AHMAK HERGELE SENİ...

Lanet ellerim o kadar fena halde titriyor ki kahrolası teçhizatımı tam ikinci defa yere düşürdüm. Hiç inanılır gibi değil oğlum; tertemiz kahrolası teçhizatımı bu korkunç pis felaket mutfak zeminine döküp saçtım. Dostum, bu işgal edilmiş ber-

bat yerdekiler, buradakiler siktiriboktan insanlar haliyle... domuzlar gibi pislik içinde yaşıyorlar dostum. Bir kısmı kapının ağzında falan toplanmışlar, kahretsin aval aval bakıyorlar; lanet olsun eğer buna yaşamak denirse, burada yaşayan Çingeneler yani.

—Hey *siz*, kahretsin hangi halta bakıyorsunuz ki? Ha?

Geri çekildiler.

—TOKADI PATLATMADAN DEFOLUN HADİ!

Kaçtılar.

—DANGALAKLAR!

Küçük çocuklar falan... yaşları daha büyük işgalciler üst katta kafayı falan bulmuş haldeler. Kahretsin keşke ben de öyle olsaydım.

Teçhizatımı topladım. O kadar feci yerinde duramaz bir haldeyim ki onları temizlemeden falan yeni bir fişek pişirdim. Şimdi kahrolası dişimi biraz sıkmam lazım; nerdeyse bütün siktiğimin paketi berbat mutfak zeminine saçılmış vaziyette. Lanet olsun. Tam da en fazla ihtiyacım olduğunda ayrıca... Bu sefer hata yapmadım, harbiden becerdim; damarımı iki kahrolası saniyede şişirdim ve şırıngayı hemencecik içine boşalttım, hem de keratanın tam ortaya çıkmasını falan beklemeden. Damarlarım feci şekilde iflas etmek üzere, bir süredir böyle ama henüz hiç işe yaramaz değiller dostum... yo hayır... acayip taşaklı biriyim tabiatıyla. Kan var mı yok mu kontrol bile etmedim... kahrolası damarı ıskalamış olabilirim...

Hımmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmmm.

Yere uzanıp yattım, çöplerin ve küfün ve kurumuş kusmuğun ve yere saçılmış fişeklerin içine. Bu dangalaklar kahrolası Galler'in en kafayı bulmuş kahrolası gümüşçünlerine sahipler dostum. İnan ki... Hım.

Tamaaaaaaam! Harekete geçmem lazım oğlum, burada kalıp vakit kaybedemem. Bir elimle çöp torbasının ağzını açıp diğeriyle eski giysilerimi içine tıkıyorum. Teypler falan spor çantası-

na, ağırlıklar falan dosdoğru kapı ağzındaki korkunç alışveriş arabasına. Buralarda oyalanmaya hiç gerek yok dostum.

Yolun bir baştan bir başına göz gezdiriyor, kahrolası kirasının peşine fena halde düşmüş mal sahibi olacak yaşlı ahmakla yüz yüze gelmemeyi umuyorum. Lanet olsun, ona nerdeyse üç yüz papel borcum var, aynen öyle; tahliye kararı çıkartması bu kadar çok uzun sürdü, sersem dalyarak. Al sana din adamı işte, haliyle. Şimdi, onun yerinde ben olsaydım, bir haftada kıçına tekmeyi atardım, yok yok, tam bir *günde*. İşine böyle dört elle sarılacaksın oğlum, acayip acımasız olacaksın. Hiç insafa gelmeyeceksin.

—Aaa!... bizi terk mi ediyorsun?

Soruyu soran alt kattaki kahrolası öğrenci İngiliz ahmaklardan biri falan, dört göz olanı. Odası tam benimkinin altında, aynen öyle; bazı geceler falan onun otuzbir çektiğini işitirdim. Mankafayı görmezden gelip şahsi eşyalarımın geri kalanı için üst kata koştum, son birkaç parça falan, anlarsın ya; nargilem, ölçeklerim, biricik kitabım (*The Chronicle of Welsh Events**, ihtiyacın olan tek bu oğlum, ona ne şüphe, her şey ama her şey bunun içinde). Tekrar merdivenlerden aşağıya indim.

—Nereye gidiyorsun peki?

—Seni hiç ilgilendirmez oğlum, bilmesen de olur. Tamam mı?

—Evet ama mektup vesaire için yeni adresin? Ben nereye –

Tanrım! Bazı ahmakların kafası hiç almıyor. Kapıyı suratına çarptım, o kapıyı son defa kapattım... bir daha asla bu evde olmayacağım yani. Tabi meteliksiz kalmazsam; bu öğrencilerin acayip fazla şahsi eşyası var hani –CD'ler, videolar, televizyonlar, tonla dostum. Görsen inanmazsın ha.

Eski odamın penceresine son bir bakış attım ve ardından alışveriş arabam eşyayla dolu halde yoldan aşağıya tabana kuvvet kaçtım.

* "Galler'in Vakayinamesi" adlı Galler'in iki bin yıllık tarihinin anlatıldığı bir eser. (ç.n.)

Ölümsüzlük duygusundan söz edenler sadece kendi kendini kandıran dangalaklar veya amatörlerdir. Beyaz, eczaların hepsi, insanı ebediyen yaşayacağına inandırmaz, katiyen dostum; yaptıkları gözlerinin önüne kendi ölümünü sermek ve hiç mi hiç dert etmeye değmeyeceğini göstermektir. Hepsi bu. Ölümü gördüğünde, kahretsin buna *yol açtığında*, işte o zaman korkacak hiçbir şey olmadığını anlarsın. Kolaydır. Toz seni zahmete sokmadan her şeyi kökünden halleder oğlum.

Bak, genç yaşta öleceğimi biliyorum. Burada, bu sikindirik gezegende falan, çok fazla zamanımın kalmadığının farkındayım ve eroin bana bunun sorun olmadığını, endişelenecek hiçbir şey bulunmadığını anlatıyor... Hiç canını sıkma diyor. Oldum olası biliyordum hani, bebekliğimden beri yani, genç yaşta öleceğimi. Ve bu acayip kolay gibi. Asla ama asla yapmayacağım bir şey Down'daki o çocuk gibi, altıma kaçırıp yüzümde bir şişeyle ölmektir. Saplanıp kalmış bir halde yani. Katiyen oğlum. Müthiş bir kahraman gibi öleceğim, sizin gibi yığınla kahrolası hergeleyi de yanımda götüreceğim. İllaki.

Batı Galler İçin Kişisel Kılavuz'dan, yazarı belirsiz, şahsen yayınlanmış, s. 24

Her ne kadar farklı bir halde olsa da buz hâlâ varlığını sürdürüyor, keza taşıdığı buzultaşları da: Can yakan ve hortlayan anılar gibi küçük kasabayı denize doğru itmeye meraklı dağları izle yeter. Buzul salınımı, meydandaki nakşedilmiş kıvrımlar rastgeleliği veya plan ve programda birdenbire ortaya çıkan bir değişikliği akla getiriyor; sanki İrlanda Denizi buzlarıyla daha mahalli buzların Aberarth'taki o zamanı belirsiz gizli buluşması tamamen tesadüfî, kazara gerçekleşmiş gibi. Belki de öyleydi; ancak buradaki sahilin basamaklar halinde tabakalanması, her şekilde ve büyüklükte kaya parçalarının süregelen ani akını yüzündendir. Kayaların bazıları ilk boyutlarını inatla korurken, bazılarıysa sürekli temasın o korkunç basıncı altında un ufak olmuşlardır. İri döküntüler ve eli kulağında heyelanlar, ezilmiş sürüntü yığınları bu bölgenin buzul çağı öncesi şartlarının hiçbir zaman unutulmamasını temin edeceklerdir. Ortalığın ağır ağır kasıp kavrulduğu ve altüst olduğu yüzyılları niteleyen şartlar; buzun kendisinin bir halden başka bir hale geçerek çekildiği, geride kala kala kırağı, buzkar gibi soğukluğun garip sürgünlerinin kaldığı ama hâlâ hüküm süren şartlar.

Kutluyorlar

Aziz Patrick Yortusu'nu kutluyorlar. Akşam sofrasında, ender rastlanır ve şaşırtıcı bir açlık anında Colm'un onlar için önceden hazırladığı *colcannon*[*] ve sosis var. Yemeği bol miktarda *stout*, *Bushmills* ve *Jameson* gibi İrlanda viskilerinin yanı sıra *poitín*'e katık ettiler. Bir cep şişesine doldurdukları sonuncusunu, çaktırmadan Liam'ın yan cebinde birahaneye soktular ve aslında görmezden gelinmeyen bir gizlilikle masa altında bira bardaklarına eklemekte kullanıyorlar. Nitekim birahaneci kaçak içkiyi zaten neşeli bir şekilde bir yere kadar kabullenmiş durumda ve "Mary McCree" adlı şarkıyı söylemesi

* Karalahanalı veya lahanalı patates püresinden oluşan geleneksel İrlanda yemeği. (ç.n.)

için Liam'a seslenmekte. Oysa Liam birbirine karışan kemancının gürültüsü, bağıra çağıra verilen içki siparişleriyle, kafasının içinde kopan ve çınlayan kızılca kıyamet arasında onu duymuyor. Alışılageldik birahane curcunası işte.

—Hey, Liam neyin var? diye sordu Colm, arkadaşının asık suratından ötürü dertlenerek. Herkesin kendisi kadar iyi vakit geçirmesini sağlamakta kararlıydı. —Hadi, neşelen biraz, seni hergele seni! *Sona Lá Fhéile Pádraig* [Aziz Patrick Yortun kutlu olsun], Tanrı aşkına, hadi ama.

—Tamam, seninki de.

—Öf! Seni kahrolası suratsız mankafa seni.

Colm daha mutlu bir çehre için etrafına bakındı ve Paul'unkini buldu.

Liam için bu gece, aşağı yukarı bütün kutlamalarda olduğu gibi, bir sürü duygunun ne yazık ki üst üste gelmesi demek: Cümlelerin içine serpiştirilen Gaelce ibareler, aksanlar, çalınan keman ve *bodhrán**, birahanenin boğucu sıcaklığında bodoslama sarhoşluğa doğru koşturuşu, *poitín* ve viskinin tadı. Bunların hepsi onu gerisingeri Donegal tepelerindeki birahanelerde ailecek zoraki ve garip bir şekilde bir araya geldikleri günlerin, savaşın yanı başlarındaki gümbürtüsünün, annesinin avazı çıktığı kadar acı acı feryat etmesinin anılarına sürükleme riski taşıyor. Gene de istemeye istemeye haber bültenlerini ve ağız ishali olmuş yabancıların fısıltı gazetelerini, aniden suratında patlayan tokadı, kız kardeşinin bir tarafı sarkmış ve salyası akan ağzının üstündeki ya her şeyi gören ya da hiçbir şeyi görmeyen gözlerini hatırladı. Guinness dolu bardağının üstündeki köpük bile babasının pantolon paçalarındaki ve şapkasının yıpranmış tepesindeki deniz tuzu tabakasını aklına getirdi. Bu yüzden birasını bir dikişte içip barda sipariş vermek için mücadele eden Laura görsün diye boş bardağını havaya kaldırdı. Laura gülümseyip başını salladı ve ardından kalabalığın içinde kayboldu. Liam bir elin hafifçe kaburgalarını sıkıştırdığını hissetti.

* Tefe benzer, zilsiz İrlanda folk müziği davulu. (ç.n.)

—Hadi gülümse biraz be güzelim. Harbiden acınacak bir halin var.

Başını çevirip baktığı Mairead'in yüzündeki alışılmadık mutlu ifade onu neşelendirdi; nadiren bu kadar hayatından memnun gözüktüğünden onu bu halde görmek Liam'ın hoşuna gitti. Gülümsedi ve Mairead'in omzunun üstünden Colm'un Paul'e yüksek sesle ve kelimeleri yutarak ve abartılı el kol hareketleriyle büyükannesinin *colcannon* tarifini anlattığını fark etti.

—Özeldi, yani onun pişirme şekli, hiçbir yerde bırak nineminki kadar iyi *colcannon*'ı, onunkini andıranını bile *asla* yemedim. Kahretsin mis gibiydi. Taze soğanları *kavururdu*, anladın mı, karalahanayı da falan bazen, tereyağında, sonra da kremayı eklerdi... azıcık ama yani çok fazla krema koymazdı... çocukken cici annemlere gitmeye bayılırdım... ve bu bazen beni osurturdu, ciciannem de bu yüzden buna *colcannon* yerine *Colm's cannon* [Colm'un topu] adını takmıştı.

Paul buna kahkahayla güldü; Liam'sa sırıttı ve Colm'un başparmağının ucundaki kabuk bağlamış derin ve kötü kesik gözüne çarptı. Masanın ortasındaki ağzına kadar dolu kül tablasına bakıp gülen Mairead'e tekrar dönmeden önce bir anlığına bunun nasıl olduğunu merak etti.

—Yüzünün güldüğünü görmek ne güzel Mair, hakkaten. Seni... acayip uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim. Artık hayatın daha iyi gidiyor galiba, ha?

Mairead omuzlarını silkip bardağındaki Jack Daniel's ve Coke'u* bitirdi. —Yo. Çakırkeyifim sadece.

—Ah, peki, sana bir tane daha getireyim o zaman, ha?

—Teşekkür, biricik aşkımsın.

Yerinden kalktı ama ayakta fazla duramadı ve hemencecik Mairead'in üstüne doğru kapaklandı. Kahkaha atan Mairead onu havada yakaladı. Amcasının *poitín*'inin ne kadar etkili olduğunu ve gece boyunca midesine bundan epeyce fazla indir-

* Kolalı içecek. (ç.n.)

diğini, bunun yanında sayısız bardak sert *stout* içtiğini ve viskiden birçok defa fırt çektiğini unutmuştu. Kafayı yavaş yavaş bulmamış, aksine içki onu bir anda çarpmış ve sersemletmişti.

—Tan... sarhoşum hakkaten. Zil zurna sarhoşum.

Mairead onu tutup sarstı; bir yandan da gülüyordu. Liam'ın dirseği Mairead'in göğsüne batıyordu ama Mairead buna aldırmadı.

—Hey! Sen! Çıtırıma asılmaya mı çalışıyorsun?

—Harbiden asılıyorum. O sana fazlasıyla çok bile Col, hakkaten. Haksız mıyım Mair?

—Ona bunu tanıştığımız günden beri söyleyip duruyorum.

—Laura kahrolası bira için nereye gitti ya? Dublin'e mi? Ben...

Terlemiş ve fıtık olmuş bir halde görünen Laura köpüğü üstünde *stout*'u Liam'a uzattı. Bira simsiyahtı; koyu ve dolgundu; köpüğünde yonca* kabartması vardı. Liam bardaktan büyükçe bir yudumu başına dikti ve yanlamasına Laura'ya doğru devrildi. Laura da onu kucakladı.

—Tanrım, Liam ne kadar da sarhoşsun... tam küfeliksin...

Laura Liam'ın ateş gibi yanan alnından öptü ve atkuyruğuyla oynadı. Bunun üzerine Liam tekrardan ayağa fırladı, eliyle masanın üstüne vurdu, gürledi, bir sigara sarmaya kalkıştı. Tütün yere düştü.

—"Mary McCree"! "Mary kahrolası McCree"!

—Yarabbi. Liam, şunu onun için söyle bari de herifi sustur. Bütün gece "Mary kahrolası McCree" deyip durdu. Uyuz etti beni.

Grubun gitarla eşlik ettiği Liam barmenin istediği şarkıyı söyledi ve birahanenin büyük bir bölümü onu dinlemek üzere sessizliğe gömüldü. Şarkı yeterince acıklı ve dokunaklıydı zaten; Liam da bunu dili sürçerek ve iyice karamsar bir havada

* Efsaneye göre ilk defa Aziz Patrick'in teslisi açıklamak için kullandığı, İrlanda'nın simgelerinden biri. (ç.n.)

söyledi. Kısmi sessizlikle birlikte Liam Colm'a başıyla işaret etti. Colm boğazını temizledi, dikildi ve milli marşın mısralarını okumaya başladı:

Tanrııı haşşşmetli –

Bağırışlar mekâna daha tamamen hâkim olmadan ağzı kulaklarına vardı ve el çırparak kahkaha attı —Yo yo sadece dalga geçiyordum, diyerek boğuk bir sesle "Liverpool Lou" parçasını söylemeye girişti.

Masanın karşısındaki Malcolm, Sioned'e doğru eğildi.

—Bir Mart bunun gibi değil Sion, haksız mıyım? Galliler niye Aziz David Yortusu'nda İrlandalıların Aziz Patrick Yortusu'nda yaptıkları gibi fıttırmıyorlar ki?

Sioned omuz silkip dudak büktü. Yanakları pembeleşmişti. Sapsarı saçları birahanenin loş ışığında parıldıyordu; yumuşacık ve capcanlı görünüyordu.

—Şey, bazıları fıttırıyor, fıttırıyor... bilmiyorum... kahrolası şapelin etkisi sanki. Galli değilsen şapelin nüfuzunu asla anlayamazsın. Hakkaten. Düşün bir kere, tamam mı; "Wearing of the Green*" baladıyla "Siospan kahrolası Fach**" şarkısı arasındaki farkı yani.

—Tamam, peki, diyerek hemfikir olduğunu belirtti Malcolm. —Önemsiz bir mutfak gerecinin bir milli günü kutlamak için seçilmiş olması biraz tuhaf geliyor bana.

—Tam bir saçmalık. Ama bu bir Gal kutlaması da olabilirdi gene de; çünkü Aziz Patrick, bir Galli'ydi. Burada doğmuştu.

Malcolm Liam'a doğru baktı. —Ne de, Liam, yakaya tere takmanın Aziz Patrick'le alakasını anlayabiliyorum.

—Kahretsin, o bir yonca, seni küfelik kuş beyinli seni.

* 1798 İrlanda Ayaklanması sırasında yeşile bürünen destekçilerin asılmasına ağıt yakan ve "Yeşil Giyinmek" anlamına gelen geleneksel bir İrlanda baladı. (ç.n.)

** Aslı Galce "Sosban Fach" yani "Küçük Saplı Tencere" olan Galler'in geleneksel halk şarkısı. Şarkıda sürekli taciz edilen bir ev kadının çektikleri anlatılır. (ç.n.)

—Ayrıca bir güzel salatası da yapılabilir.

Barın öteki ucundan coşkulu kahkaha sesleri geldi.

—Bu kadar acayip neye seviniyorlar ki?

—Ne bileyim. Sıkıysa git onlara sor.

Bodhrán çalgıcısı güçlü, akıcı bir ritim tutturdu. Paul elleriyle masanın üstüne vurarak buna eşlik etti, çevresindeki insanların üstüne köpüksüz ılık bira sıçratarak.

—Hey! Tanrı aşkına!

Malcolm sigara paketinin içinden bir amfetamin paketi çıkarttı; yarısını *lager* bardağına boşalttıktan sonra paketi Colm'a uzattı.

—Helal. İyi akıl ettin.

—Sendeki duruyor hâlâ değil mi, ha?

Colm başını salladı.

—Tamam, onu sonraya sakla, dermansız kalmaya başladığımızda kullanırız. Gözümüzü açık tutar.

—Anlaşıldı. Herhalde çok geçmeden bu korkunç şey yüzünden hiç düşünemeyeceksin. Sülfatmış kıçımın kenarı; bana sorarsan bu nerdeyse tamamen sikindirik kabartma tozu.

Bodhrán gümbürdemeye devam etti. Liam Laura'yı şapır şupur öptü ve ardından başını, oturduğu yerde rüyadaymış gibi sallanan, aygın baygın haldeki Mairead'e çevirdi. Mairead'in Colm'un Paul'u siper alarak spid attırmasına bir şey demediğini fark eden Liam, bunun hayra alamet olabileceğini; Mairead'in Colm'un amfetamin alışkanlığına sırf bu eczanın onu çekilmez kılması, dahası eczanın etkisiyle yoğunlaşan doğal coşku ve enerjisiyle birlikte onun bu çekilmezliğinin de gitgide daha bir göze batması yüzünden surat astığını düşündü. Liam Colm'un berbat bir hayat arkadaşı olduğunu aklından geçirdi ve içten içe Mairead'in bu sabrına imrendi ve onun bu bağlılığına şaşırıp kaldı.

—Pes etme, Mair, kendini topla artık. Bu saçmalık hiç iyi değil, bütün gün kara kara düşünme yani. Siktir et. Böyle hiçbir yere varamazsın.

Mairead oturduğu yerde öne eğildi.

—Oh mutluyum, mutluyum, dedi. —Ve dilim damağıma yapıştı; yolu açın, bara gitmem lazım.

Liam, Mairead ite kaka geçebilsin diye dizlerini çekti. *Bodhrán* gümbürdemeye devam ediyordu.

Liam

AH...

Meltem ve martılar ve dalgalar.

Bu kumsalda yürümeyi çok seviyorum, Tan y Blwch'de; öteki uçtaki, Consti yakınlarındakinden yani, Cliff Terrace'ın dibindekinden daha iyi. Oradaki biraz sıkıcı, o –çakıl taşlı. Buradaki kayalardan falan hoşlanıyorum; hepsi sivri ve siyah ve volkanik. Bana şu Ingmar Bergman filmini, Bay Ölüm'le satranç oynayan herifin rol aldığını hatırlatıyorlar. Adı neydi, şimdi aklıma gelmiyor, seyredeli yıllar oldu. Ama ya, ben kayaları her hâlükârda severim, *bütün* kayaları. Hayatın kaynağı kayalardır. Başka hiçbir şey öğrenmediysem üniversitede geçirdiğim yıl aldığım jeoloji dersinde bunu öğrendim. Hiç uzun

sürmedi ama ne yazık ki, beklendiği gibi; para vesaire bok püsür yüzünden, bildiğin gibi. Artık öğrenci olamazsın, kesinlikle ayakta kalamazsın, acayip zengin değilsen tabi... Her neyse, doğrusunu söylemek gerekirse amfilerde ve sınıflarda herhangi bir şeyi dışarıda, dünyada kalarak öğrenebileceğin gibi öğrenebileceğini sanmıyorum, ne dediğimi anlıyorsan tabi. Bilgiye ulaşmak için tek ihtiyacın doğru dürüst bir bakış açısına ve duruşa ve biraz hayal gücüne sahip olman; gerisi çorap söküğü gibi gelir. İllaki. Bir zamanlar üniversite falan yoktu, var mıydı ha?

Bunu sıkça yaparım, tek başına yürümeye kumsala gelirim. Acayip nefis, hakkaten; bir cep şişesi dolusu Jameson ve birkaç sarma ve korkunç uzaklardayım. Muhteşem. Tepende uğuldayan şu lanet jetler başının kahrolası belalarıdır ama her şeye alışırsın. Bunu hep söylerim ve harbiden haklıyım, öyleyim; ne olursa olsun bir şeyle yeterince uzun süre birlikte yaşarsan onu kanıksarsın. Yani, bak ben İrlanda'dayken neyi sineye çekmeyi öğrendim: Savaş bölgesi kahrolası kapı komşumuzdu; istisnasız her zaman diken üstünde oturuyorduk; attığımız her adım sonuncusu olabilirdi; ayrıca içince annemi acayip cin tutardı; para yoktu; babam balığa çıkmazdı; günde bir öğün ve haftanın yedi günü patates yerdik... Kahretsin her şeyle baş etmeyi öğrenebilirsin. Bunu kafa ütülemeye başladığında ve süngüsü düştüğünde falan bazen kahrolası Colm'a anlatırım, ayrıca o kahrolası Malcolm'a da. Benimle hemfikir falan olmazlar ama boş ver, kesinlikle hâlâ etraftalar ya, değiller mi? Bak.

Arkasında oturabileceğim büyükçe bir kaya buldum, rüzgârdan korunmak için. Cep şişemi çıkarttım ve bir sarma yaktım. Kıyak ot bu... Kekeme Phil'in nesini beğeniyorsun dersen, helalinden bir cephane satıcısıdır derim. Önümdeki çürümüş deniz yosunu öbeği feci bok gibi kokuyor bu yüzden bir başka kayaya doğru yer değiştirdim ve paltomun yakasını yüzümü örtecek şekilde yukarı kaldırdım. Kuytudayım ve rahatım yerinde. Viski boğazımdan aşağıya inerken acayip harika

oluyor; içimi ısıtıyor. Ayrıca ot sayesinde keyifli ve sakinim. Griff de, aynasızlar onu arabasının torpido gözünde birkaç yüz kahrolası E'yle enselemeden önce iyi sıvı ekstazi satardı. Şaşkın dangalak. Kendi kabahati ayrıca: Ponterwyd'da bir araba kiralamış, mal almak için bu arabayla Birmingham'a gitmiş, malı denerken pestili çıkmış, kendi arabasını Ponterwyd'da söylediğinden üç gün daha fazla süreyle bırakmış. Herifin teki kuşkulanıp aynasızları aramış. Onlar da arabasını dikizlemeye başlamış ve Griff arabasını almaya gelince onu kıskıvrak yakalamışlar. Hem de bu sefer bir torpido dolusu kahrolası beyaz güvercinle* (bahse girerim Paul Daniels** bile bu *numarayı* çeviremezdi). Kör olası gerzek, hakkaten; büyük heriftir ama acaba o gün aklı nerdeydi, peynir ekmekle mi yemişti? Kahretsin, sahiden, hepimiz arada sırada işi yüzümüze gözümüze bulaştırırız ama bazen tek bir hata insanın hayatını acayip mahvetmeye yeter de artar bile, cidden. Zavallı hergele. Şimdi Swansea kodesinde boş boş oturup gün sayıyor ve olup bitene hayret ediyor. Yaptığı hata yüzünden de kendini yiyip bitiriyor, kendini dünyanın en aptal en dikkatsiz en aşağılık herifi yerine koyuyor.

Büyük kaya rüzgâra siper oluyor. Rüzgârın ıslık çalışını, martıların çığlık atışını, dalgaların da sahile vurdukça çıkardıkları hışırtıları dinliyorum... acayip muhteşem. Bir şey daha söyleyeyim; Tanrı'yı kilisede bulamazsın, o böylesi yerlerdedir, vahşi yerlerde, kumsallarda ve ormanlarda ve dağlarda ve göllerde... Bana öyle geliyor ki iş bu noktada sarpa sardı; sözüm ona Tanrı'ya kavuşabileceğimiz mekânlar inşa etmeye başlayıp onun asıl bulunduğu yerleri göz ardı ederek. Katolik olmaktan vazgeçmemin nedenlerinden biri bu yani; çünkü kahretsin hiçbiri asla bu tür bir düşünceyi anlayamadı. Bu sanki onların doğru yol dediklerinden acayip bir sapmadır ve lanet olsun

* Güvercin kelimesinin İngilizcesi "*dove*"dur. Ançak aynı zamanda tabletler üzerinde güvercin şekli bulunan bir ekstazi "markasıdır". (ç.n.)

** Paul Daniels Britanyalı bir sihirbazdır. (ç.n.)

aforoz edilirsin. Demek istediğimi anlıyor musun? Kahretsin ayrıca doğru yolun hangisi *olduğunu* söylemeye kimin tam hakkı var, ha?... Şey, bu iş hiç bana düşmez. Yo hayır. Hiçbir zaman benim işim değildi, asla da olmayacak. Acayip haklıyım biliyorsun.

Ufukta bir dağ sırtı görüyorum veya dağ sırtına *benzeyen* bir şey... Herhalde sadece bir bulut veya yoğun bir sis tabakası vesaire. Buradan İrlanda'yı göremezsin. Altmış mil* uzaklıktadır ve ufuk çizgisi de, ne kadardır, yirmi mil veya o civardadır; dolayısıyla bu kesinlikle kara parçası olamaz. Hüsnü kuruntum galiba, evet ama tam ne istediğimi de ancak tanrı bilir...

Kumsalda aşağıya doğru yürüdüm, taşların botlarımın altında çatır çutur sesler çıkarttıklarını işitiyorum. Bu bana sırf okulda izin vermedikleri için okumaya çalıştığım şu sikindirik kitap *Ulysses*'teki bölümü hatırlattı. Açık saçık falan filan zannetmiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse şu sikindirik kitabın okumaya katlanabildiğim tek bölümüydü... Yani ister acayip önemli bir eser olsun ister olmasın, yer yer tonla feci boş laf var. Mesela şu arapsaçına dönmüş çeşitli ifadeler... Artık asla doğru dürüst hatırlayamadığım şu deyim neydi: "Gözle görünürün kaçınılmaz şeyi" veya benzer saçmalıklar ve ardından ışığın gözlerini kamaştırması hakkında bir şeyler. Kahretsin ya, bu ne demek oluyor şimdi, bu hangi boktan anlama geliyor, ha? Herhalde annemi son defa gördüğümde yumurtlayıp durduğu cevherler kadar abuk sabuk ve onun en acayip iyi tabak takımını raflara fırlatması kadar budalalık. Hepsini tuzla buz etti hakkaten, rafları *ve* kahrolası tabak takımını. Paramparça oldular. Hepsini un ufak etti. Ve laflarından anlayabildiklerim de "siktir git" ve "kancık" gibi şeylerden ve kahrolası kendi annemi yüzüstü bırakmak hakkındaki zırvalardan ibaretti. Güya onu terk ederek kız kardeşimle ilgilenmekte onu yapayalnız bırakıyormuşum ve zaten kız kardeşim de Derry'deki patlamaya yakalandıktan sonra tamamen mah-

* Deniz mili, yani 1,852 kilometre. (ç.n.)

volmuş hani... zavallı kız, zavallı Roísín... yirmi üç yaşında... artık tekerlekli sandalyeye mahkum; ne yürüyebiliyor ne de konuşabiliyor. Aslında başka bir şeyi de pek yapabiliyor sayılmaz, Tanrı onu esirgesin... zavallı Rosh, kız kardeşim... Bir kahrolası Protestan bombasıydı ayrıca. UVF* korkunç haberlerde açıkça sorumluluğu üstlenmişti. Amcıklar. Bu olaydan sonra tam da gönüllü yazılmama *ramak* kalmıştı, acayip niyetliydim. Gene de, lanet olsun, savaş bu; ne beklenir ki? Ayrıca annem küfelikken yaptığı gibi kuyruk misali peşinden sürükleyeceği, sırf imdadına koşacak biri olsun diye orada kalıp hiç sözünü bile etmeye değmeyecek bir hayat sürdürmemden kahretsin ne bekliyordu ki? Yani, Tanrım, insanın yakasına ancak bu kadar feci çökülür ve sonunda bunu bir şekilde halletmen şart olur. İllaki halletmen gerekir. Hepimizin bir kırılma noktası vardır ve ben de kahrolası bu noktaya o gün geldim, hem de fazlasıyla. Annem şimdi orada, babamın eve biraz olsun ekmek getirebilmek için denizin yükselip balığa çıkmasını bekliyordur ve o kapıdan adımını atar atmaz annem bir şişe *Powers*** almak üzere dosdoğru lanet mahzene inecektir. Babam eve döndüğünde de annemi giriş kapısının kahrolası eşiğinde kendi kusmuğu içinde yatar halde bulacaktır, mezuniyet sınavı sonuçlarıyla eve geldiğim zamanki gibi. Kahretsin İrlanda dilinden çakmıştım. Nasıl yani, bu doğuştan tam bir İrlandalının başına neden geldi dersin, ha? Evet, şey, ev ödevlerimi yapmak için çok fırsat bulduğum söylenemezdi hani; yani annen kahrolası mutfakta her şeyi tuzla buz ederken ve kız kardeşin kolostomi torbasının*** değiştirilmesini isterken, hem de ne zaman bir şeye ihtiyaç duysa çıkardığı şu korkunç acayip inilti sesiyle, bak bakalım Gaelce fiil çekimini *sen* çalışabiliyor musun... Ah Tanrım. Lanet olsun ayrılmam gerekiyordu. *Erin*

* UVF: *Ulster Volunteer Force*, Türkçeye "Ulster Gönüllü Gücü" diye çevrilebilecek Birleşik Krallık'a bağlı kalmayı savunan Kuzey İrlandalı milis gücü. (ç.n.)
** Bir İrlanda viskisi markası. (ç.n.)
*** Kolostomi Torbası: Kalın bağırsağın karın duvarına açılan bir ağızla boşaltılmasını sağlayan torba. (ç.n.)

go bragh [Sonsuza Kadar İrlanda], tamam da, lahanadan farksız bir kız kardeşle değil, Tanrı onu esirgesin ve benimki gibi canı cehenneme bir anneyle değil...

Öf, boş ver. Geçti artık.

Sarma ve viski beni canlandırıyor, hafiflemiş ve enerjik hissetmeme neden oluyor, bu yüzden Pen Dinas'ın tepesine tırmandım. Şu zirvesinde Napolyon savaşları vesaire anısına dikilmiş bir abide olan kale kalıntılı tepeye. Abide tek bacaklı bir eski muharip tarafından inşa edilmiş söylendiğine göre. Acayip inanılmaz, cidden; tek bir herifin o kahrolası taşların tamamını el arabasıyla taşıması, iskele kurması, harçla tutturması, hem de tek bacaklı haliyle... Ya parmak ısırtıcı ya da aptalca, karar veremiyorum. Neredeyse Roger'ın kahkahadan kırılıp ona her kimdiyse kuş beyinliymiş dediği kulaklarımda çınlıyor. Belki de Roger bir bakıma haklı; yani ille de bir savaş hatırlansın diye bunca zahmete ne gerek vardı ki? Bütün o feci kıyım... Tabi tabi ve belki bir gün Falls ve Shankhill caddelerindeki* kahrolası duvar resimleri silinir. Ve belki annem içkiyi bırakır. Ve belki bana piyango çıkar. Ah zırva. Ve her neyse, Roger'ın bunu söylediğinde böyle bir şeyi düşündüğünden çok şüpheliyim. Gene de Roger'ın ne *düşündüğünü* ancak Tanrı bilir.

Hay aksi şeytan, piyangoyu düşünmek para meselesini ve cebimdeki son on papeli harcadığımda daha fazlasını nasıl bulacağımı ki şüphesiz bu öğleden sonra onu da eriteceğim ve o zaman ne halt edeceğimi aklıma getirdi. Laura'nın aldığı çerez parası misali haftalıklar, birikmiş kira borcunu ve diğer bok püsürü ödemeye hiç yetmiyor. Ayrıca bu tür şeyleri düşünmek daima canımı sıkıyor. Bu yüzden sırtımı dönüp deniz yerine iç kısımlara, tepelere doğru bakıyorum... şekillere ve oluşumlara: Grelere, dağ kollarına, kil taşlarına, granite, keskin sırtlara, dö-

* Belfast'ta cumhuriyetçi Katoliklerle (Falls Road), birlik yani Birleşik Krallık yanlısı Protestanların (Shankhill Road) hâkim oldukları birbirine komşu iki cadde. (ç.n.)

küntülere... Şu kahrolası parayla ilgili bütün manasız düşüncelerden sıyrılmamı, kafa dinlendirmemi sağlıyor. Dolayısıyla şu siktiriboktan üniversite bir işe yaradı, en azından; pek başka bir işe yaramadı gerçi ama o günlerde iyi bir fikir gibi gelmişti. Hiç değilse İrlanda'dan ayrılmama vesile oldu. Ah, kahretsin ne fark eder ki, ha? Taşları ve kayaları ve yer şekillerini bu yüzden seviyorum çünkü her şeyden taşlar sorumlu; ilk neden onlar, Tanrı gibiler. Ne zaman bir parça granit görsem aklıma "babam" gelir. Granit içindeki parlak kırıntılar babamın ellerine ve botlarına ve şapkasına yapışıp kalmış balık pullarını hatırlatır... Her şeyin birbiriyle bağlantılı oluşu acayip şaşırtıcı. Dünya çok inanılmaz gerçekten.

Üniversitede bunun dışında bir şey daha kazandım gene de. Sınıfımda biraz kafayı üşüten bir herif vardı. Şey, doğrusunu söylemek gerekirse epeyce, hatta *feci* üşüten... Aklını kayalar ve jeoloji, yer şekilleri, doğa tarihi vesairle acayip bozmuştu. Kayaların nasıl insan hayatını belirlediği ve bunun gibi türlü türlü deli saçması hakkında palavralar atıp tutardı. Bu bölge hakkında da tuhaf bir kılavuz yazmıştı, Aberystwyth hakkında yani. Yayınlatmaya çalışmış ama tonla yer bunu geri çevirmiş ve bu onu daha da kötüleştirmişti. Sonunda aklını kaçırdı. North Road'daki hastaneye bir giriyor bir çıkıyordu. Her türlü eczayı kullanıyordu, hem reçeteli hem de yasadışı olanları. Herkese ateş püskürüyor ve sokaklarda herkesin gözü önünde altına kaçırıyordu... basbayağı acınacak bir haldeydi, hakkaten acayip. Kılavuzunun bir fotokopisi var bende, evimde sakladığım ve garip mi garip düşüncelerle dolu. Arada sırada hâlâ okuyorum ama... şey, doğrusunu söylemek gerekirse birazcık yavan buluyorum. Azıcık sıkıcı. Bu herif, gerçi sonunda boğuldu galiba; şey, *cidden* boğuldu, bunu biliyorum ama intihar mıydı kaza mıydı kimse bilmiyor. Zavallı gerzek. Artık ismini bile hatırlamıyorum... Deniz kıyısındaki bu küçük kasabaya kapılan bir kaçık daha işte. Ve burası sürüsüne bereket insanı çekiyor galiba.

Böylelikle: Üniversitede geçirdiğim günlerde elde ettiğim diğer şey buydu; aklına bir takım acayip saçma sapan düşünceler gelenin bir tek ben olmadığımın ispatı, Tanrıya şükür.

Tepeden kasabayı, kaleyi ve limanı ve onların arkasındaki kıvrıla kıvrıla uzanan kordonu seyre daldım. Kasabanın etrafındaki tepeler bana Donegal'ı, çocukken arkadaşlarımla kamp kurmaya gittiğim zamanları hatırlatıyor. Ne kadar da yeşil bu tepeler. Donegal'a benziyor; ancak bıkıp usanmadan sürekli gölge eden sarhoş bir annenin bulunmadığı bir Donegal'a.

Cep şişesinden dolu dolu bir yudum daha içip bir tane daha sarma tüttürdüm. Aşağıdaki kasabada dolanıp duran insanların hepsi ne kadar da minicik ve böcek gibi görünüyorlar. Handiyse burada kestirebilirim cidden, uyuyakalabilirim adeta... ayrıca bal gibi de dinlenmeyi hak ettim. Herhangi bir herif fena halde dinlenmeyi hak ettiyse, işte o benim. Uzun bir süre önce kahrolası kıçımı kaldırıp hayatıma dair acayip olumlu bir şey yapmadım mı? Harbiden yaptım. Bana yaramayan bir yeri (hem Donegal'ı hem de *üniversiteyi*) terk ettim, bir inşaatta çalıştım, bir daire, iyi bir kadın buldum... Buraya ilk geldiğimde cebimde tam otuz sterlin vardı. Yerde yattım, kahrolası evsizler yurdunda ayyaşlar birlikte; kumsaldan topladığım kahrolası yosun ve yengeçlerle karnımı doyurdum... Marc gibi, Llanilar'daki herif gibi: İşsizlik ödeneği alma hakkını kaybettiğinde sırt çantasındaki bir araba aküsünün beslediği bir aydınlatma uyduruverip geceleri nehirlerde kaçak alabalık ve somon avlardı. Bir keresinde ben de onunla gitmiştim, acayip inanılmaz bir manzaraydı. Şöyle ki: Işık demeti nehrin karanlık sularını tarıyor, adam da bir araba anteninden yapılmış bir mızrakla balıkları zımbalıyordu... Kısa bir süre bundan acayip iyi para kazandı, tabi kendini toza kaptırmadan önce. Onu epey bir zamandır görmüyorum. Laura'nın cüzdanından bir miktar para aşırdığında ona siktir çekmiştim. Aşağı yukarı on papel kadardı galiba. Hayal meyal Laura'nın ona bir beşlik daha verdiğini hatırlıyorum, herhalde bu onu defetmek içindi sadece... O iyi

bir kadın, Laura yani, hiç mi hiç şüphesiz, bazen öfkelendiğinde bana annem gibi acayip bağırsa bile. Canımı burnumdan getiriyor ama elbet bunu sineye çekebilirim. İstisnasız her şeye alışırsın. Hiç şüphen olmasın bal gibi alışırsın.

Evet, öyle yapacağım; sarmamı tüttüreceğim, azıcık burada duracağım, birkaç bardak bira için kasabaya ineceğim, çay saati civarında eve gidip işten döndüğünde yemesi için Laura'ya güzel bir şey pişireceğim. Artık hiç değilse buzdolabımızda yiyecek var; birçok defa, bir hayli çok defa hiçbir şey olmazdı. Yemekten sonra da yatağa gireceğiz ve ben onu kendinden geçinceye kadar düzeceğim, isterse yani. Ve ha siktir, emin ol, o kadını düzmeye bayılıyorum; onu bir görsen, Tanrım, enfestir, böyle meme görmemişsindir, Tanrım... "Göğüs" gibi kelimeler onları anlatmaya yetmez; onlar şeftalidir, *şeftali*... Göz alıcı bir kadındır benim Laura'm. Tanrım, aynen öyledir. Patates kızartmalarımı onun külotundan yiyebilirim hakkaten.

Az biraz sertleşmeye başladı, düşüncesiyle falan ve tekrardan arkamdaki abidenin farkına vardım; koskocaman bir çük gibi gökyüzüne doğru dikilmiş duruyor. İçimden güldüm. Bak bu kutlamaya değer bir şey, sanırım. Harbiden.

***

Abergynolwyn'e kadar yol uzun ama olsun; ben kasetçalar ve koltuk arası dolabındaki dörtlü *stout* paketinin sorumluluğunu yüklenirken arabayı Laura kullanıyor. Zavallı araba artık rezil bir halde. Alt tarafı bir Citroën CV bu, dolayısıyla baştan beri berbattı sanırım ama insanı A noktasından B noktasına götürüyor hani ve arabalar başka ne halt içindirler ki? Eskiden ta buralarda Abergynolwyn'de otururduk, Laura ve ben. Hatta tanıştığımız yer burasıydı; Galler'e ilk ayak bastığım zamanlarda buradaki eski polis karakolunda yaşıyordum, bekâr odasına dönüştürülmüş hücrelerden birinde yani. Garip bir deneyimdi hakkaten; bol bol hapse düştüm ama so-

nunda kahrolası bir hücrede ikamet edeceğim hiç aklıma gelmemişti. Bu yerin bahçesi de cezaevi havalandırma avlusuna benziyordu; etrafı duvarla çevrili, çakıllı minimini bir arazi parçasıydı ve çakıllı zeminin altında duvarın dibinde bahçeyi çepeçevre dolaşan oyulmuş bir yol vardı; yıllarca volta atıla atıla oyulmuştu. Mickah, bu yeri paylaştığım herif, hâlâ buralarda yaşıyor ama artık başka bir evde. Nitekim bu akşam oraya gidiyoruz, Mickah'yı ziyarete. Bu civardaki manzara insanı acayip afallatır hakkaten ama artık hava zifiri karanlık, dolayısıyla hiçbirini göremiyorum.

Buraya geri geldiğim için kendimi az biraz tuhaf hissediyorum. Bunu çok sık yapmam... Bir keresinde Colm'un söylediği bir şeyi hatırlıyorum, şey hakkında muhabbet ederken, bilmiyorum, sevdayla falan filanla ilgiliydi galiba; nasıl kaçınılmaz bir şekilde zamanla kaybolacağı veya benzeri bir saçmalığın daniskasıydı. Şu adam da bazen tonla mavra atar. Ama önem verdiğimiz şeylerle dolu yerlere habire nasıl geri döndüğümüzden söz ettiğini hatırlıyorum, anlarsın ya, öpüştüğün, seviştiğin, her ne halt yediysen... Suç mahalline dönen caniler gibi, demişti Colm, ya da boğazladığı tavuklarla dolu kümese geri gelen bir tilki gibi. Ben de biraz böyle hissetmeye başladım şimdi hakkaten ama nedenini sahiden bilmiyorum. Laura'yla beraberim. O burada, yanı başımda, arabanın içinde, bu yüzden sanki kaybettiğim bir sevgilimin yaşadığı yeri ziyaret ediyor olamam, yoksa olabilir miyim? Yo, bu Colm ve onun boş lafları olsa olsa. "HEMEN HIZ KESİN" işaretinin bulunduğu bir yol çalışmasının yanından geçtik ve aklıma buraya geçen seferki gelişimiz düştü. Colm da bizimle birlikte arabadaydı. İşareti görünce şöyle demişti:

—A... bakın! Ne diyor —"HEMEN HIZ KESİN". Eh peki, biz kim oluyoruz ki Dyfed İl Meclisi'nin emirlerine aldırmayalım?

Ve ardından yanından hiç ayırmadığı amfetamin* kesesini okşamaya başlamıştı. Şu Colm bazen acayip cevherler yumurtluyor... düşünüyorum da, bu çocuk Blarney Taşı'nı** öpmekle kalmamış, düpedüz onu *becermiş* de.

Köyün içinden bütün eski yerlerin, polis karakolu dairelerinin, küçük dükkânın, birahanenin yanından geçtik... Eskiden çalıştığım, kara yosunu topladığım yamacın; ölü bir koyunun karnından çıkan gelinciği gördüğüm çalılığın; yaşlı herifle dövüşüp diz kapağını çıkardığım okul bahçesinin; altında Batty'nin nerdeyse kendi kusmuğunda boğulmak üzere olduğu köy saatinin; Laura'yı gece yarısından hemen sonra papatyalar ve koyun gübresi arasında ilk defa, oh be, becerdiğim çayırın... Bütün eski yerlerin yanından. Hâlâ duruyorlar.

Tıkırdattığımızda kapıyı Mickah açtı ve köpeği Trapper dışarıya fırladı; üstümüze çıkıp bizi yaladı. Çok harika bir köpektir Trapper; bütün köpekler gibidir, koşulsuz kuyruk sallar. Elbette zaman zaman hepimizin azıcık buna ihtiyacı yok mu?

—Kimler gelmiş, siz ikiniz! Girin içeri, Tanrım, girin içeri.

Onu takip edip tam bir gri pamuk helvası kadar yoğun bir ot bulutunun içine girdik.

—Görüyorum ki hâlâ baca gibi feci ot tüttürüyorsun Mickah, ha?

Kollarını salladı, —Ne bekliyordun ki? dedi, pişmiş kelle gibi sırıtarak... Sağlam heriftir Mickah. Gidip buzdolabından soğuk bir kutu Guinness getirdi ve şöminenin önünde oturup her türlü saçma sapan konu hakkında sohbet ederken bir sarma hazırladı. Laura hemen zom olup Trapper'la konuşmaya başladı; orada oturmuş, sahiden, kulaklarını dikmiş dinliyor, söylediği her bir kelimeyi anlıyor, bundan çok eminim. Laura'nın arkasındaki odun alev alev yanıyor; o da bu ateşin ışığında harika görünüyor. Bu ışıkta *her şey* harika görünüyor.

---

* Argo lügatinde amfetaminin adlarından biri de İngilizce "*speed*" kelimesinden bozma "spid", yani "hız"dır. (ç.n.)

** Efsaneye göre İrlanda'daki bu taşı öpenlerin ağzından bal damlar. (ç.n.)

—Her neyse Mickah, ambarın duruyor mu?

Başını salladı. —Neden?

—Şey, dedim, bu ziyaretle ilgili falan asıl konuya dönerek, —bir grup insanı toplayıp belki hafta sonunu falan orda geçirmeyi düşünüyorduk, tabi bu sana uyarsa.

—Mükemmel. Sorun değil. Ancak eskisinde kalamazsınız, anladın mı, büyük olanda? Çünkü orda bir şey yetiştiriyorum şu sıralarda. Yenisini kiralayabilirsiniz ama.

Eyvallah. Peki eskisinde ne var o halde, sanki bilmiyormuşum gibi?

Sırıttı. —Gelin göstereyim.

Hepimiz, Trapper dâhil, evin arka kapısından ambarına doğru Mickah'nın peşi sıra gittik. Aynen tahmin ettiğim gibi ambar müthiş bir Hint keneviri serasına dönüştürülmüştü, minyatür bir balta girmemiş ot ormanına. Tanrım, amma da harika bir manzara.

—Ayrıca o bildiğiniz sıradan bir ot değil, katiyen, dedi Mickah. —Buradaki cephane buz gibi acayip güçlü, insanı fena halde uçuracak süper bir cıgaralık. Tam bir âlâsının âlâsı *uçuş* cıgaralığı demeliyim. Bu cephaneye uzaktan yakından benzer bir şeyi asla tüttürmemiş olacaksınız. Man Adası'na son gidişimde elime bir miktar çelik ve tohum geçti de.

—Tanrım.

Elimi yapraklara sürüp kokusunu içime çektim. Şaşırtıcı bir şey. Sanki burada ortalıkta dolaşan bir uğultu var, küt küt atan bir şey; vahşi bir hayvanın ininde veya bir yeraltı füze rampasında veya öylesi bir yerde dikilip duruyormuşum gibi hissediyorum. Ürkütüyor ama bir bakıma aynı zamanda heyecan da veriyor.

—Evde bir miktar kurutulmuşu var. Size bir içimlik veririm.

Böylece tekrar evin içine girdik ve Mickah cıgaralık sardı. Galiba yetmişlerin sonundan beri falan içiyor ve bu cephaneye o kadar çok bağışık ki her bir sarmaya iki grama yakın koydu. Fark etmeliydim aslında ve geri çevirmeliydim ama spid konu-

sunda Colm ve Mags, içki konusunda da Mairead gibi, bir fırt esrara asla dayanamam.

İçime çektiğimde kahrolası genzimi yaktı. Laura reddetti çünkü arabayı o kullanacak; dolayısıyla Mickah'yla ben başbaşa tüttürdük. Tadı da kokusu da, bilmiyorum, limon otu şurubu falan gibi; insanın içini bayıltıcı, şekerli ve çabucak matiz gibi zom oldum. Bu izmarit söndürmek için kullanılan bir *Rizla* paketinin üstündeki ve nemli sigara kâğıdının altından belli belirsiz görünen barkod izini süzgeçten geçirirken kafama dank etti... Barkod. Zom oldum. O kadar feci zom oldum ki, yani sahiden sahiden sahiden zom; korkutucu bir şekilde zom, asit kafası kadar zom, şeytanca zom (hayır hayır şeytanca değil), nerdeyse kafayı acayip sıyıracak kadar bariz zom... Bağırsaklarımı öyle bir çalıştırdı ki sıçmam lazım, acilen falan, yani altıma kaçırmamak için kendimi zor tutuyorum, derken Trapper'ın bir zebani gibi nefes aldığını ve salyasının aktığını ve hırıldadığını fark ediyorum, çok gürültülü, felaket aşırı gürültülü, *acayip* gürültülü... Ayrıca şöminedeki ateş dehşetli sıcak; beni kavuruyor, derimi fiske fiske kabartıyor. Bu yüzden ateşin önünden kaçıyorum; kıçın kıçın falan gidiyorum ama bu hareketim bana zevzekçe ve kötürüm olmuşum gibi ve her nedense falsolu geliyor. Mickah bana laf anlatıyor ve ben dikkatimi söylediklerine vermeye çalışıyorum ama tek bir kelimesini bile anlamıyorum. Bir dizi öksürük ve homurtu ve gurultu sesi çıkartıyor ki elbette bu hiç mi hiç iyiye çekilemez. Kahretsin bu adamın nesi var be... laflarından "tam elli kere suratına" gibi bir şey çıkarıyorum ama bu hangi bağlamda acaba? Gerzek ne demek istiyor ki? Sapıkça ve hiç su götürür yeri olmayacak şekilde netameli gibi geliyor, belki de delirmek böyle bir şey, aklını acayip kaçırmak. *Ben* burada fena halde aklımı kaçırıyorum hakkaten... Buradan çıkıp gitmem lazım; çabucak ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Kabalık gibi görünür; Mickah hıyarın teki olduğumu düşünebilir. Üstelik kahretsin yerimden kalkabileceğimden bile emin değilim. Hareket eder

etmez kaslarım gevşer ve altıma yapabilirim. Ah Tanrım. Bilmiyorum. Ne. Ha siktir. Ha siktir. Ne yapacağım –

—Liam. İyi misin?

Başımı kaldırdım, Laura da bana doğru eğildi falan ve yüzü çok kocaman ve çok kırmızı. Tanrım ben –

Normal davran normal davran sadece normal davran kahretsin sadece normal bir şey söyle –

—Mickah nereye gitti?

Tanrım bu benim sesim miydi? Tam bir kurbağa gibi ses çıkardım sahiden.

Cırtlak. Cııııııııııııırtlaaaaaaaaaaaaaaak.

—Tuvalete gitti. Kalkmak mı istiyorsun? Betin benzin kireç kesildi.

Hareket ettiğimin farkına bile varmadan ayaklandım ve ön kapıdan çıkıp gittim. Laura bağırarak Mickah'ya bir şey söylüyor. Bense arabadayım, başımı montumun içine sokuşturmuş oturuyorum; serin derisi insan hayatını tehdit edecek ölçüde ateşler içinde yanan yüzümü sıkıca sarıyor. Nasıl yaparım nasıl yaparım –

Ne halta –

Annem.

Arabanın hareket ettiğini ve içine birinin binmesiyle bir şekilde alçaldığını hissettim. Laura olduğunu biliyorum ama sanki uyguladığı kuvvet daha büyük, bir bizon falan gibi. Arabada bir bizon var. Başımı kaldırıp baktığımı ve onu orada gördüğümü hayal ediyorum, sürücü koltuğunda bir bizon ve isterik bir gülüşle kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Belki de sadece isteriyi. Tanrım Tanrım Tanrım.

—İyi misin? Neyin var?

Kız kardeşim.

Bacakları.

Fışırdayan ve cızırdayan beynimin meçhullerindeki küçük bir parçasını aklıselime davet etmeyi becerdim. Şu anda kafatasımın içindeki o, tavada kızarıyor: SSSSSSSSSSSSSSSSSSSSS.

—Acayip felaket zom oldum, demeyi başardım mırıldanarak. —Konuşma benimle lütfen, sadece arabayı sür, olur mu.

Sözümü dinledi. Süper cıgaralıkmış. Boş versene.

Arabanın sesi ilk başta huzur verdi; yokuş yukarı çıkarken eziyet edilen bir hayvan misali inlemesi haricinde hafif bir gurultu gibiydi ve galiba kafamı toplamak üzereyim. Alt tarafı bir cıgaralık alt tarafı bir cıgaralık. Tanrım, bu nedenle yüzümü montumun içinden çıkardım ve karşımda acayip büyük bir göl gördüm; üzerine ay ışığı vuruyor, su erimiş kurşun gibi. Keşke suyun kenarında oturabilsem... sadece beş dakikalığına...

—Laura, Tanrım, arabayı durdur ne olur. Dışarıya çıkmam lazım.

—Ne, ben –

—Bırak İNEYİM!

Hızla arabayı yolun kenarına çekti. Bunun üzerine göl kıyısına indim, sazların arasına çömeldim, ellerimi berrak suya daldırdım. Acayip soğuk ama bana o kadar *temiz*, saf geliyor ki... kendimi aptal gibi hissediyorum, herhalde öyle de görünüyorum ama hiç ipleyecek durumda değilim.

—Tanrı aşkına Liam, kötü mü oldun? Neyin var?

—Şu siktiğimin dalyarağı Mickah. Kahrolası içkimin içine trip attı eminim, bal gibi de attı.

Az önce bunu söylediğime inanamıyorum. Tanrım. Acayip geri zekâlıyım, acayip yavşağım.

—Saçmalama şimdi. Biraz fazla zom oldun o kadar.

Parmaklarımın arasından geçerken cama çarpmış gibi çın çın öten suyun içindeki ellerim titriyor. Bir tarafım koskocaman dişleri ve gözleri olan bir şeyin gölden çıkıp bana doğru fırladığını hayal etmemi istiyor ama buna karşı koyuyorum. Futbol topu büyüklüğünde pırtlak donuk gözleri var ve fırlıyor suların içinden –

– dişleri acayip şey gibi –

İyiyim iyiyim. Alt tarafı bir ot, süper cıgaralık. Fazlasıyla güçlü. Bunun birazdan izi kalmaz.

—Geçer, Liam. Laura elini omzuma attı ve bu iyi geldi.
—Sus şimdi. Sakin ol. Az sonra iyi olacaksın.
Ellerim suyun içinde. Umarım. Tanrım şiddetle umarım.

Aklıma geldi. Bir seferinde, birkaç yıl önceydi (Tanrım, zaman ne kadar da çabuk geçiyor), can dostum Belfast'taki yüksek okuldayken bir hafta sonu onda kalmak için oraya gitmiştim; tonlarca içki ve ecza tüketmiş, birazcık şu saçma *Far and Away* filmindeki oyuncuya, adı neydi ya... ha Kidman'dı, Nicole Kidman'a benzer bir Amerikalı öğrenciyi düzmüştüm. Bu kuzunun kahrolası *Noraid** falan gibi zırvalıklar ve amcalarının bu örgüte nasıl bağışta bulunduğuyla alakalı gevezelik ettiğini hatırlıyorum. Hatta İrlandalı olduğunu, çünkü büyük büyükbabasının bir kitapta gördüğü bir Cork kırsalı resmindeki birini tanıdığını veya benzer siktiriboktan ve ıvır zıvır şeyler söylemişti. Lanet olası Amerikalılar ha, bunların nesi var? Ah, galiba hepimizin biraz geçmişe ihtiyacı var, değil mi? Bir tür meşrulaştırmaya... Her neyse, bu kuzu aynen şöyle konuşuyordu: —Ay, ak-sanınıza bayyyılıyorum, biliyor musun? Israrla kar maskesi giymiş *Armalite*** taşıyan herifleri görmek istiyordu, aynen öyle. Bu sayede, tabi ki, ben de fırsatı kaçırmadım –göz göre göre kim kaçırırdı ki?– ve yurttaki odasında ona atladım. Odasının duvarlarında üç renkli bayrak*** ve *céad míle fáilte* [yüz bin kere hoş geldiniz] flaması asılıydı. Her neyse, aklıma Ciaran'ın, yani can dostumun, bir gece peçizine dönerken erler tarafından durdurulup aranması geldi: Ona çok kötü falan davranmamışlar; Birminghamlılarmış sanırım ve zulasını geri vermişlerdi. Oysa bazı amcık kafalılar pekâlâ buna el koyup kendileri tüttürürdü. Ayrıca kamuflaj kıyafetleri giymiş ellerinde büyük silahlar olan herifler, sokaklarda tanklar, feci zırhlı araçlar, helikopter-

* İrlanda kökenli Amerikalıların kurduğu ve açılımı *Irish Northern Aid Committee* [Kuzeydeki İrlandalılara Yardım Komitesi] olan bir yardım örgütü. (ç.n.)
** IRA'in da kullandığı bir otomatik silah markası. (ç.n.)
*** İrlanda Cumhuriyeti bayrağının yanı sıra IRA'yı da simgelemektedir. (ç.n.)

ler görmüştüm. Vitrini patlamış bir dükkân görmüştüm; reçeller önündeki kaldırıma saçılmıştı. Üstü başı dökülen bir grup sakat Protestan görmüştüm, uygun adım yürüyorlardı ("Uygun adım"! Daha çok fena halde topallayarak yürüyorlardı.). Hayatımın resmen en iyi hafta sonlarından biriydi hakkaten. Her şeye rağmen kar maskeli otomatik tabancalı adamları görmedim; onları görmedim ama sanki aklımda onları gördüğüm kalmış. Onları kendi gözlerimle görmediğime eminim. Ne var ki onlar hayatımın gene de bal gibi önemli bir parçası, anılarımın yani. Bu tuhaf değil mi?

Şaraphane tıka basa dolu, müthiş de bir gürültü var –sahnedeki boktan bir *blues* "cover" grubu– ama konuşmalarını hâlâ duyabiliyorum ve şimdi kafa ütüledikleri konu ne, çerez mi? Mairead *Monster Munch*'a methiye düzüyor, Malcolm'sa diyor ki:

—Ha evet, eskiden *Monster Munch*'a sardırmıştım, adeta temel tutmuştum ama gitgide *Discos*'a* doğru kayıyorum. Şimdilik sadece açık havada kamp kurmuş gibiyim, ufak bir çadırda da denilebilir ama çok yakında büyük bir çadır kiralamayı düşünmem gerektiğini öngörebiliyorum.

—Yo hayır hayır hayır, dedi Sioned. —*Discos*? Bu cenabet şeylere *katlanamıyorum*. Basbayağı su toplamış *deriye* benziyorlar aynen öyle.

—*Twiglets*** !

—Ne de onlara. Sioned başını salladı ve hakkaten, sahiden tiksinti duyar gibi görünüyor. —Minicik mağara adamları için üretilmiş sopalara benziyorlar.

—Her zaman *Bombay Mix**** vesaire var tabi ki, diye sohbete katıldı Mairead. —Birkaç şişe şarapla bu şeyden koskocaman bir paket ve ben mutlu mesut bir kızım.

---

* Bir çerez markası. (ç.n.)

** Bir çerez markası. (ç.n.)

*** Geleneksel bir Hint çerezine Birleşik Krallık ve İrlanda'da verilen ad. (ç.n.)

Kabul etmeliyim ki mutlu görünüyor. Muhtemelen akaryakıt yüzünden ama. En azından onu bugün daha erken saatlerde seyahat acentesinden çıkarken gördüğümden daha neşeli gibi geliyor. O beni görmedi gerçi; onun arkasındaydım yani. Yağmur yağmadığı halde kapüşonunu başına geçirmişti; adeta tanınmamak için kılık falan değiştirmişti. Ona seslenecektim ama sanki her hâlükârda görmezden gelecekti; koşar adım gidiyordu, en yakın birahaneye dalıverdi. Ne iş çeviriyordu acaba?

Oradan uzaklaşıp bara yöneldim. Hıncahınç dolu hakkaten. Kendime ite kaka yol açtım. İnsanların felaket boğucu nefesi yüzüme çarpıyor. Avantajları da var tabi ki bu yerin, karınca yuvası gibi kaynarken yani; geçerken kollarını memelere değdirir, çükünü kıçlara sürtersin. Laura annesinin evine gitti; bu yüzden gözlerim fıldır fıldır ama bir şey yapacağımdan değil; sadık kalacağım kesinlikle. Bazıları önüne geleni düzer ama ben asla; ben öyle biri değilim. Ayrıca Laura'yı seviyorum.

Colm barda minicik, güler yüzlü bir öğrenci kızcağızla havadan sudan konuşuyor. Yırtıcı bir kuş gibi kıza abanıyor.

—Hayır, inan bana, dedi kızcağız, —biliyorum çünkü ben bir deniz biyologuyum.

Colm pis pis sırıttı. —Ya, demek öylesin ha? Sırf çevrebilim eğitiminin ikinci yılında seçmeli deniz biyolojisi dersi almadığına emin misin ha?

Kızcağızın yüzü kızardı. Ben de içimden güldüm. Oysa aslında bu kıza kalmış bir şey, değil mi? Kendine deniz biyologu demek istiyorsa bırak desin. Ne olmuş yani? Bunun kimseye zararı yok ki hakkaten yok.

Mags'in konuştuğu korkunç baş belâsı yavşağın aksine. Malcolm ona Anırdak diyor. Sanırım asıl adı Ian. İyi bir isim ama bu, Anırdak yani; çünkü aynen *öyle*. Gülerken tam bir eşek gibi anırıyor ve bunu istisnasız her zaman yapıyor; dolayısıyla bu sanki onun ayırt edici özelliği haline gelmiş. Ayrıca

sahte olduğu o kadar acayip belli ki, sahiden feci sinir bozuyor, iliğimi kurutuyor. Hıyarın teki o. Hepimizin bir yaftaya ihtiyacı var biliyorum, hani kendimize özgü göze çarpan bir tür kişilik özelliğine, kendi kişiliğimize kendimizi inandırmamız için falan ama bu durum onunkini daha az rahatsız edici kılmıyor. Nitekim kulağına doğru kıkırdadığında Mags bakışlarını, kurtar beni bundan be herif der gibi bize doğru çevirdi ama sadece sırıttım ve başımı salladım. Başının çaresine bak Maggie dedim içimden; o amcık kafalıyla üstüne para versen de konuşmam.

Roger da burada, psikopat can dostlarından ikisiyle birlikte: Llŷr ve Ikey. Süngüleri düşük halde bir köşede duruyorlar, herkese kaş çatıp sataşacak yer arıyorlar. Roger bize kırık dökük dişlerini göstererek miskince gülümsedi. Dişleri acayip berbat ve dudağında kocaman beyaz bir yara izi var. Nasıl olduğunu bilmediğim bu iz yüzünden ikide bir dik dik bakıp diyor ki: —*Sen* ne halta öyle acayip acayip bakıyorsun be? Son günlerde tekrar beyazın pençesine düştü; fazlasıyla aptallık ediyor. Kısa bir süre için bırakmıştı ama Roger'ı tanıyorum; o daima cephaneye doğru çark edecek geri zekâlılardan biri. Buna *ihtiyacı* var cidden. Hiç değilse onun havasını alıyor; tabi pompalama peşinde değilse. Umarım, bir gün gerçekten altın vuruş yapar ama sanmam, hiçbir zaman yapmaz. Bağımlılık acayip korkunç bir şey. Aslında, bu bir klişe, biliyorum ama sanırım çoğu insan bunun cidden ne kadar çok korkunç olduğunun farkında değil.

Biramı aldım. Yudumlarken bir yandan da çevreye göz gezdirdim. Tanıdığım bir yüz gördüm.

—Nasılsın Dewi? Cerys doğurdu mu?

Dewi dişlerini göstererek gülümsedi. —Dün ahbap. Nerdeyse cehennemi boylayacaktı. Arabada dünyaya getirdi aynen öyle, Bronglais'e giderken.

—Aman Tanrım. Her şey yolunda mı bari şimdi?

—Ya evet, ikisi de bomba gibi. Minik bir kız. Fiesta.

Gözleri parladı, votkasını bir dikişte içti.

—Fiesta? İçinde doğduğu araba nedeniyle mi?

—Yok be ahbap, anne karnına düşmesine ilham veren kahrolası o miki dergisi yüzünden.

Sırtıma bir şaplak indirdi ve kalabalığın arasından sıyrılarak bara yöneldi.

Phil'in, veremli gibi görünen şu sıska torbacının Roger ve Llŷr ve Ikey'nin yanına gittiğini fark ettim; muhtemelen onlara bir miktar cephane falan satmaya çalışıyor. Kendine çok dikkat etse yeridir, tabi sırtı kaşınmıyorsa. Eğer Roger tozla kafayı bulmadıysa (ve burada olduğuna bakılırsa herhalde değil), o zaman Phil risk altında. Eğer satacak cephanesi var ama Roger'ın parası yoksa, o halde...

Elimde birayla bardan uzaklaşıyorum. Paulie'yi gördüm; Roy ve Mark ve Iestyn'ın yanında delicesine kahkahadan kırılıyor. Bu gece hepsi dışarıda, ha? Bazılarının işsizlik çeki günü. Herkes gülüyor, içiyor... Margaret bile orda. Anıran dalyarağı sonunda başından savmış (kolay iş değil, hele acayip sülük gibi yapışan biri olması bakımından); o bile bu gece daha neşeli görünüyor. Normalde asık suratlıdır; tabi kafası dumanlı falan değilse ki sanırım şimdi öyle, baksana, Allen'a palavra sıkıyor. Laura, Margaret'la Colm arasında bir şeyler döndüğünü düşünüyor ama ben o kadar emin değilim. Olabilir, yani kesin konuşamam falan ama...

Kahretsin, ne önemi var ki zaten?

Tekrar Colm'un yanından geçtim. Şimdi de kızın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve bu da onu güldürüyor. Yüzde yüz flört ediyor. Öyle olsa bile gene de ne fark eder ki? Yaşa ve illaki yaşat derim. Tabi keyfim yerindeyse. Mairead için üzülüyorum gerçi, harbiden. Sevecen, iyi kalpli biri o; gördüğü kötü muameleyi hak etmiyor. Bu berbat dünyada âdet bu olmalı sanırım. İyilik zayıflık gibi görülüyor ve insanlar böylelerinin sırtından geçiniyor. Tanrım, amma da siktiriboktan bir hayat.

Alttaki odaya geri döndüğümde Mairead'in şöyle dediğini duydum:

—Hayır, hayır, *Jacob's Club*[*].

—Boktan bir bisküvi! diye haykırdı Sioned, artık sarhoş ve hareketliydi. Miniciktir, yani Sioned, ama sünger gibi içer; galonuyla[**] götürür. Boğazına düşkündür ama her nasılsa kilo almaz; çırpı gibidir. —Yavaaaaaaan! Eğer tatsız tuzsuz bisküvilere ödül verilse *Jacob's Club* kazanırdı. Hiç şüphesiz. Ben her zaman favorimi, *Penguin*'i[***] tercih ederim.

—İğrenç, dedi Malcolm. —Sadece mankafalar *Penguin* yer.

Öf, Tanrı aşkına. Bu kabak tadı vermeye başladı sahiden de.

Duvara yaslanıp biramı içiyordum ki onu, hayaleti gördüm. Okula birlikte gittiğim, Armagh'da paramparça olan çocuğun hayaletini. Onu Pádraig Bíog diye çağırırdık çünkü adı Patrick'ti ve acayip şişmandı; anlarsın ya, alaycı bir şekilde yani. Gaelce'de "*bíog*" "ufacık" demektir. Okulu bıraktıktan sonra tonla kilo vermişti ve onunla ilgili son haber havaya uçmuş olmasıydı, zavallı hergele. Başka bir masum ölü daha; alt tarafı bir sivildi o. Ancak o şimdi burada, kahrolası şaraphanede, sağlıklı görünüyor ve ne yalan söyleyeyim, azıcık şişmanlamış yeniden. Bu şaraphanede *Guinness* içiyor ve arkadaşlarıyla şakalaşıyor. Hepsi onun gibi ölü mü merak ediyorum. Yüzleri fazlasıyla kireç kesilmiş de... Belki de yanına gidip iki çift laf etmeliyim: Hey, Paddy[****], orası nasıl bir yer, öbür dünya yani? Un ufak olmak nasıl bir şey? Ayrıca geri döndüğüne memnun musun? Hiç pişman değil misin?

Ufak Paddy hayalet arkadaşlarına bir şey söyledi. Dediğini duyamadım ama hepsi birden gülmekten kırılıyor. Ah, gördün mü şimdi? Hayaletler bile hayatın tadına varabiliyor. Ah. Bundan çıkarılacak bir ders var; al işte, bal gibi de var.

...keşke Laura burada olsaydı. O kadar acayip sıkıntı bastı ki.

---

* *Jacob's* adlı bisküvi ve kraker markasının bir ürün grubu. (ç.n.)

** Yaklaşık dört buçuk litrelik bir sıvı ölçü birimi. (ç.n.)

*** Bisküvi markası. (ç.n.)

**** Argo İngilizcede İrlandalı demektir. (ç.n.)

Hepsi togalara* bürünmüş kahrolası bir ahmak öğrenci gü-ruhu gelince partide işler sarpa sardı; bu yüzden biz tavan arasındaki bu odaya çıktık. Ama Roger içlerinden birinin çenesini dağıttıktan, Colm da Mairead'e asılan bir diğerinin başından aşağıya kırmızı şarap döktükten sonra. Herhalde şu anda kahrolası aynasızlara telefon etmekle meşguldürler. Siktiğimin otuzbirci sürüsü onlar be. Lanet olasıca Sharon da bu civarda bir yerlerdedir ve Mairead'den daha fazla para sızdırmaya çalışıyordur hiç mi hiç şüphesiz. Sharon ne zaman sülük gibi ortalıkta dolaşsa hep anlaşılır çünkü Colm'un öfkeden fena halde dişlerini gıcırdattığını duyarsın. Kabahat onlarda diyemem ayrıca, sahiden; tahtası eksik biri şu Sharon. Mairead'in hâlâ niye Sharon'un ağzına etmediğini bilmiyorum. Haddinden fazla terbiyeli hakkaten. Aşırı edepli.

Her şeye rağmen, şey, bu tavan arası elbette hoş. Bir tür dekor gibi görünüyor, sanki bir film falan için kurulmuş. Mairead ve Sioned "Bunch of Thyme"** şarkısını söylüyor; geri kalanımızsa çevrelerinde oturmuş onları dinliyor ve seyrediyoruz. Malcolm'sa bir CD kutusunun (Meatloaf'unki, fark ettim; zaten olsa olsa en çok bu işe yarar) üstünde toz boy etmekle meşgul. Colm bağdaş kurmuş, başı öne eğik, sigaranın birini söndürmeden diğerini yakıyor; dört gün boyunca abandığı spidden sonra aldığı diazepamla içi geçip duruyor. Paul alt kattaki yatak odasından arakladığı gitarı tıngırdatarak eşlik ediyor. Burası hakkaten hoş; bağlantımız yok, izole haldeyiz, güvendeyiz.

Margaret bir şişe çalıntı şarap daha açtı; Colm ve Malcolm yanımızda yukarıya çıkaralım diye bir çöp torbasına mutfaktan ağzına kadar akaryakıt doldurmuştu. İyi akıl ettiler.

* Bol ve kıvrımlı antik Romalı kıyafeti. (ç.n.)

** Adının anlamı "Kekik Demeti" olan bir İrlanda halk şarkısı. (ç.n.)

Siiiiiiiiiz ki hayatınızın bahaaar-ındasınız
Daima sakın-ın, bahçe-nize el değme-sin,
Hiiiiç kimsenin kekiğinizi* sinsice almasına
mey-dan vermeyin.

Acayip güzeller, ikisi de, acayip nefes kesiciler hakikaten. Sesleri duman altındaki odada kuşlar gibi havada süzülüyor.

Göz açtıran çabucak etkiledi ve kafa derim karıncalanmaya başladı.

Laura biraz daha şarap açmaya koyuldu.

Daima sakın-ın, bahçe-nize

TINNN! Gitarın tellerinden biri kopunca herkes kahkahayı bastı. Düşünüyorum da, paçayı kurtarırlar; hepsi, istisnasız her biri. Hepsi acayip birer felaketzede, gözlerinden okunuyor. Orada kotu kusmuk içinde bir köşede sızmış senin şu Roger bile; evet, o bile, harbiden, "felaketzede" olduğu fazlasıyla üstünden akıyor.

Geçen gün ne arıyordum ya, kaputlardı galiba. Her neyse, ne halt idiyse onları ararken tespihimi buldum, çekmecenin içinde, dürülü çoraplarımın altında. Ordaydılar işte. Aklıma bile gelmemişlerdi... çok çok uzun zamandır. Ve Tanrı beni affetsin, onları gördüğümde bir an için düşünebildiğim tek şey geçen hafta keşfedip de seyrettiğimiz Paulie'nin şu porno filmindeki şişko kızın, Çinli kızın kıçına tıktığı boncuklardı. Film gardırobun arkasına gizlenmişti; onu Malcolm buldu. Her şey ama her şey bir yana Malcolm'un şifonyerin arkasında ne işi vardı sorma; çünkü hiç mi hiç bilmiyorum yani.

Gene de, Tanrım... tespihim.

Yatağımın ucunda çadır kurmuş halde oturuyorum, sağ elimin parmaklarıyla da tespih çekiyorum.

* Bekâret, iffet, saflık, vb. yerine kullanılan edebî kelâm (örtmece). (ç.n.)

Siktir. Tanrı beni affetsin. Tespihim.

Öff! Bundan acayip usandım. Bu amcık kafalılar bana saf ve idealist diyorlar; artık bana bundan feci gına geldi. İnsanlar bunu çok sık dile getirdiklerinde bu bir yafta gibi olur, ayırt edici bir özelliğe dönüşür; hani şöyle bir şeye: Liam mi? Şu idealist İrlandalı herif mi? Bu tepemi attırıyor sahiden. Özellikle de şu kahrolası Malcolm; eğer onun dünyanın-sonu vahyi zırvalarına katılmayı reddedersem, ona göre ben safım. Sadece saf değil, başkalarında sürekli kusur bulan biriyim de aynı zamanda. Lanet başını arkaya atıp şöyle bir tepeden falan bakar ve benim hakkımda insanları yargıladığım yargısına varır. Kahretsin bunda akla sığan bir şey var mı, ha? Hem, her neyse, ben bunlardan hiç mi hiçbiri değilim. Kesin olan şu ki ben çoğu amcık kafalıdan çok daha iyimserim. Çoğunun sandığı gibi vaziyetin iflah edilmez ölçüde iç karartıcı olduğuna inanmıyorum.

Her neyse, boş ver. Bugün Avrupa Zafer Günü; gazeteler de televizyon da bundan geçilmiyor. Her tarafta patlamaların ve uçakların siyah beyaz, grenli filmleri ve bu Gün'ü anmak için yapılan daha eski geçit törenlerinin, bere giymiş ve madalya takmış, her yıl yaşlandıkça yaşlanan morukların çekimleri var. Sonuncusu Colm'la Mairead'in peçizindeki televizyonda gösteriliyor. Gerçi sesi kapalı ve akla zarar bir tekno çalıyorlar ama aslında gümbürtü ve elektronik taşkınlıklarıyla bu uygun bir film müziği. Laura'yla birlikte içeri girerken Colm başını kaldırıp bize baktı, gözleri kan çanağı gibiydi. Görünüşüne bakılırsa çoktan tam küfelik olmuştu.

—İyi misin?

—Evet, dedi ama bana tam tersiymiş gibi geldi. —Haftalardır arpa suyu içip duruyorum dostum.

Mairead —Tabi tabi ona ne şüphe, diye homurdanır homurdanmaz Colm çenesini kapatması için onu tersledi. Eyvah, dedim içimden; o berbat gecelerden biri daha.

Biramı gidip bir şişe Martini ve bir pintlik* süt ve bir tabaktaki küflenmiş bir şey dışında bomboş olan buzdolabına yerleştirdim. Laura için Martini koyup kitap dolu, ot dumanı ve Colm'un sıçanı Veba'nın kafesinden gelen pislik kokulu salona götürdüm. Zavallı keratacık, temizlik yüzü görmüyor; kendi boku içinde öylece yaşıyor.

Colm diyor ki: —Kahrolası dünyanın sonuymuş gibi gelmiş olmalı. Yani düşünsenize, Tanrım, hava saldırıları, atom bombaları, Nazi Soykırımı... siktir, dünyanın *sonuydu*; tam anlamıyla asla izleri silinmeyecek bir felaketti. Kahrolası tarihin sonu, kahrolası her şeyin sonuydu.

—Siktir git, dedim yere otururken. Böyle konuşmalar kafamı bozuyor. Yani zavallı kız kardeşimi göz önüne alırsan, o bile bir şekilde kendine geldi. Tabi ki. Ve hâlâ hayatta değil mi yani? Ya da Roger'ın can dostu bile, ihtiyar Bill... Colm'a bunları anlatmadım elbette. İçinde bulunduğu ruh haliyle konu hemen ötenazinin faydaları vesaire üzerine bir tartışmaya kadar gider. Aksine dedim ki: —Tabi, büyükbabacığım kendini toparlamadı mı, ha, hem de gırtlağına kadar işin içindeydi. Çölde, Afrika'da.

Colm devam etti: —Evet, benimkiler de. İkisi birden; biri Girit'te iki kere Naziler tarafından yakalanmış ve iki seferinde de kaçıp kurtulmuştu. Diğeri de temerküz kamplarından birindekileri ilk özgürlüklerine kavuşturanlardandı. Hangi kamp bilmiyorum ama. Sarhoş olmadıkça bundan asla söz etmezdi. Hiç de bunu kastetmemiştim zaten. Konuyu kişisel düzeyde ele almıyordum, bir türü, bir ırkı kastetmiştim. Naziler ve yaptıkları, insanlığın mükemmelleştirilebileceğine dair zerre kadar da olsa inancı etkin bir şekilde ebediyen ortadan kaldırdı. Sen bunu anlamayacak kadar safsın.

—Hay Tanrım, *sen* sakın ağzını açayım deme!

—Tanrım sadece fena halde dalga geçiyordum, hayret bir şey. Hemen kelin kızmasın öyle, yoksa peruk takmak zorunda kalırsın.

* Yaklaşık yarım litreye denk sıvı ölçü birimi. (ç.n.)

Aslında biliyorum böyle konuşmamalıydım. Eğer ciddiye alınmak istiyorsan kişiselleştirmemelisin ama elimde değil. Saf olmakla ilgili gırdı gene tepemi attıran. Neyse ki Colm eşek şakasını kaldırabiliyor.

—*Ben* bir perukla! dedim. —*Ben*! Tabi tabi, başından biraz daha saç dökülürse buna asıl *senin* fena halde ihtiyacın olacak.

Ağzından tek bir ses çıktı: —Hah. Gayet ifadesizdi.

—Otuzuna varmadan damdazlak kalacaksın. Kafan bilardo topu gibi parlayacak. Birahanelerdeki bilardo masalarından uzak durmalısın; ne olur ne olmaz, birisi kafanı deliğe sokmaya çalışabilir.

—Böğürtü.

Şafağı atmış gibi görünüyor. Gözlerini devirmiş halde.

Mairead yağır bağlamış sehpanın üstünde bir sarma hazırlıyor. Üzerinde teneke kutular ve nerdeyse boşalmış bir *Bushmills* şişesi var; herhalde ikisi başbaşa verip hepsinin son bir saat içinde falan dibini bulmuşlar. Colm'a sırf caz yapmak için geçen sefer Donegal'deyken babama Colm'un nasıl başının etrafındaki dölüt zarıyla birlikte doğduğunu anlattığımdan söz ettim.

—Balığa çıktığında uğur getiresin diye bir dahaki sefere buraya onunla birlikte gelin dedi. Bütün balıkçılar teknelerinde senin gibi birisini bulup çalıştırmaya gayret ediyorlarmış.

Colm sadece başını salladı. —Evet, güya boğulmaya karşı şerbetliymişim falan filan gibi zırvalar da var. Nineme göre öyle en azından. İçkisinden büyük bir yudum aldı. —Elbette daha hiç boğulmadım; dolayısıyla bunda bir doğruluk payı olmalı sanki.

Ardından kalan içkisini bir şeyler ispatlamak istermişçesine bir dikişte içti; ama anladıysam arap olayım. Muhtemelen kendi de bilmiyor. Bu herifin, hatta herhangi birinin aklından neler geçtiğini kim bilebilir ki? Hepimiz birer muamma değil miyiz zaten?

Colm bir bardak viskiyi midesine indirdi, Mairead de ona işitemediğim bir şeyler mırıldandı. Kanepeden ok gibi fırladı ve koşar adımlarla odadan dışarı gitti. Colm arkasından bağırdı ve sehpanın altından bir süt kabı, şu iki pintlik plastik nesnelerden falan çekip çıkardı ve Mairead'in gittiği yöne doğru odanın karşı tarafına fırlatıverdi. Kap duvara çarpınca yarıldı ve içindeki süt her yere, kitapların, halının, sıçanın üstüne saçıldı. Bir kısmı TV ekranındaki ihtiyar askerin buruşuk yüzünden aşağıya aktı, bir kısmı da Laura'nın saçlarına sıçradı.

—Ay, Tanrı aşkına!

—Pardon, diye homurdandı Colm. —Senin üstüne sıçratmaya niyetim yoktu. Şuradaki lanet dallamayı hedefliyordum.

Mairead odaya elinde bir bardak Martini ve ağzında kocaman bir sarmayla geri döndü. Colm'sa Mairead'e elindeki bardağı yüzüne falan çarpmak üzereymiş gibi baktı.

Kollarımı hava kaldırıp ayaklandım. —Bakın, Tanrı aşkına, bu saçmalıklara, bu zırvalıklara bir son verin. Dışarıya çıkıp bir yerlere gideceğimizi sanıyordum.

Nitekim çıktık. Laura dosdoğru eve dönmemizin daha iyi bir fikir olduğunu kulağıma fısıldadı ama ben hayır niyetine başımı salladım. Colm'un biraz sakinleşmeye ihtiyacı var, o kadar. Bakışları kimi zamankine benzer bir hal almış; harbiden yerinde duramaz bir vaziyette. Sanki günlerdir kafa yapmış gibi ve Mairead de bu yüzden azıcık kudurmuş falan ve yakında, birahanede biraz daha akaryakıt içildikten sonra her şey durulur. Her şey kendiliğinden yoluna girer.

Dairenin dışında, yolda, Colm ve Mair önden gitsin diye ben ve Laura arkada kaldık. Colm'un arada sırada Mairead'i omzundan falan iteklediğini görüyorum ama Mairead Colm'a hiç aldırmayıp yürümeye devam ediyor. Kollarını kavuşturmuş hiç oralı bile değil. Ah, amma da soğukkanlı olabiliyor şu Mairead. Kasaba boyunca şaraphaneye kadar bu tutumlarını sürdürdüler. Mairead'in bu dayanıklılığına duyduğum hayranlık ilk değil. Ayrıca Colm'un onca saçmalığına neden katlanı-

yor bir defa daha hayret ediyorum. Onda *benim* kesinlikle görmediğim bir şey görüyor herhalde. Şüphesiz zaman zaman çok gırgır biri hakkaten ama onunla bir arada yaşamak? Tam bir kâbus olurdu. Çok yazık. Sanırım bu felakete bir davetiye, her ama her yönüyle. İki ayyaş üşütük birlikteler.

Şaraphaneye vardığımızda Colm'un oraya çoktan gelip Iestyn'la birlikte avluda oturduğunu gördük. İkisi birden masanın üstüne dökülmüş birayı yalayan minik bir kedi yavrusunu izliyorlardı.

—Bak şuna hele, dedi Iestyn. —Küçük bir alkolik bebek kedi. Korkunç sevimli, değil mi?

Kedinin kulağına doğru eğilip —PİSSSSSSSST! dedim. Kaçtı gitti. Ne Laura ne de ben kedilere tahammül edemeyiz; o kadar kana susamış keratalar ki. Yaradılışları böyle, biliyorum, ama eziyet edip öldürdüklerine hiç mi hiç fark gözetmiyorlar.

—Hay, seni kahrolası dangalak seni, diye haykırdı Colm. Kedileri sever; *işte* bu çok şaşırtıcı değil mi, ha? —Ne diye bu haltı yedin ki?

Onu görmezden geldim. —Mairead nerde?

Omuz silkti. —Ne bileyim. Sikimde de değil ayrıca.

—Bara gitti Liam, dedi Iesytn. Ben de ona yakında yeni bir parti yapmayı planlayıp planlamadığını sordum.

—*Yok* ya, dedi. —Hâlâ duvarlardaki *son* seferden kalma kan ve kusmuğu ovmakla meşgulüm.

İçeri girdim, aldığım içkilerle birlikte masaya geri döndüm. Bu gece sakinim; sakin ve sessiz ve iyiyim. Belki de burada buna ihtiyaç var; hergelenin bunun her an olabileceğinin korkunç işaretlerini veren kahrolası bakışları yüzünden Colm'un zıvanadan çıkmasının önüne geçmek için. Bu çocukta acayip marazi bir şey var, aynen, benden söylemesi. O Mairead'i boşluyor, Mairead de ona aynı şekilde davranıyor, üstelik ikisi birden gitgide dut gibi, zilzurna sarhoş oldukça. Her ikisinin de ettiği lafların tek kelimesini bile nerdeyse anlamıyorum ama daha sonra, bana doğru giderken el ele tutuştuklarını görüyorum.

Laura'yı dürttüm. —Baksana.

Başını sallamakla yetindi.

—Derdin ne, *dilini* kedi mi yedi, ha?

Somurttu ve başını salladı. —Bir şeyim yok, Liam. Kes artık, tamam mı?

Tanrım. Aksilikler üst üste geliyor. Canım burnumdan çıktı ama karşı koydum. Hiçbir anlamı yok. Her şeye rağmen gene de, kahretsin neden boş veremiyor ki? Colm ve Mairead didiştiyse ne olmuş yani? Yıldızları barıştı artık, birbirlerinin gönlünü almadılar mı? Tanrım... Laura'nın elini bıraktım. Hiçbir şey söylemedi.

Yukarı doğru giderken Colm bir dilenciyle konuşmak için durdu, hani şu üstü başı yırtık pırtık mohikan tıraşlı sarışın ve iple bağladığı sıska köpeği. Bu yeni biri; ona daha önce rastlamamıştım ama her geçen gün sayıları artıyor. Colm ona bir şilin verdi.

—Delikanlıya verecek yirmi penin* de mi yok, Liam? diye de beni aşağıladı.

Başımı salladım. —Meteliksizim bu yüzden.

Uzaklaştık ve biraz ilerleyince Colm konuşmak üzere dudak sarkıttığı yüzünü bana çevirdi. Öyle mi, diye düşündüm. Kahretsin, hadi bakalım. Tam bir mil uzaktan bile ne diyeceğini tahmin edebiliyorum.

—Seni mıhsıçtı dangalak seni. Zavallı köftehora neden bir şilincik vermedin? Zavallı herifin evi barkı yok.

—Şüphesiz, dedim, —parayı gidip içki için harcayacaktır.

—Peki, ne var bunda? Bu niye çok kötü bir şey olsun ki? Canı bunu istiyor, Tanrım, sefil hayatını birazcık iyileştirecek herhangi bir şeyi. Kahretsin bu gece gidip uyuyacak bir yeri bile yok. Hem de *bu* havada.

—Eminim işgal edilmiş binalardan birinde bir yer bulacaktır.

---

* Sterlinin yüzde biri değerindeki para birimi. (ç.n.)

Colm sadece başını sallayıp gözlerini kaçırdı. Ben de başka bir şey söylemedim. Colm Doğrucu Davut şapkasını takmıştı ve ben bu konuyla ilgili bir tartışmaya girmeyi reddediyorum. Sonuç: Hiç kimsenin vakitsiz ölümünü hızlandırmaya yardımcı olmayacağım. Tabi, eğer dilencinin parayı yiyeceğe harcayacağını bilseydim, elbette avucuna lanet bir beşlik koyardım ama yapmaz. Sokakta içmek üzere kutu kutu *Special Brew*'la* piç edecektir. Bizzat yapmayacağım bir şey için hiç kimseyi zorlamam. Tabi ki hiç mi hiç zorlamam.

Daireme geldik ve Laura tek bir laf etmeden sıvışıp yattı. Hiç şaşırmadım aslında; bu yüzden yıllardır dolaptaki zulamda sakladığım *Irish Cream* şişesini neredeyse kırarak açtım.

—Hiç *potch* kaldı mı, Liam?

—Yok, Colm, hepsi bitti. Şüphen olmasın. Iestyn'ın partisinde son damlasına kadar içmedik mi?

—Evet, ama ben seni acayip iyi tanırım, böyle söylesen de muhtemelen kahrolası bir dört şişesini daha bir yerlere saklamışsındır.

—Ya, kapa şu çeneni ve şunu lanet olası midene indirmeye bak.

Biz içerken Mairead de bir sarma hazırladı. Colm ot tüttürmez, dolayısıyla sonunda sadece Mair'le, ağırlıklı olarak da Avrupa Zafer Günü vesaire hakkında konuşup ot tüttürmek durumunda kaldım. Mairead kasabayı çevreleyen dağ tepelerinde yakılan şenlik ateşleri hakkında tantana yapıyor. Eğer Aberystwyth'in tam ortasında durursan, kasabanın etrafındaki bütün tepelerin ışık saçtığını görürsün. Bu saatte, karanlık yüzünden yani, alevler gökyüzündeymiş gibi gelir. Mairead her nedense bunun harika bir şey olduğunu düşünüyor; oysa bana göre niyet Pen Dinas tepesine kondurulan sütunla aynı: Hepimize savaşı hatırlatmak. Böylelikle savaş hayatımızın değişmez bir parçası haline gelir, sonucunda da savaş durmak bilmez. Kahretsin bunun ne manası var ki?

* *Carlsberg Group*'un ürettiği bir bira markası. (ç.n.)

Mairead konuşurken ben onu dinledim, ben konuşurken de o beni. Derken matiz gibi zom oldum.

—Hoppala. Colm nereye gitti?

Onu aramak için kalktık ve vay anasına ayakta duramıyorum. Bacaklarım fena halde pelte gibi. Colm'u mutfakta bulduk. Orada durmuş pencereden dışarıya bakıyor. Gözlerini Constitution Tepesi'ndeki şenlik ateşine dikmiş. Bu kadar uzaktan yıldızların arasında bir kibrit alevi gibi görünüyor. Zifiri gece göğünde kırpışan turuncu alevler.

—Bakın şuna.

Orda kalakaldık. Üçümüz birden. Hepimiz hafiften yalpalıyoruz, gözlerimizi kısarak uçsuz bucaksız, kapkaranlık gecenin içindeki minicik kırmızı titrek ışığa bakıyoruz. Aklıma bir deyim geldi, nedenini falan bilmiyorum, öyle aniden işte: Savaş Yaraları.

Mahvoldum. Sarhoşum. Körkütük sarhoşum. Bu gece mışıl mışıl uyuyacağım, eminim.

—Evet, ben de öyle, dedi Colm ve şoke olarak fark ettim ki bunu içimden değil ortadan söylemişim. Hay Tanrım. —Kahretsin... hangi günden beri gözümü kırpmadım, Çarşamba mıydı? Colm başını teyit için Mairead'e çevirdi ama o sadece omuz silkti. –Ben bu gece bebek gibi uyuyacağım; iki saatte bir uyanıp ağlayacağım ve altıma yapacağım.

Colm kendi esprisine güldü ve Mairead'e doğru lap diye devrildi.

—Acayip kafayı buldum.

—Evet, ben de öyle, dedi Mairead, donuk bir ses tonuyla.

Ne onların gittiğini, ne de yattığımı hatırlıyorum ama Mairead'le ertesi sabah barda karşılaştım. Kolları çürük içindeydi ve söylediğine göre bacakları da. Anlaşılan eve dönüşlerinde Colm üstüne üstüne yıkılıp durmuş ve onun, kazara yani, duvarlara ve arabalara çarpmasına yol açmış. Kollarında benek benek morartılar oluşmuş, leopar derisi gibi. Bacaklarında da. Gördün mü? Savaş Yaraları. Demiştim ya.

—AH SENİ KUŞ BEYİNLİ SENİ!

Kendimi tutamadım. Biberliği Laura'ya doğru savurdum, bütün gücümle; bacağının arkasında tokat gibi patladı – ŞAK! – ve banyoya kaçıp gözden kayboldu. Ağladığını duyuyorum.

Korkunç şaşkaloz ama... Acayip arandı, fena halde hem de. Söylemiştim ona; biri bana vurduğunda, erkek, kadın, genç, yaşlı, herhangi bir lanet olasıca demeden karşılık vereceğimi, canını illaki acıtacağımı söylemiştim. Anneminkine benzer bu zırvalıklara haddinden fazla katlandım. Yetti artık.

Biberliği yerden alıp masanın üstüne koydum. Sofra hazır sayılır: çatal, bıçak, bir çanak dolusu helalinden ot, şişelerce şarap. Biraz masada oturdum ve bir bardak kırmızı şarap içtim. Ardından gidip kenefin kapısını tıklattım.

—Laura, dedim, tatlı bir dille falan. —Hadi artık, çık dışarıya. Bütün bir gece orada kalamazsın. Az sonra Gerraint burada olacak zaten. Bizi görmek için ta Florida'dan geldi.

—Git başımdan.

—Ya, hadi artık. Bana vurmamalıydın bir kere. Bunu biliyorsun. Hadi çık dışarıya artık, gel birlikte şarap içelim.

Sifonu çekti ve ağlamayı sürdürdü.

—Çıkıyor musun?

Cevap yok.

—Laura?

Sessizlik.

—Ah, peki o halde, cehenneme kadar yolun var.

Kapıya bir yumruk atıp uzaklaştım. Boş ver onu. Ben ve Geraint baş başa dut oluruz. O bütün bir gece orada kalabilir, canı nasıl isterse. Siktirsin. Çişim gelirse kapıyı tekmeler kırarım, hakkaten yaparım.

Yemek pişiyor mu diye fırının içine göz attım. Şahane.

Dağın tepesinden millerce ötesini, uzaktaki tepeleri, sislerin içinden sivrilen çok uzaklardakileri görebilirsin. Aşağıdaki

minicik kasabayı, minicik beyaz kır evi kümelerini ve kiliseleri, çevresinde yükselen ve burada yaşarken satmak için toplayıp poşetlere doldurduğum ıslak sfagnum yosunları kaplı yamaçları seçersin. İnsanlar bunları bahçeleri, sarkan sepetleri vesaire gibi saçmalıklar için satın alırlar. Bu yıllar önce falandı ama bugün hâlâ, bunlara baktıkça, gayriihtiyarî her bir arazi parçasında kaç poşetlik yosun olduğunu ve ne kadar gelir getireceğini hesaplıyorum. Yamaçların parasal değerini takdir ediyorum ki bu acayip aptalca, dolayısıyla kendimi engelliyorum.

—Şu hafta sonunu geçirdiğimiz ambarın çatısı mı?

Paul vadinin dibindeki köyü işaret etti. Parmağının doğrultusunda gözlerimi kısarak baktım.

—Sanırım... evet, çünkü bitişiğinde bir başka ambar var, gördün mü?

Yan yana iki ambar çatısı olduğunu hep hatırlarım. Bunlar eskiden ne zaman bu tepelere tırmansam gözden kaybetmemeye çalıştığım bir nirengi noktasıydı. Yemyeşil tepeler, badanalı evler, bacalardan kıvrıla kıvrıla yükselen duman... burası pekâlâ bir Donegal *Gaeltacht** da olabilirdi. Ancak bu gene de ne sevimli, ne de idillere has kırsal bir manzara anlamında çekicidir, benden söylemesi. Hele bir süre burada yaşa, çok geçmeden neler döndüğünü anlarsın. Aklının asla hiç mi hiç almayacağı şeyler.

—Mickah diğer ambarda ne bulunduruyor? Biliyor musun?

Omuz silktim. —Tonla eski ıvır zıvır. Beş para etmez çiftlik aletleri falan. Çok da bir şey yok.

Sanki bu keş sürüsüne ambarın evde yetiştirilmiş melez süper cıgaralıkla dolu olduğunu anlatırmışım gibi; anlatsam yarın şafak söker sökmez orada bir şey bırakırlar mı ki? Bununla birlikte Paul'e söylediğim atmasyon da, ıvır zıvır hakkındaki yani, büyük bir hataydı. Onun feci tırtıkçılık alışkanlıklarını, feci istifçilik eğilimlerini akıl etmeliydim. Llys Wen'deki garaj ıvır zıvırdan geçilmiyor, fena halde hakkaten: dingiller, büfeler,

* Anadilin Gaelce olduğunun resmen kabul edildiği bölge. (ç.n.)

dolaplar, şilteler, tavşan kafesleri, baltalar, kürekler, bin bir türlü saçma ve işe yaramaz şey. Ağzına kadar dolu yani.

Gözleri parladı.

—Sence sadece bir –

—Hayatta olmaz, dedim. —Unut gitsin. Her zaman kilitlidir zaten. Ayrıca Mickah anahtarları yanında götürmediyse, onları bir yerlere saklamıştır. Nereye bilmiyorum. Evinin içinde bir yere, bu yüzden kahretsin unut gitsin artık.

—Sadece pencerelerden dikiz geçsem olur mu o halde? Azıcık –

—Karartılmış.

—Karartılmış mı? Neden, hele orda sadece kırık dökük ıvır zıvır bulunduruyorsa?

Ya, Tanrı aşkına. —Orada ne bulundurduğu hakkında hiçbir fikrim yok bir kere. Siktiriboktan bir depo işte. Ama orası Mickah'nın lanet ambarı, senin değil; bu yüzden keratayı rahat bırak, her işe burnunu sokma.

Keleş keleş sırıttı.

—Ciddiyim, Paul. Oraya herhangi bir şekilde elini atarsan –

Derken birisi –Malcolm galiba– patikanın aşağılarından bağırdı:

—Aman Tanrım! Dehşet, dehşet! Kusacağım galiba!

Diğerlerinin hepsi –Mal, Colm, Mairead, Laura, Sioned– tarlanın sınırını çizen hendeğin içindeki bir şey yüzünden ağızları bir karış açık kalmış haldeler. Ayrıca büyük bir siyah kuş sürüsünün etrafında çığlık çığlığa, daireler çizerek uçtuklarını görüyorum. Bir sarma yakıp niye bunca yaygara koptuğunu anlamak üzere aşağıya iniyorum. Bir yandan da Mickah'nın süper cıgaralığını ve niçin başkalarının bunu keşfetmesini istemediğimi düşünüyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse onların ambarı talan etmelerinden, baştan çıkıp onlarla birlikte azıcık tüttürmek ve tüttürdüğümde olacaklar kadar endişelenmiyorum. Bu acayip habis bir şey, kahrolası asit

veya kutsal mantar bunun yanında hafif gelir. Bu lanet ot adamı dosdoğru cehennemin dibine indiren bir asansördür.

Malcolm'un yüzü allak bullak; eşit ölçüde hem merak hem de tiksinti var. —Sıkı dur, Liam, diye söze başlıyor. —Bu acayip korkunç bir şey.

Hendeğin içine baktım. Orda bir koyun var. Ön ayakları çürümüş, lime lime olmuş, kapkara güdüklere dönüşmüş. Çamur ve bokun içinde sürüklene sürüklene ilerliyor. Gözlerinden biri de, benzer şekilde, yerinde yok. Kala kala sızıntılı ve pelte gibi bir gözyuvası kalmış. Postu türlü türlü çerçöp ve çamurla kaplanmış ve keçeleşmiş. Zavallı minik hergele.

—Ayak çürüğü.

—Evet, şu lanet olası kuşlardan biri de gözlerinden birini kapıp kaçtı. Onu gagalarken gördüm. Colm'un benzi attı, gözlerini fal taşı gibi açtı.

—...kahretsin kusacağım galiba...

—Bu koyunların Kaptan Ahab'ı*.

Sioned'in yüzü sararıyor. Colm ve Malcolm ağızlarını elleriyle kapatmış, gözleri yuvalarından oynamış halde. Dehşete kapılmış gibiler. Dikkatimi çeken başlıca şey, gene de, koyun hakkında yani, her şeye rağmen yaşamaya devam etmesi. Topallayarak yürüyor, çamurlu hendeğin içindeki labada yapraklarını ve su terelerini geveliyor. Ön ayakları büyük ölçüde yok olmuş ve tek bir gözü var ama hâlâ koyunca şeyler yapıyor; anlarsın ya, geviş getiriyor, koyunlar ne yaparsa onu yapıyor. Hatta bize bakıp hafiften tepesi atmış bir halde meliyor. Minik keratay a hayranlık duymamak elimde değil. Oysa Malcolm, kahrolası dünyanın-sonu zırvası yüzünden bunu böyle görmüyor:

—Bu ne biliyorsunuz, değil mi? Bu ölüm meleği. Yaklaşan kıyametin kahrolası ilk habercisine bakıyoruz.

* Herman Melville'in ünlü romanı Moby Dick'deki (Beyaz Balina) acımasız Kaptan Ahab'a gönderme. (ç.n.)

—Evet, senin için, dedi Colm. —Buraya özellikle senin için gelmiş; yatak odandaki pencere denizliğinde duran can dostunun kafatası yüzünden. Senin yerinde olsam tabanları yağlardım.

Malcolm, istisnasız her zamanki gibi konuşmasını sürdürdü: —Bize öbür dünyanın yolunu çürük, tek gözlü, bir boka yaramayan bir koyun gösterecek. Anlamsız, boşa gitmiş bir hayatın, kafayı eczayla bozmanın ödülü tam da bu olmalı.

Bu gülüşmelere yol açtı ama bu cidden göz önünde bulundurulması gereken bir konu. Hani o ceza ve ödülle ilgili her şey. Şimdi sırası değil ama.

—Peki, bu benim içinse, adamınız Roger neyle karşılaşacak acaba?

—Bunu benim aklım almaz.

—Bizzat onun hayal edebileceğinden daha korkunç olamaz, dedi Mairead.

—Ya da, diye ekledi Sioned, —kendine *ettiğinden*.

Roger, tabi ki, burada değil. Yoksa onun hakkında böyle konuşamazlardı. Onu bulmaya çalıştım; bizimle birlikte gelmesini falan isteyecektim ama hiç meydana çıkmadı, tamamen ortadan kayboldu. Aberystwyth'de bir yerlerde görüldüğüne dair belli belirsiz söylentiler var ama ben bir başına onu asla bulamazdım. Kendini tekrar fena halde toza kaptırdığının farkındayım. Ancak içimde kötü bir his var. Sanki bu sefer sahiden kafayı feci sıyırdı, sahiden kafayı feci üşüttü. Onu en son bir ay önce görmüştüm galiba, bir partideydi falan, Yüzü morarmış, gözleri çukura kaçmıştı. Ona biraz asit teklif etmiştim hatırladığım kadarıyla; alt tarafı hafif bir şey falan, *Purple Ohms* yani ve bunu geri çevirmişti ki bu az biraz tuhafıma gitmişti. Ben Roger'ı hep günde-on-tablet-adamı* olarak bilirdim. Her neyse.

* Piyasaya erkekler için sunulan *One A Day® Men's* vitamin tabletlerine gönderme. (ç.n.)

Colm aptalca acayip bir karışımla kafayı bulmuş. Her zamanki gibi farfaralık yapıyor. Bir kayalık çıkıntısı üstünde kollarını alabildiğine iki yana açmış dikilip duruyor.

—Demek istiyorum ki, kahretsin hele bir bunlara falan bakın! Buradan bakın! Bakın ta nerelere kadar görebilirsiniz. Peki, bu size tam ne anlatıyor, ha? Kulağınıza korkunç bir kâbus gibi fena halde neyi haykırıyor? Az önce biri sizi tokatlamış gibi kafanızda hangi şiddetli şimşekler çakıyor?

Koyunu işaret ediyor. Bu haliyle aklını oynatmış bir vaize benziyor ki muhtemelen kasten yapıyor.

—Buradan bakın, tam buradan bakın. Buna kim yol açmış olabilir? Hayatın bu talihsiz ve iğrenç döküntüsüne? Ne tür acayip bir sapık zihin, hangi kahrolası iblisin hayali, hangi feci çılgın kâbus... hangi çarpık ve zıvanadan...

Mairead araya girdi: —Colm? Eğer bir mahsuru yoksa, hatta varsa bile kes sesini.

Lanet olası Colm ve Malcolm ve onların kıyamet saçmalıkları. Dünya varlığını sürdürecek, istisnasız daima sürdürdüğü gibi; bunu hâlâ öğrenmedilerse, hiçbir zaman öğrenmeyecekler.

Patikadan ayrılıp yukarıya, tepelere doğru yürümeye başladık. Colm onu dinleyen herhangi birine abuk sabuk şeyler anlatmaya devam ederek arkamdan geliyor:

—Bir zamanlar vibratörü olan bir kızla çıkıyordum. Onu hiç mi hiç temizlemiyordu falan ve pillerini değiştirirken ve dibindeki vidalı parçayı sökmesi gerektiğinde falan, gördüm ki içinde küçük beyaz kurtçuklar var kıvır kıvır hareket ediyorlar...

Göletlerin ve ağaçların arasından, sisin içinde ilerliyoruz. Hepimiz aklını kaçırmış hergelelere benziyoruz. Yüzümüz ve giysilerimiz çamurdan, saçlarımız dalcıklardan, ottan vesairden geçilmiyor. Vahşi dağ adamları gibiyiz.

—...kendi kendime muhasebe yürüttüm: Ne tür bir Tanrı hem kaplan hem de kurtlu zıbık gibi şeylerin olduğu bir dünya

yaratır ki? İçinde yükseklerde uçan kartalların ve kurtçuk dolu vibratörlerin bulunabildiği bir dünya nasıl bir dünyadır ki? Demek istiyorum ki...

Sioned tiksinti duyduğunu belirten bir ses verdi. —Sayende benim için artık zıbıklar *bittiii*, aynen öyle, Colm, *bittiii*.

Sarmalar elden ele dolaşıyor; göz açtıran fişekleri, hafif asitler, kurutulmuş sihirli mantar keseleri. Mairead durmadan bir cep şişesini başına dikiyor; bilmiyorum, herhalde içinde votka var. Votkaya bayılır, Mairead yani. Alkollü olsun da ne olursa olsun bayılır. Bir an için panikledim. Birini arkada bıraktığımızı sandım ama sonra hatırladım. Margaret bizimle gelmedi; Sheffield'e veya başka bir yere gitti. Zirveye vardığımızda manzaraya bakıp kısa bir süre "Oo!" ve "Aa!" sesleri çıkardık. Ardından dönüp gerisin geri aşağıya doğru yola koyulduk. Ben inerken geçmişte yaşadığım eski polis karakoluna baktım, tepeden. Bu yükseklik ve açıdan ta avluya kadar görebiliyorum; hükümlülerin havalandırma avlusuna kadar yani. Hücreye girip arzu ettiğim zaman çıkabilmenin o tuhaf hazzını da hatırladım. Elimi kolumu sallaya sallaya içeriye adım atıp, canım istediğinde de terk etme özgürlüğüne sahip olmak... büyük çelik kapıyı kendi başıma açıp kapatmak... duvarlara afişler asmak. Orada içmek, sarma tüttürmek, yüksek sesle müzik dinlemek... Tanrım, bu hayatta, bu dünyada tuhaf şeyler oluyor gerçekten.

Köye doğru yürüyor ve feryadı basıyoruz:

Ve o kanatta bir tüy vardı*
Nadir bir tüy, harika bir tüy
Ve bir tüy bir kanatta
Ve bir kanat bir kuşta
Ve bir kuş bir yuvada
Ve bir yuva bir yaprakta
Ve bir yaprak bir sürgünde

* *The Rattlin' Bog* (Harika Turbalık) adlı popüler İrlanda halk şarkısı. (ç.n.)

Ve bir sürgün bir dalda
Ve bir dal bir ana dalda
Ve bir ana dal bir ağaçta
Ve bir ağaç bir çukurda
Ve bir çukur bir turbalıkta
Ve bir turbalık vadi tabanında Ey!

Derin bir nefes aldık, acayip avaz avaz bağırdık, seslerimiz sisin içinde ve dağlarda çınladı:

Sallan bir o yana, bir bu yana! Harika turbalıkta,
Bir turbalık vadi tabanında Ey!
Sallan bir o yana, bir bu yana! Harika turbalıkta,
Bir turbalık vadi tabanında Ey!

Derken kısa bir süre sessizlikten sonra cılız sesiyle Mairead söylemeye devam etti:

O tüyde bir bit vardı –

Ve herkes ona itiraz etti:
—Ya Tanrı aşkına!
—Yo bir daha olmaz, yo bir daha katiyen olmaz!
—Bana gına geldi!
—Yetti artık!
—Boğazım, boğazım!
Tam o anda şu kahrolası jetlerden biri tepemizde uğuldadı. İçgüdüsel olarak hızla eğildim. Motorlarının gürlemesinden başka bir şey duyulmuyordu, bütün bir âleme yayılan korkunç bir ses. Bu piç kurusu makinelerden nefret ediyorum; bunlardan asla yakanı kurtaramazsın. Millerce uzakta olduğunu falan sanırsın; acayip güzel bir manzara, göller, ormanlar ve sonra bu kancıklardan biri aniden tepende uğuldayıp altına kaçırmana yol açar. Kafanı feci sersem sepet eder yani. Gerçi

eğer birini *uçurabilseydim*, o zaman farklı olurdu –onlara bayılırdım o zaman. Birer mühendislik harikası olmalarına ki bu su götürmez, hayran kalırdım. Ama bunu yapamam; bu yüzden onlardan nefret ediyorum. Piç kuruları.

—Onlardan acayip nefret ediyorum.

—Evet. Birinin *saldırısına* uğradığını düşün bir de.

—Burada yaşadıkça bunlara alışırsın oğlum, dedi Sioned, tam bir pişkinlikle. —Bu kahrolası Hükümet için bu ülkenin bütün anlamı bu, koskocaman bir poligon. Yeni oyuncaklarıyla hava atacakları bir yer.

Kendimizi Abergynolwyn'deki birahaneye attığımızda hepimiz biraz yorgun düşmüş ve boynu bükük haldeydik. Gediklilerin hepsi başlarını çevirip gözlerini bize dikti. Onlara nasıl göründüğümüzü anladım; yabancı yüzler falan, dağdan henüz inmiş kör olası kaçkınlar gibi, yüzlerimiz ve giysilerimiz kir pas içinde, hepimiz bir tür acayip ecza veya ecza karışımıyla ya uçuştayız ya da inişte. Birahaneci gene de beni tanıdı, dolayısıyla işler yolunda. Zaten Sioned hepimize sipariş verirken yöre sakinlerinin duyacağı kadar yüksek sesle Galce konuştu.

İçkilerimizi alıp şöminenin yanına gittik. Buram buram tütüyoruz, sanki hepimiz fena halde buharlaşıyoruz. Her şeye rağmen hâlâ bazı eğri bakışların hedefi olmaya devam ediyoruz. Colm bile sessizce bir köşeye kurulup içine kapandı. Malcolm şiddetli bir ruhsal çöküntü içinde. Sioned ve Laura'nın yüzünden yorgunluk akıyor. Mairead'se kendinden geçmiş. Amma da acayip bir tayfayız ha? Gene de hoş, burada oturmak yani. Odunlar çıtır çıtır yanıyor, avucumun içinde tam kıvamında bir bardak Guinness var. Daha doğrusu, yörenin kâküllü sarı saçlı ve çilek reçeli suratlı kahrolası genç çiftçilerinden biri yanımıza gelip de laf atmaya başlayıncaya kadar hoştu.

—Hapçısınız, dedi, eli belinde başımıza dikilerek. —Hepiniz. Buralarda hapçı istemiyoruz. Ayrıca hepiniz nerelisiniz bakalım?

Ha siktir. Bardaki büzüktaşları falan bize yan yan bakıyorlar ve Sioned, yorgun ve öfkesi burnunda ama her zamanki gibi hâlâ gözü kara. Bu kırmızı suratlı dalyarağa sesini yükseltip Galce bir şeyler söyledi. Çiftçi biraz irkilmiş gibi göründü ve bir şey daha söylemeye yeltendi ama Sioned lafını kesiverdi:

—Öyle mi, boş laf bunlar oğlum! Lütfedip sana kendi dilinde laf anlatmayacağım çünkü hangi dinine yandığım dilde söylersem söyleyeyim nasıl olsa hiç mi hiç dinlemeyeceksin. Ayrıca merak etme, gidiyoruz sağlama; sanki senin gibi bir *dallllamayla* aynı birahanede oturmak istermişiz de.

Buna acayip bayılıyorum cidden. Bu irikıyım lanet çiftçi minicik bir kadının, yani Sioned'in karşısında bir amcık gibi kalakaldı. Ancak sahiden gitme vakti geldi çattı; çünkü anlaşıldı ki bu amcık kafalı birazdan içimizden birinin canını yakacak. Aslında bunu yapması da lazım, onuruna yediremez. Bu işler böyle işte. Eğer Roger şimdi burada olsaydı, birahaneden geriye çoktan enkaz kalmıştı ama kavgaya heves edebilecekler Paul ve Colm'dan ibaret ve onlar da perişan haldeler. Ben de dövüşürdüm ayrıca, mecbur kalsaydım; Malcolm'sa muhtemelen tüyerdi. Ki bu, şartlar göz önüne alındığında hiç de kötü bir fikir değil.

Arpa suyumu bir dikişte içtim.

—Hadi kalkın. Gidelim.

—Tamam, dedi Colm, bu pancar suratlı herifin yanından geçerken yüzüne baka baka sırıtıp diğer amcık kafalılar da duysun diye yüksek sesle konuşarak. —Hadi hepimiz gidip tonlarca bir hayli yasadışı ve tehlikeli eczayla fena halde layıkıyla pestilimizi çıkaralım. Malcolm, sana tozundan bir fişek karşılığında biraz E veririm; tabi eğer Paul kokunun tadına bakmamıza fırsat tanırsa. Ayrıca yağma yok, ilk pompa benim!

Ambara doğru yollandık. Hepimiz tekrar biraz keyifsiz falanız artık, döner dönmez de Laura yukarı çıkıp yattı. Gene suratı acayip asıktı. Mairead bir güveç kabının içinde dağ gibi

bir votka tonik hazırlıyor. Malcolm masanın üstünde bir miktar spid boy ediyor. Colm'sa seğirip duruyor; huzursuz ve pestili çıkmış bir halde eline geçirdiğini kokluyor. Hepimiz suskunuz, pek konuşmuyoruz yani. Her şeyin canı cehenneme. Mehtabın ışığı pencereden içeri vuruyor. Bense oturmuş viski yudumluyor ve mehtabı seyrediyorum. Ay çopur suratlı birine benziyor.

—Biraz önce gözümün önüne korkunç bir şey geldi, dedi Colm. —Pencerenin dışında sanki içeriyi dikizleyen bir yüz vardı ama gövdesi ta dağın tepesindeydi; dolayısıyla boynu yaklaşık üç mil uzunluğunda olmalı.

Sioned nargileler için ocakta bıçakları ısıtıyor. Şaşırtıcı aslında; genellikle otu pek fazla tercih etmez de.

Paul. Paul hangi cehennemde?

—Paul'u gören oldu mu?

—Evet, on dakika önce avluda sendeleyerek dolanıyordu.

—Eyvah! Belki de onu Boyunlu kapmıştır.

—Hey! Hepinize sesleniyorum, gelin de şuna bakın hele!

Paul kapının ağzında dikilmiş duruyor, kıpkırmızı kesilmiş ve nefes nefese.—Buna asla ama asla inanamayacaksınız! diye bağırdı ve zavallı yüreğim boğazıma tıkandı. —Diğer ambar var ya, hiç de ıvır zıvırla dolu değil, kahrolası marihuanayla dolu! Bu kahrolası cephaneden tonla var orda! Muhteşem, bu cephanenin tam bir *tarlası* orası!

Ve ellerini uzattı, avuçladığı koskocaman bir demet cıgaralığı gösterdi.

—Şuna bakın! Bir kısmı kurumuş bile!

Anında şamata koptu. Eh ne yapalım.

***

—Affet beni Peder, çünkü son günah çıkarmamın üzerinden çok zaman geçti.

Çok zaman geçti, aynen. Aslında o kadar çok ki, son seferi hatırlayamıyorum bile. On yıl önce miydi? On iki? Yaklaşık on

beş yaşındaydım herhalde, daha Donegal'deyken falan... tabi, günah çıkarmamı gerektiren durum muhtemelen içki içmemle veya çükümle oynamamla falan ilgiliydi. Kelimeler, o eski kelimeler, zihnime üşüşüyor ve o yer, o ortam, günah çıkarma hücresindeki o kasvetli hava ve rahibin kafesin arkasındaki yüzü ve o sessizlik... hepsi hâlâ ne kadar da aşina geliyor. Bundan asla kurtulamazsın. Ne de o korku geçti, yo hayır; o da varlığını sürdürüyor. O asla yok olmaz.

—Tanrı gerçek bir pişmanlıkla günah çıkarmana yardım etsin.

Sıkı bir güney İrlanda aksanı var; Cork, sanırım. Hiç şaşmaz, İrlanda dışında rastladığın bir İrlandalı şu üç meslekten birine sahiptir: Ya rahiptir, ya gangster, ya da denizci. Ya da benim gibi bir ayyaş.

—Ve şey, en son günah çıkarmanızdan bu yana yaklaşık ne kadar zaman geçtiğini söyleyebilir misiniz?

...buna vereceğim cevap ne olabilir ki? "On beş yıl, Peder" mi diyeceğim? Yo... Öff! Burada ne işim var? Neden buraya geldim?

Tek bir laf daha etmeden kalktım ve hücreyi terk ettim. Kilisenin bir başından bir başına yürüdüm. Bütün o umutlu ve tövbekâr yüzlerin yanından ve kocaman ahşap kapılardan geçtim ve tekrar soluk alabildiğim sabah güneşinin altına çıktım: Aaaaaaaaahhhhh. Siktir. Ferahlık da ayrıca; işte bu da asla yok olmayacak bir şey.

Müthiş kurnazım oh b-eeeeeeee
Merdiven dayamış bir adam için ellisin-eeeeeeee
Stan derler bana
Yakala beni sıkıysa
Tam adamına çattın tabiatıyla!

Şahane. Artık bu kahrolası eski defterleri kapatmanın yeridir.

Birkaç bardak bira için kordondaki birahanelerden birine girdim. *Stout*'tan ağız dolusu yudumlayıp bir sabah gazetesine daldım. Şu şişko gerzek Browntree de burada, etrafına bir sürü bira göbekli dalkavuğunu da toplamış. Hepsi acayip şişiniyor ve zil zurna sarhoş olmanın yolunu tutmuş; hem de hak ederek çünkü hepsi kiliseden yeni çıkmışlar. Günahlarından arınmışlardır şimdi. Bir hafta daha günaha girmeden savunmasız insanlara dayılanabilecekleri gibi, karılarını da dövebilirler. Serseriler. Bugün dükkânlara Pazarları da gün boyu açık kalma izninin ilk günü. Pazarları içki bulmak asla zor değildi ama arkaik ve kısıtlayıcı ruhsat yasalarının birazcık daha gevşetildiğini görmek hafiften insanı şenlendiriyor. Yirmi-dört-saat boyunca elinin altında içki içme imkânı fena mı, ha? Aramasını bildiğinde zaten öyleydi. Hep öyleydi.

Köşede bir delikanlı tayfası var. Önceki gece aldıkları spid ve E'ye cila çekiyorlar besbelli; çıkışları sıkıntılı olmalı. Betleri benizleri kireç kesilmiş, gözleri küçüle küçüle füme rengi halkalarla çevrili çukurlara kaçmış. İçlerinden biri –gözlüklü ve bere giymiş ufak tefek bir kerata– her an gözyaşına boğulabilir. Orada otururlarken hayaletlere benziyorlar. Ölü şeyler. Birini tanıdım; adı Llŷr galiba, Roger'ın yakın arkadaşı falan. Bana başıyla keyifsizce hafif bir selam verip *lager*'ını içmeye devam etti.

Sanki artık fitil gibi, körkütük, zil zurna sarhoş ve küfelik olmak, kendimden geçmek üzereyim; bu yüzden biramı bitirip Colm'a uğramak için Cliff Terrace'a doğru yürüdüm. Mairead birkaç günlüğüne kasaba dışına çıktı; büyükannesiyle büyükbabasının Aberdyfi'nin tepelerinde bir yerlerde ufak bir kır evi var, işte bir süre orada yalnız başına kalmaya gitti. Colm'la uğraşmamak için falan, anlarsın ya. Tam bir fıçı votkayla baş başa kalıp sadece kafasını dinlemek istiyor herhalde. Colm da az değil aslında. Her şeye rağmen birlikte küfelik olmak için biçilmiş kaftan bir herif gene de, havasına girebilirsen tabi.

Daha yolun yarısındayken kulakları patlatan bir müzik sesi geldi. Önce ne olduğunu çıkaramadım çünkü acayip yüksek

bir sesle çalınıyor, gürültüden başka bir şey duyulmuyordu ama sonradan melodiyi hatırladım: Şu herifin söylediği "Thirsty Dog". Kahrolası sahne adı neydi ki? Ha, Nick Cave. Çok uygun. Colm'un kapısını kırarcasına gümlettim. Bu kadar acayip yüksek sese nasıl dayanabiliyor ki?

—Ah, demek sizsiniz William! diye bağırarak açtı kapıyı, yapmacık bir İrlanda şivesiyle falan. —Dinine yandığım sabahın en iyi anları sizinle olsun Bay Herlihy ve ayrıca ne güzel bir gün değil mi? Bir yudum kutsanmış su için içeri girmez misiniz?

Peşinden gittim ve neyse ki müziğin sesini kıstı, Tanrıya şükürler olsun. Kahrolası kulaklarımdan kan gelmeye başlamıştı. Yatağının her tarafına saçılmış boş şişeler, lamba şapkasına asılı bir sutyen (fiyakası falan için kasten oraya yerleştirilmiş herhalde), kül tablasında ruj lekeli cigara izmaritleri görüyorum. Colm'un dairesi keşmekeşle amfetamin saplantısının yarattığı o mutlak ve katı düzenliliğin karışımı. Yani bakşana; televizyonun bitişiğindeki köşede kusursuz bir şekilde aynı hizaya getirilip üst üste dizilmiş kitap kulesinin üstünden bir kirli tişört sarkıyor. Dairesi böyle şeylerle dolup taşıyor.

—Mairead kasaba dışında, değil mi? diye sordum, öyle olduğunu pekâlâ bildiğim halde.

—Evet, neden sordun?

—Kiminle vakit geçiriyorsun o zaman?

Boş gözlerle bana baktı. —Adı Carol, yatakta ve birlikte küfelik olmak için acayip harika biri. Artık gitti, Birmingham'daki evine döndü; tabi, bu seni çok alakadar ediyorsa ki hiç etmiyor.

Tepesinin attığını anladım ve havayı birazcık yumuşatmaya çalıştım.

—Potunu buldun mu?

—Potunu mu? O da ne?

—Amıyla büzüğü arasındaki deri parçası.

—Onun adı perinedir.

—Yo, potudur.

—Neden?

—Çünkü ne amıdır ne de büzüğü.

—Aman Tanrım.

Kanepeye oturup sehpanın üstünde spid boy etmeyi sürdürdü. İçinde koyu, kırmızı bir şey olan bardağı alıp başıma diktim ve içer içmez nerdeyse tamamını tekrar dışarı püskürttüm.

—Kahretsin! Bu da neyin nesi?

—*Bloody Mary*.

—Bu katiyen *Bloody Mary* olamaz. Tadı feci küflü bir kavurma gibi, kahretsin, aynen öyle.

—Soya sosu yüzünden. *Worcester* sosu kalmamıştı bu nedenle yerine soya kullandım.

—Seni kalın kafalı seni.

O kadar acayip tiksindiriciydi ki. Ağzımın tadı geri gelsin diye kalkıp biraz su içtim ve salona döndüğümde Colm uzun bir pembemsi toz laynını burnuna çekti. Bir süre öğürdü, sonra da arkasına yaslandı. Burnunu çekip iç geçirmeye başladı.

—Her neyse, dedi, —son birkaç gündür dünyadan el etek çekmiştim; bu yüzden şimdi içim içime sığmıyor ve kendimi acayip zor tutuyorum. Sen havasında mısın? Canın azıcık da olsa eczanın bokunu çıkarmayı istemez mi?

Öne eğildi spid laynlarına yaklaştı ve onlara işe yaramaz köftehorlar diye seslendi.

Telefon çaldı.

—Alo.

Kısa bir süre arayanı dinledi, gülümsedi, sonra da ahizeyi yerine koydu. Başını salladı.

—Arayan Roger'dı.

—Ne istiyormuş?

—Traktörü için kırmızı başlıklı bir emu falan. Bilmiyorum, söylediklerinden hiç mi hiçbir şey anlamadım.

—Son zamanlarda onu gördün mü?

—Yo, en azından bir süredir. Şu sıralarda tekrar aşırıya kaçtı galiba. Geçen hafta bir gece hapis yattı diye duydum, Perşembeydi sanırım.

—Niçin? Ne halt etti ki?

Omuz silkti ve bir beşliği rulo yaptı. —Kasten yaralama veya darp vesaire. Dolayısıyla birini mıhlayacak gücü kendinde bulduysa, *onu* aşırı ölçüde kullanıyor olamaz.

Yeni bir laynı burnuna çekti.

—Tanrım, dedim, —Roger'ın aklından zoru mu var? Bu adam neden bu kadar korkunç azılı ki? Acayip psikopat hakkaten.

—Yo, dedi Colm, sümüğünü çekerek. —Azıcık sevgiye ihtiyacı var, o kadar.

—Sen kullanıyor musun, artık?

—Ne, beyaz mı? Yo. Bir fişeğine bile elimi sürmedim; ne kadar, kahrolası aylardan beri.

—Aferin. Bu şey insana hiç mi hiç iyi gelmiyor.

—Ecza kullanmazsam uyuşuk ve keyifsiz hissedebiliyorum, demek istediğimi anladın mı?

Tekrar telefon çaldı.

—Bugün amma popülersin be Colm, ha?

—Evet. Beni arasınlar dolayısıyla herkesin benim harika biri olduğum sanılsın diye insanlara para veriyorum.

Telefonu açtı ve ardından yüzü asıldı. Hafiften kibar kibar ve tane tane konuşmaya başladı. Bir miktar para göndermeyi falan ayarlayacağını söylediğini duydum. Sonra da telefonu kapattı.

—Mal sahibiydi.

—Ne istiyormuş?

—Ne isteyecek, kahrolası kirasını. Ne demek, kahrolası kiranı elbette alırsın ama artık yarım ons kahrolası amfetamin haline geldi dostum.

—Ya, kiranı her zaman ödemelisin, dedim ama aklıma bir şey takıldı: Umarım Laura bizimkini eksiksiz ödemiştir. Şu sıralarda ben para kazanmıyorum; bu yüzden kira yardımının karşılamadığını o ödüyor, kaşıkla verip kepçeyle geri aldıklarından kalanını. Gene de parasının yetişmediği oluyor ama Tanrım... paranın dünyanın en tatsız şeylerine, kira, elektrik ve

su faturaları, kelle vergisi ve benzeri zırvalara gidip de geriye bir şey kalmamasından nefret ediyorum. Borç içinde yüzmekten nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Ödemeye illaki mecburuz gene de; kahretsin başka çare yok. Ama Colm için bu dert değil; her zaman yaptığını yapacak –vaktinde ödenmeyenleri Mairead'den isteyecek. O da ödeyecek.

Her birimiz upuzun birer göz açtıran laynını içimize çekip birkaç *lager* kutusunu kırarak açtık. Bu harbi bir spid, öyle. Dosdoğru kanıma karıştı, güm güm güm. Yüzümde, kafamın derisinde karıncalanma var. Deterjan tadı beni öğürtüyor... harika, muhteşem, acayip mutluyum.

—Gelecek hafta The Selecter'ı görmeye gidecek misin?

—Güzel Sanatlar Merkezi'ndeki konserini mi? Ayıpsın! "Too Much Pressure", o parçalarını hatırlıyor musun?

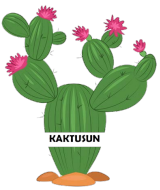
Ayağa fırladık ve az bir *cig* dansı yapmaya kalkıştık, bir yandan da diyoruz ki: —Hızlan! Hızlan! Hızlan! Hızlan! Ama ben durmak zorundayım çünkü tişörtümün içinde memelerimin sağa sola oynadığını hissediyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Biraz kilo vermeliyim. Tekrar göz açtırana başlamam lazım, ne yalan söyleyeyim, şu son layn bana bunun pek de sevimsiz bir fikir olmadığını fark ettirdi.

Colm'un gözleri fal taşı gibi açıldı. —Hey, Liam, ne halta evde oturuyoruz ki? Bugün Pazarları da gün boyu açık kalma izninin ilk günü; bunu kutlamak için kahrolası birahanede olmalıyız. Kutlama *icap ettiriyor*, bu yani. Ben tonla göz açtırana ve gün boyu sürecek bir seansa niyetliyim. Ya sen?

Benim aklımdan geçenler: Laura annem günah çıkarma kira kız kardeşimin çenesinden akan salyayı silme kadınlar içinde sen ne mübareksin* gelecekteki bir sürü manasız gün bu hararet bu hararet Eglwys Fach'ta küçük bir ev ve can yoldaşı bir köpekti ama ona şöyle cevap verdim: —Aynen be dostum. Ve birlikte dışarı çıktık.

* "kadınlar içinde sen ne mübareksin": Meryem Ana'ya yakarılan bir Hıristiyan duasından. (ç.n.)

Birahaneci

İYİ BİR GECEYDİ, evet. Hiç de fena değildi.

Bu hafta müşteriler birahaneyi üçüncü defa kapattı. Dangalaklar sabahın dört buçuğunda, hepsi ancak körkütük sarhoş olup durulunca çıkıp gitti ama herkahrolasışeyerağmen iyi bir geceydi. Bu saatler gecenin en iyi vaktidir, aynen öyledir; bomboş birahanede kalmak yani. Bira ve cigara dumanı kokusunun arasında, personel de paydos ettikten sonra şimdi her şey derli toplu ve tertemiz... Ama hâlâ kulaklarım çınlıyor. Payıma düşen makul bir miktarı da cebe attım. Yazar kasadaysa her şey düzgün görünüyor. *Bu* ihmale gelmez şimdi, gelir mi oğlum, ha?

Hepsi buradaydı bu gece, şu tayfa, çoğu en azından. Nerdeyse hep buradalar hani; ona ne şüphe, bu birahanedeki koltuklar tamamen kıçlarının şeklini almış durumda. Kıçları hakkında fazla bir şey bildiğimden değil yani, gerçi bazı kızlarınkini yakından incelemek isterim, hem de nasıl... onlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum, her zamanki alışkanlıkları dışında; demek istiyorum ki, şöyle bir şey yani, onlar bana para veriyor ben de onlara içki. Bu kadar basit; sırf tüketimi özendirme falan. Sadece bir başka gelir kaynağı bunlar, o kadar. Ha, onlardan *hoşlanıyorum*, evet veya bir kısmından, bunu inkâr edemem; yani Tanrım, onlar sayesinde kiramı çıkarıyorum, çıkarmıyor muyum? Paraya ona *ihtiyaç duyduğum* kadar *düşkün* olduğumdan falan değil; artık tek başınayım, anladın mı, karım Llanbadarn'da toprağın altı fut altındaki yerinden nasıl çalışsın şimdi, çalışabilir mi? Onu götüren kanserdi; evet, hepimizin sonunda yakalanacağı bu, şu Siroz. Kahrolası öldürücü hastalık. Tedaviye başlandığında dinine yandığım çok geç kalınmıştı –bir şeylerin kötüye gittiğini fark edemeyecek kadar anormal meşguldüm, anladın mı? Hiçbir şeyi yok deyip durdum ama ilerleyen bir şey olduğunun farkına varmalıydım, kanından bunu anlamalıydık. Hiç vakit yoktu ama tamam mı? Çalışmak, çalışmak, istisnasız çalışmaktan başka hiçbir şeye dikkat edecek vakit yoktu. Beş yıl önceydi hani veya altı; öyle bir şey her neyse. Zaman nasıl da geçiyor.

Şu İrlandalı herif, atkuyruklu olan ve kaçak içkiyi getiren mesela. Öf! Felaket bir ateş suyu getirdi oğlum, evet. Bu tür sert içkiyi severim, aynen. Kaçak damıtılmış olanını falan. Kaşarı da bana karımın o eski, yıllar önceki genç halini falan hatırlattı; acayip enfes bir kere yani –ona bir bakmam yetti ve nefesim kesildi– ayrıca ağzı var dili yok, asla küfretmezmiş gibi. Biraz fazla kendini beğenmiş falan ama şu modern kadınlardan biri işte, anlarsın ya. Demek istiyorum ki, zamanın nasıl değiştiği ortada oğlum. Bu gece ona parasının üstünü verirken

"kızım" diye hitap ettim, anlarsın ya, "*diolch* kızım" [teşekkürler kızım] dedim yani. Bana donuk donuk baktı ve cıkcık etti, sonra da erkek arkadaşına dudak ucuyla dedi ki: "Ben bir *kadınım*". Artık bunları sahiden anlamıyorum. Yani ona kız denmesinden acayip memnun kalacağını sanırsın. Hem her neyse, kadın, kız, kahretsin ne farkı eder ki? Ayrıca sanki o daracık bluzundan dışarıya fırlamış akla zarar memeleri ve acayip upuzun bacaklarına rağmen sapına kadar bir kadın olduğunu anlamazmışım gibi! Hele o kalçaları falan, uf, Tanrım, felaket inan.

Ne yaparsın.

Ve şu Liverpoollu delikanlı (serçe gibidirler, Liverpoollular yani; istisnasız her yerdedirler oğlum); şu yağlı saçlı, çapaçul, genç hergele. Daima gırgır geçer, öyledir, daima yüksek sesle konuşur, sünger gibi felaket içer (Yaptıkları da hiç mi hiç *bunlardan* ibaret değil; sol kolundaki feci delikleri fark ettim, hem de nasıl. Anladın mı, gözler tam şahininki gibidir, benimkiler yani; gözümden hiçbir şey kaçmaz.). Şu güler yüzlü kızcağızla çıkıyor. O gülümsediğinde yüzünün tamamı, yo, istisnasız birahanedeki herkesin yüzü ışıldıyor. Bunu çok sık yapmıyor ama. Çoğu zaman canı sıkkın görünüyor. Neden yüzünün her tarafına o kahrolası halkaları takma ihtiyacı duyuyor, bunu da anlamıyorum; insanın zevkini kaçırıyor, bu hali yani. Ayrıca çok fazla, korkunç fazla içiyor –onu orda gördüm, hani, slot makinesinin olduğu köşede, bir başına, giyinmiş kuşanmış falan ama bir başına, peş peşe dur durak bilmeden viski içiyordu. Bir kadın olarak, hani, asla bu kadar fazlasını kaldıramaz; bana karımı hatırlatıyor. Hazin yani, değil mi? Ayrıca diğer kaltak da, şu kısa saçlı botlu olan, tam bir askeri falan andırıyor, votkaya acayip düşkün, aynen. Bu şeyden midesine şişeler dolusu indiriyor emin ol ki. Sanırım şu Liverpoollu *onu* da düzüyor. Artık bunların hepsi böyle oğlum, inan bana, bunca sene birahanecilik yapınca neler döndüğünü görüyorsun. Kahrolası tavşanlar gibi bunlar. Delice, cidden, yani bu kahro-

lası AIDS şeyinden ötürü falan... gene de, onların yaşında olsaydım ben de aynısını yapardım. Keşke o yaşlarda olsam. Eskiden herhangi bir şeye, etekli herhangi bir şeye sokardım, ben yani. O günlerde asla pantolon giymezlerdi, anladın mı?

Şey, doğrusu tekrar aynı yaşta olmak isteyip istemediğimden artık emin değilim. Hoşça vakit geçirdim falan ama korkunç bir mücadeleydi... bir şeyden eminim gene de. Şimdiki yaşımdan hiç mi hiç memnun değilim, katiyen değilim oğlum. Kahrolası Devil's Bridge treni* gibi oflayıp puflamadan lanet olası merdivenlerden çıkamıyorum ve sanki yaptığım kahrolası rejimlerden hiçbiri korkunç göbeğimin boyutlarında hiçbir zaman hiçbir değişikliğe yol açmıyor. Yıllardır ayaklarımı görmüyorum, bırak kahrolası kalkanımı. Bir keresinde biri bana en etkili rejimin hiç *stout* içmemek olduğunu söylemişti ama boş ver şimdi bunu; Tanrı aşkına –*Beamish*'siz** yaşanmaz, hele ben. Ayrıca insan en azından, bir keyfinden vazgeçmemeli, değil mi, ha?

Genelde hani, onları öğrencilere tercih ederim, ne yalan söyleyeyim. Şüphesiz bazen onlar da öğrenciler kadar gürültü çıkarıyorlar falan ama farklı bir şekilde. Onlar hoşça vakit geçirdikleri için gürültücüler, o kadar. Oysa öğrenciler gürültü koparmaya eğilimli; çünkü bunun kalabalık içinde göze çarpmalarını sağladığını düşünüyorlar. Herkesin onlara bakmasını istiyorlar ki galiba öyle de oluyor ama farklı nedenlerle. Yani kahrolası müşterilerimin çok azı kahrolası iki bardak Caffrey's*** içer içmez sarhoş olup şarkı söylüyor. Ama diğer tayfa, şimdi, şey, zaman zaman saat on birde ben daha birahaneyi açar açmaz geliyorlar ve ben kapatıncaya kadar, on üç, on dört saat sonrasına kadar kalıyorlar hani. İçip birlikte zaman geçirmeyi seviyorlar, bu kadar; öğrencilerse hava atmayı.

---

* Aberystwyth ile Devil's Bridge arasında çalışan tarihi buharlı tren. (ç.n.)
** Bir İrlanda birası (*stout*) markası. (ç.n.)
*** Bir İrlanda birası (*ale*) markası. (ç.n.)

Hepsi değil tabi ki, bazıları basbayağı düzgün çocuklar. Ayrıca Tanrım, az da olsa ekmeğimi çıkarmama katkıda bulunuyorlar, bulunmuyorlar mı, ha? Harbiden bulunuyorlar. Şikâyet edemem aslında. Sonuçta en önemlisi, yaptıkları harcamalarla öğrencilerin bu kasabaya faydası var. Hem de içlerinden hiçbiri şu diğer delikanlı kadar, şu saçlarını kazıtmış ve kahrolası ellerinin her tarafına kendi başına dövme yapmış olan kadar ürkünç değil. Gözleri kan çanağına dönmüş ayrıca, inan, *deli deli* bakıyorlar... onu görünce ödüm bokuma karışıyor, bunu itiraf etmekten de yüksünmüyorum. Asla başıma bela kesilmedi hani veya her hâlükârda birahanenin içinde hiç bela çıkarmadı; normalde bu işleri halletmek için dışarı falan çıkar ama aklının başında olmadığını yüzünden anlarsın. Kafadan kontak biri. Bana malum fotoğraflardaki şu Charles Manson mankafasını hatırlatıyor; kahrolası gözlerinin arasında gamalı haç olan şu herifi, anladın mı? Kolları fena halde iğnedenliği andırıyor ayrıca; çürük içinde ve delik deşikler. Bir gece de kalktı ve gözlerini orada duvarın üstünde asılı duran erkek geyik kafasına dikti. Tek yaptığı buydu, saatlerce aralıksız falan, sadece orda dikildi, bakakaldı. Bu hiç de normal bir davranış sayılmaz değil mi, ha? Boynu falan sonrasında acayip ağrımış olmalı. Orda öyle durdu, herkesin yolunu kapadı; insanlar etrafından dolanıyordu yani. Ondan o kadar fazla korktular ki, kimse söylenmedi bile. Onları hiç de haksız bulmuyorum ama. Orda gördüğü neyin nesiydi ki, ha? Gerçek bir erkek geyik dahi değil. Eczalar, anladın mı? Kahretsin kim bunlara ihtiyaç duyar ki? Eski püskü feci uyuz bir şey ayrıca, şu berbat kafa yani; hâlâ orda asılı duruyor çünkü karım onu çok severdi. Zaten yakında onu çöpe atacağım, duvardan düşüp de zavallı bir köftehorun beynini dağıtmadan önce yani.

Şimdi, başka kim ordaydı... ha evet, şu sarışın ufak kızcağız; çok güzel Galce konuşan ve şarkı söyleyen. Böylesini hiç mi hiç işitmemişsindir oğlum... Bir keresinde kaydettim, gizlice yani ama bardaki onca şamata yüzünden hiçbir şey duyulmu-

yor. İsmini falan da biliyorum –Sioned, Sioned Elfyn. Pederi de burada içerdi, onun babası da. Bir gelişinde, yıllar önceydi, kızının (Sioned değil, ablası) üniversiteye gideceği için ne kadar çok sevindiğini hatırlıyorum. Helal olsun dedik hepimiz, tebrikler falan. Ne var ki ertesi gün falan geldiğinde, feci *morarmış* yüzüyle ateş püskürüyordu: "Pekkkkkkkkâlâ! Bitti! Onu evlatlıktan reddediyorum! Bal gibi ailenin yüz karası o! Benim adı batasıca hiçbir kızım yabancı bir üniversiteye çekip gidemez!"

Onu yatıştırmak saatlerimi aldı ve birkaç bardak dolusu beleş viskiye mal oldu. Sonunda kızın ertesi sabah topu topu Nottingham'a gitmek üzere olduğu ortaya çıktı.

Sioned şu gözlüklü uzun boylu herifle takılıyor. Bir kaçık; öteki herif gibi değil, yani *tatlı* bir kaçık hani... kahrolası bir İrlandalı, hıncahınç dolu birahanenin ortasında hoplayıp zıplar.

Hepsi içmeyi sever –ne fark eder ki? Belki kafayı tütsülemeyi de ama zaten ben de dumana taraftarım oğlum. Onun bir zararı yok, tam bir ecza falan sayılmaz, şey gibi, gevşetici, anlarsın ya... Bazıları neden sanki şu diğer bokla kendilerini öldürmek ister acaba... hiç mi hiç anlamıyorum. Hayret ediyorum, cidden. Can sıkacak ne dertleri var ki, ha? Bugün gençler için, ben onların yaşındayken hiç olmadığı kadar acayip fazla fırsat var. Ayrıca bahse girerim hiçbiri asla karısını kaybetmemiştir. Önlerinde, kaç, daha en azından kırk, elli yıl yok mu? Keşke benim de olsaydı; yapmaya mecbur kaldıklarım... boşa giden, heba olan elli berbat yıl. Onlarınki buz gibi ödleklik, aynen, bana sorarsan yani; acizlik bu.

Her neyse. Siktir et. Bu onlara kalmış, öyle değil mi? Bu onların hayatı yani, canları ne halt yemek istiyorsa öyle yapsınlar. Ayrıca tam anlamıyla bunalımlı olduklarını da söyleyememem yani, pek öyle sayılmaz. Çoğu zaman kahkahadan acayip kırılıyorlar, şarkı söylüyorlar, şakalaşıyorlar. Şu öteki herif bile, *Cockney** aksanlı ve sarı saçlı, sıska olanı. Bazen son derece aksi

* Londra'nın Doğu Ucu'ndan olan. (ç.n.)

bir dangalak o; gidip yeni bir Guinness fıçısı almam gerektiğini söylediğimde bile gözlerini hemen devirir. Bal gibi biraz ağır olmayı öğrenmesi gerekiyor, şu gencin yani.

Geçen hafta İrlanda'nın İtalya'yı Dünya Kupası'nda yenmesini televizyonda izlerken görmeliydin onları; daha önce bu kadar çok coşkuya hiç tanık olmamıştım. O kadar mutluydular ki bardakları kırıyorlardı.

Burada, bu işi nerdeyse otuz lanet yıldır yapıyorum ve gelip geçen her çeşit insan gördüm. İnsanlar Aberystwyth'de dünyanın hiçbir yerinde olmadığı kadar akıntıya kapılıyor, inan bana ve donanmadayken az buz yer görmedim hani. Sahiden. Oysa burası demiryolu hattının sonu, anladın mı? Buradan daha batıya gidemezsin yani. Ama insanlar geliyor ve insanlar gidiyor. Bunlar falan da gidecek ve onların yerlerini alacak başkaları olacak, onlara benzeyen başkaları... Peki, bunlar parayı nerden buluyor, ha, bunu bilmek isterim. Burada korkunç bir servet harcıyorlar ve çalışıyor olamazlar... iyisi mi buna kafa yormamalı, cidden. Her neyse. Ayrıca hangi cehennemden gelirse gelsin, harcanan para hep aynı işi görmüyor mu zaten? Sadece işin bu yönünü düşünmeliyim sanırım. Bir kısmını bana verdikleri sürece hangi cehennemden buldukları hiç umurumda değil.

Bana gelince, artık uyumamı sağlayacak azıcık bir şeye ihtiyaç duyuyorum; genellikle de biraz dumana ve birkaç bardak viskiye. Bugün şu İrlandalı herif ve köpekli kafadarından bir miktar duman satın aldım süper cıgaralık veya buna benzer aptalca bir ad taktıkları yeni bir tür şeyden. Amma da acayip kelek isimler icat ediyor bunlar, ha? Güçlü bir cephane falan dediler ama bana basbayağı yeşil Çin çayı gibi geliyor. Umarım aşırı güçlü değildir; öyleyse bu bazen beni azıcık paranoyak yapıyor. Dinine yandığım götüm tutuşuyor, sahiden. Zihnimi falan acayip etkiliyor, fena halde bulandırıyor ha.

Şey, artık benim yatma vaktim geldi. Sabah erkenden burada olurlar; kapının önündeki kaldırımda benim birahaneyi aç-

mamı falan beklerler. Ne var ki yarın ben değil, gündüz elamanlarımdan biri açacak; bense bir toptancı mağazadan mal alıp stoklamak için Glanyrafon'a falan gideceğim. Başka şeylerin yanı sıra, bir miktar kör olası yürek midyesine ihtiyacım var; bu gece şu Liverpoollu ve şu gözlüklü uzun herif hatırlattı bana bunu. Midye içlerini burunlarına sokup sonra da sümkürerek dışarı atıyorlardı. Bunları yerlerden falan topladılar ve gerisini de kedi yedi, dolayısıyla pislik kalmadı ama gene de bal gibi bir parça tiksindiriciydi yani, değil miydi? Her şeye rağmen bu *onları* güldürdü. Tastamam birer kocaman çocuk bunlar işte.

Hiç çocuğum olmadı mı? Tanrım, güldürme beni be dostum! Kim çocuk niyetine bunları ister ki, ha?

Işıkları kapatacağım şimdi. Yatağa girip bu yeni cephaneyi tüttüreceğim. Harika. Yarın yepyeni bir gün.

Batı Galler İçin Kişisel Kılavuz'dan, yazarı belirsiz, şahsen yayınlanmış, s. 30

Su teslim alır, buyurur, her şeyi içine çeker: Kasaba kayıyor, denizin dibine doğru çöküyor. Yavaşça, fark edilmeyecek kadar yavaşça ama arada bir kaybın bütünüyle telafisi, geçen yüzyılın bir gününde kale kalıntılarının altındaki artık izi kalmamış şapelde toplanan ve aniden aşağıdaki dalgaların içinde can veren cemaatin başına gelenler gibi, yıkıcı bir hızla gerçekleşir. İster sürekli erozyon, ister doğa gücüyle içten içe yayılan çözünme, isterse de vücut ve şehvet ve ibadetin birleşik yükü, bunun her zaman gerçekten tek bir sonucu olabilir. Doyma noktasına kadar soğurmaktan başka çaresi olmayan ve ardından bölünüp öteki haline gelen kayaçların gözenekli çiziklerinde gözlendiği gibi bu bir kaybın telafisidir. Geri alınamaz. Temellidir. Denilebilir ki, derinin benzeridir kayaç, acı çeker; denilebilir ki, derinin akrabasıdır kayaç, acı çeker.

Bazen ülkeler ölüm şekillerini seçemezler.

Bazen bulunur insan kemikleri ve mücevherler, hâlâ kuma gömülüdürler.

Nehrin ağzı nehre dönüşecek; rüzgârdır en azından bunu kayaçlara kazıyan.

Uyuyorlar

UYUYORLAR. Daha doğrusu, kendilerini uyuşmuş halde seğirtilere kaptırmışlar ve aralıklı olarak huzursuzca kıvranıp duruyorlar ki bu onlar için uyku yerine geçer. Şafak vakti. Perdelerin aralıklarından içeri sızan zayıf gün ışığı, boş şişe ve kutuların, çerez paketlerinin, ağzına kadar dolu kül tablalarının, kirli bardak ve kupaların zemin ve mobilyaların her tarafına saçılı olduğunu gözler önüne seriyor. Orada üstünde bir toz tabakası olan bir ayna ve ağzı ince beyaz tozla kaplı bir jilet, burada içi boşalmış bir *Rizla* paketi ve kilitli torba içinde kurutulmuş ot, sağa sola dağılmış esmer tütün burma ve tabakaları. Kararmış bir kaşık. Bir tutam pamuk, lekelenmiş. Üstündeki

lekeler Roger'ın değil; o, bu sabah hastanede uyuyor; *temazepam** yüzünden kalıp gibi serilmiş bir halde.

Aslında hiçbir zaman ne olduklarını olmaya, ne de bulundukları yerde bulunmaya niyetlenmişlerdi. Bununla birlikte bazen bir şeyi yoktan zorla çekip almayı, bazen de ayartarak elde etmeyi becerirler. Bu şey onlara yakışır ve onu başlarına taç ederler. Bunun sayesinde acı tatlı zamanlarına, repliklerini iyi ezberlemiş bir sahne sanatçısının özgüveniyle hükmedebilirler. Bazıları kimi vakit kendilerini gölge gibi hisseder; diğerleriyse, her ne kadar geçiciyse de, parlak bisturi yelpazesinden yansıyıp etrafa yayılan gün ışığında hem konuşup hem de işittiklerini sanırlar. Dolayısıyla üstünkörülüğüne, kısa sürmesine ve diken üstünde olmalarına ve hayali akkarıncalar tarafından kemirilmelerine rağmen, uyku gene de bastırılamaz bir arzunun sindirilmesine imkân vermektedir. Bu mecburi bir şekerlemedir, ne yeterince uzun ne de kısadır. Aslında yetersizliği bakımından da basbayağı dengelidir çünkü böylece uyandıklarında açlık hissedeceklerdir.

Ve gün ışığı kayıyor. Malcolm'un savrulmuş bir paltoya yasladığı başının üstünden usulca geçiyor. Yüz derisinin rengi de, dokusu da pancarı andırıyor. Göz kapaklarını kabartan rüyaları hakkında ancak kaba bir tahminde bulunulabilir. Dışarıdaki otlaktan gelen her koyun melemesiyle dudaklarının kabuklanmış köşeleri seğiriyor, ağzından da hafif bir inleme sesi çıkıyor. Perişan haldeki yüzünü aydınlatan gün ışığı demetinde minnacık zerreler ve topluiğne başı kadar toz taneleri süzülüyor. Derken bunlar sessizce ve çılgınca, verdiği her nefesin girdabına kapılıyor. Burun delikleri mantar yatakları gibi; hafifçe de kanlı.

Gün ışığı güneşle birlikte, pinekleyen tümseğin üstüne doğru ilerliyor. Bu Liam'sız Laura; çünkü Liam Cornwall'daki bir kumsalda bir teknenin altında uyuyor. Işık oradan darmadağınık koridor boyunca kurumak üzere olan kusmuğun bulundu-

* Uykusuzluk tedavisinde kullanılan hipnosedatif etkili bir ilaç. (ç.n.)

ğu noktadaki telefona, buradan da Paul ve Sioned'in sırt sırta ve birbirlerine kenetlenmiş halde uzandıkları ana yatak odasına vuruyor. Yorganın topografyası evin etrafındaki arazi şekillerinin minyatür bir kopyası gibi; dirsekler ve dizler ve omuzlar dağ sırtlarına; daralıp birleşen, bir tepe noktasında birbirine dolanan bacaklar hafifçe eğimli ve inişli çıkışlı vadi çeperine benziyor. Birbirine dokunan ayak bileklerinde biriken terin gümüşi pırıltısı birkaç saattir süren bir hareketsizliği akla getiriyor. Üstlerindeki tavandaysa küf yayılmaya ve büyümeye devam ediyor.

Işık yatak odasından çıkıp tekrar koridor boyunca sürükleniyor. Yolda kahvaltı yapan bir mavi karıncayı tedirgin ediyor. Margaret'ın çizmelerinin belli belirsiz izinin kaldığı Hindistan cevizi lifinden mamul paspası yalayarak Mairead'in kestirdiği küçük yatak odasına giriyor. Çıplak kolları yastığın üstünde bükülü duruyor; saçıysa siyah bir yelpaze gibi yayılmış. Dudakları hafifçe aralık ve sabah güneşi dişleriyle yüzündeki halkaların ışıldamasına neden oluyor. Buruşuk yorgan usul usul yükselip alçalıyor; düzenli ve sakin sakin nefes alıp veriyor. Önceki akşamın içkisi yüzünü kızartmış ve dudaklarını kurutmuş ama artık uyuyor. Alnının kırışmasına, gözlerinin fersiz kalmasına ve suratının asılmasına yol açan o ayık olduğundaki sıkıntılardan kurtulmuş halde, güzelliği fark ediliyor. Uzun kirpikleri ağır ağır kaybolan gün ışığında titrek titrek parlıyor.

Colm bu yatak odasının kuzeye bakan duvarının arkasında, mutfakta, masanın başında oturuyor; gözleri dalmış. Düzensiz aralıklarla bir bardaktan kırmızı şarap yudumluyor veya bir sigara dumanını içine çekiyor ama çoğunlukla sadece boş boş bakıyor. Ara sıra bir şarkının ilk birkaç kelimesini tekrarlıyor. Derken birden bire duruyor, kaçamak gözlerle mahcup olmuşçasına bomboş odayı inceliyor. Saçları fırça misali; gözleri kanlanmış; intiharın eşiğindeymiş gibi suratından düşen bin parça. Nerede olduğunu sorsanız bir cevap veremez; muhtemelen sadece boş boş bakmaya devam eder. Mairead huzur

içinde duvarın arkasında dinlenirken ve besili bir sinek başının etrafında dönüp dururken, o gözlerini kısarak sanki belirli bir şeyi arıyormuş gibi gün ışığına bakıyor ve uykudaki diğerlerinden birinin kıpırdamasını bekliyor.

Mairead

SİKTİR ET. BENİ duyuyor musun? *Siktir et* onu dedim.

Bal gibi duydum, duydum duydum duydum – Colm yanı başımda böğürürken mutfakta yemek hazırlamaktayım. Birkaç gündür acayip suskun ve somurtkan falan, ortada fol yok yumurta yokken birden küplere biniyor ve bunun nedenini de hiç mi hiç anlamıyorum. Ayrıca hiç parası yok ama gene de küfelik olmak istiyor. İçkiye biraz ara verdim. Yani o kendini daha iyi hissetsin falan diye çaba gösteriyorum; hani dayanışma ve destek falan filan için ve inan hiç de kolay olmadı ama o böyle şeyleri asla fark etmez. Sadece ben, ben, ben der durur... demek istiyorum ki, hergelenin mutfakta söylediklerine bir kulak versen yeter:

—Kahretsin hadi canım sende! Tanrı aşkına! Ciğeri beş para etmez siktiriboktan götten fırlama lanet dallama...

Şımarık bir çocuk gibi tencereleri ve tabakları ve tavaları sağa sola güm diye çarpıp duruyor. Bal gibi duydum bunu, duydum tabi. Çok yakında uyandığımda Colm'un yatakta değil, banka kartımla birahanelerden birinde olacağının farkındayım. Niçin işler asla hiç yolunda gitmez ki, ha? Niçin?

Kalelerle ilgili en önemli şeylerden biri şu ki, hâkim noktalara falan inşa edildiklerinden, içlerindeyken etrafı millerce ötesine kadar görebilirsin –ki, elbette niyet de buydu; saldıran orduları hâlâ çok uzaklardayken fark etmekti. Yani buradan, tam millerce ötedeki *Birds Rock*'ı görebiliyorum; etrafında kanat çırpan karabataklar bu mesafeden sivrisinekler kadar. İnanılmaz. Etraftaki tepelerin fıkır fıkır süvarilerle kaynadığını hayalimde canlandırabiliyorum. Harika atlara binmiş, kalkan ve mızrak ve kılıç kuşanmış herifler var; kilt giymiş diğer heriflerse ağaçların arasından sürünerek ilerliyorlar. Tanrım, o günler nasıldı acaba? Gözümün önüne getirebiliyorum, hem de açıklıkla, atların nal seslerini duyabiliyorum, at pisliklerinin kokusunu alabiliyorum... Şu kutsal mantar etkisini göstermeye başlamış olmalı. Kale duvarı üstündeki yosunu sıvazlıyorum; yumuşak ve pürüzsüz ve nemli, bir tür hayvan postu gibi.

—Bak şunlara, dedi Laura, dürterek. —Delice.

Başımı çevirip aşağıya kalenin arazisine baktım. Çocuk gibiler; Liam denizyıldızı misali kollarını ve bacaklarını açmış, ufalanan bir duvarın yarısına kadar tırmanmışken bağırdı:

—Kahretsin çakılıp kaldım burada! Çakılıp kaldım! Aşağıya inemiyorum ya!

Duvarın tepesinde dikilen Malcolm, görünmez bir ok ve yayla Colm'u hedef aldı ve Colm, —Of! diyerek, kollarını iki yana savurup sırtüstü, otların içine yıkıldı.

—Hakkımdan geldin! Beni delik deşik ettin!

—Hey! Beni asla burada bırakamazsınız çünkü acayip *aksak* biriyim ben!

Çocuk gibiler. Feci zevzekler, hepsi. Ben ve Laura mazgal siperinde oturmuş gülüşüyoruz. Başım dönmeye başladı.

—Paul'a bakın! *O* ne halt ettiğini, neyi canlandırdığını zannediyor ki?

Laura'nın parmağıyla işaret ettiği yere baktım, yukarı yukarı yukarı ve Paul'un yüksek duvarlardan biri boyunca bir tren gibi koşturduğunu gördüm; basbayağı yüksekte, tehlikeli bir yükseklikte.

—Tanrım. Düşecek olursa, dinine yandığım belini falan kıracak.

—Geberecek.

—Paul! İn aşağı! Düşeceksin!

Başını kaldırdı, gözlerini kısarak baktı, el salladı ve ayaklarını pat pat vura vura yol almaya devam etti. Kaç yaşında ki? Yirmi sekiz falan değil mi? Tren sesleri çıkardığı duyuluyor:

—Çufçufçufçuf... çufçufçufçuf...

Diğerleriyse:

—Kahretsin hareket edemiyorum! Tanrım biriniz artık bir el uzatın be!

—Hey! O zamanlarda kimsenin hiç mi hiç makineli tüfeği *yoktu*!

—Canın cehenneme bir Tatar yayıydı o!

—Öyle mi, taka taka taka diye ses çıkaran bir Tatar yayı?

—Çufçufçufçuf...

—Kızgın yağ o halde: Cızzzzzz!

—Tanrı aşkına felaket kayıyorum!

—Aaah! Beni canlı canlı erittin, seni dangalak seni!

—Vuuuuu, vuuuuu! Çufçufçufçuf...

Delice. Şu kutsal mantarlar çok fena uçuruyor. Tıpkı küçük birer çocuk gibiler. Hepsinin ilgilenilmeye ihtiyacı var.

***

Televizyonda bir program başladı; kırsal bölgelerde eczaya abanmayla falan alakalı bir şeydi. Herkes meşgul olduğu neyse bıraktı ve kafasını kaldırıp seyretmeye koyuldu. Donup kaldılar, heykel gibi: Roger pazısının etrafına sardığı ve ucunu sıkıca dişleriniņ arasına kıstırdığı elektrik kablosuyla, kolundaki damar da mavi bir urgan gibi ortaya çıkmışken; Colm koltukta iki büklüm olup bir *KitKat* folyosundan eroin dumanını içine çekmek üzereyken; Malcolm makyaj aynamın üstünde boy ettiği kokainle, rulo yaptığı onluğu nerdeyse burnuna sokarken. Normalde buna isyan falan ederdim –Roger'ın dairemde pompalamasına (tiksinirim; iğnelerden yani, böööğ), Colm'un eroin kullanmasına– ama kafam acayip kıyak ve sarhoşum; aldırış edemeyecek kadar feci zom oldum. Colm'un kendi tercihi her hâlükârda. Ona kalmış.

Televizyondaki bir ses bir takım istatistikleri peş peşe sıralıyor. Diyor ki: *Yakında Galler'de otuz yaşın altında olup da marihuana denememiş bir gence nadiren rastlanacak.* Bunu duyunca hepimiz kahkahayı bastık. Herif kahrolası BBC aksanıyla falan konuşuyor.

—Daha *on* yaşına basmadan marikahrolasıhuanadan *sıkılmıştım*, dedi Roger, kablo ağzından yılan gibi sarkarken.

—İyisi mi sen bunu seyret o zaman, dedi Colm. —Bu şeyin bağımlısısın belki de. Bakarsın bundan sonra iğneyle falan da vurmaya kalkışırsın.

Bazı kırsal bölgelerde eroin, tozşeker kadar ucuz ve kolay bulunur bir şeydir.

—Hadi oradan! Öyle mi, bu kahverengi torbasını görüyor musun dostum? Köşe başındaki dükkândan aldım, aynen. Bir poundu* altmış peniydi. Kahrolası palavracı.

—Geçen gün kafam karıştı ve *Weetabix*'imin** üstüne beyaz serptim. Tanrı aşkına.

* 453 grama denk bir ağırlık birimi. Libre. (ç.n.)
** Bir kahvaltılık tahıl gevreği markası. (ç.n.)

On iki yaşındaki küçücük çocukların bile aşırı ölçüde içki içtiği bildirilmektedir... Bağımlılar süregelen aşırı ecza kullanımlarının temel nedeninin, taşradaki can sıkıntısına yol açan fırsat eksikliği olduğunu ileri sürmektedirler.

—Ya, daha nelerrrrrrrr! dedim.

—Evet. Dağların arasındaki gölün başında gece boyu cümbüş yap, büyük bir ateşin etrafında otur, sonra deniz kıyısına inip suların içinden güneşin doğuşunu izle. Korkunç sıkıcı yani.

—Geçen hafta Ynyslas kumsalındaki çılgın partiyi hatırladınız mı? Ya da Dol-y-Bont'takini? Hani o kadar sıkılmıştık ki falan uyuyakalmıştık?

Malcolm burnunu çekti ve şöyle dedi: —Bu programların hepsi çok isabetsiz. Demek istiyorum ki, epeyi zamandır devam eden aşırı ecza kullanımının uzun vadeli etkisinin ardı arkası hiç kesilmeyen berbat iğnelemeler yapma eğilimi olduğuna dair asla tek bir boş laf bile duymadım.

Ben buna güldüm ama Roger gözlerini Malcolm'a dikti ve suratını falan ekşitti; ardından da acayip kükredi:

—Ne demek oluyor *bu* şimdi yani? Ha? Siktiğimin ardı arkası kesilmeyen iğnelemeleri, bununla tam ne demek istedin ki?

—Roger, sadece gırgır geçiyor be dostum, dedi Colm ve ben de elimi kolunun üstüne koydum (ki bana tam bir kamış kadar ince gibi geldi) ve bu onu azıcık yatıştırdı sanki.

—Eh peki, umarım harbiden öyledir. *Benim* diyebileceğim başka hiçbir şey yok. Dalyarak.

—Bir kastım yoktu ahbap, dedi Malcolm, ödü patlamış halde. Roger ona dişlerinin arasına sıkıştırdığı kabloyu çiğnemeyi sürdürerek dik dik baktı. Kauçuk kılıfını kemirdiği falan noktada bakırın parladığını görüyorum. —Bir nevi kinayeli konuşuyordum, anlarsın ya, kendimi alaya alıyordum. Demek istiyorum ki, söylediğimin tersini kastediyordum... yani sanki... kendi kendimle dalga geçiyordum ayrıca...

Colm bana endişeli bir bakış attı. Roger da bir şey daha söyledi ama anlamadım çünkü kabloyu tekrar sıkıca ısırıyor şimdi. İncelmiş kolundaki bir damarı vurarak şişirmekle meşgul; derisine bayağı sertçe vuruyor, şiddetle yani. Damar zar zor kabardı ve homurdanıp sehpanın üstündeki şırıngasına uzandı.

Program E, sinirler ve genel olarak ecza kültürüyle falan alakalı at gözlüğü takmış ve dar kafalılar arası bir tartışmaya dönüştü. Çok geçmeden herkes ilgisini kaybetti ve eczalarını almaya yöneldi. Roger kanepede kendinden geçti; böylece herkes rahat bir nefes aldı. Colm ayık kalmak için burnuna eroiniyle birlikte bir miktar kok falan çekti ve Malcolm'la boş boş konuşuyor. Bense gitgide daha fazla sarhoş oluyorum, o kadar. Müzik setinde güzel bir tekno çalıyor; birkaç sarma ve benim işim bitti. Fitil gibi sarhoşum. Bak hele ecza bağımlılığının yol açtığı bir umutsuzluk ve perişanlık gecesi daha, bak hele hepimiz ne kadar kederliyiz. Kıçımın kenarı. Hepiniz siktirip gidin.

Malcolm bunu birinden duyduğunu söyledi... Robbie miydi ne? Şu yakında Paris'e gidecek olan herif? Evet, galiba oydu. Goginan'ın ötesindeki koruluğun bazı kısımlarını hortlaklar basmış. Şey, o kadar da hortlakla dolu falan değilmiş; garipmiş, tuhafmış. Demiş ki bazı tanıdıkları çocuklarını oraya götürmüyormuş. Demiş ki arazi kükürt kokuyormuş vesaire (kullandığı kelime buymuş, "kükürt"). Bunu duyar duymaz, bak şu işe, tabi ki oraya gitmek istedik veya en azından Malcolm'la ben; biz gitmeye acayip can atıyoruz ama Margaret ve Colm biraz endişeli:

—Bilmiyorum, böyle şeylerden anlamam, dedi Colm. —Sanki daha oraya varmadan bir şaka olduğu ortaya çıkacakmış gibi hani ama... hatırlıyorum da bir keresinde -

—Ya, boş ver şimdi bunları. Gidip nasıl bir şey bir göz atalım, ha? dedi Malcolm. —Değişiklik olur hiç değilse. Demek istiyorum ki, Mags, bugün ne yapmayı planlıyordun?

Margaret omuz silkti. —Bilmem. Hiçbir şey. Birahane, bilardo, zom olma falan sanırım.

—Aynen. Bunları kahrolası *her gün* yapıyorsun.

—Param varsa evet. Her neyse, bunları yapmaktan acayip *hoşlanıyorum*. Aklıma yapacak başka bir şey de gelmiyor doğrusunu söylemek gerekirse. Yüzmeye gitmek dışında belki.

—Evet, şey, bugün hava feci dondurucu ama değil mi? Ayrıca bu en azından farklı olacak, ha, bir değişiklik en azından, olmayacak mı? Alt tarafı koruluğa gidip azıcık havayı koklar, sonra da Druid'de kafaları çekeriz. Mükemmel.

—Eh peki. Galiba.

Böylece sonunda bunda karar kılındı. Colm'un gönülsüzlüğünü anlıyorum aslında; Çingene kanı taşıyor, baba tarafından ninesinden sanırım ve kulağa klişe gibi falan gelse de, şey, o bazı şeyleri ciddiye alıyor; anlarsınız ya, hayaletleri falan filan. Mesela bir keresinde yaklaşık bir yıl önceydi; dairede kendimi bir garip hissetmeye başlamıştım, bir varlığı vesaire hissetmiştim... açıklaması zor; sürekli izleniyormuşum ve inceleniyormuşum ve gözetleniyormuşum gibiydi... Harbiden acayip garipti. Ayrıca hatırlıyorum da, küvete uzanmış bir sarma içiyor ve bu garip hissin yok olmasını diliyordum ki yüzünde tuhaf bir sırıtışla Colm içeri girdi ve küvetin kenarına oturup alçak, şaşırtıcı bir ses tonuyla şöyle dedi:

—O burada. Onun etrafında dolaştığını hissedebiliyor musun? Birkaç gündür dairede bizimle birlikte... Onun sana göz kulak olduğunu hissettin mi?

Bu varlığın atalarından birinin ruhu olduğunu anlattı; iyi huyludur ve merhametlidir dedi. Buraya biz bir zarara uğramayalım diye geldiğini söyledi ama ben hakkımda muhakeme yürütüldüğü duygusundan bir türlü kurtulamadım. Bunu bir türlü üstümden atamadım. Bu yüzden bu ruhtan veya hayaletten veya hortlaktan veya her neyse ondan nazikçe falan yok olmasını istedim ve kayboldu. O zamandan beridir de geri gelmedi veya en azından geldiyse bile *ben* onu hissetmedim.

Böyle şeyler onun başına sıkça geliyor veya o böyle diyor, her neyse. Colm Fransa'da, Camargue'dayken bir grup insanla birlikte oturmuş Çingenelerin atlarını yarıştırmalarını ve terbiye etmelerini izliyormuş. Sonra bu Çingenelerden bazıları onu işaret ederek aralarında onun hakkında konuşmuşlar ve onu yanlarına çağırmışlar. Colm onların ne dediğini anlamamış falan çünkü Fransızca falan konuşuyorlarmış; bu yüzden birlikte olduğu insanlardan birinden tercüme etmesini istemiş ve dedikleri şöyle bir şeymiş falan:

—Seni yanlarına çağırıyorlar ve onlara katılmanı istiyorlar. Diyorlar ki sen onlardan biriymişsin ve yuvaya dönmeliymişsin.

Garip, ha? Bu bir çeşit yük olmalı gene de, sanırım... bir şekilde... böyle bir şeyi sırtında taşımak... Benimse hoşuma gidiyor bu. Bana çekici geliyor. İlginç.

Her neyse, benim arabaya doluşup yola düzüldük; hoş şöyle böyle çalışıyor, kaputun altından falan çok kötü sesler geliyor ya. *MOT*'un* süresi nerdeyse geçti ve bana öyle geliyor ki tamir ettirmek resmen tonla masrafa mal olacak. Eski bir polis otomobili falan dolayısıyla motoru gerçekten acayip hasar görmüş. Arka koltuğunda hâlâ tutukluları kelepçelendikleri kayışlar falan var. Bizi Goginan'a kadar götürdü ama zar zor; oradan da arabayı yol kenarındaki büyük yaşlı kollarını bizi kucaklayacakmış gibi açmış bir ağacın altına park ettiğim vadinin içine. Burası acayip güzel kokuyor; cidden, yağmur sonrasında ağaçlar, humus, toprak... Sessiz de ayrıca, harbiden sessiz; kuşlar bile ötmüyor.

—Biraz kuru kutsal mantar var üzerimde, dedi Malcolm, —herhangi biri ilgileniyorsa yani. Çok fazla yok. Adam başına on, on beş tane düşer herhalde.

—Benimkini yok say, dedi Colm. —Kerataları midem kaldırmıyor.

—Payımıza daha fazlası düşer o halde.

---

* *Ministry of Transport Test*, yani Ulaştırma Bakanlığı Muayenesi (ç.n.)

Mantarları ezip ufak, yutulabilir lokmalar haline getirerek yemeye başladık ve derken tabi ki Colm da biraz istedi.

—Bunları böyle almaktan acayip nefret ediyorum, dedi. —Bakın şunlara. Avucunu açıp içindeki bir tutamı gösterdi. —Sapların hepsi çıkıntı yapıyor; tüyler ürpertici, küçük, feci sessizce ilerleyen uzun bacaklı örümcek piçlerinden oluşan bir topa benziyor. İğrenç.

Gene de onları yuttu. Hepimiz yuttuk, hem de ne kadar süredir arabada durduğu belirsiz, muhtemelen aylar, belki de yıllar öncesinden kalma ve ılık votka içerek yuttuk. Tadı çok berbattı.

Sonra da koruluğun içine yöneldik.

—Bu gerçek bir macera gibi. Çok heyecanlıyım, dedim.

—Evet. Şuna bakın.

Margaret desteksiz duran, eskiyip yıpranmış ve kömürleşmiş, çomak falan gibi uçları dışarı fırlamış kirişler yüzünden kısmen alacalı bulacalı görünen bir duvarı işaret etti. Bir evden, muhtemelen tatilden tatile kullanılan bir kır evinden falan geride kalan yegâne şeydi. Üstünde artık uçları yenmiş, solmuş, zar zor okunabilir *Rhyddid Cymru** yazılı bir afiş yapışık duruyor. Koruluğun derinliklerine doğru yürümeye devam ettik.

Bu çok müthiş; ormanda olmak; her taraf yemyeşil, ağaçlar o kadar sık ve yüksek ki... Buradaki ağaçlar ne düzenli, birbirinin kopyası sıralar halinde, ne de delicesine, gelişigüzel ve vahşice büyümüşler; sadece ve sadece kendilerine has bir örüntüyü izlemişler, sanırım tam da olması gerektiği gibi. Yapraklar ve eğreltiotları ve malç içinden çatırtı ve şap şap sesleri çıkartarak yürüyoruz. Burada kendimi özgür, sahiden özgür hissediyorum; uzun, çok uzun bir süredir hissettiğimden daha özgür hissediyorum. Tek başına ninemin Aberdovey'deki kır evine gittiğimden beri böyle hissetmemiştim. Tamamen özgür. Aca-

* Galce tam adı *Byddin Rhyddid Cymru* (Özgür Galler Ordusu) olan silahlı milliyetçi örgüt. (ç.n.)

yip nefis bir duygu bu. Kira borçları, yakıt faturaları, lanet emlak vergisi, hepsinin canı cehenneme. Benim yerim burası, kesinlikle. Hele bir de votka pınarı bulunsaydı, o zaman, Tanrım, burası tam bir Cennet Bahçesi olurdu.

—Hımm... tam neyi arıyoruz?

Omuz silktim. —Belirli bir şeyi falan değil. Sadece, bilmem, bir tür duyguyu vesaire, sanırım.

—Gene de her hâlükârda harika değil mi?

Öyleydi ve koruluktan çıkıp eski ve terk edilmiş bir taşocağında aklımız başımıza gelinceye kadar da harikaydı. Çok da büyük falan değildi; küçücüktü aslında. Yerde açılmış birkaç çukur, her birinin derinliği, de ki, ev büyüklüğünde. Yemyeşil düzlüğün içindeki kurşuni yarıklar. Burayı sis falan basmaya başladı ve her şey tekinsiz ve gerçekdışı görünür oldu.

Malcolm tek bir laf etti: —Ha siktir.

Mags'in gözleri fal taşı gibi açıldı: —Bak şimdi bu benim hoşuma *gitmedi*. Yo hayır. Bundan azcık bile hoşlanmadım.

—İyi misin, Mags?

Belki de sadece sis yüzünden ama beti benzi attı, kireç kesildi, gözleri arabamın jant kapakları kadar büyüdü. Kusmak üzereymiş gibi görünüyor.

—İyiyim, mantarlar nedeniyle galiba... birazcık mideme oturdular da...

—Henüz etkisinden kurtulamadım, dedim ama bunun pek doğru olduğundan emin değilim... yani, tam ayırt edemiyorum...

—Ne de ben, şeytan dürttü, dedi Colm. —Ne halta yedim onları bilmiyorum şimdi. Bu lanet şeylerden nefret ediyorum.

—Sadece hayır de, Colm, sadece hayır de. *Grange Hill** uyarılarına hiç kulak asmadın mı?

Seslerimiz burada kısıldı, nerdeyse hiç ses duyulmuyor. Konuştuğumda, sesim yüzümün yaklaşık bir inç ötesinde zınk

* Birleşik Krallık'ta yaklaşık otuz yıl süren ve hikâyesinin merkezinde aynı uydurma adı taşıyan bir okulun öğrencilerinin olduğu TV dizisi. (ç.n.)

diye duruyor gibi. Ayrıca sanki hava beni sımsıkı sarıyor, üstüme ağırlığı çöküyor, gri bir battaniyeye falan sarılmışım gibi geliyor. Harbiden çok garip.

Bir tür sözsüz anlaşmayla hepimiz taşocağına çıkan patikadan gerisin geri koruluğun etrafından dolaşarak arabama doğru yürüdük.

—Bu biraz... tekinsiz, diye söze başladı Malcolm. —Hissedebiliyorum... şeyleri... hayaletleri; etrafımızdalar.

Colm tam bir ciddiyetle başını salladı. —Benden söylemesi, burada cenabet şeyler var. Sahiden cenabet şeyler. Bizi burada kesinlikle hiç mi hiç istemeyen şeyler.

—Ya, Tanrı aşkına, sakın böyle konuşma.

Mags'in kolunu okşadım ve fısıldayarak dedim ki: —İyi misin? Cevaben başını salladı ama ardından alçak bir sesle falan mırıldandı:

—Bu hiç hoşuma gitmiyor. Harbiden. Kendimi hakkaten iyi hissetmiyorum.

—Muhtemelen sadece mantarlar yüzündendir.

—Evet.

Colm tam bir sessizliğe gömüldü; ağzını bıçak açmıyor. Arabama döndüğümüzde çişini yapmaya gitti ve birkaç dakika sonra endişe içinde geri geldi.

—Gelin şuna bir bakın, dedi. —Acayibin acayibi bir şey.

—Nedir ki o?

—Tanrı bilir, ben cidden bir şey diyemem. —Gelip sizin bakmanız lazım.

Birbirimizin yüzüne baktık, sonra da onu izledik. Ağaçların arasından geçerek şeye benzer, bilmiyorum, çok tuhaf bir heykelin bulunduğu bir açıklığa geldik. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu bir kapı, nerdeyse normal bir ev kapısı gibi yere dik bir şekilde duruyor. Kapının üstüne uzun kırmızı bir halat atılmış. Halatın uçlarına kapının iki yanından sarkan, içleri boş, şeffaf fıçılar bağlanmış; altlarına da talaş serpilmiş. Hayretler içinde kaldım. Kapının üstündeki boyaya da

bir çeşit kargacık burgacık yazılar kazınmış... garip simgeler ve şekiller... boktan hiyeroglifler falan gibi...

—Bu da... neyin... nesi?

Colm başını salladı. —Demek istiyorum ki, *neden*? Ha? Neden? Kahrolası ormanın ortasında, kim ne bokuma hangi akla hizmet...

—Eğlence niyetine çocuklar yaptı herhalde, dedi Malcolm.

—Evet, ama gene de... diyen Colm, kapıya dokunmak için elini uzattığında Margaret haykırdı: —YO! Ya da en azından ben haykırdığını *sandım*; sesi nerdeyse hiç çıkmadı. Sis falan bir şekilde sesi yuttu.

—Neden?

—Bilmiyorum, sadece, dokunma işte. Sesi titriyordu. —Lanet olası bir geçit falan olabilir... dokunmaya çalışırken seni içine çekebilir. Kollarını kendi etrafına doladı ve ürperdi. Keyfi de, huzuru da gerçekten kaçmış gibi görünüyordu.

—Ya siktir et, dedi Malcolm, yere tükürerek. —Tahminim her hâlükârda çocukların maskaralığı bu sadece. Minik dangalaklar.

Colm da aynı düşüncedeydi: —Evet, buraya biraz kutsal mantar yutmaya gelen birkaç dalyarağın ödünü bokuna kaçırmak için bunu buraya diktiler herhalde.

—Evet, hadi zil zurna sarhoş olmak için Druid'e gidelim.

Bu lafla hepimiz kendimize gelip canlandık ve arabaya koşturduk. Kontağı çevirdim ve hiç beklenmeyen bir şekilde bu sise rağmen ilk seferinde çalıştı. Oysa o kadar nem var ki, sanki havada yüzen bir gölet içindeyiz. Saçımın sırılsıklam tutamlar halinde yüzüme yapıştığını hissediyorum. Arabayı vadiden yukarı ana yola ve birahaneye doğru sürdüm.

—Bakın şu işe, hiç anıt taşına rastlamadık ama bir şey bulduk, değil mi?

—Evet. Tabi ne olduğunu ancak Tanrı bilir.

—Düşünüyorum da, dedi Malcolm. —Keşke o koyun kafatasını hiç bulmasaydım. İnanın onu bulduğumdan beri talihim

yaver gitmedi veya başıma öyle şeyler geldi ki, hani bunların hepsi çok tuhaftı. Ciddiyim. Lanet şeyi fırlatıp atacağım.

Kısa bir süre sessizlik içinde yol aldık; araba vadinin dik çeperinde zorlanıyordu. Sonra:

—Aklıma bir şey takıldı gene de, diye söze başladı Colm arka koltuktan. Şu siktiriboktan heykelin bulunduğu açıklık epeyce büyüktü, değil mi?

—Hangi açıklık?

—Şimdi söyledim ya, siktiriboktan kapı şeyinin olduğu.

—Evet, herhalde. Aşağı yukarı tenis kortu büyüklüğündeydi. Neden?

—Şey, arabadan ilk indiğimizde o yoldan yürüdük, koruluğun o kısmından geçtik. Yanmış evi hatırlıyorum. Nasıl oldu da onu o zaman fark etmedik ki?

Eğer geri dönüp açıklığı şimdi arasak orayı hiçbir zaman bulamayacağımız birdenbire kafama dank etti ve sanki arabanın içine bir şey damladı; tavandan aşağıya koskocaman, görünmez, yamru yumru falan bir şey düştü. Malcolm dişlerinin arasından üfleyerek kulak tırmalayıcı sesler çıkardı ve Maggie dedi ki:

—Tanrım, hadi artık hızlanıp bir an önce şu kahrolası birahaneye gidelim. Tonlarca tonlarca tonlarca biraya ihtiyacım var.

Gaza bastım ama kendimi tutamayıp gülmeye de başladım. Kendimi acayip canlı hissediyorum doğrusunu söylemek gerekirse. Ayrıca bu kutsal mantarlar yüzünden de değil; damarlarımda dolaşan bir tür elektrik yükü var sanki. Acayip harika, bomba gibi, mükemmel, tam formunda hissediyorum. Her şey bir yana Galler'e gelişimin nedenlerinden biri buydu zaten.

Arabayı Druid adlı birahanenin karşısına park ettim ve iner inmez orada durup vadiye baktık. Kocaman bir buhar veya sis bulutu veya başka bir şey koruluktan dışarı doğru akın ediyor. Ne kadar da büyük bir alan; uçsuz bucaksız, devasa bir alan bu. Ayaklarımın yaklaşık bir mil aşağısında, vadinin tabanında ve kenarlarında minicik beyaz kır evleri var.

—*Twin Peaks*'e benziyor, değil mi?

—Hey, Mally, buraya daha önceki gelişimizi hatırladın mı? Hani ben, sen, Paulie ve Roger asit alıp gelmiştik ve o yaşlı herif koşarak birahaneye girmiş, dışarıda bir uçan daire var diye çığlığı basmıştı? Hatırladın mı?

İkisi birden bu anıya kahkahayla güldüler; bense onlardan daha fazla güldüm. Kendimi bir nedenle çok çok mutlu hissediyorum. Bu gece zil zurna sarhoş olacağım ve dönüşte arabayı kullanmayacağım. Arabada uyuyabiliriz veya arabayı sarhoş halde sürerim. Her neyse; bu önemli değil. Göreceğiz.

Hakiki bir ateşin yolun karşısındaki birahanenin pencerelerinden dışarıya vuran turuncu parıltısını görüyorum. İçeri girmek için sabırsızlanıyorum.

—Ben alıp getiririm, dedim. —Ne içiyoruz?

Geçen gece, yani Dol-y-Bont yakınlarındaki ambarda yaptığımız çılgın partideyken gözlerimi ambar çatısına yansıtılan şu fraktal şeylerden birine dikmiş, hepsi birbirinin kopyası gibi olan, şekiller içindeki şekillerin farkına varmıştım ve Colm'la birlikte yaşamanın nasıl buna benzediğini, onunla geçirdiğim bir saatin nasıl bütün bir günü, bir saatin nasıl bir haftayı, bir haftanın nasıl bir ayı, hepsinin de onu bildim bileli geçen bütün zamanı nasıl yansıttığını düşündüğümü hatırladım. Tipik bir gün iyi başlar (çoğu zaman), sonra stresli, sonra sinir bozucu, sonra öfke dolu ve sonra nihayet yavan bir hal alır. Ayrıca hiç şüphesiz ölüm döşeğindeyken bütün bir hayatım Colm'la geçirdiğim zamanda yansıyacak, çevrimler içinde çevrimler, âlemler içinde âlemler. Sonu gelmeyen sarmallar. Bitip tükenmeyen.

Gene de en azından bugün yani, bir değişiklik var. Sızlanma nöbetlerinden birine daha tutulmuş olabilir ama hiç değilse ne dediğini anlıyorum. Son birkaç gündür iki lafı bir araya getiremiyordu, kafası sarı bombalarla dumanlıydı falan; dolayısıyla "canım acayip sıkkın" lafları, her ne kadar bu beni çok

fena gıcık etse de ipe sapa gelmez homurtulara kıyasla güzel bir değişiklik. İkimiz birden öylece dairede oturmuş falan, kırmızı şarap içiyoruz ve *Black Grape*'in yeni albümünü dinliyoruz. Stres falan atıyoruz hani. Aslında sadece keyif çatıyoruz ama o böyle güzel güneşli bir öğleden sonrasını evde boş yere harcamamamız ve benim henüz alkol duvarını aşmadan ikimizi arabayla güzel bir yere götürmem gerektiği hakkında kafa ütülemeye başladı.

Eh peki, olur diye düşündüm. *Gerçekten* güzel bir gün ve Colm'la her beş dakikada bir başı yastığa düşmeden konuşabilmek de güzel; bu nedenle arabaya atladık ve ikimizi Ystrad Fflur'e, yani Strata Florida'ya, manastıra ve vadiye* ve Dafydd ap Gwilym'in mezarına falan filan götürmek üzere arabayı sürdüm. Oralar basbayağı güzeldir hakkaten. Colm şarabı yanına aldı ve daha Aberystwyth'den çıkmadan hepsini dikledi.

—Belki ben de içecektim oraya gidince, hiç bunu düşündün mü?

Omuz silkti. —İki şişe getirmeliydin o zaman, öyle değil mi?

Tanrı aşkına. Kahrolası bencil hergele... O birinci mevkide yolculuk yapıp şarabın hepsini içerken arabayı kullanan benim. Hıyar. Kahretsin onun özel şoförü olduğumu düşünüyor. Dallama.

Neyse ki manastır huzur dolu, harbiden sakin, güneş tepelere vuruyor ve kuşlar şakıyor. Keşişlerin gidip dua ettikleri küçük nişlerin tabanındaki eski kesme taş karolar da müthiş ayrıca, çok eskiden kalma, üstlerinde oyulmuş hayvan ve Meryem'in bebek İsa'yı beşiğinde sallarken gösteren şekiller falan filan var, Hakkaten müthiş ama Colm habire diyor ki:

—Pontrhydfendigaid'da hoş küçük bir birahane var, yani bayağı hoş, oraya daha önce de gitmiştim. Dönüşte orada bir fırt çekeriz, değil mi ha?

* Yörenin Galce adı Ystrad Fflur'in çift anlamı vardır: "Çiçekler (akarsuyunun) Vadisi". Dolayısıyla hem vadi hem de manastırın yakınlarındaki akarsu, yani Fflur (Çiçekler) kastedilir. (ç.n.)

Demek istiyorum ki, her beş dakikada bir bunu söylüyor veya benzer bir laf ediyor ve kahrolası eve dönerken arabayı kullanma işinin üstüme kaldığını dolayısıyla benim zaten çok fazla içemeyeceğimi unutuyor. Ayrıca uğraşıyorum işte, içimdeki o güçlü arzuyu hakkaten fazlasıyla kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Akaryakıt için içimde kopan o korkunç fırtınayı, o hararet, kazan gibi olan başımdaki uğultuyu dindirmeye çalışıyorum ama bu onu hiç mi hiç ırgalamıyor tabi ki:

—Ya sahi, arabadayken şarabı buraya geldiğimizde içmek istediğini ne bokuma söyledin o halde, ha? Hiç şarap falan istemedin aslında, değil mi? Bu üstüme varman için sadece bir başka sikindirik bahaneydi, değil mi?

İç geçirdim o kadar. Ruh hali böyleyken ona ateş püskürmeye değmez diye düşündüm. —Hadi gidip Daffyd'in mezarı başında oturup bir sarma içelim ha? İyi olmaz mı?

—Ottan azıcık bile hazzetmem. Biliyorsun bunu.

—Yazıklar olsun, o lanet canın isterse o halde. Ağlamaklı dangalak.

—Evet, bal gibi de canım ne isterse onu yapacağım. Beni ararsan kahrolası birahanede olacağım.

O yoldan aşağıya doğru sıvıştı, ben de şairin gömülü olduğu yerdeki ağacın gölgesinde oturdum. Enfes ve serin. Arkama yaslandım ve Tanrı bilir torpidomda ne kadar uzun bir süredir kuruyup kalmış sarmayı yaktım. Burası o kadar huzur veriyor ki, itiraf etmeliyim, hele somurtan ve sızlanan ve rahat duramayan ve kıpır kıpır kıpırdayan Colm'un yokluğunda. Çok geçmeden geri gelecektir gene de; bunun farkındayım. Yanında ancak birkaç bardak bira içecek kadar para var; tabi bir köşeye biraz para koymadıysa. Muhtemelen koydu da çünkü bu hafta gaz kesme bildirimi geldi. Benimse cüzdanıma zulaladığım ve eve dönüşte tamamen bir şişe büyük Martini, acayip kocaman bir şişe sek Martini ve bir limon ve biraz Silk Cut ve biraz tonik veya limonata falan ve birkaç paket Spar'ın şu peynirli çerezleri için harcamaya niyetli olduğum bir yirmiliğim var. Muhteşem.

Gerçi belki de peynirli çerezi es geçerim... veya sadece bir paket alırım. Son zamanlarda sanki birazcık kilo alıyormuşum gibi hissediyorum... umarım almıyorumdur. Şişman olmaktan acayip nefret ediyorum inan ve metabolizmamın yavaş çalışmasının cezasını çekiyorum. Çikolataya sadece baksam bile yeter, domuz gibi şişmanlarım. Elimi karnımın üstünde gezdirdim, neyse ki şişkin değil, bu iyi tabi. Çocukken pekâlâ tombuldum... şey, doğrusunu söylemek gerekirse tam bir şişkoydum... Ayrıca, Tanrım, bu yüzden az buz makaraya alınmadım. Anlarsın ya şu bildik şeyler söylenirdi; okulun bahçesinde arkamdan şişko sürtük, domuz, *oink oink* diye bağırırlardı, çocukların kullandığı o acayip acımasız ve insafsız bütün kelimelerle. Gerçekten acayip iğrenç şeyler (Artık bundan çoğu kimseye söz etmiyorum; duyunca sana farklı bir tepki gösteriyorlar, sanki geçmişte çok kötü ve korkunç bir suç işlemişsin gibi. Şöyle laflar ediyorlar: —Ne, sen bir zamanlar *şişman* mıydın? Aman Tanrım, uzak dur benden! Eski halin bal gibi *nüksedebilir*!). Çocuklar herhangi bir ufacık ve önemsiz nedenle bile diğer çocuklara dünyayı zindan etmek için ellerinden geleni artlarına koymazlar; bazen hiçbir nedene bile ihtiyaç duymazlar, uyduruverirler bir tane işte. Hani senin sürtük olduğuna karar verdilerse o zaman sürtüksündür: makyaj yaparsan sürtüksün, sürtüksün çünkü memelerin çoğundan daha hızlı büyür veya daha erken âdet görürsün, güzelsen sürtüksün, değilsen de sürtüksün... Benimkisi falan daha bayağı gençken şantajla biriyle yatmam yüzündendi. On ikisindeydim, ben yani veya belki de on üçündeydim; her hâlükârda bayağı gençtim. Yirmili yaşlarının ortasındaki bir herifleydi (tabi şimdi böylesi heriflerin son derece arızalı falan olduklarının farkındayım) ve tam bir ruhsal tecavüzdü. Anlarsın ya, vermezsen seni sepetlerim ve herkese senin bir sürtük olduğunu söylerim, öyle şeyler... Bundan dolayı verdim ve tabi ki hafta sonuna kadar okuldaki istisnasız herkes bunu öğrendi. Sonrasında sağda solda şöyle yazılıydı: Bisiklet sundurmasının duvarında "Mairead'le yattım", kenef duvarlarında

"Mairead Morgan tam bir fahişedir" falan filan. Çok fenaydı inan. Korkunçtu. Hatta bazı kahrolası *öğretmenler*, Tanrım... hatırlıyorum da karnelerimden birinde İngilizce konusunda hayal gücünden, beden eğitimi konusunda da motivasyondan yoksun olduğum yazılıydı. Elbette bu benim şişman, şişman ve kalın kafalı, şişman, kalın kafalı ve tembel olduğum anlamına geliyordu. Kahrolası köftehorlar. Ve sınıf öğretmenim karnemi okuduğunda beni tepeden tırnağa süzüp şöyle demişti: —Evet, beden eğitiminde motivasyon eksikliği, evet, bunu apaçık görüyorum, evet... Sonra da bütün bir sınıf gülmekten kırılırken o, koltukları kabarmış bir halde pişmiş kelle gibi sırıtmıştı. Kahrolası dalyarak. Öğretmenlerin aşağılamalarından hiçbiri asla unutulmaz. Umarım gelecekte bir gün ona rast gelirim; dışarı çıkmak için giyinip kuşanmışken, ağzının suyu akıp beni keserken ona gülüp geçerim... kahrolası yaşlı hergele. Ayrıca ben ne şişman ne de tembeldim; şey, biraz tombuldum belki ama... doğrusu kendimden tiksinmek ve nefret etmekten o kadar çok deliye dönmüştüm ki... kafamın içinde fırtınalar kopuyordu.

Canıma kıymaya çalıştığım da işte o zamanlardaydı. Lanet olsun yaklaşık on beş yaşındaydım... Elli tane parasetamol falan, hastane, mide yıkama... bir kâbustu. Buna rağmen gene de sanırım bu olaydan sonra işler daha iyiye gitti; bu sanki bir dönüm noktasıydı. Şan dersleri almaya başladım ve müzik öğretmenim harika bir sese ve yeteneğe sahip olduğumu, bundan olabildiğince faydalanmam gerektiğini söyledi. Ben de zaten bunu yapmaya çalışıyorum artık; özellikle de birkaç bardak içtikten sonra. Akaryakıt şarkı söylememe yardım ediyor ve iştahımı falan keserek ince kalmamı, artı kendimi acayip iyi hissetmemi sağlıyor. Akaryakıtı doz aşımının hemen öncesinde keşfetmiştim galiba. Evet, öyleydi. Bir arkadaşımın babasının dolabından yarım şişe viskiyi almış, hepsini birden bahçede diklemiştim. Ve bu... hissetmeme ve... düşünmeme yol açmıştı –

Ha siktir. Onca şey hatırıma gelince canım biraz sıkılmaya başladı şimdi. Hepsi geçmişte kaldı, boş ver; bu kurtulman gereken bir başka ayak bağından ibaret. Malcolm'un boyuna dediği gibi, bugünü yaşamak emek vermeye değer bir beceri. Ayrıca bugün şu an itibariyle hiç de fena değil; çalışmamı gerektirmeyecek kadar param var, büyükanneme şükürler olsun hani, gerçi Colm'un istisnasız sabah akşam tırtıklamasına daha ne kadar dayanabileceğini hiç mi hiç bilmiyorum. Kahrolası Sharon falan da var; o nemrut karıya tam dokuz yüz sterlin borç verdim ve bir penisini bile geri alamadım. Tanrım, bu dünyada dostça davranmayacaksın, katiyen iyi kalpli olmayacaksın; insanlar bunu bir zayıflık işareti diye okur ve ardından hiç vakit kaybetmeksizin, bana şu kadar borç verir misin, bana bu kadar borç verir misin, gelecek hafta geri veririm, söz demeye başlarlar... Hepsinin canı cehenneme. Ciğeri beş para etmezler.

Ayrıca meteliğe kurşun atmayı ve büyükannemle büyükbabamın hayatta olmalarını tonla paraya ve ikisinin birden acısını görmeye tercih ederim. Ki bu -

Ki bu gene bayağı can sıkıcı. Ot beni böyle yapar bazen; üzücü şeyler üzerinde düşünmeme yol açar. İşin en gıcık yanı bunun ne zaman böyle kafana dank edeceğini hiç bilememendir. Buna karşı koymak için akaryakıta falan ihtiyacım var ama bu sefer de kafayı bulmak o kadar acayip iyi gelir ki bir türlü duramazsın; bardağını ağzına bile götüremeyecek kadar küfelik olursun ya da kendi kusmuğunun içinde yuvarlanırsın. O gün Iestyn'ın partisindeki gibi; besbelli morarmışım, hatırlamıyorum yani, bayılmışım. Ne yazık ki o güzel kırmızı elbisemi bir daha giyemeyeceğim.

Elden ne gelir?

Ah, siktir et, Liam'ın diyeceği gibi; kolay. Burada Galler'deyim, inceyim, susuzluğumu giderecek bir miktar param var, kafam hafiften dumanlı ve hava güneşli. Colm birahanede beni bekliyor ve Colm nazik *olabilir*, olamaz mı? Bazen, evet, olabilir... Bu nedenle hepsinin canı cehenneme. Ayrıca ben bir

sürtüksem, harbiden ne yazar ki? Öyleyse sen de cahilsin, tam bir beyinsiz taşaksız dallamasın.

Cacık vaziyetler.

Marihuana izmaritini otların altına gömdüm, Dafydd'e hoşça kal dedim ve arabayı aşağıya Pontrhydfendigaid'a doğru sürdüm. Colm'u oradaki küçük bir birahanede buldum, karanlık ve kir pas içindeki bir köşede. Yarım bardak birası kalmıştı; önündeki masanın üstünde de param parça edilmiş bardakaltları vardı. Kokuyu, o nefis birahane kokusunu alıyorum; kesif ve mayalı ve çok acayip mis gibi bir koku.

—Şunu başına dik canım, dedim. —Eve dönerken ikimiz için kocaman bir torba dolusu akaryakıt alırım ve zom olunca-ya kadar içeriz. Nasıl, aklına yattı mı?

Sırıttı, içkisini devirdi ve yol boyunca feryat figan folk şarkıları söyledik. En çok da "Three Score and Ten" şarkısını, çünkü bütün sözlerini ezbere bildiğim bir tek o.

Bu hafta üniversitenin öğrenci birliği barında düzenlenen Oxygen festivalindeyim ve emin ol ki, Tanrım, bu E'yle kesinlikle fena halde *uçuyorum*. İyice kendimden geçtim, yukarılarda çok yukarılarda uçuyorum uçuyorum. Ekstazi terimi çok uygun. Bu keyif, bu mest olma için başka hiçbir kelime yok. Yanıp sönen ışıkta saçlarımın uçuştuğunu, bedeniminse kollarımı ve bacaklarımı tulumba kolu gibi bir aşağı bir yukarı hareket ettirdiğini görüyorum. Tenimin tamamı tatlı tatlı ürperiyor ve dudaklarımdan hiç eksik olmayan bir gülümseme yüzümü aydınlatıyor. Gözümün ucuyla Colm'un barda dikilip dans edişimi seyrettiğini görüyorum. Özgürüm, özgürüm, özgürüm ve zevkten acayip dörtköşe bir haldeyim. Bu yanıp sönen ışıklarda uçuyorum; müzik hayat veren bir güç falan gibi ve durduğunda ben de duracağım; ama biliyorum asla durmayacak, katiyen asla asla. Bu parçadaki haykırışlar sol bacağımı öne itip duruyor; Liam'ın buraya gelirken arabanın içinde *yodel** söylemeye

* İsviçre, Avusturya ve Almanya'da rastlanan tiz kafa sesleriyle pes göğüs seslerinin birbirini izlediği bir tür şarkı söyleme tarzı. (ç.n.)

çalışırken çıkardığı seslere benziyorlar. Hatta Malcolm bunun üzerine Liam'ın sesinin kulağa ellilerin dandik bir bilimkurgu filmindeki uçan daire sesi gibi geldiğini söylemişti, vuu-UU-UU, vuuu-UUUUUH... Mags karşımda hoplaya zıplaya dans ediyor. Kırpık saçlarındaki ter pırıl pırıl parladıkça o kadar acayip mutlu ve güzel görünüyor ki, düşük belli pantolonu dümdüz karnını gözler önüne seriyor, bacakları piston gibi inip çıkıyor. Harbiden nefes kesici, mestkahrolasıedici yani. Bu gece onun çaktırmadan Colm'u düzmesiyle ilgili kuşkularımın aslı astarı var mı umurumda değil; sadece hoşça vakit geçireceğim, zevkine varacağım... Paul orada Colm'la birlikte, nerdeyse şafak vaktine kadar hap yutmuş gibi görünüyorlar... Erkekler dibimizde dans etmek için habire usulca aramıza giriyorlar ama onları gülerek başımızdan savıyoruz (bunlar görgü kurallarından habersiz bira canavarları; kural üç: kızlara böyle yerlerde dans ederlerken asılmamalısınız, buraya dans ve ecza için geldik, başka bir şey için değil). Nahoş düşünceler aklıma düştü, karşı koydum ama gene de düştüler işte bir kere; kafamda bu heriflerden herhangi biri kampüsün ırz düşmanı olabilir gibi düşünceler doğdu (kafamın içindeki düşünceler dilimin ucuna geliyor: eziyetşiddetiğfalzilletıstırap) ama sonra kendiliklerinden falan aklımdan çıkıp gittiler ve Tanrım, mutluyum; o kadar mutluyum ki insan bu kadar mutlulukla baş edebilir mi bilmiyorum. Uçuyorum, acayip uçuyorum, mutluluktan uçuyorum, eteklerim zil çalıyor.

Bazen, geceleri falan, Colm dışarılarda bir yerlerdeyken veya içi geçip yatakta horlarken gizli çekmecemi kurcalarım. İspanya'da geçirdiğim günlerden kalma bütün mektupları ve hatıra eşyasını bunun içinde saklıyorum, her çeşit şeyi: Haritalar, kibrit kutuları, peçeteler, içki karıştırma çubukları, eski erkek arkadaşlarımın mektupları ve gönderdikleri fotoğraflar, bunlara benzer şeyleri. Bütün bu eşyanın durduğu ayakkabı kutularına elimi daldırıp bunlara dokunur ve gözden geçiririm işte ve bazen başımı tekrar kaldırdığımda sabah olmuştur. Gü-

nışığı perdelerin arasından içeri sızar. Bazen geceleri yeterince uzun değil.

Hatırlamalıydım aslında, değil mi? Şu an Çarşamba öğleden sonrası. Üniversite yarım gün falan; dolayısıyla kasaba karınca yuvası gibi öğrenci kaynıyor. Bankamatiğin civarında dikilip duran onlardan bir grup var ve içlerinden biri büzüktaşlarından birini dürtüp para çekerken beni tepeden tırnağa süzdü ve dedi ki:

—*Şunu* becermek isterdim.

Ben de karşılık olarak onu bağcıkları çözük postallarından gülünç sarı şapkasına kadar tepeden tırnağa süzdüm ve en küçümseyici ses tonumla şöyle dedim:

—Zinhar beceremezsin.

Onun yüzü kızardı; büzüktaşları da kahkahayı basıp sevinçten aşırı gürültülü bir şekilde bağrışarak kendilerini maskara ettiler. Kahrolası öğrenciler. Seyahat acentelerinde de onlardan bir grup var, yapmam gerekeni yapmak için içeri girdiğimde gördüm; hepsinin Dún Laoghaire'a dönüş bileti aldıklarını fark ettim. Dışarı çıktığımda sokakta Liam gözüme ilişir gibi oldu; dolayısıyla en yakındaki birahaneye daldım ve tek başına birkaç bardak votkayı mideme indirdim... Kendimi derhal daha iyi hissettim. Burada da öğrenciler falan var, bir kaç farklı grup halinde. Gruplardan biri gürültücü ve hadlerini bilmez ve tepeden bakanlardan oluşuyor, bir başkasıysa sadece içmekle ve muhabbetle ve gülmekle meşgul. Bütün öğrencilerin serseri mayın olduklarını düşünmüyorum; bazıları basbayağı iyi insanlar falan. Sadece hayatlarını yoluna koymaya çalışıyorlar; anlarsın ya, kendileri için bir şeylerin daha iyisini yapmaya gayret ediyorlar... Gürültücüler, çenesi düşükler, anırıp duranlar öteki tipler zaten; orta sınıftan tipler, yüksekten uçan öğrenciler, kasten çılgın, küfürbaz, cahil görünenler, duvarlarına *Pulp Fiction* afişleri asanlar, sahip oldukları zekâ kırıntısını gözlerin-

de büyüterek şişinenler; nefret ettiğim gerzekler işte *onlar*. Kastettiklerimi bilirsin, onlara istisnasız her yerde rastlarsın.

İçkilerimi bitirip Pier Street'teki şu mağazanın vitrinine göz atmaya gittim. O elbise hâlâ duruyor, epeydir gözüm olan şu çizgili kahverengi elbise. Kendimi onun içinde hayal etmeye, nasıl göründüğümü kafamda canlandırmaya çalışıyorum; onu giyip soyunma kabini aynasının karşısına geçtiğimde gerçekten nasıl görüneceğimi değil tabi ki... ama gene de... üstümde gayet güzel duruyor, sahiden ve her neyse kendimi içinde iyi *hissediyorum*. Aslolan da bu değil mi?

Tekrar eski giysilerimi, yani yırtık taytı, rengi atmış kazağı falan filan üstüme geçirdim ve kahverengi elbiseyi kasaya götürdüm. Altmış kahrolası sterlin. Pekâlâ...

Kasanın önünde Öğrenci Dallama cinsinin mükemmel iki örneği duruyor. Bu ikisi sözünü ettiğim tür insanlardan; o kadar bağırıyorlar ki bütün bir lanet dükkân onların bir manken bacağı satın almaya çalıştıklarını duyuyor. Bacağı okşuyorlar, genel olarak tam bir mankafa gibi hareket ediyorlar:

—Gvooooah bak... keşke dinine yandığım *gerçek* kadınların böyle bacakları olsa...

—Onların gerçeğine ihtiyacın yok artık, oğlum!

Sanki ikinizin de gerçeğini çok elde etme şansınız varmış da, diye geçirdim içimden. Kasanın arkasındaki delikanlı telefonda, bacak için bir fiyat biçmeye çalışıyor:

—Hayır, hayır, mankenin tamamı değil... sadece bacağı, evet... iki genç... On sterlin mi? Tek bir bacak için?

Student Grant* ve büzüktaşı sevinçten çığlık atıp avaz avaz bağırdıktan sonra kasiyerin eline bir onluk tutuşturdular. Delikanlı bıyık altından gülüyor hani ve başını sallıyor:

—Hay siz ikiniz... delisiniz siz... paket yapmamı ister misiniz?

---

* Orta sınıf bir aileden gelen, Grant Wankshaft adlı, baba parası yiyen, tembel bir üniversite öğrencisinin hikâyesinin anlatıldığı *Student Grant* adlı çizgi romana gönderme. (ç.n.)

—Hayır, teşekkür ederim. Ona bu zarif güzelliğini gözler önüne seren haliyle hayran hayran bakmak istiyorum.

Onu bir ganimet gibi başının üstünde tutup kükredi. Kahrolası dalyarak. Sonunda beni fark etti ve sırıttı ama ben onlara arkamı döndüm ve yeni elbisem için ödeme yapmaya koyuldum. Mağazadan çıkarlarken de şöyle konuştuklarını işittim:

—Onu neden satın aldık ki? Onu *neden* satın aldık ki?

—Basit. Gördük, istedik ve bak, bizim oldu.

Yolda ilerlerken tekrar sevinç çığlıkları attılar. Onların yerine benim bağırsaklarım buruldu; yanaklarıma ateş bastı. Kendilerini düpedüz aptal yerine koyduklarının farkında değiller mi? Her neyse. Sersem şeyler. Gerzekler.

Yeni elbisemi tek başına kaledeki umumi keneflere götürdüm, kabinlerden birinde üstüme geçirdim. Eski şeylerimi poşete koydum; onları atacak değilim hani, ceplerinde önemli şeyler var ve eski giysileri çöpe atmak israf olur. Ne kadar eski püskü görünürlerse görünsünler, her zaman onları kesip biçerek başka bir şey yapmak mümkün; ya da delikleri yamamak için kullanabilirsin falan filan. Gereksiz yere israfı kaldıramam. Ayrıca, demek istiyorum ki, mini eteklerimden biri eskiden bir ceketti; kendim yaptım, inan.

Yeni elbisemin içinde kendimi gayet iyi hissettim ve göğsümü kabarta kabarta Ship and Castle'dan içeriye girdim. Bardaki yaşlı herif dedi ki:

—Hah güzele ne yakışmaz ki, ben de ona gülümseyerek karşılık verdim.

Yeni elbisemle bir köşede oturup içmeye başladım. Birahaneler arasında amaçsızca tek başına dolandım; tanıdıklarımın yanı sıra tanımadıklarımla da karşılaştım. Şaraphanede, güneş battıktan sonra yani, herkes görsün diye masanın ortasına diktikleri bir manken bacağına kadeh kaldıran bir grup dalyarak vardı; bu nedenle bir bardak içkiden sonra buradan ayrıldım.

Her şey bir sis perdesi arkasında kaldı.

Ve sis perdesinin içinde nefes kesici bir genç adam belirdi. Komik, sakin, sıkı bir Manchester aksanı vardı; yeni elbiseme hayran oldu. Üniversitede Keltçe üzerine öğrenim görüyordu ve ne yazık ki Colm'u tanıdığı ortaya çıktı. Hangi cehennem-deyse *o*.

Yeni elbisemin ve sis perdemin içinde alabildiğine fena halde sarhoş oldum ve evde uyandım; yatakta, tek başına ve Colm'suz, yeni elbisem hâlâ üstümde ancak şimdi kusmuk içinde. Çıkardım ve etiketine baktım: ELDE YIKAYIN yazılı. Kahretsin.

Dön bana sevgili Nancy
Kal buralarda bir süre azıcık hiç değilse
Terk ettiğinden beri bu sahilleri
Ne huzur kaldı ne de neşe bende

Evde kızlar gecesi. Şey, birahaneye gitmeden birkaç saat önce ben, Sioned, Margaret, iki şişe votka ve teyp çalarda Christy Moore'ın kaseti. Harika. Şarkı söyleyecek, haykıracak, avazım çıktığı kadar bağırabileceğim bir şey:

Nerelerde dolaşsam başıboş fark etmiyor
Musallat oluyor hâlâ ismin bana
Kaldı hiç değişmeden canlanan güzelliğin aklımda
Dikilmiş okyanusun kıyısında, merak içindeyim gittin ama nereye
Dönecek misin acaba tekrar diye...
Sahi verdiğim yüzük nerede
Kahrolası Nancy Spain'e*

* Barney Rush tarafından bestelenen ve Christy Moore'ın düzenlemesiyle ünlenen "Nancy Spain" adlı bu şarkının aslı "*saudade*" (Portekizce "hasret") duygusu barındıran bir çağdaş İrlanda müziği örneğidir. (ç.n.)

Kahkahadan kırıldık. Derken daha da çok güldük falan çünkü çocukça davrandığımız için kendimize gülüyorduk. Şarkı sözlerinin arasına bir küfür sokuşturmamız çocukçaydı bir kere ki, bu daha da fazla gülmemize yol açtı. Aptal kaltaklar triosuyuz biz, öyle değil mi?

Sioned içkilerimizi tazeledi.

—Bu yılki Cnapan festivaline gidecek var mı aramızda, ha?

—Bilmem, dedim. —Ne zaman ki?

—Geçen yıl gitmedin mi?

—Gittim, dedim. —Başka kim gelmişti ya? Colm elbet, Malcolm... sen de oradaydın, değil mi?

—Evet, Paul'la, dedi Sioned. —Ama hiç olmadığım kadar hastaydım, dut yemiş bülbüle dönmüştüm. *Hastaayyyddddıı-ıımmmmmm*. Korkunç hafta sonunu ateşim çıkmış halde Paul'un lanet arabasında geçirmiştim.

—Sahiden, bunu hatırlıyorum. Sharon da gelmemiş miydi?

—Yarabbi! *O* kaltak!

Margaret parmaklarıyla haç işareti yaptı, Sioned'se tükürme sesi çıkardı.

—Hâlâ hatırlıyorum, Colm'un kafası dumanlıydı ve –

—Bak *bu* şaşırtıcı işte.

—Öyle mi? *Sen* ne dediğini bilmiyorsun!

Mags süklüm püklüm gülümsedi.

—... ve daha sabahın körüydü, altı civarı falan ve Sharon'ın o kadar korkunç üstüne vardı ki, Tanrım... Colm cidden terbiyesizdi, inanın; kahretsin biraz kişilik sahibi ol, dedi, siktir git ve geber, hayatımdan çık vesaire... onu duymalıydınız. İçini parça parça etti, inanın. Sharon'ı ağlattı falan.

—Aferin ona, dedi Sioned. —Onu hiç ayıplamıyorum, *şahı*-sen; o karıdan hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Hakkaten. O iğrenç cenabet antika biri. Evet.

Bunun üzerine Mags dedi ki: —Hiçbir zaman *benden* hoşlanmadı! Onu tanıdığımdan beri benimle topu topu ancak üç kelime konuşmuştur.

—Ya, bütün kadınlardan nefret eder o, dedi Sioned. —Çoğu adı batasıca heriften de, görünüşe bakılırsa.

—Ya, o kadar da kötü biri değil, dedim. Yediği bütün haltlara rağmen gene de sanırım Sharon'a biraz acıyorum.

Sioned homurdandı. —Tanrım, Mairead, sen çok fazla iyi niyetlisin ve bunun cezasını çekiyorsun, cidden. Bunca zaman sonra hâlâ dokuz yüz sterlin borç taktığı *ben* olsaydım...

—Sanırım geri verecektir, dedim ama buna inandığımdan yüzde yüz emin değilim. Olumlu düşünmek işe yarar gene de, düpedüz kendini kandırıyor olsan da. Ecza konusunda olduğu gibi hani; eczayı alır almaz falan, ya bu E lanet aspirinden farksız veya bu spid lanet bebek müshilinden farksız gibi düşünmek işe yaramaz, yarar mı ha? Sharon gibi amcıklarla ilgili olduğunda bile.

Sioned başını salladı. —Yerinde olsam buna hiç umut bağlamazdım.

—Evet, ama Colm'a ne demeli? O –

—O farklı bir şey ama değil mi? Sen Colm'la birlikte *yaşıyorsun*. O senin erkek arkadaşın.

—Bu durumu daha da beter etmiyor mu?

Sioned başını sallamakla yetindi. Onunla tartışmak bazen mümkün değildir. Gayet dediğim dediktir ha.

Mags konuyu değiştirdi:

—Cnapan'da geçen yıl kimler sahne aldı? İyi birileri var mıydı bari?

—Tonla insan dedim, —hatırlamıyorum aslında... pestil gibiydim. Dom, onlar çaldı, bunu hatırlıyorum ve davullu salsa tipi bir grup daha vardı; yaklaşık elli kişiydiler, büyük çadırın içinde dolaşıyor davulları dövüp duruyorlardı. Acayip harikaydı, inanın. Yola çıkmadan önce Colm Jerry'den bir miktar göz açtıran almıştı – üüüüüüfffffff. Kahrolası üç gün boyunca kendimizden geçmiştik.

—Birileri lastiklerinizi indirmemiş miydi? diye sordu Mags. —Öyle bir şeyler hatırlıyorum da.

Cnapan'a Mags bizimle birlikte gelmemişti; galiba onunla o günlerde daha tanışmamıştık bile. —Evet, birkaç kahrolası genç dallamaydı, dedim. —Gördüm onları, boktan frizbiyle oynuyorlardı, bunu yapan da onlar olmalıydı ve siz genç serserilerden biri kahrolası tek bir şey söylerseniz diye geçirmiştim içimden... Gerçekten acayip öfkelenmiştim. Ateş püskürmüştüm. İyi ki Paul'un yanında kompresör vardı.

Sioned kafa salladı. —Evet. İşe yarar bazen, onun böyle acayip bir arakçı olması yani.

Biraz daha votka içtik. Tanrım, dibine darı ektik adeta; ayrıca vay anasına, bu ikinci şişe. Tam o an aklıma bir şey geldi.

—Seninle ilk olarak o gün tanışmıştık Mags, hatırladın mı? Öğrenci birliğinde çalışmaya gitmeden önce, Llys Wen'de sabah vakti. Hatırladın mı o günü?

—Sahi, o zaman mıydı? Taşınalı daha birkaç gün olmuştu. Çok geçmeden tam bir tımarhaneye falan düştüğümü düşünmüştüm ve bir sabah bakmıştım ki mutfak spid falan yüzünden fena halde yerinde duramayan keşlerle dolu. Acayip korkmuştum; aklımdan kim *oluyor* bu kaçıklar diye geçirmiştim. Kahkahayı bastı.

—He, bizdik.

—Hep birlikte kafayı bulmamış mıydık o sabah?

—Hem de matiz gibi, evet.

—Evet, sonra da o halde işe gitmek zorunda kalmıştım! Birlik barındaki kahrolası vardiyayı paylaşmıştım biriyle! Korkunçtu. Nasıl idare ettiğimi Tanrı bilir. Pestil gibiydim. Şu da var ki, bu alışılmadık bir şey değildi. Kahrolası bütün bir yazı kafam dumanlı geçirmiştim. İstisnasız her gününü.

Güldük. Ardından da her türlü zırva hakkında durmadan konuştuk. Gece ilerledi ve votka suyunu çekti.

Wicklow'lu delikanlıyı serbest bırakın
Onu özgürlüğüne kavuşturmamız şart
Yoksa alıkoyacağız onu zincire vurulmuş
Ona komplo kuranların elindeyken anahtar

—Erkeklerle buluşacaktık, öyle ayarlamıştık, dedim; çünkü sanırım bunu birinin söylemesi gerekiyordu. Hepsi –Colm, Paul, Malcolm, Liam, Iestyn, istisnasız herkes– kordondaki birahanede bizi bekliyor. —Şimdiden yarım saat geciktik bile.

Mags omuz silkti. —Boş verin onları. Keyfime diyecek yok.

—Tamam, dedim. —Benim de. Hadi gidip bir şişe daha alalım. Çekle öderim.

Ve öyle yaptık. Daireden yuvarlana yuvarlana çıktık; bağırıp çağırıp yaygara kopartarak, zil zurna sarhoş olmaya çoktan ramak kalmış bir halde. Yolun karşı tarafındaki iki herif bizi fark edince durup dik dik baktı. İçlerinden biri laf attı: —Eveeeeeeeeet, hanım-laaaaaaar! Biz de orada öylesine dikilip falan ona baktık.

Sioned ona seslendi: —Sen şimdi *hakkaten* söylediğini zannettiğim şeyi mi söyledin!

—Nereye gidiyorsunuz hepiniz, öyle seksi kıyafetler giymiş?

—Henüz bilmiyoruz, dedi Sioned. —Emin değiliz. Sizin gibi otuzbirci bir ikilinin gitmeyeceği bir yere.

Üç çocuk gibi kahkahalar atarak yoldan aşağıya koşturduk. Herifler geride ahmaklar gibi apışıp kaldılar, ne diyeceklerini bilemediler. İçlerinden biri arkamızdan seslendi: —Bak şu işe, içim rahatladı şimdi, siktiğimin şıllık sürüsü sizi!

Pekâlâ. Savaş.

—Oooooo! Bakın şu keskin zekâya!

—Bekâr odalarınıza dönün ve porno dergilerinizle otuzbir çekin çünkü bundan daha sahici bir düzüşmeye asla kavuşamayacaksınız!

—Sizi gidi taşaksız tıfıl hıyarlar sizi!

—Abazanlar!

Ve aynı şeylerden biraz daha. Arkamızdan bağırarak birkaç laf daha attılar ama gülüp geçtik ve onlara kulak asmadık. Gerimizde kaldılar, gözden kayboldular; acınacak vaziyetteler, önemsiz zerrecikler. Kasabaya girince Spar'a yöneldik. Gözü-

müz acayip dönmüş halde. Herifler bize ıslık çalıyor, bizi yanlarına çağırıyorlar:

—Fiiii-yuuuuu! Üçünüz birden böyle nereye gidiyorsunuz bakalım!

—Gayet hoş görünüyorsunuz bu gece ayrıca!

İtiraf etmeliyim ki öyleyiz: Ben geçen ay Machynlleth çarşısından aldığım küçük, alacalı bir elbiseyi giydim; Sioned Caterpillar botların üstüne dalgalı kabarık, bol bir elbise geçirmiş; Mags'in üstündeyse yırtık ve soluk eski bir kot, altında da şimdiye kadar gördüğüm en kocaman botlar ve memeleriyle dümdüz karnını ortaya çıkaran kısa daracık siyah bir tişört var. Bomba, inceliğini korumak gibi bir derdi yok ki. Ben de kendimi güzel görünüyormuş gibi hissediyorum; yani sonuç olarak kendimi iyi *hissediyorum*. Ne demek istediğimi anlıyor musun ha?

Spar'ın önünde Margaret bir tanıdığıyla karşılaştı; berbat dişleri olan, gerçekten acayip asap bozucu bir herif. Öyle bir gülüşü var ki insanın içinden ona bir tokat atası geliyor. Gülüşünün aslında hoşa gittiği sanısına kapılmış; bu yüzden daha da abartıyor; bu da insanı daha beter gıcık ediyor. Tam adının ne olduğunu falan bilmiyorum, bilmek de istemiyorum. Malcolm ona Anırdak diyor, daha iyisi can sağlığı. O aptalca acayip sahte kıkırdamasını, Spar'dan iki büyük şişe votka ve bir miktar tonik alırken ta içerden bile duydum.

—İyiden iyiye zil zurna sarhoş olalım Sioned, var mısın ha?

Sırıttı. —Ayıpsın. *Kusuncaya* kadar içelim.

Şişelerden birini eve dönüş yolunda açıp doğruca ağzından başımıza diktik.

> Bitip tükenmez altı ayı Dubberlin'de geçirdim
> Bitip tükenmez altı ay vakit öldürerek
> Bitip tükenmez altı ayı Dubberlin'de geçirdim
> Lanigan'ın balosu* için dans etmeyi öğrenerek!

* "Lanigan's Ball" (Lanigan'ın Balosu) adlı geleneksel İrlanda folk şarkısının -Dublin yerine Dubberlin kelimesi kullanılarak- uyarlanmış hali. (ç.n.)

Anıran bir süre bizi takip etti. Hem şarkının sözlerini yanlış bildiğimizi anlatmaya hem de bizden biraz votka otlanmaya falan çalıştı ama Mags ona bir hayli kibarca falan bir siktir çekti ve çok şükür o da defolup gitti. Sinemanın önündeki yolun ortasında azıcık kutlama dansı yapıp çalkalarken bir polis arabası yanaştı. Camdan dışarı sakallı bir surat uzanıp bizi tepeden tırnağa süzdü. Pembe dilini çıkarıp fırça gibi kılları arasındaki dudaklarını yaladı. Kahrolası zampara.

—*Noswaith dda, ferched. Shwd i' chi?* [İyi akşamlar hanımlar. Nasılsınız?]

—Oh, çok iyiyiz, teşekkürler, dedi Sioned. —Birkaç bardak içki için eve gidiyoruz işte, anlarsınız ya.

Burnunu çekti. Tanrım şeytanca bakışlarını Mags'in ampullerinden ayıramıyor.

—*Ydych chi'n feddw?* [Sarhoş musunuz?]

—Henüz değil, yo. Birazdan bayağı olacağız elbet, haliyle! Şişelerden birini havaya kaldırıp gösterdi ve gülümsedi.

Tekrar burnunu çekti ve bizi tekrardan kedi ciğere bakar gibi süzdü, ağzının suyu akarak. Bana öyle geldi ki bize biraz daha aval aval bakabilmek için başka bir şey söylemeyi düşünüyordu; bu yüzden onu çarçabuk başımızdan savdık:

—Şey, alakanız için teşekkürler amirim, artık eve doğru yollanmamız lazım.

—*Nos da!* [İyi geceler!] Araba kullanırken dikkat edin, ortalıkta bazı çok tehlikeli insanlar var!

—*Diolch y fawr* [Çok teşekkürler], memur bey!

Ve onu arabasında öylece ter içinde otururken bıraktık; kalçalarımızı abartılı bir şekilde sallayarak yürüdük. Muhtemelen şimdi kalkmışını okşayıp gözlerini bize dikmiş halde dudaklarını yalıyordur. Tanrım, bize öyle acayip bakıyordu ki, sanki o bizi sokaktan toplasın diye ordaydık; sanki biz kolayca seçilip satın alınabilirdik... Puf; erkekler ve libidoları, zıvanadan çıkmışlar ve fark gözetmiyorlar. Hepsi sapına kadar aynı. Öyle ya

bazı istisnalar da var, belki de; Malcolm, mesela, geçen gece bana yegâne gey deneyimimi sorarken, o sadece, hani, meraktandı, sarhoşken konuşulan şeylerdi, anlarsın ya... Zararsız. Çoğu gene de; çoğu şu kahrolası aynasız gibidir.

—Lanet suratının halini gördün mü! Gözleri yuvalarından fırlayacaktı adeta!

—Oracıkta ve tam o *anda* boşalacağını sandım! Abazan herhalde, zavallı herif. Şu anda aklından geçenlerini hayal edin: Üçümüz birden, kelepçeler, coplarrr!

—Aman Tanrım! Aman yarabbi!

—Her şeye rağmen kim onu çok da ayıplayabilir ki, ha? Hepimiz gerçekten acayip nefes kesici değil miyiz?

Bağırıp çağırdıktan sonra daireye doğru tabanları yağladık ve yolda gönlüm şiddetle Colm'un oraya sürü sepet kafası dumanlı kasaba delisi toplamamış olmasını diledi. Hiç mi hiçbir şeyin bunu berbat etmesini istemiyorum, acayip iyi vakit geçiriyorum. Daireye vardığımızda içerisi her nasılsa hâlâ bomboştu; Sıçancık (yani Veba: ne saçma bir isim) ve müzik setinde çalan Christy dışında:

Fındık koruluğuna kadar gittim*
Çünkü ateşim başıma vurmuştu

Lap diye koltuklarımıza çöküp bardaklarımızı içkiyle doldurduk.

—Kadınlar ve votka ha, halis muhlis güçlü bir bileşim.

—Harbiden, kızım!

—Dinine yandığım yüzde yüz alkollü, değil mi ama?

Halının üstüne serilmiş halde uyandım. Müzik setinden hışırtılar geliyor. Ağzım çiriş çanağına dönmüş. Burnumda kusmuk kokusu, yüzümdeyse bir gülümseme var. Sioned ve Mags

* Christy Moore'un söylediği "Song Of The Wandering Aengus" ("Başıboş Dolaşan Angus'un Şarkısı") adlı ve aşk tanrısı Angus'a atfedilen bu şarkıda geçen fındık kelimesi İrlanda mitolojisinde kutsal bilgelik ağacı olarak bilinir. (ç.n.)

kanepede birbirlerine sarılmış, tek bir yorganın altında uyuyorlar. Onlar da gülümsüyor.

Kalın ve gür bir ses sarhoş halde pineklerken beni ayılttı ve içki mahmurluğunun canı cehenneme deyip yattığım yerden onu dinlemeye başladım. Colm mutfakta çay demliyor ve "Oró Sé do Bheatha 'Bhaile"* şarkısını söylüyor, dün gece Liam'la birlikte durmadan kahretsin durmadan söylediği şu Gaelce şarkıyı. Bana öğretmeye çalıştılar ama Colm onu "What Shall We Do With the Drunken Sailor"** makamıyla söylüyor ki eminim yanlış. Gene de her neyse, sabah vakti, o şarkı söylüyor ve yüreğim hafifliyor; güzel bir sesi falan olduğundan değil, sadece boğuk bir Liverpoollu böğürtüsü aslında ama bu o neşeli demek, dolayısıyla benim de neşemi bulmam kolaylaşacak. Onun kahrolası huysuzluklarına katlanmam gerekmeyecek. Çoğunlukla uyandığımda böyle hissetmem. Nadiren bu şekilde olur.

Risklerinin de farkındayım pekâlâ; sadece AIDS falan değil, ırz düşmanıyla karşılaşma riski de var ayrıca, Kampüsün Irz Düşmanı'na rast gelmek için kampüste bulunman gerekmez; o istisnasız herhangi biri olabilir –gene de yapacağım ama. Colm yapıyor, dolayısıyla ben de yapabilirim. Ayrıca bu konuda deneyimsiz sayılmam; beni neyin beklediğini bilmiyor değilim. Bunu tam yüzlerce defa yaptım. O kadar kolay ki, gülünç derecede: Onları ilginç bulduğun ve onlardan etkilendiğin numarası yapacaksın ve hepsi bu kadar, yoldasın.

Odası çıfıt çarşısı gibi. Darmadağınık, birazcık ter kokulu, giysiler yerlerde, dağ gibi bulaşık birikmiş, duvarları da afişle dolu. Birinde Pamela Anderson'un posterinin asılı olduğunu

* "Hurra, Evine Hoş Geldin" diye Türkçeleştirilebilecek bu şarkı geleneksel bir İrlanda şarkısı olmakla birlikte, yirminci yüzyılda bir başkaldırı şarkısına dönüşmüştür. (ç.n.)

** "Sarhoş Denizciyle Ne Yapacağız" diye Türkçeleştirilebilecek bir gemici şarkısı (heyamola). (ç.n.)

görünce umutsuzluğa kapıldım; abuk sabuk memelerinin üstünden dudaklarını şişirerek poz vermiş, gene de... şey, gerçekten başka bir şey mi bekliyordum ki? Hepsi birbirine o kadar benziyor ki, yani çoğu. Aşağı yukarı yarı yolda hafiften bir yumuşama, bızırıma duydukları ihtiyaç, onu el yordamıyla aramaları. Nerdeyse hiçbiri ne göğüslerime dokunur, ne de onları okşar; en iyi ihtimalle üstünkörü bir şekilde avuçlarlar. Ve âdet olduğu üzere bu da kaputunu geçiremeyince öfkeli bir bakış attı bana, sanki *benim* kabahatimmiş gibi.

—Hey. Benim takmamı ister misin?

—Hayır. Ben halledebilirim.

Ani bir hareketle elimi itiverdi; balonu damarlı, güdük tokmağının köküne doğru yuvarlayıp açarken söylendi ve homurdandı. Baktım ve elimde olmadan Colm'unkiyle kıyasladım; Colm'unki kesinlikle daha büyük (malafata sahip olması Colm için sonu gelmeyen bir övünç kaynağı), ayrıca daha koyu renkli –tepesi falan. Her birinin farklı olması ne tuhaf. Aklıma Colm'un dar kalçaları ve yumuşak, kıllı karnı, minik pembe meme başları ve geniş omuzları geldi; onlarla şu an ne yaptığını merak ettim. Birbirlerine ne kadar benziyorlar ve her şeye rağmen ne kadar da farklılar. Bu beni usulca yatağın üstüne itti. Dilini ağzımın içinde gezdiriyor, kocaman ellerinden biriyle uyluğumu okşuyor. Onu iki yanından sıkıca kavradım ve bacaklarımı açtım; o apış aramda salınırken hayalarını sıvazladım, nefesi kesilsin diye hafifçe tırnaklarımı batırdım. İçime girmesine yardımcı oldum. Azıcık canım yandı çünkü yeterince ıslanmamıştım aslında ama çok geçmeden ıslandım ve onun köklemelerine uyum sağladım. Aynen bisiklete binmek gibi bir şey bu, asla unutmazsın. Kulağımda hırıldıyor, omzuma salyaları akıyor; aşırı hızlı.

—Yavaşla, olmaz mı... ağırdan al artık... biraz daha yavaş... ha şöyle...

Kasık kemiği klitorisime baskı yaptıkça zevk alıyorum ama aşırı hızlı hareket ediyor; bu yüzden bacaklarımı arkasından,

tam kıçının üstünden kenetledim ve onu yavaşlamaya zorladım. Hızını kesti ve kalçalarını sıkıştırıp dişlerini gıcırdatmaya başladı. İçkinin dumura uğrattığı duyularıma rağmen muhteşem bir duyum içindeyim...

—Evet, hoşuma gitti... bu iyi... böyle devam et...

Karanlıkta tepemdeki dişlerini görebiliyorum, mat sarımtırak bir ışık saçıyorlar. Arkasına sürtünmek için kalçalarımı kaldırdım ve ayak parmaklarım büzüldü ve uyluklarım zangır zangır titriyor ve karnım bir yukarı bir aşağı dalgalanıyor, durdurulamaz ve kontrol edilemez bir şey bu, düşmek veya uçmak gibi daha sık daha derin nefes alıp veriyorum ve ciğerlerim havayla doldu ve doldu ve –

—Ooooooooooohhhhhaaaaaaaaaah geliyorum geliyorummmmmmmmm...

Hepsini salıverdim, her şeyi, uzun, enfes bir iniltiyle, güçten düştüm ve hararet bastı ve bir güzel pelteleştim... ama daha yatışmaya yüz tutar tutmaz o tekrar başladı, palas pandıras vurmaya; tamkahrolasıyol ilerlemeye; yani acayip *gabber tekno*[*] tarzı bir BPM[**] temposundan bahsediyorum burada ya. Ben geldiğim falan için onun böyle devam etmesine izin verdim ve elimde olmayan bir nedenle tekrar Colm'u ve onun daimi şaşkınlık halini düşündüm ve aklıma onun hep uzak duracağı, kendinden bile uzak duracağı (ve nasıl bir lanet "muhteşem sır" ise? *Kim*?) geldi. Neden bilmiyorum ancak ağlamaya başladım ama hafiften; neredeyse her zaman geldikten falan sonra hüzünlenirim ve akaryakıtın da faydası olmaz. Sadece birkaç damla yaş döktüm, üstümdeki bu inleyen birkaç saniye için çılgınca sarsılıp vuran karaltıdan gizlememi zorlaştırmayacak kadar. Sonra da birden bire durdu, iç geçirdi ve yuvarlanarak üstümden indi. Kaput da yatağın yanından cup diye yere düştü.

---

[*] Had safhada hızlı bir tekno müzik alttürü. (ç.n.)

[**] *Beats Per Minute*: Müzikte tempoyu belirten dakika başına düşen vuruş sayısı. (ç.n.)

—Uuuuuuurrvaaagh... acayip... acayip nefis... müthiş...

—Hı.

—Sen de geldin mi bari?

—Evet, dedim ve omzundan veya karanlıkta omzunun bulunduğunu hayal ettiğim yerden öptüm. Bu onun hoşuna gitti sanki ve derin derin soluk almaya başladı; birkaç saniye içinde de uykuya daldı. Tanrım, leş gibi bira kokuyor; bununla birlikte, muhtemelen ben de öyle. Gayet uzun bir cümbüşlenmeydi bu seferki... hemen hemen hiçbir şey hatırlamıyorum... yüzünün neye benzediğini bile hatırlamıyorum. Kirli sakal, kirli sakalı olduğunu hatırladım ve dişleri aralık; bu da onu çocuksu ve hoş gösteriyor. Yeşil gözler. Güzel yeşil gözleri var.

Onun derin bir uykuya daldığından emin oluncaya kadar bekledim; sonra da kolumu dikkatlice ağır başının altından kurtardım. Hatırlıyorum, Roger ve Malcolm, dündü galiba, Kır Kurdu Kol Sendromu'ndan bahsediyorlardı: Sabah çirkin bir kızın yanında akşamdan kalma bir halde uyanırsın ve kolun yatakla onun gövdesi altına sıkışmıştır; bu yüzden onu uyandırmaktan ve onunla konuşma mecburiyetinden kaçınmak için, Tanrı esirgesin, onu bir de ayıkken düzmemek için, kapana kısılmış bir kır kurdunun yaptığı gibi kurtulasın diye kolunu kemirip kopartırsın. Buradaki fikir birazcık izzetinefis kaybı yerine kolunun birini kaybetmenin tercih edilir olması herhalde. Gene de bir şeyi aklım almıyor; niye bir kır kurdu? Neden bir tilki değil? Aynı şeyi falan yaparlar; kapana kısılmışlarsa kendi kendilerine uzuvlarını gövdelerinden ayırırlar. Bir kır kurdu gibi veya bir kurt veya bir çakal veya her neyse. Dolayısıyla neden bir tilki olmasın ki?

Her neyse, siktir et, şimdi yaptığım bu –kaçıyorum. Usulca ve elimden geldiği kadar sessizce, giysilerimi bulmak için zeminin sağını solunu yokladım: botlar, çoraplar, blucin, bluz, sutyen, külot. Elime bir şey geldi, bir giyim eşyası falan ve tırnaklarım ince bir kabuk bağlamış bir şeye battı ve fark ettim ki bu onun külotuymuş. Öööö! Birahanede onu tavlamaya çalı-

şırken veya şu mağaza kapısının ağzında yiyişirken beli gelmiş olmalı. Öööö!

Bütünüyle giyindiğimde ayakta dikilip karanlıkta bu uyuyan şekle baktım. En kötüsü değildin, diye geçirdim aklımdan; sen –ismin neyse– çoğunun tıpatıp aynısısın –dolayısıyla vasatsın o kadar. Ve sabah olacakları hayal edebiliyorum, sen büzüktaşlarınla birlikteyken palavra atacaksın, "tavladım", "sürtük", "becerdim", "bayıldı" kelimelerini kullanacaksın. Tam bir motor diyeceksin; azgın diyeceksin ama uyandığında bu sürtüğün gitmiş olduğunu söylemeyeceksin, değil mi? Hayır. Ne var ki gitmiş olacak. Bu kaşar, uyandığında bal gibi çoktan gitmiş olacak ve eğer o herhangi bir gün kasabada bir yerlerde sana rast gelirse, ki bu kadar küçük bir yerde ona mutlaka tesadüf edeceksin, ağzının içine bakacaksın ama niye bunu yaptığına dair hiçbir fikrin olmayacak, değil mi? Niye gittiğini merak edeceksin; neden bir telefon numarası bırakmadığını veya neden telefonla aramadığını merak edeceksin ve yanı başında uyumayı, aslında senden istediğimi elde etmek için gereken süreden bir an bile daha fazla yanında kalmayı kendime yediremediğim asla aklına bile gelmeyecek. Şüphesiz, hiç de fena değildin hani ama... seni tek bir şey için istedim, sana tek bir şey için ihtiyacım vardı. Ve onu da elde ettim.

Odadan usulca çıktım ve yukarıdan aşağıya sessizce ilerledim; bu yabancı evde karanlıkta el yordamıyla yolumu bulmaya çalıştım. Antreye indim ve mutfağa geçtim. Orada ay ışığının vurduğu mavi mavi parlayan bir cam dikkatimi çekti; ocağın yanındaki bir şişe cindi bu. O bana yeter diye düşündüm. Onu alıp ön kapıdan çıktım ve kendimi şu dar sokaklardan birinde buldum, liman civarındaki şu bayırlardan birinde. Kulağıma martı sesleri geliyor, soğuk ve rüzgârlı bir gece, ayrıca gökyüzünde tek bir yıldız bile yok. Colm'u evde bulacak mıyım diye merak ettim ve nerde olduğumu sorduğunda ona vereceğim cevap zihnimi kurcaladı. Ancak muhtemelen sormayacak nasıl olsa. Muhtemelen evde bile olmayacak. O yöne doğru yürümeye başladım.

Çok geç; külotum kanla dolu. Gerçekten tam bir rezalet. Külotu çıkardım ve yere akmasın diye çabucak bir tampon yerleştirdim, gidip lavabonun altındaki leğeni aldım, suyla doldurdum ve iç çamaşırımı suya ıslatım. Su derhal kızardı ve denizin üstünü kaplayan kırmızı bir sis gibi bulandı... bu ayki şiddetli... bana düşüklerimi hatırlattı, yıllar önceki, Colm'la tanışmadan evvelki... sonuncusuna yol açan onca hap olmalı, en azından doktor böyle dedi... ama o hatırıma geldi...

Yo, onu düşünme. Geçmişte kaldı artık.

Akıl erdirdiğimden daha fazla sarhoşum. Kenefe otururken sendeledim ve kendimi bir elimle denizliğe tutunup desteklemek zorunda kaldım. Kubura cıvık bok fışkırıyor, nerdeyse tamamen sıvı. Hanidir yemek yemedim... ne kadar zamandır? Dün kavrulmuş yerfıstığı... bir önceki gün jambon rulosu... hımm...

Colm bir keresinde Nazi doktorların doğum yapan Yahudi kadınların bacaklarını bağladıklarını okuduğunu söylemişti. Bunu düşünmeden edemiyorum... bunu gözünün önüne getirebiliyor musun... bebeğin boğulduğunu, annenin param parça olduğunu... amma korkunç habis hergelelermiş... bunu gözünün önüne getirebiliyor musun ...

Bütün o ölü bebekleri, bütün o kazınmış çocukları. Bazen onların hepsi aklıma gelir; hastanelerin çöp fırınlarında yakılmış, tuvaletlerde üstlerine sifon çekilmiş minik insanlar... şu ciğeri beş para etmez Leon'u, Leon Leatherbarrow'u hatırladım. Leeds'de yaşarken yani. Hamile olduğumu ona söylediğimde düşük yapmam için karnımı yumruklayıp durmuştu. Dallama. Ondan intikamımı almıştım gene de; hastaneden çıktığımda kendinden geçinceye kadar beklemiş, sonra da pantolonuna baştan aşağıya çakmak gazı boca edip tutuşturmuştum. Onu odada panik içinde sağa sola koştururken bırakmıştım. Acı acı haykırıyordu iki büklüm halde; bir yastıkla

alevlere vurup duruyordu. Umarım yarağını yakıp kül etmiştir. Artık asla baba olamasın.

Külotumu ısladığım leğenin içindeki kan, bana geçmişte Huddersfield'de kıyısında boyahanelerin bulunduğu kirli nehri hatırlattı. Rengin yayılış ve dalgalanma şekli ona benziyor... boyahaneler uzun bir süre önce kapandı ama nehrin yatağı hâlâ parlak kırmızı. Müthiş görünüyor. Acayip tüyler ürpertici ama aynı zamanda.

Denizlikte bir şişe kırmızı şarap var. Kıçımdan cıvık bok süzülürken şişeden ağız dolusu şarap yudumladım.

Liam ve Colm mutfakta. Konuşmalarını duyuyorum, Liam hikâyelerinden birini anlatıyor:

—The Mill'in sahibi. Tanıyor musun onu? Ieuan? Sakal, sarımsı saç?

—Hımm... hayır, sanmıyorum...

—Aldırma, siktir et, önemli değil. Her neyse, ona bile ağır geldi. Oysa kahrolası yetmişlerden beri tam bir baca gibi cigara tüttürür hani, sürüsüne bereket çeşidini kullanmıştır: trip, kutsal mantar, kahrolası mantarlardan da tonla, rekoru tek seferde tam üç yüzdür. Ama bu süper cıgaralık var ya; ona acayip ağır geldi. Onu fena halde uçurdu. Acilen sıçması gerektiğini söyleyip duruyordu, kahretsin *anası ağlamak* üzereydi. Habire şöyle diyordu: Tanrım, Liam, lanet olsun bana ne yaptın? Lanet olsun ne *yaptın*? Kafayı üşüteceğini sandık, sağlama ikimiz birden. O kadar feci berbat bir haldeydi ki. Gözdağı vermeye başladı inan. Bal gibi canımın derdine düştüm.

—Ha siktir. Peki, ne yaptın?

Şarabı her başıma dikişten birkaç saniye sonra kıçımdan bok süzülüyor. Şarap sanki doğruca yukarıdan aşağıya boşalıyor, dosdoğru bedenimin bir ucundan öbür ucuna, bütün keselerim ve borularımdan geçerek bir çağlayan gibi akıyor... bir hayli ilginç, gerçekten. Sanırım burada öylece oturacağım.

Liam mutfaktan seslendi: —Hey, Mairead orda ne halt ediyorsun? Hafiften motorunu mu bozdun yoksa?

—Hakkaten! diye gürledi Colm. —Çık dışarı ve bizimle bokunu çıkarıncaya kadar arpa suyu iç!

Biraz daha şarap içtim ve başımı salladım. Sanırım burada öylece oturacağım.

Büyükanne?

...

Büyükanne? Cicianne?

... Buradayım. Uyuyamıyor musun?

Her şey yolunda, birazdan uyurum. Sadece seninle bir süre konuşmak istiyorum...

Benim için hava hoş. Yapacak fazla bir işim kalmadı artık, değil mi?

Hayır, sanırım yok... bir daha anlat; gerçekten nasıl bir şey, ölmüş olmak?

Kaygılanmak. Daha çok kaygılanmaktan ibaret. Ve can sıkıntısı. Hemen hemen yaşıyor olmakla aynı aslında.

Kaygılanmak niye?

Şey... *senin* bunu bilmen gerekir.

Neden ki?

Mesela şu yanı başında uyuyan. Colm. Sana gerçekten uygun mu, öyle mi düşünüyorsun?

Bilmiyorum cicianne, cidden... bazen öyle düşünüyorum. Asla emin değilim. Bazen evet diye düşünüyorum, bazen hayır diye düşünüyorum... Beni sevindiriyor, beni üzüyor. Onunla birlikte olmak ilginç, onunla birlikte olmak sıkıcı. Gerçekten bilmiyorum.

Ya, hep bunun sıkıntısını çektin, değil mi? Kararsızlık.

Evet, galiba... Gene de bir şeyden eminim; parayı böyle harcadığım için pişmanım.

Şey, bu sana kalmış. Para senin, onunla istediğini yapabilirsin. Senden tek ricam çaldığı dokuz yüz sterlin Sharon'un yanına kâr kalmasın.

Merak etme, izin vermeyeceğim, izin vermeyeceğim.

Yok canım, muhtemelen vereceksin. Sen bazı yönlerden çok iyi niyetlisin. Ve iyi kalpliliğin yükünü çekmek çok zordur, Mairead. İnsanlar iyiliğinden faydalanır, bunu çarpıtır ve sana bambaşka bir şekilde karşılık verir. Çirkin bir şekilde.

Artık bunun farkındayım...

... uyudun mu?

Nerdeyse.

Sen her zaman en çok sevdiğimdin. Sende kendimi görürdüm. Adını ben koydum, kendi büyükannemin adını verdim sana.

Biliyorum.

Şu anda yattığın yere yirmi milden az uzaklıkta doğmuş.

Biliyorum.

Evet, tabi ki biliyorsun...

... Cicianne?

Ne var?

Keşke hâlâ hayatta olsaydın.

Bunu istediğinin farkındayım. Hadi uyu artık.

Peki.

Feci hımmmm sarhoşum acayip feci... kahretsin nerdeyse gözümü bile açamıyorum... nerde... Colm? Sssen misin?

Tanrı bilirrrrrrrrrr...

... bir süre önce polisler telefon edip onu alıkoyduklarını söylemişlerdi ama nerde ve niçin bilmiyorum... hiç umurumda da değil zaten... leş gibi sarhoşum...

Geraint? Bu kahrolası Geraint mi?

—Seni hâlâ ta Florida'da sanıyordum...

—Seninle dün görüşmüştük, Mairead. Hatırlamıyor musun ha?

Hareket ediyorum... bal gibi bir yere götürülüyorum... karanlığın içinden bir ses bana Roger'ın öldüğüne dair bir şey söylüyor ama herhalde sadece rüya görüyorum... Roger'ı daha geçen gün gördüm... bileği sargı bezleri içindeydi... kim düşüyor? Hangi cehennemdeyim?

—Ne?

Korkuluklar ve takır tukur sesler ve beyaz bulanık bedenler. Nnnn, rrnnnn. Fark edebildiklerim bunlardan ibaret. Tam bir *hayaletim*. Beyazlığın içine gömülürken kulağımın dibinde bir ses mırıldanıyor ama hiçbir kelimesini anlamıyorum.

Şu "ecza seçimi" deyiminden cidden acayip nefret ediyorum. Boş laf bu, manasız. Eczayı *sen* seçmezsin, o *seni* seçer, pürüzlü yanlarını halletmeni sağlayan nasıl bir etkisi varsa bu karanlık enerjilerini etkisizleştirir, seni azdırır, azgın yapmaz, mutlu eder, her neyse...

Ben bir ne, acayip bir içkiciysem ne olmuş yani. *Sıkı* bir ayyaş. Ne yazar ha? Neden insanlar bundan bu kadar dehşetle korkuyor ki? Ben bir banka müdürü veya bir icra memuru değilim ki... ben başkalarının hayatlarını kaydırıp sonra da ayakları altına alan gizli güçlerin parçası değilim ki. Sadece içmeyi seviyorum. Dünya kadar.

Liberallerin ne diyeceğinden eminin; iradem olmadığını söyleyeceklerdir ama var. Bu konuda acayip kararlıyım. Zihnimi boşaltmayı istemek bal gibi benim tercihim. İçerek unutmaya çalışıyorum; bunların hepsini hamur gibi yoğurup, zararsız bir bulamaca dönüştürüp temize havale etmek istiyorum. Akaryakıtsız her şey aşırı pürüzlü, aşırı parlak... çok fazla keskin kenarlı.

Bu seçimi uzun, uzun bir zaman önce yaptım. Diğer keyif vericilerden, mesela, E de iyi; şüphesiz E acayip harika ama söz

konusu olan, hani, EKSTAZİ, yani bu dünyanın dışına çıkma, gerçeklik diye bildiğimden tamamen kopma. İçkiyle hiç değilse dünya bir şekilde, bir yerlerde hâlâ varlığını koruyordur; sadece biraz örtülüdür, anlarsın ya, sislenmiş ve buğulanmıştır... bulutların üstünde uçarkenki o bulanık beyazlık gibi...

O beyazlık hoştur. O beyazlık hoşuma gider. Onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum, doğrusunu söylemek gerekirse, gerçekten gerçekten sanmıyorum.

Batı Galler İçin Kişisel Kılavuz'dan, yazarı belirsiz, şahsen yayınlanmış, s. 33

Konumları sallantılı ve uçları çok tehlikeli; hareketsiz hale gelmiş taş yığınları ve heyelan, döküntü... Devasa boyutlarda bir tükeniş: Ystwyth vadisi uzanıp denizi höpürdeterek yutmaya hazır, sürekli genişleyen, muazzam ve doymak bilmeyen bir fayın boğazıdır. Yüzeyi parçalanan kaya kütlelerinden artakalan gövde ve kırıntılarla boyu uzunluğunca dikenleşmiştir. Her parça mikrokozmik olarak birbirinin aynısıdır; her boyuttakinin –büyüğünün de, küçüğünün de– ortak kaderi yavaş yavaş ufalanmaktır. Ortak noktaları erozyon karşısındaki hassasiyetleridir, kaçıp kurtulmaları asla mümkün olmayan çöküşleridir. Fay uçsuz bucaksız bir kara-taşemeni oyuğudur. Yavrularıysa kayaç yüzeyindeki minicik tünellerdir: yılankavi sırtlar, kıvrımlı oluklar, çok uzun zaman önce ortadan kalkmış organizmaların anlaşılması imkânsız faaliyetleriyle oluşmuş hayrete düşüren örüntüler, ürkek ve ufacık canlıların akla sığmayacak kadar uzun bir süre önce bıraktıkları yok edilemez izler. Her iz, kayacı biraz da zayıflatır, şu anda bile, şu anda bile. Kıpırtılar kıtasal çöküşe yol açabilir.

Yol Alıyorlar

VADİ ÇEPERİ BOYUNCA yol alıyorlar, şiddetli kar yağışı altında gelişigüzel bir kafile halinde ilerliyorlar. Aralıksız yağan kar cıyaklamalarını bastırdığı gibi bağırışlarının duyulmasını da engelliyor. Epeyce bir yol yürüdüklerinden ve daha gidecekleri bir hayli mesafe olduğundan, kopardıkları yaygara da artık durmadan zayıflıyor. Bin fut yükseklikten vadi tabanındaki evlerin lambaları kar girdaplarının içinden görülebildiğinde, ancak sönmeye yüz tutan kibrit alevleri kadar ışıldıyor. Bu dağların arasına kısılmış ve sırılsıklam, beyazlara bürünmüş bir şekilde tipinin içinde sendeleyerek ulaşmaya çalıştıkları yer Mairead'in büyükanne ve büyükbabasının kır evi. Bazıları mahsus uzun adımlarla, başlarını öne eğip, kollarını kavuştur-

muş halde yürürken; diğerleri fantastik bir güçle canlanmış korkuluk misali delice zıplayıp hopluyorlar. Bununla birlikte kar fırtınasının kuduruk toz dumanı içinde her biri sanki bir hayalet, bir gölge ve bir karaltı gibi. Günlerden Yılbaşı.

—Doksan beşin ilk birkaç saatini geçirmenin amma da acayip bir yolu bu, kahrolası tipide kaybolarak böyle. Tanrım.

—Tam Yüzbaşı Oates* gibi, ha?

—Nerde?

Karın içindeki tayflar bunlar. Kan damarlarında dolaştıkça onları tutuşturan kızgın kimyasal enerjinin gücüyle oradaki usulca süzülürken, şuradaki bir akımdan ötekine sıçrıyor. Mickah'nın köpeği Trapper, hareket eden siluetler arasında bir o yana bir bu yana koşturup duruyor.

—Koş bul onları, Trapper! Sioned nerde? Hadi git bul onu!

—A sınıfı ecza** için görüp göreceğin bundan daha müthiş bir reklam asla olamaz! diyen Malcolm'un sesi yağan karın içinden zar zor işitiliyor. —Yani *hararetliyim*! Bu acayip inanılmaz! *Enfes*!

—Şu son E'yle uçuyorum dostum, bal gibi *uçuyorum*.

—Bakın bütün bunlara! O kadar müthiş güzel ki! Tanrım, *o kadar* müthiş güzel ki! Eğer şuracıkta ölecek olsam zinhar yüksünmem, sahiden, illa öleceksem burada *ölmekten* hiç yüksünmem.

—Ya, dolduruşa gelme. Bu iş pekâlâ hâlâ oraya varabilir.

—Evet, dedi Colm. —Bizi sabah, yarı yolda donmuş halde bulurlar. Demek istiyorum ki, hissedemiyorum yani ama hemen hemen insanın damarlarındaki kanı donduracak kadar feci soğuk olmalı; mutlaka öyle olmalı. Hadi gelin hepimiz zevzekçe bir şekil alalım ki bizi bulduklarında bizimle matrak geçsinler. Anlarsınız ya, dört ayak üstünde duralım, kıçlarımızı da havaya dikelim falan.

---

* Yüzbaşı Lawrence Oates: Bir Güney Kutbu keşif seferinde ekibine yük olmamak uğruna çadırı terk edip tipide hayatını kaybeden kâşif. (ç.n.)

** İngilizcesi *Class A Drugs* olan bu terim Birleşik Krallık yasalarına göre en tehlikeli keyif verici maddeler sınıfını tanımlamak için kullanılmaktadır. (ç.n.)

—Tanrı aşkına, Colm! diye bağırdığı duyuluyor Sioned'in. —Kapa şu kör olası çeneni!

Colm, sırıtarak beyazlığın içinden Sioned şekilli gölgeye doğru ilerledi; ancak onun daha önce Aberdyfi'deki birahanedeyken peşlerine taktıkları hiç tanımadıkları insanlardan biri olduğunun farkına vardı. Gözlerini kısarak yabancı kızın allak bullak olmuş yüzüne bakıp dilinin üstündeki karı tattı.

—Sahi. Kimsin sen?

—Bu ev daha ne kadar uzakta?

—Millerce, kahrolası millerce, diye tatsız bir cevap verdi. —Sen E almadın mı yoksa?

Ürperdi ve önce başını, sonra da bütün bir gövdesini salladı; suratı bir karış asıldı.

—Ah almalıydın, diye devam etti Colm. —Acayip inanılmaz, dedikten sonra da Liam'ı çağırmak üzere tekrar tipinin içinde kayboldu. Oysa Liam'ın yakınlardan bir yerlerden şöyle dediği duyuluyordu:

—Hiç de sıcak değil. Tanrım, hayır, hiç de sıcak değil, hiç de bile.

Kar yağdıkça yağıyor. Zemin kar tutuyor ve dünya beyaza bürünüyor.

—Tanrım, şimdi aklıma geldi: Koyunlar. Zavallı kahrolası koyunlar.

—He ya, böyle havalarda koyunlar ne yapar ki?

—Tanrı bilir. Ölürler herhalde.

—Koyunlar, Trapper! Git koyunları bul!

Küçük bir karaltı göz gözü görmeyen beyazlığın içine doğru ok gibi fırladı. Mickah kısa bir süre köpeğini izledi, sonra da son bir mildir konuştuğu her kimse onunla kelimeleri yutarak yaptığı ipe sapa gelmez sohbete kaldığı yerden devam etti. Mickah fena halde sarhoş.

—... şüphesiz, gördüm orayı, tabi ki. Sadece bir sıra kır evi, hoş falan ama daha yakından falan bakarsan hepsinde aynı kapı tokmağı olduğunu fark edersin, şeytan başlı kapı tokmak-

ları. Çünkü hepsi Satanist, anladın mı? Bu bir nevi şifre, birbirlerini tanıyabilsinler diye. Yukarda Llanegryn yolunda. Doğru söylüyorum, gördüm orayı. Kendi gözlerimle gördüm. Bana inanmıyor musun? Ha? Bana inanmıyorsun demek?

Karın içindeki şekil, beresinin kulaklıklarını çekiştirerek düşüncelere dalıp gitti ve Mickah sohbetini bir başına sürdürdü. Kaygan zeminde ayağı sürçmeye başladı; gözleri ha kapandı kapanacak, gözkapaklarıysa minik buzluğanlara dönüşmüş halde.

Diğer seslerse karla birlikte savruluyor; kelimeler karın girdabına kapılıp havada fırıl fırıl dönüyor:

—Tanrım, şu taksi şoförüne lanet olsun. Sizi sığır engelinde indirmek zorundayım, dedi ama kıçımın kenarı. Orada bal gibi buz tutup ölebilirdik.

—Ya, hayır, ona haksızlık etme şimdi, adamın hemen hemen hiç suçu yok. *Sen* kafayı bulmuş bir kaçık sürüsüyle arabanı *bunun* içinden sürmek ister miydin? Tanrım, kayıp yoldan çıkarak oradaki Happy Valley vadisinin dibini boylayabilirdin.

—Ve lafı geçmişken – bu yol hangi cehenneme *gitti*?

—Evet, ayrıca bu kahrolası ev nerde? İstisnasız millerdir yürüyoruz.

—Lambalardan birini açık bıraktım, dedi Mairead. —Az sonra onu göreceğiz.

Boru gibi daracık, uyluklarının ancak yarısına kadar uzanan kısacık kadife eteğinin ucundan çekiştirdi. Altına en kalın taytını giymeye karar verdiği için de kendini kutladı; tabi artık yakıcı soğukla ona buz parçaları gibi gelen, yüzündeki metal halkalar için hiçbir fayda etmemesine rağmen. Aklından tampon ipinin de apış arasından sarkan minik bir buz saçağına dönüşmüş olması gerektiği geçti ve Margaret'ı bulmak üzere etrafına bakındı.

—Mags! Sen misin?

—Evet. Yani sanırım, hiç değilse. O kadar üşüdüm ki kahretsin güçbelâ *düşünebiliyorum*.

—Yanıma gel o halde ki... vay anasına! Şu şapkanın haline bak hele! Üstü istisnasız tamamen buz tutmuş!

—Şapka giymiyorum. Bu sapına kadar benim *kafam*.

Malcolm seğirterek yanlarından geçti, Trapper'ın hoplaya zıplaya kovaladığı sırık misali bir gölge gibi.

—Haydiii çabuk! Evde bizi layn layn göz açtıran ve bardak bardak viski bekliyor!

Gözden kayboldu.

—Tam bir zırdeli. Donup feci bir şekilde ölecek.

Margaret ürperdi. —Tanrım, hiç bu kadar acayip üşümemiştim.

Derinden gelen bir ses "I'm a Man You Don't Meet Every Day"* şarkısını söylemeye başladı ve gitgide, yağan, köşe bucak yayılan karın içinden başka sesler de ona katıldı. Vadi çeperi boyunca gelişigüzel sıralanmış bir şarkı söyleyen şekiller zinciri, uçuşan beyazlığın içinde şarkı söyleyerek sürüklenen gölgeler.

—Yo! diye bağırdı Colm. —Kahrolası Pogues'un yorumuyla söylüyorsunuz! Şunu doğru dürüst söyleyin!

Usta bir kavalcıyım
Daldan dala konan bir bıçkınım
Çok nağme var ayrıca
Çalmasını bildiğim-diğiiiiimmmmm

Liam karın içindeki bir çıkıntıya takılıp nerdeyse düşüyordu ve dehşet içinde Mickah'nın ceketini fark etti. Onu karın içinden tutup çekti ve oturttu; uyuşmuş, morarmış yüzünü sertçe tokatladı.

—Mickah! Lanet olsun, uyan be dostum! Uyumanın katiyen sırası değil şimdi!

* Türkçeye "Ben Müstesna Biriyim" diye çevrilebilecek geleneksel bir İrlanda şarkısı. (ç.n.)

Mickah ağır ağır başını salladı. —Birazcık... birazcık uzanmam lazım ya...

—Katiyen olmaz dostum! İstisnasız birkaç dakika içinde ölürsün seni kuş beyinli seni! Kalkıp yürüyeceksin tamam mı seni hiçbir işe yaramaz...

—... birazcık sonra iyi olurum... ben...

Liam açtığı bir spid paketini Mickah'nın burnunun dibine dayadı.

—Yala şunu.

—Yo... kusarım...

—Buz gibi nalları dikmekten daha iyidir. Yut şu lanet şeyi hemen.

Mickah uysalca küçük, dört köşe kâğıt parçası içindeki kar ve sülfat kristali karışımını yaladı; Liam da onu hızla yerden kaldırıp pelte gibi ayakları üstüne dikti.

—Yürü şimdi. Benimle ve Laura'yla birlikte yürü.

Onu aralarına alıp kol verdiler ve uygun adım yürüttüler.

Llŷr, ilerde dalgalanan bulutlar arasından Colm'a doğru süzüldü.

—Roger meydanda yok, değil mi? Şundan ötürü; geri döndüğümüzde biraz cennet tozu koklayabilmek isterdim, rahatlamak için falan yani. Kastettiğimi anladın mı?

Colm başını salladı ve saçlarından etrafa sular saçıldı.

—Evet, Merthyr'e döndü galiba. Oraya gideceğini söylemişti, artık her nerdeyse. Gerçi döndüyse bunun nedenini ancak Tanrı bilir; çünkü o yer hakkında hiç iyi konuşmaz, hep kötü şeyler söyler.

—Hımm.

—Bak ne diyeceğim, gene de; eğer burun tozu peşindeysen, bir tane daha E karşılığında sana yarım paket kahverengi ayarlarım.

—Ha, şimdi, şey...

Ve oracıkta, dağın yamacında, yağmaya devam eden ama Windy Gap boğazını geçtikleri için hafifleyen karın altında ve

yerden yere vuran rüzgârdan onları koruyan bir tepe sayesinde pazarlığa giriştiler. Karşılarına derin kar yığınının içinden dışarı fırlamış Llyn Barfog yazılı bir tabela çıkıverdi; bir şeyi ikaz etmek üzere havaya kalkmış bir işaret parmağı gibiydi.

—Bakın! İşte tabela! Artık uzak değil!

—Bu acayip inanılmaz. Devasa bir Guinness bardağındaki köpüğe benziyor.

—Buracıkta gebereceğiz, diye homurdandı Sioned. —Beceremeyeceğiz oğlum. Bal gibi ölüyüz biz artık.

—Saçmalama, dedi Paul. —Az kaldı artık. İyi olacağız.

Yorgun bedeninde dolaşan MDMA* (veya o isim altında ona satılan hangi zehirli karışımsa) yüzünden yeni bir çarpıntı nöbeti geçiren ve içi kabaran Margaret'ın hafifçe titreyen sesi kar perdesini delip geçti:

—Bir ışık görüyorum! Bakın! İlerde bir ışık var!

Karanlığın içindeki bir mum ışığıydı ama erişilmesi mümkün bir sıcaklık ve sığınaktı. Gücü yetenler –ecza etkisi altında olanlar– zafer çığlıkları atıp depara kalktılar; diğerleri de her nasılsa son bir gayret ve kararlılıkla daha önce sendeleyip durduklarını unuttular.

—Sana becerebileceğimizi söylemiştim, değil mi! diyen Mairead kolunu Sioned'in omzuna attı. —Geldik bak! Selamete çıktık!

—*Duw* [Tanrım], diye fısıldadı Sioned ancak sesini kar yuttu. —*Diolch, Duw* [Tanrıya şükürler olsun].

Buz kesen havada hoplayan zıplayan, bağırıp çağıran figürler, gelişigüzel sallanan kolları ve bacakları ve ağzı kulaklarına varan yüzleriyle kar bulutlarını biçercesine ilerliyor; birdenbire, yapayalnız ışığa doğru belli belirsiz bir hamle yapıyorlar. Kar seslerini bastırmasaydı dağlar onların sevinç çığlıklarıyla çınlardı.

* Metilendioksimetamfetamin, yani ekstazi. (ç.n.)

Kır evinin eşiğinde çömelmiş duran Malcolm'un soğuktan dişleri birbirine çarpıyor; kollarıyla kendini sarıp sarmalamış ısınmaya çalışıyor.

—Tanrım, nerde kaldınız? Kahretsin sanki saatlerdir buradayım, Tanrım, elinizi çabuk tutun ve beni içeri alın. Soğuktan had safhada üşüdüm ve donmak üzereyim. Siktir.

Mairead kapıyı açarken, Paul de kırık dökük bahçe helâsından kovalar dolusu kömür ve kucaklar dolusu kütük alıp getirdi ve çok geçmeden şömine ateşi gürül gürül yanmaya başladı. Kafesin önündeki botlarla Trapper kavruluyor ve tütüyor, çoraplarsa dökülen yılan derilerine benziyordu. Mevcut bütün yüzeylere tozlar ve haplar yayıldı ve çok geçmeden mekânı yoğun bir duman kapladı. Viski dolu bardaklar şöminenin ışığında kehribar gibi parlıyordu. Birahanedeyken gruba takılanlar ateşin yakınında sessizce oturmuş, uzaktan bakıyor ve dinliyorlar, kendilerini ısıtmaya çalışıyorlar. Malcolm içlerinden birine yaklaşıyor ama kızcağız titremek ve dişlerini takırdatmaktan başka bir şey yapamıyor. Güzel dişler diye düşünüyor Malcolm. Beyaz ve güçlü.

—Ööözzzüürr dilerim, diyebildi nihayet. —Aaaacaaayiiip donnddum.

—Al, ısıt kendini.

Kanepeden bir örgü battaniye alıp omuzlarının üstüne serdi. Kız başını salladı ve burnundan akan çiğ damlasını sildi. Güzel bir burun falan. Biraz havada. *Retroussé* [Kalkık]? Öyle mi deniyordu?

—Şey, şerefe gençler! diyen ve kayda değer bir şekilde kendine gelen Mickah, yarısına kadar dolu konyak kadehini havaya kaldırdı. —Mutlu müthiş Yıllar!

—*Y Flwyddyn Newydd hapus*! [Mutlu Yıllar!]

—Evet, herkese *Nua bliain sona* [Mutlu yıllar]!

İçkiler yudumlandı, burunlara tozlar çekildi, haplar çiğnendi. Ekstazi karşılığında eroin alışverişinden memnun olan

Llŷr bir köşede *Bacofoil*[*] üstünden ejderha kovalıyor. Laura keyfinden dört köşe bir haldeki Liam'ın kucağında uyuyor. Colm'sa sehpanın üstündeki yarı bitmiş, İsviçre veya bir başka yerden göl manzaralı yapbozu dağıtıp Mairead'i hayretlere düşürüyor:

—Hey! Dangalak! Kahretsin onu yapmam tonla vaktimi almıştı be!

—Vah vah, sen de anal döneme bu kadar saplanıp kalmamalısın o halde, öyle değil mi? diye cevap veren Colm yapbozun parçalarını zorla yerlerine oturtmaya, onları çarçabuk elden geçirip paldır küldür birleştirmeye koyuldu. —Yapbozlar her zaman her şeyin yerli yerinde olmasını isteyen, anal dönemden çıkamamış insanlara göredir. Alışılagelmişin boyunduruğu altındaki insanlara.

—Zırva. Tam bir baş belasısın sen Colm, başka bir şey değil.

—Siktir git.

—Hey bana bakın! diye bağırdı Liam. —Kahrolası Yılbaşı Gecesi bu be!

—Gördün mü? Şimdi oldu işte!

Colm arkasına yaslandı, eserinden son derece memnun bir halde gözleri parlıyor ve burnunu çekiyordu.

Ve içinin kabarmasıyla birlikte ortaya çıkan başlangıçtaki o aşırı neşesini kaybetmeye başlayan Margaret gözlerini yapbozun aldığı hale dikti; ağaç çatıya, göl gökyüzüne, çalı duvara, bulut tekneye birleştirilmişti artık. Pencerelerden biri suya açılıyor, dallardan biri de bacanın içinden çıkıyordu. Artık çıkıntılı ve eğri büğrü, tuzaklar ve keskin uçlarla dolu bir kâbus mekânının tasviri olan yapboza bakakaldı ve elbiselerinden buhar yükselmeye başladı. Duvarların ötesinde kar hiç durmaksızın yağıp kır evini, çevredeki dağları, bütün Galler'i kaplarken de o boş gözlerle bakmaya devam etti.

[*] Bir alüminyum folyo markası. (ç.n.)

Margaret

İLANI ŞEYDE GÖRMÜŞTÜM, nerdeydi be, *Bon Bon*'daydı galiba: PAYLAŞILAN EVDE KİRALIK ODA, öyle bir şeydi, anlarsın ya; ayrıca bir telefon numarası vesaire vardı. O evi biliyordum falan çünkü onun yakınında, Waun yolunda oturuyordum; Llanbadarn'daki The Gog ve The Black gibi birahanelere gitmek için aşağıya inerken önünden geçerdim. Hatırlıyorum da o zamanlar ne güzel bir ev, yaşamak için ne harika bir yer gibi görünüyor falan filan diye düşünürdüm. Böylece o numarayı aradım ve ömrümde hiç bu kadar şaşırmamıştım yani çünkü telefona çıkan Cockney aksanlı biriydi:

—Şey, bu yeri zor bulursun, dolayısıyla bir taksiyle gelsen iyi olur...

Ama dediğim gibi bulunduğu yeri biliyordum; dolayısıyla biraz tasarruf edebilmek için bir otobüse yetiştim ve Cwmpadarn Lane'den aşağıya yürüdüm. Kış geliyordu hatırladığım kadarıyla ve oradaki dere epeyi yükselmişti; nerdeyse taşacaktı vesaire, Ayrıca bütün çalıların yemyeşil ve kırağı kaplı vesaire olduğunu hatırlıyorum yani ve tarlalardaki koyunların sesini duyabiliyordum vesaire ve küçük bir kurbağa görmüştüm. O eve vardığımda, Llys Wen'e yani, dik yol buz tutmuştu vesaire ve bayır aşağı yürürken az kalsın düpedüz şap diye kıçımın üstüne oturacaktım. Yoldan beyhude yere yukarı çıkmaya çalışan bir arabadan sakınmaya çalışmıştım; araba yarı yola kadar çıkmış sonra tekerlekleri fırıl fırıl falan dönmüş ve aşağı kayıp gerisingeri yolun dibine inmişti. Eğilip yan camdan içeriye doğru gülümsemiştim ve yüzüme bakmayı bile reddeden, bana asık suratlı gibi gelen bir kız görmüştüm. Tanrım, umarım bu *kız* burada oturmuyordur diye düşünmüştüm. Orda oturmuyormuş, sonunda ortaya çıktığı gibi; şu Sharon karısıymış, hani Wigan'dan mıydı veya öyle bir yerden falan gelen? Artık ona pek sık rastlamıyorum, Tanrıya şükür – benden asla *hiç* hoşlanmadı, eminim.

Böylece, her neyse yani, kapıyı falan çaldım ve bu uzun, sıska herif açtı; tepesi tamamen atmış görünüyordu. Başımın üstünden etrafa bakındı ve şöyle dedi:

—Ya Tanrı aşkına. O hâlâ burada değil mi? Kahretsin günlerdir şu kanepeye yapışmıştı. Artık nihayet gitme vakti geldiğini fena halde çakozladı ve kıçını kaldırdı ama şimdi de lanet yoldan yukarı çıkamıyor. Peki, benden günah gitti; lanet olsun burada bir gece daha kalabileceğini hayalinden geçiriyorsa bunu bir daha yüzde yüz teraziye vursa yeridir. Evine bal gibi yürüyebilir. Paçoz.

Sonra gözlerini aşağı çevirip bana baktı, hani sanki orda olduğumu ancak fark etmişti.

—Ha siktir özür dilerim. Ben Malcolm'um. Sen de Margaret, ha? Margaret Jones? Kahretsin, içeri girsen iyi olur.

Ben gülmeye başlamıştım, sonra o da bana katılmıştı. Kafayı bulmuş gibi görünüyordu hatırladığım kadarıyla; benzi tamamen solmuştu vesaire gözleri de kıpkırmızıydı. Ben de pek parlak görünüyor olamazdım gerçi, nerdeyse iki kahrolası gecedir uyumamıştım. Dol-y-Bont'taki bir partide göz açtıranla uçmaktaydım.

Onun peşinden çok kötü rutubet, küf vesaire falan kokan evin içine girmiştim ama yeri tereddütsüz sevmiştim. Hani bazen bir şey iyi bir his uyandırır, davetkâr bir his? Şey, öyleydi işte. Aynı zamanda da bir tımarhaneydi; dışarıda zorlanan arabanın patırtısı, üst katta insanın kulağının zarını patlatan hard tekno sesi, kimsenin seyretmediği televizyonda gürültülü dandik bir yarışma programı vardı. Antrede dikilmiştik ki telefon çalmıştı. Malcolm telefonu açtığında da ahizeden kulağıma Liverpool ağzıyla konuşan birinin gürleyen sesi gelmişti. Ses bayağı tizdi; hatta böcek vızıltısı gibiydi ama gene de acayip yüksekti, kükrüyor olmalıydı:

—Malcolm, seni kart dangalak seni! Cnapan için mal alıyoruz, ne istiyorsun? Acele et ve bize siparişini ver çünkü parayı uçlanmak üzereyiz!

—Col, şu anda tam birine evi gezdiriyordum, siz –

—Erkek mi kız mı?

—Kız, o –

—Nasıl biri? Oturaklı mı?

—O halen burada, yanı başımda, dinle, ben –

—Buradan artık gazlamak falan üzereyiz; bu yüzden ne istiyorsan elini çabuk tut çünkü para gitti gidiyor! Her an gitmek üzere! Haydi!

—İki paket. Bize iki paket alın.

—Hepsi bu kadar mı? Tanrım bu yetmez!

—Bir de hap o halde. Evet, bize hap da al ayrıca, iki paket ve bir —

Hat kesilmişti – brrrrrr. Malcolm ahizeyi yerine bırakıp başını sallamıştı ve bana evi gezdirmişti. Acayip göz kamaştırı-

cıydı. Salon şişeler ve tabaklar ve giysilerden falan geçilmiyordu. Kanepenin arkasından da tok sesli biri haykırıyordu:

—Hey! Baksana!... Hey! Baksana!... Hey! Baksana!... tekrar tekrar. Kanepenin yanından dışarı taştıklarından spor pabuçlarını ve paçaları epey çamurlu kot pantolonunu görebilmiştim. Ayrıca arkamızdaki merdivenlerden bir şilteyi sürükleyerek indiren gözlüklü ve güler yüzlü, incecik bir herifi de hatırlıyorum – bu Paul'du – ve bir başka ses, İrlandalı ağzıyla konuşan biri, ona bağırıyordu:

—O lanet şilteyi Cader Idris'e götürmüyorsun. Katiyen olmaz. Ne halt ettiğini sanıyorsun dostum? Ayrıca o da ne, boktan *sandaletlerinle* mi gidiyorsun?

—Hey! Baksana!... Hey! Baksana!

Mutfaktan erimiş dondurmayı doğruca kabından içen biri çıkagelmişti. Bu Allen'dı; önce Malcolm'la didişmiş, sonra da gitmişti.

—Biraz *Neapolitan*[*] sütü ister misin?

—Hayır, teşekkürler.

—Bir çikolata parçası arayıp bulurum istersen. Birkaç katı parça kaldı içinde hâlâ.

—Hayır, istemem.

Malcolm kafasını sallıyor, dişlerini gıcırdatıyordu. Televizyondan kahkaha efekti, üst kattan tekno, mutfaktan da bunlara ilaveten Perry Farell'in[**] çığlık sesleri geliyordu. Deliceydi.

—Hey! Baksana!... Kim var orda? Kim o?

Malcolm seri bir baş hareketiyle kanepeyi işaret etti. —Bu Geraint. Yakında ta Florida'ya gidecek. Florida'da olacak çok geçmeden, şanslı ahmak, bunu kutlamak için de ölümüne koşarcasına içiyor.

—Paul! Sen o lanet şilteyi peşinden sürükleyeceksen ben de kahrolası dağa seninle birlikte tırmanmayacağım, emin ol. Ah Tanrım, kim bu gerzeğin mantar çayına saldırmasına izin ver-

[*] Kökeni Napoli olan katmerli dondurma. (ç.n.)

[**] Bir alternatif rock solisti. (ç.n.)

di ki? Size onu kahrolası mantar çayından uzak tutun demiştim!

—Aslında ahududulu vanilyalı dondurmayı tercih ederim ama Spar'da ondan kalmamıştı.

—Hey! Baksana!

Kapı zili çalmış, biri de şöyle bağırmıştı:

—Malcolm! Bu Sharon! Yoldan yukarı çıkamıyor!

Malcolm başını ellerinin arasına almıştı.

—Of, Tanrı aşkına! Öf, kahretsin, *uzun*...

—Çikolata parçalı naneli de fena değil yani ama erittiğinde yapış yapış oluyor. Yapman gereken –

Bunun üzerine Malcolm bana şöyle demişti:

—Bak, oda üst katta merdivenin başında, yukarı tırmanırken tam karşına çıkacak. Eğer istiyorsan senindir, yerleşebilirsin. Depozito vesaire gibi saçmalıkları sonra hallederiz, tamam mı? Alt kiralama yaptığından sakın bahsetme. Şu lanet Sharon istisnasız bir dakika dahi burada kalmayacak...

Oradan ayrılıp kendimi odaya kapatmaya karar vermiş, dolayısıyla merdivenlerde Paul ve şiltesinin yanından sıyrılarak geçmiştim.

—Kendine dikkat et o halde.

—Şu lanet şeyi yerine koy tamam mı Paul, böyle acayip zevzekçe hareket etmekten de vazgeç. Hayret bir şey.

Çıldırtıcıydı. Odaya hemencecik ısınmıştım; kocamandı, tavanları eğikti, birazcık küflüydü falan ama bunu boş vermiştim. Pencere Comins Coch'taki muazzam yeşil kırlara bakıyordu. Alt katta kızılca kıyamet kopuyordu. Tek kötü yanı, diye düşündüğümü hatırlıyorum, kasabadan buraya yürürken yüksek okulun içinden geçmem gerekeceğiydi ve bu kampüs ırz düşmanının en faal olduğu zamanlardı falan ama bu bile hevesimi kırmamıştı. Yani o kadar davetkâr vesaire bir yerdi ki... kendimi orda bütünüyle evimde hissetmiştim ve küfü de kahrolası ırz düşmanını da kafana takma demiştim. İnsanın tehlikelerle yüz yüze gelmeye bu kadar çabuk alışması ne inanılmaz,

değil mi? Ve denizlikte büyükçe bir sarma bulduğumu hatırlıyorum; taşınmaya hazır olup olmadığımı düşünmeksizin yatağa uzanıp köftehoru tüttürmüştüm.

Alt kattaysa kıyamet kopmuştu:

—Kahretsin *Salıdan* beri buradasın!

—Elimde değil ya, elimde mi?

—Tamam, buraya kadarmış! Katiyen gelmiyorum, gelmiyorum işte.

—Peki, sadece bir minder o zaman. Zirveye vardığımızda üstünde oturacak bir şeye ihtiyaç duyacağız değil mi? Yani acayip hoşaf gibi olacağız.

—Kahretsin ya! Orda kimin olduğunu söyleyecek bir amcık kafalı yok mu be!

—Lanet olsun bir taksi çağır o zaman! Bak, telefon şurada, tamam mı? Lanet telefon numarası da bu! Daha ne halta bekliyorsun ha!

—Hey Paul, Cader'le ilgili efsaneyi biliyor musun? Yani zirvesinde uyursan ya deli ya da şair olarak uyanırmışsın. Şey, tahmin et. Hadi, tamamen kafadan at.

—Geraint! O lanet dondurmadan kesinlikle uzak dur!

—Yola çıkmadan önce şu çaydan bir fincancık daha içsek mi ha? Hey! Hadi gelin bir cep şişesine doldurup yanımızda götürelim!

Çıldırtıcıydı işte. Evet, elbette burada yaşayabilirim, diye düşündüğümü hatırlıyorum kendi kendime. Yatağa uzanıp etrafa kulak kabartmışken ve sarmayı tüttürürken, bunu düşündüğümü hatırlıyorum açıklıkla. Gerçekten evimdeymişim gibi hissetmiştim. Artık geçmişte kaldı bu, yıllar öncesinde. Hemen hemen iki yıl önceydi galiba.

Spid harika, bayılıyorum, hem de nasıl ama inişler korkunç berbat. Çok ama çok *keyifsiz*... Başka şeylerde de olduğu gibi, uçarken gitgide daha iyi hissederken, inerken gitgide kötüleşirsin. Bu bir kuraldır. Demek istiyorum ki, iki gün önce

Phil'den yarım ons tırtıkladık ve kafamız kıyak falandı ama şimdi... kendimi acayip bok gibi hissediyorum. Tam bir bok gibi. Bedenen, ruhen haşat. Ayrıca bana sanki çok iğrenç, çok korkunç bir şey yapmışım gibi geliyor... ne olduğunu bilmiyorum, kesinkes yani, nerdeyse affedilemeyecek kadar kötü bir şey. Bununla başa çıkmanın en iyi yolu, tecrübemle sabit, sadece içerek unutmaya çalışmaktır ve son birkaç saattir biz de öyle yapıyoruz. Pencerelerini yağmurun dövdüğü bu loş ve kir pas içindeki birahanede gözlerimizi akvaryumdaki balıklara dikmiş, sadece bardak bardak bira deviriyor ve sigaranın birini söndürmeden diğerini falan yakıyoruz. Colm acayip kafayı bulmuş görünüyor. Derisinin rengi pancar gibi ve insan gözlerini nerdeyse seçemiyor, çukura kaçmış haldeler vesaire. Şu anda Pazar öğleden sonra. Kendimi acayip bok gibi hissediyorum. Karşımızda da numunelik Şişman Aile oturuyor: Şişman anne, şişman baba, şişman oğul, şişman kız. Önlerinde dev gibi tabaklar var; zırt pırt içlerinden biri başını kaldırıp ağzı lokmalarla doluyken şöyle diyor:

—Patates kızartmaları enfes.

Ve bu kadar. Birbirlerine söyledikleri bundan ibaret. Patates kızartmaları enfes. Galler'in deniz kıyısındaki bir kasabasında Pazar öğleden sonra. Patates kızartmaları enfes. Hareketsizliğin canlı örnekleri. Nasıl hissettiğimin bir resmini yapmak durumunda kalsaydım, donuk suratlı, şişman bir adam çizerdim, şöyle diyen: "Patates kızartmaları enfes".

—Tanrım.

Colm başını kaldırıp çaresiz bir ifadeyle falan gözlerimin içine baktı. Kocaman bir okula ilk defa adım atan küçük, korkmuş bir çocuğa benziyordu.

—O kadar acayip sersemlemiş bir haldeyim ki, Mags. Kendimi o kadar acayip hissediyorum ki... Bitkinim bitkinim bitkinim. Biiiiiiiiiiitkiiiiiiiiiiniiiiiiiiiimmmmm. Nihayet deliksiz bir uyku çektiğimde...

—Patates kızartmaları *hakkaten* enfes, evet. Patates kızartmaları enfes, ikiniz, siz de ister misiniz?

Gözlerim yanmaya başladı. Ağlayacağım galiba. Ümitsiz. Her şey o kadar korkunç ümitsiz ki.

—Hadi çıkıp gidelim buradan. Katiyen kaldıramayacağım, dedi Colm.

—Tamam. Nereye gitmek istersin?

Omuz silkti. —Bir şişe içki alıp kalede oturalım.

—Peki.

İçkilerimizi yudumladık.

—Patates kızartmaları enfes değil mi?

—Hımmmmm.

Colm bir sigara yaktı. Dumanını içine çekerken göğsünün hırıldadığını duydum. Tanrım. Gerçekten değer mi? Ha? Gerçekten değer mi herhangi bir şeye?

Hey, bak şu işe – bana biri asılmak üzere. Bu çok sık başıma gelmez –heriflerin çoğunun kırpık saçlar falan yüzünden keyfi kaçıyor sanırım– ama şimdi avluda bir o yana bir bu yana sallanıp sonra da gelip tam karşıma oturan biri var. İnce sıçan kuyruğu sakallı, fırça saçlı, burnunun ucunu görmeyen kahverengi gözlü biri. Hiç de fena değil. Jason McAteer* değil yani ama iş görür. (Geçenlerde ben, Sioned ve Trish, Liverpool'un en yakışıklı futbol takımı olduğuna karar verdik. Trish Jamie Redknapp'i, Sion'sa kaleciyi seçti. Oysa benim favorim 4 numara.)

—Güzel bir bluz, dedi bu herif.

—Teşekkürler.

Ve haklı, aynen öyle, bu bluzu gerçekten beğeniyorum. Shrewsbury'den almıştım hani. Kısa, sırtında küçük yılan dövmemi açıkta bırakan şeritler var. Kendimi içinde bayağı iyi hissediyorum inan.

—Üstünde güzel duruyor, şu bluz yani.

* Profesyonel futbol hayatına 2007'de son veren ünlü İrlandalı futbolcu. (ç.n.)

—Biliyorum.

—Ama yatak odamdaki sandalyenin üstüne astığında daha güzel görünür.

Kahkahayı bastım, kendimi tutamadım. Herif sırıttı, kulaklarına kadar kızardı vesaire.

—Bu işi pek beceremiyorum, değil mi?

Ona gülümseyerek cevap verdim. —Pek öyle sayılmaz, hayır. Ama en azından deniyorsun.

Güldü. —Kimi bekliyorsun o halde? Yani sanırım birini bekliyorsun, burada tek başına falan oturmuş.

Ve derken avluya Phil çıkageldi; Pinkbits'le birlikte, şu on altı yaşındaki torbacı (hem de kasabadakilerin en iyisi, ne yalan söyleyeyim –özellikle E için). Herif gitti ve Phil arkasından acayip fena gözle baktı... Yarabbi, umarım gene ileri geri konuşmaya başlamaz... o eski defterleri çoktan kapattığını sanıyordum...

—O o Sh sh sh sh Sieffri Luh, Luh, *Lewis*'d di. N ne issstihhyorrrdu ki o o o o o *o*?

—Bilmiyorum. Sadece hoşbeş. Tanrım.

Beni tepeden tırnağa süzdü, suratı bir karıştı vesaire. İçimden onu fena halde tokatlamak geldi. Pinkbits bir yerlere defolup gitti; muhtemelen Phil'in saplantısının tavan yaptığını hissetti. Tanrım, bu dallamaya kendimi neden mazur göstermek zorunda kaldığımı anlamıyorum ve işin acayip ifrit edici yanı da ister istemez aynen böyle davranmamdı:

—Paldır küldür yanıma gelip konuşmaya başladı, onun kim olduğunu bile bilmiyordum! Tanrı aşkına! Artık canımın istediğiyle konuşmam da mı yasak? Tanrım, derdin ne senin?

Karşıma geçip oturdu. Burnuma deri ceketine sinmiş sülfat kokusu geliyor, itici ve mide bulandırıcı. Ateş püskürüp terlemeye başladığı zamanlarda daima böyle kokar.

—Sss sana bir heh heh *he* diye al al al al al al aldım.

Gülümsedi veya gülümsemeye çalıştı; elime hemencecik çiğneyip yuttuğum bir asit tableti tutuşturdu.

—Tamam.

—Öz özür dilerim, sa sa sa sa sadece şe şey –

—Hayır, hayır, sorun değil, dedim gülümsemeye çalışarak aynı zamanda. Gülücük dudaklarımda eğreti duruyordu, bir ur falan gibi. —Dert etme.

Hayır, olur böyle şeyler, sen dert etme, bırak dertleri falan da illaki *ben* çekeyim, orada Sieffri'yle aramda cereyan edebileceklerden kaçırdıklarımın derdine ben düşeyim, bir daha yakışıklı bir herif bana asılıncaya kadar tam ne süre geçeceğinin derdine ben düşeyim. Tanrım... kahrolası Phil'in o cenabet saplantısıyla falan ilgili eski defterleri çoktan kapattığını sanıyordum. Ona lafı dolandırmadan söylemiştim, sen iyi bir herifsin ama sadece arkadaşız, bundan daha fazlası değil demiştim ve buna razı olmuş gibiydi yani ama... ah Tanrım, bu saçmalıklara karnım tok; özellikle de şimdi asit falan aldığımda, ki bunun aklıma düşmesi hemen biraz utanç duymama yol açtı. Hani meme başlarımın bluzumdan dışarı doğru fırladığını fark ettim ki, bu yüzümün biraz kızarmasına ki, bu da kıpkırmızı kesilmeme neden oldu ama Tanrı'ya şükür Phil bakmıyor (muhtemelen kızarıp bozarmamı şehvet mahcubiyetine falan yoracaktı); gelip geçene asit tabletleri dağıtıyor. Masada hâlâ bana doğru eğiliyor gene de, hâlâ sahiplenme duygusuyla falan hareket ediyor.

Dewi gelip yanıma oturdu, dehşet içindeydi. İyi bir herif, kırklı yaşlarında falan, alkolizmden kurtulmaya çalışıyor, karısı olacak kadınsa bir kleptoman.

—Cerys'imi gören oldu mu? diye sordu, nerdeyse gözyaşına boğulacak. —Alışverişe falan çıkmıştı ve bir saat önce burada buluşacaktık... nerde olduğuna dair hiçbir fikrim yok...

Bayağı, basbayağı endişeli görünüyor, fena halde zıvanadan çıkmak üzereymiş gibi.

—Çocuklar falan da yanında. Tanrım, eğer bir şey olursa... ona söylemiştim, kahretsin ona söylemiştim aynen...

Phil eline bir tablet tutuşturdu.

—Al. Bu bu sa sa sa sana i i i i i iyi ge ge gelir.

Şahsen, bu haldeyken asidin nasıl Dewi'ye iyi geleceğini anlamakta zorlandım ama o çiğneyip yuttu ve bu elbette ona kalmış. O bir yetişkin, değil mi? Bal gibi canının istediğini yapabilir. Ayak parmaklarımın karıncalandığını falan hissediyorum ve tableti aldığıma şimdiden pişmanlık duymaya başladım; hele Dewi'nin yerine gelip karşıma bir de Griff oturunca. O bir dev, Griff yani, Anglesey taraflarından sanırım. Bana daima iyi davranmış, hani candan falan olsa bile beni korkutuyor. O kadar acayip iri ve manyak görünüşlü ki. Ayrıca etrafta dolaşan dedikoduya göre cinayetten aranıyormuş ki doğruysa beni hiç şaşırtmaz, eyvah. Kocaman görünüyor, tam bir bizon falan gibi. Dövmeleri de aşırı parlak renkli. Korkunç ve kaba. Acıklı falan bir görünüşleri var.

—Geçen gece dehşetliydi, oğlum, dedi yüzüme dik dik bakarak. —Llŷr'in dağlardaki yerinde yani, şu mankafa Roger'la birlikte. Onu tanıyor musun?

Kafa salladım.

—Evet, toz, akaryakıt, acayip kıyak bir hafta sonuydu, evet. Her neyse, Pazar falan, benim lanet it kahrolası gece yarısı falan geri geldi ama kahretsin bir koyunu içeri sürüklüyordu, bakar mısın yaptığına? Kahrolası koyunun canına okunmuştu, dostum, yani şu haldeydi –

Ve suratını ekşitti, gözlerini hepten çarpıttı falan, başını geriye attı, dilini çıkarttı. Bunun üzerine ben de nerdeyse kahkahayı basacaktım çünkü o kadar çok Phil'in öfkeli haline benziyordu ki.

—Her tarafta felaket kan vardı dostum, istisnasız *duvarların* tepesine kadar. Olup bitenden falan *hiçbir bok* anlamayan Roger kafayı acayip üşütmüştü. Kahrolası bağırsaklar yüzüne falan çarparken uyanmış. O bu haldeyken bir de kahrolası kapıya vurulmaz mı? Roger da çiftçi! çiftçi! diye seslenip durmaya başladı. Bu acayip dişlenmiş koyunu saklamaya falan çalıştı ama acayip büyüktü tamam mı ve benim kahrolası roticik ka-

pıya saldırıyordu; bu nedenle kapıyı açtım. Sen olsan açmaz mısın ve kahrolası köpek dışarı fırladı: GÜM!

Ben hopladım ve avludaki herkes dikkat kesildi; gürültüyü Griff'in çıkardığını anlayınca da çabucak başlarını çevirdiler. Acayip üşütük, hiperaktif, Tanrı bilir artık kafayı neyle bulduysa. Şey gibi hissetmeye başladım... bilmiyorum. Rahatsız.

—Ve kahrolası köpek uçarak geri geldi, gövdesinin üstünde başı olmaksızın. Tek bir atış falan. Llŷr'in kır evi oğlum, uf... tam bir mezbahaydı evet. Amma da dehşetli bir geceydi yani. Ve dalyarak Roger hâlâ kafayı üşütmüş haldeydi. Çiftçinin koyununun canına okumakla meşguldü, öcünü çıkarıyordu. Felaket deli bir çocuk. Hiç aldırmazdım ama o benim kahrolası Rottweiler'ımdı. Bozulmadım. Ahmağı bedavadan almıştım zaten; daha yavruyken onu vuran aynı kahrolası çiftçiden yürütmüştüm!

Hikâyenin esprili son cümlesini etmiş gibi kahkahayı bastı. Ne yapacağımı gerçekten şaşırdım ve bu yüzden ben de güldüm ama aslında zihnimde Roger'ın dağlardaki halini canlandırıyordum: elinde bıçakla sinsice koyunları izliyor... onları paramparça ediyor... yüzünü avuç dolusu sıcak kanla yıkarken sırıtıyor... öf, Tanrım, hiddetten kudurmuş...

Griff avucunu Phil'in omzuna, onu yana devirecek kadar şiddetle küt diye indirdi.

—Hey, Phil, seni işe yaramaz kekeme dangalak seni. Bana da bir tablet çıksana.

İsteksiz olduğunu gördüm ama o kadar korkuya kapıldı ki ürperdi ve eli titreyerek Griff'e iki tane birden verdi.

—Tanesi ü ü ü ü ü üç sterlin ham ham ham ham ham ham ham hama s s s sen be be be be be be be be –

Griff avucunu çukurlaştırıp kulağının arkasına koyarak Phil'e doğru eğildi. Ne diyorsun Phil? Sesini yükselt oğlum, seni hiç duymuyorum!

—Be be be be be be be be bedavaya al al al al al al al al *alabilirsin.*

—Hiçbir şey ödemeden mi? Bunu mu demeye çalışıyorsun? Eh peki, acayip çok teşekkür ederim! deyip sırtına bir şaplak indirdi. —Bugüne kadar senin hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum oğlum, hakkaten her birini. Kokudan başka! Acayip pis kokuyorsun!

Asidi çiğneyip yuttu ve parmaklarıyla Phil'in saçlarını kabartıp elini kotunun kıçına silerek uzaklaştı. Phil rahat bir nefes aldı. Ona acıyorum, yani *mecbursun* aslında, hali o kadar yürek parçalayıcı ki. Ama doğrusu gelmiş geçmiş en kötü tombalacı ve kendine başka bir meslek edinmeli. Yani geçen gün mesela, evinde spid ve ot falan paketliyordu ve kapı çalındı. Pencereden dışarısını dikizledi, kapısının eşiğinde siyah takım elbiseli iki iri kıyım adam gördü, paniğe kapıldı ve cephanesini kenefe döküp sifonu çekti. Ardından kendine çekidüzen verip kapıyı açtı; bütün bir öğleden sonrasını da kanalizasyon tesisatını didik didik aramakla geçirdi: Gelenler Mormon'muş.

Phil'in beti benzi soldu. Sarımtırak kireç kesildi. Bense güçlü bir şekilde uçmaya başladım artık.

—He he he her her her her, herge, herge, herge –

—Hey, Phil, gelsene buraya, seni dangalak seni!

Phil'in yüreği öyle bir çarpıyor ki küt küt atışını nerdeyse buradan duyabiliyorum. Kara Jerry'le birlikte birahane kapısının eşiğinde dikilen Griff ona el etti, o da hemen yanlarına koşturdu. Tanrım, o kadar heyecanlı ki tek bir lafı bile en az on dakika ağzında geveleyecektir. Yüreğim onun için gene cız etti; Paul'un tanıdığı şu deli herif Richard gibi, Phil de yaşadığı hayatın kurbanlarından biri. Omuzlarında sürekli olarak görünmez bir önlü arkalı ilan tahtası asılı, bir tarafında "KAYBETMEYE MAHKÛM" diğer tarafında da "İSTİSMAR ET BENİ" yazılı.

Böylece burada tek başına oturuyorum, son sürat asitle uçuyorum. Ha siktir, hayır, tamı tamına *avludaki* herkes asitle uçuyor. Görünüşe bakılırsa Phil ve Pinkbits herkese vermiş,

topluca herkes kafayı sıyırmaya başladı. İnsanlar ağlıyor, masaların üstünde dans ediyor, bira savaşları yapıyor, kahkaha tufanı kopuyor... sadece ben mi yoksa mekânın tamamı mı delirdi emin değilim. Kulağımın dibinde tok ve şeytani bir ses çınlıyor:

—Demek... çekip gitti ve seni tek başına bıraktı ha, öyle değil mi?

Başımı kaldırdım ve Jed'i, James Jedburgh'ü, şu tam bir kamyon boyutlarındaki Jedi Şövalyesi'ni gördüm. Fena biri değildir gene de, her tarafı dövmelerle kaplıdır (boynunda ateş püsküren ejderha şeklinde bir yenisinin olduğunu fark ettim) ve yarma gibidir vesaire ama aslında kocaman, yufka yürekli biridir. Karıncayı bile incitmez. Ama her şeye rağmen artık, şu anda yani, yan bakıyor, dişleri de aşırı sararmış görünüyor.

—Yalnız başına kaldın o halde, değil mi?

Kafa salladım ve gülümsemeye çalıştım.

—İkiniz bir tarih kararlaştırdınız mı?

—Ne için?

—Ne için mi? Düğün için elbette. Ne zaman olacak? Karar verdiniz mi?

Bu kafamı karıştırdı. Bu noktada şaşırıp kaldım vesaire. Hepten.

—Ha?

—Hani, sen ve Phil. Ne zaman dünya evine giriyorsunuz?

O zaman beynimde şimşekler çaktı; kafama sanki darbe yemiştim. Ayağa fırlayıp ceketimi giydim. Farkına varınca Jed bozum oldu ve af dilemeye çalıştı:

—Ha siktir özür dilerim, acayip pişmanım hakkaten. TıntınPhil anladın mı, o nişanlandığınızı falan söyledi ve –

—Dert değil, sıkma canını. Kabahati sende aramıyorum yani.

—Neden yüzük falan göremediğimi merak ediyordum. Ayrıca ne bokuma o dangalağa bağlanmak istediğine de hayret etmiştim doğrusunu söylemek gerekirse. Kendinden o kadar

emindi ki, bana söylediğinde hani, yani hiçbir fikrim yoktu, ben –

—Tamam, tamam, sıkma canını. Sadece o ciğeri beş para etmeze döndüğünde peşimi bırakmasını söyle.

Tam yaşlara boğulmak üzereydim ki kendi kendine gelin güveyi olan o dalyaraktan ve saçma saplantılarından elimden geldiğince çabucak uzaklaştım, uzaklaştım, uzaklaştım ama o Eastgate Street'in ortasında bana yetişti; nefes nefese kalmış, yüzü kıpkırmızı kesilmiş, gözlükleri tamamen buğulanmıştı vesaire. Öfkeden boğazıma bir yumruk gelip oturdu ve dişlerimi o kadar sıkıyorum ki kırılmadıklarına şaşıyorum.

—Kus kus kusuruma bakma, Griff yüz yüz yüz yüz yüzündendi, o o o o b b b b b beni bı bı bı bı bırakmadı, o o –

Başımı ona doğru çevirdim ve bir şeyler koptu. Hissediyorum, işitiyorum, içimden bir şeyler koptu: ÇAT diye. Bize bakan insanlar var ama katiyen umurumda değil. Kunduracı göğsünü dürtüyorum ve ağzımdan saçılıp montuna yapışan tükürükleri görüyorum:

—Sana kaç yüz bin kere söyledim? HA? Katiyen ilgi duymuyorum, işittin mi beni, İLLAKİ KÂĞIDA DÖKMEM Mİ lazım? KATİYEN! İLGİ! DUYMUYORUM! ZERRE KADAR! ASLA! Anlıyor musun beni şimdi? Ha, seni aşağılık herif seni?

Tam bir şamaroğlanına falan döndü, hem mecazi olarak *hem de* kelimenin tam anlamıyla; çünkü aniden yüzüne bir şamar indirdim.

—Arkadaşlık edebilirsin, tabi arkadaşım kalmak istiyorsan iyisi mi bir daha zinhar başka hiç kimseye nişanlandık falan gibi hiçbir aptalca pis siktiriboktan adi yalan kıvırma, anladın mı? Bu senin için tam yeterince açık mı?

Bir herif pişmiş kelle gibi sırıtarak yanımdan geçip gitti, onun gördüğünü ben de görüyorum: Gene isterik bir kadın, yüzü kıpkırmızı, kan ter içinde, avazı çıktığı kadar bağıran bir ifrit, sokağın ortasında herkesin dikkatini üzerine toplayıp kendini küçük düşüren biri. Ona siktirip gitmesini söyleyecek-

tim ama bunun yerine ağlamaya başladım. Böyle davranmak falan istemiyorum ama asit her şeyi, bütün bu saçmalıkları abartmama ve suratımdan düşenin bin parça olmasına yol açıyor. Phil benimle konuşmaya çalıştı ama ben ondan kaçtım; uzağa tren istasyonuna ve taksi durağına, oradan da bir taksiye atladığım gibi Llys Wen'e geri döndüm. Yolda şoförü tamamen görmezden geldim ve Llys Wen'de kendimi odama kapattım. Bütün bir öğleden sonra ve gece kahrolası aside katlanmam falan gerekti. Neyse ki nispeten hafif seyretti ve etkisini Valium'la azaltabildim, yoksa Tanrı bilir ne yapardım. Muhtemelen yatağıma uzanıp ağlamak ve radyo dinlemekten çok daha kötü, beterin beteri bir şey yapardım. Bazı insanlar orada aşırı tepki falan gösterdiğimi, Phil'in üzgün ve yalnız olduğunu ve ona merhamet, anlayış ve hoşgörü falan filan gösterilmesi gerektiğini söyleyeceklerdir ama onlar ne beni ve ne de o ciğeri beş para etmezin hiç bıkıp usanmadan yaptığı böyle şeylerin beni kesinlikle ne kadar acayip hasta ettiğini anlıyorlar. Beni hiç kendi halime bırakmıyor ki. İnsanın yüzde yüz *alakasız* bir şey olduğu konusunda başına balta kesilen zavallı bir hergele varken kendini bulması zaten dehşetli zor. Ayrıca işin daha da boktanı o kadar acayip uzun bir zamandır erkek arkadaşım yok ki. Birkaç kere düzüştüm falan ama bunlar pek matah değildi. Üstelik Phil'in o aptalca korkunç dedikoduları yayması hoşlandığım biriyle tanışma şansımı tehlikeye atıyor. Oysa böyle biriyle tanışmayı isterim; hem de nasıl, o kadar acayip yalnızım ki...

Alt çekmecede bir Valium daha bulup yuttum ve çok geçmeden uyku bastırdı veya en azından belli belirsiz bir şekilde içim geçti. Altı gibi kapım çalındı ve bil bakalım hangi canı cehenneme, tamamen süklüm püklüm ve mahcup bir vaziyette falan içeri girip başıma dikildi. Çaresiz ve süt dökmüş kedi gibi görünüyordu. Derken kendisini mazur göstermekten vazgeçti ve çok, çok daha dangalakça bir tavır takındı:

—Sssssss sen bebebebebebebebeni yap yap yap yap yapayalnız bı bıraktın! Soso sokaklarda serserserssssseri mayın gibi dol dol dol dolaşıyordum yayaya –

—YA TANRI *AŞKINA* LANET OLSUN!

Başımı yastığa gömdüm ve çığlığı bastım.

—KAHRETSİN BENİ DİNLESENE SENİ KABA SİKTİRİ-BOKTAN AŞAĞILIK HERİF! KAHRETSİN NEDEN BENİ DİNLEMİYORSUN!

Bunu cidden acayip çığlık çığlığa söyledim. O kadar bağırdım ki sanki boğazım yırtıldı. Phil'in kanı çekildi. Eczalar hâlâ damarlarımda dolaşıyor ve odayı bulanık görüyorum, hayal meyal; Phil de yatağımın başucunda duran nahoş bir görüntü gibi. İçimden onun gerçekten bundan ibaret *olmasını* geçirdim. Derin derin nefes alıp verip kendime çeki düzen vermeye çalışıyorum. Pencere denizliğinde boş bir Smirnoff şişesi gördüm ve bir an için bunu onun lanet kalın kafasında parçalamayı düşündüm. Ha onun da yalnızlık çektiğinin farkındayım ama Tanrım, neden hiç söylediklerimi *dinlemez* ki? Neden ona açıkça ilgi duymadığımı ve beni rahat bırakmasını istediğimi anlamaz ki? Onu arzulamıyorum, hiçbir zaman arzulamadım ve asla arzulamayacağım. Anlaması bu *kadar* çok zor olmamalı, Tanrım.

—Sa sa sa sadece şey... M Margaret, sa sa sa sa sa nır nır nır nır nırım b b b b b b b –

—Hay Tanrım, sıkma canımı! Kes sesini!

—Ham ham ham ham hama b b b b b, ben *seni* ac ac ac acaaayiiiip sev sev sev *seviyorum*!

Onu şiddetle yataktan itekleyip tepesine dikildim. Gözleri şeyle parladı, şeyle, bilmiyorum... Tanrım, acaba bundan mı *hoşlanıyor*?

—Bununla hiç başa çıkamayacağım, daha yirmi iki yaşındayım Tanrı aşkına!

Banyoya koştum. Ve orda kapağı kapalı şekilde klozetin üstünde oturuyorum, başım avuçlarımın arasında, fena halde

cinnet geçiriyorum. Bir süre sonra önce yatak odamın, ardından da alt katta evin kapısının kapandığını duydum; bu yüzden usulca odama döndüm. Ne var ki artık orda pek az teselli bulabiliyorum çünkü odama leş gibi spid ve onun vücut kokusu sinmiş. Bu gaddarlık gibi gelebilir, farkındayım ama bal gibi doğru, eyvah eyvah; Phil'in birçok şeye ihtiyacı var ve bunlardan en önemlisi de yıkanıp paklanma. Yastığımın üstünde bir not var:

ÇOK ÜZGÜNÜM
SENİNLE İLGİLİ DUYGULARIMI
LÜTFEN ANLA
İŞTE KÜÇÜK BİR HEDİYE
"TATLIM İÇİN BİR TATLI"

"Hediye" bir tane daha asit tableti. Önce almayı, sonra da atmayı düşündüm ama sonunda alt çekmeceme zula ettim; böyle şeylerin ne zaman işe yarayacağını bilemezsin. Alt kattaki hem gerçek, hem de televizyondan gelen kahkaha sesleri döşeme tahtalarından yukarı doğru yükseliyor; bu nedenle gözyaşlarımı sildim, yüzümü yıkadım ve küflü salona indim. Sioned ve Paul birbirlerine sarılmış halde kanepede yatıyor. Mairead ve Colm'sa köşede uyuyor; görünüşe bakılırsa ikisinin de tamamen pestili çıkmış. Colm, fark ettim ki, rengi atmış eski bir ekose gömlek giymiş.

Malcolm bir votka şişesini açıyor.

—Mags, çabuk ol, gel otur ve sana bir içki koyayım. Bill Hicks* az önce başladı.

—Eyvallah.

Yere oturdum, o da bana bir bardak sek votka uzattı.

—Abidikgubidikçi nerde? Gitti galiba?

Phil'den hep böyle söz eder – "Abidikgubidikçi". Gülümsedim ve evet niyetine başımı sallayıp votkamı yudumladım.

* Amerikalı *stand-up* komedyeni. (ç.n.)

—Biraz önce bağırdığını duyduk, dedi Malcolm. —Yukarı çıkıp iyi misin diye bakacaktım. İyiydin, değil mi?

Başımı salladım. —Kesinlikle. Phil saçmalıyordu o kadar.

—Aldırma, diyerek bardağımı işaret etti. —Dik şunu başına canım. Kaynağında ondan bol miktarda var.

Ben de öyle yaptım. Çok geçmeden keyfim yerine geldi veya bu koşullar falan altında *olabildiğim* kadar keyiflendim. Ama daha iyisi can sağlığı sanırım. En azından şimdilik iş görür.

Tanrım, ne gündü. Amma da siktiriboktan bir gündü. Bütün bir hafta sabırsızlıkla işsizlik çekimi bekliyordum ve bu sabah kayıplara karışmaz mı? Konut kira yardımı da hak getire ve *epeydir* de kiramı ödememiştim. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamıştım güya. Güzelce giyinip kuşanmıştım falan; kasabaya inip çekimi tahsil edecektim; sekizde birlik ot ve çeyreklik göz açtıran alacaktım; spidi Roger'ın evinde veya başka bir yerde boy edip birkaç gramını okutacaktım; bu sayede kendime ayırdığım iki gramını bedavaya getirecek, hatta kafayı çekmek için biraz da para kazanacaktım.

Oysa şimdi? Siktir et.

Kasabaya inip iş bulma kurumuna gittim, saatlerce kuyrukta bekledim. Sirke satan suratlar ve çığlık çığlığa bebekler. Nihayet sıra bana geldiğinde köşeyi dönüp sosyal güvenlik bölümüne gitmem gerektiği söylendi ki öyle de yaptım. Makineden küçük kâğıt etiketimi aldım (sıra numaram 73'tü) ve bekledim. Somerfield'deki şarküteri reyonunda da benzer bir makine var. Çeyrek pound eski Cheddar peyniri ve birkaç tane soğanlı *bhaji** lütfen. Onlar ve üç veya dört şişe sek kırmızı şarap. Höpürtü. Ve bugün paramla yapacaklarımdan biri de buydu, bir miktar doğru dürüst yiyecek almak. Son altı gündür pilav ve bezelyeden başka bir şey yemedim.

Acayip sıkıcı, iç karartıcı yerler buralar. Her zaman somurtan insanlarla dolu. Birkaç tane de delikanlı var, aşağı yukarı

* Hindistan mutfağının mücvere benzer baharatlı bir sebze kızartması. (ç.n.)

on altı veya on yedi yaşlarında galiba. Pencere temizlikçisi Sünger'le sohbet ediyorlar plastik bitkinin orda; dünkü duruşmaları hakkında övünüp duruyorlar.

—Evet, on altıda birlik* bulundurmaktan, dedi içlerinden biri aşırı yüksek sesle. —On altıda birlik! Ve kahrolası sanık sandalyesinde otururken cebimde tam dokuzluk bir kalıp** vardı oğlum!

Ne yalan söyleyeyim, paçayı kaptırmanın övünülecek nesi var anlamıyorum; vartayı atlattığında caka satmak için şüphesiz daha fazla neden bulursun. Ama o sanırım o kadar sıradanlaşıyor ki, cidden, yani onu her zaman yapıyorsun, yıkanmak veya bir fincan çay içmek falan gibi. Nerdeyse hayatının parçası.

Sıkıcı sıkıcı sıkıcı. Kendimi sönüyormuş, büzülüyormuş gibi hissediyorum... burası bütün gücümü tüketiyor. Şişko Charlie'yi en son burada görmüştüm, yani boğulmadan önce falan. Belki de onu öldüren buydu –tamamen burada bulunması. Havalandırmadaki zehir, işsizlik oranlarını düşük tutmanın bir başka yolu. Tanrım, cehennem bundan beter olamaz; ömür tüketilecek bir sosyal güvenlik bekleme odası.

Şişko Charlie'nin cenazesi çok yakında kalkacak. Kız kardeşi hepimizi davet etti. Giyecek uygun bir kıyafet almam lazım, *eğer* gidersem –aslında onu o kadar da iyi tanımıyordum. Hiçbirimiz tanımıyorduk. Onu severdim gene de tanıdığım kadarıyla. Fena biri değildi. Zavallı hergele.

Bzz! Panoda "73" yanıp söndü, dolayısıyla bankoya yöneldim; adamla kırılmaz camın arkasından konuşuyorum.

—Hımm merhaba, işsizlik çekimin neden bugün gelmediğini merak ediyorum.

Ona bütün bilgilerimi verdim ve yirmi dakika boyunca ortadan kayboldu. Tanrım, bu acayip ağır bir iş. Ücreti de yetersiz ayrıca. Sünger vezneden parasını aldı ve yüzü gülerek falan çıkıp gitti; çocuklar da duvarlara mavi keçeli kalemle yazmaya

* Yaklaşık 1,75 gr marihuana. (ç.n.)
** Dokuz onsluk preslenmiş reçine esrar kalıbı. (ç.n.)

başladı. Herif döndü ve bana beyan edilmemiş gelirlerim yüzünden soruşturmaya tabi tutulduğumu söyledi: Hangi sikindirik beyan edilmemiş gelirler?

—Öğrenci birliğindeki çalışmanız.

—Peki, ben onu formda beyan ettim! Hiçbir şeyi saklamadım!

—Şey, size göre, işinize dördüncü ayın yirmi üçünde son verilmiş ama eski işvereniniz işinize *aslında* yirmi sekizinde son verildiğini ifade ediyor. Şimdi, bu noktada yapmamız gereken şu –

Ya Tanrı aşkına. Beş gün. Beş siktiriboktan gün ve artık susuzluğumu, hatta Tanrı aşkına açlığımı gidermemin hiçbir yolu kalmadı. İnsan Tanrı aşkına böyle nasıl hayatta falan kalır, ha?

Bir süre daha anlatmaya devam etti. Bitirdiğinde konut kira yardımı tarafına gittim ve aynı dolambaçlı, monoton zırvalıklara katlandım. Anlaşılan, gelir desteği kesilir kesilmez konut kira yardımı da otomatik olarak durduruluyormuş. Bu durumda ben ne yapacağım? Vaktinde ödenmemiş kira borcum var.

—Şey, umarım, Bayan Jones, bir hafta içinde yoluna koyulur...

Tanrım. Bu süre zarfında kahrolası mal sahibime ne diyeceğim? Demek istiyorum ki, benim işsizlik yardımı aldığımı bilmiyor ve kontrat şartlarından biri DSS'ten destek gören bir kiracı olmamaktı. Taşındığım sıralarda bunun üzerinde durulduğundan değil –evdeki herkes şu veya bu şekilde yardım alıyor. Ama alt kiracı olmaya daha yeni son verip işi resmileştirmişti̇m ve bana öyle geliyor ki o durumumdan kuşkulanmıştı; bu yüzden ona ne söyleyeceğim şimdi? Beni sepetlemek için bahane arıyor zaten. Düzenli bir gelirim var sanıyor. Açık açık yardım parasının kesildiğini ve kirasını beklemesi gerektiğini anlatamam, anlatabilir miyim? Onu bir hafta kadar başımdan savabilirsem ne âlâ, eğer bu süre zarfında hak sahipliğim yeniden değerlendirilirse. *Eğer*.

Hay aksi.

Bu acayip korkunç bir gün. Berbat, iğrenç. Eziyet. Günün sonunda bu sabah uyandığımdaki halimden eksilmiş olacağım. Bütün bu saçmalıklar, bunların hepsi insandan bir şeyler alıp götürür, içini paralar, parçalarını koparır. Küçülürsün, çekersin... güdük kalırsın.

Çakırkeyif olmak için ihtiyacım da topu topu yirmi sterlin, efkâr dağıtmamı sağlayacak bir yirmilik. İçkiyi tutkal gibi kullanmak – parçaları tekrar bir araya getirmek. Ya da bu olmazsa, kafayı hiç umursamayacak kadar fazlasıyla çekmek.

Böylece ayaklarımı sürüye sürüye gerisin geri Llys Wen'e çıktım (ki acayip uzun bir yürüme mesafesi, inan bana), bazı eşyaları aldım, tekrar taban tepip aşağıya indim. Omuzlarımdaki ağır çuvalla gezinmekten düpedüz acayip hoşaf gibi oldum. Hiç mi hiç param yok ve içkiye ihtiyacım var; bu da beter şeylerle dolu bu dünyanın en beter şeylerinden biri. Cebimde tütün ve *The Big Issue*[*] alacak kadar para vardı ki ben de öyle yaptım ve başıboş dolaşırken şu anda Ship and Castle'da olsam nasıl olurdu diye hayal ediyorum: Loş ve güvenli, gazlı şömine cızırdıyor, yaşlı adamlar barda sessizce içiyorlar, bense soğuk bir *lager* yudumluyor ve Murphy adlı köpeğe cips yediriyorum. Camlara yağmur vuruyor. Çok nefis olurdu.

Ah Tanrım. Hiç. Para. Yok. Ve sırtımdaki bu çuval giderek bayağı acayip ağırlaştı. Trading Post'dan[**] içeri girdim.

—Elimde satılık bazı şeyler var, dedim.

—Hayhay, şey, bakalım o halde.

Eşyayı çuvaldan çıkartırken dükkânı işleten yaşlı dolandırıcı da göz kesildi: bir ütü (hiçbir zaman şık kıyafetler giymiyorum nasıl olsa), temizlemesi falan saatler süren bir tost makinesi (bundan böyle ızgarayı kullanırım o kadar), bir hesap makinesi (?) ve bir saç kurutma makinesiyle saç maşası takımı (saçlarımı kırptırdığımdan beri hiç kullanmadım). On-

[*] Evsiz barksızların sattığı dünyanın en yüksek tirajlı sokak gazetesi. (ç.n.)

[**] İkinci el eşyanın alıp satıldığı dükkân. (ç.n.)

ları elleyip cıkcık ediyor ve —Hımm, diyor. Benim kafamsa bunların karşılığında ne kadara razı geleceğimi hesaplamakla meşgul: ütü için belki iki, iki buçuk; tost makinesi için muhtemelen bir beşlik, gerçi üçü de kabul ederim (kendini kandırma Maggie, bal gibi elli peniye de fit olursun kızım); saç kurutma makinesiyle maşasına da bir beşlik daha; hesap makinesi için aşağı yukarı iki, iki buçuk. Yirmi sterlinde anlaşırız. Hayır, gerçekçi ol –on beşte. Bununla da sarhoş olunabilir, hatta içki dükkânına gidersem zil zurna sarhoş.

Yaşlı herif boğazını temizlemeye girişti ama gıcık tuttu; öyle ki sanki gırtlağından yukarı yumuşakçalar çıkıyor, guruldayarak. Tanrım, ne kadar yaşlı. Ya öyle ya da çok, çok hasta; belki de ikisi birden. Öksürmesi sona erdiğinde kazağının kol ağzıyla gözlerini sildi ve soğuk bir ses tonuyla dedi ki:

—On sekiz sterlin. Daha fazla artıramam. İster kabul et –

O daha "ister etme" diyemeden para için elimi uzattım ve adeta ağzıma bira tadı geldi. On sekiz sterlin, fena değil, bravo süper yaşa eyvallah aferin. Bu kâfi.

Burası acayip güzel, inan, suyun altı. O kadar acayip güzel ki... Kirlenme falan umurumda değil çünkü kesinlikle o kadar güzel ki. Üstelik henüz daha herhangi bir gerçek kirlenme belirtisi de görmedim; ne bok ne de kaput kesinlikle, tuz ve güneşin ağarttığı, rengi atmış tek tük çerez paketi veya Coke kutusu var. En kötü kirlenmeye, göremediğin şeylerin yol açtığını söylüyorlar ama bundan emin değilim. Doğru *olsa* bile ne bokuma dert edeyim ki? Göremediğin sana zarar veremez veya daha doğrusu göremediğin sikinde olmaz. Ayrıca, Tanrım, bedenimi her vesilede tıka basa ecza ve içkiyle, zehirlerle doldururken deniz kirliliğiyle ilgilenmek bana düşmez. Burada, aşağıda onlara ihtiyaç duyduğumdan değil... gerçekten o kadar güzel ki burası, suyun altı... Liam ve Mickah ve alayı asit alıp gece vakti yüzmeye gider ama sadece bu bile benim için yeterince heyecan verici, daha fazlasına ihtiyacım yok... güvenli ve

hoş, ağırlıksız, uçuyorum; kayaların üstünde ve dalgalanan deniz yosunlarının arasında süzülüyorum; şnorkelimim içinde Darth Vader gibi sesler çıkartarak nefes alıp veriyorum. Önümde Colm'u görebiliyorum, gün ışığı sırtında zebra çizgileri gibi dalgalanıyor. Bacaklarını usulca vurarak kendini aheste aheste kayaların falan üstüne doğru çekiyor. Şortunun ağında bir delik var ve bacaklarını bazen bir kurbağa gibi vurduğunda gözüme takım taklavatı ilişiyor, ceviz misali tamamen buruş buruş. Kahkaha atmak istiyorum. Gülümsedim ve ağzımdan baloncuklar çıktı.

Tanrım, burası hoş. Burada o kadar mutluyum ki.

Colm bana el etti, dolayısıyla ben de onunla birlikte yüzmek için yanına gittim. Birkaç fut aşağıda denizin kumlu zemininde yan yan yürüyen koskocaman bir yengece işaret ediyor; gerçekten acayip büyük, kabuğu nerdeyse fincan tabağı boyutlarında. Korkutup kaçırmak için kıskaçlarını bize doğru uzatıp germiş halde. Gözlerini de seçebiliyorum. Öfkeli görünüyor. Colm ona doğru dalınca tüyüp bir kayanın altına saklandı. Şnorkelimin borusuna dolan suyu püskürterek biraz hava için su yüzeyine çıktım (Malcolm ve Mairead'in sahilde bira içtiklerini gördüm bir an için), tekrar dalmadan önce derin bir nefes aldım. Sürüklenmemek için parmaklarımı kayanın altına sıkıştırdım ve altındaki yengeci dikizledim. İşte orda, kıskaçlarını germiş ve ikaz edercesine açmış, saplar üzerindeki gözlerini de bana dikmiş bakıyor. Tanrım. Başımı kaldırıp Colm'a baktım. Gülümseyince ağzından yukarı doğru baloncuklar süzüldü ve maskesinin camı arkasından masmavi gözlerle bakıyor. Saçları da deniz yosunları gibi dalgalanıyor.

Ciğerlerim sancımaya falan başladı, bu nedenle tekrar su yüzeyine çıktım; yakıcı güneş başımı anında pişirdi. Önümde de Colm belirdi. Yüz yüze bakıyor ve ayaklarımızı hafifçe hareket ettirerek su içinde dik duruyoruz. Rüzgâr yüzüme kum tanelerini savuruyor ve kulaklarıma bir yerlerde oynayan çocukların sesleri geliyor.

—Tanrım. Acayip *bomba gibiydi.*

Canım tekrar dibe dalmak istiyor. Hemencecik.

—Dalalım mı o halde?

—Evet. Aşağısı daha iyi, değil mi?

Şnorkelimi tekrar taktım ve suya daldım. Ve anında, her şey yolunda; bir sualtı bahçesindeyim, deniz yosunları minik ağaçlar gibi bir o yana bir bu yana sallanıyor, kayalar güneşin altında pembe pembe parlıyor. Siyah çizgili küçük, gri bir balık beni görüp toz oldu, hem de acayip çabucak –bir belirip bir kayboldu, yerinde yeller esti, geride bir kum bulutu kaldı. Su içinde kıpırdamadan duruyorum, bir denizyıldızı gibi kollarım ve bacaklarım gerilmiş vaziyette. Colm'sa altımda yüzüyor. Su içinde kıpırdamadan duruyorum, gözlerim kapalı, bunun asla, asla sona ermesini istemiyorum. Ciğerlerim doluncaya kadar su yutmak istiyorum. Solungaçlarım bitsin istiyorum. Asla su yüzüne çıkmamak için kendimi bir kayaya kelepçelemek istiyorum.

Alt tarafı hepsi bu kadar –batı Galler sahilinin açıklarında yılın çok nadir sıcak günlerinden birinde birkaç fut derinliğindeki kirli sularda yüzüyorum ve bunun cidden asla, asla sona ermesini istemiyorum.

Paranın gözü kör olsun.

Parasız kalmak insanı bir sürü şey yapmaktan alıkoyar ama benim canımı sıkan aslında büyük şeyler değil; yani iyi yiyecek ve giyim ve CD çalar sahibi olma falan gibi konulara bozulmuyorum. Hayır, küçük şeyler, insana asıl koyan *bunlar*; kahvaltıda kuru tost yiyip sade kahve içmek, sigara sarmak için kül tablalarından izmarit toplamak, çamaşırhanedeki kahrolası makinelere paran yetmediği için elbiselerini küvette yıkamak zorunda kalmak, kıçını tuvalet kâğıdının temiz tarafıyla bir defa daha silmek için bir kere sildikten sonra boklu tarafını katlamak. Tamponlarının bitmesi ve yenisini alabilmek için paranın olmaması yüzünden apış arana kâğıt havlu tıkıştır-

mak, bunun sürtündükçe canını acıtması ve külotunun lekelenmesi. Bunlardan bazıları çekilebilir, yani az çok, çünkü benim gibi paylaşılan bir evde yaşadığında normal olarak fazla sütü veya margarini veya *Tampax*'i veya başka bir şeyi olan birilerini bulursun, ama buradaki herkes çoğu zaman aynı ölçüde parasız; bu nedenle içki ve ecza için destek göremem. Ve canım ikisini de acayip çekiyor.

Günün ilerleyen saatleri uzadıkça uzuyor, bomboş, esnedikçe esniyorum, sıkıcı. Anlamsızlık, amaçsızlık. Tam bir can sıkıntısı. Yapacak bir şey yok. *Yapabileceğim* bir şey yok.

Kahretsin. İşsizlik çekimi almama daha kahrolası dört gün var. Bir vergi iadesi beklentisi içindeyim (az bir şey, otuz sterlin kadar), başvurumu yapmıştım en azından ama bu sabah posta kutusundan çıka çıka ne çıksa beğenirsin? Faturalar: doğal gaz, elektrik, emlak vergisi ve kira borcu. Bunun zinhar sonu yok. Sanki meteliksizliğe gene de katlanılabilir, yani bir şey almadan falan idare edersin; istisnasız kendim için bile yeterli param yokken bir de onlara para vermemi talep eden, dairelerdeki o lanet yüzsüz ciğeri beş para etmezler olmasa hani. Hay aksi, ne biçim bir dünya bu be.

Hazin bir durum: Kahrolası mobilyaları sarsıp duruyor, madeni paraların tıngırtılarını duymayı umut ediyorum. Herkes dışarıda ayrıca, dolayısıyla yalnızım ve canım sıkkın, canım sıkkın, canım sıkkın, canım acayip sıkkın. Kıçı kırık *TV Times* alacak otuz lanet peni bile yok. Tanrım.

her*şey*her*şey*her*şey*her*şey*her*şey*her*şey*

Şarkı tekrar çalmaya başladı.

—*Tekrar*? der demez Robbie ön koltuktan arkaya doğru dönüverdi.

—Benim favorim, dedi. —Benim veda şarkım, derken de pişmiş kelle gibi sırıttı. —Sonunda E'yle kafayı buldun mu bari?

Başımı salladım.

—Ya, az sonra bulursun, az sonra bulursun. *Ben buldum*. Çok uzun zamandır bulduklarımın da en iyisi, benden söylemesi. Yıllardır kafam bu kadar iyi dumanlı olmamıştı.

Dağların hızla camın önünden geçişlerini izliyorum, akşam karanlığında bulanık koyu renkli tümseklerden ibaretler. Tepelerdeki büyük, çılgın bir partiye katılmak üzere yola çıktık; Robbie için bir tür veda partisi bu çünkü sabah Paris'e gidecek. O, arabayı kullanan Dai'la birlikte önde oturuyor; bense bu gece uyarıcı veya yatıştırıcı veya ikisini birden içeren artık hangi karmaşık ecza bileşimini aldıysa gözlerini camdan dışarı dikmiş ve dişlerini gıcırdatan Phil'le birlikte arkadayım. Öylece bekliyorum, E'nin kafamı kıyak falan yapmasını sabırsızlıkla bekliyorum. İçinin pır pır etmesi keyfin parçası, sana dandik bir şey verilmemiş olması kaydıyla elbette. Ki böyle bir durumda bekleyişinin sonu sadece hayal kırıklığıdır, bu da benim iyi vakit geçirme fikrime *uymaz* hani. Bize bu hapları neyse ki Robbie sağladı; dolayısıyla bunlar harbi olmalı. E'den iyi anlar, Robbie yani.

nedenaramıyorsunbeni, ben*de*uçmakistiyo-rum, nedenaramıyorsunbeni, ben*de*uçmakistiyo-rum, nedenaramıyorsunbeni, ben*de*uçmakistiyo-rum

Bu bir Underworld şarkısı. İlk albümlerinden bir parça; adı "Cowgirl" galiba. Acayip seviyorum, muhteşem bir şarkı ama beşinci veya altınca defa çalınıyor, arabaya bindiğimizden beri aralıksız bu çalınıyor ve biraz hasta etmeye başladı... derken, enstrümanların sesi patladığında, daha önce doğru dürüst falan dinlemediğimin ve kesinlikle yüzde yüz mükemmel, kusursuz, inanılmaz ölçüde tam bir enerji ve ruh gücü kaynağı olduğunun farkına vardım... Tanrım... Anıtsal bir şey falanmış gibi geliyor bana, heybetli bir şey; zihnimde Robbie'nin ayrılışıyla özdeşleşiyor ve gözümün önüne dev bir heykelin tepetaklak yuvarlanışını getiriyor. Robbie'den daima hoşlandım. Ve bu, kesinlikle, bu mükemmel; şarkı, araba, istisnasız her şey...

bazen işe yarıyorlar, öyle değil mi? Bazen bir şeylerin iki ucu bir araya geliyor işte, oh be.

Tanrım, şu E'yle kafayı buldum.

Hem de nasıl.

—Daha yüksek! diye bağırdım. —Sesini biraz daha açın!

Dai sesini açtı ve anında arabanın içi çılgın, güçlü, müthiş bir sesle doldu. Koltukta içim içime sığmıyor, deli gibi kıpırdanıyorum, kollarımı oynatıp duruyorum; sanki olduğum yerde koşuyorum. Robbie var gücüyle bu bölgedeki anıt taşları hakkında bağırıyor –ne bölgesi?– ve şarkı harbiden, bal gibi, içime işliyor, kollarımı bacaklarımı hareket ettiriyor, başımı sallatıyor; bas sesi iliklerime kadar gümbürdüyor ve kükrüyor. Tanrım kendimi çok *harika* hissediyorum. Ve anbean daha da iyiye gidecek.

Herkesin aynı şekilde hissettiğinden emin olmak istedim, bu nedenle Phil'i dürtüp keyfi yerinde mi diye sordum ve bana endişeli gibi gelen yüzünün ifadesi anında değişti; sanki ruhunda güneş açtı.

Dai'nin hafifçe omzuna vurdum. —*Sen* Dai iyi misin?

Başparmağıyla işaret parmağını birleştirip halka yaptı ve başını salladı.

—Peki ya sen, Robbie?

Koltuğunun üstünden bana bakacak şekilde gövdesini çevirip dikkatlice ve tane tane konuşarak cevap verdi:

—Sıçrıyorum... yüksek binaların üstünden...

Müthiş! Acayip müthiş! Güldüm ve dağların arasından geçerken müziğe takıldım. Keşke dışarısını görebilsem, manzarayı seçebilsem ama dışarısı fena halde zifiri karanlık falan ve hiçbir şey göremiyorum ama bu hiçbir şekilde hissettiklerimin şiddetini azaltmıyor; umut ve neşe doluyum. Tanrım, E acayip harika bir ecza içlerinden kesinkes en iyisi. Ha, nasıl ters tepebileceğinin farkındayım – zamanında Colm'u hastanelik etmedi mi? –ve on sekizinci yaş günü partisinde ilk defa kullanıp da ölen gazetedeki şu zavallı kızcağız– ama şimdiden bunun hela-

linden, hilesiz, güçlü olduğunu anlayabiliyorum... kendimi acayip yenilmez hissediyorum.

Dai sıra sıra ağaçların arasındaki bir toprak yola dönünceye ve arabanın içi birden bire ışıkla, rengarenk ışıklarla doluncaya kadar oturduğum yerde dans ettim. Önümüzdeki koruluğun içinde ambar gibi bir şey var. İnsanın kulak zarını patlatacak kadar yüksek bir müzik sesi geliyor, pencerelerinden ışık fışkırıyor falan ve sanki ağaçların arasına kocaman bir uzay gemisi inmiş gibi, şu eski *Close Encounters** filminden kalma bir şey. İnsanlar dışarıda oradan oraya dolaşıyor, bir şenlik ateşinin önündeki karaltılar şişelerden içiyor, köpekler dal parçalarına zıplıyor, insanlar koşuyor, sıçrıyor, birbirlerinin sırtlarına biniyorlar; acayip harika ve delice ve eğlenceli görünüyor. Arabadan atladığım gibi hızla ışıklara doğru koştum.

—Mags! Hey, Maggie!

Bu Colm; ateşin başında bir kutudan içiyor ve orda Maire-ad ve Malcolm ve Paul ve Sioned ve sürü sepet başkaları da var. Yanlarına koşup hepsini kucakladım. Fena halde çenem düştü. Hepsi çok mutlu ve kafaları dumanlı ve harika vakit geçiriyorlar. Tanrım bu muhteşem. Malcolm bir fırdöndü gibi dans ediyor, ayakları turuncu alevleri sıyırıyor. Yerde kendinden geçmiş biri var, sanki komaya girmiş.

—Kim o? İyi mi?

—Gareth, dedi Paul. —Hapisten bugün çıktı ve aşırı miktarda, hımm, metadon aldı sanırım. Onunla birlikte bok gibi akaryakıt da ayrıca. Yerinden kıpırdatamıyoruz artık.

Phil onu içine yatırabileceğimiz bir minibüs var dedi ve böylece Paul'la birlikte Gareth'i alıp götürdüler (onu taşırlarken bir bez bebek gibi kollarının arasına yığılıverdi), geri kalanımızsa ambara girdik. Kapıdan içeri adım atar atmaz müzik bir tokat gibi yüzümde patladı, sesi kulakları sağır edecek kadar yüksekti ve *sıcaklık*, Tanrım, yüzlerce insan dans ediyor,

* Türkçe adı *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* olan Steven Spielberg'in ünlü filmi *Close Encounters of the Third Kind*. (ç.n.)

kımıldıyor, yanıp sönen ışıkların içinden ambarın çatısına doğru kıvrıla kıvrıla buhar bulutları yükseliyor, yerden yaklaşık otuz fut yukarıdaki kirişlerin üstünde dans eden, bunlara asılıp sallanan kaçıkların etrafında süzülüyorlar. Oraya nasıl çıktıkları falan belli değil. Küçük bir kuş gördüm, serçe veya başka bir şey, bir kapıdan içeri girdi, dans edenlerin başlarının üstünde uçuştu, sonra da diğer kapıdan gecenin karanlığına doğru uçup gitti ve bu bana nefes kesici, parmak ısırtan, mucizevî küçük bir olay gibi geldi; yüreğimi falan hoplattı ve fırlayıp kalabalığın arasına daldım, delirdim, müziğin ritmiyle son sürat dans etmeye başladım. Oldukça hızlı bir *trance* müzik; çok sert değil, hani, sadece gümbürdeyen bir dans müziği işte.

Saatlerce dans ettim. Başka bir şey yapmadım, sadece dans ettim. Terden sırılsıklam oldum, hem kendiminki hem de başkalarınkiyle. E damarlarımda gürül gürül akıyor ve dur durak bilmeden saatlerce hareket etmemi sağlıyor. Galler milli takımının deplasman tişörtünü giymiş, esmer, seksi bir herif habire bana su verip duruyor ve bana bakıp keleş keleş sırıtıyor. Bir de yeşil beysbol şapkası giymiş ve köşeli yeşil gözlük takmış ufak tefek bir herif görüyorum; yüzünde ciddi bir ifadeyle iki büklüm falan halde dolaşıyor ortalıkta, elleriyle de ağır ağır kesme hareketleri yapıyor. Acayip gülünç görünüyor. Sürüsüne bereket insan var burada. Sık sık tanıdığım birine rastlıyorum; bu tür çılgın partilerde her zaman başıma bu gelir. Kendimi harika hissediyorum. O kadar harika ki Phil'in kalabalığın arasından sarsak sarsak ilerleyerek yanıma gelip kulağımın dibinde bağırmasından bile memnunum:

—Ga Ga Gareth'i biraz önce mi mi mi mi mi minibüse yeryeryerleştirdik! Bana ha ha hatırlat kkkkkkkkkkkkkkkkkki daha s s s s s sonra onu yok yoklamaya gideyim!

Başımı sallayıp dans etmeyi sürdürdüm, zıplayıp duruyorum. İyi ki spor sutyenimi giymişim –yoksa şimdiye kadar çoktan memelerimin acısından kıvranırdım. Ayrıca adım kö-

tüye çıkardı. Yüzümden akan ter damlacıkları havaya savruldu, ışıkta parlıyorlar; görünüşe bakılırsa temel renklerde terliyorum.

Liam sürüklenerek yanımdan geçti; kıpkırmızı kesilmiş ve burnuna bir amil* şişesi dayamıştı. Şişedekinden derin derin içine çekti sonra da başını geriye attı; gözleri yuvalarından fırlarken zevkten dörtköşe olup coştu.

Bir ara Malcolm yanımda dans etti, gözlerini fal taşı gibi açmış, çenesinin bağı çözülmüştü. Jed koca cüssesiyle yuvarlana yuvarlana ve gözleri ışık içinde geçerken Malcolm onu takip ediyor, elini arka cebine atmış para arıyordu. Sioned Paul'un omuzlarına çıkmış, kalabalığın üstünde geziniyordu. Colm DJ kabininin önünde yalpalayıp duruyor, gövdesini arkaya eğmiş, gözleri kapalı, hali tam bir kendinden geçme tablosu. Iestyn, Dewi, Llŷr, Laura, Roy, Cırtlak Sue, Sam ve Antonella... dost, sevimli yüzlerin bir geçit töreni ve dans ediyorum ve dans ediyorum ve dans ediyorum.

Kaç saat geçti farkında değilim ama DJ, ritmiyle dans etmekten hoşlanmadığım bazı *jungle* müzikleri çalmaya başladı ve her hâlükârda belki de biraz soluk almalıyım diye düşündüm. Böylece sendeleye sendeleye kapıya doğru ilerleyip dışarı çıktım ve anında nefesim kesildi; gün ağarmış ve manzara nerdeyse ayağa kalkmış ve kükrüyor. Ön planda ateşin külleri etrafına yığılmış boylu boyunca yatan bedenler, onların arkasında millerce uzandıktan sonra tekrar yükselerek vadiye dönüşen yeşil tepeler, devasa, gümüşi bir gökyüzünün altında buluttan eşarplara bürünmüş muazzam dağlar var... Kesinlikle acayip muhteşem. Nefis. Bir cigara tüttürüp manzarayı seyretmek için bir ağacın dibine oturdum. Terim üzerimde soğudu. Kulaklarım çınlıyor.

Birkaç fut uzakta eczalarının bitmesinden yakınan bazı Birminghamlı herifler var. Sönmüş ateşin orda bir kalabalığın

* Amil nitrat: Keyif verici olarak da kullanılabilen uçucu bir kimyasal bileşik. (ç.n)

arasında oturan Pinkbits'i gördüm; buna kulak kesilip onlara biraz göz açtıran teklif etmek için kalkıp buraya geldi. Birminghamlı herifler onu görünce başlarını kaldırdı ve yüzlerinin ne kadar güldüğünü nerdeyse *işitebiliyorsun*.

—Yani elinde ne kadar var?

Pinkbits omuz silkti. —İhtiyacınız kadar. Tonla.

Heriflerden biri cebinden biraz para çekip çıkardı ve dedi ki:

—Kendini şanslı addet ki ben hetero-seksüelim.

Güldüm ve biraz daha manzarayı seyre daldım. Şapkalı ve köşeli gözlüklü gülünç herif sarsıla sarsıla manzaranın önünde ilerliyor, birkaç saat önceki hareketlerinin aynısını yapıyor –yüzünde sahte bir gülücükle elleriyle kesme hareketleri yapıp duruyor. Muzip bir orman cinini falan andırıyor. E'nin etkisinin geçmeye başladığını hissediyorum, yavaş yavaş hani ve uzun saatlerdir ilk defa gerçek, halis muhlis bir duygunun tatsız bir şekilde ortaya çıkışını hissediyorum; korku, ister istemez başıma gelecek olan o yıkıcı, o korkunç çıkma korkusunu. Hoş değil. Katiyen. Gerçi bu korku gerçek bir duyguyu hissetmekten mi, yoksa o duygunun aslında ne *olduğunu* anlamaktan mı kaynaklanıyor... emin değilim.

—Mags. Nasılsın?

Başımı kaldırdım ve Malcolm'u gördüm.

—Tanrım dün gece kendini acayip kaptırmıştın, değil mi?

—Evet, dedim. —Galiba birazdan cezasını çekeceğim ama.

—Şey, çekmek zorunda değilsin, henüz, deyip yanıma oturdu. —Biraz önce hepimiz katkıda bulunduk ve gene tonla göz açtıran ve E aldık. Planımız arabayla Ynyslas'a gitmek, yolda biraz arpa suyu alıp, anlarsın ya, keyif çatmak, rahatlamak... kumullarda birazcık parti yapmak. Hazır kafayı bulmuşken bunu devam ettirmek. Ne dersin? Havasında mısın?

Tanrım. *Elbette* bal gibi havasındayım. Ok gibi yerimden fırladım ve onun peşinden Paul'un arabasına doğru yürüdüm. Sürü sepet surat camlara yapışmış halde, içerden falan.

—Robbie de bizimle geliyor mu?

—Yo, dedi Malcolm, dişlerini gıcırdatarak. —Birkaç saat önce defolup gitti. Uçağına yetişmesi gerekiyordu. Şimdiye kadar çoktan Gey Paris'in yolunu yarılamıştır.

Arabaya doğru el salladım ve Paul motor devrini yükselterek cevap verdi. Sanki araba beni karşılarken hırlayan kocaman, sokulgan bir köpekti. Bacaklarım gene karıncalanmaya yüz tuttu, dişlerimde tuhaf bir duygu hissetmeye başladım... Bak hele, galiba şu hap beni tekrar uçurmaya başladı. Evet, uçtuğuma hemen hemen eminim.

—Yani hiçbir zaman denemedin falan o halde?

Başımı salladım.

—Ne, bir kerecik bile mi?

—Hayır, deyip omuz silktim. —Benzer şeyler aldım hani, DF*, *Mogadon* falan gibi yatıştırıcılar. Ben daha çok uyarıcıların kadınıyım aslında, spid, *dekstro*, E, anlarsın ya. Diğer cephane bana pek yaramıyor yani.

Roger oflayıp pufladı ve başını salladı. —Onlar da bal gibi sana zarar verebilir, eğer besbeter falan etmezlerse. Spidi yüzüne gözüne bulaştıran o kadar çok fazla insan gördüm ki, inan... Demek istiyorum ki, şu lanet Colm'un haline baksan yeter be dostum!

Gülümsedim. Roger'a pek eroinmandır diyemem, şu anda yani (onun sağı solu olmaz da) ama kesinlikle öyle biri gibi konuşmaya başladı –eroinden başka her şeye aptalca bir keş küçümsemesiyle yaklaşıyor. Demek istiyorum ki, Methadon Mickey'yi ele alalım mesela; köşede oturmuş titreyip duruyor, bok ve ter ve kusmuk kokuyor, derisi bir haftadır bekleyen pizza falan gibi, salyası köse sakalına akıyor ve bana amfetaminlerden uzak durmamı söylemeye yelteniyor çünkü onun laflarıyla: "Onlar o güzelim kafanın içine büsbütün sıçarlar". Geçen gün Phil'in evindeyken falan tamı tamına böyle dedi:

* Dihidrokodein: Analjezik ilaçların sokak adı. (ç.n.)

"Amfetler o güzelim kafanın içine büsbütün sıçarlar". Dallama. Bunun üzerine ben de, öyle mi ve toz sıçmaz yani, bunu mu demek istiyorsun ha? falan diye cevap verdim. Yani, Tanrım. Eğer kafam dumanlı olmasaydı hiç mi hiç seninle oturup konuşmazdım zaten, seni sıkıcı hergele seni. Ayrıca mesele şu ki, tamam mı, kahrolası bütün keşler ve ayyaşlar en gençleri ben olduğum için bana nasihat verebileceklerini düşünüyorlar. Doğrusu, şaşırtıcı bir şekilde bana genellikle akranıymışım gibi davranan sadece Roger. İnsanların onun hakkında söyledikleri umurumda değil, insanlar habire onu kötülüyorlar (arkasından konuşuyorlar yani, asla yüzüne vurmuyorlar), onun bir psikopat falan olduğunu söylüyorlar ama o bana her zaman kıyak biri gibi gelir. Farkındayım azıcık kaçıklık yapar hani ve bağnazdır falan ama... şey, her şeyin bir nedeni vardır, değil mi? Demek istiyorum ki, bir süreliğine askermiş yani, öyle sanıyorum ve Kuzey İrlanda'da biraz vakit geçirmiş, ateşkes öncesi falan... bu herhangi birini zıvanadan çıkarmaya yetmeli. Tanrım.

—Herhangi bir dangalak sana sorarsa, bunu katiyen benden almadın. Tamam mı?

Evet diye başımı sallayıp paketi elinden aldım.

—Ne kadar?

Elinin tersiyle itti, hafifser gibi.

—Müessese ikramı, o elindeki. Fırsat bulduğunda bize bir paket göz açtıran falan alırsın. Ama sakın bir seferde yarısından fazlasını kovalama yani ve hiçbir dalyarağa onu sana kimin verdiğini söyleme. Ayrıca lanet iğnelerden falan uzak dur.

—Anlaşıldı. Eyvallah çok teşekkürler.

Fırlayıp dosdoğru eve gitmeyi ve bunu çekmeyi istedim, yani koparılan onca yaygaranın nedenini anlamak için; ama şu gey delikanlı, Sharon'un dostu görünüp habire para sızdırdığı Gwion gelip masaya oturdu. Şu parlak tiplerden falan değil, yani pek öyle sayılmaz ama onun gey olduğunu herkes bilir, saklamaya falan da çalışmaz. Roger hemen suratını ekşitti; sa-

rarmış dişlerini göstere göstere üst dudağını büktü ve gözlerini devirdi. Araya soğukluk falan girdi. Kapısı açık bir buzdolabının karşısında oturuyor gibi oldum.

—Ee, Maggie! Nasılsın bakalım aşkım?

Ben ve Gwion bir süre havadan sudan konuştuk; derken sanırım meseleyi Roger'ın yüzünden okudu ve kalktı. Giderken de bir Abba gecesinde falan cin içmek üzere bir araya gelme sözü verdi. Tanrım, sağır ve kör biri bile Roger'ın kalbini okurdu. Sanki onuru kırılmış ve şahsen incinmiş falan gibiydi.

—Söylesene, ne *bokuma* o nonoş ahmakçıkla hoşbeş ediyorsun ki, ha? Onun yanı başında oturuyorsun. Lanet olsun hastalık kapa*caksın* be dostum, *senden* daha fazlasıyla kaşar be o. Ne bokuma bu zahmete giriyorsun ki o halde, ha?

İç geçirdim ve omuz silktim. —Sevimli bir herif. Kimseye zararı yok.

Kahkaha attı, hem de gerçekten küçümseyici, acımasız bir kahkaha. —Sevimli herifin canı cehenneme! Kahrolası bir AIDS kliniğinde eriyip biterken hiç böyle demeyeceksin ama öyle değil mi? Sen, sen daha acayip toysun be dostum, birkaç yıl içinde aklın başına gelir, illaki.

Yetti artık. Bundan acayip nefret ediyorum, bu süzme tepeden bakma zırvalıklarından. Fikrimi değiştirdim –Roger ciğeri beş para etmezin *teki*. Ikey Pritchard uğradı; yalpalayarak, acayip kafayı bulmuş bir halde, dik durabilmek için insanların başlarından destek alarak geldi, elinde de silah gibi tuttuğu bir *Newky Brown** şişesi vardı.

—Hey, dostum Ikey, Mags'e şu kahrolası nonoşları anlatsana. Kahrolası mikropları anlat dostum, hadi, gözünü aç şunun. Beni hiç mi hiç dinlemiyor yani.

Tanıdığım birini görmüş gibi yapıp masadan kalktım, kalp kırmamak için de elimden geldiğince çabucak. Bu zırvalıkları daha fazla kaldıramayacağım. Ayrıca aklım cebimdeki eroinde, bu yüzden birahaneden ayrılıp Waun'a giden bir otobüse

* Tam adı *Newcastle Brown Ale* olan bir bira markası. (ç.n.)

atladım, Llys Wen'e döndüm ve odama kapandım. Bir şişe Spar marka elma şarabı, müzik setinde Sonic Youth, kibrit, alüminyum folyo... daha önce hiç eroin kullanmamıştım ama yapmam gerekenler hakkında yeterli fikir edinecek kadar çok kere başkalarını izlemiştim. Her hâlükârda bu bedava, dolayısıyla içine etsem ve bir işe yaramasa bile ne önemi var? Bir şey kaybetmedim, öyle değil mi?

Paketi açtım (her zamanki gibi bir porno dergiden kesilmiş), ortaya az miktarda çikolata rengi bir toz çıktı (tadımlık sanırım; şimdi Roger dolu dolu bir paketten haybeden vazgeçmez, vazgeçer mi?).

Aşağı yukarı yarısını dikkatle alüminyum folyonun üstüne döktüm. Ellerim azıcık titriyor falan. Bir beşliği boru şeklinde dürdüm, ucunu ağzıma yerleştirdim ve folyonun altına kibrit tuttum. Toz çıtırdamaya ve duman çıkarmaya başladı; bu nedenle alevi folyonun altında gezdirdim, ileri geri falan. Paradan yaptığım boruyla da takip ettim, koyu ve yapış yapış dumanı emip içime çektim. Kayboldu. Toz ince siyah bir kül tabakasından ibaret kaldı.

Arkama yaslandım.

Hiçbir şey. Kahretsin. Acaba doğru dürüst yaptım mı? Genzimde sadece korkunç boktan bir tat falan var, o kadar. Acaba –

– acaba –

– ha siktir –

İçim bir anda *kabardı* ve derken kafamı çöp kovasında buldum. İçim dışıma çıktı, izmaritlerin ve muz kabuklarının ve kullanılmış kâğıt mendillerin falan üstüne o kadar çok kustum ki hiç bitmeyecek sandım. Öööö! Aman Tanrım, evet bu acayip iyi, hem de nasıl. Ya sahi, beni ebediyen kusturacak bir eczan mı var? Oh be, insana acayip deliksiz bir şeymiş gibi geliyor, ondan biraz alayım. Tanrım.

Çok geçmeden, gene de... kusmam bitince tekrar yatağa oturdum. Üstünde hiçbir zaman bu kadar rahat hissetmemiştim. *Hiçbir* yatak bu kadar fevkalade rahat değildi. Sonic Youth

hiçbir zaman kulağıma bu kadar klas, zekice, usta işi gelmemişti. Elbiselerim... tenim... bedenimin istisnasız her bir hücresi harıl harıl ve vızır vızır çalışıyor, hiçbir kusur yok hiçbir kusur yok. Hiçbir yerde. Zinhar.

Ah, açıklamaya çalışmak faydasız. Hiç kimse asla anlayamaz... Ha, bir şey var... Bilmiyorum, artık kendimi yalnız hissetmiyorum. Bomba gibi hissediyorum, o kadar. Gerçekten kendimi buldum.

Bir şey var gene de, düşünüyorum da bunu hiçbir zaman pompalamayacağım, katiyen olmaz. Kahretsin, bir daha kovalamayacağım da; bir kere denemek hoş, evet ama buraya kadar. Böyle şeyleri bir kere denemek lazım en azından, sen denemedin mi? Yepyeni deneyimler falan, heyecanlar... hayat bunlardan ibaret, ya da öyle *olmalı*, her neyse. Yani bu kasabaya ne bokuma geldim ki zaten? Keşfetmem lazım, denemem lazım. Ayrıca evet, bir kere denediğime memnunum. Açıklamaya çalışmak falan gerçekten manasız. Zevkten dört köşeyim ve bu da bana kâfi.

Tekrar yatağıma uzandım, kollarım başımın arkasında falan işte, tatlı tatlı kendi kendime gülüyorum... keyif dalgaları... oh Tanrım... bununla kafayı tuttukça tutuyorum ve daha fazla tutamayacağımı düşündükçe, kafam daha da kıyak oluyor.

Vay be. Müthiş. Tanrım.

Colm kaburgalarımdan dürttü ve birahanenin sahiplerinin –Ron ve Babs adlı bir Manchester'lı çift– gene bir kavgaya tutuştukları bara doğru başıyla işaret etti. Hep didişirler, aynen öyle yani, bazen de gerçekten feci bir şekilde. Bir keresinde Ron koca bir yazarkasayı tuttuğu gibi Babs'e fırlatmıştı, cenabet müşteriler de polisi falan aramışlardı. Ron eski bir boksör; yamulmuş bir burnu, pespembe bir suratı, beyaz saçları var. Ayrıca karısı gibi o da bir alkolik.

—Ah seni lanet soysuz *domuz*! diye çığlığı basan Babs, ağzına kadar dolu bir bira bardağını Ron'a doğru savurdu, Ron

da barın arkasına sindi. Ardından Babs öfkeyle birahaneden dışarı fırladı. Ron pis pis gülerek tekrar ortaya çıktı, dökülen birayla kırık camları temizledi ve barda oturan yaşlı heriflerden biriyle yaptığı sohbete kaldığı yerden devam etti. Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum; mezarlar falandı galiba:

—Tapular kimin?

—Şey, kayıtlara falan baktım.

—Ee, kayıtlarda ne yazılıydı? Tapular kimin adına?

—Benim.

—Hah, peki, bu müthiş işte, kahrolası mezar senindir. İstersen ihtiyar ahmağın kemiklerini kazıp çıkarır, onları lanet köpeklere atarsın. Oraya gömülmesinin hiçbir dayanağı yok.

Colm yüzünü ovuşturup gülümsedi. —Ayılırken bir atraksiyonun olması hoş, değil mi?

—Evet.

Ve ben de hızla ayılıyorum. O kadar hızla inişe geçtim ki havanın küpelerimden geçerken ıslık çaldığını duyabiliyorum. Dün bütün gün ve gecenin nerdeyse tamamında kafamız o kadar acayip kıyaktı ki, hangisi emin değilim ama ikimiz de bunu sürdürmek veya tekrar o halimize kavuşmak için kafaları çekiyoruz. Aldığımız spid iyiydi ama müshil tozuyla seyreltilmişti; gün ağarmadan önce bir saat kadar uyumayı becerdim ve uyandığımda yatağımda cıvık bir bok izi vardı. Tanrım, bazen insan olmak mide bulandırıcı. Bütün o kahrolası sıvılar... bak ne diyeceğim; içki ve eczaya bulaştığında itibara iyisi mi elveda demelisin. İzzetinefsini falan bütünüyle unut gitsin.

Colm yüzüme baktı. —Komik bir suratın var.

Kahkaha attım. —Bak buna ancak gülüp geçilir, hani iki bardak önce güzeldi!

Sırıttı ve kalçasını kaldırdı.

—Osuracağım galiba.

Tam ona bunun pek akıllıca bir hareket olmayacağını söyleyecektim ki pantolonundan bir gurultuyla altına kaçırma sesi geldi, beti benzi attı ve yerinden fırlayıp tuvalete koştu.

—Orda komik bir durum var, değil mi?

Gözlerimi pişmiş kelle gibi sırıtan Ron'a çevirdim. —Evet, evet, dedim. —Çok gülünç.

—Güzel. Gençlerin iyi vakit geçirdiğini görmek hoş, ha? Eh, ne de olsa acayip hayat dolusunuz... diyerek göz kırptı. —İki *lager* daha, doğru mu?

—Evet, olur. Bunlar bitmek üzere zaten.

Biraları masaya getirdi ve içime ayılmaktan kaynaklanan bir hüzün çöktü. Colm'u düşünmeye başladım, halini, yaptıklarını... bir şeyden eminim; onunla istisnasız hiçbir zaman birlikte yaşayamazdım. Onun ağız kokusunu kesinlikle çekemezdim... mesela bir keresinde bütün bir öğleden sonra falan hepimiz evindeydik ve akaryakıtın dibini bulduk; bu yüzden dışarı çıkıp biraz daha alsın diye Mairead ona otuz sterlin verdi ve iki saat sonra çok sarhoş halde ve cebinde bir sıçan yavrusuyla geri geldi. Böyle bir şey beni acayip çıldırtırdı, aynen öyle. Bazen onun da deli olduğunu veya gitgide delirdiğini düşünüyorum; söylediği bazı şeyler, bunlar ancak kafası karışmış birinin aklına gelir. Mesela geçen gece yatağa uzanmıştım, ayık falandım, sadece okuyor ve sarma tüttürüyordum, anlarsın ya, Llys Wen'de yani ve Colm çıkageldi. Kafası kesinlikle korkunç dumanlıydı ve yatağımın bir ucuna oturdu ve çenesi açıldı... şey, anlattıkları acayip ürkütücüydü, beni dehşete falan düşürdü; gözlerini devirdi; San Andreas vadisi ya da öyle bir şey ve gözleri saplar üstünde olan, gövdeleri de koskocaman keskin dişlerle çevrili yutkunan bir ağızdan ibaret balıklar ve deniz yatağında kımıldayıp duran bedensiz kıskaçlar ve böyle acayip deli saçması şeyler hakkında yüksekten uçtu... şiddetli bir şekilde onu yataktan aşağı ittim ve yere düştü, başını kaldırdı ve dedi ki:

—*Tanrı* bilir o zaman nerdeydim, sonra da odadan çıkıp gitti.

Çok garip. Oldukça korkutucu aslında. Bazen bir şeylerin Colm'un içinde demir taradıklarını, iplerini koparıp bedeni-

nin, kafasının içinde başıboş dolaştıklarını hissediyorum... Her şeye rağmen, gene de... ondan gerçekten hoşlanıyorum. Elimde değil, hoşlanıyorum işte.

—*Guten abend, Margaret, wie gehts?* [İyi akşamlar, Margaret, nasıl gidiyor?]

Eyvah. Bu lanet sesi tanıyorum. Başımı kaldırdım ve ha siktir, bu Paul'la birlikte gelen, Oxford John. John Nazi saplantılı biridir, hemen hemen başka hiçbir şeyden söz etmez, özellikle kafası dumanlı olduğunda; böyle durumlarda da insanın başına bela kesilir. Colm'la aralarında karşılıklı bir nefret ilişkisi vardır, Paul da ondan pek hazzetmez ama Paul herkese katlanır. Masaya oturdular ve Paul benimle konuşmak için ağzını açtı ama John savaş suçları ya da öyle bir şey hakkında atıp tutmaya girişti; bir takım siktiriboktan Nazi zırvalıklarını anlatmaya başladı. Gözümün ucuyla keneften çıkan Colm'a baktım, John'u fark ettiğinde suratındaki *ifadeye*.

—...demek istiyorum ki hani, savaş suçu tam anlamıyla *nedir*? Savaş suçunun tam anlamıyla ne olduğunu *siz* tarif etmek ister misiniz? Ayrıca tabi ki bir de bilfiil *ispat* meselesi var...

Paul lafa karışarak dedi ki: —İyi misin, Col? Colm aramıza oturdu ve silme altına kaçırdığını ilan etti. Paul kahkaha attı; John'sa pis pis baktı. Bunu fark eden Colm'un da gözleri parladı. Bunun arkasından meydana gelenler ilgi çekici olmalı:

—Ah, Tanrım, iğrençti, kendimden bal gibi tiksindim. Buradaki kenefleri bilirsiniz, düzenini yani, bir kabin falan vardır, bir de pisuarın yanı sıra lavabo olan ayrı bir bölüm. Tamam mı? Şey, önce kabine girmem gerekti, hani temizlenmek için, anlarsınız ya, kakayı sıyırmak için falan. O kadar çok katı bir kaka değildi; nerdeyse koyu bir salgıydı falan. Hani sıvık bir boktu, kahrolası *mulligatawny** çorbası gibiydi ve bacaklarımdan süzüldüğü için baştan aşağı tuvalet kâğıdıyla silmem gerekti; ama rulo yerinden çıktı, bu nedenle fena halde ellerime de bulaştı...

* Hint mutfağına özgü etli ve baharatlı bir pirinç çorbası. (ç.n.)

Ben ve Paul resmen katıla katıla gülüyoruz. John'sa Colm'a alabildiğine yan bakıyor; tabi bu da hangi açıdan baktığınıza bağlı olarak Colm'u kışkırtıp daha da yüksekten uçmasına veya daha da ayrıntıya inmesine yol açıyor:

—...sonuçta *böylece*, tamam, *böylece*, kabinden çıkıp lavabolu bölüme paytak paytak yürümek zorunda kaldım, pantolonumu dizlerime indirmiş halde; çünkü onu yukarı çekemedim. Öyle yapsam cıvık bok tekrar kotumun her tarafına bulaşırdı, bulaşmaz mıydı? Ve orda pantolonum bileklerime kadar inmiş vaziyette ayakta dikilmiş, bacaklarıma yayılmış kakayı yıkıyor, bir yandan da işemek üzere içeriye hiç kimsenin girmemesini diliyor, hayır, girmemesi için *dua ediyordum*. Yani kahretsin düşünebiliyor musunuz, ha? Ben pantolonumu indirmiş lanet kıçımı yıkıyorum ve çiş yapmak için Ron gezinerek içeri giriyor...

Paul gülmekten nerdeyse gözyaşlarına boğuldu. John'sa hiç oralı değilmiş numarası yapıyor, kendi havasında sessizce ıslık çalıyor, barın etrafına boş boş bakıyordu.

—...böylece, nihayet temizlendiğimde, kahretsin kurulanmaya çalışmak için tekrar tuvalet kâğıdının bulunduğu kabin bölümüne, ardından da ellerimi yıkamak üzere gerisin geri lavaboya paytak paytak yürümek zorunda kaldım. Acayip korkunçtu. O kahrolası spid kahrolası müshille seyreltilmişti. Bir daha asla Torbacı Derek'ten mal almayacağım. Ama her neyse becerdim, kakayı iyice temizledim ve işte buradayım, canavar gibiyim, hem de en temizinden. İçim içime sığmıyor. Artık bok götürmüyorum, kesinlikle hayır. Sen iyi misin, John?

John Colm'a baktı, başını salladı ve yüzünü tekrar Paul'e çevirdi.

—Her neyse, diyordum ki, bu şeylerin ispatlanması lazım. Ve niye, bunu bana açıklayın çünkü bu benim daima merak ettiğim bir şey, niçin "Ben sadece emirlere uydum" meşru bir neden *değil* ki?

Colm başını salladı ve mırıldandı: —Hayret bir şey, sonra da bana baktı ve çaresizce omuz silkti. Yüzü, gözleri gerçek bir yeise büründü, yani gerçek, koyu, dehşetli bir yeis. Bu beni azıcık hüzünlendiriyor.

—Dün gece uyuyabildin mi bari Mags?

—Birazcık, dedim. —Bir saat kadar falan.

Başını salladı. —Ben gözümü hiç kırpmadım. Nerdeyse tam üç gecedir uyumadım. Denedim falan ama... sonunda aklımdan bir film geçirmek durumunda kaldım. Uykuya dalmamı sağlayacak, aklımdan geçirdiğim bir tür fantezi vardır... Ormanda, tipiye tutulmuşumdur ve donarak ölmeden önce çabucak bir sığınak yapmak zorundayımdır; dolayısıyla kar yığını içine bir çukur kazarım, büyük, derin bir çukur ve bunu gücüm tükenmeden çabucak oymam gerekir. Bunu gözden geçiririm, izleyeceğim yolun her adımını. Ve normal olarak çukurun içine emekleyinceye ve uyku tulumumu açıp sıcak ve kuytu bir köşeye çekilinceye kadar falan da uyurum.

John hâlâ Paul'un kulağının dibinde boşboğazlık ediyor ama Paul Colm'u dinliyor, başını çevirmiş dikkatli bir biçimde yandan onun yüzüne bakıyor. Gözlüklerinin arkasından gözlerini duman falan bürümüş gibi geliyor. Günlerini elinden hiç şişe düşmeden geçirenlerden biri daha işte.

—Her şeye rağmen ne dün gece *ne de* daha önceki gece işe yaradı, hiç mi hiç, dedi Colm. —Tanrım, uyumayı nihayet *becerdiğimde*... buz gibi *ebediyen* olacak.

Bir süre sonra Paul ve Colm başka bir birahaneye gitmek için ayrıldılar ama John burada kalmak istedi. Onlarla gitmeyi tercih ederdim ama kendimi John'la kalmaya mecbur hissettim çünkü... şey, itiraf etmekten biraz utanıyorum yani ama ben bir zamanlar Oxford John'la çıkıyordum. Farkındayım, farkındayım, acayip mahcup edici falan... gençtim, daha tam bir yeniyetmeydim, evden kaçtıktan falan sonra Aberystwyth'e henüz gelmiştim, yalnız ve savunmasızdım ve biraz himayeye

ihtiyacım var gibi hissediyordum. Tanrım, hepimiz hata yapar ız. Sadece bunlardan mutlaka ders almamız lazım, değil mi?

—Arkadaşın olduğunu biliyorum, Mags ama... John acayip sarhoş. Kelimeleri yutuyor, oturduğu yerde sallanıyor. —O kahrolası Çingene hergele... ona tahammül edemiyorum. Aşağılık lanet hırsız Çingene *dalyarak*.

Üstüme devrildi, ben de onu itekledim.

—Can dostlarımı sakın ha kötüleme. Tamam mı? Çeneni tut o kadar. Onlardan hoşlanıp hoşlanmaman umurumda değil, sadece onları sakın ha bana kötüleme.

Tekrar üstüme devrildi.

—Ya, acayip güzel günlerimiz olmuştu, değil mi? Sen ve ben, ha...

Ona ne şüphe diye düşündüm; acayip güzel vakit geçirdim, ben senin o küçük boktan bekâr odasındaki yatağında oturmuş *White Lightning** elma şarabı içip Adolf Hitler'in nasıl bu dünyanın kurtarıcısı olduğuna dair teorilerini dinliyordum. Acayip şahane günlerdi.

—Hey, dinle; Nicola yok, hafta sonu için annesinin yanına gitti. Odam tamamen boş... ne dersin?

Yüzüne baktım. Onunla birlikte yaşarkenki halimi hatırladım, az çok yani: Evet John, ne söylersen söyle kabulümdür falan. Şimdi ama... büyüdüm, daha tecrübeliyim. Artık beni kontrol edemez, ne kadar öyle düşünürse düşünsün. Ben artık farklı biriyim.

—Haydiiiiiiii... tıpkı eski günlerdeki gibi falan... hadi, güzeldi, acayip severdin, öyle olduğunu adın gibi *biliyorsun*!

Peki, o halde, dedim. —Yolda içki dükkânına uğrayalım ama tamam mı?

Birahaneden çıkarken, slot makinesinin orda Ron'u boğmaya çalışan Babs'in yanından geçtik ve içki dükkânına yöneldik. John güçbelâ yürüyor, arabalara çarpıp duruyor, Almanca

* Doksanların başında üretilen yüksek alkollü ucuz bir şarap markası. (ç.n.)

bağırıyor, feryat figan "Tomorrow Belongs To Me"* marşını söylüyor. Basbayağı acayip rezil edici bir durum. Spar'dan bir şişe konyak aldı ve odasına gittik. Odası hiç aklımda kaldığı gibi değil. Fark kadın eli değmiş olmasında; anlarsınız ya, şifonyerin üstünde parfüm şişeleri, süs eşyası falan. Benimle alakası yok, ben pasaklı huysuz bir kadınım aynen ve bir zamanlar içtiğim, güldüğüm, ağladığım, uyuduğum, uyandığım, düzüştüğüm, kavga ettiğim, vesaire odayı şimdi göz ucumla süzünce karnıma bir ağrı saplandı, tam ne olduğunu bilmiyorum. Sadece hafif bir sancı. Sadece mini minicik bir ağrı.

John elini memelerime attı.

—Hayır, henüz değil, Tanrım, sakin ol... önce içki içelim.

O yatağın üstüne devrildi, bense konyağı açtım. Daha gençtim, bu odada daha gençken bulundum... Tanrım, şimdi topu topu yirmi iki yaşındayım ama anlarsınız ya... bu odadayken on dokuzumdaydım. O kadar inanılmaz gençtim ki. Önümde uzanan fırsat dolu iki, üç yıl vardı... başıma herhangi bir şey gelebilirdi. Her şey geldi.

Ah, siktir et. John ve onun sapıkça saplantıları.

—Bardak var mı?

Kolunu aşağıya sallandırdı ve çekmeceden iki su bardağı çıkarıp ikisini birden konyakla doldurdu. John kendininkini bir dikişte içti, elini bana attı ama komaya veya tam onun gibi bir şeye girinceye kadar onu kendimden uzak tuttum. Horlayan, yatağın üstünde inip kalkan bir kütleye dönüştü. Uyanmayacağından emin olduğumda ceketini fırlatıp attığı yerden kaldırdım ve ceplerini yokladım. Cüzdanındaki otuz sterlinden yirmisini aldım. Kapıya gittim. Sonra geri döndüm ve cüzdanındaki diğer onluğu da aldım. Ardından evden çıktım, aklımdan Colm ve Paul acaba hangi birahanededir şimdi diye geçirdim... şey, sırayla hepsini dolaşırım, olmaz mı dedim ken-

* Bob Fosse'un yönettiği *Cabaret* filminin Nazi milli marşıyla karıştırılan müziklerinden biri. (ç.n.)

di kendime. En yakındaki The White Horse'tu. Burası da başlangıç için hiç yoktan iyiydi.

Beni üniversitenin dışında arabalarına aldılar. Genç bir çiftti, huysuz kılıklı, minibüslü. Kırmızı minibüslü.

—Yolculuk nereye?

—Mümkün olduğu kadar Sheffield yakınlarına.

—Oh, fena sayılmaz o zaman, biz Manchester'a gidiyoruz. Sana uyar mı?

—Mükemmel.

Daha Galler'den çıkmadan uykuya daldım. Kabalık, farkındayım ama... acayip bitkinim yani. Perşembe günü telefon ettiler, tam cümbür cemaat Abergynolwyn'e gitmek üzere eşyalarımı toplarken. Arkadaşım, Reuben... Sheffield'deki üniversite yurdunda kendini asmış. Shrewsbury'den beri tanıdığım Reuben. Yaklaşık on yedi yaşındayken çıktığım Reuben. Scotsmac* ve Concorde şarabıyla sarhoş olduğum Reuben. Benimle ilk spid paketimi paylaşan Reuben. Reuben.

Reuben Sheffield'de ölmüş, ufacık, yol geçen hanı bir odanın pencere sövesinde asılı halde.

Manchester'da, otobüs terminalinin önünde hafifçe dürtülerek uyandırıldım. Gözlerimi açar açmaz gördüklerim, binalar, yüksek binalar, gürültü ve otobüsler ve toz duman ve insanlardı. Bir şehirde bulunduğum günler üzerinden o kadar çok zaman geçti ki. Her yerde yağmur falan var. Çifte defalarca teşekkür edip gişeden Sheffield için bilet aldım. Her otobüs terminalinin demirbaşı evsiz barksızları benden para dilendiler ama onlara ancak bozuklukları ayırabildim. Sheffield otobüsünün kalkmasına daha yarım saat vardı. Gidip bir bira içemezdim çünkü nerdeyse hiç param yoktu.

Kurbağalara eziyet eden Reuben. İyi gitar çalan Reuben. Babasının arabasını hurdahaş eden Reuben.

* Viski ve şarap karışımından oluşan bir içki markası. (ç.n.)

Şehri seyretmek için dışarı çıkıp oturdum. Aberystwyth'den sonra burası bana acayip uçsuz bucaksızmış gibi geliyor ama sanki mekân veya özgürlük duygusundan mahrum eden bir şekilde. Ne var ki bu, deniz kıyısındaki küçük bir Galler kasabasında veya çevresindeki kırlarda bunlar mevcuttur falan demek değil. Yo hayır. O yaygın bir yanlış anlama.

Hep Peru'ya gitmek isteyen Reuben. Allah için doğrusunu söylemek gerekirse birazcık dalyarak olan Reuben. Artık ölü olan Reuben.

Bir cigara tüttürüp şehrin uğultusunu dinledim ve kollarıma, yüzüme damlayan yapış yapış, kirli yağmuru hissettim ve Sheffield otobüsünü bekledim.

İşte burada; o büyük, limana bakan yeni inşa edilmiş şahnişli apartmanlardan biri. Ben de öyle düşünmüştüm. Adresi tekrar gözden geçirdim, çantamı omuzuma astım ve zile bastım. Buzlu camın arkasında ağır ağır kamburu çıkmış bir şekil belirdi ve diyafonun hoparlöründen, hafiften ince ama aynı zamanda gür ve şaşırtıcı ölçüde güçlü bir ses geldi:

—Alo? Kimsiniz?

Mikrofon zımbırtısına eğilip, elimden geldiğince en kibar ses tonumla dedim ki: —Evde bakım kurumundan geliyorum. Bu hafta için esas görevlinin yerine gönderildim galiba?

Kapı kırış kırış, Barbara Cartland tipli, yürütece yaslanmış biri tarafından usulca açıldı. O kadar ağır makyaj yapmış ki görünüşü tüyler ürpertici olduğu gibi palyaçoya falan benziyor. Her şeye rağmen gene de tavırlarında falan bir nevi kendini beğenmişlik var. Kaldırıp gösterdiğim kimlik kartımı yakından incelerken fark ettiğim mavi far halkalarıyla çevrili gözlerinden bir nevi özgüven okunuyor. Böylece beni tepeden tırnağa süzdü.

—Öyle mi? Ben, şey, bir genç kız bekliyordum.

—Öyleyim, dedim, gülümseyerek. —Kısa saç yüzünden. İçimden kazağımı sıyırıp "Bunların ne olduğunu sanıyorsun o

zaman?" demek geldi. Sapına kadar genç bir kızım, hayret bir şey. Tam bir kör mü ne?

—Öyle mi? Eh peki.

İkna olmamış gibi gözükmesine rağmen kapıyı açtı ve beni hayatımda gördüğüm en anormal güzel dairelerden birinin içine soktu: Kocaman bir şömine, duvarlarda paha biçilmezmiş gibi gelen tablolar, raf ve sehpalarda falan kaideler üzerine oturtulmuş türlü türlü değerli süs eşyası vesaire var. Duvar büyüklüğündeki bir pencere limandan Pen-yr-Angor ve Pen Dinas'a kadar, sislerin içindeki büyük yeşil bir şekil olan çarpıcı bir manzara sunuyor. Mekân parfüm ve taze çiçek koksa da, bunlar daima yaşlı insanların etrafında hissettiğin o kısmen rahatsız edici bozuk süt esintisini gizlemeye yetmiyor. Her şeye rağmen gene de amma da müthiş bir yermiş; ne kadar acayip harika bir evmiş.

—Sen yenisin, değil mi? dedi yaşlı kadın. —Senin yüzünü daha önce hiç görmemiştim.

—Evet, dedim. —Ben sadece esas görevlinin yerine geldim yani. Esas evde bakım görevlileri hasta falan olduklarını bildirdiklerinde, onların yerine evlere uğramak üzere beni çağırırlar. Ben sadece geçici görevliyim yani.

—Peki, Sally'ye, her zamanki bakıcıma ne oldu? Ciddi bir şey değildir umarım?

—Hayır, birazcık üşütmüş, dedim ama aslında rahatsızlığı hakkında hiçbir fikrim yok; buz gibi cüzzama bile yakalanmış olabilir, ne bileyim.

—Şey, dedi çaçaron, burnunu çekerek, şöminenin yanındaki büyük koltuğa otururken. —Herhalde itibarlı bir kurum*dur*...

Bu evde meydanda olan zenginlik öyle ki, hani bir seferde götürmek fazla gelir. Şu yeşim süs eşyalarından birinin değeri bile herhalde tek başına tam bir yıl boyunca görüp göreceğim paradan daha fazladır. Ayrıca bahse girerim şu şöminenin üs-

tünde asılı tablo hakiki bir Turner'dır*. Tanrım. Bu meslekte insanın anadilinin Galce olmaması bir lütuf; zengin İngiliz göçmenlere ait evlere gönderilme şansını yakalarsın, mali gücü son yıllarını konfor ve lüks içinde geçirmeye yetenlerin evlerine. Oysa yerliler, en azından çoğu Penparcau veya Llanbadarn'daki böcek ve rutubetten geçilmeyen sosyal konutlarda ölüme terk edilir. Hep böyle olmadı mı zaten?

Kadın kısa saçlarımdan gözünü ayıramıyor. Gözleri kafamla kazağımın altındaki göğüslerim arasında gidip geliyor, sanki bir uyumsuzluğa falan şaşa kalmış gibi. Gülümsemeye çalışıp ince eleyip sık dokuduğu bakışlarına aldırmıyorum.

—Şimdi. Her şeyi aldım galiba. Bir *Cornish*** böreği... Elimi çantamın içine atar atmaz cıkcık edip dedi ki:

—Ay, Tanrı aşkına *hayır* canım, bir mahzuru yoksa mutfakta lütfen. Kırıntıları hiç çekemem, özellikle de salonumda. Sonra buraya böcekler doluşur.

—Özür dilerim.

Çantamı alıp arka taraftaki mutfağa götürdüm ve içindekileri lekesiz seramik tezgâhın üstüne boşalttım. Teşhir mutfağı gibi, aynen öyle, her şey pırıl pırıl ve göz kamaştırıcı; didine yandığım içerde nefes almaktan bile ödüm kopuyor, o kadar acayip *temiz* ve arınık falan ki. Tanrım, etrafında koşuşturan tam bir yardımcılar ordusu olmalı; kalan ömrünü sadece dayanılır veya konforlu kılmakla kalmayıp besbelli onu kesinkes lükse de boğuyorlar. Yani mesela şu salondaki alevli şömine, takati onu tek bir sabah bile tutuşturmaya yetmez ki, özel ateşçisi var mutlaka. Tanrım. Parasını nasıl kazandı acaba. Böyle yaşamayı nasıl beceriyor merak ediyorum.

—Tabaklar lavabonun altında, çatal bıçak çekmecede, tepsiler köşe ünitesinde, dediğini duyuyorum öteki odadan. —Cornish böreği, bezelye konservesi. Bunları aldın mı?

—Kesinlikle, dedim. —Ismarladığın her şeyi.

---

* Joseph Mallord William "J. M. W." Turner (ç.n.)

** Britanya'nın geleneksel bir etli böreği. (ç.n.)

—Peki ya tatlıyı? Kremalı tatlıyı?

İçimden "tatlı" mı: Puf! Bu bal gibi bir *pasta*, seni sersem cadaloz seni, dedim.

—Evet.

—İyi. Bir dilim beyaz ekmek, azıcık tereyağı sürülmüş, bir demlik Earl Grey çayı, süt istemem, şeker istemem. Lezzet takımını da *dosdoğru* bana getir, lütfen, *sakın* yemeğime kendi başına baharat dökmeye kalkışma. Her zamanki yardımcım baharat konusunda ne kadar titiz olduğumun epey farkındadır.

—Tamam.

İçine edeyim, diye düşündüm, eski alışkanlıklardan kolay kolay vazgeçilmiyor. Kurumdakiler haklıymış; bu hakkaten mızmız bir morukmuş. Biraz önce söylediklerini kâğıda dökmüştüm zaten, tuz biber dökmeme talimatı dâhil. Her şeye rağmen, gene de, en azından bazılarının yaptığı gibi ayakaltında dolaşıp enseme binmiyor. Gerçi yürüteci falan hesaba katınca, bacakları o kadar iyi durumda olamaz. Kaç yaşında acaba.

Bezelye ve böreği mikrodalgada ısıttım, çayı demledim ve tepsiyi hazırladım ve her şey tamam olduğunda içeriye götürdüm. Tepsiyi dizlerinin üstündeki küçük masaya koyarken sunuma dudak büktü –rujlu incecik kertiğin kenarında küçük bir kıvrım ortaya çıktı– ve minicik lokmaları ağzına atmaya başladı. Yerken çenesi durmadı, ben de anlattığı hikâyeleri dinledim; kaç torunu varmış ve ne iş yapıyorlarmış, bu tür şeyler falan. İçlerinden biri, adı Christine, Londra'da doktormuş ve dediğine göre:

—Son derece *güzel* uzun saçlara sahiptir, *öylesine* parlar ki, tam anlamıyla nefes kesicidir. Beline kadar iner. Enfestir, inan, ipek gibidir, *ipek*... emin ol, nereye giderse gitsin baş döndürür. Hastanesindeki bütün erkek doktorlar, sahi, o kadar tuhaf tipler ki, hepsi, anladın mı, onlar –

Çenesi durmadı, ben de başımı sallayıp düzenli aralıklarla —Hımm, dedim ama aklım başka yerde, millerce ötede; gözü-

mün önüne onun yaşındaki halimi, yaşayacağım yeri getirmeye çalışıyorum... zorlanıyorum ama. Kendimi asla ölüme o kadar yakın, onca zaman ve gün ve yıl falan sonra bir ayağım çukurdayken düşünemiyorum. Muhtemelen evin birinde yapayalnız oturuyor olacağım, boş boş duvarlara ve televizyona bakacağım... önümde acayip simsiyah bir boşluk ve daha beteri, belki arkamda da kocaman simsiyah bir boşluk olacak. Varoluşum bunaklık veya sırf can sıkıntısı nedeniyle silinecek, gençliğim sadece bulanık ve güçbelâ hatırlanan bir kafa karışıklığı halini alacak. Tanrım. Amma da boktan bir hayat. Böyle düşünmemeliyim; daha topu topu yirmi iki yaşındayım.

—...sanırım benimle hemfikirsin? Hımm?

Başımı kaldırdım ve bana pıhtılaşmış kremadan oluşan bir bıyık altından gülümsediğini gördüm.

—Kesinlikle, dedim. —Tamamen. Banyonuzu kullanabilir miyim lütfen?

Bundan hoşlanmadı ve yüzünü buruşturdu ama dedi ki: —Mecbursan. Mutfağın ötesinde.

Giderken tepsiyi de mutfağa götürdüm, lavaboyu sıcak suyla doldurup bulaşıkları içine koydum. Ardından banyoya girdim, kapıyı kilitledim ve deniztarağı kabuğu şeklindeki pırıl pırıl lavabonun üstündeki dolabı açtım. İşte bu kadar, ikramiyem bu: Eczalar böcekler gibidir –milyonlarca farklı türü vardır ve bazıları en temiz ve en iyi aydınlatılmış yerlerde iğne deliğine girer. En iyi ovulan, en sıhhî bölgelerde onların saklanabileceği her zaman küçük karanlık köşeler bulunur. Sadece nereye bakacağını bilmen gerekir.

Raflar dolusu şirin küçük kahverengi şişeler... her yerde ağrıyı geçici olarak giderecek malzeme var. Her ağrı türü insanı mümkün olan bütün tedavi türlerini denemeye iter ve işte burada da *Valium*, kodein, diazepam, *Xanax*, *Stelazine*, *Dramamine* var, her türden cazip ecza. Her şişeden birkaç tane alıp cebime koydum ve sonra, orda, idrar tutamama bezlerinin arkasında evet! Pompalıyor! Ecza bulunduruyor! Buz gibi bir

şişe *DF-118** var. Harika bir eczadır. Bir fişek morfin her şeye fark atar, kozadır, kapsüldür, sımsıcak cam bir fanustur... hem de nasıl.

Sifonu çektim, ardından da mutfaktaki bulaşıkları falan yıkayıp kuruladım ve çantamla salona geri döndüm.

—Şey, bitti, dedim. —Yarın yanınıza her zamanki yardımcınız gelir sanırım. Başka bir ihtiyacınız var mı, çıkmadan önce halledebileceğim?

Başını kaldırıp bana şey gibi, bilmiyorum, endişe dolu gözlerle bakınca nedense çok şaşırdım. Karanlığa falan gömülmüş gibi... o özgüvenden, o züppelikten, hiçbir eser kalmamış.

—Ah, bir süre daha kal, dedi. Yalvardı, adeta. —Biraz çay iç ve bana kendinden bahset. Tekrar demleyelim mi?

Gülümsedim. Eh ne yapalım, kalayım bari diye düşündüm; her şeye rağmen o kadar da kötü yaşlı bir çaçaron değilmiş hani. Ayrıca buraya asla, onun dairesine yani, bir daha gelemeyebilirim. Aklım fikrim cebimdeki haplarda ama doğrusunu söylemek gerekirse bir fincan taze çay içsem fena olmaz aslında.

Aaa... Mairead helalinden bir kız. Ondan bir hayli hoşlanıyorum; onunla birlikte iyi vakit geçirdim, içmeye ve dans etmeye falan gittiğimizde... onu asla üzmek istemem hani, ama Colm: Colm onun ve Mairead'in evindeki mutfak masasında karşımda oturuyor, ayrıca yatakta kafayı bulmuş ve kendinden geçmiş halde yatan Mairead'den başka herkes salonda sızmış durumda ve Colm bana öyle şeyler söylüyor ki... ondan duymayı aklımın asla almayacağı laflar ediyor...

—... ve her zaman hoşlandım. Acayip nefes kesici olduğunu düşünüyorum. İnan, eğer Mairead'le hiç tanışmasaydım hani ben...

Kafam sersem sepet bir hal aldı. Spidin etkisi geçiyor. Saat sabahın beşi ve masanın üstünde gitgide gazı kaçan bir bardak bira var.

* Etken maddesi dihidrokodein olan bir analjezik ilaç markası. (ç.n.)

—...yani kim ne zaman anlayacak ki ha? Canları cehenneme, *sen* birisine anlatır mısın? *Ben* katiyen söylemem bundan eminim. Yani, anlarsın ya, hiç kimse asla neden bahsettiğimi çözemez çünkü yapmamız gereken istisnasız çenelerimizi tutmaktan ibaret hani ve...

Dışarıda kuşlar cıvıldıyor. Mutfak belli belirsiz kızarmış soğan kokuyor, tavandan aşağıya tozlu örümcek ağları sarkıyor. Artık kullanılmayan şöminede yüzlerce kitap var. Ayrıca Colm'un gözleri mavi ve gülümsüyor ve saçları yağlı ve karmakarışık falan ve Colm adının hep havalı bir isim olduğunu düşünmüşümdür ve parmakları tamamen yenmiş ve başparmağının ucunda derin bir kesik bulunuyor. Derken üstüme çullandı ve dilini gırtlağıma kadar soktukça soktu ve tütün ve alkol tadı alıyorum. Diliyle ağzımın içini gıdıklıyor, okşuyor, çepeçevre, her yerini, dişlerimi, dilimi, diş etlerimi... ısırmak istiyorum, güçlü bir şekilde, ısırıp koparmak istiyorum...

Bir şişe kırmızı şarap açtı ve mutfak zeminine oturduk, içiyor ve öpüşüyoruz. Tanrım, o kadar tuhaf şeyler oluyor ki... bu çılgınlık. Ama gene de yapmaya devam ediyorum.

Sekiz civarında tuvaleti kullanmak üzere Paulie yanımızdan geçti, Colm'la ben hemen ayrıldık, yaptığımız gün gibi ortada falan olmalı ama ağzını bile açmadı, dönüşünde de sadece pişmiş kelle gibi sırıttı. Mairead yatağında sızmış uyuyor ve ben onun mutfağında elimi erkek arkadaşının kotundan içeriye sokmuş bir haldeyim, yokluyorum, asılıyorum, derisini geriye doğru yumuşakça çekiyorum, onun nefes nefese kaldığını duymak için... Colm'un babatoriğini okşuyorum. Colm'un babatoriği; nerdeyse kahkaha atacağım ama kendimi tutuyorum, onun nasıl bir tepki vereceğini bilemedim. Muhtemelen o da gülecek ama hiçbir zaman emin olamazsın, gerçekten. Erkekler ve yarakları.

Aman Tanrım. Ben ne halt ediyorum? Cevaplar hazır: Keyfime bakıyorum. Yalnızlık duygusuna son vermeye çalışıyo-

rum. Arzuladığım biriyle doyuma ulaşıyorum, *hep* arzuladığım biriyle. Ve hepsi bu. İstisnasız bu kadar basit.

Kordondaki en yakın birahaneye açılır açılmaz girdik ve gün boyunca içtik, konuştuk, birbirimize dokunduk, bilardo oynadık, pencerelerden dışarıya bakıp yağmuru ve denizi seyrettik. Çay vakti civarında birahanenin arkasındaki umumi tuvaletlere gidip sidik ve dezenfektan kokusundan geçilmeyen kabinlerden birine kapandık. Kapıya Oxygen'ın bir el ilanı raptiyelenmiş. Ve sonrasında yaptıklarımız... Colm meme başlarımı emdi, nazikçe amımı, klitorisimi parmakladı. Kenefin üstüne oturdu, beni de önünde domalttı, kimsenin bana asla yapmadığı bir şeyi yaparak dilini usulca kıç deliğime soktu ve bu beni kıvratıp inletti. Seramik kaplı soğuk zemine bacaklarının arasına dizlerimin üzerine çöktüm ve çükünü, hayalarını, uyluklarını yalayıp emdim. Çükünün ucundaki derinin etrafında halka şeklinde kabuk bağlamış talk pudrası olduğunu fark ettim ve bir an için bu bana naneli *Polo*'yu* hatırlattı. Temiz, pak, hoş ve taze kokuyor. Büzüğüne parmağımı soktum ve o kadar nefes nefese kaldı ki bayılacağını düşündüm, çıkarırken cıyakladı ama bunu duymaktan hoşlandığım için tekrar soktum. Fırça gibi saçlarım onu gıdıkladı. Mekânın pespayeliği, bu yağır bağlamış umumi kenef falan, her nasılsa işin heyecanını katladı ve beni soğuk duvara yaslayıp siktiğinde o kadar acayip şiddetli bir şekilde geldim ki, gelirken çığlık attım. Derken o eliyle ağzımı kapattı ve yüzünü yüzüme bastırdı çünkü tuvalette insanlar var, Swansea hakkında bir şarkı söyleyen sarhoş herifler ve ben apışıp kaldım, sesim kesildi. Oysa amım seğiriyor, Colm'un tokmağını daha derinlere sokmaya çalışıyorum ve parmaklarımı sırtına batırıyorum, bacaklarımı beline dolamış bir haldeyim... sıvı seramik zemine damladığında şap diye ses çıkarıyor, şap...

Herifler gitti ve Colm'u beni daha bir güçle sikmesi için zorladım, daha bir güçle. Arkadaşım Mairead'in birlikte yaşa-

* Bir naneli şeker markası. (ç.n.)

dığı sevgilisi Colm beni sikiyor, beni sikiyor hem de nasıl sikiyor ve acayip hoşuma gidiyor gerçekten acayip hoşuma gidiyor. Biraz olsun sükûnet bulmaya çalışıyorum, sapına kadar, bu muhteşem silgiyle kafamın içindekileri silip atmaya gayret ediyorum... Colm da geldi, haykırarak, başım göğsünün üstünde ve kalbinin güm güm atışını duyuyorum. Nefis, nefis... öyle tatlı tatlı ürperten acayip bir nefaset, birlikte gevşerken falan yarağı yumuşadı ve yavaşça içimden kayıp çıktı. İçimdeki ateş kül bağlıyor ama ben bağlamasını istemiyorum.

Ve kendini ne kadar iyi hissedersen sonrasında alabildiğine berbat hissedersin, haz sona erince yani çünkü hiçbir şey sonsuza kadar sürmez. Anladın mı? Gene resmen gün gibi açık aslında. Kendini şu an ne kadar iyi hissedersen, *gitgide* aşırı derecede berbat hissedeceksin. Anladım artık bunu.

Colm'un evine döndük ve sarhoş olduk, daha doğrusu iyice sarhoş olduk, Malcolm ve Mairead'le birlikte. Mairead bir şişe tekilayla coşmuş halde, ayağı yerden kesilmiş ve atıp tutuyor. Ayrıca benim anlatacak neyim var ki? Kahretsin ne diyebilirim ki? Hepimiz zil zurna sarhoş olup televizyon seyrettik. Bir miktar otla Liam ve Laura uğradı. Sabah kanepede pestilim çıkmış ve üstüme bir yün battaniye atılmış halde uyandım. Gözlerim acayip yanıyor çünkü lenslerimi çıkaramayacak kadar sarhoştum. Ne diyebilirim ki? Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Yapmamalıydım.

Acayip harikaydı ve gerçekten umarım gene yaparız. Yakında.

Ah, siktir et. Diyecek hiç mi hiçbir şey yok. Hiçbir şey.

Geçen geceydi, ben ve Sioned dışarı çıkıp, şu *Communion*[*] adlı filmi seyretmek üzere Trish ve Rhun'un evine gitmiştik, hani uzaylılar falan hakkında olanı? Paul'un arabasıyla geri dönerken biraz korkuya falan kapıldık. Paul, Harvey ve Allen'la

[*] Diğer adları *Alice, Sweet Alice* ve *Holy Terror* olan 1976 yapımı bir korku filmi. (ç.n.)

birlikte arabasıyla daha önce bir yerlerdeki kahrolası bir dağa tırmanmaya gitmiş, yanlarına da bir matara dolusu kutsal mantar çayı almışlardı. Devil's Bridge'in ötesindeki dar dağ yollarından birinden aşağıya iniyorduk, yıldızlardan ve farların bir parça aydınlattığı yoldan başka bir şey görmüyorduk. Birdenbire pat diye bir ses çıktı ve anında bütün arabanın içi ışıkla doldu; sanki biri arka camdan içeriye güçlü bir projektör tutmuştu. Yüreğim ağzıma geldi ve korkudan yüzüme ateş bastığını hissettim. Sioned direksiyon kırdı, araba yoldan çıktı ve stop etti; etrafı sessizlik bürüdü, sadece onun nefes alıp verişini duyuyordum.

—Bu... da... neyin... nesi?

—Aman Tanrım, diyebildim sadece fısıldayarak. Ve oracıkta bizi çevreleyen bu parlak ışığın içinde çakılıp kalmıştık ve ben gerçekten acayip korkmuştum falan, yani acayip dehşete düşmüştüm. Kalbim küt küt çarpıyordu ve midem bulanıyordu. İri siyah böcek gözlü ufacık sıska gri adamların gelip camlardan içeri dikkatle bakmalarını bekliyordum. Titriyordum. Sioned koltuğunun altından bir domuztırnağı çıkarıp gecenin karanlığına çıktı ve kahkahayı bastı; hafiften histerinin kıyısında olsa bile şu yüreği ferahlatan türden bir kahkaha salıverdi. Bunun üzerine ben de dışarıya, rüzgârlı karanlığın içine çıktım.

—Ne oluyor?

Kıkırdayarak dedi ki: —Paul'un şenlik ateşi gecesi arabanın arkasına derme çatma bir şekilde kurduğu şu dinine yandığım aptalca *ışıkkk* şeyi. Bak. Düşmüş.

Domuztırnağıyla düşen ışığa işaret etti. O zaman hatırladım; Paul, tam bir mahirliği tuttuğu maskaralık anlarından birinde, arabanın, yani steyşın vagonun arkasına tavan boyunca bir ışık germişti. Neden bilmiyorum; havai fişeklerle veya onun gibi zevzekçe bir şeyle ilgiliydi. Delinin tekidir; olmadı, sırf tamir etmek için bir şeyi bozar.

—Kahretsin bundan ibaretmiş.

—Siktir, dedim. —Az daha bal gibi kalpten gidecektim.

—Kalllbin de bir şey mi kızım, dedi Sioned. —Ben inip de ne yaptım biliyor musun? Altıma kaçırmaktan başka bir şey yapamadım, yapabildim mi?

Ve böylece gülmeye başladık çünkü olup biten o kadar abuk sabuktu ki ve bazı uzaylılar inip de bizi öyle görselerdi –dağın tepesinde koyunların arasında rüzgârın ve yıldızların altında durmuş, parlayan bir arabaya bakıp da gülmekten kırılırken ve çiş kokarken– bizim için özürlü numuneler diye düşünüp Zob'a veya artık hangi cehennemden geldilerse yanlarında götürmek üzere daha iyi örnekler aramaya koyulurlardı.

***

Tanrım. Amma da berbat bir şoktu.

Kasabada amaçsızca oradan oraya sürükleniyorum, başıboş falan dolaşıyorum işte. Bankamatikten çektiğim son beşlik kıçıma batıyor ama kordon boyunda yürüyorum o kadar. Hasidi Yahudilerin Aberystwyth'e ziyarete geldiği zamanlar, nedenini falan bilmiyorum, bunu her yaz yapıyorlar; öğrencilerin gitmesi ve asıl turist akının henüz başlamaması yüzünden kasaba oldukça sessizken birdenbire etraf uzun siyah ceket ve melon şapka giymiş, saçlarında tuhaf saç örgüleri bulunan bu heriflerle dolar. Onları Spar'da, *Mini Chicken Kievs* ve *Hungry-Man*'in* bir porsiyonluk fırın yemeklerine afallamış halde bakarken görürsünüz. Her neyse, bunların bir grubu iskeledeki atari salonu civarında dolanıyor; bense bu son, tek bir beşlikle azami nasıl hoşça vakit geçirebileceğimi hesap ederken kahrolası bir Tornado jet tepemde gürledi, o kadar alçaktan uçuyordu ki uzun bir sopayla dokunmak mümkündü sanki ve *Jurassic Park*'taki *tyrannosaur*'dan daha fazla gürültü yaptı. İkinci olarak kulakları sağır edici GÜM! diye bir ses çıktı ki bu ödümü kopardı; yani öncelikle acayip hızla başımı eğdim çünkü bir bomba falan attığını veya ses duvarını aştığını sandım ancak

* Hazır yemek markaları. (ç.n.)

sonra bunun bir işaret fişeği olduğunu fark ettim. Korkunç bir şoktu gene de, bu ikisi üst üste falan, jet ve işaret fişeği, tüyler ürperticiydi. Cehennemi bir şeydi. Yahudiler de paniğe kapıldı; yaşlılar cinnet geçirdi, tepesi atmış penguenler gibi fırıl fırıl dönüp durdular. Muhtemelen akıllarına Tanrı'nın gazabı falan geldi ve içlerindeki gençlerden bazıları nerdeyse kaskatı kesilip denizin açıklarına bakakaldılar, sanki denizin İrlanda'ya kadar falan yarılmadığına şaştılar. Akıl işi değil. Azıcık onları seyrettim çünkü halleri bir bakıma epeyi gülünçtü ama sonra birazcık üzüldüm; kederli ve zavallı falan görünüyorlardı, sanki buraya ait değillerdi; deniz kıyısındaki insanların gürültüsünü bile bastıran, bu çığlık atan savaş makineleri ve gürültü ve çelik dünyasına ayak uyduramayan yumuşak başlı, garip uzaylılardı.

Zavallı hergeleler. Ve o kahrolası uçaklar, benden söylemesi... onlardan acayip nefret ediyorum. Birkaç yıl önce sürüsüne bereketinin Kerry'deki çılgın açık hava partisini uğultuya boğmalarını hâlâ hatırlıyorum, basbayağı acayip alçaktan... binlerce insan hep birlikte dans edip harika vakit geçiriyordu, sonra aniden kahrolası gökyüzü yarıldı ve uçakların hepsi birden uğuldayarak ortaya çıktı. Bu bazı insanları gerçekten acayip dehşete falan düşürdü, yani sinir krizi geçirenler, bayılanlar oldu... pilotların hükümetin talimatıyla hareket ettiklerinden eminim. Bundan bal gibi *eminim*.

Her neyse.

Serseri mayın gibi dolaşmaya devam ediyorum. Şey, doğrusunu söylemek gerekirse nereye doğru sürüklendiğimi biliyorum; önce ucuz bir kırmızı şarap ve bir paket çerez ve on adet cigara almak üzere içki dükkânına, sonra da içmek ve cigara tüttürmek ve karnımı doyurmak ve dalgaları seyretmek için kaleye. "Sürüklenmek" mi, kıçımın kenarı; kahretsin tirbuşon bile getirdin, Maggie, kimi kandırıyorsun ki?

Kalede, sırtımı tarihi ve yosun kaplı duvarlardan birine yaslayıp güneşin altında oturdum. Ben ve Colm bir keresinde bu-

raya spidden çıkarken cila çekmeye gelmiştik. Doğrusu bunu burada birkaç defa yaptık. Defalarca. Normalde birahaneye gitsek de, buz gibi tonlarca defa aslında. Tanrım, şu anda spid olsaydı acayip hoşuma giderdi. Benim favori eczam, amfetamin; eroinin canı cehenneme –o bir deneydi, ecza geçmişimdeki anlık bir sapmaydı. Bir daha asla. Gene de bunu bir kere denemek mis gibiydi.

Alt tarafı tam bir deneydi. Kahrolası bütün bir *hayatım* da sadece bir deney ve kontrolüm altında olmadığı için bazen ödümü koparan bir deney. Daima yeni heyecanlar, deneyimler arayışı içindeyim... Aberystwyth'e de bu yüzden geldim. Buraya sürüklendim işte; evden kaçtım ve sonunda yolum buraya düştü, hani küçük bir yer, deniz kıyısında, dağlar falan... garip bir şey; burası insanların sadece sürüklendikleri bir yer gibi. Son tren istasyonu adeta. Yani Cırtlak Susie mesela; ona bir keresinde onu neyin Aberystwyth'e sürüklediğini sordum ve verdiği cevap etraftaki çoğu insanınınkine benzer bir şeydi:

—Ya, bilirsin, canım evden uzakta bir gün geçirmeyi çekti, hani Londra'nın dışına çıkmayı. Buraya geldim, kafayı çektim, otobüse geri dönmem gerektiğini unuttum. Hikâyenin sonu.

Hepimiz, ya da çoğumuz, başka bir yerdeniz. Sioned değil; o burada doğmuş, ailesi şeyden, hımm, ezelden beri buradaymış. Ben Shrewsbury'den veya buralardaki adıyla Amwythig demeliyim, işte oradan geldim; sınırda bir yer, adı sanı bilinmeyen bir yer aslında, İngiltere'yle Galler arasındaki bir tampon bölge. Yani, pek aksanlı bile konuşmuyorum, değil mi? Herhangi bir yere gidebilirdim ama Galler bana daha iyi bir seçenek gibi gelmişti. İşte bu nedenle buradayım; buradayım o kadar. Colm ve Malcolm ve Mairead ve Liam ve diğer herkes gibi... hepimiz buradayız o kadar. Eczalar yüzünden olduğunu sanmıyorum. Bunlar sadece yolculuk sırasında mola verdiğin yerler, Ecza Âlemi'nin geceyi geçirdiğin istasyonları... sanki hepimiz buraya bir geçmişimiz ve hikâyemiz yokmuşçasına damlamışız işte. Ailelerimizi hemen hemen hiç görmüyoruz,

annelerimizi ve babalarımızı; diğerleri adına konuşamam ama şahsen ben kendiminkileri görmüyorum; çünkü... şey, görmüyorum o kadar. Onlarla barıştım artık ve hâlâ hayatta olduğumu falan bilsinler diye onları aşağı yukarı her ay telefonla arıyorum ve onları gerçekten seviyorum ama... bilmiyorum. Bu benim hayatım işte o kadar. Bir gün içimden buradan çekip gitmek gelecek ve o gün geldiğinde aynen böyle yapacağım; eşyalarımı toplayacağım, trene bineceğim ve toz olacağım; tabi yeter ki gerekli parayı bulayım, dolayısıyla umarım bu güçlü isteği işsizlik çekini aldığım bir gün duyarım... bambaşka bir yere yaylanırım. Belki de buraya benzer bir yere giderim; gerçi bu kadar çok hapçının ve psikopatın ve ayyaşın yığıldığı burası gibi başka bir yer olabileceğini hayal bile edemiyorum. Kasaba bu bakımdan sıra dışı sayılır; bu kadar küçük bir yerde bunlardan o kadar fazlasıyla var ki. Buradaki uyuşturucu ve kişilik sorunları çok göze çarpıyor, çok bariz çünkü bunlar sayıca çok yoğun. Her ipi kırığın önünde sonunda geldiği bir yer sanki. Boş gezen sınıfının ana vatanı, bu bir aykırılık değilse veya bir aykırılıksa bile ne yazar? Tanrım, *bizler* aykırıyız, ipi kırık insanlarız, öyle değil miyiz? Bir takım uydurma değerlerin dayatıldığı ve dur durak bilmeyen bir tüketim dünyasının köksüz, serseri mayın gibi dolaşan gölgeleriyiz. Daima ortalıkta olacağız. Boş gezen sınıfı 100 yıl sonra da, 1.000 yıl sonra da varlığını koruyacak; sadece kasabadan kasabaya sürüklenmek yerine onlar gezegenden gezegene sürüklenecek. Belki de Mars yirmi ikinci yüzyılın Aberystwyth'i haline gelecek ve şöyle denecek: Ya, buraya sadece günübirliğine geldim, kafayı çektim ve rokete geri dönmem gerektiğini unuttum.

Şarabı bitirdim ve eve doğru yürümeye başladım. Yolda Liz'e rastladım; yanında kendimi hep iri yarı ve hantal hissettiğim şu ufak tefek, sevimli Liz'e. Biraz sohbet ettik ve bana hafta sonu Rolf'un Pontrhydygroes'daki evinde bir parti düzenleneceğini söyledi, ben de orada görüşürüz o zaman dedim ve ayrıldık. Liz'den hoşlanıyorum. Colm Cambridge'de yaşarken onu tanı-

yormuş ancak oradan ayrılınca irtibatı kopmuş. Onu yıllarca görmemiş. Burada olduğundan da ecza dükkânı Boots'ta karşılaşıncaya kadar haberi yokmuş.

Eve dönerken yerde pürdikkat para arıyorum ve biraz olsun nasıl bulacağıma dair kafamda kırk tilki dolaşıyor; çünkü aslında bir şişe şarap insanı kesmez, aksine daha fazlası için can atarsın. Hiç içmemeliydim zaten; bir şişeyi bitirmek hiç içmemekten daha asap bozucu. Evin yolu acayip uzun falan sürdü ve nihayet oraya varınca yatak odamın kapısına raptiyelenmiş bir not buldum:

UĞRADIM
İMDAT! – PARA YOK YEMEK YOK KİRA YOK
GAZ YOK ECZA YOK
DAHA SONRA TEKRAR UĞRAYACAĞIM
PHIL XXX

Kopardım, buruşturup attım. Yani, Tanrı aşkına. Bencil hıyar. Paran kalmadıysa gidip bir miktar illaki bulabilirsin; *benim* de hiç param yok ama insanlara bana biraz para vermeleri için duygu sömürüsü yaptığımı göremezsin, görür müsün? Hay Tanrım.

Tepem attı şimdi ama bu iyi oldu çünkü gün daha çabuk geçecek. Öfke işe yarıyor. Anladın mı? Yarıladım bile.

Yatağıma sırtüstü uzandım ve son cigaramı tüttürüp dışarıdan gelen meleme seslerini dinledim. Tavanda tam başımın üstünde bir küf lekesi var, kaba çizilmiş bir takım taklavat şeklinde. Bu aklıma Colm'u getirmeme yol açtı; acaba onu bir daha gördüğümde nasıl tepki veririm diye düşündüm. Umarım ikimizin birden kafası dumanlı olur da, böylece o kadar zor gelmez. Hiç zor gelmez aslında. Gerçi Colm bunu muhtemelen asla garipsemeyecek, sadece benim garibime gidecek. Ayrıca Mairead de çoğu zaman kafayı bulmuş halde zaten. Bu kendimi daha az suçlu hissetmeme neden olmuyor... ama...

zevk aldım, değil mi? Evet, Maggie, aldın. Kendini hiç kandırma. Bayıldın.

Ellerim göğüslerim, karnım, kalçalarım üzerinde geziniyor... birkaç gündür yemedim ve kemiklerim sayılıyor ama karnım hâlâ şiş –ne bokuma bu böyle? Sanki memelerim çok fazla büyük bacaklarımsa çok fazla ince. Aniden gözümün önüne kâbus gibi bir görüntüm geldi. Çıplağım ve bedenimin bütün kusurları gülünç bir şekilde abartılı, kahrolası çöp bacaklarım muazzam şiş göbeğimin ve sarkmış damarlı memelerimin ağırlığı altında titriyor. Tüyler ürpertici bir manzara ve kendime hâkim olamayıp mememe bir yumruk indirdim, acayip fazla şiddetle vurdum, aklıma koyduğumdan çok daha fazlasıyla. Of... kendimi aptal gibi hissederek hafifçe ovuşturdum. Bazen sanki –Ponterwyd'de doğan- rahmetli büyükbabam beni gözlüyormuş gibi geliyor ve bu haldeyken başını öbür yana çevirmiş olmasını umuyorum. Kendimi acayip zevzek gibi hissediyorum.

Uyuyakaldım... öğleden sonrası böyle geçti. Şekerleme yaparak. Şekerlemeyle ve sersemlemiş bir halde, uyku mahmurluğuyla, yorgun dalgın şaşkın miskin... Çay vakti civarında alt kattan gelen gürültülerle uyandım, bağırtı ve kahkaha ve oyalanan insanların sesleriyle. Erkek sesleriyle.

—Ya kahretsin, artık biraz buzunuz olmuştur herhalde! Lanet cini sıcak içemem, fena halde içim dışıma çıkar.

—Seninkini ben içeyim o zaman.

—Nah içersin!

—Buna zinhar para vermedin ki, verdin mi?

—Hayır, ama *sen* de viskin için zinhar para vermedin. Acayip ucuz kurtardık her şeye rağmen, öyle değil mi?

—Tanrım evet. Kasiyer kızın bal gibi bizi gördüğünü düşündüm.

—Limonata. Siktiğiminlimonatasını kim götürdü?

Şişe ve çatal bıçak takırtısı, tezgâhın üstüne güm! güm! diye vurulan bir buz kalıbı.

—Evde başka kimse var mı, Malcolm?

—Bilmem. Paul yok, Roger'ı şu tek kollu dangalağı ziyarete götürdü, kahretsin adı neydi, ha Bill. Başka birileri olabilir ama. Bir sesleneyim bakalım.

—Mags! Allen! Harvey! Herhangi biriniz burada mı? Devrilmeyi bekleyen bir poşet dolusu akaryakıt var aynen öyle!

Ve derken hoplaya zıplaya merdivenlerden aşağıya indim, artık bol tişörtümün içindeki iri, sıkı memelerimin uyandırdığı histen memnunum, nerdeyse neşem yerine geldi:

> Cardigan Bay*, keşke sırf votka olsaydın
> Cardigan Bay, çok yazık!
> Cardigan Bay, keşke sırf votka olsaydın
> İçiverirdim seni sek!

Bu ay Oxygen acayip harika, üniversitedeki öğrenci birliğinde çalıyorlar, acayip harika bir müzik, bokunu çıkarıncaya kadar inanılmaz E falan var... bu E, içimde vınlıyor ve sanki bir köpeğin ağzına alıp sarstığı bir bez bebek gibiyim, kocaman, sokulgan, yerinde duramayan, zıplayan, salyası akan, ağzı kulaklarına varan bir köpek... Mairead karşımda dans ediyor ve acayip harika görünüyor. Yanıp sönen ışıklar... Tanrım, o kadar acayip mutlu mesudum ki, kollarım bacaklarım durmak bilmiyor... bu çok inanılmaz. Bu E fişeğinde hafiften sıkılganlık yaratan bir nitelik var, beni hep böyle etkiler ama aynı zamanda kendimi nefes kesici ve tahrik edici hissediyorum. Ayrıca herkes bomba gibi, havalı, seksi... bu çok inanılmaz... gözümün ucuyla Colm'un bara yaslanmış halde beni seyrettiğini gördüm, bu nedenle daha canlı dans etmeye başladım; kalçalarımı sallıyorum, seksi görünmeye çalışıyorum, öyle olduğumun da bal gibi farkındayım... keza Mairead de... ona doğru eğilip:

* Bir kokteyl. (ç.n.)

—Acayip harika görünüyorsun! diye var gücümle bağırdım. Gülümsedi ve dedi ki:

—*Ne*?

Tekrar ettim: —Sen! Harika! Görünüyorsun!

—*NE*?

Ellerimle boş ver hareketi yapıp gülümsedim ve dans etmeyi sürdürdüm. Sonra da sadece dans edip durdum. Acayip muhteşem.

—Bir bardak daha, Mags? *Lager*?

—Olur, dedim ve bardağımdaki son birkaç parmak birayı başıma diktim. —Bir cilaya ne dersin? Burada bir fırt sert içki ucuz.

—Tamam, o halde. Votka?

—Yaşa.

—İki bardak *lager* ve bir votka o zaman. Geliyor.

—Ayrıca bilardo için biraz para bozdur.

Martin bara gitti, ben de masanın üstündeki topları dizdim. Üçe bir öndeyim; bugün acayip harika falan oynuyorum. Aslında seçeneğim olsa Martin'le birlikte buraya gelmezdim ama ben meteliksizim ve o ısmarlıyor, dolayısıyla hani bu yüzden buradayım. Geçen hafta bir partide bana sulandı ama ben reddettim; epeyi ısrarlıydı falan ama ben izin vermedim. Kızların neden onlarla çıkmak istemediklerini bir türlü anlamayan heriflerden biri; şu anda bir ilişki istemediğim veya kalbimin falan kırılmasından korktuğum için böyle olduğunu sanıyor ve asıl nedenini kavrayamıyor işte; oysa zıpçıktının, şişkonun, tepeden bakan ciğeri beş para etmezin teki, bu yüzden ondan sedef hastalığından hoşlandığım kadar hoşlanıyorum. Her neyse, bugün haddinden fazla cömert, ya benim kalbimi kazanmak istiyor, ya da bu yolla geçen hafta o kadar küstah ve ısrarcı davrandığı için kendini affettirmeye çalışıyor. Gerekçeleri beni ilgilendirmiyor; durumdan dibine kadar yararlanacağım.

—Al bakalım.

—Ah sağ ol.

Votkayı bir dikişte içip birayı yudumladım.

—Açılış sırası kimde?

İstekasıyla beni işaret edip dedi ki: —Sende.

Sert bir vuruşla topları dağıttım ve kırmızı top döne döne köşe deliğe girdi. Bir çift topu daha deliğe sokup vuruş topunu kenar bandında durdurdum; mis gibi. Havasında olduğumda bilardoyu gerçekten çok iyi oynarım yani; hatta Malcolm'u bir iki defa yenmişliğim vardır, Allen'ı da; ve ikisi de nerdeyse bu işin acayip ustasıdırlar. Malcolm'un dediğine göre bu tamamen yapayalnız geçen bir çocukluktan ötürüymüş; küçükken hiç arkadaşı yokmuş, dolayısıyla bütün gün babasının çalıştığı Colchester'daki bilardo salonunda oyalanırmış.

—Hadi be.

Martin'in atışı epey yol kat etti ve beyaz top cebe yuvarlandı.

—Bravo, dedim. —Vuruş topunun karambolsuz deliğe düşmesi kadar hatalı bir vuruş değil.

—Bir votka daha?

—Hayır diyemem.

Tekrar bara gitti. Ya, fena biri değil aslında; çoğu herifle aynı özelliklere sahip, hani şu akla sığmaz ölçüde şişkin egoları olanlarla. İnsanların kendilerini nasıl gördükleriyle senin onları nasıl gördüğünü kıyaslamak eğlenceli; hep arada uçurumlar var. Her şeye rağmen sanırım bu bir yetersizlikten kaynaklanıyor; ödünleme gerektiren bir özgüven eksikliği ya da öyle bir şey.

Sarhoş oldukça bilardoyu kötü oynuyorum, belki bu Martin'in istediği bir şey zaten; yani bir maçı kazandığında gözlerinin nasıl parladığını görmelisiniz. Elbette bir kadına yenilmek hiç de hoş karşılanmaz, karşılanır mı? Böyle bir şey Martin'in erkeklik ve üstünlük duygusuna gölge düşürür. Gene de hepten kötü biri değil aslında; gerçekten tehlikeli bir yanı

yok yani, biraz gülünç işte o kadar. Nerdeyse acınacak halde. Ama fena biri değil.

Kütük gibi sarhoş olduk ve Martin beni biraz viski içip kafayı tütsülemek için evine davet etti. Emin değilim falan ama o af diliyor gibi ve beni ikna etmeye çalışıyor. Her neyse başka ne halt edebilirim ki? Saat daha dört civarında. İçki içecek daha çok zaman var önümde. Bu nedenle birlikte Cliff Terrace'taki, yani Colm'unkinden hemen önceki evine gidip nefes ve Jameson's ile matiz oldum. Oturduğum yerde yalpalıyorum. Burnumun ucunu göremiyorum.

—Sızacaksan, lütfen yatağı kullan, dedi Martin. —Sahiden, sorun değil; lütfen bana güven. Sen benimle o tür bir ilişki istemiyorsun, farkındayım, buna da razıyım ve arzularına saygı gösteriyorum. Lütfen bana güven. Uyumak istiyorsan, uyu. Kafayı bulmuş gibi görünüyorsun. Mecbur kalırsam koltukta sızarım.

Ve *benim* uykum geldi, cidden acayip uykum geldi, bu yüzden sendeleyerek yatağına gittim ve lap diye üstüne devrildim. Çarşaflar yağ kokuyor ama kendimi o kadar çok rahat hissediyorum ki, uyanık kalmaya çalışsam da kalamam fena halde kafayı bulmuşum. Ağırlık çöktü ve gözlerim amortisörlü çelik kapılar gibi kapanıyor.

Uykuya daldım. Dalıp gittim tam millerce öteye yani.

Oxford John'la çıkarken, beni arada sırada uyurken okşardı. Hoşuma giderdi bazen; tatlı ürpertilerle uyandırılırdım, harikulade bir şekilde ovalardı... ama John'la yıllardır yatmadım ve artık canım bile çekmiyor ama bu garip; çünkü o şu an burada beni öpüyor, dilini gırtlağıma kadar sokuyor, ellerinden biriyle meme başımı çekiştiriyor ve diğer elini amıma sürtüyor ve bu muhteşem bir his. Belki de bu Colm. Tepki veriyorum ve zevkten kıvranıyorum ama dilinin boyutları bana yabancı geldi ve uyluğuma bastırılan bir tokmak var ve Tanrım, Martin, kalk üstümden seni aşağılık kahrolası –

—Git buradan! Derhal kalk üstümden! HAYIR!

Onu itmeye çalışıyorum ama o bana sımsıkı sarılmış halde ve hiç hareket edemiyorum, hızlı hızlı soluyor ve ter içinde kaldı ve çılgınca kulağıma fısıldıyor:

—Gelmek üzereyim, yarabbi gelmek üzereyim, kıpırdama, bu o kadar hoş ki, seni seviyorum seni seviyorum ah seni acayip seviyorum...

—Siktir git! Kahretsin kalk üstümden!

Gitgide daha hızla kökledi ve ardından elbisemin üstüne fışkırttı, inledi ve kalktı; yalpalayarak yürüdü, sandalyeye oturdu. Ona bakakaldım. Acayip midem bulanıyor. Ne yapacağımı şaşırdım. Ne halt edeceğim ne halt –

—Hiç mi hiç *inanamıyorum*... biraz önce yaptığın şey... ben...

Kalbim küt küt atıyor. Midem bulanıyor. Dişlerim birbirine çarpıyor.

Gözlerini benden kaçırıyor. Bakışları odanın içinde geziniyor. —Sen de istiyorsun sanmıştım... özür dilerim...

Titremeye başladı, sandalyenin üstünde yumaklanmış, kollarını etrafına dolamış halde oturuyor. Al al olmuş yanaklarından aşağıya gözyaşları süzülüyor. Onu öyle görüp de öfkemin çarçabuk dinmesine, yerini iğrenme ve küçümseme duygularının almasına şaştım. Sarhoş bok çuvalı sarsılarak ağlıyor; yumuşamış yarağı, pantolonunun açık fermuarından nezle olmuş bir sümüklüböcek gibi sarkıyor. Hayret bir şey.

—Hakkaten hakkaten özür dilerim... Sandım ki sen... Duramadım... Tanrım, o kadar üşüyorum ki... çok üşüyorum...

Çok sevdiği siyah ipek gömleği –şu geçen hafta bana kur yapmaya çalışırken giydiği– çalışma koltuğunun arkasında asılı. Onu elime aldım, elbisemin üstündeki meniyi sildim ve köşeye fırlatıp attım. Martin gözlerini öylece yere dikmiş, sarsılıyor ve burnunu falan çekiyor.

Kızgın değilim. Aslında hiçbir şey hissetmiyorum. Hiç mi hiç umurumda değil.

Ona söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum. Ona sövüp saymak lüzumsuz, ayrıca aklıma bir şey de gelmiyor. Sadece dedim ki: —Abazan. Sonra da evini terk ettim.

Colm ve Mairead evde değiller; bu yüzden evime, yokuş yukarı Llys Wen'e yöneldim. Penglais'e doğru çıkarken yolun yarısında ağlamaya başladım. Gözyaşlarına boğuldum; öfkeden, başka bir nedenle değil. O aşağılığa güvendiğim için kendime kızıyorum, kafayı o kadar çekmiş olmama kızıyorum. Kahretsin.

Her neyse, *benim* Pazar günüm böyle geçti. Bugün yaptıklarım bunlar.

Yatağımda serilmiş haldeyim. Gece vakti. Ayığım ve keşke olmasaydım diye düşünüyorum, gerçi çok geçmeden uyku bastıracak... Boş boş karanlığa falan bakıyorum. Paul ve Sioned'in odasından gelen somya gıcırtısı dışında evde tam bir sessizlik hâkim.

Kahretsin.

Ve aklımdan tek bir şey geçiyor:

Bu hayat için zinhar aranmadığım. Başıma bunların hiçbirinin geleceğini ummuyordum. Huzursuzluk duyup evi terk ettim ama hiçbir yerde hiç mi hiç daha iyisini bulamadım ki. Hayatında her zaman istemediğin veya ihtiyaç duymadığın şeyler vardır, hükmedemediğin güçlerin mecbur ettiği şeyler, bir kere zaten kendini bunları dizginlemeye vermemişsindir. Omurgasız bir hayvanı çelik çivilerle dolu bir kutuya koyup şiddetli bir şekilde sallamak gibi. Bu lanet dünyada, bu kahrolası hayatta güven içinde yol almamızı, zorluklarla baş etmemizi sağlayacak beceri ve yeteneklere sahip değiliz. Colm şöyle şeyler söyler:

—Hayrola, derdin ne? Benimle birlikte birahanedesin, akaryakıtın, eczan var, kahretsin daha ne istiyorsun, aklını başına topla, lanet olsun neşelen be.

Sanki insana bu yeter. Ayrıca Colm, Tanrım, onu süngüsü düşük halde az mı gördüm, berbat bir şekilde kendine gelirken ağladığında falan onu az mı teselli ettim? Onun bundan fazlasına ihtiyacı var. Benim bundan fazlasına ihtiyacım var. Kesinkes ne olduğunu bilmiyorum ama benim bu kahrolası hayatın bana sunduğundan daha fazlasına ihtiyacım var. Kendimi başkalarından daha önemli saydığımdan falan değil, Tanrım hayır, hiç kimseden daha iyi değilim. Herkesin öyle ya da böyle davranmasının nedenleri vardır... hayır, siktir, dur hele, ben bazı insanlardan kesinlikle daha *iyiyim* –bencil insanlardan, katillerden, ırz düşmanlarından... ben onlardan daha iyiyim. Evet, bal gibi daha iyiyim.

Kimin gözünde? Kendimin mi?...

Bütün bunlar şartlarla falan ilgili, öyle değil mi? Demek istiyorum ki, Colm beni düzerken hani ve kulağıma fısıldayarak aşağılık sürtük falan dediğinde, bunları duymayı kahrolası Martin'in beni sevdiğini söylemesine fazlasıyla tercih ederim. Demek istediğimi anlıyor musunuz? Bütün bunlar şartlarla ilgili.

Hiç kimse asla gece yarısı ansızın ortaya çıkıp da bana korkmamam gerektiğini anlatmayacak. Hiç kimse asla ortaya çıkıp kulağıma hoş gelen ve beni neşelendiren bir şeyler söylemeyecek. Her şeyin canı cehenneme.

Sioned'in inlediğini duyuyorum, belli belirsiz. Gıcırtı sesi kesildi.

Hayattan o kadar çok şey bekliyordum ki. İçlerinden en aldatıcı olanı, en korkunç şekilde ortada bırakanı...

Ben ne yapıyorum –

Ben ne –

Bu asla beni memnun etmeyecek. Aklımın alabileceğinden daha zor geçti, geçiyor.

Tanrım, dinle beni. Durmaksızın ara vermeden. Affet beni, abuk sabuk konuşuyorum, çenemi kapatacağım.

Batı Galler İçin Kişisel Kılavuz'dan, yazarı belirsiz, şahsen yayınlanmış, s. 47

Buradaki tortu çeşitliliği litolojinin hiç alışılmadık bir şekilde ilerletilmesini sağlar; böylesine bir renklilik, her zamanki gibi belirsizlik ve buna bağlı olumsallığa, bilgisizliğe de yol açar. Yörenin mineral damarlarının böyle bir süreci hikâye ettikleri görülebilir; bu damarlardaki cevherler ağırlıkla kurşun ve çinkonun yanı sıra bunlarla birlikte bulunan gümüş ve bakır filizlerinden oluşur. Uzak, çok uzak mesafeler kat edip de püskürük kayaçların içine işlemiş kıymetli damarlardır bunlar. Elinize rastgele bir avuç dolusu çakıl taşı aldığınızda içlerinde kireçtaşları, renkli ve benekli yüzeyler, iri taneli kumtaşları, denizin pürüzsüz hale getirdiği ama bir başlarına yaptıkları uzun yolculukları sırasında ve sonrasında diğerleriyle temas ede ede çentilen ve çizilen inanılmaz yumurtalar bulursunuz. Dolayısıyla kendi kaçınılmaz aşırı hassasiyetlerimizden ötürü elbiselerinize yapışmaları ve pıtrak gibi botlarınızın içine sızmaları şaşılacak bir şey midir o halde? Duman gibi? Nem gibi? Bunları birbirlerine sürtün ve bir kısmı ellerinizin içinde ufalanacak, kırıntıları gözeneklerinizi tıkayacaktır. Kayaçlar bir yığın fay tarafından bir hayli bükülüp kırılmıştır. Kayaçlar bir hayli bükülmüş ve bir yığın fay tarafından kırılmıştır.

Dans Ediyorlar

TER İÇİNDE ÇILGINCA dans ediyorlar, alabildiğine zevkini çıkarıyorlar, hem de iliklerine kadar. Gözbebekleri büyümüş, gözleri fal taşı gibi açılmış ve parıldıyor. Dudaklarındaysa sahte gülücükler donup kalmış vaziyette. Sahnede *The Selecter* var. Müziğin canlılığı karşı durulmaz bir tahrik edici olması bakımından bir ecza kadar işe yarıyor. Tıpkı artık mazide kalan yeniyetme yıllarında ilk defa duydukları bu müziğin, o yaşlara özgü kanı kaynama ve şaşkınlık ve dehşet içinde uyanış hallerinin, özellikle hasret kaldıkları veya her ne sebepleyse derin bir hormonal kakofoniye kapılıp başıboş dolaştıkları ve içinde boğuldukları kişinin kendine dair o biriciklik kanısının, kâh korkudan sinerek gizlenen, kâh kulak

tırmalayarak teşhir edilen o inanç karışımının ses kayıtlarıymışçasına hatırlarına gelen tınıları kadar. Allen ayaklarıyla bir masanın üstüne güm güm vururken Colm bağıra çağıra da olsa sesini duyurmak için sarsıla sarsıla Jerry'nin karnı burnunda kız arkadaşı Beti'ye doğru ilerledi:

—Bu çok muhteşem değil mi, Beti, ha! Piyasaya ilk defa bu tür şeyler falan çıktığında ben daha çok *punk* müziğe meraklıydım, ama *ska*'ya da her zaman zaaf göstermişimdir! Sadece bunu itiraf etmeye biraz yüzüm tutmamıştır!

Beti cevap verdi ama sesini duyuramadı; Colm'un gıcırdattığı dişlerinin gürültüsü onun sesini bastırıyordu.

—Eminim ki hamilelik böyle bir şey sırasında tam bir karın ağrısıdır! Dans falan etmek istediğinde!

—Yarabbi, evet! diye var gücüyle bağırdı müzik gürültüsünü bastırmak amacıyla Beti, Colm da onu duymak için başını ona doğru eğip kulak verdi. —En kötüsü bebeğin güzel hatırı falan için adamakıllı az göz açtıran kullanmak zorunda kalmak! Aş erirsin sonra, anladın mı! Oysa bak –şişkin karnını işaret etti– bu halde olmasaydım çoktan iki paketini mideme indirmiş ve dans pistinde fena halde dağları devirmiştim!

Konuşurken Colm'a yaslandı ve karnını onun göğüs kafesine bastırdı. Sertliği Colm'u bir parça endişelendirdi; bu yüzden yakındaki bir masanın üstünden birasını almak için eğildi ve bardağında kalanını lüpletiverdi.

—Ne kadar aldın o zaman?

Beti omuz silkti. —Pek fazla değil hani. Bir gramın üçte biri kadar. Nerdeyse hiç aslında.

—Ya o kadarı kafayı kıyak yapmaz ki.

—Evet, üçte biriyle pek kafayı kıyak yapamazsın. Bir şey almam lazım elbet, ya sen? Onsuz acayip sıkıcı yani.

—Evet, diyen Colm etrafa bakındı. —Jerry nerde?

Beti başını çevirip bakmakta zorlandı. —Bilmem. Arkamda falan *duruyordu* ama... bak orda işte, barda!

Colm başını sallayıp sarsıla sarsıla bara doğru yürüdü; tanıdığı insanlara gülücük dağıtıp seslenerek spid hastalarının o kıpır kıpır, huzursuz halleriyle ilerledi. Onu adıyla çağıranlardan bazılarını tanıyamadı ama gene de onların selamlarına karşılık verdi. Jerry'nin dikkat çekici rasta saçlarını arayıp bulmak için de gözünü barda itişip kakışan kalabalığın başlarından ayıramıyordu.

—Hey, Colm, ne haber?

—Çok iyi, çok iyi, dinle Jerry'yi gördün mü?

Biri parmağıyla gösterdi ve Colm oraya yöneldi, Jerry'yi koltuğuna bir dolu şişe sığdırmaya çalışırken buldu.

—Jerry, adamım!

—Colm. O baz nasıldı?

—Acayip harbiydi be dostum, başka var mı?

Jerry Colm'un fal taşı gibi açılmış gözleriyle gıcırdattığı dişlerini fark etti ve dedi ki: —Tanrım, daha fazlasına gerçekten *ihtiyacın* var mı?

—Evet, bir kısmını başkasına vermek zorunda kaldım, anlarsın ya. Bize biraz daha kaya ayarlayabilir misin? Ödemesini önümüzdeki hafta hallederim.

Jerry şişeleri bara bıraktı, bar personelinin meşgul olup olmadığını kontrol etti ve fevkalade bir el çabukluğuyla küçük bir paketi sol göğüs cebinden çıkartıp Colm'unkine koydu. Ender rastlanır böylesi bir hokkabazlığı uzun yıllar yasadışı madde ticareti yaparak öğrenmişti; başka bir deyişle ustaca bir iki el hareketiyle enerjiyi sihirli bir şekilde yenilemeyi.

—Baz değil ama o cephane, toz falan. Bazımın kalanına el koydular.

Colm sırıttı. —Boş ver, bu işimi görür, bu işimi görür, benim için daha iyisi istisnasız can sağlığı hani. Zaten acayip uçuyorum. Sana parayı gelecek hafta ulaştırırım, tamam mı?

—Anlaşıldı.

—Sağ ol, dostum. Bu arada sen iyi vakit geçiriyor musun?

—Zevkten dört köşeyim. İlk seyrettiğim gruptu, *The Selecter* yani. Anılarım falan gözümün önünden geçiyor.

Jerry şişeleriyle kalabalığın arasından ilerlemek için boğuşuyorken, Colm bir şişe soğuk *Budweiser* alıp tuvalete gitti ve kendini kabinlerden birine kilitledi. Müziğin sesi boğuldu, duvarlardan sadece hafifçe gümleyen davul sesleri ve ayak tapırtıları geçer oldu. Colm grubun "Pressure Drop" adlı parçasının akorlarını duyunca bunu kaçırdığı için kendi kendine küfretti.

Burnunu çekip dişlerini gıcırdatarak çömeldi ve klozet kapağının üstüne pembemsi küçük bir sülfat yığını boca etti. Toz iri taneliydi, bu yüzden kütüphane kartının kenarıyla bunları un ufak oluncaya kadar parçalayıp ezdi, sonra da gelişigüzel bir şekilde iki layna ayırdı. İyice düşününce, bir ihtimal, hayır nerdeyse kesinlikle bunları daha ince bir toz haline getirilebileceği aklına geldi, ancak iştahı kabarmıştı ve sinüsleri yanacaktı ama hızla kafayı bulmak için bunun ödemesi gereken küçük bir bedel olduğunda karar kıldı. Laynlardan birini rulo yaptığı bir beşlikle sağ burun deliğine, diğerini de soldakine çekti, üstüne de yudum yudum bira içti. Klozetin plastik kapağında artakalan tozu yaladı, sonra da kendinden utandı ve midesi bulandı. Derin derin burnunu çekti, gözlerini yumdu, memnuniyetle mırıldandı ve kimyasallar zevkine gidecek şekilde boğazından aşağıya kayarken bir an için dalıp gitti ama sonrasında safrası kabarınca eliyle ağzını kapattı. Suratını ekşiterek öğürme refleksini bastırmak için büyük bir gayretle yutmaya çalıştı. Ağzı bir karış açık halde ayağa kalktı, altüst olan, yanan midesinin yatışmasını bekledi.

Liam ve Laura dışarıda, karınca yuvası gibi kaynayan oditoryumdaki dans pistinin bir kenarında oturmuş dinleniyorlar. Ayaklar altında kalmamak için de dizlerini karınlarına doğru çekmişler. Liam birbirine yapıştırdığı dizlerinin tepesinde bir sigara sarmaya çalışıyor ama eline aldığı her Rizla

yaprağı rutubet yüzünden paralanıyor ve "siktir" kelimesinin ardından bir fiske hareketiyle fırlatılıp atılıyor.

—Kahretsin ya. Geri geldiğinde Colm'dan düzgün bir tane alırım. Nerde ki o?

Masanın üstünde kazak dansı yapan Allen'ı seyretmekte olan Laura, omuz silkti. —Bilmem. Son gördüğümde barın ordaydı. Tekrar ecza almakla meşguldür herhalde.

—Çok geçmeden geri gelecektir ya, beklendiği gibi.

—Şu Allen'a baksana, kendini kaptırmış gidiyor. Bu gece ne aldı ki?

—Colm ona biraz spid verdi. Baz galiba. Kesinlikle tam bazmış gibi görünüyor aynen öyle.

Müziğin sesi aniden yükseldi.

—Nasıl?

—Baz sanırım dedim! Bazmış gibi görünüyor!

Laura Liam'ın biraz önce ona müzikten haz aldığını mı, yoksa buz gibi kafayı bulduğunu mu söylediğinden emin değilken, bir elin saçlarını karıştırdığını fark etti. Başını çevirdiğinde de ışıkların ve buharın içinden belli belirsiz ortaya çıkan Colm'un yüzünü gördü. Gözleri o kadar irileşmişti ki neredeyse yuvalarından fırlayacak gibiydiler. Diken diken olmuş saç telleri su altındaymışçasına veya hafifçe elektrik akımı verilmiş gibi dalgalanıyor, bir o yana bir bu yana savruluyorlardı. Dudakları titredi, kilitlendi, tekrar açıldı ve bağırarak dedi ki:

—O kadar acayip keyifliyim ki!

Yüzünün tamamı kıpır kıpır etti:

—O kadar acayip keyifliyim ki!

Seğiren yüzünde ağzı kulaklarına vardı ve haykırdı:

—BU O KADAR ACAYİP KEYİFLİ Kİ!

Derken görünmez bir ip hızla onu tekrar kalabalığın içine çekti, Parkinson hastası bir kuklacının oynattığı bir kukla gibiydi ve bir anlığına botları göründü; tepinip duruyordu, kotunun paçalarındaki su damlacıkları titrek titrek parlıyordu. Sonrasında kalabalık onları da yuttu.

—Kahretsin ya, dedi Liam. —Ondan cigara istemeyi fena halde unuttum. Oysa bir nefes çekmek için ölüyorum. Lanet olsun.

Somurttu.

—Biraz daha dans eder misin?

—Peki, dedi Laura ve kendilerini tekrar piste attılar.

Colm

KAHROLASI PACKIE BONNER topu düşürdü, yo, topu bal gibi kendi kalesine *şutladı* ve böylece Hollanda iki sıfır öne geçti. Buraya kadarmış, bitti, İrlanda Dünya Kupası'ndan elendi. Köftehor.

—Of, Tanrı aşkına!

Liam öfkeyle yerinden fırlayıp odadan çıktı gitti. Koridorda tepindiğini ve homurdandığını duyuyorum:

—Seni bir boka yaramaz *piç* kurusu seni... topa hâkimiyetin ırzına geçtin be Bonner... dut yemiş bülbüle döndüm aynen...

Bir süre midem ekşidi, bunun üzerine bir kutu *stout* daha açtım. Hay aksi. İrlanda Cumhuriyeti 1994 Dünya Kupası'ndan elendi. Çeyrek finalde, hem de lanet İtalya'yı yendikten sonra.

Onların kupada daha fazla ilerleyebileceklerini gerçekten bekliyor muydum, onların kupayı alma ihtimalleri hiç aklımdan geçti mi? Şey, hayır, ne münasebet ama Tanrım, bir umuda kapılma ve duacı olma ve hayal kurma fırsatı çıkması hoştu, hani kahrolası bir ihtimaldi işte o kadar...

Siktir et. Geçti artık.

Maçın son beş dakikası sadece bir formaliteydi; Staunton* ve takımdaki çocuklar üstünkörü hareket ediyorlardı. Kahrolası Bonner... sen dört yıl önce Romanya'ya karşı oynarken bir kahramandın belki ama şimdi bir boka yaramaz bir dangalaksın. Kalecilikte uluslararası standartların oldukça altındasın.

Stout'umu yudumladım. Bu kaçıncı, dokuzuncu, onuncu kutu mu? Ne bileyim. Hesabını şaşırdım. Televizyonda Guinness'in logosu, yani arp belirdi ve bu bana Tom dayımı hatırlattı; çünkü koluna bunun dövmesini yaptırtmıştı, soluk mor ve yeşil renkli kocaman bir şey. Çoktan öldü. Ama hatırlıyorum da ben daha ufak bir çocukken evimize uğrar ve anneme derdi ki: Ar, minik Colm'u Cast Iron Shore'a kadar götüreyim. Öyle derdi ama takip eden iki günü Dock Road üzerindeki bir birahanenin masası altında oturarak geçirirdim. Beni paketler dolusu çerezle besler, birkaç saatte bir de bana yarım bardak bira içirirdi. Tom neden içki maratonları sırasında ona eşlik etmemi isterdi bilmiyorum ama işte oradaydım; tozlu döşeme tahtalarıyla, sürekli kuyruk sallayan pis birahane köpekleriyle, çamur ve çimento kaplı koskocaman botlarla kanka olmuştum. Tek bir dişi vardı, Tom'un yani. Uzun, eğri büğrü kahverengi sivri bir şeydi; alt çenesinden çıkan bir dikit gibiydi. Aklıma geldi de vaktiyle, yani yetmişlerde birahanenin dışında bir grup *Ted*'in** saldırısına uğramış, tabi o da içlerinden birine çullanmış, yüzünü ısırmış ve dişi delikan-

* İrlanda milli takımının teknik direktörlüğünü de yapan eski futbolcu Steve Staunton. (ç.n.)

** 50'li ve 60'lı yıllarda Londra'da ortaya çıkan, Kral Edward dönemine özgü kıyafetler giyen, bir kabadayı delikanlı kültürü olan "Teddy Boy" deyiminin kısaltması. (ç.n.)

lının burnuna saplanmış. Hastaneye falan gitmek zorunda kalmışlar, yüzleri birbirine yapışmış halde, ikisi birden yekdiğerine basmış çığlığı:

—Seni kahrolası ihtiyar dalyarak bırak beni! Bırak! İmdat!

—Eni uratsız avşak ek u anet üzünü anet isik!

Çok komik bir durummuş. Acayip çılgın bir adam, şu Tom. Öldü gerçi, sirozdan, başka şeylerin yanı sıra. Ama onu daima böyle hatırlayacağım, *Teddy Boy*'la yüz yüze, birbirlerine sarılmış halde, yol boyunca sendeleye sendeleye ilerlerlerken, sanki kendilerini muazzam bir tutkuya kaptırmışlar gibi, ateşli ve yoğun bir tutkuya.

Liam birkaç soğuk kutu birayla geri geldi. Gün boyu ukala bir ruh hali içindeydi, çalım satıp gürültü kopardı. Onun bu halinden hoşlanıyorum. Beni güldürüyor.

—Of içine ettin be Bonner, dedi. —Tam içine sıçtın yani. Artık beyaz, siyah, İrlandalı kıçımı yiyebilirsin.

Güldüm. —Beyaz ve siyah? Ne diye beyaz ve siyah ki, Liam?

—Şey, ten beyaz, kıllarsa siyah. Beyaz, siyah ve İrlandalı.

—Kıçın *bayağı* kıllı mı yani?

—Lanet olsun, evet. Senin şu sıçanın kadar kıllı.

—Bütün kıllar illa, aaa, illa deliğine doğru mu kıvrılıyor yani, sanki kıçın içeri doğru çöküyormuş gibi?

Bunu ona sırf benimkiler öyle uzadıkları için sordum. Geçen gün sivilceleri kontrol ederken aynada gördüm.

—*Benim* kıçıma giren hiçbir şey yok, oğlum. Kesinlikle tek yönlü bir trafik var orda hakkaten.

—Zırva, dedim. —Paulie'ye göre bal gibi sakız kabağının bile oraya girmesini kaldırabilirmişsin, hiç çekinmeden *hatta* için daha fazlasını çekermiş. Bana anlattığına göre geçen hafta tam bir haftalık bakkaliyeyi orada heba etmiş.

—Hadi canım sen de. Paul arakladıklarını başkasının kıçı için mi harcıyor yani? Kendisine ayırır aynen öyle. Birasını yudumladı. —Her neyse, içip bitir şunu. Maç bittiğinde Paul'la buluşmamız lazım, unutma.

—Ya kahretsin bitti be, dostum. Sona erdi yani, istisnasız her şey bitti.

Paul ve Sioned'le saat dokuzu geçmemişse kordondaki birahanede buluşmak üzere sözleşmiştik ki o takdirde Crystal Palace'da olacaklar. Dolayısıyla o zamana kadar beklemeyi önerdim çünkü kordondaki birahanenin sahibi şu şişko herif Browntree ve istisnasız her zaman orada vakit geçiriyor. O yağ tulumu haline bakmadan zamparalık yapıyor ve güya müthiş bir gangstermiş gibi poz kesiyor. Aberystwyth'de bir gangster: Hıyarağası. Geçen gün onunla ilgili onun esasında nasıl birisi olduğunu özetleyecek yeni bir hikâye duydum: Lokantalarından birinde aşçı yamağı konumunda bir delikanlı çalışıyormuş, hem de işinde gayet başarılıymış ama yüksek okula gitmek için ayrılmak istemiş. Browntree onun haftalığını vermediği gibi Dyfed'in hiçbir yerinde bir daha asla iş bulamayacağını söylemiş. Hani tam ondan beklendiği gibi. Haso ciğeri beş para etmez; tam dayaklık, cidden. Sapına kadar da yavşağın teki.

Her neyse, bu nedenle saat dokuza kadar evde oyalandık, içip sohbet ettik işte o kadar, ardından da Crystal Palace'a gittik. Anında oraya vardık ve geldiğime bin pişman oldum; sadece büyük TV ekranında kupanın can sıkıcı bölümleri gösterilmekle kalmadı, hem Browntree sürü sepet kendi gibi bok çuvalı dalkavuğu barda çevresine toplamıştı, hem de bilardo masasının bulunduğu köşe küçük düşürücü bir şarkı söyleyen gene sürü sepet acayip dallama öğrenci tarafından kapılmıştı. Dangalaklar. O kadar korkunç gürültü koparıyorlar ki, o keratalar yani, ayrıca herkes bana o kadar kaçık gözüyle bakıyor ki... tabi hepsi öyle değil; bazıları kıyak hani, sadece ilerlemeye ve şanslarını arttırmaya çalışıyorlar ama bir diplomanın aslında harbiden beş para etmeyeceğini yakında anlayacak olmaları hazin; yani sanki bütün bunlar istedikleri hayatı sürmelerini sağlayacak, sanki sikindirik post-yapısalcı terminolojisi veya boktan tiyatro semiyotiği veya artık hangi haltın bilgisiyse on-

lara yere göğe koyamadıkları hayat tercihlerini elde etmekte yardımcı olacak. Sanki yüzde yüz tercih imkânları var; hayat en çok neyi istediğin değil, en az neyi istediğin meselesi. Ya da çoğu hayat böyle zaten; benimki değil, yani benimki farklı. Ben tercihimi yaptım ve buna tam dört elle sarılıyorum; düşkünlerevine de, sanatoryuma da, mezara da ve Cehenneme de bal gibi kendi bildiğimi okuyarak gideceğim.

Bardayken öğrencilerden biri yanıma geldi ve benimle sohbet etmeye çabaladı. Onunla birkaç hafta önce, kafam E'yle dumanlıyken ve kendimi arkadaş canlısı hissederken konuştuğumu hayal meyal hatırlıyorum, hani E aldığımda herhangi bir hergeleyle konuşurum. Ama şimdi bana öyle geliyor ki kendini tam bir can dostummuş sanıyor:

—Yarabbi, Colm, kantarın topunu o kadar acayip kaçırdım ki, dedi, ince telli saçlarını Hugh kahrolası Grant gibi arkaya savurarak. —Salıdan beri ayık değilim. Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Ona sadece hayretle baktım ve aklımdan henüz tam hafta sonu bile sayılmaz diye geçirdim. Bundan etkilenmem mi gerekiyordu acaba?

—Sanırım alkolik oluyorum, dedi sırıtarak. —Yani *kesinlikle* o yolun yolcusuyum. Salı günü bir şişe viski açtım ve –

—Siktir git, dedim. —Ne zaman sefalet çeker, pantolonunu indirmiş bir yandan kan kusar, diğer yandan da bacaklarından aşağıya bok süzülür ama hâlâ bir yudum içki için can atarsın, işte *o zaman* bana kahrolası alkolizmden söz edebilirsin. Tamam mı? Şimdi hemen toz ol ve bırak huzur içinde kafayı bulayım.

Ona sırtımı dönüp bir bira söyledim ve barın öteki ucundaki Antonella'ya el ettim. O da bana el sallayarak karşılık verdi. Tanrım, o kadar güzel bir yüzü var ki, yani şu kızın; bana gülümsediğinde kalbim yerinden oynuyor. Gözünün morardığını fark ettiğim Sioned'le birlikte. Kahrolası Paul'un eseridir, sarhoşken yapmıştır şüphesiz. Şu anda Sioned'le cebelleşiyor

galiba. Eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Sioned'se kızarıp bozardı ve feryadı kopardı:

—Ben en azından seni Pontrhydygroes'da tek başına bırakmıyorum, diyerek söylendi ve dönüp *Hooch** kutusundan içmeye devam etti. Kahrolası Paul; kıyak bir delikanlı falan ama sarhoşken tam bir dangalağa dönüşüyor. Kahretsin Sioned'e nasıl el kaldırır, anlamıyorum; yani Sioned ufak tefek bir kız, Tanrım, Paul'un tam yarısı kadar –attığı tek bir yumruk kesinkes Sioned'in işini bitirir. Bir kıza zinhar vurmam ahbap, sadece kahrolası dallamalar bunu yapar. Ayrıca her neyse, her şey bir yana, Paul acayip ikiyüzlü; nasıl olur da herhangi bir davranışı yüzünden Sioned'in üstüne varır ki? Onu bir seferinde kendi gözlerimle kanepemin üstünde Sarah'yı düzerken görmüştüm, kız Liverpool'dan burada oturmaya geldiğinde. Kıllı, sivilceli kıçı bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Korkunçtu.

Liam hafifçe omzuma vurdu.

—Açlıktan fena halde gözüm döndü, Colm. İstisnasız kıtlıktan çıkmış gibi yiyebilirim inan.

Bunu söyler söylemez azıcık dehşete kapılıp birkaç gündür hiçbir şey yemediğimi fark ettim. Midem gurulduyor, sanki dikkatimi çekmek istiyor. Zavallı hergeleyi kafamda canlandırdığımda, gözümün önüne içinin mide asitlerinin yeşil köpükleriyle kaplı pıhtılaşmış siyah birayla dolu olduğu, içinde kül ve izmaritlerin yüzdüğü, içinden bir bataklık gibi gazların çıktığını görüyorum.

—Ben de ayrıca, dedim. —Doğrusunu söylemek gerekirse ben de domuz gibi tıkınabilirim. Nereye gitmek istersin?

—Bilmem. Hint?

Bu kulağıma hoş geldi, dolayısıyla biramı mideme indirdim ve birahaneden çıktık, kaldırımda birbirlerine bağırıp çağıran Paul ve Sioned'in yanından geçtik. Richard denilen denyo orda dikilmiş onları seyrediyordu. Sioned harbiden iyice yükleniyor, harbiden acayip haykırıyor:

* Bir alkollü limonata markası. (ç.n.)

—*Senin* hiç kıskançlıktan kudurup postayla hayvan leşi gönderen psikopat bir eski erkek arkadaşın oldu mu? HAYIR! Ama şimdi birdenbire Tanrı'nın biricik götten fırlama uzmanı kesildin!

—Sahi, Annie'ye ne demeli o zaman? O tamamen aklı başında biri, öyle mi?

—Annie seni pataklayamaz! Annie *sana* saldıramaz! Ona karşı kendini savunabilirsin ama ben kahrolası Marc'tan kendimi koruyamam!

Aralarını kendileri bulsunlar diye onları yalnız bıraktık ve Hint lokantasına doğru yola düzüldük. Liam'ın lokantaya kadar yürüyebileceğinden emin değilim çünkü sigortası atmış halde, yalpalıyor, arabalara çarpıyor, ayakları kaldırım bordürlerine takılıyor. Sekiz saat boyunca içtiği *stout* artık etkisini göstermeye başladı ama gene de başardı ve ortaya *poppadom** ve *naan***, bana yumurtalı *vindaloo****, Liam'a *balti***** ve bol bol *lager* sipariş ettik. Mis gibi ama daha yemeğimi ancak yarılamıştım ki beni bir düşüncedir aldı; ooooooooooorrrrggghhh, işemem gerektiğini söyledim ve kenefe kaçıp lavaboya bozaladım. Boğazıma indirirken nasıl yandıysam içim dışına çıkarken de o kadar yandım ve şimdiden zavallı kıçımın yarınki haline acıyorum; Hades'i***** sıçmak gibi olacak.

Kusunca rahatladım. Biraz daha bira içmeye ve *vindaloo*'mun geri kalanını yemeğe can atıyorum, dolayısıyla tekrar masaya yöneldim. Lokantanın içinde zikzak yaparken diğer müşterileri fark ettim; bir nedenle hepsi garip bir şekilde sessizler ve çoğu bana yan yan bakıyor. Gözlerini üstümden ayırmadıklarını hissediyorum. Neden? Muhtemelen ben ancak kahrolası bir korkuluğa giydirilecek bir kıyafete bürünmüş, ayaklarını sürüyen sarhoş bir gerzeğim de ondan. Ama sikimde değil.

---

* Kızartılarak yapılan Hint gevreği. (ç.n.)

** Pide benzeri yassı Hint ekmeği. (ç.n.)

*** Baharatlı bir sulu Hint yemeği. (ç.n.)

**** Baharatlı Hint sahan yemeklerinin genel adı. (ç.n.)

***** Yunan mitolojisinde yeraltı dünyası, yani cehennem. (ç.n.)

Vay anasına, Liam gidip bir *balti* daha almış.

—İçine edeyim, Liam, bir porsiyon daha mı? Tanrım *hakkaten* açmışsın!

Başını kaldırıp büklüm büklüm sarkan saçları arasından bana baktı ve aniden fark ettim ki bu ikinci bir *balti* porsiyonu değil, olduğu gibi midesinden dışarıya çıkmış ilk porsiyon; alt dudağıyla sahanın kenarı arasında gri kusmuktan bir asma köprü var. Lokantadaki bütün gözler üstümüzde, ayrıca mekân acayip tıka basa dolu, yerime otururken ellerimle yüzümü saklayıp gülmeye başladım ve yanımızda elinde bir çöp torbasıyla garson belirdi, masanın üstündeki her şeyi, kusmuk, sahan, ne varsa hepsini torbaya doldurdu. Dosdoğru içine attı.

—İçkiyi birazcık fazla kaçırdık galiba?

Liam bir şeyler geveliyor, sanırım af dilemeye çalışıyor:

—Ah, özür dilerim, acayip üzgünüm, cidden cidden cidden cidden cidden ama İrlanda Milli Takımı yere serildi be dostum, bittiler kahretsin... ne dediğimi anlıyor musun? Bana şimdi hak veriyor musun?

Fena halde katıla katıla gülüyorum. Liam hıçkırdı ve sanırım gene bozalayacaktı ama ağzına gelen kusmuğu yuttu. Garson başını salladı:

—Sanırım kalkıp gitseniz iyi olacak. İnsanlar burada yemek yemeğe çalışıyor. Lütfen.

Yerinde bir talep. Ayrıca her neyse, o da kendini çok iyi hissetmiyordur; yani Hindistan veya Pakistan veya hangi cehennemden geldiyse, onlar tur bile atlayamadılar, atladılar mı? Zavallı kıçı kırık.

Şu zombi hergelelere bakın. Hele bir bakın şunlara; gözleri televizyona dalmış, ağızlarından salyaları akıyor... yegâne hayat belirtileri arada bir hiç de komik olmayan bir şey için kıkır kıkır gülme krizine tutulmaları. Kanepede, koltuklarda, yerde, yan gelmiş yatıyorlar o kadar. Bitkinler. Had safhada birer yaşayan ölüler.

Tekrar denedim:

—Hadi ama söyleyin, kim dışarı çıkma havasında? Şaraphanede ucuz votka gecesi var, kadehi elli peni. Sonra da Gareth'in partisine gideriz. Zil zurna sarhoş oluruz. Hadi ama şu kahrolası kıçlarınızı kaldırın artık.

Mairead horluyor. Paul ve Sioned bir ağızdan belli belirsiz homurdandı. Allen ruhsuz bir şekilde dondurmasını yalamaya devam ederken Liam televizyonda gördüğüne acı acı haykırarak gülüyor. Koltukta manda gibi yayılmış oturan Malcolm'sa nihayet ağzını açtı:

—Ih ıh. Sonra belki, dedi ve susup nargilesinin borusundan bir fırt daha çekti.

Hayret bir şey. Kafası dumanlı olduğu sürece bir odunla bile yüzde yüz daha iyi vakit geçirir, daha fazla macera yaşardım. İşte *bu yüzden* binde bir nefesleşiyorum; işte insanı böyle yapıyor, altısı da uyuşuk ve kendinden geçmiş halde ayağımın dibinde leş gibi serilmiş yatıyorlar. Tozu, kıristali, E'yi bir kenara atın; bu kuşağın başının belâsı nefestir. Otla insanda istisnasız ne can kalır, ne de güdü. Ot heves veya irade bırakmaz, aklından geçenleri hiçbir zaman gerçekleştiremeyeceğin hayallere dönüştürür. Diğer eczaysa ite kaka da olsa seni harekete geçirir; mesela bu bir fişek daha için hırsızlık yapmak veya biraz daha mal almak için bir millik bir mesafeyi yürümek bile olabilir; o zaman en azından illaki hareket edersin, hani faal ve canlısındır. Nefesse sadece... böööööööööğğğğğ. Çerçöptür. Hiçbir işe yaramaz. Ve kahrolası sistemin istediği de tamı tamına budur; küflü bekâr odanda bel vermiş kanepende oturup öğleden sonrasının çizgi filmlerini izleyip kıkırdamanı ister; kof ve tıntın ve aptal kalmanı... Hani burun tozuyla falan bile; kafan eroinle dumanlıyken saatlerce aralıksız burnunu karıştırmaktan başka bir şeyle uğraşmayabilirsin ama bunu pür dikkat kesilerek yaparsın, hem de gerçek anlamda, bilmiyorum, azimle falan sümük ararsın... Anladınız mı, insanları mahveden eczalar değildir, aslında; mahvolma kaçınılmazdır.

Ecza perişan etmezse, buna başka bir şey yol açacaktır – suç, şiddet, tecavüz... Ton-yr-Efail veya New Gurnos'u kırıp geçiren eroin değildi – gündelik hayatın eroinle doldurulmaya çalışılan boşluğu, sıradanlığı, dayanılmaz manasızlığıydı. Beylik bir gözlem belki de ama bu durum gözlemin kesinliğine halel getirmiyor.

Liam'ın gözleri kızarıp şişmiş ve etraflarında oluşan halkalar arasında kaybolmuş halde. Son zamanlarda bir kafa tütsüleme maratonu koşuyor, Newbury'den döndüğünden beri gün boyunca her gün ve haftalardır. Aslına bakarsanız nefes gene de bir işe yarıyor; çünkü en azından yarım saattir Newbury'ye onunla birlikte gitmediğimiz için fırça atacak gücü yok. Gerçi bunun birlikte ot seyahatinin önemini pekâlâ kendi kendini kandırarak büyütmesine de yol açıyor; Roger'ın can dostu Gareth, şu Swansea kodesinde geçirdiği döneme dair habire kafa ütüleyen (siktiriboktan kaçak alabalık avcılığı yüzünden hüküm yiyip kendini Kray kardeşlerin* üçüzü sanan) delikanlı gibi Liam da, eylemlerinin değeri ve önemine dair hayli abartılı bir kanıya sahip. Yani Newbury'de iki gün kaldı, kafası dumanlıydı, gösteride** saf tutup pankart taşıdı, Tragic Roundabout'un şarkı sözleriyle tezahürat yapıp biraz da dans etti. *Hiç* altı ay boyunca kahrolası bir ağacın tepesinde direnen bir kalabalığın arasında yaşadı mı, icra memurlarıyla çatıştı mı? Bırak bir buldozeri sabote etmeyi kendini en yüksek dallardan birine bile bağladı mı? Oysa şimdi ağırbaşlı ve çok eziyet çekmiş birinin tavrını takınmış ve diyor ki: —Ne demek, elbette ki Newbury'deydim, o kahrolası dalyarakların durdurulması lazım aynen öyle, o lanet arazi hepimize ait dostum sahiden... Kıçımın kenarı. Bu konuda onu biraz sıkıştırdığında hemen cevabı yapıştırır: —Ah tabi ki, ayrıca *seni* pek de oralarda görmedim! Ki bu doğru hani ama... şey, herhalde ne demek

* Ronald "Ronnie" Kray ve Reginald "Reggie" Kray adlı ikiz kardeşler. 50'ler ve 60'larda çeteleriyle Londra'nın East End bölgesine kan kusturan gangsterler. (ç.n.)

** 1996'da bir çevre yolu inşaatını protesto için yapılan gösteri. (ç.n.)

istediğimi anlıyorsunuz, yüzme bilmiyorsan kahrolası havuza girmeyeceksin.

Ayağa kalktım.

—O yer nerde? dedi Mairead güçlükle.

—Ya demek ki bal gibi konuşa*biliyorsun*? Öldünüz sanmıştım. Gidip buzdolabından biraz bira alacağım.

Ve o zaman elbette dediler ki:

—Bir tane de bize getir.

—Bize azıcık viski koyabilir misin?

—Buzdolabında biraz elma şarabı var. Yoksa ben de bira içerim.

—Hadi oradan, hadi oradan, dedim. —Herhangi biriniz arpa suyu istiyorsa bal gibi gidip kendiniz alabilirsiniz, ben kendime bir kutu *lager* alacağım. Kahrolası dumancılar. Bir içki için doğrulup on fut uzaklıktaki mutfağa kadar bile yürüyemiyorlar. İçine edeyim.

Salona geri döndüğümde Mags de oradaydı, Allen'ın yayılıp oturduğu koltuğu sallayıp şöyle diyordu:

—Hey, aslanlarım! Gayet fırtınalı bir gece, değil mi kaptan!

Allen sadece inleyip mırıldandı: —Ya toz ol... yapma lütfen... bırak şunu...

Mags iki eli böğründe dikilip kaldı. —İçine edeyim. Şu deli fişek gençliğin haline bakın hele, dedi. —Bugüne kadar... ölü bir şeyde bile daha fazla canlılık gördüm. Kafalarımız dumanlı, öyle mi?

—Yo, dedim. —Acayip yavanlar o kadar.

Mairead suratını buruşturdu.

—Bize verecek fazladan bir diş otu olan var mı? dedi Mags. Canım banyoda bir sarma tüttürmeyi çekti de.

Paul hiçbir şey söylemeden bir parça haşiş dişleyip Margaret'a verdi, o da anında yaylandı. Üst kattan kulağıma şırıl şırıl akan su sesi geldi. Son bir gayret daha gösterdim:

—Bu kadar o halde, ha? Bütün bir gece oturup televizyondaki zırvalıkları seyredeceğiz, öyle mi? Tanrı aşkına, boktan

hayatlarınızı boşa harcıyorsunuz. Dışarı çıkıp eğlenmek ve küfelik olmak istemiyor musunuz? Bu o kadar korkunç tatsız ki. O kadar korkunç bir kabak tadı veriyor ki.

Sioned iç geçirdi ve cıkcık etti, Malcolm'sa mızmız bir halde öfke dolu bir sesle dedi ki:

—Kahretsin biraz sakin ol Colm, Tanrı aşkına biraz gevşe. Geçen Pazar'dan beri gözüme hiç uyku girmedi ve sadece keyif çatmak, kafamı dumanlamak ve televizyon seyretmek istiyorum. Kahretsin. Gözün o kadar çok karardıysa dışarı tek başına çık ve hepimizi biraz rahat bırak.

—Seni küstah güneyli beyinsiz, dedim ve ona tam ağız dolusu küfür edecektim ki kayıtsız kaldım. Zahmetine değmez falan diye düşündüm. Hiç mi hiç dinlemezdi zaten. Ayrıca diğerlerinin de tepesi atar ve beni bağıra çağıra sustururlar ve harbiden gerilirler, sonuçta başıma büsbütün dünyanın belasını sarardım. Dolayısıyla bunun yerine yaptığım, daha sonra yatağa girmeden önce mideye indirmeyi planladığım temazepam jelatin kapsülünü yutmak oldu; yani bu ahmakların hepsi hemen hemen uyuyor zaten, tam dibine kadar götüreyim bari. Apati bulaşıcı çünkü.

Biraz daha bira aldım ve üçüncü kutumun yarısına doğru rehavet çöktü. Hoş, bayağı hoş... ama televizyonda korkunç boktan bir program var, sanırım adı *The Eighties*, acayip berbat seksenli yılların bir tür retrospektifi ve iğrenç biri tarafından, karşı koyulmaz ayrıcalıklara sahipmiş edasıyla renksiz bir tutum sergileyen ufak tefek geveze bir yavşak tarafından sunuluyor. Son zamanlarda bu tür programlardan geçilmiyor; istisnasız suçluluk duygusunu bastırmaya yönelik nahoş girişimlerden ibaret bunlar, hep de feci kabarık saçlı veya atkuyruklu, yapmacık bir sesle konuşan bir hıyar tarafından takdim ediliyor. Bu programlarda okunan gazel şu: Dert etme, saçlarını tam bir dalyarak gibi şekle sokman gerçekten sorun değildi, operaya veya lokantaya giderken evsiz barksızları çiğnemen gerçekten sorun değildi, her ne pahasına olursa olsun ihtiya-

cından fazlasını kazanman gerçekten sorun değildi; dert etme, gerçekten sorun değildi, herkes böyle davranıyordu. Daha fazlasını ve fazlasını ve fazlasını istemek sorun değildi. Daha fazla araba. Daha fazla takım elbise. Daha fazla pantolon askısı. Daha fazla para. Daha fazla tatil. Daha fazla sikindirik Phil beş para etmez Collins ve Whitney uyuz Houston diski. Aç gözlü gaspçı ezici bir aşağılık olmak gerçekten sorun değildi.

Tanrım, bu rezil insanlar... canları sadece mümkün olan her türlü alçakça yolla hak etmedikleri miktarlarda para kazanmayı çekmekle kalmıyor, bunu yaparken de hiç vicdan azabı duymamak istiyorlar. Amcık kafalılar. İçine edeyim... başka ne beklersin ki? Ha? Ne halt edebilirsin ki?

—Bakın! Spandau kıçı kırık Ballet çıktı!

—Şunun kiltine bakın!

—Makyajına! Nonoş!

—Atkuyruğuna! Amma da otuzbirci... Ah pardon, Liam.

Bu program en azından herkesi tekrar iki çift laf etmeye, iletişim kurmaya itti; şey, bir nevi sohbete. Aslında yaptıkları Adam Ant ve Howard Jones ve Spandau kıçı kırık Ballet ve unutulup giden diğer sanatçıların eski videolarına bakıp gülmekten katılmalarından ibaret. Bense hiç iplemiyorum; tatlı tatlı belli belirsiz bir kimyasal ferahlığa doğru sürükleniyor ve kafamdan bir deneme yazısı geçiriyorum:

SEKSENLERDE YAPTIKLARIM, yazan Colm Downey:

Seksenlerde okulu terk ettim. Liverpool'dan ayrıldım, geri döndüm, çok kısa bir süre sonra gene ayrıldım...

Cambridge'de, York'da, Doncaster'de, Londra'da, Nottingham'da, Birmingham'da, her bir yerde oturdum... Fransa'da da ayrıca...

Seksenlerde âşık oldum. Sanırım.

Hâkim kararıyla bir uyuşturucu ve alkol bağımlılığı kliniğine yattım. Dört gün sonra kendi kendime verdiğim bir kararla klinikten çıktım. Bu 1980'lerdeydi.

Seksenlerde neredeyse ölüyordum. Birçok defa. Birahane masalarının altında kendi kusmuk birikintim içinde çırpınarak.

1980'lerde kalbim kırıldı.

İlk anal seksi 1980'lerde yaptım. Bir kızla falan hani.

Ağır uyuşturuculara başladım. Damardan.

Çok defa yerlerde süründüm veya başkaları tarafından yerlerden sürüklenerek kaldırıldım.

Yüzümün aksini
fayans kaplı zeminlerde
kırık aynalarda
paslanmaz çelik yüzeylerde
gördüm, 1980'lerde.

Aylarımı, o ayların istisnasız her gününü pisipisine harcadım. Hayatımın upuzun bölümleri ebediyen ziyan oldu, ebediyen ziyan oldu ve bunlara dair HİÇBİR ŞEY hatırlamıyorum. Kesinlikle hiçbir şey.

Bu umut kırıcı, yarım yamalak kaleme alınmış bir parça, anlatım gücünden yoksun, tasvir bakımından da ruhsuz ve merak uyandırmaktan uzak. Başkahraman çekici değil, doğrusu itici; yazar bir izlenim bırakacaksa okur onunla empati kurabilmeli veya en azından ona yakınlık duymalı. On üzerinden iki. Daha iyisini yapabilirim, yapmalıyım da.

Human League "Don't You Want Me Baby" söylemeye başladığında dalıp gittim ve kendimden geçtim, nerdeyse şarkının tamamını da kaçırdım. Eh, bu kadarına da şükretmeli sanırım.

Ne çok beden sıvımız var, bir sürü yapışkan ve vıcık vıcık şey; bunlardan ibaretiz, peltemsiyiz, sızdıran varlıklarız –kan, tuzlu su, idrar, meni, gözyaşı, smegma*, kusmuk, sümük... Ba-

* Sünnet derisi altındaki yağ bezlerinin salgıladığı koyu kıvamdaki salgı. (ç.n.)

zen bu tür şeylerin denizinde yüzüyormuşum gibi geliyor bana ve sanki beni Aberystwyth sahiline yıllar önce bu denizin bir dalgası sürükledi. Kaç yıl önceydi? Üç mü? Dört mü? Hatırlamıyorum... sadece tonlarca ve tonlarca kusmuk var. Kan da ayrıca, tam tonlarca kan var; yıllardır ne zaman sıçsam kıçım kanıyor. Nedenini falan bilmiyorum ama Geraint, şu Florida'ya giden delikanlı, bir keresinde bana iç basurlardan söz etti, hani iç büzgenlerindeki basur memelerinden, hakkaten bedeninin *içindekilerden* falan; yani bunlar kenefte kendini zorladığında ve ıkındığında *çatlar* dedi. Zararsız olduklarını söyledi ama ben o kadar emin değilim. Orada bir ağrı yok ama demek istiyorum ki, içinde olup bitenleri kim bilebilir ki, derinin altındakileri, göremediğin yerdekileri? Benim için dehşetli bir muamma bu be dostum... mercan gibi usulca serpilen tümörler. Bildiğim tek şey içki âlemi sonrası geride topu topu iki şey kaldığı: Birincisi üstünden atamadığın bir yitiklik duygusu; ikincisiyse tuvalet kâğıdı üzerindeki kan lekeleri. Şüphesiz bir de cebi deliklik. Bunların genel olup olmadığını merak ediyorum, yani böyle şeyler başkalarının da başına geliyor mu ve onların canını sıkıyor mu anlamak istiyorum; mesela şu Yavşak'ın, yüzü dövmelerle göğsüyse birbirini çaprazlama kesen dikiş izleriyle kaplı herifin. Veya Griff gibi birinin veya Ikey'nin, şu psikopatın, yani şu caninin... veya, Tanrım, hatta şurada lavabonun başındaki gürültülü bir şekilde içi dışına çıkan Roger gibi birinin bile:

—Haaaaak tuuuu seni amcık seni... öööö .... haaayyyydiiiiiiiii... kahretsin...

...kimin lavabosu? Nerdeyim? Kimin boktan odası ki bu?

Roger inledi ve ağzını giysisinin koluna silip yere yanıma oturdu ve sırtını duvara yasladı. Günlerdir kendinde değil. Keçileri kaçırmış ve süngüsü düşük bir halde çünkü can dostu Bill öldü. Cesedini de o buldu, dağın tepesindeki şu yaşadığı barakasında. Şey... bir şekilde yaşadığı; buna yaşamak denemez aslında, varoluş işte o kadar. Enfeksiyon falan yüzünden

ölmüş ki duyduğumda o *kadar* da şaşırdığımı söyleyemem; yani Bill'i son gördüğümde, aşağı yukarı iki ay önceydi, beyazla kendinden geçtiğinde alt dudağının yarısını sıçanlar kemirmişti. Görünüşü acayip tüyler ürperticiydi; sakalının altından kafatası ortaya çıkmış gibiydi. Ne var ki bu Bill'di işte, anladınız mı, demek istiyorum ki, ta oralara onu ziyarete gittiğinizde yani tepelere, alabildiğine yükseklere, dağların ve gökyüzünün uçsuz bucaksız gözüktüğü, arazinin çoraklaştığı, rüzgârın ıslık çaldığı, dondurucu soğukların olduğu yerlere vardığınızda, Bay Kurtz'la* karşılaşmayı beklersiniz –oysa görüp göreceğiniz kulübesindeki tek kollu kafayı üşütmüş yaşlı bir keştir. Ayrıca kolunu da Falkland Adaları'ndaki savaştan *sonra* bir el bombasını küfelikken kurcalaması sonucu kaybetmiş. Atıp yakalama oyunu oynarken vesaire. Dolayısıyla illaki bir kahramanlık falan yok işin içinde. Şahsen Bill'e hiçbir zaman akıl erdiremedim, kişilik özellikleri arasında sadistlik de bulunan bir sıhhiyeci; Falkland Adaları'nda yaklaşık sekiz yüz pengueni makineli tüfekle taramaktan askeri mahkemeye düşmüş. Bunun kısmen eğitiminden kaynaklandığının farkındayım, yani gemiyle oraya giderken Arjantin teslim falan olmuş bu yüzden bütün o eğitimi, hani öldürmeye ve sakatlamaya ve can yakmaya dair onca şartlandırma boşa gitmek üzereymiş ve sanırım *bir* yere yöneltilmesi gerekmiş... iyi de penguenlere mi? O küçük akıllı paytak paytak yürüyen şirin şeylere mi? Sekiz yüzüne birden mi? Bunda son derece feci ters bir şey var bana kalırsa. Kolunu kaybetmesi karma** gereği. Bana öyle geliyor ki bu tam bir cezasını bulma durumu. Ama Roger'ın, buna rağmen Ulster'dayken Roger'ın, orada kolu veya bacağı değil belki ama içinden bir şeyler kopmuş. Bu bal gibi kesinlikle böyle. Bunu gözlerinden okuyabilirsin dostum.

---

* Joseph Conrad'ın "Karanlığın Yüreği" adlı eserindeki yarı tanrı gözüyle bakılan roman kahramanı. (ç.n.)

** Hinduizm, Budizm gibi Doğu inançlarının kilit kavramlarından biri: Sanskritçede *karman* diye yazılan terim, geçmiş eylemlerin veya düşüncelerin etkisi sonucu meydana gelen anlamını taşır. (ç.n.)

Tekrar inledi ve elleriyle yüzünü sildi. Şu ne idiği hiç mi hiç belirsiz dövmelerine bir yenisinin eklendiğini fark ettim, üstelik hâlâ iltihaplı ve ağrılı görünüyor; güya şu Galler'in simgesi ejderhaya niyetlenilmiş ama daha çok tam bir çaydanlığı andırıyor.

—Böööööğğ.

Ateşler ve ter içindeki başını okşadım. —İyi misin artık?

—Uf. Biraz daha dinine yandığım *ale* falan içtikten sonra olabilirim belki.

Beavis gibi kıs kıs güldü. Ya da Butt-Head gibi. Evdeki son kutu birayı ona verdim, hem de açılmamış; cömertliğim falan tutmuş değil, kutuyu onunla paylaşmak ve onun dudağının değdiği bir şeyden içmek istemediğimden. Bahse girerim ki ağzına safra bulaşacak, kenarından da kusmuklu salya damlayacak, Tanrım. Demek istediğimi anladınız mı? Bal gibi beden sıvılarına *boğuluyoruz*. İstisnasız hepimiz.

Roger kutuyu açtı ve bir yudumda yarısını dikledi. Tozla arpa suyunu karıştıran az rastlanır insanlardan biridir; tanıdığım çoğu eroinman elini asla akaryakıta sürmez, mideleri kaldırmaz. Ama Roger'da, buna rağmen, sanırım istek ve ihtiyaç işin biyokimyasından çok daha güçlü.

—Hey, Roger.

—Ne.

Sırtüstü uzanmış, boş boş küf kaplı tavana bakıyor. Kıytırık gri anorağı çamurdan neredeyse kararmış; aslında hemen hemen tavanın boyasıyla aynı renk olmuş.

—Hangi cehennemdeyiz? Biliyor musun?

—Ne yani *sen* bilmiyor musun? Vay anasına oğlum, kendinden bu kadar mı geçtin ki?

Odayı göz ucuyla süzdüm. Ve o zaman fark ettim: Malcolm'un Llys Wen'deki odasındayız. Yerde rutubetten hafifçe bombelenmiş üst üste yığılı kitaplar, yatakta kahverengi nevresim var, şahnişin içindeki sandalyenin arkasında mavi kabarık bir mont asılı. Ama ne halt etmeye buradayım ki? Ay-

rıca Malcolm nerde? Tanrım, son günlerde dünyanın tadını çıkarmış olmalıyım, hiçbir şey hatırlamıyorum... Kurusun diye radyatörün üstüne bırakılan bir Paisley* şort külot dikkatimi çekti ve derken karnıma bıçak gibi ağrı saplandı; birinin kuruyan iç çamaşırını görmekle sanki onun mahremiyetine girmişim gibi geldi. Neden bilmiyorum, öyle işte.

Ha siktir. Ayılıyorum. Kendimi bok gibi hissediyorum. Kahretsin.

Roger'a sordum: —Malcolm nereye gitti?

—Hatırlamıyor musun? Tanrım, boktan bir hafızan var be dostum... kafan bayağı bir kalbura dönmüş.

—Ya öyle mi? Peki, Malcolm nereye gitti?

—Birkaç günlüğüne falan Londra'ya döndü. Iestyn'ın Cumartesi günkü partisini hatırlamıyor musun? Malcolm oraya çantalarıyla falan gelmişti.

Gıdım gıdım gözümün önüne gelmeye başladı şimdi... Omzunda sırt çantasıyla Malcolm... aldığım onca spid... kanaması olan biri, epeyce kötü bir şekilde hem de, bunu hatırlıyorum... E... Mairead ölüyor diye feryat eden biri... bir şişe tekila, biraz daha spid, azıcık cennet tozu... Mairead gülerek geziniyor, sağlığı gayet yerinde, hiçbir şeyi yok... biraz daha E... dizimi incitmem... bir şişe rom... ev bitkisinin başına gelen tuhaf şey. Tanrım, bunlar Cumartesi mi oldu? Ne kadar önceydi? Çok yıl önceymiş gibi geliyor. Ayrıca Mairead şu anda nerede? Ve diğerleri? Ve neden kahrolası eski dairemdeyim ki?

Ve o anda ayılmaya başladım, önünde illaki de sonunda olacağını bildiğim şekilde, üstüme düşüp yırtılan ve göğüs boşluğumu iri taneli ıslak greyle dolduran, kocaman bir ıslak kum torbası gibi: Çöküntü. Çıkma çöküntüsü. Bundan tamamen usandım hem de acayip, doğrusunu söylemek gerekirse, hayatın bu bulanıklığından usandım, şu berbat dünyayı bir nevi sıvı, pus içinden görmekten usandım... bal gibi yetti artık. Pantolonuma göz gezdiriyorum, nasıl lekelendiğini Tanrı bilir

* Şal desenli. (ç.n.)

ama üstünde o kadar çok renk var ki. Ayrıca bu pis kotun paçası şişen incinmiş dizimi sıkıyor, botlarım çamurla kaplı, ellerimeyse sanki kan bulaşmış ve orada kurumuş. Kahretsin. Her şeyin canı cehenneme.

Roger'a şöyle bir göz attım ve neyi kastettiğimden emin olmamakla birlikte ona gene de bir şeyler söyledim. Dedim ki:

—Bütün bunları siktir et, Roger. Sınırı geçip Malcolm'un izini sürelim. Adresini biliyorum. Fransa'da tanıdıkları var, bir seferinde böyle dediğini hatırlıyorum, bal gibi üçümüz birlikte oraya gidebiliriz be dostum, hadi, yeniden başlarız, her şeye. Bütün bu zırvalıkları geride bırakırız. Ne dersin?

Fransa'da, Bretanya'da geçirdiğim günler bir an için gözümün önüne geldi. Orada tanıştığım bir kızdan o kadar hoşlanmıştım ki bünyem korkunç bir şekilde hepten altüst olmuştu... oradayken daha gençtim, daha saftım, daha umutluydum. Önümde dolu dolu yaşabileceğim bir hayat vardı ve istediğim haltı yiyebilirdim.

Roger bana boş boş baktı, bense kendi kendime işler hakkaten bu kadar, kaçıp gitmeyi gerektirecek kadar vahim mi diye sordum. Yani, Tanrım, beni buraya getiren zaten bu değil miydi? Liverpool'dan ve Maguire'lardan ve öfkelerinden kaçmamış mıydım? Hayatım boyunca hep kaçtım; borçlardan, sopa yemekten, hamileliklerden, ölümlerden, kaldıramayacağım kadar ağır mahcubiyetlerden... Ve Bretanya'ya geri dönsem bile sanki hayat orada daha mı farklı olacak? Muhtemelen olmayacak, hayır, belki hava dışında; varlığımı kendi yarattığım sisler içinde sürdüreceğim, tek farkla yağmur yerine güneşin altında.

Hay Tanrım, aklını sapına kadar başına topla Colm, bu bal gibi senin *hayatın*. Yirmi yedi yaşındasın. Sinirlerine hâkim ol. Kendini hiç mi hiç dağıtma şu anda kendini kaybetmenin eşiğindesin kendini topla güçlü ol. Kök sal. Hayatına doğru dürüst bir düzen ver.

—Anlaşıldı, dedi Roger ve yalpalayarak lavaboya yöneldi. —Ama yapmam gereken bir şey var öncelikle yani, tekrar kusmayı da kastetmiyorum.

Ve derken başını tekrar lavaboya sokup bozaladı. Aklıma uyumak ve eve doğru yollanmak geldi. Mairead orda mı bir bakayım. Çıkma sürecini birlikte içki içerek geçirmek için de giderken bir şişe içki alayım. Bu hoş olur, evet, ama kesinkes kıpırdayabileceğim ana kadar beklemeliyim öncelikle, elbette. Öncelik bunda; tam hareket edebilinceye kadar hiçbir şey yapamam.

***

Birdenbire uyandım çünkü mutfakta büyük bir gürültü koptu, cidden korkunç bir gürültüydü: GÜM! diye bir ses çıktı, ardından da duvarlara ve yere çarpılarak kırılıp dökülen tabak ve bardak sesleri: PATIRTI! ŞANGIRTI! ÇATIRTI! Ha siktir. Mairead gene çıldırmış olmalı. Bu sefer ne yüzünden ki acaba?

ŞANGIRTI! ÇATIRTI!

Gözkapaklarımı yırtılırcasına açıp saate göz attım: 4.32. Kırmızı rakamlar sanki kafamın içinde zonkluyor. Öğleden sonrası mı? Sabah mı? Perdelerin arasından içeriye ışık sızıyor ama bunun hiçbir anlamı yok.

Kulağıma alt kattaki koridordan ayak sesleri geldi ve yatakta dermansızca dikildim, gözlerimi ovuşturup hayaksihayaksihayaksi diye düşündüm. Tekrar yukarı baktığımda başımdan aşağıya boca edilen cin yüzümü yaktı ve canımı acıttı. Derken Mairead'in üstüme çıktığını fark ettim ve şiddetle tekrar tekrar tekrar yüzümü yumrukladı. Amma da korkunç bir uyandırma servisi değil mi, ha? Ne var ki şaşkalozun döktüğü cinin yapıp yapacağı beni sarsıp gözlerimi tamamen açmak oldu. Dolayısıyla ayaklandım ve kollarından tuttuğum gibi onu apar topar yataktan aşağıya ittim, birlikte küt diye yere düştük. Ah, kahrolası dizim! Aniden fark ettim ki çıplağım, tam dal taşak falan; bu yüzden bir elimle ön takımımı korurken diğeriyle

çığlıklar içindeki Mairead'i yüzünden yakaladım. Şiddetle sıktım, ağzını burnunu yamulttum. Bu ne de olsa tam bir meşru müdafaa.

—Derdin ne be? HA! *Şimdi* ne diye çıldırdın ki, seni lanet kuş beyinli seni!

Ve kahrolası şıllık başını öyle bir aniden çevirdi ki başparmağım ağzına doğru kaydı, içine girince de ucunu sertçe ısırdı ve bir kütürtü duydum ve lanet dişlerinin derimi yarıp geçtiğini hissettim. Haykırdım ve elimi hızla geri çektim; kahretsin başparmağımın ucu bir şapka gibi sarkıyor ve fışkıran kan şimdiden dirseğime kadar yayıldı. Aman Tanrım, seni lanet psikozlu kaltak. Sürünerek yatağın üstüne tırmandım ve kendimi korumak için yorgana sarındım, acayip acı çekiyorum. Mairead'se tepemde kule gibi yükseliyor ve aklını hepten kaçırmış gibi görünüyor, çenesinden kan damlıyor, ağzını büzmüş homurdanıyor, istisnasız gözlerinde şimşekler çakıyor. Yaptığına da bayılıyor, çok eminim; böyle şeylerden zevk aldığından hiç şüphem yok. Yoksa bu kadar çok sıkça yapmazdı, öyle değil mi? Bazen tam bir cadaloz gibi davranabiliyor, aynen öyle.

—Kimdi, Colm? dedi ve suratıma indirdi. Tokadı yiyince başım arkaya savruldu. Elim acı içinde ve başım dönüyor ama ne kadar çok nefes kesici göründüğünü düşünmeden de edemiyorum.

—Kimdi? dedi gergin bir ses tonuyla, korkunçtu. —Ben Aberdyfi'deyken kimi becerdin? Ha?

Bir tokat daha. Ha siktir. —Sen neden söz ediyorsun ki? Lanet olsun hiçbir *fikrim* yok –

Tokat. Bir tokat daha, bu sefer eliyle değil de küçük kırmızı bir not defteriyle, arada sırada içine bir şeyler yazdığım minicik bir not defteriyle, sadece boş şeyler, anlarsınız ya, şiir falan değil, sadece, hani düşünceler vesaire. Tokat. Şimdi hatırladım. Ha siktir.

—"Muhteşem sırrım" diye tekrarladı okuduğunu, dudak bükerek. —"Birlikte geçirdiğimiz o iki gün"? "Anüsünün tadı"? O *kancık*, Colm, o götten fırlama, o amcık, kancık, *serseri*...

Her küfürle birlikte suratıma indiriyor, bu da beni cidden kudurtuyor. Dolayısıyla acımasına falan aldırmadan yumruğumu sıktım ve muhtemelen ben de ona tam bir tane çakmak üzereydim ki daha ayağa kalkamadan sandalyeden bir tahta parçasını kaptı. Bir keresinde öfkeden tekmeleyip göçerttiğimde ve şu an iki eliyle birden kavrayıp havaya kaldırdığı şu kısa kalın tahta parçasıyla tamir etmeye çalıştığım sandalyeden. Derken bir kedi gibi acı acı bağırıp tahta parçasını bütün gücüyle kafatasımın üstüne indirdi ve sanki dişlerim dışarı fırladı ve ardından gözlerim karardı ve artık iş işten geçti, işte o zaman ben boku yedim, kırmızı kartı gördüm, kendimden geçtim, bayıldım.

Bazen hani insanda o dürtü yoktur. Kimi zaman insanın hiç hevesi kalmaz. Dün gece mesela; camlara yağmur vuruyordu, dışarısı dondurucu soğuktu, battaniyeye sarınmış kanepede oturuyordum. Yanımda koca bir çaydanlık dolusu çayla bir paket *Jaffa Cakes*[*] vardı ve biraz Cormac McCarthy okuyordum. Şu Cormac McCarthy'nin acayip hayret uyandırıcı lafları var. Aslında şu yeni kitabını okumak istiyordum, adını hatırlamıyorum, zaten piyasada henüz sadece ciltlisi var ve daha önceki eserleriyse daha ucuz, daha küçük, pantolonun içine daha kolayca indirebileceğin karton kapaklı baskılardan. İşte öylece orada oturmuş *Suttree*'ye[**] göz gezdiriyordum, yağmurdan uzakta sıcak bir yerdeydim. Onca yıldır en iyi gecelerimden biriydi. Ne bir şey için can atıyor, ne açlık ne de bir başka şeye ihtiyaç duyuyordum; güvendeydim, sıcak ve rahat bir ortamdaydım. Gerçi bu da bir bakıma azıcık sinir bozucu bir durumdu çünkü içimde tekrar istek uyandığında bunu dindirecek

* Bir bisküvi markası. (ç.n.)
** Cormac McCarthy'nin yarı otobiyografik romanı. (ç.n.)

parayı bulmak için dört dönecek ve sağa sola koşuşturacaktım. Oysa dün gece yatak odasındaki çekmecede otuz sterlinim vardı. Bu işler böyle. Birazcık bunaltıcı aslında. Ama gene de acayip muhteşem bir geceydi. İnsanlar bunu duymak istemese de, acayip muhteşem bir geceydi. Yalan değil dostum.

Hastane.

Ne kafam karışık ne de hayretler içindeyim, uyanır uyanmaz kesinlikle nerede olduğumun farkındayım: Hastane.

Vay be. Zavallı boktan kafacığım. Tanrım.

Eglwys Fach'ta şenlik ateşi başında bir parti vardı, o kadarını hatırlıyorum, dağın tepesinde bir yerde. Ağaçlara asılı kandiller yolumuzu aydınlatıyor, alevler gece karanlığında ışıl ışıl parlıyordu. Liam'ın onun peşinden gitmemizi söyleyip dosdoğru nehre yürüdüğünü hatırlıyorum ("diğer patikayı deneyin, bu aslında biraz su içinde"). Aldığım E ve göz açtıran sayesinde uçuyordum, sanki yukarılarda roketlerin arasındaydım, kendimi acayip harika hissediyordum. Bahçedeyken bıkmadan usanmadan Mairead'in bacaklarını okşayan kahrolası eblehle dalaşmamak için kendimi tuttuğumu hatırlıyorum... kendimi azıcık garip, paniğe kapılmış hissettiğimi de hatırlıyorum ayrıca, doğru dürüst nefes alamadığımı falan, aşırı terlediğimi, ellerimin sürekli titrediğini... o anda ne yapmıştım... ha evet, kendimi sakinleştirmek için burnuma biraz cennet tozu çekmiştim... biraz daha akaryakıt bulabilmek için Roger'la birlikte eve girmiştik, alt kattaki tekno müzik yüzünden zeminin zangır zangır sarsıldığı üst kattaki yatak odasına çıkmıştık... tekrar bir E almıştım, *Pink Cally** sanırım... burnuma tekrar azıcık cennet tozu çekmiştim... E'mi paylaşmadığım için Roger bana kızmıştı... bir süre yerde yan gelip yatmak ne kadar hoş olur diye düşünmüştüm... ve sonra... ve sonra... sonra ne halt ettim ki?

* Bir ekstazi markası. (ç.n.)

Derken Malcolm koğuş kapısından içeri başını uzatıp dedi ki:

—Vay vay, bakın hele şu halin felaketliğine.

Gülmeye çalıştım ama boğazım acıdı, yanıyor gibi; mide yıkama borusundan olmalı. Malcolm, deli gibi burnunu çekerek içeri girdiğinde nihayet üstümdeki saçma yeşil geceliğin farkına vardım. Onu sırıtan Paul ve somurtan Mairead takip etti. Görünüşe bakılırsa Mairead az çok bulut gibi –burnunun ucunu göremiyor sanki. Ayakta duramıyor, yalpalıyor. Onların ziyaretinden memnun olup olmadığımdan tam emin değilim. Hakkaten bilmiyorum.

—Spar'da hiç çiçek yoktu, dedi Paul. —Bu yüzden sana çiçek yerine pırasa getirdim.

Çamurlu pırasayı komodinin üstüne, portakal suyu dolu sürahimin yanına bıraktı. Kahrolası zırdeli. Güldüm.

—Asıl ayran budalası kimmiş ha? deyip, saçlarımı karıştırdı. —Nasıl oldu da bu hale girdin bakalım, ha?

Omuz silktim. —Kahretsin *ben* hiç farkında değilim, farkındaymışım gibi bir halim mi var? Siz bana anlatırsınız diye bekliyordum.

—Hiçbir şey hatırlamıyor musun?

Başımı salladım. —Hemen hemen hiç. Roger'la birlikte birkaç defa burnuma cennet tozu çektiğim falan, sonra da kendimi garip hissettiğimden tekrar bir E aldığım aklımda kalmış ama –

Mairead lafa karıştı: —Bak şu işe, bal gibi kendi aptalca hatan o halde. Ne umuyordun ki, Colm? Hem arpa suyu, hem spid, hem E, hem de eroin ha? Yıkılmana hiç mi hiç şaşırmadım. Seni düşüncesiz ahmak. Sen asla ve asla doymazsın, değil mi? Sana hiçbir şeyden gına gelmez. Kendini toparla, Colm, Tanrı aşkına.

—Yazıklar olsun, bu çok hoş, cidden, dedim birazcık tepem atmaya başlayarak. —Hiç doğru dürüst "Nasılsın Colm?",

"Seni hâlâ capcanlı görmek ne iyi Colm." bile demek yok ha? İçine edeyim.

Söylendi. —Dinine yandığım bu vartayı atlatmasaydın daha bir memnun olurdum. Hepimiz olurduk.

—Ya seni kahrolası –

—Hey, hele bir BANA BAKSANIZA! Gücünü boşuna harcama, Colm. Sen hasta bir çocuksun. Ve sen Mairead onu kudurtmaktan vazgeç, dedi Malcolm.

—Hiç de bile, dedim ama kendimi yatıştırmaya da gayret ettim. Hem kahretsin boğazım beni mahvediyor.

—Şey, başına şu geldi –

—Yaklaşık üç saat kadar kimse seni görmemişti –

—Biri şöyle bağırmıştı: Colm nerde? Ve –

—Çenenizi kapatıp şunu doğru dürüst benim anlatmama izin verir misiniz?

Paul suratını ekşitti ve bir çocuk gibi somurtmaya başladı. Malcolm'sa devam etti:

—Seni saatlerce bulamadık. Roger seni bir yerlerde bıraktığını söyledi ama nerde olduğunu hatırlayamadı, hem artık o vakitlerde dediklerinden nerdeyse hiçbir şey anlaşılmıyordu, kafası acayip dumanlıydı. Ayakta duramıyordu. Ve derken oradaki şu yeniyetmeler –şu kuzuları hatırladın mı?

Kafa salladım ama hatırlamadım. Partilerde her zaman tonla genç çocuk bulunur zaten.

—Koştura koştura avluya gelip dediler ki: Üst katta ölü bir herif var! Ölü bir herif!

—Ve o zaman bunun tamı tamına hangi cenabet olduğunu anladık, dedi Mairead.

—Dolayısıyla hemen üst kata koştuk, seni ayıltamadık, buz gibiydin, mosmor kesilmiştin, altımıza kaçırdık, zıbardığını sandık, ambulans çağırdık ve hepsi bu kadar. Seni buraya getirdiler.

Deniyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. Zihnim bomboş. Kendimi sadece aptal ve işe yaramaz ve zavallı hissediyorum.

—Şimdi nasılsın?

—Sence nasıl olabilirim? Kesinlikle tam bir bok gibi.

—Şey, canını sıkma çünkü bende bunun harbiden bir devası var, oğlum, eski usul bir mama! Endişelenip dert etme çünkü bu vaka Dr. Malcolm Baker'ın sorumluluğunda.

Yatağın üstüne içinde göz açtıran olduğunu sandığım bir paket attı. Daha açılmamış bir paket falan; üstünde streç filmi bile duruyor. —Bunu hak ettin. Sen bir yıldızsın ahbap.

—Seni sersem... kahrolası...

Mairead'in çenesi kilitlenmiş, kelimeleri sıktığı dişlerinin arasından dökülüyor. Parmaklarını da pençe haline getirip sanki Mal'ın lanet suratını parçalamaya niyetlenmişti ama derken öfkeyle tepindi ve şiddetle koğuştan dışarı fırladı; bir vaşak gibi ağzından tükürükler saçıyor ve tıslıyordu. Paul'un suratı asıldı ve o da Mairead'in peşinden gitti. Malcolm'sa omuz silkti ve dedi ki:

—Ne yaptım ki?

—Olsa olsa yüzümü güldürdün işte o kadar. Sen tam bir kurtarıcısın dostum. Onun ardına düş gene de, hani bak bakalım iyi mi. Dün geceki hali nasıldı?

Malcolm başını salladı. —Nerdeyse tam bir histeriye tutulmuştu dostum. İllaki onun için de bir ambulans çağırmam gerekeceğini sanmıştım. Nalları diktiğini düşünmüştü, anladın mı?

Ah. Bu hoş. Azıcık yüreğim parladı.

—Her neyse, bak, önce seni hastaneden taburcu etsinler, sonrasında da şaraphanede buluşuruz. Votka tanıtımı falan filan var; iki kadehi bir sterlin. Tamam mı?

—Olur. Bize bir saat kadar müsaade et.

—Tamam. İyi şanslar.

O çıkıp gitti, ben de spid paketini açtım ve daha önce şu piliç gibi hemşirenin getirdiği portakal suyunun içine döktüm, Tanrı onu korusun. Gayet tatlı biri... şu da var ki, artık hemşirelere güvenmiyorum, Birkenhead'deyken görüştüğüm şu manyaktan

beri. Tam bir deliydi. Psikopat. Gizlice bir başkasını düzdüğümün farkına varmıştı, nasıl falan bilmiyorum ama anladığını anadan doğma kollarım ve bacaklarım gerilmiş vaziyette beni yatağına bağlayıncaya kadar belli etmemişti (bir fantezi gibi gelmişti bana, anlarsınız ya, buna hiçbir zaman karşı olmamıştım), ardından taşaklarıma şapka iğneleri –uzun, ince, parlak buz gibi çelik iğneler– batırmaya başladı. Taşağımın içine falan değil, sadece derisine, ama Tanrım, bu yeterince felaketti. Öleceğimi zannettim veya en azından iflah olmaz şekilde zarar göreceğimi düşündüm. Acayip dehşete düşmüştüm. Son iki iğneyi penisimin başına sakladığını söyleyip sterilize etmek üzere mutfağa gidince kaçtım; bağlarımdan sıyrıldım, kahretsin el ve ayak bileklerimin derisi yüzüldü ve tam bir can havliyle sıvıştım. Elbiselerimi falan yerde bıraktım, öylece tabanları acayip yağladım. Prenton boyunca çırılçıplak ve taşaklarıma şapka iğneleri batırılmış halde koştum. Tam bir kâbustu. Can dostumu ödemeli aradım ve o gelip de beni eve götürmek üzere alıncaya kadar çalıların arasında saklandım. Hak ettiğim cezayı bulduğumu söyledi, yani gülmekten kırılması bitince.

Spid eridiğinde hepsini bir dikişte içtim; hafta sonundan kalma midem bunu kaldırmadı ama ağzımı elimle kapatıp kusmuğu geri yuttum. Karşı yataktaki kocakarı kaşlarını çatıp baktı, ben de ona pişmiş kelle gibi sırıttım.

—İyi misin canım?

Sadece boş boş bakıyor. Gözünü bile kırpmıyor. Muhtemelen ölü. Başımı çevirip tekrar bakınca gözlerinin kapandığını fark ettim. Bunun anlamı da –

Spid çabucak etkisini gösterdi ve çok geçmeden *uçmaya* başladım. Tam gazlama zamanının geldiğini düşünüyor ve yataktan kalmak için debeleniyordum ki oturaklı hemşire içeri girdi. Kahrolası kıytırık hastane battaniyesi tam bir kıllı piton gibi...

—Ne yapıyorsun? Burada neler oluyor?

—Kahretsin yapmaya çalıştığım neye benziyor? Gidip kendimi taburcu ettirmek istiyorum. Bize yardım et, olmaz mı?

Gözlerini bana dikti o kadar, talebime burun kıvırırcasına dudak sarkıttı. Amma da harika dudakları var be; dolgun, sarkık, kırmızı... Üf, Tanrım.

—Bunu pek tavsiye etmem, Bay Downey, araştırmalara göre –

—Of, araştırmaların canı cehenneme, Tanrım, artık kendimi idare edebilirim, iyiyim, doğrusunu söylemek gerekirse hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Gene de şu anda karşında gördüğün bu sıkı bedeni ayağa kaldırmaktaki yardımların için teşekkürler.

Bacaklarımı yataktan aşağıya savurup soğuk zemine basarken geceliğim havalandı ve morarıp şişmiş taşaklarım bir an için gözüne ilişti. Sanki şey durumunda hep böyle oluyor. Göz açtıran artık içimi kabarttı ve ben bir lokomotifim, durdurulamaz bir haldeyim; buradan ve etrafımı saran yüzlerden, konuşmalardan, müzikten, hayattan kurtulmam lazım. Kokusundan da temizliğinden de uzaklaşmak istiyorum. Hastaneler safi negatif ve antiler. Hayatın sona erdiği yerler.

—Cidden şey yapman gerekir diye düşünüyorum –

—Yo, yo, dinle, ben çıkıyorum, uzaklaşıyorum, buradan gidiyorum. Burada bir an için bile kalamam artık. Gerçekten iyiyim şimdi. Hayret bir şey, zaten benim bir şeyim yoktu ki. Buluşmam gereken insanlar var.

Zeminin soğukluğu ve rutubeti ayaklarımı uyuşturdu. Hemşirecik donakalmış, ne yapacağını bilemez halde.

—Hey, istersen sen de benimle birlikte gelebilirsin yani. Nöbetin ne zaman bitiyor? Sana ne kadar nefis olduğunu söylediler mi hiç?

Ettiğim bu laflar onun pek hoşuna gitmedi.

Etrafa bakındım.

—Hımm... pantolonum nerde olduğunu söyler misin lütfen?

Buradan çıkmam lazım. Gitmeliyim işte o kadar.

Annem ve babamın onlarla görüştüğüm nadir zamanlarda anlatma canlısı oldukları bir hikâye var. Bu erkek ve kız kardeşlerimin hepsi daha küçücükken Galler Dağ Hayvanat Bahçesi'ne gittiğimiz bir günle alakalı. Oraya sıkça giderdik; annem o civarda bir yerlerde doğmuş, dolayısıyla önce ailesini ziyaret eder, sonra da hayvanları görmeye giderdik. Buna bayılırdım, hakkaten. Çok harika bir gezi olurdu. Her neyse, dört yaşındaydım galiba veya beş, artık hatırlamıyorum ama anlaşılan kurtlar beni büyülerdi; kurtlara tekrar bakabilmek için herkesi fillerden veya zürafalardan veya artık hangi hayvanlarsa bulundukları yerlerden çekiştire çekiştire uzaklaştırırdım. Hikâyeye göre kurdun biri de benden büyülenirmiş; gözlerini bana diker, yalanır ve inler, oradan ayrıldığımızda da günlerce ulurmuş. Yani özellikle bu kurt; diğerleriyse hiç oralı bile olmazlarmış. Can dostlarıymışız, sahiden, ben ve bu kurt. Her neyse, bir keresinde ailemin tüm fertleri foklara yem verilmesini falan seyrediyormuş ki içlerinden biri benim ortadan kaybolduğumu fark etmiş; dolayısıyla hayvanat bahçesinin her tarafında beni aramışlar, hatta gidip arabaya falan bakmışlar ama beni hiçbir yerde bulamamışlar. Bunun üzerine oradaki bekçilerden veya kapı görevlilerinden veya artık adları her neyse sorumlulardan birine durumu anlatmışlar ve geniş çaplı bir arama talimatı verilmiş. Ve saatler sonra beni bulmuşlar, kurtların kafesi önünde ama güvenlik nedeniyle gerisinde durmanız gereken çitin arkasında değil, hayır, her nasılsa çitin üstünden tırmanmış veya altından sürünmüşüm ve yan yatmış bir halde parmaklıklara yapışmışım. Elimi kafesin içine sokup bu özel kurdun yelesini okşuyormuşum; kurt da aynı anda hem inliyor hem de hırlıyormuş. Babama göre sanki ona gösterdiğim şefkate bayılmaktan ötürü kendinden nefret ediyormuş. Orada öylesine saatlerdir birbirimize yapışmış halde yatıyormuşuz. İkimiz birden. Ben ve kurt. Sonra bekçi gelip beni oradan alıp götürmüş ve kurt da tekrar ulumaya başlamış. Ben de ağlamışım anlaşılan.

Ve bütün hikâye bundan ibaret. Artık ne anlama geliyor falan veya bunu habire ne diye anlatıyorum Tanrı bilir; yani topu topu yaramaz küçük bir çocukla kafesteki bir kurdun hikâyesi. Ayrıca ne başımdan böyle bir şeyin geçtiğini hatırlıyorum ne de çocukluk halimle parmaklıklar arkasındaki bir kurt arasında bayatlayıp klişeleşmiş bir analoji kurmaya çalışıyorum ama aklıma rüyalar geliyor, eskiden gördüğüm bazı rüyalar, karla kaplı bir ormanda zıplayıp hopladığım ve ağzım burnum kan içinde aya bakıp uluduğum rüyalar. Ama her neyse, bu güzel bir hikâye işte ve benim hoşuma gidiyor ve içinde yer aldığıma memnumum ve hepsi bu kadar.

Şu herif Reich... adı Wilhelm, miydi? Her neyse, hangi boktan adla çağrılıyor idiyse, doğru bir fikre sahipti... cinsel enerji hakkında yani, o... o çok önemli, anlarsınız ya. Bu bir itici güçtür, akıl sağlığınızı korumak için bunu dışa vurmanız lazım, dahası, kendi cinselliğinizin farkına varmanız ve bunun değerini bilmeniz doyurucu orgazmlara ulaşmanıza yol açar ki bu da kendinizi kapıldığınız kuruntulardan, endişelerden ve nevrozlardan kurtarmanıza yardımcı olur... ve böylece kişilik bütünlüğüne kavuşmanızı, yani kendinize karşı dürüst olmanızı, kararlı ve dengeli ve sağlıklı bir hale gelmenizi sağlar... bu *orgon*'dur*, mavi kuvvettir, yani bu cinsel enerji... bazen kendimi denizlerde rastlanan yakamoz gibi acayip mavi mavi parıldıyormuş hissederim... Ah bu, canlı veya cansız, her şeyi birleştiren ve birbirine bağlayan kuvvettir, evrendeki her şeyde bundan vardır, ya bu kuvvete sahiptir ya da bu kuvvetin hâkimiyeti altındadır, sanki hepsi bu kuvvet aracılığıyla birbirine bağlanır ve yapışır, bu tutkal... güçlü yapıştırıcı *Araldite* gibidir...

...daha da ötesi; cinselliğinizin daha, hımm, maceracı (bazıları hastalıklı diyecektir ama ben hiç böyle adlandırmam) yönünü keşfinize, o yönünüz de, kendinizi böylesi hoşgörüsüz ve

* Wilhelm Reich'ın cinselliği açıklamak için kullandığı biyolojik enerji. (ç.n.)

baskıcı bir toplumda bol bulunan prangalardan ve takıntılardan kurtarmanıza yardımcı olur... sizi kendinizi bulmanız için özgür bırakır... özgürlüğünüze, hatta belki de bu korku ve eziyet, güvensizlik ve bilgisizlik dünyasında mümkün olan yegâne gerçek özgürlüğe kavuşmanızı sağlar... sınıf ve ırk ve cinsiyet ve davranış üzerinde hegemonyacı bir denetimin, çevrelerinde yaşayan ve farklı maddelerden meydana gelen her şeyi döve döve kendileri kadar renksiz ve yavan ve donuk bir bulamaca çevirme peşindeki ve bunu başarmadan rahat durmayacak egemen güçlerin bulunduğu bir dünyada... polimorf sapkınlık... cinselliğim, kontrol altına alınamayan yegâne yanım... bu içimdeki enerjileri, çılgın enerjileri serbest bırakır ki bu da dünyanın nasıl olması gerektiğine dair gölgesine sığındığınız ve tabulaştırdığınız görüşlerinizi tehdit eder. Bu enerjiler saklandığınız yerlerden kahrolası çamaşır sularınız ve zımpara kağıtlarınızla birlikte usulca meydana çıkıp da o ağır aksak ve zayıf atan yüreğinize sindiremediğiniz ne varsa yok etmeye yönelmeden önceki, dünyayı başlangıcında meydana getiren o zengin renk ve tatlarıyla tekrar donatır; oysa siz bunu ortadan kaldırmaya can atarsınız çünkü bu sizi çok *korkutur* ve bundan nefret edersiniz, çünkü bu içinizdeki bastırmak istediğiniz, boğmaya *mecbur* kaldığınız ve sahip olduğunuzu inkar ettiğiniz yönlerinize seslenir... Of boş ver... ben hayattayım ya dostum, kendimi acayip capcanlı hissediyorum...

Gelmek üzere gibiyim, ta parmak uçlarımda hissetmeye başladığım, o bildik duyularla uyluklarım kesiliyor, ben biraz daha sert ve derine kökledikçe o da altımda inliyor, yastığa yumulmuş vaziyette yüzükoyun yatıyor, parmakları şiltenin kenarlarında kaybolmuş halde. Dudaklarımı rasta saçlarının arasına gömüp nefes nefese dedim ki:

—İyi misin? Canın acımıyor değil mi?

Mırıldandı: —Hayır, Tanrım hayır, acayip hoşuma gidiyor... enfes... sakın durma beni becermeye devam et bayılıyorum evet acayip hoşuma gidiyor...

Ellerimin üzerinde yukarı kalkıp pürüzsüz ve kaslı sırtından bedenlerimizin birleştiği, leğen kemiğimin onun kıçıyla birleştiği noktaya kadar göz gezdirdim. Büzgeni yarağımın kökünü sımsıkı sarıyor, her dürtüşte kalçalarım onun kalçalarını kadifemsi kalbe benzer bir tümsek şekline sokuyor. Yarabbi... içimdeki enerji dalga dalga yayıldıkça dişlerimi gıcırdatıp tekrar köklüyorum, kalbim güm güm atıyor, o inleyince elimi gövdesinin altına uzatıp parmağımın ucuyla klitorisini gıdıklıyorum ve muhteşem bir şekilde yarığını yokluyorum, tahrik edici bir şekilde bomboş... öf... hırlayıp kalçalarını geri itince içindeki bir şeyi hissettim, bir çıkıntı, yumuşak değil, penisimin başına batan bir kemik falan gibi, bu da beni biraz şoke ediyor, hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim ama onu kıç deliğinden becermeye devam ediyorum, klitorisini okşuyorum, boynunu öpüyor ve hafifçe ısırıyorum, kulağına fısıldıyorum, dudaklarım kulağının memesinden üstüne kadar bir gümüş çizgi gibi aralıksız uzanan madeni halkalara değiyor...

—Beni içinde hissediyor musun... anüsünün derinliklerinde... hoşuna gittiğini söyle bana... o sımsıkı ve ufak kıç deliğini alabildiğine esnetirken... bunun nasıl bir duygu olduğunu anlat bana...

Guruldadı ve ardından gelirken kıvrım kıvrım kıvrandı ve çığlık attı; ben de kendimi bıraktım, kıçının içinde patladım, bedenimin her bir hücresi saf haz ve coşkuya boğuldu... başka hiçbir şeyin olamayacağı kadar iyi, her şeyden daha iyi, bugüne kadar bulunmuş istisnasız herhangi bir eczadan daha iyi... Tanrım Tanrım Tanrım cennetteyim bal gibi cennetteyim bu o kadar acayip *hoş* ki...

Kaygan sırtının üzerine yığıldım ve yarağım yavaşça, lıkırdayarak dışarıya kaydı. Nefes nefese kaldım, göğüs kafesim hızla inip kalkıyor... çok geçmeden solunumum düzeldi, üstünden yuvarlanıp indim, ona yaslanarak yanlamasına yattım ve kollarımı ona doladım, adını hatırlamaya çalıştım... Galce bir şey, o kadarını hatırlıyorum... ı-ıh, faydasız, aklımdan çıktı.

İsimleri hatırlamakta falan hep zorlandım. Ona sımsıkı sarıldım, çıkık göğüs kafesi üstünden kalbinin gümbürtüsünü duyuyorum. Ah, hoş biri, bu yani, acayip seksi ve dün gece onunla birlikte spid almamız harikaydı... umarım benim o şekilde arazi olduğum Mairead'in gözüne çarpmamıştır. Muhtemelen de farkına varmamıştır çünkü birahaneden ayrıldığımda barın arkasında nerdeyse koma halindeydi ve ayrıca o da istisnasız her zamanki gibi düzüşecek birini bulmuştur herhalde. Zaten, Tanrım, bu çok müthişti ama bunun Sharon'u düzmek gibi yaptığım bazı sapıkça şeylerle hiç mi hiç *benzer* tarafı yok. Hayatımın bal gibi en büyük hatasıydı, o yani, inan dostum, bin pişmanım, özellikle Malcolm'un durmadan bunun hakkında konuşması yüzünden... ama bu, gene de, bu...

—Hımmmmmmm.

Kulağımın arkasında mırıldanıyor. Tokmağımdaki bok kokusu yayılmasın diye yorganı sıkıca göğsüme bastırıyorum. Mesleki risk.

—Bunu bu şekilde yapmaktan yüksünmedin, değil mi? diye sordu. —Sadece üçüncüsünü doğurduğumdan beri öteki türlü pek fazla bir şey hissetmiyorum.

—Yo Tanrım hayır, dedim ve keçeleşmiş saçlarının üstünden başını öptüm. —Doğrusunu söylemek gerekirse, böylesini tercih ederim. Beni azdırıyor.

—İyi.

Bir süre öylece uzandık. Zevkten dört köşe bir halde. Derken o kalktı:

—Canım bira istiyor. Bir kutu bira ister misin, Colin? Buzdolabında epeyce bira falan var.

Colin. Kahretsin bana Colin dedi. Başıma bunun gelmesinden acayip *nefret* ediyorum.

—Buz gibi. Sen de ister misin ha?

—Evet, olur.

Yataktan kalkıp odanın öbür tarafına doğru yürüdü. Omuzlarının hareketini, sırtını, kıçını, bacaklarını, büzüğüne kadar

yele gibi uzanan dolaşık saçlarını seyrettim... Kahretsin Colin ha. Buna rağmen seni affettim, adın artık her neyse. İçine edeyim, nasıl affetmem ki? Hem de üç bebek ha? Şey, vücut şeklin hâlâ yerinde, ne yalan söyleyeyim. Şüphesiz iyisin. Yeterince iyisin.

Şırınga etme/mideye indirme tartışmasıyla ilgili tutumum:

Şırınga edinceye kadar eczayı zinhar tam gerektiği gibi kullandım diyemezsin, hakkaten böyle söyleyemezsin. İğne esaslı bir şeydir, burna çekmeyle cank yapma arasında dağlar kadar fark vardır. İçin öyle yoğun bir keyifle kabarır ki bu keyfi başka hiçbir şeyden alamazsın ve burada eczaların (ki benim açımdan genellikle amfetaminler; ha, spid şırınga etmenin artık moda olmadığının farkındayım ama boş versene bunu –eczanın bokunu çıkarmakla modanın ne ilgisi var ki?) sırf malum üç etkisinden bahsetmiyorum; hayır, bizzat eylemin kendisinden söz ediyorum, işin töreninden –fonda bazı gözde melodilerinin çalması, yanında gözde biralarından birkaç şişe, kaşığın içinde köpüren dövülmüş dekstro, sıktığın kolundaki damarın mavi bir göbek kordonuymuş gibi şişmesi... iğnenin derini yarması, canının bir an için azıcık tatlı tatlı yanması (iğne batar batmaz, kan ve hava arasındaki o engeli, içerisiyle dışarısı arasındaki o duvarı aşar aşmaz bir belirsizlik dünyasına, çok az insanın gittiği bir yere adım atarsın –yani meçhul denizlere açılırsın)... kanın hazneye üşüşmesi, dalga dalga yayılan kırmızı kurdeleler... saplama ve kahrolası eczayı dosdoğru kazan gibi olan başına pompalama. Mis gibidir dostum, kelimelere dökülemeyecek kadar çok muazzamdır; kendini cennetten kovulmuş bir melek gibi hissedersin. Bal gibi tarifsizdir. Bir bakireye seksi açıklamaya çalış, ne demek istediğimi anlarsın. Buruna çekmeyi boş ver, bombayı boş ver, fişek atmayı boş ver; şartlar şırıngaya elvermiyorsa onlar da idare eder falan ama ecza kullanımının esası amfetaminleri dosdoğru damarına pompalamandır; bu bir başka şeyle asla yaklaşamayacağın

bir haldir. Ve kaderin cilvesi şudur ki, ancak bunu yaptığında, ölümü hafife aldığın bu tehlikeli oyunu oynadığında, işte o zaman hayatın gerçekten ne kadar acayip güzel olabileceğini fark edersin. Yani genellikle, bu hayat güzel ve bundan dile getirilemeyecek kadar çok zevk alıyorum –dans etmekten, içmekten, ecza kullanmaktan, düzüşmekten, konuşmaktan, gülmekten, sıçanımla oynamaktan, okumaktan, denizde yüzmekten, bütün hepsinden, başkaları ne derse desin sikimde değil bak ne diyeceğim şu anda bu hayatı sevebilirim, bu dünyayı... evet, sürdürdüğümüz hayatlar fevkalade, hepimizinki, ama yapmaya mecbur bırakıldıklarımız yüzünden bunların tadı kaçıyor ve bunaltıcı hale geliyor, özgürlüğümüzün son kırıntısını da elden kaçırmamak için yapmak zorunda kaldıklarımız nedeniyle; ancak tabi ki başka bir arayışın yoksa, demek istediğim şu, ecza ve seks gibi şeylerle farklı *türden* bir özgürlüğün, yani elimizde kalanın, tamamen özgür olamasak bile en azından herhangi bir alandakinden daha özgür olabileceklerimizin peşinde değilsen. Dediğimi anlıyor musun? Eczalar hayatının derinliklerinde yer alan, gündelik varoluşunun bütün o sıradanlaşan çirkin gerçeklerine ve ufak tefek edebe aykırılıklarına rağmen bir türlü aklından çıkmayan o asıl fevkaladeliğinin farkına varmanı ve bunu takdir etmeni sağlar. Niçin nefret ettiğin bir işi kaybetmemek için uğraşasın ki? Niçin sürdürdüğün için, anbean, kendine son derece içerlediğin bir hayat tarzının yükünü taşımak üzere çabalayasın ki?

Şırınganın haznesinde şerit halinde kurumuş kan izi var. Kavrulmuş kaşığın içindeki pamuksa kurt mantarı gibi görünüyor.

Bunda bir tehlike yok, en azından benim için, cidden yok; ben acayip şerbetliyim. Başım dölüt zarıyla kaplıymış doğduğumda; seçilmiş biriyim, Tanrı'nın sevgili kullarındanım, sahiden, sapına kadar alt edilemez biriyim ben, mezar çukurunun kenarında hoplayıp zıplayabilirim ama asla ve kat'a içine düşmeyeceğim.

Ve hangi cehennemdeyim ki ben? Kahrolası dağın ıssızlıklarında mıyım? Sırılsıklam elbiselerimin altından sırtımdaki ıslaklığı hissedebiliyorum, gökyüzündeki yıldızları da görebiliyorum, sanki yaşlı gözlerle bakıyormuşum gibi kenarları diken diken. Koyunların melemelerini işitiyorum, yavaş yavaş kalp atışlarım hızlanıyor ve rüzgâr bana sesleniyor: Ccccooooollluuuuuuummm... Bu rüzgâr mı yoksa insan sesi mi? Rüzgârın Galli aksanı var... Ellerim ve ayaklarım delicesine titriyor, dişlerim takırdıyor ama bu soğuktan mı, eczalardan mı hastalıktan mı emin değilim. Muhtemelen üçünün de yüzünden. Genel olarak berbat bir haldeyim işte o kadar.

Etrafım muazzam boşluklarla çevrili. Gece karanlığında dev şekiller var, simsiyah uçsuz bucaksız tümsekler... dağlar olmalı. Sağ tarafımda bir yerlerdeki parıldayan, şapırdayan, düzlük bir göl sanırım. Topraktan sesler geliyor... beni aşağıya yanlarına çağırıyorlar...

Bu sabah –veya dün sabah veya artık hangi kahrolası gündüyse– uykusuz ve yemeksiz geçen yedinci, sekizinci, dokuzuncu gündü ve bunun nasıl bir şey olduğunu bilir misin? Her şeyin tamamen kötü niyet besleyen bir güçle zehirlenip habis göründüğü... sinsice izlendiğini, izinin sürüldüğünü hissedersin... siktiriboktan bir haldesindir yani... insanların fısıldaştıklarını işitirsin, hakkında kumpaslar kurduklarını, ardı arkası kesilmeyen komplo fısıltılarını duyarsın; hassas ve anlaşılmaz nedenlerle narin bedeninin farkına varırsın ve dehşetli zararlar görme karşısında ne kadar savunmasız, hatta ne kadar yatkın olduğunu anlarsın ve bunun acısı içine çöker... dışarı uğrayan kasından kan fışkırır... gürültü ve ıstırap âlemi, bu dağların tepesi, geçmişte yaşanan katliamların ve hayaletlerin ve kemiklerinden başka bir şey kalmayan cesetlerin diyarı... acı ve dehşet otların saplarına kadar sinmiş... sanırım temazepam almak bir hataydı, hele bir de *Mad Dog*'la* birlikte... hatırladığım kadarıyla ciddi ciddi Sharon'un üstüne varmıştım...

* Yüksek alkollü ve şarap esaslı bir içki markası: MD. (ç.n.)

bir tane daha almıştım... şöminenin yanındayken kafayı sıyırmıştım, sanırım, aklımda öyle kalmış... kendimi düpedüz maskara etmiştim... ha siktir...

Rüzgâr şimdi de sanki Malcolm gibi sesleniyor: Cccooo-orrrrlllaaaaaahhmm!

Tepelerde uyanıp hangi cehennemde olduğumu bilememek; tek başına, soğuktan donarak, açıkta, istisnasız her bir nefeste histeri ve dehşeti bastırmaya çalışarak... tir tir titreyerek burada yatmak, karanlıkların içinden gelen feryatları, beni adımla çağıran sesleri dinlemek. Kahretsin. İmdat.

—Sammy seni dangalak seni! Ne *halta* böyle sikindirik bir şey giydin ki?

Başımı kaldırdım ve Sam'in birahanenin kalabalığı arasından zikzaklar çizerek bana ve Roger'a doğru geldiğini gördüm. Ağzı kulaklarına varıyor, zevzek zevzek gülümsüyor ve şey giymiş... Bak şu işe, bu kıyafeti ne menem bir *şey* ki? Asker botları, kamuflaj pantolonu, siyah bir yelek giymiş, göğsüne çaprazlama palaska takmış, alnında bir bant var... ve elinde plastikten bir makineli tüfek taşıyor. Bu da neyin nesi? İnsanların ona attığı bakışları görmelisiniz.

—Hayret bir şey. Bu ne hal böyle? Tam bir dalyarağa benzemişsin.

—Beğenmedin o halde?

—Nesin sen şimdi?

—Ben Basklı bir teröristim.

Roger kahkahayı bastı: —Hayır değilsin dostum, dinine yandığım işe yaramazın tekisin.

—Neden? diye sordum Sam'e. —Ne için?

—Parti için. Kostümlü, değil miydi?

—Hay seni kuş beyinli! Sana bunu kim söyledi?

Roger kahkahadan kırıldı. —*Siktir* bu mu kostümün dostum! Twmi'nin partisine bu siktiriboktan kıyafetle elini kolunu sallaya sallaya gelirsen tam bir dangalak yerine koyulursun!

Twmi kahrolası kostümlü bir parti veriyor ha, siktir, bunu senden duydum, aynen öyle!

Sam'se başını sallayıp birasını yudumladı, ağzı bardağının arkasından kulaklarına vararak.

Tanrım: Sam; bir dalyarağın teki. —Nerden çıkardın bunu?

Yüzü kızarmış halde etrafına bakındı, açıkçası keleklik ettiğini anladı artık, insanlar parmaklarıyla onu gösterip gülüyordu. Tam bir Basklı terörist ha, içine edeyim.

—Şey, Malcolm dedi ki –

—Malcolm! Ne yazık ki yapacak bir şey yok. Kahretsin her şey şimdi anlaşıldı.

—Seni acayip gaza getirmiş be oğlum! Seni ahmak yerine koymuş ki besbelli öylesin! Twmi kostümlü bir parti veriyormuş. Şimdi duydum, aynen öyle, diye tekrarladı Roger.

—Hay aksi, dedim. —Bu partiye tam bir tokmağa benzer halde gideceksin öyle mi?

—Belki de fedai numarası yaparım.

Sam'in kendini nasıl hepten dağıtmadığını asla hiç mi hiç anlayamayacağım. Bana onu en iyi şekilde tasvir edecek sıfat nedir diye sorulsa, sanırım "şaşkın" demek zorunda kalırdım. Çünkü o sanki tamamen sersemlemiş bir halde, hem de kesinkes kalıcı olarak... Gene de ona haksızlık etmeyeyim, birkaç bardak viskiyle mahcubiyetini üstünden atınca kendini toparladı ve barmene "*el capitan**" diye hitap ederek işi şakaya falan vurmaya, yöre sakinleri de onunla dalga geçmeye başladı, hani ellerini havaya kaldırıp "Ateş etme!" falan diyerek. Ayrıca kendini açıkça biraz gülünç duruma düşmüş hissediyor olmalı çünkü viskiyi suymuş gibi başına dikiyor, ateş gibi yanan yanaklarına su serpmeye çalışıyor. Burnumuzun ucunu bunlara aldırmayacak kadar göremez hale gelince de birahaneden çıktık ve partiye gitmek üzere karanlık, ıslak sokaklara yöneldik. Hiçbir sokak lambası yanmıyor, kahretsin hemen hemen hiçbir şey göremiyorum. Taşra gecelerinin gerçekten

* Komutan. (ç.n.)

ne kadar *kapkaranlık* olduğunu duymuşsunuzdur, Tanrım, bu doğru; kurum içinde falan yürümek gibi. Yani o kadar acayip karanlık ki. Neredeyiz bundan bile emin değilim; Goginan? Cwmbrwyno? Ponterwyd? Fark etmez zaten çünkü partiye ulaşmak için yapmamız gereken tek şey tarlaların öbür tarafındaki yanıp sönen parıltıyı ve güm güm eden tekno müziğin sesini, gümbürdeyen bası izlemek. Acayip harikaymış gibi geliyor. Ama başka bir ses daha var, hem de yakında; önce Roger duydu bunu.

—Bunu başka duyan var mı? Çığlığı yani?

Durduk ve dinledik.

—Bilmem, dedi Sam fısıldayarak. —Ses neye benziyordu?

—Tam bir çığlık gibiydi, seni küfelik seni. Bir çığlığın tam neye benzediğini sanıyorsun illaki ha?

Kulaklarımı diktim ve hiç kıpırdamadım. İşte o zaman duyabildim; zayıf bir sesti, müziğin gürültüsünün bastırdığı, tiz, ıstırap dolu bir çığlıktı. Acayip tüyler ürperticiydi –gerçekten acı çeken, şiddete maruz kalan birinin feryadı gibiydi. Hafiften içim kalktı.

—Siktir. Bir kız veya çocuk sesi sanki. Ne yapacağız?

Roger bizi sesin geldiği yere doğru sürükledi, çalıların arasındaki bir boşluktan ve çamur içindeki bir tarladan geçtik. Botlarım ve pantolonumun her tarafına pislik bulaştı, üstelik bunlar en iyileri falan, ama aslında canım çok da sıkılmadı çünkü "en iyi" giysilerimin rezili çıkmış durumda zaten. Ayrıca birazcık korkuyorum da hani, ama gene de otların arasında sessizce ilerleyen, sanki Vietnam'da falanmış gibi elindeki oyuncak makineli tüfeğin namlusunu havaya kaldıran Sam'e gülmekten alamıyorum kendimi. Gerzek.

Çığlık sesi gitgide yükseldi. Cidden acayip tüyler ürpertici oldu, EEEEEEEEEEEE! EEEEEEEEE! gibi bir hal aldı artık. Bal gibi altıma edeceğim. Bir şey gerçek bir ıstırap, gerçek bir acı içinde; ses başımı çatlatıyor ve iliğime işliyor. Korkunç. Bir şekilde içimi rahatlatsın diye Roger'a bakıyorum ama yüreğim

daha beter daralıyor; kapkara gözleri ay ışığında parıldıyor, dikkat kesilmiş, keskin hatlı ve kemikli yüzünde de kararlı bir ifade var. İz süren yırtıcı bir hayvan adeta, sanki usulca kudurmuş; kurulmuş bir zemberek misali, içinde nerdeyse ona cinnet geçirtip kontrolsüz bir vahşete yöneltecek müthiş bir enerji birikmiş gibi.

—Ha siktir, dedi Sam donup kalarak. —Ne olduğunu görüyorum.

Roger hemen tepesinde bitti. —Nasıl bir şey? Ne? Bu neyin nesi ha?

Sam sessizce bir çalının arkasına doğru ilerledi, ben ve Roger da onu yakından takip ettik ve artık kulakları dehşetli tırmalayan çığlığın yanı sıra başka sesler de duyuyorum –dallar kırılıyor, bir şey delice çırpınıp duruyor. Sonra Sam yavaşça çalıları aralarken çığlık aniden kesildi ve onu gördüm ama karanlıkta zar zor seçebildim; bir tilki, kaskatı kesilmiş ve titriyordu, dişlerini gösteriyordu ve gözleri yuvalarından fırlamış haldeydi. Nefesim daraldı. Bir ıstırap ve korku manzarasıydı; boynundaki tüyleri diken diken olmuş ve kanla kaplanmıştı, bütün gövdesi sarsılıyor, dehşet ve acıdan kıvranıyordu. Onu öyle görünce karnıma bıçak gibi bir ağrı saplandı.

—Ha siktir... seni zavallı keratacık seni... ne oldu ufaklık ha? diyen Roger'ın sesi şaşırtıcı bir şekilde yumuşaktı.

—Henüz emin değilim... dedi Sam ve sessizce ona yaklaştı. Tilki daha da çılgınca titremeye başladı. —Hay aksi. Çelik halat tuzağına düşmüş.

Hepimiz orada donakaldık, ne yapacağımızı şaşırdık, kapana kısılmış titreyen ve kanayan tilkiye boş boş baktık. Kalp atışlarım ve şakaklarımın zonklaması uzaktan gelen tekno davul sesinin ritmiyle yarışır oldu.

—Kahrolası bir amcık hilesi bu, dedi Roger fısıldayarak. —Lanet çelik halat tuzağı. Kendi kanınla boğularak ölürsün anladın mı? Korkunç bir kötülük yani.

Derken yerinden fırladı ve tek bir hamleyle ve çok şaşırtıcı bir çeviklikle tel üstündeki yük azalsın diye tilkiyi kıçından yakalayıp havaya kaldırdı. Bunun üzerine tilki deli gibi çırpınıp durmaya başladı, çıldırdı adeta, tam bir ifrit gibi hırlayıp tükürükler saçıyordu.

—Kahrolası çelik halat dostum! Çıkar şunu! Sersem gibi orada çakılı kalma, lanet tüfeğini kullan!

Sam plastik tüfeğinin namlusuyla çelik halatı çıkartıp tilkinin başını kurtarınca, boynundan kan fışkırdı, Roger da hayvanı bıraktı. Tilki de sıçrayıp havada Sam'in elini kaptı. Sam çığlık atıp kıç üstü çamurun içine düşerken tilki tarla boyunca, gümbürdeyen müziğe ve yanıp sönen ışıklara doğru kafası yana düşmüş halde dengesiz bir şekilde koşarak alıp başını gitti.

Sam kucağına yasladığı eline bakıyor. Sesi cansız çıkıyor:

—Kerata parmağımı ısırdı. Fena halde sarktı.

Zippo çakmağımı yakıp parmağını inceledim. Kandan ötürü fazla bir şey fark edilmiyordu ama kötü gözüküyordu.

—Acıyor mu?

—Bak şu işe, kahretsin sen nasıl hissettiğimi zannediyorsun ki? Parmağım biraz önce neredeyse ısırılıp koparılmak üzereydi. Oldukça iyi aslında, tatlı tatlı gıdıklanıyor. Hayret bir şey.

—Sana illaki hastane lazım, dedi Roger. —Kuduz falan.

Bu nedenle birahaneye geri döndük ve ambulans çağırdık. Tam nasıl mı görünüyoruz ha? Üçümüz de bulut gibiyiz, çamur ve bokla kaplıyız; Sam'se terörist giysileri içinde ve bir de oyuncak tüfeği var, kollarından biriyse dirseğine kadar kana bulanmış... acayip arızalı bir haldeyiz. Telefon için sıraya girmek zorunda kalmadık gerçi, benden söylemesi. Ambulansı beklerken birkaç bardak viski daha attırdık, kenefte Sam'in elini kontrol ettik, soğuk musluk suyunun altına tutunca gözler önüne paralanmış ve yarılmış bir parmak serildi, ortaya küt küt atan mor bir kas, gerilmiş sarı bir bağ dokusu çıktı... istisnasız neredeyse kusacaktım. Bir an için görünen beyaz kemik

de vardı sanırım. Roger omuz silkmekle yetindi ve daha beterini de gördüğünü söyledi. Ambulans gelip bizi aldı ve Bronglais'e götürdü, bizi çakozladığında lanet doktorun suratındaki ifadeyi görmeliydiniz; ödü patlamıştı ve titriyordu. Hali tıpkı tilkininki gibiydi aslında. Beni güldürdü. Pansuman için Sam'i alıp götürdü, ben ve Roger da gidip bekleme odasında oturduk. Hastanelerden acayip nefret ediyorum. Korkunç yerler, hastalık dolu. Harbiden keyfimi kaçırıyorlar.

Roger zıvanadan çıkmış halde muşamba zeminde dans ediyor, topuklarının üstünde fırıldak gibi dönüyor. Roger'ın gözüne Sam içeriye götürülürken heyecanla ona bakan Galler'in geleneksel ragbi tişörtlerini giymiş bir grup çarptı ve hızla onlara yaklaşıp bağırdı:

—Ah evet çocuklar, işte Kurtuluş Savaşı bu! Sapına kadar cephede görev yapan birliklerdeniz anladınız mı! Kahrolası İngilizleri kovuyoruz, hem de nasıl, zamanı kesinkes geldi! Özgür Galler Hemen, tamam mı!

İçlerinden biri de dedi ki: —Evet, her üç galon birayla, ha? Sonra da kıpırdayamadan yüzünün nerdeyse dört inç önünde feryat figan "A Nation Once Again"* şarkısını söylemeye başlayan Roger'a bakakaldı:

> Damarlarımda delikanlılık ateşi dolaşırken
> Kadim fahri hemşehrileri hayal ettim!
> Yunan ve Roma şehirlerinin cesaretle göğüs geren
> Üç yüz yiğidini ve üç yiğidini düşledim!
> Ve hâlâ yüzünü görmeyi özgürlüğün
> Da-dum-da-di dilemekteyim!
> Ve Gal-lerr! Bir eyalettir çoktan!
> İsterim illaki bağımsız olsun! Yeniden! ÜL-
> KEEEEEEEEMMM!

* 19. yüzyılda İrlanda'nın bağımsızlığı için mücadele eden bir hareketin kurucusu Thomas Osborne Davis tarafından bestelenen "Bağımsız Bir Ülke Yeniden" diye Türkçeleştirilebilecek bir şarkı. (ç.n.)

Bir hemşire gelip ona susmasını söyledi ama Roger onunla dans etmeye başladı, deli gibi haykıra haykıra gülerek onu etrafında döndürdü. Ragbi tişörtlü çocuklarsa apışıp kaldılar, ona boş boş baktılar. Acayip çılgın gözüküyor. Kuytu bir köşe bulup göz açtıran paketimi yuttum. Düşük yaptığında bu hastaneye yatan Mairead'i ziyarete geldiğimi hatırladım. Yataktaki hali aklıma geldi, geceliğinin içinde kaybolmuştu, yüzündeki gözyaşlarını silmek için upuzun ve ojeli tırnaklı elini geceliğin devasa kolundan titreye titreye çıkarmıştı. Hali o kadar acıklı, o kadar hüzünlüydü ki... Ben de ağlamıştım; buna kırmızı oje ve bilezikler yol açmıştı, uzlaşmaya hiç yanaşmayan ve insaf nedir hiç bilmeyen vahşi bir hayatı azıcık iyileştirmeye yönelik o beyhude çabalar.

Bazen bu berbat dünyadan iğreniyorum.

Sam tekrar dışarı çıktı, temizlenmiş, iğne olmuş ve yarası dikilmişti. Bunun üzerine bir taksiye atlayıp partiye geri döndük. Roger'ın kafası hâlâ dumanlı, patikalardan aşağıya yürürken şarkı söylüyor ve haykırıyor ama Sam'in boynu bükük, muhtemelen hastanede yaptıkları iğne yüzünden (şanslı kerata). Bense şöyle böyleyim çünkü... şey, bilmiyorum, hakkaten, öyleyim işte. Göz açtıran kafamı henüz kıyak yapmadı ve tilkiyi ve Mairead'i ve masum şeylerin ne kadar acı çektiklerini ve neden cezalandırıldıklarını, yumuşak başlılığın önünde sonuna nasıl katledileceğini düşünüyorum. Çocukken kocaman salyangozların kabukları üstüne boyayla ad ve soyadımın baş harflerini, yani "CD" harflerini çizip de onları hani benimmiş, can dostlarımmış gibi işaretlediğimi hatırlıyorum ama ortalıkta ağır ağır ilerleyen kabuklarında "CD" yazan hiç salyangoz görmedim; çünkü meğer boya onları zehirleyip öldürüyormuş. Kabuklarının içinde sağ salim kalabileceklerini zannederken, sürekli onları yavaş yavaş öldüren toksinleri emiyorlarmış. Onların canına kastetmemiştim hani, bilmiyordum işte.

Gece zifiri karanlık. Guinness rekorlar kitabındaki bir okyanus dibinde yürüyormuşuz gibi.

—Colm çok sessizsin be dostum, Tanrı aşkına bir şey söyle.

Omuz silktim. —Şey, hani... tilki falan. Zavallı keratacık. Yavruları falan vardı belki de. Şimdiye kadar ölmüştür herhalde. Hem de korkunç ıstıraplar çeke çeke. Beni harbiden acayip bunalıma soktu, o yani.

—Mesele şu ki, dedi Sam. —o tuzaklar tamamen yasadışı. Hepsini bozsak yeridir hani. Yapmalıyız; yarın geri gelip hepsini bozmalıyız.

Sargı bezli parmağı karanlıkta çizgi filmlerdeki başparmaklar misali kocaman gözüküyor ve beyaz beyaz parıldıyor.

—Bu tamamen bir saçmalık, dedim. Spidin etkisiyle ürpermeye başladım. —O tilki tavukları falan boğazlamak istediyse yiyecek götürmesi gereken bir ailesi olduğundandır. Niyeti bundan ibaretti, hayatta kalıp ailesini beslemek, bizler gibi ama biz her şeyin acayip aşırısını elde etmeye alışığız, hem de fazlasıyla. Pumlumon yolundaki geyik sürüsü gibi, hani binlerce yıldır oradaydılar ama şimdi kahrolası bir geyik eti çiftliğindeler, demek istiyorum ki bu ne iştir –

—Hey Colm, Tanrı aşkına neşelen biraz be dostum, bizi illaki gözyaşlarına boğacaksın! diye bağırdı Roger. O kadar yüksek sesle ve aniden feryat etti ki yüreğim hopladı. —Bizi fena halde ağlatacaksın be oğlum! Somurtmaktan kesinlikle vazgeç yani, acayip bir partiye gitmek üzere yola çıktık, öyle değil mi, içine edeyim! Ayrıca şu dangalağı gördüklerinde yüzlerinde belirecek o korkunç ifadeyi gözünün önüne getirebiliyor musun!

Ani bir hareket yapıp başparmağıyla Sam'i gösterdi, ben de kendimi tutamayıp haline güldüm. Parti verilen yere girip Antonella'yı kaşlarını çatmış ve kırmızılar içinde kanepede otururken görünce de kahkahayı bastım. Şal ve silindir şapka ve tokalı pabuçlardan oluşan geleneksel Galler kıyafetine bürünmüştü. Arkasında duran Malcolm'sa onu işaret ediyor, gül-

mekten nerdeyse altına kaçırıyordu. Spid artık kafamı adamakıllı kıyak yaptı ve dişlerimi gıcırdatmaya başladım. Her tarafım çamurla kaplı ama Mairead'in daha şimdiden körkütük sarhoş bir halde bir şarap şişesini açmak için çırpındığını fark ettim, dolayısıyla ona doğru ilerledim. Hiç değilse anlatacak iyi bir hikâyem var, tamam mı? Evet, en azından bu var. Kendimi iyi hissediyorum artık.

Lanet Sharon. Onun misafirliğinin ancak genital siğiller kadar başımın üstünde yeri var; kimin ondan hoşlanıp hoşlanmayacağı ve Mairead'in ona bir miktar borç verip veremeyeceğinden başka hiç mi hiç laf etmez. Yani bakın şunun haline şimdi, koltuğa manda gibi yayılmış, cigarasının ucunda iki inçlik kül birikmiş, kulak tırmalayan bir Wigan aksanlı mızıldanmayla durmadan genizden konuşuyor:

—Şey, *gerçekten* eminim ki Rhoda beeeeni beğeniyor çünkü fitil gibiyken falan bizden çok söz etti ama şu paçoz Helena yok mu şu etrafında dört dönen ve...

İçine edeyim. Kafa yoracak daha önemli başka hiç mi hiç bir derdi yok mu? Ve Mairead öyle oturmuş bu zırvalıkları dinliyor; Sharon ne kadar saçmalarsa saçmalasın onun ağız kokusunu çekiyor, artık nedenini Tanrı bilir; yani Sharon'un *benim* hayatıma kattığı matah bir şey değil, yaptığı yapacağı hep almak. Kahrolası bir sülük o. Mairead onu başından defetmeli. Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse, herhangi biri ne kadar saçmalarsa saçmalasın Mairead ona katlanır. Benden başka.

Sharon'un sesine kulaklarımı tıkayıp dikkatimi kitabıma vermeye çalışıyorum ama basbayağı zorlanıyorum; bu başının etrafında dur durak bilmeden vızıldayan bir sivrisineğe kulak asmamaya gayret etmek gibi bir şey. Başıma bela kesildi be. Derken telefon çaldı. Hemen açmayacağım çünkü arayanın gene Paul'un onu yüzüstü bırakmasından sızlanacak Sarah olabileceğini düşünüyorum. İki gün içinde beni beş defa aradı

ve beni uyuz ediyor. Arayan Sarah değilse bile iyi bir şey için çalmıyor telefon, farkındayım; daha on ikiye çeyrek var ve malum (Cowboy Junkies'in dediği gibi) iyi haber öğlene kadar uyur. Zır zır çalıyor.

—Orda öyle oturup çalıp durmasını mı bekleyeceksin Colm, açmayacak mısın şunu? dedi Mairead ve Sharon'un yüzünde hafiften alaycı bir gülümseme belirdi. Cadı. Ahizeyi kaldırdım.

—Alo.

—Ah, alo, ben Arfon Morris...

Ha siktir. Telefonda ne zaman mal sahibimin sesini duysam kalbim yerinden oynuyor. Bal gibi iyi bir gerekçeyle falan hem de; bana dört yüz sterlin borcumuz olduğunu ve bunu ay sonuna kadar halletmezsek bizi tahliye edeceğini söyledi. Dört yüz sterlin. Son iki kira çekini içerek harcamamalıydım. Ona elimizden geleni yaparız dedim ve telefonu kapattım.

—Arayan kimdi?

—Mal sahibi, diye cevap verdim Mairead'e ancak Sharon'a bakıyordum dik dik. —Dört yüz sterlin borçlusunuz diyor ve eğer bu ay sonuna kadar ödenmezse çıkmak zorundaymışız.

Sharon'un bu durumda Mairead'e olan dokuz yüz sterlin borcunun bir kısmını kapatmayı teklif etmesini bekliyorum ama Tanrım yüzünün derisi bir gergedanınki kadar kalın. Yapa yapa zoraki bir gülümsemeyle gözlerini benden kaçırıp bencilce o monoton monologunu sürdürdü:

—Böylece her neyse, Jenny'ye göre Rhodri Helena'yı *cidden* beğeniyor ama geçen Cuma Rhidian'la konuşuyordum ve o Rhodri'nin şey dediğini sanıyor –

Cigarasının külü sonunda koltuğun yanına istiflediğim *Illiminatus** üçlemelerimin üstüne düştü. Buna zinhar daha fazla katlanamayacağım. Sahiden, bir dakika daha böyle devam ederse kesinkes Sharon'un o kendini beğenmiş, haddini bilmez

* *The Illiminatus! Trilogy*, Robert Shea ve Robert Anton Wilson'un birlikte yazdıkları üç kitaplık bilim kurgu roman dizisi. (ç.n.)

ifadeli suratının tam ortasına bir kafa atacağım. Kafam acayip sersem sepet oldu. Ayrıca Mairead nasıl öyle sakin sakin oturup hiçbir şey söylemiyor ki? Farkındayım, Sharon çok geçmeden Mairead'den gene para sızdırmaya yönelecek ve Mairead de uysalca veriverecek ve ben de bal gibi cinnet getireceğim ve...

Sharon'un oturduğu koltuğun arkasına geçtim. —Kıpırda.

Öne doğru eğildi ve koltuğun arkasına asılı montumu aldım.

—Nereye gidiyorsun?

—Dışarı, dedim ve Mairead bana çok sert şekilde baktı. Biliyorum onu Sharon'la yalnız bıraktığım için daha sonra bana fırça atacak ama Tanrım, eğer onun misafirliğinden haz etmiyorsa mutlaka bir şey söylemeli, değil mi? Oturduğu yerde öyle çakılı kalıp ona tahammül etmemeli, Tanrım. Kendini bu şekilde ezdirmemeli...

Tam kapıdan çıkarken Sharon'un şöyle dediğini duydum:

—Dolayısıyla bu gece Rhodri'yi davet falan edeceğim oysa hiç param yok ve onun da meteliksiz olduğunu biliyorum çünkü işsizlik yardımı alıyor bu yüzden acaba –

Kapıyı çarptım.

Dışarısı sıcak, cidden acayip kavurucu; güneş insanın beynini kaynatıyor. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok; yani cebim delik, az bir miktarını bile hayatta bulamam... ha aklıma geldi. Mairead'in çantasını talan edecektim ama elime fırsat geçmedi, bu nedenle B Planı'na başvuracağım. Ki bu da:

Gidip Smith's ve üniversiteden tonla kitap yürüttüm, sonra da bunları sahafa götürdüm, okunmuş gibi gözüksünler diye yolda sırtlarını kırdım. Kadın bana bir saat kadar sonra gelmemi söyledi, fiyatlarını biçtikten sonra yani; bu yüzden kaleye doğru salma gezdim ve oraya vardığımda banklardan birine öylece oturdum, sigara tüttürüp denizi seyrettim. Gözümün önüne Sharon geldikçe yüreğime oturuyor, parasızlık da ağrıma gidiyor, dolayısıyla kendimi kitapların parasını alınca bira içmeye gitmek gibi iyi bir şey düşünmeye zorladım. Çok para

etmeyeceklerinin farkındayım, ancak birkaç bardak biraya yeter, bu da beni daha fazla hüsrana uğratır çünkü o zaman tadını almış olurum bir kere... bilmiyorum. Ancak yapacak başka hiçbir şey yok, eve dönmekse söz konusu bile değil; en azından burada, kasabanın içinde, hoş bir şey olma ihtimali var her zaman, beklenmedik bir şey.

Kale arazisini bir uçtan bir uca özellikle kateden, yıkıntılar arasında uzun adımlarla yürüyen tanıdık birini gördüm. Gözlerimi kısarak baktım ve bunun Margaret olduğunu fark ettim.

—Gene ne iş çeviriyorsun?

—Biraz para kazanmaya çalışıyorum.

—Ben de, dedim ona. —Sahafa bıraktığım kitaplara fiyat biçilmesini bekliyorum. Doğrusu canım biraz sıkkın.

—Elimde bunlar var, deyip madeni para dolu büyük bir torbayı havaya kaldırdı. —Bakalım bankada bunlar için bana ne verecekler.

Torbada ne ararsan var: Frank, peseta, sikindirik zloti, lira, drahmi, hatta ortalarındaki deliklerle kocaman, pirinçten Polo'lara benzeyen komik bozukluklar... Mags çocukken yabancı madeni para biriktirdiğini ve bunun da o koleksiyonu olduğunu anlattı. Satacak kitabının ve elektrikli ev eşyasının kalmadığını söyledi; sonuncusunu, siyah beyaz portatif bir televizyonu geçen hafta beş sterline satmış.

—Bunların karşılığında ne vereceklerini düşünüyorsun? Bütün bozukluklar için?

Omuz silkti. —Bilmem. Büyük bir bölümünün döviz kurunu bilmiyorum. Sabırla bekleyeceğim. Bir bira ister misin?

Cebinde birkaç sterlin varmış dolayısıyla birer bardak bira ve bir tur bilardo için Ship and Castle'a gittik. Murphy, şu köpek yani, bir bar taburesine kurulmuş bilardo oynarken bizi izliyor. Aslında burası gayet iyi ve kalmak istiyorum ama birer gıdım biradan sonra para bitti; bu yüzden sahafa gittim ancak topu topu sekiz buçuk sterlin toparlayabildim. Yani daha fazla eder diye düşünüyordum ama... hiç yoktan iyidir sanırım.

Bankaya giderken Dai Datblygu'yla karşılaştık, Great Darkgate Street'i sendeleyerek tırmanıyordu, sakalı da kemerine kadar uzamıştı. Terlik giymişti ve çok sarhoştu, pahalı gibi görünen bir şarap şişesini başına dikip duruyordu.

—İyi misin Dai?

—Hoşaf gibiyim. Çalışıyordum, anlarsın ya.

—Öyle mi? Kazandın mı?

—Beş sterlinlik bir kuponla bire on beş hem de! Acayip zenginim oğlum!

Gürledi, ardından da beni ve Mags'i birlikte kucakladı, az daha bizi eziyordu, ayrıca leş gibi kokuyordu. Ööğ, Tanrım... iyi bir herif olabilir olmasına, ancak kesinlikle yıkanıp paklanmaya ihtiyacı var.

—On beş kere beş, dedi Mags. —Bu...

—İki günlük çakırkeyifliğe yeter canım.

Mags'in yanağına kocaman ıslak bir öpücük kondurdu ve bu sırada Mags'in suratı sakalı içinde kayboldu.

—Başıma üşüşen birkaç alacaklı var, dedi. —Bunları hallettikten sonra kendimi Llew'a atıp birbiri ardına içkileri devireceğim. Hepinize ben ısmarlayacağım.

—Harika. Orda görüşürüz.

Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Şanslı herif. Belki ben de kumarı iş edinmeliyim. Barclays'e gittik, Mags içeride veznedarı sıkboğaz ederken ben dışarıda volta atıp durdum. Orada muhtemelen saatlerce kalacak, hesaba katılması gereken o kadar çok döviz kuru falan var ki; bu nedenle soğuk granit basamağa oturup bekledim. Bana bir umutla bakan bir *Big Issue* satıcısına özür diler gibi omuz silktim.

—Metelik yok ahbap.

Gülümseyip kalabalığın arasında kayboldu. Kasaba tam bir mahşere döndü, Birmingham aksanıyla konuşan turist sürüleri etrafta serseri mayın gibi dolaşıyorlar, sona kalan az sayıda öğrenci tatillerini memleketlerinde geçirmek için yola çıkmaya çalışıyor, sıcak havayı gören yöre sakinleriyse sokaklara dö-

külmüş. Birahanelerde iğne atsan yere düşmez artık. Cebimde sekiz buçuk papel var ve bu hiçbir şeye yetmez. Ayrıca Mags'in eline geçenin de hiçbir şeye yetmeyeceğinden eminim; demek istiyorum ki, felekten bir gün çalmaya niyetliysen sadece kendin için yetmiş, seksen sterlini gözden çıkarman lazım –yirmi sterlinle ancak bir paket göz açtıran (hiç değilse) alınır, bir onluk cigaralara gider, tonlarca bira gerekir tabi ki, geceyi geçirmen için bol bol paket servisi ve ertesi günkü çıkma sürecine de daha fazla para. Bal gibi tonla para harcarsın. Gene de bir şeylerin olması hâlâ mümkün... Mags'in eline umduğundan çok daha fazlası geçebilir. Belki de bozukluklar arasında yüzlerce sterlin değerinde gerçekten az bulunur bir madeni para vardır... hatta belki de veznedar hepsini kendine mal etmek için değerlerinin çok üstünde bir parayla satın alacak çok açgözlü bir madeni para koleksiyoncusudur. Belki Mags bankada biraz para bulur. Belki ben burada otururken birinin cebinden bir deste para fırlayıp ayaklarımın dibine düşer. Tanrım, bir deste bile olması şart değil, bir yirmilik iş görür... veya bir onluk... bir beşliğin bile çok faydası olur...

Belki başıma iyi bir şey gelir. Hiçbir zaman bilemezsin.

Biri bir pusetle beni baldırımdan dürtükledi ve başımı kaldırıp baktım. Bu hanımı ve bir küçük çocuk ordusu eşliğindeki Sieffri Lewis'di.

—Nasılsın bakalım Colm? Artık dilenciliği mi iş edindin ha?

—Hiç de fena fikir değil.

—Meteliksiz mi kaldın?

Ne kadar boş olduklarını göstermek için avuçlarımı açıp uzattım. —Kahretsin her zamanki gibi, evet.

Sieff'in sol elinin etrafında pis bir sargı bezi, hanımı Amanda'nın dudağındaysa kocaman bir patlak var. Çocukların hepsinin yüzleri de çikolata ve dondurmayla kaplı.

—Sahi, bir iş var ilgilenirsen. İstasyonun yanındaki yeni şantiye? Bugünlerde inşaat öncesi hazırlıklar için işçi arıyorlar, şu can dostunla birlikte, adı Paul muydu?

Konuşması da hareketleri de sualtı ağır çekimi gibi. Amanda'nınkiler de. Ben de azıcık burun tozu çekseydim fena olmazdı aslında... efkâr dağıtır şu içimi kemiren kahrolası yoksulluk düşüncesinden uzaklaşırdım...

—İş? Yo boş versene, Sieff. Orayla ilgilenmiyorum ahbap. Azıcık bile.

—Hayır, iş kötü falan değil ama torbacılıkla daha fazla mangır kesebilirim. Lanet ustabaşına bunu söyledim ve her şeyi anlattım; neden ayrılıyorsun demez mi? Torbacılık yaparak bir günde bu kahrolası yerde bir aylık çalışmamın karşılığından daha fazlasını kazanmak için diye cevap verdim. Suratındaki o acayip ifadeyi görmeliydin.

Güldüm. Sieffri'yi severim.

—Rahat iş hani, çok zor değil, saati dört sterlin, Cumartesileri erken paydos –

—Hayır, hayır Sieff, beni cidden hiç açmıyor ahbap. Durumlar o kadar vahim değil henüz. Çene yorma ahbap, ben boş gezenin boş kalfası, kayıtsızlığın Herkül'üyüm.

Harry Enfield* gibi Liverpool ağzıyla konuşmaya başladığında biraz daha canlandı:

—Hoppala! Hoppala! Sakinleş, sakinleş oğlum, tamam mı! Hadi oğlum, hadi...

Çocuklardan biri huzursuz olunca Mandy onu kucağına aldı.

Yolun sonunu işaret etti, bebek de aguladı.

—Sus canım, geldik sayılır... denizi görüyor musun?

—Bir miktar iyi kalite kahverengi ilgini çeker miydi? derken Sieff'in sesi alçaldı, sır verir gibi konuştu. —Acayip harbi cephane falan bu... gidip Fishguard rıhtımından bizzat kendim aldım, bu sabah üçte falan...

Başımı salladım. —Yapamam ahbap. Meteliksizim. Cebimde tam sekiz sterlin var hepsi bu kadar, bu da bitince meteliğe kurşun atacağım.

* Bir İngiliz komedyen. (ç.n.)

—Şey...

Buruşturduğu bir beşliği gömleğimin cebine sokuşturdu. —Al. Elimde olsaydı daha fazlasını verirdim yani ama...

—Hayır, vay canına, Tanrım, bu bal gibi kâfi gelir. Sen sapına kadar büyük bir adamsın dostum.

—Evet, biliyorum. Akıllıca harca, hadi bakayım.

Çıfıt çarşısı gibi numunelik dişlerini göstere göstere sırıttı. Ardından da göz kırpıp uzaklaştı, Mandy ve çocuklar da aheste aheste falan, kalabalığın arasından zikzaklar çizerek onun peşinden gittiler. İyi bir adam o. Belki de dilenciliği iş edin*meliyim*. Beş dakikadır buradayım ve hiçbir gayret göstermediğim halde beş sterlin elde ettim. Gene de para konusunda herkes Sieffri kadar cömert değil, cömert mi?

Maggie dışarı çıktı.

—Yedi sterlin, dedi. —Daha fazlasını bekliyordum. Yedi sikindirik sterlin...

Bu bir çocukluk hobisinin pek karşılığı sayılmaz, sayılır mı? Hobilerini veya meraklarını, modaları geçse bile paraya çevirdiğinde daima çok şaşırırsın çünkü senden başkası için nerdeyse genel olarak, düpedüz hiç para etmediğini ister istemez anlarsın. Senin dünyanın dışında metelik etmez ve her şeyin değerini parayla ölçtüğümüz için vaktini bal gibi boşa harcamışsındır. Hiçbir şey yapmamışsındır. Hiçbir şey öğrenmemişsindir. Somerfield marketlerinde kahrolası raflara ürün yerleştirseydin daha iyi ederdin.

Böylece elde Mags'in yedisi, benim sekiz buçuğum, Sieffri'nin beşi var... Yirmi sterlin elli peni eder. Bir paket sigaradan sonra toplam on sekiz sterlinin biraz altına düştü ki bunu da Black'de, yani Yr Hen Llew Du'da [Yaşlı Siyah Aslan] oturup harcadık; orası sıcaktan ve alışverişçilerden uzakta serin ve loş bir birahane ama on sekiz sterlin dokuz bardak biradan pek fazla etmiyor. Dörder bardağın ardından da sona yaklaştık ve bende alkolden kafayı bulma belirtileri başladı ki sönmeden ateşi uyandırmak gerekiyor diye bas bas bağırıyor.

İçeriye Roy girince Mags ona Dai'yi görüp görmediğini sordu.

—Evet, biraz önce, dedi. —Sahilde sırtüstü yatmış avaz avaz şarkı söylüyor, zil zurna sarhoş. Güç bela hareket ediyor. Onunla konuştum ama beni hatırlayamadı bile. Neden?

Mags başını salladı. Oturmuş son yarım bardak biralarımızı gıdım gıdım içiyoruz, başımıza iyi bir şey gelmesini bekliyoruz. Yani insanın talihinin yaver gittiği de *olur*; Sieffri'nin şu beklenmedik beşliği mesela... Ama hiçbir şey olmadı. Orada çakılıp kalmış halde ağır ağır biralarımızı yudumladık ve bekledik. Azıcık kıyak kafamdan geriye ne kalmışsa zaman ilerledikçe uçup gitti. Keyfim kaçtı çünkü hiç mi hiçbir şey olmadı.

Oxygen'dayım, bara yaslanmış dikiliyorum. Damarlarımda dolaşan E, kol ve bacaklarımı karıncalandırmaya, dişlerimi kamaştırmaya, yani biraz önce mideye indirdiğim yeni bir tablet tekrar içimi kabartmaya başladı. Birkaç dakika sonra hiçbir amcık kafalının keyfimi azaltamayacağı ve kaçıramayacağı bir yerde olacağım. Zaten onlar da bunu yapmak istemeyecek çünkü hepsi kendilerini böyle hissedecek. Paul kulağımın dibinde feryat ediyor, müziğin gürültüsü yüzünden onu doğru dürüst duyamıyorum ama sanki Mud topluluğunun "Tiger Feet" adlı parçasından veya benzeri bir saçmalıktan söz ediyor. Aslında ona kulak vermiş de değilim çünkü Mairead ve Margaret'ın dans edişlerini izliyorum. Mest oldukları yüzlerinden okunuyor. Mags'in göğsündeki dün akşam fark ettiğim çürüğe neyin yol açtığını düşünüyorum. Ona sordum falan ama çok utandı ve küvette kayıp düştüğünü söyledi. Neyse ki bu onun artık canını sıkmıyor gibi; o ve Mairead birlikte dans ediyorlar, yüzlerinde meleklere özgü bir ifade var, kolları ve bacakları enfes, tenleri pırıl pırıl, ikisi de son derece havalı ve güzel görünüyorlar... çok mutlular...

Kaliteli MDMA sayesinde hızla uçarken, dikildiğim yerden ikisini birden seyrediyorum. Bundan daha iyisi olamaz. Mümkünatı yok.

Benim muhteşem kadınlarım. Benim nefis iki kız arkadaşım.

—Öööööööf! Ayakların tam iki kalıp buz gibi!

Mairead kahkahayı basıp ayaklarını bacaklarıma iyice yapıştırdı.

—Hayır, bal gibi ciddiyim Mairead; canım yanıyor, o kadar korkunç soğuklar ki.

Sonuçta ayaklarını çekip sırtımı siper aldı. Yüzünü enseme, dizlerini büküp benimkilerin arkasına yasladı. Ne düşündüğümü sordu ama ben sadece omuz silktim.

—Hiçbir şey aslında.

Ve bazen kafamın içinde gerçekten hiçbir şey olmuyor... bembeyaz hiçlik kalıpları sadece... ama şimdi kasların fevkalade elastikiyetini ve Mags'in o sımsıkı ve ufak kıç deliğinin nasıl esneyip de sert yarağımın içine sığmasını sağladığını düşünüyorum.

İçine edeyim. İnsan davranışlarının dinamiği nankörlüğü besliyor. Mairead yanımda, oysa Mags Llys Wen'de bir başına. Merhamet nedir bilmez miyiz? Derdim ne benim?

Mairead mırıldandı ve çok geçmeden uykuya daldı. Fark ettim çünkü gittikçe daha yavaş ve derin nefes alıp veriyor. Bense yatakta uzanmış boş boş karanlığa bakıp cama vuran yağmuru dinliyorum o kadar. Umarım Mairead uykusunda konuşmaya başlamaz; bazen yapıyor ve bu epey sinir bozucu –kelimelerinden seçebildiğim kadarıyla galiba büyükannesiyle konuşuyor, şu öldüğünde ona parasının tamamını bırakanla... Huzursuz edici. Kafamın içindeki bir başka ses gibi, bazı geceler ortaya çıkan şu kaynağı belirsiz fısıltılar... Mairead'in ninesini hayal edebiliyorum, odanın içinde bizimle birlikte, yatağın ucunda karanlıkta ayakta duruyor, gözlerini bana dikmiş ve

nefes alıyor. Şu anda odada sesler yok hani ama bunları beklemek onları işitmekten daha kötü olabiliyor. Bazen.

Ayığım, kahretsin tamamen ayığım. Damarlarımda üç gün önce yığınla yuttuğumdan son bir sülfat damlası kaldı belki ama anca o kadar. Ve yorgunum –doğrusunu söylemek gerekirse acayip bitkinim– ne var ki uykuya dalamıyorum bir türlü. Günlerdir doğru dürüst uyumadım, bu nedenle aslında tam kalıp gibi uyumam lazım ama olmuyor. Kafam tonla şeyle meşgul, aklıma acayip karmakarışık düşüncelere takıldı –evden tahliye edileceğiz (son üç konut kira yardımı çekini tahsil edip harcadık), Mairead mirastan ne kadar az kaldığını anladığında ne yapacak, emlak vergisini ödemediğimiz için mahkemeye mi düşeceğiz, kapımıza icra memurları mı dayanacak, Mairead Margaret'la ilişkimin farkına varacak mı? ... yorgun, yıpranmış kafam kazan gibi kaynıyor.

Spid paranoyaya yol açar. Amfetamin paranoyası rüyaların yerine geçer; spid aldığında uyuyabilirsin ama zihnin, benliğin, rüya görmek ister. Dolayısıyla uyanıkken rüya görmeye başlarsın. Aklın, bozulmuş ayarını düzeltmeye niyetlidir sadece ama işler daha da sarpa sarar... gözümün önüne karanlığın içinden çıkan korkunç görüntüler geliyor, yolun sonuna bir kukuletalılar ordusu yığılıyor, bugüne kadar yaptığım onca bayağı, bencilce şeyden kaynaklanan suçluluk duygusu ve utanç yüreğime oturuyor... siktir. Keder keder keder. Pişmanlık. Ve kalp atışlarım, yağmur ve Mairead'in derin soluk alışı dışında sessizlik. Bir ritim: Küt küt, pıtır pıtır, tıs. Küt küt, pıtır pıtır, tıs...

Dışarıda karanlığın içinde, pencerenin ardında baykuşlar, tilkiler, yılanlar, ölüm, sinsice izleme, keskin dişler ve lime lime etme ve ıstırap ve dehşet feryatları var. Burada bile, içeride, yatak odasında, şiltede bitler, halıda akarlar, yukarıda duvarla tavanın birleştiği köşelerde şu çırpı bacaklı örümceklerden var, kıs kıs gülüyorlar, emmekten başka bir işe yaramayan kese benzeri gövdeleriyle oradan aşağıya sallanıyorlar işte, tama-

men hareketsiz ve sessiz, öyle havada asılı duruyorlar, bekliyorlar... habis minik hergeleler... şu uzun bacaklı örümceklerden nefret ediyorum; bodur ve kıllılardan değil, hatta onları severim. Minnacık gövdeleriyle orantısız, kâbus gibi, çılgınca uzun bacaklı olanlardan; ıstırap çığlığı görülebilseydi herhalde buna benzerdi. Geçen hafta, onlarla bir çeşit *Şam yolu** deneyimi yaşadım. Banyoda bunlardan birini ağını örerken seyrediyordum; uzun bacakları bal gibi dört bir tarafa yayılmıştı. Aniden o bana çok narin bir güzelliğe ve kusursuz bir zarafete sahip bir yaratık, örü memeleri ve çeliğin iki katı gücündeki ipekten tuzağıyla bir evrim mucizesi gibi geldi... ne yazık ki bu duygu tüyler ürpertici minik keratayı rulo yaptığım bir *Viz* dergisiyle haklayıncaya kadar, yani birkaç saniye sürdü.

Bir keresinde, üzerinden yıllar geçti artık, babam Liverpool'daki bir şantiyede çalışıyordu. Amelelerinden biri yeni bir tuğla balyasını açmaya gitmişti. Koşa koşa geri geldiğinde yüzü kâğıt gibi olmuştu ve elini tutuyordu. Uzun, upuzun bacaklı ve dev gibi siyah gözlü kocaman sarı bir örümceğin tuğlaların arasından fırlayıp elini başparmağıyla işaret parmağı arasındaki perde benzeri yerden ısırdığını söyledi. Birkaç dakika içinde yüzü sarardı, kusmaya başladı, dili dolaştı... ambulans çağırmışlardı ama onu hastaneye yetiştiremeden öldü. Son sözleri örümceğin gözlerinin büyüklüğüydü. Bir örümceğin gözlerini görebileceğine inanamıyordu.

Dünyada işte böyle korkunç şeyler var. Hiçbir zaman kavrayamayacağımız şeyler. Eğer varlıklarından haberdar *olsaydık*, çığlık çığlığa kaçacak delik arardık korkuluk gibi ölü kuşlar gibi nutkumuz tutulur altımıza kaçırır sıcak pislik paçamızdan süzülürdü –

Hayır. Umutsuz bir vaka. Tam bir umutsuz vaka.

---

* Hıristiyan kıyımı için Şam'a giderken yolda Hz. İsa'nın görüntüsüyle karşılaşıp tövbe eden ve ardından kendini Hıristiyanlığı yaymaya adayan Havari Aziz Paulus'un (veya Pavlus) hayatındaki dönüm noktasına gönderme. (ç.n.)

Bu kahrolası adada doludizgin gitmek. Aberystwyth'den sonra nereye gideceğim, sonunda yolum nereye düşecek? Dışarıda karanlığın derinliklerinde, pencerenin ardında: İngiltere, İskoçya, Man Adası, Galler'in diğer bölgeleri... Fransa, ha, sikindirik Fransa; o lanet yerden nefret ediyorum hani (Fransızlarla dolu, bir kere), gene de orayla ilgili sevgi dolu anılarım var... Malcolm'u kıçını kaldırıp bize orada kalacak yer bulması için sıkıştırmam lazım. Üçümüzü, ben, o ve Roger'ı oradayken gözümün önüne getiriyorum, arkada bıraktığımız bomboş birahaneleri ve hamile kadınları. Ayrıca, Roger'ı tanıdığım için, lanet ülke çapında kırılmış burunları hayal ediyorum... oh be.

Kendini aldatma. Kendini hiç mi hiç aldatma. Fransa'ya nah gidersin; meteliksiz ve hayal kırıklığına uğramış ve öfkeli bir halde kalacaksın ve sonrasında anılarını kafandan çıkarmak için canına kıymak isteyeceğin şeyler yapacaksın. Mutlaka yapacağını biliyorsun. Hiç mi hiç elinde değil Colm. Yüzüne gözüne bulaştırmak kaderin, aksi olacakmış gibi hayaller kurma.

Hayır, insanın başına iyi şeyler de gelir dostum, bazen bal gibi gelir; sadece inan. Ve bekle. Yapman gereken bundan ibaret.

Hay Tanrım. Hayatım dostum. Küt küt, pıtır pıtır, tıs. Benim. Kahrolası. Hayatım.

Büyük bir hata bu, büyük büyük BÜYÜK bir hata –tek başına spid kullanmak. Kahrolası duvarlara tırmanmaya, kan akıtıncaya kadar parmaklarını yemeye, güç bela nefes alıncaya kadar sigaranın birini söndürüp birini yakmaya ve ağzına külden başka tat gelmemesine son ver. Oturduğum yerde duyu bombardımanı altındayım; sesi kısılmış halde televizyon açık (lanet Brucie* yeni peruğuyla caka satıyor), Hallucinogen'in** *Twisted* albümü hoparlörleri zangırdatıyor. Sarah'nın geçen hafta gönderdiği *The Kop* dergisinin son sayısına göz gezdiriyorum, sakız çiğniyorum, sigara tüttürüyorum, buz gibi elma

* Bruce Forsyth, ünlü İngiliz TV sunucusu, komedyen. (ç.n.)
** Simon Posford, İngiliz elektronik müzik sanatçısı. (ç.n.)

şarabı içiyorum ve en iyisinden bir gram göz açtıran damarlarımda şaha kalkmış vaziyette... resmen aşırı bir duyumsal yükleme. Acayip harika. İçim içime sığmıyor, bedenimin her tarafı kıpır kıpır, bu şiddetli saldırı yüzünden başım bir çamaşır makinesi tamburu gibi dönüyor. Bal gibi ateş aldım. Ama birlikte iki satır laf edecek veya bir şeyler anlatacağım birinin eksikliğini hissediyorum, herhangi birinin, son derece, dişlerimi neredeyse kökünden başka bir şey kalmayacak şekilde şiddetle gıcırdatıyorum ve kendi kendime mırıldanıyorum, buna engel olamıyorum; yüzlere, kalabalıklara, hareket eden bedenlere, diğer insanların varlığına ihtiyaç duyuyorum... Mairead, Sam ve Ella ve Paul ve Sioned'le Glengower oteline gitti ve sanırım Laura da onlarla birlikte ama canım onlara katılmayı çekmiyor çünkü orası daima kahrolası öğrenciler ve ciğeri beş para etmez ragbicilerle dolu. Ayrıca hiçbir şeyin bu ruh halime gölge düşürmesini istemiyorum... gerçi burada sap gibi durmaktan daha iyi olabilir... onlara bir saat kadar sonra aşağıda buluşuruz demiştim ve onlar kapıdan çıkar çıkmaz da teçhizatımı ortaya dökmüştüm: şırınga, kaşık, toz vesaire... kafam acayip kıyak şimdi ve henüz kapağı dışarı atacak kadar yerinde duramaz halde değilim ve iyi vakit geçiriyorum ama biraz ahbaplık edeceğim biri de fena olmazdı. Ah, hiç mi hiç bilmiyorum. Damarlarımda yarım gram Pembe Şampanya* ve nerdeyse dört bardak elma şarabı son sürat dolaşırken herhangi bir şeyden nasıl emin olabilirim ki? Sıçanım gardırobun arkasında koşuşturup duruyor; birkaç dakika önce onunla sohbet etmiştim ama biraz tek taraflı bir muhabbetti bu –ben lafı ağzımda gevelemiş, o ise dizimin üstünde oturup kulaklarını temizlemiş ve burnunu seğirtmişti. Sıkıcı minik budala.

Ayağa kalkıp bir başıma dans etmeye başladım, etrafımda fırıl fırıl dönüyor, kollarımla havayı dövüyorum... Hallucinogen'e bayılıyorum... kapı çaldı ve yüreğim hopladı ve açmaya gittim ama sonra koşturarak geri döndüm ve teç-

* Amfetaminin sokak adlarından biri. (ç.n.)

hizatımı bir minderin altına gizledim. Kimin geldiğini hiçbir zaman bilemezsin. Ama anlaşıldı ki bir sorun yok, hayır hatta bu harika çünkü gelen Mags.

—Of olamaz seni görmeyi acayip istiyordum bal gibi fıttırmak üzereydim Tanrım içeri gir içeri gir.

—Spid mi aldın?

—Kafam acayip dumanlı, evet.

—Öyle görünüyorsun. Hiç kalmadı, değil mi?

Salona geçtik ve minderin altındaki paketi ona uzattım. Sehpanın üzerinde bir Adsız Narkotik* kartıyla kendine bir layn boy ederken lafı ağzımda geveledim, tamamen boş konuştum, sohbet edecek birini bulduğum için zevkten acayip dört köşe oldum. Halimden anlıyor hani, Mags yani, düzenli aralıklarla gülüp başını sallıyor ve dikkatini sadece göz açtıranı kesip biçmeye vererek benim saçmalamamı hoş görüyor. Boy etmek ve burnuna çekmek için her öne eğilişinde gözüme üstündeki bol kazağın içi ilişiyor, derin, koyu, yumuşak hatlı dekoltesi yani. Üf!

Kalan tozu koklayıp arkasına yaslandı, burnunu çeke çeke.

—Muhteşem, dedi. —Bir layn için can atıyordum... daha sonra dışarı falan çıkmayı planlıyor musun?

—Evet, evet, sen de istiyorsan yani... Aniden aklıma bir şey geldi: —Ha siktir, şimdi hatırladım; nerdeyse hiç param yok. Ya buzdolabındaki elma şarabıyla yetinecek ya da Mairead'den para sızdıracaktım, tabii onda da kaldıysa. Göz açtıranla falan kafayı buldum.

—Öyle mi? O halde ortada bütün bir gece içkileri bana Margaret ısmarlasın durumları var ha?

—Hayır, evet, bir dakika, *bana* uğrayan bal gibi de *sensin*! AYRICA burnuna çektiğin göz açtıran tam beş papel değerinde!

---

* İngilizcesi *Narcotics Anonymous* olan iyileşme sürecindeki bağımlılar için kâr amacı gütmeyen, Türkiye'de de faaliyet gösteren, uluslararası bir organizasyon. (ç.n.)

Sırıttı. —Sorun değil, bugün işsizlik çekimi aldım. Cebimde de yaklaşık kırk sterlin var. Nereye gitmek istiyorsun o halde?

Omuz silktim. —Şey, milletle kordonda buluşmam gerekiyor ama oradan nefret ediyorum. Her yer yapış yapıştır, tam bir pazar yerine dönmüştür şimdi, et pazarı. Birkaç bardak için gidebiliriz, sanırım sonra da başka yere kaçarız. Sen ne düşünüyorsun?

—Malcolm nerde?

—Bu gece çalışıyor, Eastgate'deki şu balık lokantasında. Zavallı hergele. Yakında tam meteliksiz kalacak. İçki ister misin?

İkimize de elma şarabı koydum, sohbet ettik ve oyalandık. Ardından da dışarı çıktık, biraz daha spid aldık ve içki içtik, derken biraz daha spid aldık. Gece yarısından sonra diğerleri birbirinin peşi sıra ellerinde hazır yemek dolu poşetlerle geri geldiğinde ben ve Mags odanın ortasında galiba John Kelly'nin Essential Selection albümüyle çılgın gibi dans ediyoruz, botlarımızla zemine güm güm vuruyoruz. Kafam acayip dumanlı. Zıp diye ortaya bir parti çıktı, hem de bal gibi en iyisinden. Kapıdan içeri girmeleri bile beş dakika süren sarhoş, kafası dumanlı bir insan zinciri var artık odada.

Liam burada, zil zurna sarhoş, ağzına bir Rush* şişesi dayamış, patates kızartması ve sirke kokan Malcolm falan da Paul ve bir tekne hakkında neşeyle gevezelik ediyor, söylediklerinin çoğunu anlamıyorum ama. Sürü sepet başkaları da var, hiç tanımadığım insanlar veya çok iyi tanımadıklarım. Hangi cehennemden çıktılar ki bunlar?

Mairead'i eğreti bir şekilde ocağa yaslanmış, kendinden geçmiş bir halde mutfakta buldum. Ona üstünde basket potası baskısı olan ragbi tişörtü giymiş, uzun boylu uyuz bir herif asılıyor. Ona elimden geldiğince dik dik baktım.

—Mairead, kim bu sikindirik insanlar? Parti yeri olarak mı kiralandı burası, ha?

* Bir enerji içeceği markası. (ç.n.)

Üstüme abandı ve kollarını belime doladı. Ragbi tişörtlü de defolup gitti. Koridordaki diğer heriflerin onu yuhaladıklarını duyuyorum.

—Onlara Glen'de rastladık. Liam bazılarını tanıyor galiba. Sence bir mahzuru var mı?

—Yo, dedim. —Elbette bir mahzur görmüyorum, ayrıca aslında aldırmıyorum da ama hiç beklenmedikti, anladın mı? Yani ben ve Mags orada dans ediyorduk, kendimizi dağıtmıştık ve şimdi bak... evde iğne atsan zinhar yere düşmez.

Tam bir karınca yuvası gibi. Iestyn buzdolabının içine düşmüş, kutu bira çıkarıp duruyor; bana ve Mairead'e de bir Stella dörtlü paketi uzatıyor.

—Mis gibi.

Mairead kendininkini bir dikişte yarısına kadar içti, ardından da pelte gibi yere yığıldı, ocaktan sıçrayan yağla kaplı bir köşede kıvrıldı. Orada güvende; ayaklar altında değil yani, dolayısıyla onu o halde bırakıp tanıdığım birini aramaya koyuldum. Mutfak artık ot dumanı, gözlerini duman bürümüş ve uzun yağlı saçlı insanlarla doldu, amaçsızca şifa dağıtan hayaletler gibi sürüklenip duruyorlar.

—Burası senin evin mi dostum? diye sordu feci bön bir hippi.

—Evet. Neden sordun?

—Acayip hoş bir peçiz, nargileler için ocağını kullanabilir miyiz?

İyi ki sordu. —Tabi, tabi, dert değil. Sadece kız arkadaşıma dikkat edin, fırın kapağına yaslanıp kendinden geçti de.

Kemikli parmaklarıyla hafifçe omzuma vurdu, ben de omuz silkip ocağı kullanmasına izin verdim. Kahrolası hippiler. Eğer berbat mutfak herhangi bir şekilde fazlasıyla zarar görürse... veya Mairead'e bir saygısızlık yaparlarsa... istisnasız herhangi bir şey çalınırsa...

I-ıh. Fena birileri değiller. Sorarak incelik gösterdi, Tanrım, herhangi bir kötülük yapacakları yok. Spid içimi kabartıyor,

denize dalıyormuş kadar keyif alıyorum; tekrardan acayip uçuyorum. Havalandım.

Hıncahınç dolu koridorda duran Liam bir yığın kafanın arasından Laura'ya seslendi:

—Laura! Laura! Kim bir votka daha ister?

—Doldur bebeğim!

Laura'nın ona "bebeğim" demesi hoşuma gidiyor; bana *Northern Exposure* dizisindeki Holling ve Shelley çiftini hatırlatıyorlar. Liam kalabalığın arasından sıyrılabilsin diye duvara yapıştım.

—Keyfin yerinde mi Colm?

—Ayağım yerden kesildi adeta.

—Çok iyi dostum. Bira ister misin?

—Yo, benim var. Bak ne diyeceğim gene de, mutfağımda boktan bir şeyler dönüyorsa haber ver, olur mu? Gözünü dört aç yani.

—Tamam.

—Mairead'e de bir göz at; ocağın orda boylu boyunca serilmiş vaziyette.

Koridorda ilerlemek için göbeğim çatladı, yengeç gibi yan yan yürüdüm. Bir zamanlar plajda düzdüğüm sarışın bir kıza sırıttım, o da bana gülümsedi ve iki çift laf etti ama Blur'ün "Parklife" parçasındaki nakaratı söyleyen birinin gürültüsü kelimelerini bastırdı. Bu bir Liverpoollunun sesi; beynimden vurulmuşa döndüm ama sorun yok, güvendeyim, bu Fountain'deki barmen. Tabi hâlâ Maguire'larla bağlantısı olabilir, sanırım... ama yo, muhtemelen yoktur; bu kadar çılgın bir saplı sultana iş vermezler. Maguire'lar ecza piyasasında önemli bir pay sahibi Birkenheadli bir ailedir; gangster bozuntusu falan gibidirler. Yıllar önce Hollanda eroini almam için bana iki bin papellerini emanet etmişlerdi. Ha ha. Çok geri zekâlıydılar. Lanet paraya el koyup Fransa'ya gittim ve hayatın acayip tadını çıkardım ama belli ki böyle yapınca artık Liverpool'a geri dönemezdim, en azından feci şekilde komalık edilmek istemiyorsam. Aberystwyth

de pek uzak sayılmaz sanırım ama... şey, başa gelen çekilir. Hiçbir şey yapamam. Kabul etmek zorundayım. Bazıları bu tür şeyleri eceline susama diye niteliyor ama ben buna hayatta kalma diyorum. En önemli kişiye, kendine göz kulak olma. Hamamın namusunu kurtarmak için Maguire'ların en genci, üşütük Tommy, şişko terli saçının arkası permalı psikopat ırz düşmanı Tommy, Noel adlı bir herifin Toxteth'deki bekâr odasında kafasını uçurdu ve parayı alıp kaçanın o olduğuna dair bir söylenti yaydı. Her neyse sanırım böyle şeyler meydana geldi.

Kalabalığın arasından sıyrılıp Malcolm'un birkaç dehşete düşmüş dört göz tipe diskur geçtiği yatak odasına girdim. Deli gibi el kol hareketleri yapıyor ve gözlerini fal taşı gibi açmış:

—Bal gibi inanın, Tanrı aşkına, kesinkes sona erdi! Oyun bitti! Hayatlarınızı ruh gibi dolaşarak yaşıyorsunuz, kıytırık sosyoloji diploması veya her ne haltsa bunlara açık veya bunları bir şekilde kabule hazır bir dünya bulacağınızı sanıyorsunuz ve bal gibi emin olun artık küllerden başka bir şey bulamayacaksınız! Küller ve kemikler! Tanrı aşkına, bırakın üzerine yazdığınız kâğıtlar kadar bile para etmeyen sikindirik tezlerinizi bitirmeye, sanki en ufak bir şey için dahi bol zaman varmış gibi hiçbir tasa duymadan düşünüp hareket etmeye nasıl devam edebilirsiniz? Ha? Hiçbir şey düşünmedin ahbap, hiçbir şey. Birazcık keskin zekâlı olsaydın ne yapacağını bilirdin, çeker Kuzey lanet Kutbu'na, Tierra del Fuego'ya, Tanrım, herhangisikindirikbiryere giderdin! İçine edeyim! Buradan başka bir yere! İstisnasız öleceksin dostum, şimdiden gözümün önüne derinin kocaman yeşil püstüllerle kaplandığı geliyor, sen –

Kalıp bu manzarayı seyretmeye can atıyorum. Gülmekten kırılıyorum ama şiddetle tekrar cennet tozuna ihtiyacım var; dolayısıyla Mal'in omzuna hafifçe vurdum, o da lekeli, seğiren yüzünü, habire dişlerini gıcırdattığı başını bana çevirdi.

—Mal, aldığın her ne haltsa bize de biraz versene. Bende kalmadı.

Bana bir paket uzattı.

—Acayip güçlü cephane, fazla abanma.

Sonra da dinleyicilerine geri döndü. Dinleyiciler çaktırmadan uzaklaşmaya çalışıyorlardı ama Malcolm diskuruna kaldığı yerden devam edince tekrar dikkat kesildiler:

—Haydi, boktan dergi bozuntularınızı satmayı ve günümüz toplumunda tiyatronun rolü gibi konuları tartışıp son derece önemli bir iş yaptığınıza inanarak kendinizi kandırmayı sürdürün! Tanrım, körsünüz be dostum, nasıl böyle dibine kadar kör olabilirsiniz ki!

Teçhizatım için salona geçtim, her tarafta korkunç sayıda insan var. Maggie müzik setinin dibinde kendini gerçekten kaptırmış bir halde dans ediyor; mest olmuş gibi ve seksi gözüküyor. Sehpada arka ayakları üstünde duran Veba'yı gördüm ve onu oradan alıp sağ salim kafesine kapatmak için yer değiştirdim ama baktım ki dangalaklardan biri yanan sigarasını minik pembe burnuna doğru uzatıyor ve o da koklama üzere.

—Hey!

Veba sigara yüzüne değince sıçradı ve ben de onu yakaladığım gibi omzuma koydum ve cigaralı şişko hıyara döndüm, kan beynime sıçradı, zaten göz açtıran içimi kabartmıştı, bomba gibi patladım:

—O benim evcil sıçanım, seni rezil hıyar seni! Kim oluyorsun sen be?

Başını kaldırıp bana baktı. Acayip kilolu bir dalyarak kızıl saçlı bir götten fırlama.

—Aaa, adım Dafydd ve bir şey yapmıyordum –

—Bak şu işe, hadi canım sende. Haydi, kahrolası ağzını burnunu parçalamadan evimden derhal defol.

—Ama neden, ben –

Gözümü kan bürüdü ve onu yakasından tuttuğum gibi kanepeden aşağıya savuruverdim, Sıçancık da bu sırada düşmemek için tırnaklarını boynuma batırdı. Delikanlı, bu Dafydd dalyarağı, küt diye yere düştü ve herkes başını ona doğru çevirdi.

—Bal gibi sıçanımı yakmaya çalışıyordun, öyle değil mi? Hey!

Botlarımla tombul kıçına epey şiddetle iki tekme indirdim. Büyük bir gayretle ve cıyak cıyak bağırıp sürünerek uzaklaştı, kendini savunmak için inleyerek acıklı bir şeyler söyledi ki bu beni iyice çıldırttı:

—Derhal defol bu evden! Eğer seni bu gece lanet dairemin herhangi bir yerinde bulursam seni kesinkes öldürürüm!

Eğildim ve yüzüne avaz avaz bağırdım. Sendeleyerek ayağa kalktı ve odadan hızla dışarı çıktı. Herkes bana bakıyor ama hiç umurumda değil. Veba'yı usulca kafesine koyup minderin altındaki teçhizatımı alırken beni seyrettiler. Kahrolası hıyar sürüsü. Lanet daireme geldiler...

Teçhizatımı göğüs cebime yerleştirdim, ağızları bir karış açık kalan herkese homurdandım, Margaret'ı dudaklarından ateşli ateşli öptüm ve çıkıp gittim. Amma da acayip bir çıkış yaptım; kendimi, bilmiyorum, bir kovboy, bir gangster gibi hissediyorum. Çok müthiş duygular içindeyim. Neden ama neden böyle hissetmeyeyim ki? Burası bal gibi benim evim, öyle değil mi?

Holden (Liverpoollu şarkıcı komaya girip yere yığılmış, gövdesinin yarısı gömme dolabının içinde, diğer yarısı dışarıda) ve mutfaktan (Mairead Liam'ın paltosunun altına yumulmuş uyukluyor) geçip bazı dallamaların cigara sardığı banyoya girdim. Hepsi gözlerini bana dikti.

—Tamam, defolun.

—Ne –

—Siktirip gidin, biz –

—Defolun! diye haykırdım. —Hadi gidip o işi lanet avluda veya başka bir yerde yapın!

Söylenerek banyoyu terk ettiler, ben de kapıyı kilitledim. Tanrı aşkına. Daireme gelen kahrolası ciğeri beş para etmezler... sıçanımın canını yakan başka bir sadist dangalak görürsem, kesinkes...

Yere oturup malzemeyi hazırladım. Kenefin bulunduğu köşede leş gibi kokan küflü bir tayt var, burnuma hâlâ Mairead'in geçen hafta yaptığı çişin kokusu geliyor. Kahrolası alkolikler; bağımlılar içinde istisnasız en beterleri bunlar... Bir zamanlar Cambridge'de yattığım kliniği hatırladım. En beteri alkolikler-di. Eroinmanlar bile üstesinden falan gelebiliyorlardı, vazgeçebiliyorlardı ama alkolikler kafayı bulmak için Domestos ve tıraş losyonu içmek ve ayakkabı cilası sandviçleri yemek gibi şeyler yapıyorlardı. Çok tüyler ürperticiydi. Ben oraya mahkeme kararıyla falan gönderilmiştim, sözüm ona alkol ve amfetamin bağımlılığımla baş etmeye çalışıyordum. Birkaç günümü hindi söğüşe benzer ama daha ucuz olan tavuk söğüş yiyerek geçirdim. Taburcu edilir edilmez de bir eczanenin bütün *dekstro*'larını talan ettim ve bunu kutlamak için kapağı dosdoğru birahaneye attım. Vergi mükelleflerinin zaman ve parasını fazlasıyla boşa harcamaktan başka bir şey değildi bu.

Çakmak, su dolu kaşık, toz, pamuk... Pamuk yok bu yüzden Mairead'in tamponlarından birinin içindekini kullandım. İdare eder. Kaşık küçük bir kaynayan kazan, köpürense iksir; harbiden *aqua vitae**, *uisce beatha*** bu oğlum. Bunu daha önce de defalarca söylediğimin farkındayım ama tekrarlamayı gerektiriyor: Bu esaslı bir şey. Bunu açıklamaya kelimeler yetmez; bu hayatı ve onun temel biyolojisini aşar, bu sadece melekler ve şeytanların aşina olduğu bir âlemde vakit öldürmektir. Gözü karalıktır. Hayatın anlamı budur, buna asla alışamazsın, daima acayip heyecan duyarsın, istisnasız her zaman dokuz doğurursun, her zaman yüreğin hoplar son sürat güm güm atar...

İğne pamuğa girdi. İğne, batarkenki o bildik muhteşem acıyla damarıma girdi... bu Malcolm'un cephanesi... azıcık saplandı sonra çoğu geri çıktı, hazneye iplik gibi dolan kan yayıldı ve dantel gibi veya bana hep hatırlattığı üzere parlak renkli bir kuşun kanat tüyleri gibi saçaklandı... ne kadar güçlü olduğunu

* Latince abıhayat veya hayat suyu. (ç.n.)

** İrlanda dilinde abıhayat veya hayat suyu. (ç.n.)

bilmiyorum... Malcolm sadece burnuna çektiği halde kafası dumanlıydı... kahretsin, ne olduğunu bile bilmiyorum... derken piston hızla ve haznenin dibine kadar itildi.

Müthiş bir hızla ayağa fırladım ve şırınga hâlâ kolumdayken volta atmaya başladım. Lanet banyo başımın etrafında fıldır fıldır dönüyor ve zemin sanki pelteye veya suya dönüşmüş gibi. Ecza damarlarımda dalga dalga yayılıyor ve kaçırdığım çişin damlaları kotumun paçasından aşağıya süzülüyor ve eczanın güçlü etkisi altında inliyorum ve SİKTİR SİKTİR ÇOK FAZLA ÇOK FAZLA diye düşünüyorum ve duvarlara yapışıp yüzümü serin boyaya bastırıyorum ve kahretsin kalbim yerinden fırlamak üzere... fazla derin nefes alıyorum nefes nefese kaldım kanım damarlarımda acayip aşırı bir hızla dolaşıyor... bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum... siktir... ben ne yaptım...

Derken başlangıçtaki delilik hali geçti ve onunla birlikte korkudan da eser kalmadı ve bilin bakalım sonra ne oldu? Evet, kendimi gerçekten acayip harika hissediyorum, mest oldum, hiçbir zaman anlayamayacağın veya çatamayacağın kadar çok keyifliyim. Bu duyguya yaklaşamazsın bile dostum, hiçbir zaman bilemeyeceksin...

Titreyen parmaklarımla şırıngayı kolumdan çıkardım ve teçhizatımı *Ali Baba*[*] çamaşır sepetine zula ederek partiye geri döndüm. Buradaki bütün insanlar kendilerini mutlu sanıyor, nefesleri ve akaryakıtlarıyla, fişek attıkları veya burunlarına çektikleri tozlarıyla mutlu olduklarını zannediyorlar; gerçek mutluluk, tam bir gerçek keyif hakkında hiçbir fikirleri yok. İçlerinden kendimden emin bir şekilde ilerliyorum. Gerzeklerse acınacak haldeler, ağzım o kadar kulaklarıma varıyor ki her an dudaklarım ortadan ikiye ayrılabilir. Ben seçilmiş biriyim. Aralarında kasıla kasıla onlara tepeden bakarak yürüyebilirim, hepsini başparmağımla ezebilirim... Dölüt zarıyla doğdum. Roman kanı taşıyorum. Ben bal gibi seçilmiş *olanım*. Ben geçerken bütün bir lanet gezegen zangır zangır titreyecek.

[*] Perakende ve toptan alış veriş yapılabilen bir uluslararası e-ticaret şirketi. (ç.n.)

Mairead hâlâ bir bacak ve bot ormanı içinde Liam'ın paltosunun altında horluyor. Malcolm odanın öteki köşesinde şişeler ve kutularla kaplı masaya yaslanmış, götten bacaklı bir eblehi göğsünden dürterek kulağının dibinde bağırıyor. Ona seslendim:

—Haydi Malcolm, biraz ders ver ona oğlum! Kestirmeden üstüne yüklen.

Ve böylece devam etti. Durmaksızın ve ara vermeden ve hiç bitmesin istiyorum.

İçlerinden birini açık seçik ve dün gibi hatırlıyorum. Çırılçıplak sırtüstü yatıyordu, bacaklarını bileklerinden birbiri üstüne atmıştı. Kollarını başının arkasından kavuşturmuştu. Bronzlaşmış gergin karnı ve upuzun bacakları ve kusursuz göğüsleri ışıldıyordu. Orada öyle uzanmış gülümsüyor, ona dokunmamı ve onu okşamamı bekliyordu. Yıllar önceydi, daha gençtim.

Kasları belirgin, V şeklindeki kasık kılları gölgeler içindeydi... Hayatıma dünya kadarı girdi; bir sürü kadın, sanırım, bir sürü kız falan ama en açık açık bunu hatırlıyorum, o kadar yıl önce ve o kadar mil ötede cereyan etmiş olsa bile... Hâlâ hatırlıyorum. Ve kahrolası Fransa'nın tamamı camlarından dışarı fırlamışken ve lanet yüreğim deli gibi çarparken, orada öyle çırılçıplak yatanını asla unutmayacağım.

Yo, kahretsin. Keşler, alkolikler, bağımlıların her çeşidi, bizim sevgililerimiz yoktur; tek yaptığımız uzun ve yapayalnız kaçışımız sırasında takas etmek için insanları rehin almaktır, arkasına saklanmak için insan kalkanları bulmaktır. O kadar.

Cup!

Hassiktir! Tıssssss...

Oo. İri bir tane. Biraz insanın götünü yakan cinsten, bu... bir kırmızı şarap dışkısı, kakası, atığı, pisliği, boku... kırmızı

şarabın içinde insanın bokunu dökme demir kadar sertleştiren ne var merak ediyorum?

Bir miktar transatlantik kablo döşüyorum.

Duvarlar ve kapıdaki yazıları okumak için kenef oturağından öne doğru eğildim. Kokudan ötürü kendimi kusacak gibi hissediyorum; bok kokusunu kastetmiyorum, kendiminkine katlanabilirim. Çoğu birahane tuvaletinin kötü kokmasından, tiksindirici, deterjanımsı, öğürtücü bir şekilde spid kokmasından söz ediyorum. Çok berbat. Temizlik deterjanının içinde bir şey olmalı, sülfattakine benzer bir bileşen. Ağrıyan, eriyip biten midem için çok kötü... beni öğürtüyor, kuru bir öğürtü hani, midemde bira ve safradan başka hiçbir şey yok. Aynı anda hem sıçtığınızı hem de kustuğunuzu hayal edin. Mesela bir keresinde Liverpool'dan can dostum Richey'nin daha yeni yetmeyken tatil için gittiğimiz Tal-y-Bont'taki çadırın dışında yaptığı gibi; alttan üstten fışkırtıyordu ve vaziyeti gözümün önünden gitmiyor hâlâ. Otların arasında ve ay ışığında dört ayak üstündeydi, bir yandan ağzından kocaman damlalar halinde kusmuk çıkıyor, diğer yandan da kıçının deliğinden gürleme, guruldama sesleri geliyordu. Gülmekten kırılmıştım. İlk defa tam bir şişe alkollü içkiyi mideye indirdiğim bir geceydi o. Cindi galiba. Günlerce bozalamıştım.

Vay canına! Damla damla akıyor... sanki sığır kuyruğu çorbası meret... sanırım bitirmek üzereyim... kahretsin öyledir umarım, lanet olsun adeta saatlerdir buradayım hani...

Tokmağımın ucu bacaklarımın arasından falan sarkıyor, çişli porselene sürtündükçe büzülüyor ve geçmişte tam aynı noktaya değen bir sürü farklı yarağı düşünmeden edemiyorum ve gene içim kalktı. İçine edeyim. Yapmaya mecbur kaldığın şeyler... bütün o ufak tefek gündelik iğrençlikler...

Kapıdaki yazıyı okumak için gözlerimi kıstım. Tekrar okumak için; oysa yüzlerce defa okumuşumdur, nerdeyse ezbere biliyorum. Gerçi ne anlama geldiğini söyleyemem size:

Tydi Alan	[Sen Alan
Ddim y'n hoffi	Sanki değildik
Myg y cwîn	Bir kupa şarap gibi
Tydi Tudwal	Sen Tudwal
Ddim yn dreifio	Kullanma
Limosîn	Limuzini
Tydi Bleddyn	Sen Bleddyn
Ddim yn caru	Aşık değilsin
Blirdd bach blîn	Belli ki azıcık kızgınsın
Tydi Ieuan	Sen Ieuan
Ddim am werthu'i	İstemezsin satmayı onun
Drampolîn	Trampolinini]

İlk satırlar Kraliçe'ye saldırıp onu soymakla alakalı galiba... ana fikrini çıkarabiliyorum ama bir türlü çeviremedim. Burada yaşarken bir parça Galce falan kaptım. Ayrıca çocukken ninemden de birkaç kelime öğrenmiştim; ana dili Galce'ydi hani ama on altı, on yedi yaşındayken Liverpool'a taşınınca çoğunu unutmak zorunda kalmıştı. Onu suçlayamam; yani, Tanrım, yirmi yaşında çığlık çığlığa üç çocuk sahibiysen, ayrıca dördüncüsü yoldayken, hele kahrolası Dingle'da iki odalı bir çatı katında ömür tüketiyorsan, *yr hen iaith*'i [eskimiş dil] yaşatmak aklına gelecek son şey olurdu. O durumdayken lanet çocuklarının canını korumak gibi düşünecek daha acil şeylerin vardır. Aynı şey babamın babası ve Gaelce için de geçerliydi hani; bir şantiyede iş bulmaya çalıştığında ustabaşına ne söyleyecektin? Bir *bríceadóir* [duvar ustası] olduğunu mu? Hayır, elbette öyle demeyeceksin; kesinkes bir duvarcıyım diyeceksin. Böyle şeyleri unutman lazım, yani kültürünü, geleneklerini, kendin ve ailen için en önemli önceliğin hayatta kalmak olunca bunların hepsini bal gibi aklından çıkarmaya mecbursun. Annem falan da aynı durumda, safkan bir Roman, Mayo'da doğmuş, savaş sırasında falan kahrolası dört yılını bir

curragh'da [kufa*] geçirmiş; artık kaba Latinceyi sadece kendi kendine veya ölmüş kocalarıyla konuşurken kullanıyor. Veya meleklerle veya uzaylılarla veya duvarların içindeki insanlarla veya artık kimlerle sohbet ediyorsa. Azıcık bunadı da.

Aman yarabbi. Amma korkunç bir hengâme içinde büyümüşüm, değil mi ha? Liverpool böyle bir yer; oranın İngilizcesi bile kulağa hiç mi hiç İngilizce gibi gelmez. Edinburgh veya Cardiff veya Dublin kadar bir Anglo-Kelt şehridir. Kendi devleti olmalı. Liverpool'a gereken kendi kendini yönetmesidir, harbiden. Doğru doğru dosdoğru dostum.

Ikındım ve çıka çıka küçük bir osuruğun "zartası" çıktı, başka bir şey değil. Sanki karnımda biraz daha varmış gibi geliyor bu yüzden kıpırdamadım. Şey, dibim tutmuyor gibi. Anlarsınız ya.

İnsanların habire kategorize etme ihtiyacı duymalarına gıcık kapıyorum; daha çok şu şaraphanedeki at gözlüğü takmış iki hıyar aklıma geliyor, şu Galler prensi falan olduklarını söyleyip de Tryweryn'i sel basmasından kısmen beni sorumlu tutmaya çalışan iki dalyarak yani. Kahrolası yavşaklar. Ben ve Roger onlara fena halde ağızlarının payını vermek, biraz canlarını yakmak (gerçi Roger *bundan* çok daha ötesini yapmıştı, öyle değil mi?) falan zorunda kalmıştık. Onlar ve onlara benzer birçok insan kişiliksiz zalim bürokrasinin kurbanı olan, *quango*'lar** tarafından ayaklar altına alınan, kaç kişiyi hayal kırıklığına uğrattıkları veya zaten güç bela ayakta kalan kaç kişiyi felakete sürüklediklerini siklemeyen, kendinden başkasına faydası dokunmayan kuruluşlar tarafından hayatları mahvedilen ne kadar çok çeşitli insan bulunduğunu hiç anlamıyorlar. Liverpool Belediye Meclisi bile şahsen benim canımı o iki amcık kafalınınkinin asla yanmayacağı kadar yakmıştır. Gerçi onların ıstırap tutkusu, haksızlıklar karşısında duydukları öfke ve bir

* Bir tür kayık. (ç.n.)

** *Quasi-autonomous non-governmental organization* (Yarı-özerk sivil toplum kuruluşu) teriminin kısaltması, başına buyruk kurul. (ç.n.)

aidiyet emaresi olarak sergiledikleri o sahte kıvranış hiçbir zaman ne buna inanmalarına ne de bunu kavramalarına meydan verecektir... Hatta aslına bakarsan o delikanlılardan biri artık ona ne söylersen söyle anlamayacaktır, yani Roger onu Trefechan Köprü'sünden aşağıya, hem de suların çekildiği zamanda attığından beri; kayalıklara çarpmış ve belli ki artık onda film kopmuş, bitkisel hayata girmiş. Beyninde kalıcı hasar varmış. Veya abartma eğilimli *Cambrian News*'te yazıldığı kadarıyla öyle bir şey, dolayısıyla bu pekâlâ atmasyon olabilir. Her şeye rağmen Roger'a bu konuda kendini kötü hissedip hissetmediğini sordum gene de ve şöyle cevap verdi:

—Şey, kesinkes suyu *hedeflemiştim* dostum ama dangalak havada iki büklüm falan oldu. Bir çocuk doğru dürüst düşemiyorsa bunda bal gibi *benim* kusurum yok, öyle değil mi ama?

Bu sefer paçayı nasıl kurtardı Tanrı bilir. Bununla ilgili hiç sorguya bile çekilmedi; oysa şaraphanedeyken delikanlıyla kavgaya giriştiğini bir sürü insan görmüştü. Korkudan sanırım. Hepsinin o kadar ödü kopmuştu ki kimse onu teşhis etmeye cesaret edemedi herhalde. Veya ilk başlarda korkmadılarsa bile Roger ve Ikey kulaklarını çektikten sonra kesinlikle acayip dehşete düşmüşlerdir.

Midem kalktı ve ağzıma safra geldi, kül tadında. Seramik kaplı zemine tükürdüm ama birazı kotuma sıçradı. Kahretsin. Temazepam kapsülüne benzer bir parça kusmuk ayak bileklerimin arasında kırışık duran pantolonumun etiketi üstünde parıldıyor ve etiketteki yazı da tam okunmuyor:

LEVI STRA	Quality clot
San Fran	TRADE
Original riv	Patented in U.S.

Başparmağımla silip attım. Derime bulaşmış yağ gibi, yapış yapış.

Hayret bir şey. Bana bakar mısınız, dışarıda bira bahçesinde beni bekleyen can dostlarımla içmek varken, kenefte oturmuş kendi kendime mırıldanıyorum. Az sonra Sky kanalında Liverpool'un Arsenal'e karşı oynadığı maç başlayacak. Ben ne yapıyorum ki? Tanrı aşkına. Öyle ya '89 dışında Liverpool Arsenal'i *hep* yenmişti.

Ayağa kalktım ve duvardaki rulodan, dökülmüş yılan derisine benzer upuzun bir parça tuvalet kâğıdı kopardım. Klozette de yılanlar var, incecik koyu renkli, suyun içinde kıvrım kıvrım kıvrılıyorlar... ombra renkli engerekler... bir boğum... taze sıçılmış dışkı...

Bu kulağa hoş geliyor: "taze sıçılmış dışkı". Kelimeleri severim, her zaman sevmişimdir; çocukluğumdan beri ağzım laf yapar. İlk kelimem "kuş"tu. Seslerden, ritimlerden, bildik kelimeleri alışılmadık yapmayı becerebilmekten hoşlanırım. Hatta bazen onları tadabilirim de ("kaide" muz tadındadır) ama aslında bunun hiçbir anlamı yoktur; dili kullanım şeklim hiçbir fikrim olmadığı gerçeğini gizlemeye yarar, bütün bunların neyle alakası var hiçbir fikrim yok. Kahretsin tamamen hayretler içindeyim.

Böööğ, zavallı bağırsaklarım... Belki tekrar içmeye başlamadan önce bir *cheese roll* yerim. Bir haftadan fazladır bir şey yemedim. Bokun bu kadar korkunç olması boşuna değil.

Kıçımı silip bara geri döndüm. Kendimi çok daha iyi hissediyorum gene de.

...bu kadar mı yani, her şey bu kadar basit mi? Rengin atıp davul gibi şişerek, dalgaların arasında batıp çıkmak mı? Balıklar ve yengeçler tarafından yenmek, dalgaların içinde serseri mayın gibi oradan oraya sürüklenmek, çırılçıplak, çürümek, karnın şişmiş halde... ha siktir.

Kadının derisinin rengi, ne, bilmiyorum, haşlanmış balık etine benziyor; beyaz ve irinli ve hamurumsu ve düşün ki ona dokunduğunda sanki etinin bir parçası kopup elinde kalıvere-

cekmiş gibi... tam plastisin falan misali çıplak ellerinle onu ufalayabilirsin adeta... liman epeyce sığ ama sular yükseliyor olmalı çünkü dalgalar, dalgalar vurdukça cesedi sağa sola yalpalıyor, her biri ağartılmış saçlarını bir yelpaze gibi kabartıyor, kollarını ve bacaklarını sarsıyor, suyun içinde tembel tembel şaplamalarına yol açıyor... dalgalar gaz kaçağı gibi tıslama sesi çıkarıyor. *Stout* içtiğin bir gecenin ertesinde çıkardığın vıcık vıcık ıslıklı, şu kokusu her zaman gökyüzüne kadar yayılan osuruklar gibi. Sssssss. Belki de *gerçekten* gaz kaçırıyorsundur; gövdendeki deliklerden metan falan sızıyordur. Bilmiyorum.

Zavallı kadıncağız berbat halde. Sonunda bu duruma düşmek ha, artık hiçbir şey hissetmiyor, üstünde ıslak ve pörsük bir eşarptan başka bir şey bulunmuyor, insan olarak hiçbir değerin kalmamış, pis denizin içinde yüzükoyun, çırılçıplak yatıyor ve bir keş tarafından izleniyorsun. Tanrım – ne korkunç bir hayat. Bu amma da boktan bir dünya.

Bunu katiyen yapmamalıydım, hiçbir şekilde yunusların yolunu gözlemek gibi kesinkes aptalca bir düşünceyle hareket edip limana inmemeliydim. Bir spid âleminden sonra dehşetli bir şekilde çöküyordum, anlarsın ya, kendimi korkunç bunalımda hissediyordum. O dehşete düşürücü çıkma çöküntüsünü can havliyle atlatmaya çalışırken, yalnız kalmak istediğinde, buna ihtiyaç duyduğunda, her zamanki bütün çıkma faaliyetlerinde –banyo yapma, sigaranın birini söndürmeden diğerini yakma, otuzbir çekme, birkaç şişe şarap içme, televizyonda sabah programını izleme– bulunmuştum. Ama bildiğin gibi, bir başınayken de seni hiç terk etmeyeceğe benzer çok şiddetli bir hüzne kapılıp deliye dönersin. Hüzün feci bir bedensel acıdır adeta, kalbinin yerinde muazzam bir kara delik vardır, ayrıca bir ses de kulağının dibinde sana tamamen akla yakın ve mantıki bir şekilde neden intihar etmen gerektiğini açıklar. İçine düştüğün tamı tamına gerçek bir cehennemdir. Ciddiyim, harbiden bir cehennemdir. Bu yüzden birkaç gündür birlikte eğlendiğimiz, mobilyalar ve yerde komaya girip sızan diğerlerini

(Mairead'in bankamatik kartını çantasından yürüttükten sonra) Llys Wen'de bırakıp tek başına aşağıya yürüdüm, eve gittim, işlerimi gördüm ve ardından da buraya, limana indim. Ve o işte oradaydı, işte orada, ölü kadınım, cesedim, dalgaların içinde paramparça oluyor. Beton rıhtımın ucunda oturmuş yukarıdan ona bakıyorum ve güneş henüz doğdu ve her şey turuncu renge büründü ve güzelleşti ve Pen Dinas hafif sisin içindeki kocaman yeşil yuvarlak bir kütleden ibaret ve kahrolası rüzgâr yüzümün derisini yüzüyor ve kıçım acayip su içinde kaldı ve soğuktan anormal donuyor ama hepsini siktir et, hepsini siktir et, hiçbir şeyin önemi yok, her şey bombok, her zaman fark ettiğim gibi. Veya bombok olacak.

Bir jet, lanet bir savaş uçağı galiba, Tornado veya onlara her ne ad veriyorlarsa, başımın üstünde uğuldayarak ve gökyüzünü yırtarak alçaktan uçuyor ve onu bir bazukayla patlatıp düşürdüğümü hayal ediyorum. Kahrolası götten fırlama.

Büyükçe bir dalga kollarını ve bacaklarını havaya fırlattı, bacakları suyu dövüyor gibi, sanki başına gelenden yüzerek uzaklaşmaya çalışıyor. Artık çok geç canım, bunu daha önce yapmaya gayret etmeliydin, öyle değil mi? Tabi bunu bile bile yapmadıysan, yani tabi canına kastetmediysen... Reggie Perrin'in* rolüne soyunup dosdoğru denizin içine yürümediysen. Gerçi Reggie dirilmişti. Buradaki hanımefendinin ve şu üşütük delikanlının, adı şimdi aklıma gelmeyen, Liam'ın bir kopyasına sahip olduğu şu tuhaf Rehber şeyinin yazarının aksine; o delikanlı da kendini boğdu, öyle yapmadı mı? Adını artık hayatta hatırlayamam... gerçi *onu* ve yanındayken nasıl insanın sinirlerini gerdiğini ve ince elenip sık dokunuyormuş gibi hissettirdiğini hatırlıyorum, sanki daima seni gözden geçiriyordu... gözlerini ruhunun derinliklerine dikiyordu... hiçbir zaman fazla konuşmazdı ve onda daima bir parça tüylerini ürperten, tekinsiz falan bir şey vardı; yani sana baktığında de-

* *The Fall and Rise of Reginald Perrin* adlı, TV dizisi de çekilen bir roman serisinin başkarakteri. (ç.n.)

rin, anlaşılması imkansız bir düzeyde inceleniyormuşsun gibi hissederdin. Adeta o ana kadar yaptığın her türlü kötülüğü veya kendinden nefret etmene neden olan şeyleri anlıyordu. Sanki kesin ölüm tarihini ve şeklini sana anlatabilecek gibiydi. Basbayağı garip biriydi o. Bana öyle geliyordu ki Roger'ın bile ödünü patlatıyordu. Onu bir hayli severdim gene de, doğrusunu söylemek gerekirse; o, hani... farklıydı.

Artık değil ama. O sadece bir ceset şimdi, diğer milyarlarcasından farksız, toprağa karışan bir parça daha gübreden ibaret. Veya buradaki kadın gibi balık yemi. Kendimi tuhaf hissetmeme yol açıyor –ölümün soluğunu ensemde duyuyorum. Çürümek ve bozulmak. Süngerimsi ve kokuşmuş ve solmuş bir hal almak. Daha önce ölü bir beden görmediğimden değil, kesinlikle hayır; Tuebrook'taki işgal edilmiş yerde kendi kusmuğumun içinde yatıyor olmayıp trene yetişseydim, Hillborough'da ezilmiş cesetlerin ilk bölümü sıkıştıkları yerlerden rampaya sürüklenirken tonlarcasını görürdüm herhalde. Ama Cambridge'de yaşarken bir keresinde bir birahanenin arkasındaki avluda ölmüş evsiz barksız birini bulmuştuk; uzun bir süre önce ölmüş olmalıydı çünkü derisi tamamen oyun hamuru gibi bir şeye dönmüştü, esnekleşmişti ve ambulansın gelmesini beklerken yüzünü komik şekillere sokarak vakit geçirmiştik. Ona cadılarınkine benzer bir çene ve kayak pistine benzer bir burun yapmış, yüzüne de Stan Lauren'inki gibi aptalca bir gülücük kondurmuştuk. Onu almaya gelen ambulans ekibindekilerin suratlarındaki ifadeyi görmeliydin. Komikti. Acayip komik falandı o an ama şimdi... bilmiyorum. Kendimi haklı çıkarmak için kendimi bu maddi ete kemiğe bürünmüş bedenlerimizin sadece içinde yaşadığımız kabuklar, zarflar olduğuna, gerçek benliklerimizin, hani öz, ruh, tin, artık her neyse bunların da kalıbı değiştirdiğimizde başka bir yere gidip geride boş bir kasa bıraktığına inandırmıştım ama belki de bunların hepsi bir sürü boş laftan ibaret, öyle değil mi? O zamanlar falan, Cambridge'deyken yani, tonla asit kullanıyordum ve daha çok gençtim. Şimdi daha iyi anlıyorum. Sanırım.

Ama bu korkunç zavallı kadıncağız... üstünde hiçbir giysi olmadan yüzükoyun yüzüyor, bacakları iki yana açılmış, uzun sarı saçları eğrelti otu yaprakları gibi hışırdayıp duruyor... gövdesinde herhangi bir yara izi göremiyorum ama gözlerim pek keskin değildir ve yaklaşık yirmi fut yukarıdayım ve her hâlükârda önden yaralanmış falan olabilir veya belki de hiç yaralı falan değildir, kazara boğulmuştur, hani sarhoşken gece yarısı denize girmiştir, hatta belki de bir gemiden düşmüştür. Veya itilmiştir. Kim bilir? Başına o kadar çok şey gelebilir ki. İstisnasız her yerde tehdit ve kötülük var be dostum, hayatlarımız sineklerin kanatları kadar narin. Demek istiyorum ki, kahrolası bir odada karşıdan karşıya yürürken bile bir şeyler seni ısırır, seni paralar, karşı tarafa ulaştığında artık yolun başındaki kişi değilsindir, eksilmişsindir, küçülmüşsündür ve bu günde yüz kere başına gelir. Sürekli gölgelerin altındasındır, hangi cehenneme gidersen git, silahlar, baltalar, arabalar, doz aşımı, kirli iğneler, Şişko Charlie gibi köri yüzünden tıkanabilirsin, hipotermi, kanser, AIDS, ayağın takılıp bir pencereden sivri uçlu demirlerin üstüne düşebilirsin, bir arabanın önüne çıkabilirsin, küvette boğulabilirsin, elektrik çarpabilir, kanın pıhtılaşabilir, kalp krizi geçirebilirsin... hayat bir eşek şakası, ağır bir şaka değil mi aslında. Korkunç, sapıkça, kötü bir el şakası. Hatta kendini mutlu ve hayatından memnun hissederken bile; yani bu hayattan ecza veya seks veya senin içini her ne gıcıklıyorsa bunlar sayesinde keyif alma, bunları yaşarken kendinden geçme ve bunun farkına varma yeteneğine sahibiz veya bir İnançlıysan bu yetenek sana bahşedilmiştir ama aynı zamanda böyle bir mutluluğun, böyle bir keyfin tamamen ortadan kalkacağını anlama yeteneğin de vardır! Amma da boktan bir eşek şakası! Bu ölü kadın dün gece ne yapıyordu acaba? Muhtemelen benimle aynı şeyleri yapıyordu, kafayı tütsülüyor, içiyor, gülüyor, hayatının tadını çıkarıyordu. Ve artık bu halde; kirlilikten başka bir şey değil. Ölü. Hiçbir şey.

Hayret ki ne hayret.

Onunla kendilerine kesin ziyafet çeken bütün hayvanları düşünmeye başladım; yengeçleri, yılan balıklarını, diğer balık çeşitlerini, yüzünü vahşice gagalayan martıları, taşemenleri, öööö, *taşemenleri*... artık bundan ibaret, bütün deniz yaratıkları için koskocaman yüzen bir İskandinav usulü soğuk büfe. Gerçi daha büyük bir hayvan, mesela bir köpekbalığı veya bir katil balina için sadece bir lokma, bir gıdım falan (veya tadımlık, her ne demekse) bir şeydir. Her ne kadar *onların* çoğuna Cardigan Körfezi'nde rastlama ihtimalin yoksa da. Katil balinalarla ilgili tuhaf şey şu ki; anlaşılan onlar genellikle epey uysal yaratıklarmış veya geçen gün okuduğum yaban hayatı dergisinde öyle ileri sürülüyor. Aileleri ve arkadaşlarından meydana gelen gruplar halinde gezinirlermiş ama arada sırada sürünün içinden kafadan kontak bir götten fırlama, her şeye saldıran yırtıcı psikopat bir kerata çıkarmış; bu durumda diğerleri (dişi veya erkek) ona karşı birleşerek onu sepetler, onu kendi başının çaresine bakmak üzere terk ederlermiş. Ve her nasılsa, bunu nasıl yaptıklarını kimse bilmiyor, bu manyaklar binlerce mil derinlikteki okyanus sularında birbirlerini arayıp bulmayı beceririlermiş ve tekrar buluşup bir araya gelerek apayrı bir çete, deliler, vahşi götten fırlamalar çetesi oluştururlarmış. Sinsi sinsi dolaşan, birbirlerine dokunmayan ama hareket eden herhangi bir başka şeye, mavi balinalara bile saldırdıkları, paramparça ettikleri bilinen kafayı üşütmüş bir balinalar sürüsü meydana getirirlermiş. Sürüden kovulanların birbirlerini bulmaları tuhaf. Aralarında bir tür manyetik çekim olmalı.

Bir gümbürtüyle başımın üstünden gene bir jet geçti ve neredeyse altıma kaçırıyordum, bu nedenle siktir çektim; çocukça, yararsız, anlamsız bir el hareketi yaptım. Elimi kaldırdığımda gömleğimin kolu aşağı sıyrıldı ve gözüme iltihaplı, kabuk bağlamış pompa izlerim çarptı ve aniden içime ateş düştü. Aklıma kendi bedenim, uzun yıllar boyunca hor kullanıp mahvettiğim hassas iç organlarım, kararan ciğerle-

rim, şişen karaciğerim geldi... haşat beynim. Yani zavallı karaciğerim; elinden geldiğince damarlarıma pompaladığım onca boku sindirmeye ve arıtmaya çalışıyor, alabildiğine beni ayakta ve işler durumda tutmak için çaba harcıyor ve ben ona nasıl karşılık veriyorum? Onu daha felaket bir şekilde yorarak, aynen öyle, istisnasız her gün onu daha fazla boktan zehirlerle doldurarak... böyle bir cezayı hak edecek hiçbir şey yapmamasına rağmen. Katiyen.

Başımı kaldırıp bakışlarımı yüzen kadından körfezin güneyine doğru çevirdim. Aberaeron ve Newquay'in dışındaki tek tük sokak lambaları sis girdaplarının içinden zar zor seçilebiliyorlar. Millerce ötedeler hani; kule gibi yükselen, akla sığmayacak kadar muazzam dağ ve falez sırasının arasından cansız bir şekilde parlıyorlar. Harika görünüyor. Hatta dün geceki uçarılıkların ardından ciğerlerimde zerre kadar da olsa bir nefes kalsaydı, onu da bu manzara keserdi. Dünya bazen acayip muhteşem bir hal alabiliyor... bir teorim var; muhtemelen çarçabuk unuttuğum bir kitapta okudum ve sonradan da kendime mal ettim. Şöyle: Sürecin bir noktasında işler sarpa sardı ve Tanrı'nın kafası karıştı ve *bu* gezegen için yarattığı varlıkları galaksinin öteki tarafındaki, aslında bizim için tasarladığı gezegene yerleştirdi ve *o* gezegen, üstünde biz insanların olması gereken gezegen kasırgalar ve volkanlar ve sonu gelmez fırtınalar ve yıldırımlar ve şiddetli yağmur ve vızıldayan, sokan böceklerden geçilmiyor ve *bu* gezegen, üstünde olmamamız gereken... şey, bu gezegenin bazen nasıl bir hal aldığını mutlaka biliyorsundur. Ve sıkça diğer varlık türlerinin, burası için yaratılanların neye benzediğini hayal etmeye çalışırım ve onları kafamda daima fidan boylu, uzun kol ve bacaklı ve zarif, ama aynı zamanda artık üstünde yaşadıkları o yanlış dünyanın hantal ve afallamış varlıkları olarak canlandırırım. Ve ebediyen orada kalacaklar. Bizler gibi yolunu şaşırmış ve özlem dolu ve memnuniyetsiz sonsuza kadar ve sonsuza kadar ve sonsuza kadar.

Yok. Fazlasıyla basit. Tanrı aşkına Colm, aklını kesinlikle başına toplamalısın.

Bir sigara daha yakıp dumanını direnen gırtlağıma rağmen canım yanarak içime çektim ve gözlerimi tekrar aşağıdaki ölü kadına diktim. Bacağı bir dalgaya kapıldı ve yanlamasına limanın yosunlu duvarına doğru sürüklendi ve art arda gelen her dalgayla duvardan sekip durdu. İki tarafa yayılmış kolları ve bacaklarıyla bir denizyıldızını andırıyor, suya batıp çıkıyor, usulca hopluyor; buz gibi ölü, tamamen ölü, yüzde yüz ölü. Ne kadar cansız olabilirsen o kadar cansız. Bu kadından daha cansız olamazsın. Yüzünü bile görmedim ama onu hiçbir zaman unutmayacağımı biliyorum; Malcolm'un koç kafatası falan gibi bana faniliği hatırlattığından değil, hayır, kesinlikle hayır, pompa izlerim bu işi fazlasıyla görüyor. Daha çok neyin mümkün olduğuna işaret etmesi bakımdan: Aklıma özellikle Mairead'i getiriyor; aramızdan biri intihar edecekse veya kazara ölecekse, en güçlü aday Mairead'dir. Demek istiyorum ki, ben asla boğulmayacağım, dölüt zarı sayesinde falan ama Mairead'in hep günün birinde böyle bulunacağını düşündüm; sahile sürüklenmiş veya limanın içinde ağzına kirli deniztarakları doluşmuş, saçlarına da deniz yosunları takılmış halde. Dahası bunu söylemek bana acı veriyor ama kesinkes itiraf etmem lazım, cidden: Ben Mairead'e hiç mi hiç layık değilim. Onu daha beter ediyorum. Doğrusu neden beni bırakmıyor bilmiyorum. Geçmişte benim için bir takım acayip muhteşem laflar etmişti; bir keresinde beni sahici bulduğunu, benim kadar içi dışı bir olmayı beceremeyen tonla herifle çıktığını söylediğini hatırlıyorum. Ki bu herhangi birinin benim hakkımda ettiği en iyi laflardan biri ve bunu hiç unutmayacağım ama bensiz ve başka biriyle gerçekten daha iyi olacağını düşünüyorum. Ona istediğini ama benim veremeyeceğimi, benim içimde falan olmayanı sunabilecek biriyle. Bu ne menem bir şeydir bilmiyorum bile. Farkındayım, içerek sonunda genç yaşta mezarı boylayacak,

alkol güzelliğini epey erken yaşta toz edecek; ayrıca eminim ki o benden bal gibi çok daha iyi birine layık. Ona daha iyi gelecek birine, demek istiyorum ki, o acayip harika biri, Mairead yani. Biliyorum onun hakkında böyle duygulara sahip değilmişim gibi gözükebilir ama öyle hissediyorum, cidden, hem de fazlasıyla. Keşke beni terk etse. Kendi iyiliği için. Ama farkındayım asla etmeyecek.

Şu da var ki, bomba gibi bir kız veya değil, bazı basbayağı ciğeri beş para etmezle birlikte olmuş, Mairead yani. Onu birahanede falan beyinsiz ağzının suyu akan ragbi takımı tişörtlü bira canavarı silik biriyle konuşurken gördüm ve öğrendim ki bir zamanlar onunla düzüşüyormuş. Böyle bir şey insanın lanet gururunu pek okşamaz, değil mi, demek istediğimi anlıyor musun? Şu kahrolası Twmi dalyarağı, şu kafasını kazıtmış dallama gibi... Ama Twmi'nin Mairead'i becerdiğini söyleyen Roger'dı, Mairead de inkar ediyor, dolayısıyla belki de bu bir zırvalıktan ibaret. Bazen Roger'ın anlattıklarının hiçbir kelimesine inanmam. Ne var ki hep pişmiş kelle gibi sırıtıyor, şu Twmi denilen herif ve Mairead'e de tepeden bakıyor... Bugünlerde o amcık kafalıya tekme tokat girişeceğim. Acele etme, illaki göreceksin.

Ah, siktir et. Aslında bu saçmalıkların hiçbir önemi yok, dalgaların arasındaki şu zavallı ölü kadıncağızdan başka.

Ellerim titremeye başladı, dizginleyemiyorum; bu eczanın gitgide bünyemi terk ettiğinin işareti. Midem bulanıyor ve başım zonkluyor. Pen Dinas etrafındaki sis de dağılmaya yüz tutuyor, demek ki saat sekiz civarında falan... birahanelerin açılmasına daha üç saat var. Eve gidip buzdolabından birkaç kutu bira alabilirim, sonra da çıkma sırasında içmek için kapağı Glen'e veya başka bir yere atabilirim. Farkındayım bu seferki kendime gelişim berbat geçecek; derin bir karamsarlığın pençesine düşeceğim, eriyip bitmiş bir bedenle, içine sıçılmış bir kafayla uğraşacağım, bileklerime kahrolası bir jilet dayamış halde pinekleyeceğim. Ah boş ver. Öyle geçmeyecek. İdare

edeceksin. Tabi önce polisi aramalısın, onlara limanda bir ceset var demelisin. Benim yaptığımı düşünebilirler. Beni bir cani sanabilirler. Beni tutuklayıp kaçınılmaz akıbetimin can sıkıntısından ölmek olacağı kâbusumsu Kafkavari bir kırtasiyecilik ve ardı arkası kesilmeyen sorgulama dünyasının içine sokabilirler.

Kahretsin.

Başıma çok defa böyle şeyler geldi, yapmadığım şeyler için sıkça suçlanıyorum. Mesela çocukken, lanet olası bütün diğer çocuklar bana şöyle laf atarlardı: Çingene, Çingene, pis berbat Çingene, öf yıkansana be seni leş kokulu piç seni. Böyle boş laflar. Ayrıca mahallede en ufak bir şey çalındığında herkes dosdoğru evimin kapısında biterdi: Senin Colm dün gece neredeydi Bay Downey? Bakireleri kurban etmekle meşguldü seni siktiğimin pezevengi seni. Böyle demiş olmakla birlikte aslında çok erken yaşlardan itibaren hırsızlığın tadına varmıştım; bunu o körpe, kolay etkilenen aklıma kahrolası polisler koymuştu. Aşırdığım ilk şeyi hâlâ hatırlıyorum: Gazete bayiinden kaldırdığım, üzerinde El Cid'in* bir savaş sahnesi bulunan bir *Action Transfer* çıkartmasıydı. Heyecanı inanılmazdı. Altı yaşlarındaydım.

Anılar... içinde saklanılacak korunaklı sık bir ağaçlık gibidir. Bir savunma mekanizmasıdır ve ne bokuma böyle olduğunu anlatayım; çünkü seni hiçbir şey bu dehşet için hazırlamaz, hiçbir şey asla bu hayata, bu dünyaya içkin saçmalık ve şiddetin üstesinden gelmeni sağlayacak duygusal kalkanları geliştirmene yardım edemez, çünkü bu saçmalık ve bu şiddet harbiden fazlasıyla etkilidir, fazlasıyla muazzam ve korkunçtur, hiçbir zaman başa çıkamayacağın kadar çok boktan ve çok berbattır; bunlar seni bir lokmada yutarlar ve daha tam bir damla gözyaşı bile dökemeden posanı çıkarırlar. Yapabileceğin hiçbir şey yoktur. HİÇBİR ŞEY. Ve ölümden sonra hiçbir şey yoksa niye bundan

* El Cid Campeador (el-Seyyid) olarak bilinen Kastilyalı asilzade, komutan Rodrigo Díaz de Vivar. (ç.n.)

korkasın ki? Bu aklına yattı, değil mi? Ama o hiçlik, o yokluk, o boşluk düşüncesi ondan önce gelen bir şeye, hayata korku ve endişe ve anlamsızlık bulaştırır... Ve korku insanı felce uğratır, bu da ölümden daha dehşet vericidir. Direnemeden, meydan okuyamadan, mücadele edemeden, karşı koyamadan kalmak... Abergynolwyn'deki ayak çürüğü hastası ve gözlerini kuzgunların oyduğu o koyun gibi; onda insanı dehşete düşüren ve tüylerini ürperten başına gelen değil, onun bundan gerçekten rahatsız olmamış gibi görünmesiydi; anlarsın ya, her zamanki meşguliyetlerine sürdürmesiydi. Ağzı acayip *köpürmeliydi*, başına bu geldi diye, kör talihi yüzünden, çığlığı basmalı ve tepinmeliydi, fesat kumkuması kaderi ve bahtsızlığı, bu hücresel varoluşun kahredici maraziliği karşısında küplere binmeliydi... Ah siktir et. Tanrım, siktiriboktan bir koyundu sadece.

Bütün bu ölüm ve dehşet düşünceleri içimde karşı konulmaz bir kafayı bokunu çıkarıncaya kadar çekme, yürüyemeyecek ve konuşamayacak kadar felaket bir zil zurna sarhoş olma isteği uyandırdı... Roger şu sıralarda beyazdan uzak duruyor, dolayısıyla mutlaka okkalı bir içki stoku vardır; bırakmayı her deneyişinde böyle yapar... belki de onun kapısını çalmalıyım...

Roger. Böyle bir durumda Roger nasıl davranırdı acaba, ölü kadınla ilgili yani? Bir an bunu düşündüm ve derken Roger'ın içi su dolu bir cesedi sikerkenki, her bir kökleyişinde ölü bedenin ağzından pis suların fışkırdığı o iğrenç görüntüsünü aklımdan çıkarmak için şiddetli bir şekilde başımı salladım. Neden böyle bir görüntüyü hayalimde canlandırdım anlamadım; Roger bir ölü sevici değil ki, en azından bildiğim kadarıyla değil. Çıkma yüzünden elbet; aklına böyle çok tuhaf şeyler düşürür.

Dişini sıkarsın sadece. Başka hiçbir şey yapamazsın, fena halde dişini sıkarsın ve hayatına devam edersin çünkü bir fille karşılaşan sikindirik bir sivrisinek gibisindir. Hiçbir şansın yoktur çünkü kaderin seni buraya sürüklemiştir. Alnında yazan tam bu anda burada, tam da bunu yapmandır, spidden

çıkarken ölü bedenin suyun içinde oynak dalgalarla kaynaşmasını izlemektir. Habis bir güç her şeyi öyle kurnazca düzenlemiştir ki, şartlar kaçınılmaz bir şekilde seni buraya, bu ana, bu duruma sevk etmiştir.

Sersemlik etme. Tanrım, Colm, şizosiktiğiminfreninin ortaya çıkışının klasik belirtisi zihnine, şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde, eylem ve düşüncelerinin senden üstün, bilinmeyen veya belki de bilinen bir güç tarafından planlanıp kontrol edildiği kanısının takılmasıdır... Demek istiyorum ki, aklını başına al bir kere; göz açtıranı dün gece sana, ayılırken deniz kıyısına inip yürümekten hoşlandığını bal gibi bilen Jedburgh satmadı mı? Ayrıca ardından kimsesiz bir kadını bulup onu limana getirmedi mi ve –

Of hadi canım sen de. Fena halde fıttırıyorsun be dostum. Jed bir cani değil. Kafayı mı yedin, aklını başına topla. Dağlar kadar büyük, şeytanca sırıtan Jedburgh'ün sana benzeyen minik bir kuklayı parmağında oynattığı düşüncesini aklından çıkar. Yakanı kesinkes sıyır bundan.

Sis dağıldı ve bembeyaz bir ışık demeti yanlamasına sulara vurdu. Güneş ışığı. Dünyaya ulaşması sekiz buçuk dakika süren ışın. Hayalinde en sonunda söndüğü anı canlandır, dünya çapında bütün insanların oldukları yerde dikilip yukarıya baktıklarını ve gözlerini kırpıştırdıklarını, sadece kendi yaklaşan ölümlerini değil bu gezegendeki bütün hayatın kesinlikle kalıcı bir şekilde sonsuza kadar yok olacağını düşünmeleri için sekiz buçuk dakikalarının kaldığını tasavvur et.

Bak ne diyeceğim gene de; bu ölü kadının yüzünü çok görmek isterdim. Nedenini bilmiyorum, isterdim işte; belki ifadesinden bir anlam çıkartırdım hani, bir işaret, bir ipucu bulurdum... belki de onu tanıdığımı fark ederdim! Gerçi arkasından falan tanıdığım hiç kimseye benzemiyor ama şu da var ki ne pelteleşmiş çürüyen bir topağı ne de balıkların yediği bir yağ tulumunu andıran bir kimse biliyorum. Griff'ten başka belki de.

Korkunç zavallı kadıncağız. Birinin annesi, sevgilisi, kız kardeşi, kızı... ona has bütün o umutlar ve korkular ve hayaller ve dünyada başka kimsede bulunmayan, onu diğerlerinden ayıran özellikler yok artık; bitti, boklu denize bir katık daha eklendi. Seni zavallı, talihsiz kadın seni. Her nasıl öldüysen, zamansızdı. Hâlâ hayatta olmalıydın.

Ayaklarından birine boş bir çerez paketi dolanmış, koltuk altına da bir *Coke* kutusu sıkışmış. Hikâyesinin tam bir özeti gibi, ölüm nedeni: hayatındaki pis ve değersiz şeyleri defetmeyi becerememe.

Bitkin bedenimi ite kaka harekete geçirip oradan, ondan uzaklaştım. Aşırı kasvetli Fountain Inn'in karşısındaki telefon kulübesine gittim.

—Alo, acil durum, hangi hizmete ihtiyacınız var?

—Polis lütfen.

—Biraz bekleyin. Sizi aktaracağım.

Zır zır.

—Alo, polis, size nasıl yardımcı olabilirim?

—Aaa, limanda bir ceset var. Aberystwyth'de. Boğulmuş bir kadın. Yürüyordum ve onu gördüm.

—İsminiz neydi –

Telefonu kapatıp hızla uzaklaştım, titremeye başladım. Hay kafama sıçayım, hava soğuk... Kör Huw, şu evsiz barksız yani, eski bira fabrikası duvarının önündeki bankta sızmış. Aslında kör falan değil, ya da tam değil; gözlerinden birinde katarakt var, göz yuvarının içinde kafa yağı varmış gibi duruyor, bulanık mavi renkli. Şimdi göremiyorum ama çünkü gözleri kapalı. Yüzü kıpkırmızı ve alkole nerdeyse bir ömür boyu abanması ve İrlanda Denizi'nin o kamçılayan rüzgârına maruz kalması sonucu derin çatlaklarla kaplı. Uykuda bile çılgın ve öfkeli görünüyor. Tabi uyanık değilse; aman yarabbi, hayır, yoksa o da mı...

Hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etmek için eğilince pat diye gözlerini açtı ve sıçradım. Biri kanlanmış mavi, diğeriyse

kesilmiş süt gibiydi. Uzaklaşırken bana bağırarak köpeklerden sakınmam gerektiği hakkında bir şeyler söyledi.

Birahanelerin açılmasına daha iki, üç saat var. Eve gidip arpa suyu içebilirim, gidip Roger'ı uyandırabilirim, bakalım hiç sıkı cephanesi kalmış mı... Ah, hayat ne kadar çok seçenekle dolu. Her hâlükârda sadece kendimden geçmek istiyorum.

Köprüden geçerken eğer çift sayılı adım atarsam eve döneceğim. Adımlarım tek çıkarsa da Roger'ın evine gideceğim.

Trefechan Köprüsü'nden yürüyüp yavaş yavaş uyanan kasabaya girdim, iki büklüm olup soğuktan ve rüzgârdan korunmaya çalışarak.

Yıldırım gibi fırladı; çiş kadar koyu ve sapsarıydı, havada son sürat uçtuğunu gördüm.

Sabah şu ana kadar iyi geçti; yataktan zinde kalktım, onca gündür ilk defa uykumu aldığım bir geceden sonra kendimi az çok canlı ve diri hissediyorum. İştahım da açıldı çünkü acayip uzun bir süredir ağzıma bir lokma koymadım. Gene de burnum birazcık akıyor hâlâ. Mairead bana yaslanmış uyukluyor, sıcaklığıyla beni ısıtıyor, bembeyaz teniyle de muhteşem görünüyor. Gözkapakları kıpırdamaya başlayıncaya kadar yüzünü okşadım ve ismini fısıldadım:

—Mair... Mair...

—Hı.

Gözkapakları titredi, onu çenesinden öpünce de yırtılırcasına açıldılar. Yeni uyandığında gözleri acayip inanılmaz gözükür –iri ve simsiyahtırlar, dalgın dalgın bakarlar.

—Mairead.

—Ah yapma, ne?

—Aç mısın? Çıkıp ikimize de yiyecek bir şeyler alayım mı?

Yatakta döndü.

—Şimdi anladım... bak buna şaşırdım.

—Farkındayım. Peki, alayım mı?

—Ya, önce biraz daha uyumam lazım.

—Şey, tamam, uyuyabilirsin, gidip ben alırım. Kahvaltı için ne istersin?

Yüzüme boş boş baktı.

—Ciddiyim Mairead; birahaneye uğramaya, ecza almaya niyetli değilim, bir saate kalmaz yiyecekle geri dönerim. Hakkaten ciddiyim. Söz.

Sonunda alacaklarımın bir listesini yaptık: taze ekmek, tereyağı, marmelat, yumurta, jambon ve birkaç şişe kırmızı şarap. Mairead tekrar uykuya daldığında da çarçabuk duş yaptım ve lavabonun içini tonla sümükle doldurup berbat ettim. Son günlerde biraz soğuk algınlığı geçiriyorum da. Çok ağır falan değil hani, genzim dolu ve böbreklerim sancıyor, öyle bir şey. Şüphesiz bütün bir geçen hafta göz açtıranla son sürat uçmaktan ötürü azan bir şey ama artık geçiyor gibi ve iyileştikçe kendimi bomba gibi, güçlü ve sağlıklı hissediyorum. Uzun bir süredir herhangi bir şeyle de kafayı çekmedim; ayrıca ne yalan söyleyeyim, bunlardan uzak durduğum için kendimden çok çok memnunum, aşırı akaryakıt içmekten falan. Tanrım, hayatımda akaryakıtın her zaman fazlasıyla yeri var ama onunla birlikte başka şeyler kullanmıyorsan kendini toparlaman kolay; hele benim kadar uzun bir süredir içiyorsan. Bünyen zamanla buna alışıyor.

Duştayken bedenimi ovaladım, sabunladım falan yani ve kendimi tepeden tırnağa yokladım; pazılarım hâlâ şişkin ve sert, pompa izlerim artık belli belirsiz sarı lekelerden ibaret ve belimin etrafına yerleşmiş yağ tabakası da nerdeyse tamamen kaybolmak üzere, en azından karnımı içime çektiğimde. Elle diğimde tokmağım bana kocaman ve kalınmış, kan ve güçle doluymuş gibi geldi. Aynada yüzüme baktığımda kızarıklıklardan ve çatlamış damarlardan ve sivilcelerden eser kalmadığı gördüm; hatta gittikçe açılan alın bölgem sanki küçülüyordu. Belki tekrar saç çıkıyor; bunun olabileceğini duymuştum. Gözlerim de masmavi ve içlerindeki o, insanların bahsedip durduğu ama benim sadece kafam kıyakken görebildiğim ışıl-

tıyı fark ettim. Düşündüm ki: İç organlarım şimdiye kadar çoktan karışık ızgaraya dönmüştür ama dış görünüşümde az hasar var.

Kendimi acayip harika hissediyorum.

Yatak odasında, Mairead'i uyandırmamak için falan sessizce giyindim. Yer ve şifonyer ve komodin küçük, kurumuş sümüklü kâğıt mendil toplarıyla doluydu; soğuk algınlığımın meyveleri. Sümük, her yerde sümük var. Nereye baksan sümükten geçilmiyor. Yorgan Mairead'in üstünden sıyrılmış ve bacaklarından biri dışarıda kalmış, uzun ve biçimli bir bacak. Üf! Canım onu yalamak istedi. Kahvaltı yaptıktan sonra belki tekrar yatağa gireriz; epeydir Mairead'le seks yapmadım, daha çok Mags ve başka kadınlarla birlikte oldum, dolayısıyla mercimeği tekrar fırına vermemizin zamanı geldi geçiyor. Doğrusunu söylemek gerekirse bunu özledim de.

Mairead'in çantasını alıp kendimi dışarıdaki pırıl pırıl ve nefis havaya attım. Bir hayli soğuk falan hâlâ ama güneş parıldıyordu ve hava temiz ve açıktı. Soludukça kendimi acayip harika hissettim; hafif bir ecza almış gibi dirildim. Nefis. Gövdem ve tenim ve kafamın içi, bütün bir bedenim tatlı tatlı ürperiyordu ve kendimi istisnasız her konuda iyi hissettim; kira borcu, ödenmemiş cezalarla ilgili yaklaşan duruşmalar, emlak vergisi ve TV ruhsatı ödeme emirlerini falan, hiçbirini siklemiyordum artık. Hiç mi hiç rahatsız değildim. Beni sadece yatakta uyuklayan Mairead ve gözünü açtığında ona vereceğim biraz yiyecek ve içki ilgilendiriyordu. Bu kadar. Başka her şeyin harbiden canı cehenneme diye düşündüm.

Kordon boyundan yürüyüp kasabaya indim. Martılar ve güvercinler parmaklıklara tünemişlerdi ama öksürüp dolu dolu balgam çıkarınca hepsi cıyaklayarak uçuştular. Öf! Soğuk algınlığım geçiyor gibi ama nezle inatla peşimi bırakmıyor. Parmaklıkların üstünden denizin içine doğru koca bir tomar yeşil balçık gibi bir şey tükürdüm. Deniz acayip inanılmaz görünüyordu.

Pier Street'ten yukarı yürüyüp Yeni Çıkanlar raflarına göz attığım kitapçıya girdim. Pek bir şey yok, her zamanki gibi; modern edebiyat o kadar acayip sıkıcı, bildiklerim ve yaşadıklarımla o kadar alakasız ki, hani Britanya Demiryolları'nın tarifesini okusam daha fazla keyif alırım herhalde; zırva, züppece, seçkinci. Ya öyle ya da sarma tüttürdüğü ve bir sefer çılgın bir partide E aldığı için çağdaş ecza hadisesi hakkında ahkâm kesebileceğini sanan mızmız bir orta sınıf serserisinin narkotik-âlemine yaptığı kısa bir gezinti girişimi. Buna rağmen, İngilizce çevirilerine de yer verilen Gaelce kaleme alınmış yeni bir İrlanda şiirleri derlemesi de vardı ve buna mutlaka sahip olmam gerektiği düşüncesiyle kitabı bir çırpıda pantolonum içine sokup aşırdım ve dışarı çıkar çıkmaz ceketimin cebine aktardım. Planlar da değişiverdi o zaman; alışverişi yaptıktan sonra eve dönerken birkaç, sadece birkaç bardak içki için Central'a uğrayıp biraz şiir okuyacağım. Mis gibi. Hem Mairead de azıcık daha fazla uyur böylelikle. Bugün Mairead'i pohpohlamam lazım; son zamanlarda onu ihmal ediyordum ve o bu kadar boktan bir muameleyi hak etmeyecek kadar kıyak biri. Aslında ona bir demet çiçek de almalıyım; onu güzel bir yiyecek tepsisi ve taze çiçekle uyandırmalı, ardından da birlikte şarap içip onunla seks yapmalıyım. Ona ne kadar önem verdiğimi söyleyerek kendisini iyi hissetmesini sağlamalıyım. Ah. Mairead. Ne kadar da güzel bir isim.

Midlands bankamatiğinde mola verdikten sonra çiçekçiye, Spar'a, fırına ve içki dükkanına uğramak niyetiyle Terrace Road'a saptım. Spar'a yaklaştığımda önündeki kaldırımda bağdaş kurmuş oturan mohikan tıraşlı sarışın bir dilenci olduğunu fark ettim. İlk önce onu Margaret'ın tanıdığı şu ciğeri beş para etmez sandım, şu birkaç hafta önce bizden bir sterlin otlandıktan sonra tam sokağın ortasında bize göbeğine ve penis derisine taktığı yeni halkaları göstermekte ısrar eden işe yaramaz yani. Ama o değildi; yaklaştıkça onun, belki de daha on iki veya on üç yaşlarında, gencecik bir delikanlı olduğunu an-

ladım; oracıkta avuç açmış oturuyor, kucağında da her tarafta rastlanan küçük uyuz bir köpek uyuyordu. Suratının yara bere içinde olduğunu, kollarından birinin de kavrulup bir deri bir kemik kaldığını gördüm, çırpı gibiydi. Çocuk felci falan yüzünden herhalde. Zavallı küçük hergele. Onun önünde iple çekeceği bir gelecek mi var? He? Onu bekleyen boktan bir hayat, işte o kadar. Hiçbir zaman güzel bir kızın yanı başında uyanıp kendini harika hissetmeyecek, kazanmak için hiç zorlanmadığı başkasının parasıyla lezzetli yiyecekler ve içki almak için alışverişe çıkamayacak. Muhtemelen benim yaşıma kadar bile yaşamayacak. Zavallı küçük hergele. Onu hangi kötü kader bu acıklı hale düşürdü acaba? Dayak yemiş, hastalıklı, Galler'deki küçük bir sahil kasabasında ve yanında ona eşlik eden sadece uyuz küçük bir köpek varken dileniyor... Aklımdan eline bir beşlik tutuştur, bir beşlik ve birahaneyi siktir et diye geçirdim. Onun paraya benim birkaç bardak biraya duyduğumdan daha fazla ihtiyacı var.

Ona doğru yürüyor, bir yandan da para için arka cebimi yokluyordum. Başını kaldırıp endişeli bir ifadeyle bana baktı. Gördüğünü hayalimde canlandırabiliyordum; hani her zamanki ayağımı sürüdüğüm, çapaçul halime kıyasla epeyi şık falan gözüküyordum ama seçebildiği kadarıyla karşısında ona doğru kasten eğilen, yirmili yaşlarının sonuna gelmiş, temiz bir denim gömlek, siyah kot ve kocaman botlar giymiş yapılı bir herif vardı. Herhalde bütün gençliği ve talihsiz hayatı boyunca bana benzer insanlar tarafından istismar edilmiş ve tepelenmişti. Dolayısıyla gülümsedim ve onunla konuşmak için boğazımı temizledim. Oldukça şiddetli öksürmem gerekti çünkü gıcık tutmuştu ve beklenmedik bir şekilde fırladı, dolu göğsümden hızla kopup ağzımdan çıktı işte. Yıldırım gibi fırladı, çiş kadar koyu ve sapsarıydı, kahrolası bir balgam topağı havada son sürat uçup bu küçük çocuğun suratının tam ortasına bir şapırtıyla çakıldı.

Siktir.

Ben dikildim, o da başını kaldırmış bana bakıyor. Yüzünün ifadesi değişti ve büsbütün dehşete kapıldı. Balgam yanaklarına yayıldı, balçıktan bir tümsek şeklini aldı; ayrıca burnunun ucundan da kocaman bir damla sarkıyor. Kendimi acayip mahcup hissettim, utancımdan yerin dibine girdim, nutkum tutuldu ve ağzımı açabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti:

—Tanrım... özür dilerim... böyle bir niyetim yoktu, biraz üşütmüşüm, dedim ama çocuk oralı değil; başını kirli ellerinin arasına almış, sarsıla sarsıla ağlıyor. Köpeğiyse hiçbir şeye aldırmadan uyumaya devam ediyor.

Siktir. Of, içine edeyim.

Kulağıma etraftan şöyle laflar geliyor:

—Gördün mü? Genç herifin suratına tükürdü. İğrenç hayvan.

—Dilenciliği hoş görmüyorum ama dinine yandığımın yediği naneye bak. Onu basbayağı şikâyet etmeli.

—Sırtı kaşınıyor. Bu korkunç bir şey yani. Hem de boyuna bosuna bakmadan.

Hay Tanrım. Bir çukura girip cenin pozisyonunda yatmak ve feryat etmek istiyorum, ortadan kaybolmak istiyorum, zamanı iki dakika geri almak istiyorum. Siktir.

siktir

siktir

siktir siktir siktir siktir siktir siktir siktir siktir siktir siktir siktir siktir siktir

SİKTİR

Köpeğinin üstüne kırışık bir beşlik bıraktım ve oradan hızla defolup gittim. Dosdoğru Central'a kapağı attım, yarım litre elma şarabının üstüne cila niyetine Bloody Mary içtim, alışverişi tamamen unuttum artık. Onun parasıyla zil zurna sarhoş olduğum için Mairead'den tonla laf işiteceğim ama siktir et. Birileri beni kendimden geçmiş halde sürükleyip çıkarıncaya kadar birahanede kalacağım. Artık her şeyin içine sıçıldı zaten. Hay aksi şeytan.

Eyvah... aman Tanrım hayır...

Kahretsin bir bu eksikti; dün geceki göz açtırana bebek müshili falan karıştırmaları yüzünden altıma adamakıllı kaçırdığımda, boklu kıçımı yıkamak için lavabonun kenarına acayip rezil bir şekilde tüneyip temizlenerek basbayağı küçük düştüğüm o iğrenç pislik hallerinden sonra tam keneften geri dönmüştüm ki, içerde Maggie ve Paul'la birlikte oturan kimi görsem beğenirsin: Şu Nazi dalyarağı kör olası Oxford John'ı. Kahretsin bir bu eksikti. En iyi gününde bile işe yaramazın tekidir ama şimdi hele bacaklarımdan aşağıya oluk oluk cıvık kaka akarken ve o her zamanki gibi çılgınca atıp tutmaya başladığında... aman yarabbi. Bir şey gelip de bu çile kumkumasını bütün bu kepazeliklerden uzaklara götürsün be.

Mags sadece omuz silkip yüzünü kararttı. Eskiden Oxford John'la çıkarmış ve artık bundan utanç duyuyor, ben de buna şaşırmıyorum. Demek istiyorum ki, o bir mankafa; arızanın teki. Genç, savunmasız, şaşkın kızları tuzağına düşürüp onlara kendi sakat dünya görüşünü benimsetmeye çalışıyor. Dinle hele şunu bir, şimdi de Paul'e palavra atıp tutuyor:

—Yani savaş suçu o*lan* nedir, biliyor musun? Neyin suç neyin suç olmadığına karar vermeye kimin yetkisi var? Savaş savaştır.

Hayret bir şey. On milyon erkeği, kadını ve çocuğu dinleri, ırkları, cinsel özellikleri farklı diye katletmek bir savaş suçudur, dalyarak. Kahrolası iğrenç ve sapık dallama... Altına kaçırmakla ilgili bir hikâyeyi anlatmaya başladım, az önce kenefte nasıl temizlendiğimi tarif ettim, en ince ayrıntısına kadar falan girdim. Dile getirdiklerim Paul ve Margaret'ı güldürdü ama Oxford John'ı hiç etkilemedi bile. Onun inançları –ne kadar çarpık olurlarsa olsunlar- onun zırhı, delmesi zor bir zırh hem de. Kendinden o kadar emin ki, doğruluğuna o kadar inanmış ki, hiçbir karşıt görüşü dinlemez. Savaştan, sanki bu çocukluğu boyunca hep aynı kalan bir şeymiş gibi söz ediyor ki yok ananın örekesi. Askerliğe katiyen bir an bile da-

yanamaz. Roger ondan nefret ediyor, günün birinde onu kesip biçeceğini söylüyor. Bazen gözümün önüne Roger'ın kudurup eline bir cam parçası veya bıçak veya artık her neyse aldığı gelince midem kalkıyor; gene de bu görmek istediğim bir (Roger'ın deyişiyle) "ceza", Tanrı beni kesinkes affetsin.

Mags içine hüzün çökmüş halde bana baktı, ben de sadece omuz silktim. Biramı bir dikişte içtim. Cidden acayip hızla ve şiddetli bir şekilde çıkıyorum ve gitgide çok çok çok nahoş bir hal alıyor ve tek yapmak istediğim arkadaşlarımla kafaları çekmek; her türlü zırva hakkında, hani ecza, futbol, martılar, otoyollar, siktiriboktan herhangi bir şey hakkında konuşmak. Bir Nazi hıyarının, sanki gittikçe itibarını kaybeden, kokuşan bir adanın göbeğindeki derme çatma bir sosyal konutta doğup büyüyen, tehditkâr yoksul beyaz halktan birinin bazılarından her nasılsa daha üstünmüşçesine, aşağı ırklar ve yaşamayı hak etmeyen hayatlara dair saçma sapan konuşmalarını dinlemek istemiyorum. Etrafta daima her şeyi berbat edecek, her şeye hastalıklı düşüncelerini bulaştıracak John gibi bir dalyarak bulunur. Sanki halimiz yeterince perişan değilmiş gibi. Sanki dünyanın onun gibi bir yavşağa çok ihtiyacı var da.

Maggie'ye kaş göz işareti yaptım, başımı arkaya doğru eğip kapıyı gösterdim. Başını salladı; hayır dediğini anladım ve Paul'a döndüm:

—Paulie, hadi kalk gidelim. Başka bir birahaneye geçelim. Buradan gına geldi.

Başını salladı ve ceketini giymeye koyuldu. John'sa devam etti:

—Her neyse Paul, *Mein Kampf*'ı [*Kavgam*] oku. Her şeyin açıklaması var orada.

I-ıh diye düşündüm, Primo Levi'yi, Robert Jay Lifton'ı, Hannah Arendt'i, Martin Gilbert'i oku; her şeyin açıklaması asıl onların eserlerinde. İçimden sahiden ona saldırmak geliyor, tam bir pişmiş kelle gibi sırıtan o suratına doğru haykırmak falan istiyorum ama yapamıyorum çünkü bedenimin,

reflekslerimin, bütün bir metabolizmamın içine sıçıldı; eczadan tükenmiş haldeyim ve bir zıtlaşmayla baş edemeyeceğimin farkındayım. Cinnet geçirip sonunda şişeleri kırmak, hatta belki de cam parçalarını bir yerlerine batırmak durumunda kalabilirim ve ardında da kendimden nefret ederim. Ayrıca ne yapacaklarım, ne de edeceğim laflar John'un o kök salmış ve zırhla kaplı kendi kendine gelin güvey olma halinde en ufak bir değişikliğe yol açabilir; dolayısıyla vaktimi ve enerjimi tamamen boşa harcamakla kalırım. Değmez. En iyisi hıyarı görmezden gelmeliyim.

John bekâr odasının hemen önünde cereyan eden duruşmalar hakkında Mags'in kafasını ütülemeye başlar başlamaz Paul'la birlikte birahaneden çıktık. Paranoyak, kendini beğenmiş pislik. Sanki onu bu kadar çok önemsiyorlar! Sanki onu boyuna gözetlemeye değer biri olarak görüyorlar! Tanrım, o bir hiç, bir zerre, önemsiz bir leke. İstisnasız hepimiz kadar sanırım.

Tanrım, bu lanet kasabanın kendine çektiği insanlara bakar mısın, Anırdak veya John veya Gladys Trevithick veya kahrolası yüzlercesinden herhangi birine... Buraya deniz kıyısında yaşamak ve nispeten insaflı DSS yasalarından yararlanmak için geliyorlar ve artık içlerini kemiren her ne bilinmeyen, iğrenç adi mikropsa buradaki havanın onları bundan kurtaracağını umut ediyorlar ve dandik ufak bekâr odalarında oturup eczayla uçuyorlar ve bütün gün portatif siyah beyaz televizyonlarına bakmaktan başka hiçbir şey yapmıyorlar ama kendilerini sistemi reddeden birer asi olduklarına inandırıyorlar, daracık nemli ve küflü odalarında *The X Files*'dan ve The Shamen'le* yapılan röportajlardan edindikleri entelektüel donanımla Devlet aygıtını mercek altına almaya kalkışıyorlar. Gerçekten çok hazin. Ve hayatlarının bir noktasından itibaren zihinlerine yavaş yavaş sahte bir düşünce, bir güç yanılsaması yerleştiriyorlar ki bu gerçek acizliklerini görmezden gelmeleri-

* Britanyalı bir elektronik dans müziği topluluğu. (ç.n.)

ni sağlıyor. Üzerine bütün bir inanç sistemlerini inşa ettikleri zerre kadar bir dezenformasyon bu, içlerine işleyen o ağır kendi kendilerini kandırma sürecinin varlığını kabul etmelerini engelleyen. Ayrıca hiç birinin, istisnasız hiç birinin, durumun umutsuzluğunu gerçekten görmesi asla mümkün değil; beklendiği gibi sistemin gerçekten ne kadar müthiş güçlü ve sinsi olduğunu kavraması da. Devlet ciğerlerinin içini biliyor; düşüncelerini, yaşadıkları yerleri çok yakından tanıyor, onlara gıdım gıdım bahşettiği o bilgi ve özerklikten nasıl yararlanacaklarının bütünüyle farkında. Demek istiyorum ki, gün boyu oda demeye bin şahit ister küflü bir kutuda oturup ot tüttüren ve Spar marka yüksek alkollü elma şarabı içen, *Kilroy* ve *Teletubbies*'e kıkır kıkır gülen Oxford John gibi kendisini kahrolası savaşı Naziler kazansaydı daha iyi durumda olacağına inandıran bir kimse ne kadar tehlikelidir? Ha? Aynen.

—Colm, dedi Paul, saçlarımı karıştırarak. —Canını bu kadar sıkmasına izin verme. Bu kadar ateş püskürmene değmez ama değer mi?

—Hayır, sanırım değmez... ister istemez kafamı gerçekten bozuyor gene de. Kahrolası dallama. Mags'in başına bela kesilmez değil mi, ne dersin?

—Şüphesiz. O kendini korur.

—Umarım. Benden günah gitti, eğer onun kılına dokunursa onu öldürürüm. Onu kordonda kan kusuncaya kadar ayağımın altına alırım.

Başka bir birahaneye gidip ikimiz de artık istekalarımızı doğru dürüst tutamayıncaya kadar içtik ve bilardo oynadık, ardında da Spar'dan birkaç şişe içki alıp sahilde oturduk. Pestilim çıkmış olmasına rağmen Paul'la birlikte hoşça vakit geçiriyorum. John gibi insanlar bu açıdan işe yarıyor; ister istemez hoşlandıklarını, daha iyi insanları fark etmeni sağlıyorlar.

Aberaeron ve Newquay'ın ışıkları körfez boyunca sim serpiştirilmiş gibi göz kırpıyor. Dondurucu rüzgâr yüzümü kamçılıyor, çakıl taşları da buz gibi ve kalçalarıma batıyor ama

aldırmıyorum, burada olmaktan memnunum. Soğuk, tamam da, sakin ve huzurlu aynı zamanda. Dahası çıkma çöküntüsünü içerek geçiştirme amacımı gerçekleştirdim; kafamın içinde hafiften tatlı bir vızıltı var, hatta sanırım bu gece uyuyabileceğim, adamakıllı, kâbus görmeden.

—Bir Çin kralı varmış, dedi Paul, şarabını yudumlayarak. —Eski zamanlarda, anlarsın ya, ortaçağda. Ve yeni bir kale istiyormuş çünkü eskisi harap olmuş. Dünyanın en şahane ve en müthiş kalesinin yapılmasını istemiş, krallığın diğer kalelerini gölgede bırakacak bir kalenin. Dolayısıyla en iyi mimarını çağırıp ona talebini bildirmiş, üç ayda inşa edilsin diye buyurmuş. Mimar tamam deyip işine koyulmuş. Üç ay geçmiş, henüz ortada kale male yokmuş. Nerde benim alışılmışın dışında kalem? diye sormuş kral. Bir ay daha efendim, bir ay daha. Bir ay daha geçmiş. Hâlâ kale yokmuş. Kralın tepesi atmış ama mimara bitirmesi için son bir ay daha süre vermiş. Bir ay daha böyle geçmiş –toplamı beş ay olmuş– ve mimar kralı evine çağırıp işte kalen demiş. Nerde? demiş kral, bu *senin* evin, katiyen kale male görmüyorum. Bunun üzerine mimar kalenin rulo halindeki koskocaman bir çizimini açıp göstermiş. Acayip hayret uyandırıcı bir şeymiş; yüzlerce taret ve siper ve pencere ve çatı ve balkon ve top falan filan varmış. Acayip inanılmazmış. Ve kral tamam çok güzel ama aslı nerde? diye sormuş. Mimar da işte burada demiş; bu çizim, kalen bu işte. Ananın örekesi, demiş kral, düşmanlarımı dinine yandığım bir çizimle nasıl püskürtürüm? Bana gülüp geçerler. Bana beş saniye içinde asıl kaleyi göstermezsen kelleni uçurup köpeklere veririm. Kılıcını çekmiş ve başlamış saymaya: Bir... iki... üç... ve derken beş demiş. Mimarsa çizimdeki kapılardan birine uzanıp açmış, içeri girmiş, kapıyı arkasından kapatmış ve kral bir daha onu görmemiş.

Hikâyenin devamını bekledim ama gelmedi. Karanlıkta martılar feryat etti ve dalgalar sahile vurdu ve rüzgâr küpelerimin arasından eserken bir mermi gibi vızıldadı.

—Bu kadar mı?

—Bu kadar.

—Krala ne olmuş?

—Bilmem. Hikâyenin sonu böyle.

Şarabı bitirdim. Felaket mi felaket sarhoşum artık.

—Bu hikâyeyi sevdim.

—Ben de dedi, Paul ve ardından duyamadığım bir şey daha söyledi çünkü dehşetli bir şekilde GÜM diye bir işaret fişeği patladı ve tekrar altıma yapmama ramak kaldı. Sanki kulağımın dibinde kahrolası bir silah atıldı ve havaya sıçradım, tam bir mil. Zavallı bir hergele denizde boğuluyor. On dakikaya kalmaz dalgalara doğru alçalan bir helikopterin gürleyip zangırdadığını işitir, suları yalayan projektör ışığını görürüz, tabi bir başka yerde hayatta kalmak için mücadele eden bir başka zavallı herifle meşgul değilse. Muhtemelen de öyledir.

Ne yaparsın. Eve gitme vakti geldi sanırım. Hoşaf gibiyim artık. Gene de helikopteri görmeden bir yere ayrılmayacağım.

Capel Seilo şapelini yıkıyorlar, bu Kalvenizm'in kantarın topunu kaçırmasının ardından yaşanan muazzam bir hayal kırıklığı. Nasıl bir duygu olduğunun farkındayım. Nerdeyse yok olmuş; etrafını çeviren ve –güvercin, balık, merdiven, vesaire gibi– büyük ölçüde Hıristiyan sembolleriyle süslenmiş altı fut yüksekliğindeki tahta perdenin üstünden artık onu görmek mümkün değil. Tahta perdede bir de Kelt düğümü çizimi var ve bu ilginç bir ilave ama şu an bunun hakkında düşünüp de hiç canımı sıkacak değilim çünkü ben de yıkılıyorum, tekrar çöküyorum ve kendimi bok gibi, eriyip gitmiş, paramparça hissediyorum. Sabah saatin altısı ve ben uykudaki bu sahil kasabasında çıkmanın korkunçluğunu yürüyerek atlatmaya çalışıyorum ve kendimi bok gibi hissediyorum. Derin bir hüzne kapıldım, bu lanet hayat bir çöküş dizisi. Hepsi bal gibi bundan ibaret. Her şey yıkılıyor. Eğlence bitti. Hepimiz için.

Aman yarabbi, her şeye rağmen şu son birkaç gün amma da müthiş eğlenceliydi; çılgın bir partide başladı, Ynyslas kumsalında devam etti, ışıklar ve ses sistemleri kumullar arasında gümlüyordu, istisnasız bomba gibiydi. İki şişe *Swan** içtim ve Iain'ın delicesine güçlü spidinden yarım paket aldım, kafayı acayip üşüttüm, kumsalda on saat boyunca durmadan çılgınca dans ettim. Acayip muhteşemdi. Bir gün kadar soluk aldıktan sonra parti birkaç kasaba ve köydeki bir yığın birahanede, muhtelif evlerde, Penrhyncoch'un falan yükseklerindeki dağların arasındaki bir ambarda sürdü... bir fili bile yere yıkacak kadar ecza aldım... ve bütün bunlardan sonra kahretsin bir başıma kaldım. Gene çıkıyorum, sanki yaptıklarım fitil fitil burnumdan geliyor ve beynim pelte gibi. Kendimi yaşlı ve kimsesiz ve tamamen bomboş hissediyorum. Tıntın. Bir cesedin uzamaya devam eden ayak tırnağı kadar işe yaramaz ve saçma ve amaçsız.

Yolun karşı tarafında açık bir gazete bayii, içimde de spidden çıkmayla birlikte uyanan bir seks yapma arzusu var. Aklıma porno dergileri, dikizcilik, uzun bacaklarını açıp havaya kaldırmış gülümseyen, yanık tenli kadınların kuşe kâğıda basılı fotoğrafları, gözlerimle yiyeceğim amlar ve kıç delikleri, çıplak ayaklarının buruşuk tabanları veya giydikleri yüksek topuklu pabuçlarla kavislenen ağımları geldi... Ama yapmadım, dergi almadım çünkü alırsam sonrasında kendimi iflah olmaz bir hergele gibi hissedeceğimin farkındayım. Düzüştüğüm birkaç kadın varken pornoyla boşalma ihtiyacı duyarsam kendimi yalnızlık çeken, aşağılık yaşlı bir amcık kafalı gibi hissedeceğim. Acıklı. Daha önce porno satın aldım, tabi ki aldım, sapına kadar bir herifim sonuçta öyle değil mi? Ama beni almaya iten nedenler kadar sık almaya kalkışmadım, demek istediğimi anladın mı? Aslında herhangi bir nedenin diğerlerinden daha iyi olduğunu sanmıyorum ama insana bazıları öyle gelir veya en azından bazılarını sineye çekmek daha

* Bir kremalı İrlanda viskisi markası. (ç.n.)

kolaydır. Her hâlükârda benim için. Ayrıca farkındayım ki, eğer bu kadar acayip şiddetli çıkıyor olmasaydım resimler bu kadar ilgimi çekmezdi; yani hareket etmeyen, gülmeyen, konuşmayan oturaklı bir kadın? Gerçeğini falan tercih ederim, en azından böyle çökmezken. Ve zaten, her şey bir yana... kasaba çok küçük; dükkândakiler beni hatırlar ve ben de onları hep bir *Razzle* dergisiyle otuzbir çekerkenki halimi zihinlerinde canlandırdıklarını düşünmek zorunda kalırdım.

...yere uzanmış nefes nefese bir haldeyim... pantolonum bileklerime kadar sıyrılmış... pis elimle avuçladığım fıskiye yapış yapış bir şeyler püskürtüyor...

Ha siktir. Bilmiyorum; sadece bir şekilde yaşadığımı hissetmek istiyorum.

Queen's Road'dan aşağıya amaçsızca yürüyorum. Cadde teneke kutular ve şişeler ve çevredeki hazır yemekçilerin içi boş folyolu paketleriyle dolu. Tipik bir hafta başı döküntüsü. Bir köşede de güvercinlerin gagaladığı bir kusmuk gölcüğü var. Kotumun ağı dizlerime kadar sarkıyor, botlarım kaldırımın üstünde birbirine dolaşıyor, kirli gömleğimden leş gibi bir koku yayılıyor. Kendimi basbayağı korkunç bir halde hissettiğim gibi, öyle de görünüyorum. Karşımda Pen Dinas, arkamda Constitution Tepesi var; insanı hapseden ve geçit vermeyen iki devasa yeşil seren veya parmaklık bunlar. Malcolm'un bir keresinde sarhoşken dağlık arazide yaşayan insanların nasıl ya gökyüzüne, ya toprağa, ya da çukurlarına kasabaların sindiği vadi tabanlarına bakma eğilimi gösterdikleri hakkında kafa ütülediğini hatırladım. Arası yoktur demişti; ufkunu genişletmen pek mümkün değildir –dağlık arazide yaşarken bir hayalperest veya kaderine boyun eğmiş birisi olabilirsin ancak.

Bunlar boş laflar. Tabi aslında bir de şu var, son zamanlarda buradan ayrılmayı gitgide daha da fazla düşünüyorum. Çingene kanı. Leyleği havada görme. Malcolm'a Fransa'yı sormayı cidden unutmamalıyım. Nedense bir türlü bu konuyu açamıyorum. Habire aklımdan çıkıyor. Veya tam soracakken ya o ya

da ben kendimizden geçiyor veya kusuyoruz falan filan. Rezalet. Gene de bir şeye, bir hedefe ihtiyacım var... aklım dağılıyor.

Kordondayım. Deniz hava cıva, tonla grilikten, durgun sulardan ibaret, üstünde tek başına bir kaz uçuyor, sürüsünü arıyor. Yoksa havadayken bunlara uçmakta olan yaban kazı sürüsü mü denir? Bakışlarımı aşağıya, sulara doğru çevirdim ve içindeki herhangi bir canlı türünün varlığını hayal edemedim ama gözümün ucuyla sanki dalgaları yaran büyük, üçgen şeklinde yüzgeçler gördüm. Alıcı gözüyle baktım ama hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Deniz... bugün kendimi sulara bıraksam, beni geri tükürürdü. Çakıl taşlarının üstünde çırpınır ve son nefesimi verirdim.

Sahilde şu Peter denen amcık kafalıyı gördüm, iki Pitbull'una egzersiz yaptırıyor. Erken kalkmış. O köpekleri porsuklara saldırtıyor, dalyarak. Bir keresinde birahanede bu yüzden onun üstüne varmıştım ama kaz kafalılarla her konuşmaya kalkıştığında olduğu gibi sanki başımı taştan taşa vurdum. Kendini bu doğaldır, köpeklerle porsuklar doğuştan birbirlerinin düşmanıdır diye savunmuştu; ben de buna yaban hayatında belki durum böyledir ama yaban hayatında (ayrıca Britanya'da yabani köpek yok zaten) köpeklere dövüş üstünlüğü sağlamak için, porsukların dişleri ve tırnakları sökülmüyor veya kafalarına kürekle vurulmuyor diyerek karşılık vermiştim. Her hâlükârda Peter'in köpekleri vahşi değil, onlar evcil hayvan. Şey, buna verdiği cevabı tahmin edebilirsin:

—Hiç vahşi değil oğlum, ha? O köpeklerin hiç vahşi olmadığını sanıyorsan dostum, bir de onları porsuk veya tilkiyle dövüşürken seyret. O zaman tam vahşi mi değil mi hemencecik anlarsın, illaki.

Cahil hıyar. Bundan gerçekten acayip nefret ediyorum, insanların kendilerinden daha küçük ve daha zayıf bir şeye eziyet ederek ve vahşice öldürerek kendi kafa karışıklıkları ve öfkelerinden kurtulmaya çalışmalarından. Beni fena halde hasta ediyor. Roger da bazen böyle davranabiliyor ama onun

imha dürtüleri genellikle tersine dönüyor, o zarar görüyor. Çoğu zaman. Ama elbette açmadığı sırları da vardır, olamaz mı? Hepimiz gibi.

Terrace Road'a çıktım. Bugün Salı; Spar'a ekmek teslim günü.

Mairead'in parası tükendi. Önünde sonunda bitecekti zaten; on bir bin papel iki ağır içki ve ecza bağımlısının geçimini sağlamak için kullanıldığında gerçekten çok uzun süre dayanmaz. Geçen gece kartı makineye falan soktum, içim şiddetle yanıyordu, altmış sterlin çekmek istedim ve ekranda yeşil harflerle şu yazı belirdi: SİKTİR GİT OĞLUM, ÜSTÜNE DE BİR BARDAK SOĞUK SU İÇ. Kahrolası köftehor. Korkunç, insaniyetsiz makineler; demek istiyorum ki, ya yolda kalmışsam ve bu paraya eve dönüş için ihtiyaç duyuyorsam? Ya saldırıya falan uğrayıp soyulmuşsam? Kimliklerin belirsiz olduğu, insanların tek başına kaldığı bu toplumda kişilerin acil durumlarına saygı yok, bunların varlığı herhangi bir şekilde kabul bile edilmiyor. Zırvalık. Dolayısıyla elli çekmek istedim ve HAYIR cevabı aldım; kırk, hâlâ HAYIR; otuz ve ÖYLE Mİ PEKİ O ZAMAN cevabı aldım ve Paul'un arabasıyla dosdoğru Ynyslas'a gidip iki *Pink Cally* yuttum ve damarlarımı amfetamine boğabilecek gayet güzel kuytu bir köşe buldum. Ayrıca birkaç öğrenciye ince beyaz kumla karıştırılmış tapon mal sattım. Hava karanlıktı bu yüzden fark etmediler ve onlara yutarlarsa kafalarının daha kıyak olacağını söyledim. Karşılığında biraz para kazandım ve bunu Mairead'e verdim; bu sayede epeydir küfelik halde. Bir saat içinde kumotları arasında komaya girdi. Tuhaf gene de; hesabında birkaç yüz papel kaldığına yemin edebilirdim. Ne yazık. Aslında azıcık boku yedik şimdi. Düşünmek dahi istemiyorum.

Dile kolay tam on bir bin papel. Amanın! Şey, hâlâ işsizlik ödeneğim var ve tescilli bir alkolik falan olduğum için ilaveten az bir miktar engelli yardımı alıyorum ama bu kadarıyla kim yaşayabilir ki? Ecza kullanmasan bile hayatta kalabilmek için

göbeğin çatlar. Torbacılığın çapını falan genişletmem lazım. Roger'la birlikte bir iş çevirmeliyim. Maguire gibi bana güvenip birkaç bin papeli bana teslim edecek yeni bir kahrolası enayiye ihtiyacım var... bal gibi bir yerlere çekip gitmeliyim, her şeyi siktir etmeliyim o kadar. Ne yapacağım belli değil. Bir konuda benden kesinkes günah gitti gene de; eğer şu siktiğimin şıllığı Sharon illaki hafta sonuna kadar Mairead'e dokuz yüz sterlinini geri vermezse lanet arabasını hurdahaş edeceğim. Harbiden tam bir amcık o; hem de en adisinden. Ondan acayip nefret ediyorum. Eskiden küçük kıytırık bir tiyatro kumpanyasını falan yönetiyormuş (ki Sharon'un kötü yönetim becerileri ve genel sosyal münasebetsizliği yüzünden çoktandır topu atmış halde) ve Mairead'e oyuncularına maaş ödemek için veya öyle zırva bir nedenle paraya ihtiyaç duyduğunu söylemişti. Biri bağış yapacak veya bir bankadan kredi falan alacağım ve parayı bir hafta içinde iade edeceğim demişti. Bunun üzerinden tam altı ay geçti. Ayrıca borcu Mairead'in sarhoş olmasını bekledikten (ve topu topu, aaa, on dakika) sonra talep etmişti, evet diyeceğini bildiğinden; hatta ona bir borç senedi vermişti, asla kullanmayacağını bildiğinden. Mairead çok iyi niyetli ve bunun cezasını çekiyor, Sharon da harbiden fazlasıyla sinsi. Mairead bana kulak asmalıydı; ona Sharon'a güvenmemesini *söylemiştim*. Anladın mı, Cumartesine kadar ödemezse...

Vadesi geçmiş kiralar; artık bunları ödemek imkânsız. Yakında bizi tahliye ederler. Ayrıca emlak vergisi borcu falan da var. Ve başka bir yere taşınmanın yolunu da bulamayız, kaçıp gitmenin yani; işsizlik ödeneği çekleriyle tren biletleri arasındaki uçurum kapanacak gibi değil ve bu yoksullar ve halkın memnuniyetsiz kesimlerinin bir yerde çakılıp kalmalarını ve herhangi bir mülk edinmemelerini sağlamak üzere yapılan kurnazca bir düzenleme. Acayip bir saçmalık. Artık ecza almak imkânsız. Parmaklıkların arkasından çığlık koparmaktan başka yapacak hiç mi hiç bir şey yok. Ben ne halt edeceğim?

I-ıh... cidden ihtiyaç duyduğumda, para bulurum. Hayatta kalırım. Her zaman kaldım, her nasılsa. Demek istiyorum ki, mesela emlak vergisi: siktir et onu, işte o kadar. Liverpool'dan, York'tan, Cambridge'den, Nottingham'dan, Londra'dan... bir sürü yerden hem kelle vergisi, hem de emlak vergisi borcum var. Bu derdine düşülecek bir şey değil. Bu Hükümet insanların bulundukları mahalde kalmalarını, bir yerden başka bir yere taşınmalarını kısıtlamak istiyor ama bu tutumu onları kaçmaya teşvik ediyor. Tanıdığım herkes, diğer şeylerin yanı sıra bir borç yüzünden toz olmuş. Çoğu durumda, sadece kendine faydası dokunan parti politikaları farkında olmadan insan yaratıcılığının ve yenilikçiliğinin dikkate değer yepyeni örneklerini ortaya çıkarmıştır. Zaten ya öyle yapacaksın ya da öleceksin. Kahrolası dalyaraklar.

Demek buraya kadarmış, bu durumların içine düşecekmişim, yiyecek peşinde koşacakmışım. Tam bir mağara adamı gibi. Hamur işi kamyonunun Spar'ın dışında yükünü boşaltmasını izliyorum. Beyaz kıyafetli şoför yorgun ve mutsuz görünüyor; o uzaklaşır uzaklaşmaz marketin kapı aralığındaki karaltının içinden çıkıp botlarımı raflardan aldığım şeylerle doldurdum – ekmek, *crumpet**, çay keki, *pöti pen***, İskoç krepi, tonla şey. Mairead için bir sürü tatlı şey aldım çünkü alkol tüketiminin şiddetli bir şekilde azaldığı bugünlerde bünyesi şeker için can atacaktır ve onu daha önce kaşıklar dolusu reçel veya Veba'nın özel sıçan çikolatalarından, içinde hiç şeker olmasa da avuçlar dolusu yiyecek kadar dibe vurduğunu görmüştüm. Dolayısıyla ona iki paket pudra şekerli çörek ve bir miktar *Mr Kipling's* marka elmalı tart ve paketinin üstünde "İspanya'nın Tadı" yazan ve *sombrero* giydirilmiş gülücükler saçan minik bir kuru üzüm falan bulunan birkaç tuhaf küçük krep benzeri şey aldım. Bu güzel bir tesadüf çünkü Mairead bir zamanlar İspanya'da yaşamış. Bu nedenle bunlardan hoşlana-

* Yassı kadayıfa benzer kızarmış hamur tatlısı. (ç.n.)

** İngilizcesi *scone* olan bir tür çörek. (ç.n.)

caktır ama ne diyeceğini de biliyorum; başını sallayacak ve ağzına doldurduğu lokmalarla yanakları şişmiş halde şöyle laflar edecektir: İspanya'dakiler gibi değil. Onlarla yakından uzaktan ilgisi yok. İspanya'dakilerle kıyasla bok gibi.

Kekleri giysilerimin içine tıkıştırırken kollarımı çok hızlı hareket ettirmemle pompa izlerimin kabukları kalktı ve derimin üstünden aşağıya ılık, koyu yapışkan bir sıvının aktığını hissettim. Amma da korkunç bir pislik. Her şeye rağmen artık tüymekten başka seçeneğim yok. Bal gibi geri çekilme vakti geldi.

Eve doğru sendeleyerek yürürken tuhaf bir görünüşüm olmalı; bütün ceplerim tıka basa çalıntı ekmek falanla dolu, kapüşonumda bile paket paket *flapjack** var. Başarılı bir yiyecek tedariki ama bu beni pek mutlu etmedi, bunun nedeni artık başka bir seçeneğin kalmaması. Bu bir seçenekse dert değil, hatta çok harika olabilir ama bu bir zorunluluk haline geldiğinde kabak tadı verir, hayır, daha da beteri, acayip anlamsızlaşır. Hiçliktir. Boşluktur. Umarım ecza kullanımım konusunda başıma asla bu gelmez; umarım hep bir seçenek olarak kalır. Gerçi yakında bundan da eser kalmayacak zaten, hele biraz para kazanmanın bir yolunu bulamazsam.

Eve doğru yürürken bir *muffin*** paketi açtım ve hepsini kuru kuruya yiyip bitirdim.

Kahretsin burnuma şu kokainden çektim ama üzerinden daha bir saat bile geçmeden etkisini kaybetti. Tam bir hava gazı. Bak kokainle ilgili ne diyeceğim; bence tam bir hava gazı. Etkisiz, hafif bir ecza, başta kafayı epeyi kıyak falan yapıyor ama bu istisnasız ancak otuz dakika devam ediyor ve bunu istisnasız altmış dakika süren bir çıkma izliyor. Hele fiyatı! Tanrım! Harbi göz açtıran için de aynı miktarda para harcıyorsun ama birkaç hafta boyunca kendinden geçiyorsun be dostum.

* Yulaf keki. (ç.n.)

** Yuvarlak ekmeğimsi kek. (ç.n.)

Kokun canı cehenneme. Kendilerini olduklarından daha fazla keş sanan insanlara uygun bir ecza, acayip fazla paralı ipsizlere uygun bir ecza, jet sosyete, *The Groucho Club*[*] mensubu olmaya can atan hıyarlara, Oasis hayranlarına. Eczalar kafayı tütsülemekten ibarettir, meselenin gizemle, utançla veya saçma sapan romantik bir isyan düşüncesiyle alakası yoktur; önemli olan tek şey kafayı tütsülemektir. Kokaini, puf, kıçına sokabilirsin.

Her şeye rağmen en gözde öğlen yemeğim önümde, masanın üstünde duruyor; yirmi tane filtreli *Camel* ve bir bardak soğuk *lager* içinde yavaş yavaş eriyen bir gram spid. Bardağın üzerinde su damlacıkları var. Bak kabarcıklar nasıl da yükseliyor. Muhteşem. Benim eczam spid. Spidi acayip seviyorum; yarağın büzülür, sapıkça ama o bile keyfin parçasıdır. Bütün bir amfetamin deneyiminden istisnasız daha üste hiç bir şey yoktur. Bayılıyorum. Artık kokun etkisi geçmesine geçiyor ama sülfatın da yavaş yavaş içimde yayıldığını hissedebiliyorum; kafa derim karıncalanıyor, kol ve bacaklarım seğiriyor, içimden konuşmak, dokunmak, gülmek, diş gıcırdatmak geliyor, içimde alabildiğine sımsıcak duygular uyanmaya başladı... evet. Kok bir beklenti yaratır ama bu boşa çıkar; spidse dobradır. Bir kırk dakika kadar falan sonra farfaralık yapan, yerinde duramayan bir maskaraya dönüşeceğim, keyfimden bayılacağım.

Şu kahrolası birahaneci neye bakıyor ki? Umarım tozu biramın içine döktüğümü fark etmemiştir... Yok, canım; görseydi çoktan kıçıma tekmeyi yemiştim. Belki de geydir ve beni beğeniyordur. Sanırım bir gey gecesinde, geylere özel olduğunu bilmeden Malcolm'la birlikte yanlışlıkla içeri daldığımızda beni çakozlamıştı. Şey, pardon ahbap, hiç şansın yok; tek yönlü çalışır, yani kıçım, tabi kızcağızın teki meraktan parmağını sokmazsa. Onu ayrı tutarım, hem de nasıl.

* Üyelerini yayın, medya, eğlence ve sanat dünyasının ileri gelenlerinin oluşturduğu Londra'daki özel bir kulüp. (ç.n.)

Mags bilardo masasının başında, şu huysuz Metadon Mickey ona diskur çekiyor. Kafası acayip dumanlı, ona bol miktardaki sarı bomba seçeneklerini gösteriyor. Yazdıkça yazıyor, iflah olmaz hergele. Onu mutlaka dinlemelisin:

—Şimdi sana bunlardan birini versem, yirmi dakika içinde boylu boyunca serilirsin. Ve sana *bunlardan* birini versem, yüzde yüz daha bardağı dudaklarına değdirmeden kendini kaybedersin. Feleğin şaşar.

*Withnail & I** filminden fırlamış gibi; kahrolası çenebaz.

—Evet ya, düpedüz sönen bir ışık gibi. Küt diye düşer, kalıp gibi yere serilirsin.

Ne demek, acayip eğlenceli olur; istisnasız anında uykuya varmamı sağlayacak bir eczayı harbiden isterim. Kızarmış ekmek, çay ve televizyon işimi fazlasıyla görür. Hayatlarını bokunu çıkarıncaya kadar uyuyarak geçirme delisi bu insanların derdi ne yahu?

Hadi be spid, hadi be spid... etkini göster be, etkini göster... Kenefte damardan şırınga edebilirdim ama kahrolası pompamı kaybettim ve başkasınınkini kullanmak zorunda kalırsam boku yerim. Fırıldakçı Derek dışında henüz AIDS burayı vurmadı, en azından bildiğim kadarıyla ama bu konuda artık Liverpool dehlizlerinde yaptığım gibi risk almayacağım, katiyen olmaz dostum. Ya Plas Crug'daki klinikten tekrar iğne alırım ya da herhangi biri hastaneden veya veterinerden fazla fazla araklamışsa onlardan istemenin yoluna bakarım. Bu kadar basit. Bu arada biramın içindeki spid pekâlâ işimi görür. Hayhay görür.

...aklımı kaçırıyorum galiba. Belki eczaya fazla abandım veya uykusuz kaldım veya yemek yemedim veya üçünün bir bileşimi buna neden oldu, artık her neyse sanırım cinnet geçiriyorum... habire hayaletler görüyorum... gaipten sesler işitiyorum, etrafımı böcekler sarmış gibi hissediyorum. Aklıma

* Uyuşturucu satıcılarından mustarip, işsiz güçsüz ve uyuşturucu bağımlısı iki aktörün başından geçenlerin anlatıldığı bir kara komedi filmi. (ç.n.)

düşünceler, delice, korkunç düşünceler geliyor, istenmeyen ve kaynağı belirsiz düşünceler. Yani şu duvarda asılı erkek geyik başı biraz önce bana göz kırptı. Hiç şüphem yok dostum. Ama şimdi ona daha dikkatli bakınca, yok bir şey, istisnasız erkek geyiğin omuzlarının üstünde bırakılmış olması gereken yaşlı keltoş bir geyik kafası o kadar. Ha çaktım dalgayı; bu bir robot, uzaktan kumandalı. Birahaneci onu tezgâhın altındaki gizli bir panodan kontrol ediyor, biraz önce bana bu yüzden dik dik bakıyordu; göz kırpan geyiğe ne tepki vereceğimi, dehşete düşüp düşmeyeceğimi anlamaya çalışıyordu. Bak şu işe, tam adamına çattın ahbap çünkü elindeki bezle masum masum tezgâhın üstünü siliyor gibi görünüyorsun ama siktiriboktan numaranın pekâlâ farkındayım. Sinsi dangalak.

İçimin kabarmasına yol açanın amfetamin mi, kokain mi, yoksa bir tür histeri mi olduğundan emin değilim... aklımı kaçırıyorum, aklımı kaçırıyorum; böyle düşünmek işe yarıyor aslında çünkü şu herkesçe bilinen gerçeğe göre eğer aklına delirdiğin gelirse delirmediğin ortadadır, kendi kendini kandırmıyorsan ve bu yanıltıcı içgözlem sonu delilikle biten bir yolculuğun malum belirtilerinden biri değilse. Söz gelişi yusufçukların özsuyunu emmiyor, kendini dışkınla kaplamıyorsan. Bu yüzden yüksek sesle söyle ve kendini daha iyi, çok daha iyi hissedeceksin; aklımı kaçırıyorum, aklımı kaçırıyorum. Biri bana yardım etsin çünkü fıttırmak üzereyim.

Aklıma çocukluğumda uydurduğum bir tekerleme geldi:

Dün gece uyardı babam beni
Gözlerini aya dikersen aklını kaçırırsın dedi
Ama diktim gözlerimi ona dün gece
Ve basbayağı iyiyim gene de
Lay lay lom.

Margaret siyah topu deliğe soktu ve zafer sevinciyle istekasını havaya kaldırdı. Kazağı yukarı sıyrıldı ve gergin, düz karnı

gözler önüne serildi. Biraz önce yendiği herifse öylece apışıp kaldı ve ona boş boş gözlerle bakıyor, muhtemelen de kendini biraz yetersiz hissediyor artık. Mickey de yerdeki bir bira gölcüğü içine boylu boyunca serilmiş, sırt üstü yatıyor. Birahaneci onu ayıltmaya çalışıyor, ıslak bir kurulama bezini yüzüne vurup duruyor ama o bana mısın demiyor, körkütük sarhoş. Şu göz kırpan geyik kafası numaranı onda dene bakalım, seni kahrolası sinsi dangalak.

Asla heyecan içinde uyanıp şöyle düşünmeyeceğim: Tanrım, bugün acaba başıma ne gelecek. Asla nabzımın küt küt atışını duymayacağım. Asla bu özgürlüğü tatmayacağım, asla havanın bu kadar sayısız şekilde uğuldayıp hışırdamasını işitmeyeceğim. Ecelimle değil yavaş yavaş öleceğim, hep bitkin ve mutsuz gözükeceğim. Hayattan ve tekdüzeliğinden nefret edeceğim. Hâlihazırdaki cehenneme razı olmayacağım.

Asla. Hiç mi hiçbir zaman.

Mags birahanenin karşı köşesinden bana doğru yürüyor, sırıtıyor ve başını sallıyor. Hareket ettikçe parmağım ağzımda kalıyor. Ve işte Sülfat Amca tekrar kapımı çalıyor; elleri her zamanki gibi hediyelerle dolu ama mükemmelliğinden ve heyecan vericiliğinden ve harikuladeliğinden hiçbir şey eksilmeden. Hoş geldin dostum, gel otur, hatta abayı ser; bir daha asla gitme.

Bill

ROGER BİRKAÇ AY önce şu Malcolm denilen herifi buraya getirmiş ve Malcolm bana sefalet içinde yüzmenin nasıl bir şey olduğu sormuş, ben de ona siktir git demiştim. Kahrolmak için sebep yok; her şey var burada dostum, her şeyim var, ihtiyaç duyduğum veya istediğim her şey var, her şey mevcut, barınak, giysiler, Tanrı ondan razı olsun, Roger'ın getirdiği yiyecek içecek falan. Ayrıca ben bu günlük temel ihtiyaçlardan o kadar çok daha değerli, insanların elde etmek için birbirini öldüreceği şeylere sahibim ki: Temiz hava, özgürlük, bir başka hergeleninkine göre değil, tamamen kendi usulümce yaşama fırsatı, gerçekten kendimi bilme imkânı ve sadece pırıl pırıl bir gökyüzüyle cana yakın dağları seyretme, değişim gösteren

mevsimlerin parçası olma, gökyüzünün renginin o isli dumana özgü fırtına siyahından masmaviye, tenimi lekeleyecek, yüzümde ve kollarımda kalıcı izler bırakacak kadar parlak bir maviye, çivit mavisine dönüşmesini görme... Burada para derdi, faturalar, kapımı çalan takım elbiseli dallamalar, posta kutusuna bırakılmış resmi zarflar yok; çünkü bir posta kutum *yok*, kira, vergiler, telefon, devlet daireleri yok... Bu saçmalıkların hepsini kasabada bıraktım, epeyi aşağıda vadinin ta dibinde, pekâlâ sonsuza kadar kalabileceği bir yerde. Onlara göre, yani şu unvanlarının arkasına sığınmış takım elbiseli amcık kafalılara göre, ben yoğum; gezegenden uçup gittim. Burada ne bir izim var, ne de herhangi bir nüfus sayımında yer alıyorum; peşime düşseler de beni asla bulamazlar. Buraya gelenler sadece benim gelmesini istediğim insanlar, benim çağırdıklarım; Roger ve can dostları yani, davetsiz misafirler değil. Onlar da bana yiyecek ve tütün ve eskiden kolumun bulunduğu yerdeki, yani hayalet kolumdaki o acayip korkunç kaşıntıyı kesen kahverengiyi getiriyorlar. Dünyanın en iyi antihistaminiği, bu kahverengi yani, hem de nasıl. Kişisel mekânıma izinsiz girenler sadece kuşlar ve böcekler ve bazıları kedi kadar büyük cesur hayvancıklar olan dağ sıçanları ama burası onların da mekânı bu yüzden şikâyet edemem. Burayı paylaşıyoruz; cidden, ben ve hayvanlar, bu dağı, bu gökyüzünü paylaşıyoruz. Onların başımın üstünde yeri var. Onları seviyorum, sahiden; onlar benim iyi dostlarım. Dolayısıyla boku yiyecek bir neden yok; burada her şeyim var, hakkaten. Bir an için bile, zerre kadar aksini düşünmüyorum.

Şu Malcolm tepeden bakan bir hergelenin teki. Güney İngiltere'den, anladın mı; *Saasenach* [Sakson]. *Saesneg* [İngiliz] dallaması. Burada kaldığı dinine yandığım bütün bir süre boyunca elleri ceplerindeydi, hiç çıkarmadı, sanki onlardan utanıyordu falan. Ayrıca benimle iki çift laf bile etmedi nerdeyse; bana burun kıvırdı, dudak büktü. Siktir git, Essex'e geri dön be dostum.

Bir yamaçta sırtüstü yatıyorum, güneş batıyor, son bir parça kahverengi sakin ve keyifli olmamı sağlıyor. Aslında ben *daima* sakin ve keyifliyimdir dostum. Roger gün içinde biraz daha erzak falan getirecekti, bundan ötürü Paul'un arabasını vadi yolunda görmek için dikkat kesildim. Nitekim bulunduğum bu hâkim noktadan yolun yaklaşık otuz milini seçebiliyorum; göllerin arasından geçip de kasabanın deniz kıyısında kümelendiği ta ufuk çizgisine kadar uzanan gri bir kurdele. Sabahları bir dereden çay suyu almak üzere barakamdan dışarı adım attığımda ilk gördüğüm şey bu, bu dağlar, vadi, orada iki tepenin arasından ışıl ışıl parıldayan güneş, uçsuz bucaksız gökyüzü ve boş alan, hepsi ama hepsi benim. Yükseklerde uçan kuşlar, şahinler, boz doğanlar, çaylaklar. Benim burada kesinlikle hiçbir şey rahatımı kaçırmaz dostum. Başkasına ihtiyacım yok.

Her şeye rağmen Roger'ın buraya kimi getireceğini merak ediyorum... her zaman yanında birini getirir, hiç değilse Paul'u çünkü Roger araba kullanamaz, anladın mı ve kahrolası hiçbir otobüs de dağların bu kadar içlerine kadar gelmez, yo hayır. Paul iyi bir çocuk, geçen seferki gelişinde bana küçük bir tuvalet yaptı, bahçe helâsı yani; dört bir tarafı tahta perdeyle çevrili, üstünde de çatısı olan, derin bir çukur; kötü koku çıkmasın ve ayrışma süreci hızlansın diye de birkaç torba kireç. Pek *Homes and Gardens*'dakiler gibi sayılmaz ama acayip iyi iş görüyor. Beni ormandaki bir akarsu veya delik üstüne kıçım açıkta çömelmekten, el arabasıyla küreğimi taşımaktan ve etrafta dal taşak dolaşmaktan kurtarıyor, öyle değil mi ama? Paul'un elinden iyi iş geliyor hani, hızlı ve becerikli. Şu kızla birlikteydi, adı Sioned'di sanırım. Sanki benim yanımda diken üstündeydi, cidden; yani himayesine ihtiyacı varmış gibi veya dizinin dibinden ayrılmasın diye falan habire Paul'a dokunup duruyordu. Onu suçlayamam gene de, gerçekten; tam bir Catweazle'ım* ben, haliyle. Üç yıldır neredeyse

* Aynı isimle yayınlanan bir TV dizindeki saçı sakalı birbirine karışmış sihirbaz. (ç.n.)

ne elimi jilete sürdüm, ne de saçımı kestim. Yakında aralarına kuşlar yuvalayacak. Pek de fena olmaz hani; bir şafak vakti korosu, şahsıma özel bir doğal çalar saat gibi orada cıvıldarlar. Yavruların büyüyüp ilk uçuşlarını yapmalarını, kendilerini göğsümden ve karnımdan havaya fırlatmalarını seyrederim. Bu hoşuma gider, sahiden. Şey gibi olur sanırım, öldürdüğüm onca penguen için kuşlar dünyasına bir bedel, bir tazminat falan ödemeye veya hatamı telafi etmeye benzer. Her gece rüyamda onların yıkılışlarını, kukalar gibi karlı sahile devrilişlerini, küçük kanatlarının cansız bedenlerinin iki yanına düşüşünü görüyorum. Bunu yaptığım için üzgünüm hani ama her şeye rağmen aslında bu benim hatam değildi; asıl penguen katillerinin hepsi gözden uzakta baş belâsı Londra'da kahrolası sıcacık ve güvenli bir Savunma Bakanlığı ofisinde koruma altındalar. Amcık kafalılar. Bu ücra yerde doğru dürüst iki saat bile tutunamazlar, mümkün değil. Şüphesiz birkaç günlüğüne Brecon Beacons sıradağlarına falan çıkarlar ama bunu bal gibi tam teçhizatlı yaparlar; alabildiğine tam teçhizatlı *herhangi* bir ahmak da birkaç gün hayatta kalır hani. Bunlar olmadan bu dağın tepesinde doğru dürüst iki saat bile dayanamazlar. Katiyen.

Belki de bana yeni bir süper cigaralık hazırlamak üzere şu İrlandalı herif de gelir. Korkunç güçlü bir dumandı o hani, üf, beni acayip uçurdu dostum. O delikanlı çok becerikli, yani eline çabuk; evirdi, çevirdi, tam birkaç saniye içinde bana kalın bir cigara sardı, on parmağında on marifet var. Ağzıma yerleştirdi ve yaktı. Kendi tüttürmedi ama ve keyfim gelip kafayı bulduğumda bana bir paket eroin satmaya kalkıştı; burnumun dibinde falan salladı, gargaraya getirmeye çalıştı. Sanki param varmış gibi; hayret ona ödeme yapabileceğim fikri aklına nasıl geldi ki? Burada paraya ihtiyaç yok dostum; Tanrım hayır, her şey ama her şey bedava. Arada bir gene de Roger'a para konusunda destek olmak için aşağıda, Thomas'ın vadideki çiftliğinde birkaç gün çalışmışlığım vardır; biraz süt sağma, patates ve

yumurta toplama, hayvan kesme, avluyu süpürme falan, ki kol ve bacak takımından biri eksikse hiç de kolay bir şey değil. Ayrıca bir keresinde, bir sefere mahsus, Roger meteliksiz kaldığında falan, Cader dağının eteklerinde yürüyüşe çıkmış birine taşla saldırıp soydum ve *Bergen** ve botlarını falan küçük bir paket eroin karşılığında Roger'a verdim. Bunu yaptığım için övünmüyorum, yo hayır ama yapmaya mecburdum. Siste ona usulca yaklaştım ve üstüne atladım, ona şiddetle bir kere vurdum ve yere yığılıverdi. Tek kollu bir eşkıya, yani ben dostum. Bundan göğsüm kabarmıyor ama benden söylemesi, insanlar dikkatli olmalı, bu dağlardaki tek tehlike hava değil, Tanrım, hayır. Onlara yeterince saygı göstermezsen, dağlar seni cezalandırır. Bu İrlandalı herif bir türlü pes etmedi, boyuna konuştu: "Ah, elbette sana dörtte biri kadar iskonto yaparım. Parayı bir yerlerden bulacağına eminim." Yani kahretsin. Bu dağın tepesinde şu para denilen lanet şeye hiç muhtaç değilim dostum, ihtiyaç duyduğum her şey bedava; mantarlar (hem yenilebilir hem de keyif verenler) kırlardan ve koruluktan, alabalık ırmaktan, sebze çiftliklerden, keza yumurtalar, tavuklar, her şey bedava. Bir sarmayı reddetmezdim gene de, kahverenginin etkisi birazdan geçecektir hani.

Umarım şu Liverpoollu delikanlı gelmez; bir baş belası o evet. Tam sakinlemişken deli gibi enerjisi ve ağız kalabalığı ve tantanasıyla bana şu anda acayip fazla kaçar. Geçen sefer uğradığında sırtına arkasında "DOWNEY" ve "9" yazılı bir Liverpool Carlsberg tişörtü geçirmişti ve eli dursa ayağı durmaz bir halde beni dağı aşıp kafaları çekmek için birlikte Llangurig'e inmeye ikna etmeye çalışmıştı. "Hadi", diyordu, "Hadi, cümbüş yapar, seni zil zurna sarhoş edinceye kadar içirir, Rhiannon denilen balıketinde sütçü kızla iş tutmanı sağlarım, tam dört dörtlük bir eğlence olur dostum." Hiçbirine aldırış falan etmemiştim. Hepsi yenmişti, tırnakları yani. Ayrıca dikkatimi başparmağının ucundaki bir yaranın çektiğini hatırlıyorum ve

* Birleşik Krallık Kara Kuvvetleri'nin kullandığı bir tür sırt çantası. (ç.n.)

o bağıra çağıra kafa ütüleyip abuk sabuk konuşurken benim aklıma enfeksiyon ve kangren ve ampütasyon gelmişti. Ben iyice içime kapanmıştım ve o durmadan konuşurken lafları bir kulağımdan girip öteki kulağımdan çıkmıştı. Epeydir uğramadı; Roger onun penguenler konusunu çaktığını ve benim habis bir hergele olduğumu söylediğini anlattı. Onda kesinlikle ne halden anlama diye bir şey, ne de zerre kadar merhamet var. Bu konuda hiç mi hiç yoldan çıkmazdım hani; buna o kahrolası eğitim yol açmıştı anladın mı, ÖLDÜR ÖLDÜR ÖLDÜR fikri bal gibi kanıma işlemişti, başka ne halt edebilirdim ki? Orada, o kayalıkların üstünde günlerce, haftalarca durmadan denize bakmaktan başka bir şey yapmadığımda bal gibi deliye dönerdim. İstisnasız sıkıntıdan patlar, cinnet geçirirdim dostum. Ve zaten Liverpoollu uzak dursun umurumda değil, onu hiç mi hiç özlemem; fazlasıyla geveze çünkü. Küstah. Hanımı ziyaret etse fena olmazdı gene de, Tanrım hiç fena olmazdı, acayip iyi bir kızdı hani; bana (ona arada sırada dayak attığım için siktir olup ibne kılıklı bir okul öğretmenine kaçan; gene eğitim, anladın mı) eski hanımımı hatırlatmıştı. Gelirken yanında bir kasetçalar getirmişti, şu modern nakarattan ibaret zırva müziklerden birini çalıp barakamın içinde dans etmeye başlamıştı. Kalçalarını salladıkça, elleriyle havayı okşayıp keser gibi yaptıkça, ben ve Roger ağızlarımız bir karış açık ona bakakalmıştık. Ayrıca gözümü parmaklarından alamamıştım; ince uzundu, tırnakları törpülenmiş ve keskindi, tek kelimeyle zarifti, tonla bilezik ve yüzük takmıştı, elleri seksiydi, kadın elleriydi... Tanrım, aklıma aylardır, belki de yıllardır gelmeyen şeyler gelmişti. İçimdeki sönmek üzere olan ateşi uyandırmış ve zihnimde bazı eski güzel anılarım canlanmıştı ve çok da güzel bir kızdı ayrıca; epey nazikti, sokulgandı, nefes kesici elini yarım kolumun üstüne koymuştu; saatlerce çene çalmış, Roger arabada uyuyakalıp Paul da tepeleri keşfe çıktığında vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştık. Bana hayat falan hakkında sorular sormuş, ben de onun gerçekten dinlediğini fark etmiştim. An-

larsın ya cidden merakla dinliyordu hani, kof bir nezaket falan göstermiyordu, hiç öyle değildi, sahiden bilmek istiyordu, içtenlikle ilgileniyordu. Bu yüzden ben de ona anlattım, her şeyi, ağzımı açtım ve dilimi tutamadım işte. Belki de penguenleri erkek arkadaşına o söylemiştir hani, bilmiyorum ama kendime hâkim olamadım o kadar. Kelimeler oluk gibi aktı ama çoğu aklında kalmamıştır herhalde; çünkü azıcık sarhoştu. Devriliverdi, doğru hatırlıyorsam, Wellington çizmelerime takılıp düştü ve öylece sırt üstü yattı, kahkahayı bastı. Dağın tepesinde yaşasam da genellikle insanları özlemem, yani buraya insanlardan ve onların küçük hesap peşinde koşmalarından falan uzaklaşmak için taşındım ama Tanrım, gerçekten sohbet edecek birinin, beni dinleyecek ve bana soru soracak birinin, söylediklerine gerçekten adam gibi kulak veren ve hemen yargıya varmayan birilerinin olması çok hoş. Güzel bir değişiklikti, cidden. Ve belki de bu günümüz genç kadınlarının bir özelliği; çünkü şu öteki kızcağız da aynıydı, şu kısa saçlı olanı. Sessiz kız, biraz utangaç ve gergin gibiydi. Bana cigara sararken ellerinin azıcık titrediğini fark ettim. Nedenini Tanrı bilir hani, benden korkmasına yol açacak hiçbir şey yoktu. Gene de onunla vakit geçirmek falan bana iyi geldi; konuştu, dinledi, benimle ve hikâyelerimle ilgilendi... kendimi, bilmem, sanırım bir şekilde önemli biri gibi hissettirdi, böyle hissetmeye *ihtiyaç* duymasam da, Tanrım, yo –burada olmaktan son derece memnunum, hiçbir şeyden mahrum değilim, elimdekilerden daha fazlasını istemiyorum. Ben vadi tabanında yaşayan o açgözlülerin, paraya doymak bilmeyenlerin, dar kafalıların ve maddecilerin dünyasının parçası değilim ve asla başka türlüsünü canım çekmeyecek. Bu bana yeter dostum. Hava açıkken vadinin ucundaki kasabayı görebiliyorum hani ve bana kaba ve değersiz ve pis gibi geliyor. Buzultaşı falan gibi; buzul eridikten sonra geride kalan bütün o cüruf misali.

Millerce uzakta beyaz bir araba gördüm, virajlı yolu tırmanıyordu ve bu Paul'unkidir umuduna kapıldım ama sonra

Thomas'ın çiftliğine giden bir toprak yola saptı. Kahretsin. Umarım çok gecikmezler çünkü bir sürü şeye ihtiyacım var; çay, ekmek, tütün, özellikle de dehşetli bir şekilde tütüne. Bana tütünü gönderen veya bizzat getiren Ikey. İki onsluk büyük paketlerden getiriyor, ancak bunlar Ikey'nin ellerindeyken son derece küçük, adeta kibrit kutuları gibi gözüküyor hani. Ikey'nin dev gibi elleri var, çiftçi elleri gibi, yara bere kaplı ve kemikli; parmaklarının her birine de haç dövmesi yaptırmış. İnsan ellerinden çok ağaç köklerine benziyor. Ve *Rizla*'lar konusunda acayip ustayımdır, aynen öyle, hem de nasıl; tek elle çoğu insanın ikisiyle becerebileceğinden daha hızla sararım. Pratik, anladın mı. Tek elle sarma bile hazırlayabilirim, kesinlikle yaparım, gerçi İrlandalıyla aşık atamam. Paul bir seferinde bana bir sarma makinesi getirdi hani ama kullanmıyorum; ihtiyaç duymuyorum. (Bir sarma makinesi! İyi niyetli, Paul yani ve her zaman öyle gözükmese de iyi kalpli ama bana bir sürü şey lazım ve sikindirik bir sarma makinesi bunlardan biri değil. Paul iyi bir herif ama biraz kalın kafalı; laftan anlamaz biri. Geçen gelişinde boş boş etrafa falan bakınıyordu ve ona demiştim ki: "Ah Paul, farkındayım ki etrafındakilerin ışıltısını ve sağlığa yararlılığını görünce nutkun tutuldu" ve bunun üzerine "Nasıl... ne?" gibi laflar etmişti. Saçmalamıştı yani dostum.) Evet, tek elle ne olsa yaparım, istediğim her şeyi; odun toplar ve keserim, ateş yakarım, yemek pişiririm, çukur kazarım, balık tutarım, istisnasız herhangi bir şeyi, hatta pompalamak üzere eroin bile pişirebilirim. Tabi dikkat kesilirsem: Yapacağın kaşığı dişlerinin arasına sıkıştırmak, çakmağı altına tutmak, kaynadığında eğilip kaşığı yavaşça, usulca düz bir yüzeye bırakmak, iğneyi eline almak ve sonrasında uçarsın. Kolay. Sabır ve dikkate, sadece bunlara ihtiyaç duyarsın dostum. Sabır ve dikkate.

Ne var ki ben bir keş değilim dostum, yok ya. Kahverengiyi kullanıyorum çünkü beni kendimden geçiriyor, hatırlamamı engelliyor ve bazen dostum, hatırlamak insanın canını acayip

acıtıyor. Alt tarafı alnımın kara yazısıydı bu yani, kesinlikle ve her şey bazen o kadar açıklıkla gözümün önünden geçiyor ki ve o zaman düşünüyorum da, keşke el bombası beni bir daha ayağa kalkamayacak kadar yere serseydi, hatta bal gibi öldürseydi. Hani gülerek pimini çekip havaya fırlatışım aklıma geliyor; gürültüyü hatırlıyorum, GÜM sesini, havaya uçtuğumu hatırlıyorum, yere düştüğümü hatırlıyorum, sürünerek dizlerimin üzerinde kalktığımı ve Hughesy'nin gözlerini fal taşı gibi açıp bana baktığını, rüzgârın saçlarını dağıttığını, ardından da gözlerini kaçırıp kustuğunu hatırlıyorum ve en ince ayrıntısına kadar, kolumu başımın önüne doğru kaldırdığımı ve tekrar güldüğümü hatırlıyorum çünkü gördüğüme hiç inanamamıştım. İnanamamıştım çünkü kolum ikileşmişti; boylu boyunca, yani tam ortasından, üçüncü ve dördüncü parmağımın arasından başlayıp tam iki kemiğin arasına, hani dirsek kemiğiyle döner kemiğin arasına kadar, tam dirseğime kadar yarılmıştı ve iki yarının birbirinden uzaklaşarak kâh lap diye devrildiğini kâh tekrar birbirine yaklaştığını, birbirlerinden uzaklaşıp tekrar yaklaştıklarını, sanki bir şeyi falan şiddetle alkışlıyorlarmış gibi birleştiklerinde şakladıklarını, ardından tekrar iki yana devrildiklerini hatırlıyorum. Hem de nasıl, sana tek bir elin şaklamasını anlatabilirim, cidden. Bütün o renkler ve yüzüme fışkıran o sıcak şey ve Hughesy'nin kusuşu, her şey aynen bir rüyadaki gibiydi; asla hatırlamak istemediğim bir kâbustaki gibiydi. Sanki asla görmemem gereken bir şeye rast gelmiştim; şey gibiydi, nasıl anlatsam, sanki kolumun içini, kemikleri ve damarları ve meydana dökülen kasları falan fark etmem, sanki bütün bunları görmem, daha küçük bir çocukken ve okuldan eve erkenden geldiğimde ve Maldwyn amcamın mutfak masasının üstünde annemi becerdiği anla aynı kapıya çıkıyordu. Annem domalmıştı, kardeşim Gary'yi henüz dünyaya getirdiğinden memeleri büyümüş ve ağırlaşmıştı, sarkaç gibi sallanıyorlardı, eteği beline kadar sıyrılmıştı; Maldwyn amcam kıçını tokatlıyor, ona ağzına geleni söylüyordu. Kolum

ikiye ayrılmıştı, kemik mavimsi beyaz parıldıyordu, damarlar kurtçuklar gibi kıvrım kıvrım kıvranıyorlardı. Bütün bunlar bana aynı olayın farklı yönleriymiş, asla fark etmemem gereken aynı karanlık sırmış gibi geliyor.

Ah, boş ver. Olan oldu hani. Alın yazısı işte o kadar. Bunu kabullenmekten başka yapacak bir şey yok dostum, illaki, haliyle. Yapabileceğin hiçbir şey yok.

Oysa diğerleri, Roger ve can dostları yani, hiç kabullenemiyorlar, yapmaları gerekeni yapamıyorlar. Bunu bakışlarından anlarsın, çoğunlukla dehşete kapılmış bir haldedirler; para sıkıntısından ve borçtan ve takım elbiselilerden geçilmeyen bir kasabada yaşamak istemiyorlar ama benim yaptığım gibi her şeyi siktir edip sahiden kendileri gibi olacakları bir yer bulmak için yeterince cesaretleri yok. Gerçekten istemelerine rağmen bu dünyadan kaçıp gitmekten fazlasıyla korkuyorlar çünkü bilinmeyenden daha da çok, hatta had safhada ürküyorlar. Bu onları cezp ediyor ama aynı zamanda dehşete düşürüyor; bu yüzden bu ikiliği görmezden gelmek veya üstüne sünger çekmek için ellerinden geleni yaparak hayatlarını sıkıntı çekerek geçiriyorlar. Bana öyle geliyor, her hâlükârda. Benim teorim bu.

Güneş uzakta Cader Idris'in arkasından denize doğru batıyor ve gökyüzü alev alev yanıyor ve ihtiyaçlarım kesinlikle bunlardan ibaret dostum, başka bir şeye ihtiyaç yok. Bana lazım olan her şey, istediğim her şey elimin altında. Burada her şeye sahibim, kesinlikle.

Hangi cehennemdesin Roger? Neden gelmiyorsun?

Batı Galler İçin Kişisel Kılavuz'dan, yazarı belirsiz, şahsen yayınlanmış, s. 70

Sesleri duyulabilir, bazen; yani dağların, sesleri duyulabilir yer değiştirip birbirlerine yaklaştıkça dağların. Yeryüzünün derinliklerinden gelen tok bir sesi, boğuk bir gümbürtüyü, ağır tempolu ve sürekli bir gıcırtı izler. Toprakaltında uyuklayan kendi muazzam kalıbını araziye vurup kabartarak süsleyen, ölçülemeyecek kadar büyük, burnu dağ sırtı, meme başı dağ, kaburgası sarp kayalık olan uçsuz bucaksız, sırtüstü uzanmış ve yeşil bir canavarın açlık sancılarıdır bunlar. Neden bunu yaparlar, yani dağlar, neden denize akın ederler, neden ezelden beri onlardan nefret eden ve onların karşısına dikilen ve ebediyen bu tutumunu sürdürecek bir unsurun peşinden koşar gibi görünürler? Belki de birleşme ihtimalidir onları böylesi devasa bir kaymaya, Wicklow sıradağlarını insan kulağının duyamayacağı kadar yüksek bir perdeden bir gece yarısı ağıtı yakmaya, bir zamanların o mükemmel, o güçlü ama artık bozulmuş bir ortaklığı tekrar kurmaya iten. Yeryüzü ve deniz işte böyle bir kör dövüşü içindedir, durdurulamaz olanla kımıldatılamaz olanın karşılaşmasıdır; sınır tanımayan ve soluk aldırmayan ebedi bir çatışmadır bu ve iki feryadın birbirine çarpıp sahile vuran dalgalar misali kırılması sırasında, sindirim kanalındaki silyumlar gibi bunu bilen dağlar sınırları dar bir arazide büyük bir yüzey alanı yaratırlar ve bu durum, iyi kalpliliği tuttuğu ve neşe bulduğu bir anına denk gelirse, okyanusun geçit vermesine yol açar. Saklanma veya kaçış vakti gelmiştir; tayin edici olan niyetler, hedefler ve imkânlardır. Hiçbir şey yapmana gerek yoktur. Bekle yeter.

Islatıyorlar

GERAİNT'İN FLORİDA'YA YAPACAĞI eli kulağındaki uçuşta tüyleri diken diken olmuş bir halde gönülsüzce hatırlayacağı bir azgınlıkla ıslatıyorlar. Geraint bitmez tükenmez bir iştahla, bardak bardak içerek onlarla aşık attıktan sonra artık birahanenin köşesinde kaykılarak oturmuş, sağ kulağıyla Liam ve Colm'un tartışmasını, sol kulağıyla da Malcolm'un birkaç yıl önceki ihtimal dışı New Mexico gezisine dair tuhaf hikayelerini dinliyor. Cümbüş uzun sürmüş, gündüz geceye ve gece tekrar gündüze karışmış, çok miktarda sıvı hem içilmiş, hem de şırınga edilmişti. Gidişata bakılırsa henüz hız keseceğine dair bir işaret de yok; sürmesini sağlayan o müthiş şevk hâlâ çelik gibi sağlam ve güçlü.

—Şey, yani sana sadece bahtın acayip açık olsun diyeceğim çünkü kesinlikle içimden öyle geldi. Ama ayrıca oradan hoşlanacağını sanmadığımı da söylemeden edemeyeceğim. Hatta eminim oradan yüzde yüz nefret edeceksin. İnan. Demek istiyorum ki, cazip tarafları vardır, tamam mı, Birleşik Devletler'in yani, ama esasen biraları boktandır. Yani şimdi sikindirik zencefilli biradan söz ediyorum, daha çakırkeyif olamadan içmekten usanırsın; otu o kadar etkilidir ki yarım sarma tüttürünce bitkisel hayata girersin; açgözlülük ve maddecilik diz boyudur, bütün dangalaklar araba kullanır, bu yüzden hiç mi hiç kaldırım yoktur, istisnasız hiçbir yere yürüyerek gidemezsin. İnan. Çöl kusursuzdur ama bal gibi fabrikasyondur. Kuşlar da; plastiktendirler hani, sahiden, memeler falan şu gülünç silikondandır ancak Britanyalılara acayip sulanırlar dostum, inan, onlar için İngiliz, Galli, İskoç fark etmez. Paçanı zor kurtarırsın.

—Seni uyarıyorum Liam, dedi Colm, sesini yükselterek. —Kapa şu lanet çeneni.

—Ya, umurumda değil, dedi Geraint, bardağını ağzına götürdüğünde Guiness'ini sol omzuna döküp saçarak. —Burada benim için hiç mi hiçbir şey yok dostum, var mı? Ah evet, yepyeni fırsatlar, anlarsın ya, bütün o zırvalıklar. Yeni yer, yeni yüzler falan. Ah evet. Bana gereken topu topu bu dostum, bazı yeni tesadüfler o kadar... yani... ah evet...

—Öyle mi, Tanrım, beni yanlış anlama, gidiyorsun diye seni hiç mi hiç suçlamıyorum. Tanrım, keşke ben de o lanet uçağa seninle birlikte binebilseydim. Bütün söylemek istediğim –

—AH SENİ KAHROLASI İPSİZ SENİ KAHROLASI HIYAR SENİ! SANA BAL GİBİ SÖYLEMİŞTİM DEĞİL Mİ, SENİ BAL GİBİ UYARMIŞTIM! ŞİMDİ SİKTİR GİT SİKTİR GİT O KADAR! DALYARAK!

Tükürükleri nokta nokta bütün bir masanın üstüne yayılan Colm, devrilmiş bir sandalyeden ve biradan sırılsıklam ol-

muş, apışıp kalmış, alt dudağından hamurlaşmış ve ıpıslak bir sarmanın sarktığı Liam'dan hızla uzaklaştı. Liam ağzındakini tükürdü, başını da ıslak bir köpek gibi sallayıp *lager* damlacıklarını birahanenin soğuk taş duvarlarına serpiştirdi.

—Vay canına! Bu da neyin nesiydi? dedi Malcolm yüzündeki nemi silerek.

Liam ıslak saçlarını parmaklarıyla tekrardan başının arkasına doğru tarayıp düzeltti. —Ya, şuradaki adamına ettiğim bir laf o kadar. Söylememem gereken bir şeydi belki de.

—Şey, evet, kahretsin kesinlikle öyle gözüküyor, değil mi?

Geraint lafa karıştı: —Peki, tam neydi? Söylediğin yani?

Liam omuz silkti. —Hiçbir şey aslında, birdenbire kafayı acayip üşüttü. Alt tarafı kendikendinekonuştuğunufalan söyledim hık mık...

—Ne?

—Ha?

Liam tekrar bir sigara sardı ve mırıldandı:—Ona hayatı kitaplardan öğreniyorsun oysa ben yaşayarak öğreniyorum dedim. Bu kadar.

—Her neyse, tam aranmışsın o zaman. Bereket ki fena halde çeneni dağıtmadı. *Ben* olsam kesinlikle dağıtırdım. Malcolm başını salladı, sersemlemiş, canı sıkılmış ve sarhoştu. —Bunu akıl etmeliydin Liam. Colm'un bu şekilde tepki göstereceğini kestirebilmeliydin. Ve her hâlükârda, bu hiç de doğru değil, eminim sen de bunun kesinlikle farkındasın... neden bu ağız dalaşına girdin ki? Hakkaten neden yani rahat duramıyorsun ki? Geraint'in son akşamı bu be Tanrı aşkına...

—Bu öfkeli haliyle nereye çekip gitti ki? diye sordu Geraint.

Liam tekrar omuz silkti. —Bilmem. Umurumda da değil.

Malcolm başını salladı. —Kahretsin çocukluğu bırak be dostum. Çocuk kalmış herif.

—Ben, ben gidip bir bakayım onu bulabilecek miyim.

Geraint birasını bitirip sarsak bir şekilde ayağa kalktı, bir eliyle Liam'ın sırılsıklam omzuna, diğeriyle adamakıllı ıslak

masanın üstüne yaslandı. Yere yıkılmadan yürüyebileceğinden emin olunçaya kadar oracıkta bir an için yalpaladı, sonra da vira edip kalabalık birahanenin içinde sendeleye sendeleye, körkütük sarhoş birinin çizgi film karakteri gibi ağır ve abartılı adımlarıyla ilerledi. Onu bu ölçüde hissizleştirecek bir sarhoşluk içinde olmasaydı, hele bir de çok yakında uzak, yepyeni bir mahalle doğru yola çıkmanın endişe ve heyecanı göz önüne alındığında, son birkaç yıldır genellikle hoşça vakit geçirdiği bir yerden ayrılmanın hüznüne kapılacaktı (ve aslında son iki veya üç gününü tam da bunu yaparak geçirmişti, ona kulak asana avazı çıktığı kadar haykırarak ve gözyaşlarına boğularak) ama artık alkol duvarını aşıp duygularının körelmesiyle, zaten belli belirsiz niyet ettiği ortadan kaybolan Colm'u arama amacından bile köşedeki bir masanın başında sohbete ve içkiye dalmış az çok tanıdığı iki güzel kızı fark ettiği anda vazgeçiverdi. Ayaktayken, yalpalayarak, dikkatini kızların üstünde toplayıp adlarının aklına düşmesi için çabaladı; esmerin, yüzünde bir sürü halkası ve içki alışkanlığı dillere destan olanının Yorkshire'ın bir tarafından geldiğini hatırladı ve bir tür Gaelce adı vardı... Mary miydi? Yo... Mairead'di diye düşündü; sarışının, daracık siyah bir elbise giymiş, birkaç ay önce Cornwall'a taşınmış olanının da adı Rebecca diye akıl yürüttü. Sağını solunu bilmeden onlara katıldı, bir yere çökerken de neredeyse masayı tepetakla deviriyordu ama neyse ki tam beklediği gibi onlar cana yakın davrandılar ve anlayış gösterdiler.

—Demek yola yarın çıkıyorsun, öyle mi?

—Hımm.

—Azıcık çakırkeyifsin galiba Geraint? Birazcık sarhoş gibi?

Geraint yarım ağızla gülümsedi, onlarsa kahkahayı bastılar, yüksek sesle, sarhoşça, hoppaca gülüştüler; bu da Geraint'e alabildiğine baştan çıkarıcı ve nefes kesici geldi.

—Tanrım, seni ayıplamıyorum, dedi Mairead, kendisi de az çok yalpalayarak. —Ben yarın Florida'ya gidiyor olsaydım hani, beni üç hafta önce hastaneye yatırmışlardı.

Geraint bu laflardan bir anlam çıkarabilmek için gözlerini kısarak baktı ama sonra vazgeçti ve bağırdı: —İÇKİ! Öyleyse kim içki ister?

—Ben isterim.

—Ben de.

Kızların siparişlerini alan Geraint sendeleyerek bara doğru yürüdü. Rebecca tuvalete gitti, Mairead'se sigarasının yanan ucuna bakarken Liverpool aksanlı birinin kelimeleri yutarak şöyle dediğini duydu:

—Merhaba. Oturabilir miyim? Adın ne?

Bardayken Geraint'in çevresini çok geçmeden ona iyi dileklerde bulunan, ona içki ısmarlamak için dört dönen, elini sıkan ve sırtını sıvazlayan bir kalabalık sardı. O da ikramları memnuniyetle kabul edip etrafındaki bu neşeli insanları aklının bir köşesine güçbelâ yazarken, Mairead ve Rebecca'nın siparişlerini karıştırıverdi. İçkiler saçılıp dökülürken Iestyn Geraint'in ıslanmış beyaz gömleğinin göğüs cebine küçük bir zarf sıkıştırdı.

—Uçak yolculuğu için küçük bir şey, tamam mı? Çabuk geçmesi için yani.

—Eyvallah.

Kocaman elleriyle kavradığı bardaklarla kalabalığın arasından ite kaka masasına döndü. Karşısında oturan ve Mairead'le konuşan Colm'u görür görmez birden gözleri açıldı.

—Hah buradasın! Kim buldu seni? Her yerde seni arıyordum, cidden!

Geraint Mairead'e votka kolasını, Rebecca'ya da bir büyük bardak Guinness'ini uzattı.Aslında onlar sırasıyla *Jack Daniel's* ve bir şişe *Newcastle Brown** istemişlerdi ama gene de gelenleri içtiler. Colm bardaklarına işaret edip şöyle dedi:

—Biri benim mi?

Geraint başını salladı. —Senin ne istediğini bilmiyordum ki Col. Burada olduğunu bile.

* Ünlü bir *ale* markası. (ç.n.)

—Of seni köftehor seni. Yol açın, bırakın çıkayım...

—Yo, tamam, gidip ben alırım. Ne demek. Sorun değil.

—Harika.

—Ne istersin?

—Hımm... bir büyük bardak... *lager*, sanırım.

Geraint güçlükle ayağa kalktı ve zikzaklar çizerek, ona iyi dileklerde bulunacak daha fazla insanla tanışacağı umuduyla tekrar bara gitti; Colm'a içki ısmarlamayı teklif etmesinin nedeni de buydu aslında. Ağzının suyu akarak siparişini verirken lap diye duvara doğru devrildi ve o sırada kalabalığın arasından sıyrılan Sharon yanında bitiverdi.

—Selam.

—Eee.

—Colm'un Mairead'i tanıdığını bilmiyordum.

—Öyle mi?... dedi Geraint gülümseyerek. —Tanımıyor. Ama tanışmak üzere, ona ne şüphe, tanışmak üzere.

—Hımm... her neyse, nasılsın?

—Fazlasıyla mükemmel... acayip kafayı buldum. Fena halde kafayı çektim, cidden. Yarın Florida'ya gidiyorum, anladın mı.

—Florida? Yarın?

—Evet.

—Öyle mi?... Bize bir iyilik yap, olmaz mı? Gidip Colm'a buraya gelmesini söyle.

Geraint birahanecinin uzattığı bir büyük bardak *lager*'ı aldı ve Sharon'a pis pis baktı.

—Hadi oradan git kendin söyle, dedi homurdanarak, ardından da duvarlara ve insanlara çarpa çarpa geldiği yoldan geri döndü. Sonunda Colm'a bir büyük bardağın içindeki yarılanmış *lager*'ı uzattı.

—Birazını başına diktin, değil mi?

—Döktüm. Her neyse, adam gibi kıymetini bilsene seni kahrolası –

—Ya sadece dalga geçiyordum Geraint, çok teşekkür ederim. Şerefe.

Bardaklarını tokuşturup içkilerini bir dikişte midelerine indirdiler. Geraint'in mahvolmuş midesi kalktı, öğürdü, çarçabuk eliyle ağzını kapattı. Tam karşısında oturan Rebecca'nın adeta ödü patladı.

—Sakın elbisemin üstüne kusayım deme! Mereti daha bugün aldım!

Geraint suratını buruşturdu, yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. —Dert değil, geçti artık... aklıma bir an için gene de... Kesinlikle, aynı birayı nasıl iki defa içeceğim geldi ha?

Kahkahayı bastı ve düştüğünü hissetti veya bir şey üstüne doğru devriliyordu. Gözleri kararırken Colm ve Mairead'in birlikte şarkı söylediklerini işitti ve aralarındaki ilişkinin sonunda nereye varacağını, her şeyin nereye varacağını merak etti. Gözleri kapanırken ve alkolden beyni bulanırken ve pelteleşmiş bir halde usulca koltuğundan aşağıya, ıslaklığı örtmek için talaş dökülmüş yassı taşların üstüne doğru kayarken birkaç saatten beri aklından geçenler arasındaki en son tutarlı ve bilinçli düşüncesi şuydu: Sadece kaybetmeye mahkûmlar kalır.

Geraint

TREN

Tren yolculukları korkunç sıkıcı haliyle, ama Tanrım, camın önünden hızla geçen yeşilliği, onca yeşilliği, yemyeşil dağları ve yemyeşil kırları görebilmek gene de ne kadar hoş. Ve bütün o badanalı kır evleri falan; hem de nasıl, aynen kocaman bir şekerleme kutusu kapağı gibi. Tam bir şekerleme kutususun Galler, evet ya. Ona ne şüphe. Florida tamamen kahverengi, kahverengimsi bir sarı, bir süre sonra yavanlaşıyor. Bataklıklar bile kahverengi. Oradayken Galler hakkında hatırladığım başlıca şey bu; yeşillik, her taraftaki yeşillik. Hem de nasıl.

Memleketime, Galler'e geri döndüm, bronzlaşmış bir halde trendeyim, cebimde para var, kendimi sağlıklı ve mutlu hisse-

diyorum. Şeytana uyup, dönerken yanımda biraz ot, hatta belki bir miktar *charlie** getirecektim ama narkotik köpekleri ve naylon eldivenler yüzünden gümrükten kıl kapıyorum. Ayrıca Miami havalimanındaki görevlilerin hepsi kahretsin makineli tüfek taşıyor, sahiden, bu yüzden zahmetine değmez diye düşündüm. Her hâlükârda Galler'de geçireceğim zamanı temizlenmek, bünyemden bunları atmak için kullanabilirim; sahiden, Birleşik Devletler'de azıcık aşırıya kaçtım, biraz mola versem fena olmaz. Toksinlerden arınsam, kendimi bu hoş eve dönüş duygularına kaptırsam. Gerçi yolculuk sırasında vakit geçirmemi sağlayacak bir şey olsa iyi giderdi; sıkıldım, cidden. Her şeye rağmen bütün gün gözlerimi yan sıradaki habire saçını savuran ve bacak bacak üstüne atan seksi kaltağa dikebilirim. Mini etek ve dikişlerin arasından bacaklarının pürüzsüz derisi gözüken kalın bir tayt giymiş. Tanrım. Bana Birleşik Devletler'de son derece yaygın olan şu direk dansçılarını hatırlatıyor, hem de nasıl; hani bir içki sipariş etmeye çalışırsın ve önüne yüzüne ampullerinin püsküllerini çarpan bir kadın çıkar. Delice. Acayip nefes kesici, yani bu kız ama. Saçları da koyu kestane ve ne o öyle okuduğu? Flann O'Brien mı? Kim ki o, İrlanda temalı bir birahanede yiyeceğin bir yemek adıymış gibi, çıtır kabuklu ekmek ve salatayla birlikte?

Bu tren yolculuğu gerçekten korkunç aptalca gene de; Abergavenny'den Cardiff'e, oradan Birmingham'a, oradan Shrewsbury'ye ve oradan da Aberystwyth'e. Çok saçma, kulağı ters taraftan göstermek gibi. Orta Galler'i güneyine bağlama konusunda neden ayak direrler hiç aklım almıyor. İyi ki Crickhowell'deki amcamlarda birkaç saat içim geçti, yoksa gece gündüz farkından çoktan fena halde sersemlemiştim. Öyle ya, o zaman bu korkunç tren yolculuğuna dayanamazdım, dayanabilir miydim? Azıcık uyku ve banyo ve şimdi kesinlikle iyiyim, cidden.

* Kokainin sokak adlarından biri. (ç.n.)

Çakada çukada çakada çukada. Sanki kahrolası *Thomas the Tank Engine** bu meret be dostum, evet ya. Florida'dan memleketim Galler'e döndüm, Florida'dan memleketim Galler'e döndüm...

Tren bir nehrin üstünden geçti. Etraf yüksek dağlarla çevrili, *arazi* ne kadar uçsuz bucaksız be oğlum, Tanrım... şüphesiz, Florida da boş araziyle falan dolu, özellikle çöl bölgesi ama o farklı bir şey, öyle değil mi? Oradaki dümdüz bir arazi, o kadar. Burasıysa... bilmiyorum; acayip *uçsuz bucaksız*.

Kızcağız kitabı okumaktan vazgeçti ve biraz uyumak için kıvrıldı, başını cama dayadı. Çok yazık gerçekten; onunla tam sohbet etmek üzereydim. Eh ne yapalım, boş ver, kendini kaptır, biraz kestir canım.

...millet ne yapıyor merak ediyorum. Acaba Laura e-postamı aldı mı? Çalıştığı üniversitedeki hesabına gönderdim ama bir cevap geldi mi diye kendiminkini kontrol edemedim, o kadar çılgınca bir telaş içindeydim ki. Kahretsin umarım almıştır, yoksa lanet Aber'e varınca sokakta kalıp başımı koyacak bir yastık bile bulamam. Tanrım, hâlâ oradalar mı acaba, nerdeyse tam iki yıl oldu... belki de hepsi gazlayıp gitmiştir hani. Sahiden, elbette böylesi boktan bir talihsizliğe de uğrayabilirim. Dile kolay iki yıl gene de, ha; manzara hâlâ tanıdık gerçi, taşra eskisi gibi, yabancılık falan çekmiyorum ama sanırım başka türlüsü de beklenmez zaten; yani, Tanrım, lanet dağların bir yere gideceği yok, öyle değil mi? Tuhaf olan tepelerin ve vadilerin ve nehirlerin gitmeden öncesine kıyasla daha tanıdık falan gözükmeleri ve o duyguyu vermeleri çünkü dönüş yolunda kendimi daha bir Galli hissediyorum. Artık buranın dilini daha iyi konuşabiliyorum çünkü Birleşik Devletler'deyken hep yapmak istediğim bir şeyi, yani Arjantin'deki Y Wladfa'yı, bilir misin, şu Patagonya'daki Galli yerleşmesini ziyaret ettim? Ayıpsın, para biriktirdim ve oraya kadar gittim hani, Falkland

* Wilbert ve Christopher Awdry'nin yazdığı, çizgi filmi de yapılan bir dizi çocuk kitabındaki buharlı lokomotif. (ç.n.)

Savaşı sırasında Arjantin hükümeti tarafından hepsi sınır dışı edilecekken faşist piçleri savaşla hiçbir alakalarının bulunmadığı, İngiliz değil, Galli oldukları konusunda ikna etmeyi becermelerinin hikâyesini okuduğumdan beri yapmak istediğim bir şeydi bu. Ve bal gibi aferin onlara diye düşünüyorum. Ve şüphesiz, acayip harika bir yerdi; gidip yanlarında kaldım, haber falan vermeden. Benim için yahninin Güney Amerika versiyonunu pişirdiler, muhtemelen içinde kuzu yerine kahrolası lama eti vardı (bunun için vejetaryen ilkelerimden falan taviz vermek zorunda kaldım) ve bana okulda öğrendiğimden çok daha fazla Galce öğreten ev yapımı bira içirdiler ve bana Madog* ve benzeri hakkında falan bir sürü şey anlattılar. Acayip harikaydı. Ama demek istiyorum ki, anlarsın ya, lanet kültürü falan tekrar keşfetmem için Galler'den tam binlerce mil uzağa seyahat falan etmem gerekti; çok saçma değil mi, ha? Bu durum beni acayip öfkelendiriyor hani. Buna diş biliyorum şimdi, gerçi bu sırf sıkıntıdan patladığım için de olabilir. Emin ol, ömrüm boyunca bir daha asla yemeyeceğim bir şey var, yani mısır lapası; bembeyaz ve peltemsi bir şey, sikindirik kurbağa yumurtası falan gibi. Bulamaç misali bir şey. Hem de yumurtan ve jambonunla aynı tabakta olan bir bulamaç. Acayip korkunç yani.

Kahrolası tren yolculukları... parmaklarımı masanın üstünde tıkırdatıp duruyorum, bir çocuk gibi heyecanlıyım. Hem de nasıl, bu gerçekten heyecan verici bir şey, geri dönmekte olduğum için dokuz doğuruyorum... hele de dağları seyrederken. Onlara bakmaya doyamıyorum. Ve bu da kısa bir süre önce keşfettiğim bir şey; Crickhowell'de doğmuşum, anladın mı, Sör George Everest de öyle, şu adı dağa verilen falanla aynı yerde. Şüphesiz o Hindistan'daki sömürgecilerden biriymiş hani. Patagonyalılardan biri, adı Bryddon'dı, bana onun hakkında her şeyi anlattı; ayrıca yıllarca önce Abergavenny'de

* Veya Madog ab Owain Gwynedd, Amerika'yı Kristof Kolomb'dan önce keşfettiğine inanılan efsanevi Gal prensi. (ç.n.)

meydana gelen korkunç büyük bir katliamı ve ihaneti falan da, ama ayrıntılarını hatırlamıyorum artık. Tarihini gerçekten biliyor, Bryddon yani. Galler hakkında falan her şeyi. Ve biliyor musun? Bir kere bile Galler'e gelmemiş. Ömrü boyunca.

Galler'in bu bölgesine benziyor, Patagonya yani. Manzara falan aynı. İnanılmaz. Buradaki şu çok geniş alanlara kurulu, hani vadilere yayılan tezekler gibi, hani New Gurnos'takiler gibi, Roger'ın doğduğu kahrolası mezbeleliktekiler gibi berbat sosyal konutlar falan haricinde. Roger'ın böyle davranması boşuna değil, Gurnos gibi bir yerde doğduğuna göre – ona ne şüphe, Rahibe Teresa'yı bile deli ederdi, orası yani. Tam bir Kızılderili yerleştirme kampı, o yer yani; güya Birinci olanın göbeğindeki tam bir Üçüncü Dünya bölgesi. Hem de nasıl; Keltler olarak Amerikan Kızılderililerinin Britanya'daki muadilleriyiz, şüphesiz, eziliyoruz, zulüm görüyoruz, düpedüz mahvediliyoruz dostum, tamı tamına aynıyız. Tek fark buradaki yerleştirme kamplarının yani, anlarsın ya, Kızılderili çadırı veya ahşap kulübelerden değil de beton ve camdan yapılmış uçsuz bucaksız kalabalık mahallelerden oluşması. Hem de nasıl, tam bir tımarhane gibi oğlum. Her şeye rağmen belki de Roger şimdiye kadar çoktan değişmiştir hani, belki de durulmuştur; ne var ki bundan hiç mi hiç emin değilim. O çocuk bal gibi hayat boyu değişmez. Her neyse, bu işler hep aynı şekilde gelişmez, hani tam bir kaçık falan olman için illa New Gurnos'ta büyümen gerekmez, yo hayır. Demek istiyorum ki, şu Ikey Pritchard'ı göz önüne al mesela; dağlardaki sevimli küçük bir köyde doğmuş ama tamamen üşütük biri yani. Şüphesiz, mesele nerede doğup büyüdüğün değildir, buna rağmen yol kazası geçirebilirsin. Ikey'nin Jester'in avlusundayken Yavşak'ın Phil'in çok miktarda parasıyla sıvıştığını öğrenip de çıldırdığı anı hâlâ hatırlıyorum; yıllar önceydi ama Ikey'nin yüzündeki o korkunç öfkeli ve nefret dolu ifadeyi ve diş bilemesini hiç unutmayacağım... ağzı acayip köpürmüştü hani, söyledikleri de hâlâ aklımda:

—Bakın tam şöyle yapacağız, anladınız mı? Kesinlikle bir balta alacağız. Siktiğimin Yavşak'ını bulacağız. Ellerini bu masanın üstüne bastıracağız ve lanet parmaklarını istinasız tek tek kopartacağız, iki elindekileri birden dostum, kulağın tam bende mi oğlum? Yeterince yalvarırsa belki başparmaklarına dokunmayız, böylece hâlâ bokunu çıkarıncaya kadar tek falan atabilir ama bir daha asla hiçbir şey araklayamaz.

Tabii Roger, Gareth ve Phil ve bütün diğer sapıklar buna dünden hazırdılar ama ben defolup Florida'ya gittim, dolayısıyla olup biteni falan hiçbir zaman öğrenemedim. Acaba ne yaptılar... şüphesiz bir de Colm o kızla hiç düzüşebildi mi bunu merak ediyorum, adı neydi ki... Mererid mi? Hayır, Mairead'di, doğrusu bu, hiç de fena bir kaltak değildi ayrıca. Bir amele gibi içiyordu ama hatırladığım kadarıyla.

İnan dostum, Birleşik Devletler'e gittiğimden beri kafam hiç yerinde değil. Amerika'da yaşamak insanı böyle yapıyor, dikkat sürenin içine sıçıyor. Orada istisnasız her şey habire hareket halinde, sürekli bir faaliyet var, kahretsin beş dakikada bir mola vermek falan zorunda kaldım, berbat molaların içinde mola vermek zorunda kaldım. Oradaki hayatın cidden acayip nefret ettiğim tarafları var; tanıdıklarımın çoğu şımarık ciğeri beş para etmez insanlar bir kere; asla hiç mi hiçbir yere yürümüyorlar, hep arabayla gidiyorlar ve sonra da yağmur ormanları ve ozon tabakası hakkında kafa ütülüyorlar, sahiden. Bir dedikleri bir dediklerini tutmuyor, aynı cümlede önce "Afroamerikan" derken, sonra "zenci" diyorlar. Hatta dangalaklardan biri "zenci" lafını etmenin sorun olmadığını, çünkü onların da aynı kelimeyi kullandıklarını söyleyerek kendini savunmuştu; aradaki farkı göremiyordu hani, oysa onlar siyahî, o ise bal gibi kâğıt kadar beyaz. Boş laf bunlar aynen öyle, hem de hepsi dostum, bu tür insanların sikindirik siyaseten doğruluğu acayip kıytırık bir erdem o kadar, sadece lafta falan kalıyor, tam bir kıvırtmaca. Aslında, özünde kendisiktiriboktanbenliklerinden başka hiçbir şeye aldırmadıkları

halde, gezegeni ve etnik azınlıkları umursadıklarına ilişkin kendilerini kandırmanın bir yolu. Kalın kafalı hergeleler bunlar, yani çoğu. "Galler? Ya sahi, orası başka bir ülkede değil miydi?" diyen zevzek bir herif Galler'in Almanya'da olduğunu sanıyordu.

Tanrım, aklım berbat halde... acayip darmadağınık, cidden. İşemem lazım.

Kenefe gitmek için kalktım. Yolda UMBRO marka kırmızı yeşil futbol forması giymiş birkaç herife rastladım, yanlarındaki iki litrelik mavi etiketli bir Smirnoff şişesiyle usulca ilerliyorlardı. Sarhoş ve tepeleri atmış gibi gözüküyorlardı; Galler bal gibi gene yenilmiş olmalı. Hiç şaşırmadım dostum. Geçerken içlerinden biri bana göz kırptı:

—İyi misin delikanlı?

—Hem de nasıl, dedim ve kendimi kenefe kilitledim.

Paslanmaz çelik klozet, ağzına kadar bok bulaşmış tuvalet kâğıdı ve öbek öbek kaka dolu, bu nedenle lavabonun içine işedim. Boktan Britanya demiryolları dostum, yüzsüz hergeleler işletiyor haliyle; hem fahiş bir fiyat tarifesi falan uygularlar, hem de tuvaletlerini bile temizlemezler. İğrenç. Kesinlikle daha şimdiden Birleşik Devletler'in o dezenfekte temizliğini aramaya başladım, her şey o kadar pirüpak ve mikroplardan arınmıştı ki. Bir an için aklımdan keşke yanımda boy edecek biraz kok falan bulunsaydı diye geçirdim, yolculuk daha çabuk biterdi ama yok, dolayısıyla artık bunu düşünmüyorum. Saçmalık. Gene de bir içki fena olmaz.

Yüzümü lavaboda bol suyla yıkayıp bar vagonuna gittim, dört kutu ılık acı bira aldım ve birini plastik bardağa boşalttım. Biramı daha çok bardakta tercih ederim, içmesi daha kolaydır, daha büyük yudumlar alabilirsin, sanki tıkınıyormuşçasına daha büyük lokmalar halinde yutabilirsin... ama bu bir hataymış çünkü Dyfi halicine sapınca trenin her tarafı sallanmaya başladı, bardağın içindeki bira da çalkalandı ve dönüşte bir kısmını oturaklı, uyuyan kızın üstüne döktüm; uyandı, ağzı

açık kaldı ve ben de özür dileyip utancımdan kıpkırmızı kesilmiş bir halde yerime oturdum. Kahretsin. Artık onunla sohbet etmek için hiç şansım falan kalmadı; onu *ve* onun şu peynirli ve jambonlu Flann* veya artık yazarının adı ne haltsa şu siktiriboktan kitabını da ıslattım... her şeye rağmen bundan aradaki buzları eritmek için yararlanabilirim, yani şu bira dökme olayından... belki de öyle yaparım...

Bir kâğıt mendille kurulanmaya çalışırken ona göz attım. —Gerçekten özür dilerim, dedim. —Şu kahrolası trenler yüzünden, bir düzenleri yok, öyle değil mi? Her şey yolunda mı, yardıma ihtiyacın var mı?

Tam yerimden kalkmaya başlamıştım ki eliyle otur diye işaret edip şiddetli bir şekilde başını salladı.

—Hayır, Tanrım, hayır, ben halledebilirim. Rahatsız olma lütfen.

Tekrar oturdum. Keyfin bilir, canın cehenneme. Niyetim yardım etmekti sadece, seni kendini beğenmiş lanet şaşkaloz seni.

Walkman'imde eski bir punk derlemesini dinleyip camdan dışarıya bakıyorum. Artık Aber'den pek uzakta değiliz, yo hayır... Dyfi Junction, Machynlleth, Borth, Aber. Neredeyse geldik. Tren yolculuklarının iyi tarafı falan sürekli hareket halinde olmak; sahiden, hareketsiz kalmaktan acayip nefret ediyorum, aman, hareketsizlik hiç doğal değil, sanmam. Bir şey hareket ediyorsa canlıdır hani, etiği kemiği bu dostum. Bu kadar basit. Hareketsizlik insanın aklının ayarını bozar, mıymıntılığa ve ölüme yol açar. Kolay bir denklem. *Bunu* kahrolası okulda öğrendiğimden değil; okul bana hiçbir şey öğretmedi aslında, şimdi hatırıma geldi. Bugüne kadar öğrendiğim önemli şeylerin hepsini okulu bıraktıktan sonra öğrendim, birahanelerde, fabrikalarda, arkadaşlarım sayesinde... ayrıca doğrusu hayatta kalabilmek için yer değiştirmen gerekir, öyle değil mi, ha ve hayatta kalmanın birden fazla çeşidi var. İnsanlar Y Wladfa'da

* Okunuşu aynı olan *flan* bir tür yassı börektir. (ç.n.)

olduğu gibi evlerini falan terk ediyorlar ve bunu sadece tehlikeden falan değil kişiliklerinin parçası haline gelebilecek şeylerden de kaçıyorlar, kesinlikle, ihanet ve cinayet ve benzeri şeylerden, çünkü bir yerde çok uzun süre kalırlarsa başlarına bu gelir, sonunda yolları buna düşer hani. Şüphesiz, mesele yer değiştirmektir, hatta tek çare budur ama birazdan Mach'a varacağım ve aktarma yapmam gerekecek ve orada çok uzun bir süre beklemek zorunda kalabilirim, bugün daha önce hem Birmingham'da hem de Shrewsbury'de olduğu gibi, hiçbir şey yapmadan, platformun dondurucu soğuğunda ayakta durarak. Ne yaparsın. Tanrım, keşke gidişatı yavaşlatabilseydim... ya da gidişatı hızlandırabilseydim... bilmiyorum...

Oh be; Amerika'dan döndüm, memleketim Galler'deyim.

LIAM VE LAURA

Tanrım, Liam uçuyor, epeyi yükseklerde uçuyor hani, her zaman böylesi bir haldedir ama bu gece ağır bir uyarıcı almış olamaz çünkü tam bir domuz gibi tıkınıyor ve kırmızı şarabı içmezse ölecekmiş gibi midesine indiriyor. Bu kadar yükseklerde uçmasını benim dönüşüme yormak hoş falan ama... muhtemelen bu yüzden değil; uçuyor çünkü o Liam yani, etiği kemiği bu dostum. Öte yandan hani, Laura yerlerde sürünüyor, epeyi sessiz falan, gözleri de kan çanağına dönmüş, sanki ağlamış gibi. Laura hiçbir zaman fazla konuşkan değildir hani ama bal gibi Stevie Wonder bile başına kötü bir şey geldiğini gözüyle görebilir. Hem de nasıl, istisnasız canına kıymak üzereymiş gibi görünüyor. Ve Liam bir yandan gevezelik ediyor, diğer yandan da tabağımı makarna ve sarımsaklı ekmekle falan dolduruyor, bardağımı da ucuz şarapla. Laura'ysa burnunu çekip duruyor ve boş boş masaya bakıyor; bir eli çenesinin altında, diğeriyle tuttuğu çatalıyla da tabağındaki yiyecekleri itip kakıyor. Ziyaretim açısından pek hayra alamet değil bu o zaman, ha? Eyvah.

—Pekâlâ Birleşik Devletler'de cephanenin kalitesi nasıl? diye sordu Liam. —Sert mi?

Başımı salladım ve ıslık çaldım. —Hem de nasıl. Bugüne kadar burada aldıklarımdan epeyce sert, hiç mi hiç dalga geçmiyorum. Sahiden; ince bir sarmadan bir nefes çektiğinde bile tam iki seksen uzanırsın oğlum. Şey gibi, mesela, buradaki üç veya dört haşiş nargilesini içmiş gibi olursun. Hayatımda böyle bir şey almadım hani. İnanılmaz.

—Bana fevkalade bir şeymiş gibi geldi.

—Şey... pek değil aslında. Yani o kadar da çok keyifli sayılmaz; eğlenceli bir dumana veya dışarıya çıkmadan önce kafanı tütsülemeye falan benzemiyor. Şey gibi, hani kafanın tamamen durması gibi. Felç gibi. Fena halde koltuğuna çakılıp kalırsın. Kesinlikle. Bir keresinde hani, seyretmek üzere videokaset falan aldık ve –

Ve onlara birkaç arkadaşla (şey, tanıdıkla aslında, orada gerçek bir can dostluğu yok ahbap) film seyretmek için buluştuğum ve cigara tüttürdüğüm ve acayip zom olup çıplak halde falan, soğuk suyla dolu küvetin içinde uyandığım ve ilk filmin, yani hayatımda hiç görmediğim kadar müthiş sert bir porno filmin ancak beş dakikasına bakabildiğimle ilgili sıkıcı bir hikâye anlattım. Hem de nasıl, filmin ilk beş dakikası tam bir deli saçmasıydı falan ve dekor da çanak çömlekti (ona ne şüphe, kahrolası Yankee'ler sanki istinasız her şeyi abartmak zorundalar, gerçi bu filmdekilerin çoğu Meksikalıydı). İlk beş dakikasında yani. Hikâye falan yoktu, sadece şort giymiş bir kadın pasta pişiriyordu ve içeri bir bahçıvan falan girdi ve birdenbire pantolonunu fora etti ve değişik bir şekilde fişek atıverdi. Acayip iğrençti hani. Ancak şimdi en ince ayrıntısına kadar anlatmıyorum çünkü Laura burada ve istisnasız bütün bir gece boyunca sana yan yan bakmasını istemiyorsan onun yanında böyle hikâyeleri sansürlemen gerekir. Böyle olmasını da istemiyorum. Ve ayrıca sanki zaten keyfi kaçık.

Her neyse, dedim ki: —Kısa bir süre için duraklıyorum, yani memleketteyken. Kesinlikle, aralık veriyorum, aklımı başıma alıyorum, anlarsınız ya.

—Evet. Sordum falan gene de çünkü Mickah'yı hatırlıyor musun? Abergynolwyn'e gittiğimiz zamanı?

Kafa salladım. —Hani şu Trapper adlı köpeği olanı mı?

—İşte o. Şey, meğer ambarında bir tür süper cıgaralık yetiştiriyormuş ve ömrümde asla öyle bir cephane tüttürmedim. Doğrusu beni acayip dehşete düşürdü, değil mi bebeğim?

Laura sadece kafa salladı.

—Kesinkes kafayı üşütüyorum sandım. Sesler, panik, kahrolası her şey, yüreğimi fena halde oynattı. Hatırlıyor musun?

Başını tekrar Laura'ya çevirdi ama o gene sadece kafa salladı, bunun üzerine Liam da homurdandı. Hava fena esmeye falan başladı bu yüzden konuyu değiştirip Liam'a eskiden tanıdığı şu deli saçması rehber şeyini yazan tuhaf herifi sordum. O da tamamen ifadesiz bir suratla şöyle cevap verdi:

—Nalları dikti. Kendini denize attı. Guluk guluk. Finito.

Laura esnedi, gerindi ve dedi ki: —Şey, yorgunum. Yüzünü görmek falan hoş Geraint ama sabah işte olmam lazım ve...

—Dert değil, dedim. —Canını hiç sıkma. Yorgunsan git yat. Ayrıca yiyecek ve yatacak yer ve her şey için teşekkürler.

Beni yanağımdan öptü ve yatmaya gitti. Çıkarken bakışlarımla onu takip ettim ve sol bacağının arkasındaki, yumuşak tarafındaki hani, baldırındaki kocaman bir morartı dikkatimi çekti. Bunun nasıl olduğunu merak ettim.

Şüphesiz Laura güzel bacaklara sahip. Vücudu falan da hoş. Aslında her bakımdan enfes, cidden. Bazen tepeden falan bakıyor ama onu öyle kabul etmek lazım. Doğrusunu söylemek gerekirse ondan her zaman hoşlandım. Hem de nasıl.

İçim biraz düzüşme arzusuyla yanıp tutuşmaya başladı. Birleşik Devletler'deyken bunu pek fazla yapamadım hani; biri vardı falan, düzgün biriydi, anlarsın ya, epeyi oturaklıydı. Onunla görüşmeye başladım ve iki hafta sonra şiddetle evlilik

ve bebekler hakkında falan konuşur oldu. Sadece bunun lafını açmakla da kalmadı hani, tuhaf bir şekilde ve gözleri fıldır fıldır halde durmadan bundan falan söz etti. Bu yüzden işte, kendimi bu ilişkiden basbayağı dar attım hani, var gücümle tabanları yağladım. Hem de nasıl; harbiden dostum.

Ama o morartı, gerçi... Liam'a bir göz attım ama sadece sırıttı ve bana bir paket ot uzatıp dedi ki:

—Boş durma sar bakalım o halde dostum, ben de gidip ikimize de bira getireyim. Sen *lager* mi istersin?

—Evet, dedim ve masanın üstünde kocaman bir sarma hazırlamaya koyuldum. İçine çok fazla falan koymadım ama buna rağmen ikimizi de acayip uçurdu dostum. Kısa bir süre sonra Liam gülmekten katılmaya başladı falan ama ağır ağır, uzata uzata, düşük devirde çalınan bir plak falan gibi. Bense nerdeyse hiç hareket edemiyorum. Hadi bakalım.

İşte bu kadar, Aber'e dönüşümüm ilk gecesi böyle geçti; Liam'la birlikte bal gibi pestilimiz çıktı. Hem de nasıl. *Ploo sah shange** veya artık ne haltsa, şu Fransız laf salatasında anlatıldığı gibi. Eminim neyi kastettiğimi anlıyorsun hani.

MALCOLM VE MAIREAD

Malcolm coşkuyla endişe arasında gidip geliyor; kısa süre önce yazarkasadan para tırtıkladığı için balık lokantasındaki işinden kovulmuş, dolayısıyla artık özgür. Coşkusunun nedeni bu ama eski patronu onu polise ihbar etmekle tehdit etmiş, endişesinin nedeni de bu. Haline gülsün mü, ağlasın mı bilemiyor. Kafası da dumanlı ve hiç oralı değilmiş gibi içkileri devirip duruyor, ayrıca feci bir şekilde kızartma ve sirke kokuyor.

—Bir boka yaramayan şişko bir herif zaten, diyor eski patronu hakkında konuşurken. —Ne kadar para veriyordu tahmin et bakalım? Saat başına iki sikindirik doksan. Gelirini o lanet yazarkasadan takviye ettin diye kahrolası kim seni suçla-

* Kastedilen Jean-Baptiste Alphonse Karr'ın "*plus ça change, plus c'est la même chose*" özdeyişidir. Yani "eski hamam eski tas". (ç.n.)

yabilir ki. Ayrıca o lanet yazarkasadan yaptıklarımdan ötürü ve sadece iki, hayır, üç kere para aldım ve bu tam bir çocuk oyuncağıydı. O sarhoş biracı çocuklar gelinceye kadar bekledim ve ya hesaplarını şişirip farkı cebe indirdim ya da dalyarakların hesabını daha düşük gösterdim, zaten onlar da fark edemeyecek kadar çok kendilerinden geçmiş bir haldeydiler. Bunda ne kötülük var ki, ha? Böylece bazen haftada fazladan otuz, kırk papel kazanıyordum. Yapmak *zorundaydım*, öyle değil mi?

—Ne demek, git de şu dinine yandığım biraları getir o halde seni mıhsıçtı dangalak seni.

—Ne istiyorsun?

İkimize de birer büyük bardak bira ve votka ısmarladı ve bunları bitirdikten sonra Colm'un evine gitmek üzere kasabayı boydan boya yürüdük. Malcolm yolda falan Colm'la Mairead'in artık bir süredir birlikte yaşadıklarını söyledi, buna hayret ettim; yani Colm uçanı kaçanı beceren tam sapına kadar bir amfetamin delisidir; Mairead'se ara sıra uçanla kaçanla düzüşen katıksız bir ayyaştır. Sahiden, amma da acayip bir çift olmalılar, ha? Bu birliktelikte aklıma hayalime gelmeyen bir ölçüde, alabildiğine felakete davetiye var. Ona ne şüphe.

Bizi burada buluşturan koşulları düşündüm de, bu aklıma ilk defa geliyor da değil. Demek istiyorum ki, bir şekilde birbirimizi seçmemize fırsat tanındı, bizi okul falan bir araya getirmedi. Tek kelimeyle adeta birbirimizin peşinden falan koştuk, birbirimizi bulduk, nerdeyse akıntıların buluşturduğu bir grup serseri mayın gibi. Bunun anlamı da, sanırım, birbirimizde bazı ilgi çekici şeyler, hoşlandığımız bazı ortak yönler, bazı benzerlikler gördük... Dolayısıyla, belki de bu açıdan, işin içinde hiçbir zaman seçim falan yoktu. Belki mecburen bir aradayız, hani benim Florida'ya taşınmam gibi; aslında bu konuda herhangi bir seçim yapmadım, kendimi böyle bir adımı atmak zorunda hissettim işte o kadar. Her neyse, gerçi bu içimin çok rahat ettiği bir düşünce değil dostum.

Anlaşılan Colm evde değil ve birkaç gündür falan da gelmemiş, Mairead bu yüzden barut fıçısı gibi, şu amcık Barrymore'un katıldığı feci dandik bir yarışma programını seyrediyor. Bir şişe tekilayı dibinde birkaç parmak kalıncaya kadar içmiş. Beni kucaklayarak karşıladı, sımsıkı sarıldı ve bir türlü bırakmak bilmiyor hani; Malcolm'sa bize aval aval bakıyor, pis pis gülüyor falan.

—Aman yarabbi Mairead! Boğuyorsun beni! Nefes alamıyorum dostum!

Kahkahayı bastı ve tekrar kanepeye çöktü. Malcolm da mutfağa gidip bira getirdi.

—Dolaşırken hiç Colm'a rastladınız mı?

—Hımm, hayır, rastlamadık hani, hayır. Nerde olduğunu bilmiyor musun ki?

Şiddetli bir şekilde başını salladı. —Canı cehenneme zaten, gel otur ve bana Hawaii'den bahset.

—Florida.

—Florida, hayhay, gel otur ve bize Florida'dan bahset.

Böylece ona hani esas itibariyle herkese anlatıp durduğum aynı hikâyelerden söz ettim; ecza, yiyecek, iklim, bira, arabalar ve benzeri şeylerden yani ama ona çoğu Yankee'nin şişko bir hergele olduğunu söylediğimde falan ayağa fırladı ve gömleğini nerdeyse memelerinin altına kadar falan sıyırıp karnını gösterdi. Malcolm'un gözlerinin nasıl parladığını görmeliydin oğlum, Tanrım. Hem de nasıl, sanki kafatasının içinde yanan dehşetli bir projektör falan vardı.

—Baksana bana! diye bağırdı Mairead. —Gittiğinden beri tonla kilo vermemiş miyim sence? Güzel gözükmüyor muyum sence?

—Şüphesiz, dedim ama aslında acayip korkunç gözüktüğünü düşündüm –kaburgaları sayılıyor, yani dinine yandığım bir ksilofona falan benziyordu. Kıtlık kurbanı gibiydi. Kanım dondu. Yüzünden fark etmemiştim hani ama şimdi, Tanrım, iç

organlarının tamamının bu kadar eriyip bitmiş, büzülmüş bir hacme sığmasını aklım bir türlü almıyor. Tanrı aşkına.

—Rejim mi yapıyorsun ki? dedim, sırf laf olsun diye yani.

—Evet. Mairead tekrar yerine oturdu ve onun bu halini gören Malcolm'un hevesinin nerdeyse çatır çutur kırıldığını duydum. —Şey ufaklık, mecburen, hiç mi hiç param kalmadığından ötürü. Bal gibi yiyeceğe ayıracak param yok.

—Ne, istisnasız mirasının tamamı falan mı? Gitti?

Kafa salladı.

—Tanrım. Nereye?

Omuz silkip tekila şişesini işaret etti. —Colm'a sor. Tabi onu bulabilirsen, artık hangi cehennemdeyse.

Aman yarabbi. Ne kadardı, on bir, on iki bin? Vay anasına.

Ben ve Malcolm bira içtik, Mairead'se tekilayı bitirdi ve ardından bir şişe şarap açtı. Bu kadarını hangi cehenneme sığdırıyor ki acaba? Sahiden, bünyesi daha fazlasını kaldırmadığı için, bunların her an kulaklarından ve burnundan fışkıracağı sanısına kapılıyorum. Ki bu da bir bakıma doğru sayılır çünkü şişeyi yarılayınca yığılıp kaldı ama aşağı yukarı on beş dakikada bir sürünerek yerden kalkıyor, şaraptan bir yudum daha alıp içini dökmek için abuk sabuk laflar ediyor. Bunu izlemek acayip korkunç hani.

Ayrıca bu iç karatıcı. Bu durum beni gerçekten fena halde üzüyor oğlum. Öyle ki, keşke hiç mi hiç geri dönmeseydim diye düşünmeye başlıyorum. Kahretsin herkese neler oluyor böyle?

—Sanırım, dedi Malcolm, —iyisi mi onu yatağına yatıralım. Ne dersin? Onu bu halde bırakamayız.

—Haklısın.

Ben koltukaltlarından Malcolm'sa bacaklarından tutup onu yerden falan kaldırdık, yatak odasına taşıdık ve usulca yatağa yatırdık. Yatak odası felaket bir halde, bombalanmış gibi; kitaplar, giysiler, dergiler, kirli tabaklar, boş şişeler, buruşturulmuş sümüklü kâğıt mendiller, içinde söndürülen izmaritlerden

ötürü sararmış su dolu bardaklardan geçilmiyor. Tam bir mezbelelik dostum.

Mairead inleyip bir şey mırıldandı ama ben pek kavrayamadım, bu nedenle eğilip kulağımı yaklaştırdım.

—Ne dedin Mair? Ne demek istiyorsun ufaklık?

Ama feci bir şekilde lafı ağzında geveleyip duruyor hani, söyledikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Tamamen acayip abuk sabuk şeyler:

—Süper, diyor. —Hayır, süper değil *muhteşem*, işte kelime bu, benim muhteşem sırrım şeydi... hiçbir herif asla *bu kadar*... hiç mi hiçbir zaman yani, hayır, her şey o kadar siktiriboktan ki... sen, Geraint, hiç böyle oldun mu? Oldun mu?

—Hayır, dedim sadece onu sakinleştirmek falan için. Tamamen ipsiz sapsız konuşuyor, tam tamına iki seksen uzanmış, saçmalıyor.

—Florida Geraint, orayla ilgili heeerrr şeyi anlat bana... koynuma girebilirsin istersen yani... bana hikâyeler anlat...

—İyisi mi onu yalnız bırakalım, dedi Malcolm sessizce. —Kafayı acayip üşütmüş dostum. Kafayı acayip yemiş yani.

Mairead yatağın yanından sarkıp kustu. Sıcak kusmuk bir güzel benim ve Malcolm'un bacaklarına sıçrayınca biz de gerisin geri zıpladık.

—Of Tanrı aşkına! Yepyeni kotum falan berbat oldu! Kahretsin!

Mairead sırt üstü yatıp guruldamaya başladı. Kendi kusmuğunda boğulmasın diye onu yan çevirdim.

—Artık hiç mi hiç umurumda değil, dedi Mairead veya en azından ben böyle dediğini düşündüm. —Lanet biletlerimi aldım zaten... İspanya için yani... kesinkes daha genç olsaydım ve istisnasız bu kadar çok...

Bir süre daha siktiriboktan bir nedenle İspanya hakkında konuşup durdu ve ardından uyuyakaldı. Hem de nasıl, gümbür gümbür horuldayarak hani.

—Bu pisliği falan temizlesek iyi olmaz mı ne dersin?

Malcolm başını salladı. —Siktir et. Bırak Colm yapsın.

—Ya Mairead o zaman? Yani boğulabilir falan.

—I-ıh. Şu ana kadar boğulmadı, boğuldu mu? Ayrıca istisnasız her gece benzer bir halde.

—Haklısın sanırım, haliyle.

—Hadi gidip Colm'u bulalım. Mairead'den her hâlükârda o sorumlu.

—Şüphesiz.

Daireden çıktık. Hani pek pişmanlık duyduğumu da söyleyemem.

MARGARET VE COLM

Colm'a bir şeyler olmuş, yani başına bir hal gelmiş sanki. Ciddiyim; onu daha önce bu halde gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Ecza falan yüzünden de değil, yo hayır, yani birahanede oturmuş başını ellerinin arasına falan alıp kendi kendine mırıldanıyor ve elbiseleri acayip kirli ve dişleri sapsarı ve derisi, Tanrım, derisi çiğ et gibi ürkütücü ve buralardaki birahanelerde önüne koyulan yahnilerdeki az pişmiş yağlı kuzu eti parçaları adeta. Ona şöyle bir bakış attığımda bir şeylerin içini parçaladığını hissettim. Hem de nasıl, fazlasıyla kederli be dostum. Ayrıca akşam yemeği niyetine sadece bir büyük bardak Guinness falan içti, sahiden, oysa ben bir vejetaryen hamburgeri ve patates kızartmasıyla birlikte biraz salata ve sarımsaklı ekmek yedim. Margaret'sa altı bardak votka ve bir paket cipsi mideye indirdi. O da haşat gözüküyor hani:

—Burada olduğumuzu nasıl tahmin ettin? diye sordu Colm. Sorusunu cevaplamayıp sadece bir gülümsemeyle falan geçiştirdim. Başını salladı ve devam etti: —Evet, galiba öyle. Sanki istisnasız bir aydır burada değildik. Her gün her gece. Bal gibi pestilim çıktı.

Ve ardından gözü tekrar birahanenin kapısına gitti, şüphesiz torbacısını bekliyor. Bana kimi hatırlatıyor biliyor musun;

şu kendini denize atıp boğulan herifi, şu yörenin ahmakça rehber şeyini yazan Liam'ın can dostunu yani. Colm şu anda aklıma onu getiriyor; denize dalıp bir daha çıkmadan önce aynen bu haldeydi. Kesinlikle.

Onlara da Malcolm'la Mairead'e ve Liam'la Laura'ya ve döndüğümden beri rast geldiğim bütün diğer dangalaklara anlattığım hikâyelerden bahsettim. Acayip sıkıcı bir hal almaya başladı bu hani. Ayrıca eminim bunlar bu iki ayyaşa falan da bıkkınlık veriyor, çünkü Maggie sigara sarıp duruyor, yani sürekli olarak falan, ağzında biri varken bir diğerini sarıyor, Colm'sa yaralarının kabuklarıyla oynuyor ve etrafa bakınıyor. Özellikle kalınlaşmış birini seçip kopartıyor ve yara kanamaya başlıyor, kolundan aşağıya sulu irinli kan süzülüyor. Yaraya bakıp diyor ki: —Ha siktir, ardında da bunu yemeğimle birlikte gelen kâğıt mendillerden biriyle siliyor.

Şüphesiz bu durum anbean daha da korkunçlaşıyor dostum.

Mags kalkıp bara gitti.

—Hey söyle bakalım Geraint, dedi Colm. —Anlattığın kadarıyla Florida seyahatin bir keşif yolculuğu olmuş, tamı tamına neyi keşfettin?

Biraz düşünüyormuş numarası yaptım ve sonra dedim ki: —Amerikalılar büyük ölçüde işe yaramaz ve şişman insanlar; biraları koyun çişi, lapaları da bok gibi. Hem de nasıl; meniye benziyorlar ve tatları bok gibi.

Kahkahayı bastı ve Margaret bardan geri dönerken onu takip eden, tanımadığım rasta saçlı iri siyahî bir herifi görünce içinde bir ümit uyandı ve gözleri parladı. Mags'de de belirgin bir düzelme var artık; yüzü gülüyor ve siyahî herife çılgın bir partiyle falan alakalı bir hikâye anlatıyor:

—...ve ne dışarıda kalmak ne de ambara girmek istedim içerideki şu *gabber* teknodan ötürü yani, hani şu korkunç davdavdavdav yüzünden. Bu nedenle eve girdim çünkü orada ta-

mamen garaj rock falan çalıyordu, mutfakta tek başına falan dans etmeye başladım, kendimi fena halde müziğe kaptırdım yani ve başımı kaldırdığımda denizlikte üç tane tavuk vardı, adeta orada durmuş beni seyrediyorlardı falan. Acayip harikaydı.

Siyahî herif gülümsedi ve hırıldadı, Colm da dedi ki:

—Jerry biricik adamım. Bana verecek neyin var?

Herif bana şöyle bir yan gözle bakınca Colm dedi ki: —Hayır, dert değil, Geraint sıkı biridir. Bunun üzerine Jerry yanına falan oturdu ve aralarında görünüşe bakılırsa epeyi bir para eden içi pembe toz dolu büyük bir paket alışverişi gerçekleşti. Colm'un eline bu kadar çok miktarda paranın geçmesine şaşırdım, hele Mairead'in mirasının bitmesinden sonra. Parayı nereden buldu acaba? Margaret yerinde duramıyor, bardakaltlarını parçalıyor, kaşınıyor, cigarasından yüzlerce defa fırt çekiyor. Jerry –tabi asıl adı buysa hani– bir bardak bira içip kalktı, Colm ve Margaret da sırayla kenefi ziyaret etti. Çok geçmeden Colm o bildik Colm'a falan dönüştü, çenesi düştü, güldü, şarkı söyledi, sünger gibi içti, beni hem eğlendiren hem de azıcık tiksindiren hikâyeler anlattı, Mags'i birahanenin içinde fırıl fırıl döndürdü ve günün geri kalanını o birahane senin bu birahane benim koşturarak geçirdik ve ertesi sabah saat dokuz civarında Colm'lara dönüp de sızıncaya kadar içtim. Bu sefer kaybolma sırası Mairead'e gelmişti. Colm ve Margaret'ı hâlâ sohbet edip hâlâ içtikleri, yağ içindeki yere oturup müzik dinledikleri mutfakta bırakıp kanepeye yığıldım. Birkaç saat sonra biri beni dürtükleyip uyandırdı ve birahaneye inmemi söyledi. Ben de öyle yaptım.

Bir taraftan hani, acayip iyi vakit geçirdim; eğlenceliydi ve çılgıncaydı ve hareket falan doluydu. Mutlaka. Ama bir taraftan da... şey, eminim ne demek istediğimi falan anlıyorsun. Ona ne şüphe.

—Hayır, Paul, dinine yandığım *buuunu* sineye çekemem, dedi Sioned, öfkeden yüzü ateş gibi kesilerek. Gözleri kanlandı ve sesi yükseldi. —Özür dilerim Geraint, kısa bir süre için buradasın ve bunu duymak istemezsin ama bu dannngalak var ya... Eliyle koltuğuna yaslanmış tam bir heykel gibi oturan Paul'u işaret etti.

—Öyle mi, bunun için ayağa da kalkmıyorsun, dedi Colm. —Oturuyorsun.

—Oo ha ha ha, çok korkunç komiiiik. Nerdeyse... kıçımdaki çıban kadar *gülünç*.

Neden didişiyorlar ki? Kafama sıçayım hiçbir şey anlamadım; yirmi dakika önce dalıp gitmiştim doğrusunu söylemek gerekirse ve sadece yemeğimin keyfine varmaya odaklanmıştım. Şüphesiz doğru dürüst bir vejetaryen yemeği bulunca insanın içine o kadar su serpiliyor ki; Birleşik Devletler'de falan, dinine yandığım kavrulmuş fasulye ezmesi* istediğinde ki hazır yemekçilerde bulabileceğin et olmayan hemen hemen yegâne şeydir, bu bile domuz yağında pişirilmiştir ve içinde kocaman kıkırdak parçaları yüzer. Kesinlikle; oradaki biricik vejetaryenler kahrolası ineklerdir.

Sioned gitgide sesini yükselterek kafa ütülemeye devam etti ve birahanedeki diğer insanlar ellerinden geldiği kadar bizi görmezden geldiler hani.

—Geçen gün bana kolyemi Banon'dan geri alacağını söylemiştin, haksızzz mıyım? Böyle söylediğini kabul ediyor musun?

Paul sadece omuz silkti.

—Ve şimdi kaybettiğini söylüyorsun.

Paul tınmadı.

—Yo, öylece boş boş *bakma* Paul, o kahrolası kolye annemin hatırasıydı. Nerde olduğunu bilmek istiyorum.

* İspanyolcası *frijoles refritos* olan bir Meksika ve/veya Tex Mex yemeği. (ç.n.)

Tanrım. Bu ikisi bu sabah Llys Wen'de onları ziyarete gittiğimden beri boğaz boğaza geliyorlar. Niyetim bir lokma bir şeyler yemek için dışarıya çıkıp diğerleriyle falan da buluşmak ve kasabada gün boyu hoşça vakit geçirmekti, anlarsın ya, bira, sarma, her neyse. Sırayla herkesi aradım ve Mal, Colm ve Mairead gelmek üzereler hani ve yapmak istediğim bütün bir gün sürecek bir cümbüşün tadına varmaktı. Sahiden. Buna rağmen Paul ve Sioned... kahretsin onların başka niyetleri var herhalde.

Bir şapırtıyla birlikte kolumda bir ıslaklık hissettim ve başımı kaldırıp nerden geldiğine baktığımda Paul'un baştan aşağıya sırılsıklam olduğunu gördüm; Sioned'se tepesine dikilmiş elinde boş bir bira bardağı tutuyordu. Paul kahkahayı basıp tükürükler saça saça alaycı bir dille nihayet konuştu.

—Bak bu acayip para etti işte, öyle değil mi? Ne demek istediğini şimdi anladım. Evet, her şey benim için artık gün gibi ortada. Nasıl bu kadar kör olabildim ki?

—Özür dilerim Geraint, dedi Sioned. —Gitmeden önce mutlaka seni bir daha görmeye çalışacağım. Tercihen bu dangalağın kendini tam bir maskaraya çevirmediği bir zamanda, eh haliyle.

Sioned öfkeyle birahaneden dışarıya fırladı, Paul da çenesi kilitlenmiş yumrukları sıkılmış bir vaziyette peşinden gitti. Hem de nasıl ve ben fena halde öylece kalakaldım; üstümden bira damlıyor, bal gibi boş boş oturup gün sayıyorum. Ayrıca Sioned in Paul'un başından aşağıya boşalttığı kahretsin benim biramdı hani. Ne yaparsın; zaten diğerleri de birazdan gelir.

ROGER

Ha, burada olacağını biliyordum işte, yani şu dangalağı kalede bulacağımı. Bal gibi biliyordum işte dostum. Kesinlikle, hatta o kadar emindim ki onu evinden aramadım bile, dosdoğru buraya geldim. Burası her zaman onun en gözde mekânı olmuştur hani, kale yani ve orada kafayı üşütmüş bir şövalye

misali savaş anıtının merdivenlerinde oturuyor, her türlü pislik falan kaplı korkunç eski paltosu da zırhı gibi duruyor. Sahiden. Elinde bir şarap şişesi var ve görünüşe bakılırsa az çok küfelik bir halde.

—Seni ahmak seni! diye bağırdı beni görünce. —Döndüğünü falan duymuştum!

Ayağa fırlayıp bana sımsıkı sarıldı ama ben ona ancak birkaç saniyeliğine karşılık verebildim çünkü a) başka heriflere dokunmaktan gerçekten hiçbir zaman hoşlanmadım, bu beni acayip utandırır hani ve b) leş gibi kokuyor. Yaydığı kötü kokuya bakılırsa tam Amerika'ya yola çıktığımdan beri istisnasız ne banyo yapmış ne de giydiklerini yıkamış. Hem de nasıl, ciddiyim; bal gibi burnunum direği kırılacaktı.

—Demek geri geldin ha, özgürler ülkesinden canına okunmuşlar ülkesine?

Güldüm. —Öyle gibi görünüyor, haydi haydi. Sadece çok kısa bir süre için gerçi, sadece çok kısa bir süre için.

—Tamam, tonla içkiyi dar zamana sığdırmamız lazım o halde, öyle değil mi? Katetmemiz gereken epeyi yol var dostum. İyisi mi bal gibi hemen başlayalım.

Onu görmek ne güzel. Hem de nasıl, hepsini gördüğüm falan iyi oldu galiba. Diğerleri gibi Roger da acayip kafayı bulmuş gözüküyor ama zaten o hep benzer bir haldeydi, dolayısıyla değişen bir şey yok. Eskiden Roger'a şaşardım hani, insan nasıl onun gibi perişan görünüp de hâlâ capcanlı olur diye. Birkaç bira için onu (yirmi sterlinimi sızdırdığı; ona ne şüphe, şimdiye kadar ne değişti ki?) Angel'e götürdüm ve geceleyin Castle adlı birahanede buluşmak için sözleştik. Sonra da gündüzleri neyle meşgul oluyorsa onları yapmak üzere siktirip gitti ve ben de öğleden sonrasını kasabanın içinde dolaşarak falan, görülmeye değer eski yerleri gezerek, insanları ziyaret ederek, anlarsın ya, böyle şeylerle geçirdim. Karanlık bastırdı ve derken Castle'dayım. Roger ilk defa zamanında geldi ve istisnasız bir yaşına daha girdim; kırklanmış ve tertemiz elbiseler giymiş, siyah bir

kot pantolon ve FFYCD yazan sarı bir tişört. Eskiden sürekli giydiği üstüne kat kat çamur falan biriken o korkunç siktiriboktan şnorkel parkasını sonunda çöpe attığını görmek ne hoş. Ağır ağır hareket ediyor hani ve aklı tam başında değil, dolayısıyla belli ki bir şey almış; tahminim bir tür sarı bomba ama vay be çok mutlu görünüyor, bu yüzden illa mesele yapacak ne var ki? Eğer seni mutlu ediyorsa, eğer seni rahatlatıyorsa, öyleyse bokunu çıkarıncaya kadar devam et oğlum. Harbiden. Kahverengi veya sarı bomba aldığı için Roger'ın gözü dünyayı görmüyorsa, en azından, güvendesin demektir hani; ona ne şüphe. Roger kahverengi kullandığında Dr. Jekyll ve Mr. Hyde'ın zıttı gibidir, pompalayıncaya kadar korkunç bir canavardır, sonrasında da kuzu kesilir. Hem de nasıl, etrafındakilerin güvenliği için Roger'ın bağımlığına devlet destek vermeli. Çok doğru.

Ben zil zurna sarhoşum ama Rog fazla içmedi ve meyhane kapandığında Colm ve Mairead'e gitmek üzere kasabanın öbür tarafına doğru yola koyulduk. Colm'da bir miktar uyarıcı vardır diye umuyoruz çünkü biraz dermansız falan kaldık. Yolda bütün gece açık bir benzin istasyonuna uğrayıp cigara aldıktan sonra Great Darkgate Street'ten aşağıya indik ve Roger Victoria Wine şarap dükkânının önünde durdu. Sokak lambasının ışığında yüzü bana sapsarıymış gibi geliyor, gözlerinde de acayip bir parıltı, şu çok yakından tanıdığım aşırı bir ışıltı var.

—Ahmağız biz be, aklımız nerdeydi, paket yaptırmayı unuttuk ve biz, dedi, sırıtarak. —Ayrıca Colm'un ne kadar boktan biri olduğunu biliyorsun, öyle değil mi? Karşılığında bir şey almadan bize hiç göz açtıran koklatır mı sanıyorsun? Kesinlikle hayır. Mıhsıçtının biridir o, öyle değil mi?

Elini çaktırmadan ceketinin içine sokuverdi.

—Ve her neyse, hani seni bilmem ama bütün bir geceyi içecek hiç mi hiçbir şey falan olmadan göz açtıranla geçirmek istemediğimden eminim. İçkisiz göz açtıran alamayız, alabilir miyiz? Bu acayip korkunç bir şey yani. Körletecek bir şey lazım oğlum.

Düşünceli düşünceli kafa salladım; ceketinin içinden büyükçe bir cam kül tablası çıkartırken de içimden ha siktir diye geçirdim. Bunu birahaneden araklarken falan fark etmiştim ama pek üzerinde durmamıştım; Roger'ın diğer zaafları arasında hani, ilaveten azıcık kleptomani de vardır. Ayıpsın. Çürük tahtaya basmamak için yolu etraflıca kolaçan etti, ardından da tekrar yüzüme baktı ve dedi ki:

—Tarih derslerin aklında kaldı mı dostum? *A oes undod* [Birlikte miyiz]? Bunu hatırladın mı?

—Evet.

—Peki, öyle miyiz?

"*A oes undod*"; Roger ve şu boktan zevzekçe küçük oyunları hani. Şu anda nasıl bir iş çevirmek istediğinin farkındayım; Owain Glyndŵr hani Machynlleth'te parlamentosunu topladığında Galler'deki (ve İskoçya'daki ve Fransa'daki ve İspanya'daki, yani eğer bütün bu hikâyelere inanırsan) diğer krallıklardan gelen temsilcilerin önünde dikilip "*A oes undod*" diye sormuş ve sözüm ona herkes ayağa falan kalkıp "*Undod!*" diye bağırmış. Dolayısıyla Roger'ın da kastettiği bu; hâlâ onunla birlik edip etmeyeceğimi anlamak istiyor, yani birlikte miyiz diye soruyor. Bu benim ne kadar Galli falan olduğumu tespite yönelik saçma, bayağı aptalca bir test, tarihimi bilip bilmediğimi ölçmeye çalışıyor. Kahrolası Roger. Bazen zevzekçe küçük oyunlar oynar hani. Kesinlikle, Galler'i çoğu zaman yerden yere vurur ve bazen de böyle cevherler yumurtlar. Bal gibi tozutmuş dostum, haliyle.

—*A oes undod*? diye sordu tekrardan, ben de yüzüne bakıp dedim ki:

—*Elbette* istisnasız dostum, bunun üzerine kül tablasını içki dükkânının büyük vitrin camlarından birine fırlattı ve şiddetli bir ŞANGIRTI koptu ve her tarafa cam parçaları savruldu ve BBRRREEEEEEEEEEE diye alarm çaldı! ve o sessiz gece tam bir keşmekeşe dönüştü.

Vitrindeki sivri uçlu cam parçalarını tekmeleyip bir delikten içeri tırmandık (sonradan, Colm'lara gidince, kolumu kestiğimi fark ettim), cam parçaları ayaklarımızın altında falan çatırdıyordu. Dosdoğru alkollü içkiler reyonuna yöneldik ve ceplerimizi ağızlarına kadar doldurduk; viski, cin, votka, rom, istisnasız her türlü içkiyle falan. Tekrar dışarıya atladık ve Roger tam bir kafadan kontak olarak parmağını şıkırdattı ve tekrar içeri girdi. Ben dükkânın önünde aklım fena halde bokuma karışmış, alarm içimi parça parça ederken, Roger bal gibi tekrar içeri girdi.

—Roger! Tanrı aşkına dostum! Hadi defolup gidelim!

—Dur! diye bağırdı dükkânın bir köşesinden. —Cigaralarımı unuttum! Ayrıca nasıl içkisiz göz açtıran alamazsan cilâsız viski de içemezsin, içebilir misin?

Pis pis sırıtarak tekrar meydana çıktı, ceplerinden cigara paketleri pırtlıyor, elinde de iki tane dörtlü Wrexham *lager* paketi taşıyordu ve tabanları yağlayıp Baker Street'e döndük, kordona sonra da sahile indik, yukarıdan yani kordondan görünmeyelim diye de duvarı siper alıp yürüdük. Lanet pabuçlarım ıslak kum ve greyle falan doldu ama Cliff Terrace'a kazasız belâsız dönmeyi başardık. Kapıyı Colm açtı, yalpalıyordu, kafasının kıyak olduğu her halinden belliydi.

—Vay canına! Bu arpa suyunun hepsi benim için mi? Ve Roger – bu halin de neyin nesi oğlum, acayip temiz gözüküyorsun! Kahrolası denize mi düştün her neyse içeri gir içeri gir arpa suyuyla gelene istisnasız kapımız her zaman açıktır. Mairead! Birkaç bardak yıkasana!

Ve akabinde acayip harika bir gece geçirdik. Hem de nasıl, bazen böyle denk gelir işte. Onca vurgunun karşılığında bu kadarı da olsun ama.

Beş gün sonra Florida'ya dönünceye kadar sarhoş ve kafam dumanlı bir halde kaldım. Pabuçlarımın içini, rahatsız edici falan olsa bile Amerikan toprağına, yani havalimanına ayak

basıncaya kadar boşaltmadım; kesinlikle, artık Galler'in ufacık bir parçası lanet pistin bir başından bir başına uçuşuyor dostum. Florida güneşinin altında Aberystwyth greleri. Hem de nasıl, bütün bir uçuş süresince pabuçlarımdaki kum ve pisliğe falan dokunmadım; tam bir duygusallık, acayip *acı veren* bir şeydi. Hâlâ öyle. Belki de asla geri dönmem hani. İnsanın başına ne geleceğini kim bilir ki?

Batı Galler İçin Kişisel Kılavuz'dan, yazarı belirsiz, şahsen yayınlanmış, s. 89

Gelişme sürecindeki bütün canlı türlerini birleştiren temel, ortak amansız özellik rekabettir; ışık, hava, besin, büyümelerine ve hissetmelerine ve öncelikli olarak hareket etmelerine el verecek bir çevre için rekabettir. Kayaçlar da bitki örtüleri gibi ister istemez zararlı ot niteliğindeki yabancıların saldırısına maruz kalırlar ve bitki örtüleri gibi ya bunları defederler ya da silinip giderler; bu nedenle kahramanca sürdürülen savaşlar yaşanır. Böylesi çatışmalar arka planında yok oluşun bulunduğu, kaybedenin bağışladığı, statik elektrikten çıtırdayan ve ilelebet ve ilelebet ve ilelebet ayakta kalan, granit kadar gri bir sahnede yürür. Dolayısıyla buradaki kıyı çizgisinin alışılmadık yüksekliği sadece denizin kesip biçmesinden ötürüdür; bir temel unsur, maddenin bir hali yekdiğerinin büyü cephaneliğine gerilla saldırısı düzenler ve avantajlı duruma geçer. Böyle şeyler meydana gelir. Örneğin Borth'taki batık orman, sular çekildiğinde çürük diş gibi ortaya çıkar, denizin saldırısını açığa vurur ama karanın teslimiyetini belli etmez, gözler önüne serilen heybetli bir direniştir. Böyle şeyler meydana gelir. Belki de Cantre'r Gwaelod aslında Cardigan Körfezi'nde sular altında kalmış bir şehirdir; bir ihtimal mığrı balıkları akşam dualarını esnasında şapelin sıralarında kıpırdamadan oturuyorlardır, yunuslar yosun bürümüş parke taşlarıyla kaplı ana cadde boyunca faytonları çekiyorlardır, Jones the Fish* artık halkalı deniz solucanlarına ve kum kurtlarına intihar ipi satan bir *balıktır*. Böyle şeyler meydana gelir.

* Asıl adı Robert Fremont Jones olan Amerikalı bir işadamı ve şovmen. Kurduğu hayvanat bahçesiyle ünlenen Jones, zamanında sahibi olduğu balık hali nedeniyle "*Fish*" (Balık) lakabıyla anılmıştır. (ç.n.)

Süzülüyorlar

Sis anaforları arasında ışıldayan yaratıklar veya hayaletler gibi süzülüyorlar, yavaş yavaş tekrar bir şekil alıp, boyut ve ayrıksı bir hareket yeteneği kazanıyorlar ve sonunda kendilerini, Tany-bwlch veya güney sahilinde bekçi kalan, kapkara ve kavrulmuş volkanik kayalardan farklı varlıklar olarak belli ediyorlar. Gün ışığı demetleri sis katmalarını usulca delip geçerek alacalı, solgun ve dalgın yüzlerinde çizgiler oluşturuyor, tenleri isten kararmış, saçları leş gibi tuz ve odun dumanı kokuyor. Botlarının mıcıra bastıkça habire çıkardığı çıtırtılar dışında sessizler, çok sessizler. Kuytudaki martılar acı acı bağırıyor, alev almışlar gibi.

Sessizliği Colm bozdu: —O ses de neydi? diye sordu etrafına bakınarak ama bir cevap alamadı. —Başka duyan var mı? O

çığlığı? Sanki zavallı bir kayıp ruh eserin içinde çılgına dönmüş bir halde el yordamıyla ilerliyor, bir tür maddi gerçekliğin geri gelmesi için can havliyle yalvarıyor ama ebediyen tecrit ve ıstıraba mahkûm olduğunun da farkında. Belki de Sharon'dı.

Malcolm kahkahayı bastı.

—Bu da neyin nesi, ne demek istiyorsun? dedi Liam, siste kaybolan bir sesle.

—Her zamanki gibi zırvalıyor, dedi Mairead. —Çözemedin mi daha? Colm'un zırvalayanların daniskası olduğunu?

—Hadi oradan. Ben en azından "Akaryakıtım nerde?" veya "Fazladan bir kutu birası olan var mı?" gibi laflardan çok daha ilginç şeylerden söz edebiliyorum. Sense asla hiç mi hiç başka bir şey söylemiyorsun.

Colm'un sesi kin dolu, sise zehir saçıyor, sanki kelimeler ağzından çıkar çıkmaz solgun benzinin önünde kesilmiş süt gibi pıhtılaşıyor, kanlanan ve uykusuz gözlerini Mairead sandığı sendeleyen gölgeye dikmiş, bakışları bu karaltıyı delip geçiyor. Bu da atacağı taşla bu sefer Antonella'yı hedef aldığını gösteriyor:

—Aslında şey, şimdiye kadar senin ne komik ne de ilginç bir şey, hatta istisnasız herhangi bir bakımdan azıcık da olsa ne alışılmadık ne de şaşırtıcı bir şey söylediğini duydum kesinlikle. Hiç anlamıyorum, *hangi* siktiriboktan hakla *senin* –

—YA TANNNRI AŞKINA! KESİN ARTIK BU KAHROLASI AĞIZ DALAŞINI!

Sioned sisli sahilde bedenini terk etmiş avaz avaz bağıran bir ruhtan ibaret sanki. Görünmeyen dalgalar kıyıya vurdukça hışırdıyor martılarsa çığlık atmayı sürdürüyorlar.

—Dinine yandığım bütün bir *geceee* sadece bu insanların boğaz boğaza gelmelerini dinledim. Hiç anlamadığım bir nnnedenle birbirlerine sataşıp duruyorlar ve bana nerdeyse artık fena halde *gına* geldi cidden.

Colm'un kafası karıştı. —Bu Sioned mi? Nerdesin? Uzun zaman önce eve gittiği sanıyordum. Sadece sesini duyabiliyorum.

—Sen ve bal gibi Galler'in geri kalan kısmı, diye homurdandı Paul'un sesi.

—Bu Sioned değil Colm, dedi Mairead. —Bu vicdanın sesi hani. Tatsız değil mi?

Malcolm gene kahkaha attı, bir yerlerde.

—İnsanları basbayağı kudurtuyorsun Colm, vazgeç bundan Tanrı aşkına, diye devam etti Sioned. —Bırak da azıcık adam gibi huzur bulalım dostum ha.

—Hiç de bile! Yaptığım sadece Mairead'in yersiz küfürbazlığı karşısında kendimi savunmak, ayrıca bal gibi tamamen haklı nedenlerle bana kalırsa.

—Yarabbi.

Sioned sordu: —Colm, nerdesin?

—Buradayım. Solundayım galiba. Neden sordun?

—Hayır, onu demek istemedim, yani odun ateşi başında kafaları çektikten sonra Galler'in bir sahilinde misin yoksa Londra'nın bir duruşma salonunda mı ki bir avukatmış gibi züppelik taslıyorsun? Çünkü kulağa öyle geliyorsun oğlum.

—İkisi de değil. Kahrolası cehennemin yedi kat dibindeyim.

Hayalet gibi sürüklenip çakıl taşları ve deniz kabuklarını çıtırdatırken bir süre hiç konuşmadılar, ta ki Sioned'in kaynağı belirsiz ve güzel sesi işitsel bir işaret fişeği gibi sisi yarıncaya kadar. Şarkının hazin nağmesi ve sözleri kafayı bulmuş yürüyüşçüleri teker teker yatıştırdı ve her birinin etrafında ilk şişelerin açıldığı önceki akşam karanlığından beri hem içlerini kemiren hem de onları dürten artık hangi özlem ve korkular varsa içine boşaltabilecekleri bir hazne yarattı. Şarkı onları keskin ve geçit vermez kayalarla yoğun sisin içinden çekip çıkaracak bir cankurtaran halatı gibi geldi, onlar da buna minnetle sımsıkı sarıldılar:

O Iesu mawr, rho'th anian bur	[Yarabbi, lütfunu esirgemesin ruhun
I eiddil gwan mewn anial dir,	Yabandaki bu zayıf kuluna yol göstersin,
I'w nerthu drwy'r holl rwystrau sy	Hayatın tuzaklarıyla baş edebilsin
Ar ddyrys daith i'r ganaan fry.	Kenan'dan göklerdeki sana ulaşabilsin.
Pob grâs sydd yn yr Eglwys fawr,	Kilise'nden yayılır inayet her yere,
Fry yn y nêf, neu ar y llawr,	Gökyüzüne ve yeryüzüne,
Câf feddu'r oll-eu meddu'n un,	Dünyalar benim olur, bu gelir bana kâfi,
Wrth feddu d'anian Di dy hun.	İlahî inayetini benden esirgeme yeter ki.
Mi lyna'n dawel wrth dy draed,	Mukaddes ayaklarına kapanacağım,
Mi ganaf am rinweddau'r gwaed,	Senin erdemlerini huy edineceğim,
Mi garia'r groes, mi nofia'r don,	Güçlükleri yenip aşacağım engelleri,
*Ond cael Dy anian dan fy mron.**	Sen şu an benden ayrı düşme yeter ki].

Şarkı yoğun sis tabakasından sendeleyerek çıkarken sona erdi ve kendilerini çukurdan geçilmeyen liman yolunda buldular, zayıf ve solgun gün ışığında kırpıştırdıkları gözleriyle birbirlerine bakıp şaşakaldılar. Binlerce yarda uzaklıktaki Pen Dinas abidesi gökyüzüne yükselen sisi yarıyor. Liam, Laura, Sam ve Antonella arabayla evlerine doğru uzaklaştılar; Malcolm, Sioned, Paul, Colm ve Mairead'inse basbayağı ayakta duracak hali yok, bitap düşmek üzereler ve gözlerinden uyku akıyor ama her biri aynı ölçüde yalnız kalma ihtimalinden ve yaklaşan ayıklığın dehşetinden korkuyor. Özellikle Paul, kendini üstünden silindir geçmiş gibi hissediyor; ayaklarının etrafında fırıl fırıl dönen sisin içinde yalpalayıp duruyor, başlayan sohbete aldırmadan gırtlağından ufaktan ufaktan iniltiler çıkarıyor:

—Ya Roger ne olacak?

—Ah, ona bir şey olmaz... ayrılmadan önce ona baktım ve hâlâ nefes alıyordu.

Rüzgâr yağlı saçlarını savururken, sessizce dikilip durdular.

—Pekâlâ. Şimdi ne yapıyoruz?

---

* *Llef* (Yakarış) adlı popüler bir Gal ilâhisi. (ç.n.)

—Saat kaç?

Mairead bol mavi bluzunun kolu yukarı sıyrılsın diye bileğini oynattı ve gözlerini kısarak saatine baktı: —Nerdeyse yediyi çeyrek geçiyor gibi. On iki geçiyor.

Malcolm iç çekti. —Ha siktir. Şimdi ne yapacağız o halde?

Colm tükürdü. —Hiç mi hiç akaryakıt kalmadı, artık ecza da bitti... ne halt *edebiliriz* ki? Boku yedik oğlum.

—Ya da *benim* gayet basiiiretli davranıp dışarı çıkmadan önce Mairead'in kanepesinin altına zulaladığım bir şişe votkayı paylaşabiliriz.

—Ne?

—Dalga geçiyorsun.

Sioned hayır niyetine başını salladı. —Harrrbiden oğlum. Açılmamış, mavi etiketli, ayrıca buzdolabında portakal suyu bile var.

Malcolm'un gözleri parladı. —Bal gibi gözlerim kamaştı!

—Sen bir tanesin Sioned, dedi Mairead sırıtarak ve ona sımsıkı sarıldı.

Artık birahaneler tekrar açılıncaya kadar saatler boyu çile doldurmayacaklardı; vakitleri karmaşa ve sıkıntıyla geçmeyecek, bu umulmayan tatlı sürprizin tadına varacaklardı. Böylesi bir beklenti uzun eve dönüş yolculuklarını kısaltacak ve yükünü azaltacaktı. İçki mahmurluğu bu sefer de ertelenecekti. Onları körü körüne sendeleyerek takip eden, ne nereye gittiklerini ne de niçin oraya gittiklerinden tamamen bihaber Paul dışında liman yolundan kararlı adımlarla yürüyorlar.

Ve sis parça parça havaya savrularak dağılıyor. Sahilin bir yerinde, yatak arkadaşı olarak kirli bir şırıngayla komaya girmiş Roger'ın hemen yanı başında iki iri taşın arasındaki korlar için için yanmaya devam ediyor; belki de tüyleri alev almış bir kuşun harlı yumurtaları bunlar.

Sioned

DEHŞETE DÜŞÜRÜCÜ – İĞRENÇ. Kurtçuklarla dolu – göz yuvalarında, kulaklarında kıpırdanıyorlar – yağır bağlamış ve kokuşmuş postunun içinde kıvır kıvır hareket ediyorlar. Ona bakmak istemiyorum ama bir şey ilgimi çekiyor – başımı çevirip gözlerimi ona dikmeye zorluyor. Kâbuslardan fırlamış bir şey gibi – midemi bulandırıyor. Korkunç.

Dağın çok yükseklerinde rüzgâr uğulduyor ve insanı kamçılıyor. Eminim bu kadar rüzgârlı olmasaydı bu ölü koçun kokusunu alabilirdim, cansızlığını ve karanlığını koklayabilirdim. Çevremdeki yamaçlar beyaz koyun kabarcıklarıyla beneklenmiş halde; hangileri ölü, hangileri diri seçemiyorum hani – ve

birkaç kişi – bunlar farklı bir koyun cinsi sanırım – dört ayak üstünde ilerliyor, sihirli mantarları toplayıp poşetlere dolduruyorlar – bir kısmını da düpedüz yerden aldıkları gibi yiyorlar. Keşke hızlansalar çünkü sıkıldım ve acayip buz kestim ve eve giderken doyasıya bira içmek üzere Derwenlas'taki birahanede mola vermek için sabırsızlanıyorum. Tabi Paul'u ikna edebilirsem; arabayı o kullanacak, anladın mı? Kahrolası kutsal mantarlarını unut gitsin oğlum; insanı sarhoş edecek kadar içilen alkole üstün gelemez – yo hayır.

Liam altımdaki yamaçta şarkı söylemeye başladı; sesini kulağıma kadar rüzgâr taşıdı:

Aaaaaaaaaaaahhhh...
Yaşlı bir kadın *vardı* yaşardı ormanda
Ah vah ah vah
Yaşlı bir kadın vardı yaşardı ormanda
Sáile nehri kıyısında

Liam'ın altındaki yeşil yamaçtaysa –yüzlerce yarda uzaklıkta yani– Paul'un gözlerini kısarak yukarıya bana doğru baktığını gördüm. Sırıttı ve bana hareket çekti, ben de iki elimle birden ona karşılık verdim. Bağırarak bir şey söyledi ama duyamadım.

—NE?

Başını sallayıp toplamaya devam etti –rüzgâr üstündeki giysiyi havaya kaldırdı ve sırtı ortaya çıktı –omurlarını seçebiliyorum –her birinin altında yay şeklinde bir gölge var.

Bir bebeği vardı üç aylıktı daha
Ah vah ah vah
Bebeği vardı üç aylıktı daha
Sáile nehri kıyısında

Ayaz çıplak tenimi kavuruyor ve ellerimle yüzümdeki çizikleri sızlatıyor çünkü daha önce Malcolm bizi yoldan çıkarmış – çalıların arasına, bir dalayan ve dikenli bitkiler yumağına yönlendirmişti - ve korulukta kaybolmuştuk; sivri dal parçaları, keskin kenarlı yapraklar derime saplanmıştı. Sanırım daha sonra birahanede oturup yaralarımızı kıyaslayacağız ama en iyisi benimkiler olacak – veya en kötüsü – tabi hangi açıdan baktığına göre. Şu yosunlu kayanın üstünden kaydığımda çenemi felaket bir şekilde gayet şiddetle yere vurdum – bu dinine yandığım botlar yüzünden – tabanının hiç mi hiç kavrayıcılığı yokmuş haliyle. Bunlara çetin yürüyüş botları deniliyor ama öyle değiller aslında, bu sadece işin pazarlama yanı hani – uydurma, zırva – güzel falan görünüyorlar ama şey, bu berbat dağlarda yürürken terlik giysen bal gibi daha iyi edersin. Ayrıca bunlara neredeyse yetmiş papel bayıldım –kazık yedim– paramı boşa harcadım.

Bir çakı batırdı bebeğin kafasına
Ah vah ah vah
Bir çakı batırdı bebeğin kafasına
Sáile nehri kıyısında

Şu kahrolası aşağılık jetlerden biri başımın üstünde uğuldadı ve dehşete düştüm – korkudan kapüşonumum içine sindim. Bu lanet şeylerden ne kadar nefret ettiğimi anlatamam – içimi çürütüyorlar cidden – avaz avazlar, tehditkârlar – gölün kıyısında falan yürüyorsundur, keyfin her bakımdan gayet yerindedir ve bu amcıklardan biri tepende gürler, her şeyi berbat eder ve artık iş işten geçmiştir – bunalıma girersin. Ha, pilotların eğitime ihtiyacı var derler – elbette – ama hiç kimse bana bunun aynı zamanda bir güç gösterisi olmadığını söyleyemez – bir tehdit – hani, bakın elimizde sizi yok edebilecek nelerimiz var – istersek sizi bal gibi un ufak ederiz. Saunders

Lewis'ın* çok isabetli bir düşüncesi vardı evet – bu kahrolası şeyleri havaya uçuralım – veya düşürelim gibi – harbiden oğlum. Şahsen pilotların ağır top ateşi altında kalmaksızın savaşa doğru dürüst nasıl hazırlanabileceklerini aklım almıyor – *bu* iş için öncelikle kimin gönüllü olacağını tahmin etmek çok kolay.

—Aman Tanrım. Şuna bakın.

Colm koyun leşinin başında duruyor – yüzü adamakıllı karışmış.

—Malcolm bunu gördü mü, ha? Farkına vardığında kafasını koleksiyonuna eklemenin peşinden koşacaktır. Eliyle leşi işaret etti. —İple çektiğimizin ne olduğunu görüyor musun, Sion? Kurtlar, kurtçuklar, çürüme, kokuşma... kemiklerimiz kabak gibi rüzgârın etkisine ve ayyaşların bakışlarına maruz kalacak. Amma da acayip bir pislik. Biz istisnasız bundan ibaretiz, öyle değil mi?

Hadi be – gene ileri geri laflar ediyor. —Sen kendi lanet adına konuş oğlum, dedim. —Bende yün hak getire. Veya boynuz. Veya sinekler.

—Hayır, bu doğru, bu doğru. Her şeye rağmen, gene de, gerçekliğe pamuk ipliğiyle bağlıyız; yanlış attığımız küçücük bir adım hayatımızın kaymasına yeter de artar ve kendimizi her şeyin altında yatan, ortalığın dehşetten geçilmediği bir ortamın içinde buluveririz. Bu bal gibi her şeyin bitmesine yeter de artar.

—Yarabbi. Her neyse, neden sen de diğerleriyle birlikte aşağıda değilsin, toplamıyorsun?

Omuz silkti ve başını salladı: —Ben halüsinojen kullanmam. Veya hemen hemen hiç. Uzun bir süredir falan almadım. Onlardan acayip nefret ederim doğrusunu söylemem gerekirse. Bana iyi gelmez, hiçbir zaman gelmedi.

---

* Galli şair, oyun yazarı, tarihçi ve siyasetçi. Aynı zamanda milliyetçi *Plaid Cymru*'nin (Galler Partisi) kurucusu. (ç.n.)

Onu sallandırdılar çektiler sehpaya
Ah vah ah vah
Onu sallandırdılar çektiler sehpaya
Sáile nehri kıyısında

Yere oturduk – boktan ve ölü koyundan uzakta hani – ve kafa tütsüledik, diğerlerinin aşağılarda mantar peşinde koşarken emekleyip durmalarını izledik. Paul şu anda tepeden aşağıya yuvarlanıyor – epeyce yavaş yavaş – siren sesleri çıkartıyor; Malcolm'sa ona tane tane koyun pisliği fiskeliyor. Diğerleri de seyredip gülüyor. Colm'a bir şey sordum – yani sadece – hani – laf olsun diye:

—Colm, söylediğin şeyler, öbür dünyayla alakalı anlattığın şeyler falan, ölüm ve ötesi hakkında... demek istediğimi anladın mı?

—Evet?

—Şey, bunları nerden çıkarıyorsun? Bu düşünceler nerden aklına geliyor?

Omuz silkti – gene – ve dudak büktü: —Bilmem. Bazen kıçımdan uyduruyorum herhalde.

—Evet, bir başka şey de bu; aklını neden kıçlar ve bokla falan bu kadar bozdun ki? Hep bunlarla kafa ütülüyorsun. Yani neden bunlara bu kadar saplanıp kalıyorsun?

Gülümsedi: —İlahî özümü ağzımı bozarak maskeleme ihtiyacı duyuyorum. Onu korumak için hani.

—Ya hadi canım sende.

Malcolm yamaçtan yukarıya doğru bağırdı: —Baksana Colm! Beyaz eşofman giymiş bir Liverpoolluya ne denir?... Gelin!

Güldüm, Colm'sa bağırarak cevap verdi: —Seni duyamıyorum ahbap! Daha yüksek sesle bağırman lazım!

—BEYAZ EŞOFMAN GİYMİŞ... SİKTİR GİT YA!

Oturduk ve kafa tütsüledik ve boş boş aşağıdaki vadiye baktık. Rüzgâr küpelerimin arasından geçerken ıslık çalıyor, Bi-

rinci Dünya Savaşı'yla falan alakalı eski bir filmde atılan bir bomba gibi.

> Ve böylece ormandaki kadının hayatı erdi sona
> Ah vah ah vah
> Ve böylece bebeğin de hayatı erdi sona
> Sáile nehri kıyısındaaaaaaaaaaaaaaaa!

Anlayasın diye *Saesnag* [İngilizce] konuşacağım – ana dilimi kullanırsam hiçbir dangalak beni dinlemez hani – garibime gitse bile – ağzıma yakışmıyor. Bunca yıldan sonra hâlâ acayip yabancılık duyuyorum. İngilizceyi öğrenmeye – kaç yaşında – on üç müydü? O zaman başladım ve artık hemen hemen hiç kimsenin "düzgün" İngilizce falan konuşmamasına rağmen – sanki şimdiye kadar doğru dürüst konuşuyorlardı da – sen böyle konuşmazsan hâlâ insanların sana gerçekten kulak vermediklerini fark edersin. İşitirler falan ama dinine yandığım seni *dinlemezler*. Merak etme, İngilizcem iyidir – öyle olmak zorunda, istisnasız bütün bir hayatım boyunca etrafım bununla sarılıydı haliyle – gerçi, şüphesiz, nasıl konuşursan konuş seni dinlemeyecek götten fırlamalarla karşılaşırsın. Onlara göre *onların* ağzından çıkmayan her şey gürültüden ibarettir – kulak asmaya değmez – özellikle de kahrolası *Sais*'lere [İngilizlere] göre.

Yanımda Margaret var, çenesi açıldı ve gözle görülür bir şekilde canı sıkkın – bana bir şeyler anlatıyor – itiraf etmeliyim ki Colm'la düzüşmekte olduğunu açığa vurunca basbayağı apışıp kaldım hani. Yani – kuşkulanmıştım, az çok – belli belirsiz falan – ama artık doğrulanınca nasıl tepki vereceğimi şaşırdım. Mairead'i seviyorum ama Margaret ve Colm'dan da hoşlanıyorum – elden ne gelir ki? Bu arkadaşlar, buradakiler – özellikle bunlar yani – aslında Paul'la görüşmeye başladığımda onları da kucağımda buldum çünkü onlarla ilk o tanışmıştı – benden falan önce – ama bu durum beni onları sevmekten ve arkadaş diye

sınıflandırmamdan alıkoymaz, öyle değil mi? Roger'sa, şey, Roger pek sempatik sayılmaz – soğuk ve taş gibi katı biri – sana karşı dürüst olmam gerekirse onu tanımak insana sıkıntı veriyor – ve arkadaşların sorunlarıyla omzuna bindiklerinde seni bir şekilde tutsak ederler – bazen insanı cendereye sokan bir takım korkunç şeylerin parçası haline gelerek hayatını zorlaştırırlar – ruhunu karartırlar hani – ama Tanrım, eğer arkadaşının başı beladayken onu can kulağıyla dinlemezsen bir dangalaktan pek az farkın kalır. Ve Margaret – Margaret o kadar dehşetli bir karanlığa gömülmüş ki onu hemen hemen hiç mi hiç göremiyorum. Arada sırada böyle bir hale girer, o yani – çok derin bir bunalıma falan düşer.

Titreyen omzunun üstünden Trish ve Rhun'u gördüm – birahanenin köşesindeler – Jed'den paket içinde bir şey satın aldılar. Spid muhtemelen, Trish'i tanıdığım kadarıyla yani. Bir şekerleme torbasını açmaya çalışan ufak bir çocuk gibi paketle boğuşmasını seyrediyorum ve umarım Margaret ağlamaya başlamaz çünkü birahane epeyi dolu ve böyle bir durumda utancımdan basbayağı yerin dibine girerim hani. Ayrıca buradaki herkes beni tanır – herhalde, on altı yaşımdan beri buraya gelirim – ve benden önce de ablam – ve babam – ve ondan önce de onun babası – birahanecinin adını bile biliyorum – Rhobert.

—Bu neden hep benim başıma geliyor, Sion? Hoşlandığım herifler, istisnasız daima başka kadınlarla falan beraberler. Diğer kadınlar istisnasız her zaman başta falan geliyorlar veya başlangıçta sağlam pabuç falan sandıklarımın da sonradan maskeleri düşüyor ve serserilikleri ortaya çıkıyor. Bu hakkaten hiç de adil değil ve bundan nefret ediyorum... mesela John, evet, onun bir işe yaramazın teki falan olduğunu biliyorum ama o aslında derin, derin bir bunalım geçiriyor. Babası John daha aşağı yukarı on beş yaşındayken siktirip gitmiş ve bu onu hakkaten mahvetmiş... mutlu değil.

Tekrar "falan" demesini bekliyorum; hep bu lafı eder, Margaret yani – bunu bir noktalama işareti gibi kullanır.

—Karşılaştığım bütün erkekler ya saplantılılar, ya dallamalar, şiddete başvuruyorlar ya da kahretsin evli falanlar... demek istiyorum ki meselâ Reuben! Gidip kendini falan öldürdü... asla efendi biriyle veya tamı tamına uygun biriyle falan tanışmadım. Yani Mairead harika biri, çok iyi biri, ne yapabilirim ki? Ne halt edebilirim ki?

—Şey... her şeyden önce erkek arkadaşıyla yatmaktan vazgeçebilirsin.

—Bu hiç de o kadar kolay değil, kolay mı? Yani ondan hoşlanıyorum, ondan hakkaten hoşlanıyorum...

—Ah ufaklık... Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyor, başını da ellerinin arasına aldı. Gerisinde gözüme birahaneden çıkan Colm ve Paul ilişti – yanakları daha önce dart kulübünün açık büfesinden yürüttükleri sandviçlerle hamsterler gibi şişmiş. Colm Margaret'ın arkasından şöyle bir baktı – kaygılanmış gibi göründü ama kılını kıpırdatmadı hani – başını çevirdi ve Paul'la birlikte birahaneyi terk etti.

Zavallı Margaret. Onda aşağılık erkeklere çekici gelen bir şey var – ne olduğunu bilmiyorum ama – belki de bunun onun ketumluğuyla – onun da aslında içki ve eczaya zaaf göstermesiyle – utangaçlığıyla – büyük göğüsleriyle bir alakası var – bilmiyorum. Artık her neyse aşağılık herifler bunun çekimine kapılıyor, hatta bazıları bundan yararlanıyor – onu tuzağa düşürüyorlar. Aklımda kalmış – birkaç yıl önceydi – hatırlıyorum da bir gün o çok güzel ve gür ve kıvırcık ve upuzun – evet kalçalarına kadar uzanan – saçlarıyla sokağa adım atmıştı ve birkaç saat sonra hepsini kazıtmış halde geri geldi – dazlaklarınki gibi – Sinead O'Connor tarzı. Böyle kestirmesinin nedenlerinden birinin belli bir herif tipinin ilgisini çekmekten bıktığını ve kısa saçlı olmanın bir değişikliğe yol açıp açmayacağını anlamak istediğini söylemişti. Oysa işin içinde bundan başka nedenler de vardı – sanırım – az çok farkındaydım yani – canını sıkan bütün her şeye kocaman bir SİKTİR ÇEKİYORDU aynı zamanda – ve o günlerde – bir dolu neden mevcuttu

– hâlâ da var – herkes için vardır, bilmez miyim hani, ama... şey, Margaret mutlu bir kız değil.

—Herkes o kadar ayvayı yemiş falan ki, dedi burnunu çekerek. —Tanıdığım hiç kimse mutlu değil. Mesela Dewi, onu tanıyor musun? Şu Cerys adlı karısının şey olduğu herif, hımm, bir şeyleri çalmaya düşkünsen sana ne denir?

—Malcolm.

Güldü – zayıf, ürkek bir sesle.

—Hayır, yani bu bir hastalık falansa... şey, onda bundan var, artık her neyse ve geçen gün onu buradan tam Rhayader'a kadar saatte doksan mil hızla giderken kovalayıp sonunda gözaltına almışlar. Arabasının arka koltuğunda yedi yaşında bir çocukla ve ayrıca koca bir yığın yürüttüğü malla falan, lanet araba dâhil. Onu üç polis aracıyla falan takip etmişler... ancak yoldan çıkıp bir ağaca tosladığında yakalayabilmişler. Leğen kemiğini ve bazı kaburgalarını kırmış; çocuğun o küçücük yüzü koltuğun arkasına çakılmış falan... neden her şey bu kadar bombok Sioned? Her şey bombok. Neden insanlar istisnasız bu kadar kudurmuş gibi? Sanki sen ve Paul etraftaki tek aklı başında çiftsiniz aslında... herkes mutsuz veya bağımlı veya kaçak... veya kleptoman, evet, kelime buydu, Cerys bir kleptoman...

Margaret'ın omzunun üstünden gözüme Trish çarptı – sarhoş – hâlâ spid paketiyle boğuşuyor. Yanındakilerse iştahları kabarmış bir halde onu seyrediyorlar, içleri içlerine sığmıyor hani. Evirdi çevirdi ve asıldı ve paket aniden *yırtıldı* ve ince, beyaz toz bir güzel kadife eteğinin üstüne püskürdü. Başını arkaya attı ve kahkahayı bastı.

Paul'a gelince... şimdi bu konuda bir sorun var. Evet, aklımız başımızda, yani başkalarıyla kıyaslandığımızda zihin sağlığımız yerinde – gerçi Paul'un ettiği laflar bazen beni hayrete düşürüyor – mesela geçen gece televizyon seyrediyorduk – kakımlar hakkında bir programdı – bir tavşanı yiyorlardı – aniden ayaklandı ve bağırdı: —Kaptan Campion! Ne demek

istediğini bana söylemedi – gerçi sanırım ben de sormadım – onun delice davranışlarından biri falan işte. Daima böyle şeyle yapıyor sahiden – yani muhtemelen beni kudurtmak için. Tamamen ortadan kaybolduğu zamanki gibi – yukarıda Llys Wen'de olmuştu bu – saatlerce – istisnasız evin her tarafına bakmış – onu hiçbir yerde bulamamıştım falan – çayla birlikte yiyeceğimiz bir şey pişirmek üzere - (Paul yaşadığı evlerin birinden arakladığı) sandık tipi dondurucuyu kurcalamıştım – ve bil bakalım içinde kim vardı hani – saçlarıyla kirli sakalına kırağı düşmüş ve gözlüklerinin camlarını buz kristalleri bürümüştü – pişmiş kelle gibi de sırıtıyordu. Dinine yandığım aklım bokuma karıştı cidden. Dışarı çıktığında içerisinin nasıl olduğunu sormuş, o da şöyle cevap vermişti: —Dondurucu. Bu kadar. Oysa orada nerdeyse tam yarım saat kalmıştı.

Bu yüzden – idare eder – tam aklı başında sayılmaz ama ve tam ayık falan da değil – ben içmeyi severim keza Paul da, ayrıca o biraz E ve asit almaktan da hoşlanır – ne bulursa aslında – ama başkalarıyla kıyaslanınca... Hayır, onun da vazgeçemediği bir şey var – ve bundan bana gına geldi – bu canımı yakıyor, beni korkutuyor, bana hiç saygı beslemediğini gösteriyor – öfkesi. Bana vurmaktan hoşlanıyor. Bu bakımdan bir tahtası eksik... Evet, onda bayıldığım şeyler de mevcut – kendine has bir masumiyeti var – demek istiyorum ki, hırsızlık konusunda mesela – Malcolm ve Colm kantarın topunu kaçırıyorlar hani – her hafta yığınla kitap, içki, yiyecek çalıyorlar – biliyorum, onları bunu yaparken falan gördüm – Malcolm'la aynı evde oturuyorum ve onun dolabı daima benimkinden çok daha dolu – hele Roger, Tanrım, Dyfi halicinin bu tarafındaki her kamu binasını ve ikametgâhı soymuştur herhalde – ama Paul... geçen hafta şu şarküteri Leo's'dayken – yukarıda Waun'daki hani – kasadaydık ve kıpkırmızı kesilip ter içinde falan kaldığını fark ettim, kendini bir an önce dışarıya atmak için kıvranıyordu – bir şey arakladığını anladım, istisnasız gün gibi ortadaydı – ve dışarı çıktığında sırıtıyordu, mutluluktan uçu-

yordu, peki ne çalmıştı? Pil. Ayrıca bir paket saç tokası. Şu büyük pillerden bile değildi – minicik olanlardandı – hiçbir işe yaramayanlardan yani. Çerçöp. Ne var ki Milli Kütüphane'den falan *The Black Book of Carmarthen*'i* çalmış gibi davranıyordu. Ve dondurucu – bir miktar saç tokası ve birkaç pil yüzünden kolayca paniğe kapılır – oysa birinin evinden koskoca bir dondurucuyu çıkarır ve gözlerini kırpmaz. Onu anlayamıyorum – hiç.

Şiddetse... Colm zaman zaman hiddete kapılır, keza Maire-ad de – Roger psikozdan mustariptir – ve Paul'un kordondaki çöp kutularını tekmeleme nöbetleri vardır – ve tabi ki beni tokatlama – itip kakma – yumruklama krizleri. Ki bunlar onun ödlek ve sevimsiz yanının tipik dışavurumlarıdır aslında – öfkesini benden çıkarabilecekse başka bir herifle çıngar koparmaz – zinhar. Ve bana vurmak üzere olduğunu daima anlarım – dalıp gider, adeta boş gözlerle bakar – hızlı hızlı solur – bundan acayip nefret ederim... Başka şeylerden de; Galce kursuna (aramızda daha iyi bir iletişim kurma girişimi: HA HA) ancak iki ders devam edebildi, ayrıca şu manyak hergele Richard'a siktirip gitmesini söylemeyi düpedüz reddediyor. Ve hep ayağımızın altında dolaşıyor, Richard yani, resmen deli – daha geçen gece bizimle birlikte yatağa girmek istedi, bakar mısın şuna – ay ışığında yatağın kenarında dikilmişti – kürdan gibi kalkmışını yüzüme doğru tutuyordu. Farkındayım – deli o – yardıma ihtiyacı var ama bal gibi yetti artık. Paul'un siktir git demesi lazım hani – Richard'ın dinleyeceği tek insan odur. Makinelerle arası iyidir, Paul'un yani – şüphesiz onları tamir edebilir – arıza nedenini falan ortaya çıkarır – ama insan ilişkilerine gelince – beş para etmez – hepten zırvalar.

—Nefret ediyorum Sion, hakkaten fena halde, daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum...

---

* *Carmarthen'in Kara Kaplı Kitabı* diye Türkçeleştirilebilecek, bilinen en eski Galce elyazması. (ç.n.)

Trish şu an yemlenme çılgınlığının tam ortasında kaldı – insanlar dört ayak üstünde etrafını çevirmiş – eteğini yalıyorlar – beşlik rulolarını yünlü taytına tutuyorlar. Katıla katıla gülüyor – çok eğleniyor.

—Gitgide daha beter oluyor...

Birahanenin kapısı açıldı ve şiddetli bir soğuk havayla birlikte Colm'la Paul içeri girdi – Liam da – üçü de bir şeyle kafayı dumanlamış – besbelli. Liam amil şişesini burnuna yapıştırmış – her zamanki gibi – yüzü kıpkırmızı ve ter içinde – kahkahadan kırılıyor. Paul bana bakıp sırıttı ve gözlüklerini çıkarttı – Colm'un da başını kaldırıp ona şöyle dediğini fark ettim:

—Ama Bay O'Riordain, gözlüksüzken siz... siz... çok yakışıklısınız!

—Hiç mi hiçbir umut ışığı yok... kâbus görüyor gibiyim... ben ne halt edeceğim?

Tekrar gözleri yaşardı; bu yüzden ona sarıldım – onu bağrıma bastım ve mahcubiyeti boş verdim. Liam elinde bir bira bardağıyla yanımızdan geçerken bize laf attı.

—Ya neşelenin artık, ikiniz de. Gülümserseniz bütün dünya sizinle birlikte gülümser. Ağlarsanız –

—Tek başına ağlarsınız, evet, diye patladı Margaret. —Ki bu da çoğu insanın duygusuz, bencil, tam bir götten fırlama olduğuna dair kuşkularımı doğrular.

—Tanrım. *Sizin* yüreğinizi bu kadar şiddetle burkan ne ki? Kahretsin. Birini avutmaya çalış ve ağzının payını al. Bak şu işe. İçine edeyim.

Liam çekti gitti ve Margaret tekrar başını omzuma yaslayıp ağlamaya başladı. Colm bizi izliyor mu diye baktım ama izlemiyor – sırtını bize dönmüş Paul'la birlikte oyun makinesiyle meşgul. Ona dert etmemesini ve her şeyin yoluna gireceğini söyledim ama kuru laf karın doyurmaz, öyle değil mi? Bunlar kuru laflardan ibaret – sadece boktan kuru laflar hani.

Barda bir dangalaklar tayfası var – bu tipleri bilirsin – gürültülü, bira göbekli, ragbi tişörtlü – İngiliz olduğu için Malcolm'u gıcık etmeye çalışıyorlar. Daha önce onlardan hoşlanmıştım – yani "*Y Gafr Goch*" [Kırmızı Keçi] nakaratını söylerlerken falan – ama şimdi basbayağı saçmalayıp duruyorlar. "*Men of Harlech*"* şarkısına başladılar, Malcolm da onlara kendi sözleriyle eşlik etti – bir West Ham şarkısıyla hani:

Ian Wright annesini siker
Tony Adams erkek kardeşini siker
Arsenallilerin hepsi birbirini siker
Siktir git, Arsen-aaaal!

Sonrada üzüntüyle başını salladı ve dedi ki: —Şu Adams dalyarağını asla İngiliz takımının kaptanı olarak seçmemeliydiler, *katiyen*... her şey o noktadan itibaren ters gitmeye başladı, bana göre...

Dangalaklardan biri ona doğru bağırdı: —Aklına daha iyi bir şey gelmiyor mu oğlum? Futbol oyuncularından başka? Futbol oyuncusu olmayan bir İngiliz'in adını anmayı denesene. Hadi bakalım, söyleyebilecek misin? Bir tanesi yeter.

Malcolm başını ellerinin arasına aldı.

—Anladın mı! Anladın mı! Söyleyemezsin, öyle değil mi?

—Ya Tanrı aşkına! Kahrolası Galler Prensi'ne ne demeli o zaman, ha? Onun boktan milliyeti ne?

Eminim kasten abartılı bir aksanla konuşuyor – şimdi de o onları gıcık etmeye çalışıyor, sıra onda. Resmen halis muhlis dallama bunlar, evet. Bunlar gibisinden yüzlercesiyle tanıştım, cidden. Demek istiyorum ki, ben de İngilizler için aşırı derecede can falan atmıyorum, genellikle – anlarsın ya – bir ırk olarak – ama tek tek bazıları basbayağı kıyak insanlar. Oysa bunlar boktan bira göbekli delikanlılar hani – daha önce – çok gürül-

* Galce adı "*Rhyfelgyrch Gwŷr Harlech*" ("Harlech'li Erlerin Marşı") olan bir marş. (ç.n.)

tülü bir şekilde – *hiraeth*[*] falan hakkında konuşuyorlardı – ve bu zihniyetteki insanlarla *hiraeth,* ırkçılığın basbayağı kaba bir çeşidine dönüşür ve bunun meşrulaştırılmasından başka bir şeye yaramaz. Dangalak bunlar yani. Irkçı olanlar sadece İngilizler değildir – yo hayır – bu tam bir efsanedir oğlum, bu ırkçılık İngilizlerde falan vardır ama – ırkçılık karşıtlığı olarak başlayan bir şey birdenbire bizzat ırkçılığa dönüşebilir – ve Naziler için Aryanizm neyse *hiraeth* gibi değerli bir şeyde öyle bir hal alır. *Hiraeth* – şey, açıklanamaz aslında – veya en azından tercüme edilemez yani. Sanki – bir mekânın anlamı – arazi şekilleri – dil – tarih – kültür – seni sen yapan önemli şeylerin bütünü gibidir. Hiçbir şey anlamına akıl erdirmeye yetmez hani. Bir zamanlar bir herif tanımıştım – çok yakından falan değil ama – sanırım üniversiteyken (yani Liam okula pek uzun bir süre devam etmediği halde) Liam'la aynı sınıftaymış – *hiraeth*'le alakalı bir kitap yazmış – şey, *hiraeth*'e epeyce yakın bir şey falan hakkında – yörenin bir kılavuzu şeklinde. Asla yayınlanmamış hani ama birkaç fotokopisini çekip bir kopyasını da Liam'a vermiş – geçen ay onun dairesinde ve benden başka herkes sızmışken birazını okudum. Abuk sabuktu – zırvalıktı – dinine yandığımın hemen hemen tek bir kelimesini bile anlayamadım haliyle. Ama herif – yazarı yani – keçileri kaçırmış ve North Road hastanesini boylamış – onu taburcu ettiklerinde çok geçmeden kafayı iyice sıyırıp basbayağı tekrar yatmış falan. Onu ikinci defa taburcu ettiklerinde hastanenin kapısından çıktığı gibi dosdoğru sahile yürümüş ve nerdeyse hiç durmamış hani – düpedüz sulara dalmış – kendini boğmuş yani – zavallı hergele. Bazen düşünüyorum da, *hiraeth*'i açıklamaya kalkıştığında işte bu duruma düşersin – kafayı üşütürsün – intihara doğru gidersin. Ne yazık ki onu – anneciğimin diyeceği gibi – Teg, şu Tylwyth Teg[**] adlı cin tutmuş.

---

* Galler'in geçmişine duyulan özlem. (ç.n.)

** Galce'de cinlerin perilerin genel adı. (ç.n.)

Malcolm bana bir içki uzattı – üç ölçü sek Martini. Bu gece içimden zil zurna sarhoş olmak geliyor – tam bokunu çıkarıncaya kadar falan kafayı çekmek istiyorum – alkole bayılıyorum – üç yıldan beridir her gün – en azından bir bardak içmişimdir – genellikle de çok daha fazlasını. Bu kahrolası şeye dokunmadan edemiyorum – veya belki de bunun tam tersi demeliyim.

—Bardakiler de harbiden epeyce dalyaraktı, dedi Malcolm başını sallayarak.

—Farkındayım, duydum. Böylelerinin çeneleri hiç mi hiç durmak bilmez hani.

—Harbiden tam bir ciğeri beş para etmez tayfası. Colm nereye gitti?

—Onu son gördüğümde yan odada bir dolu Liverpoolluyla konuşuyordu.

—Kesinkes tahmin etmeliydim. Şu bayat birlikten kuvvet doğar âdeti. Şu Liverpoollular nasıl da tuhaf bir şekilde arka arkaya veriyorlar, öyle değil mi?

—Evet. Şu Ship and Castle'da içen dışındaki – onu tanıyor musun? – şu perma saçlı ve bıyıklı olanı?

—Ayıpsın! *Brookside*'ın Terry'sine benzeyeni mi? Colm ondan nefret eder, etmez mi? Hatırladın mı, bir keresinde Mairead'e asılmaya kalkışmıştı da Colm az daha onu öldürecekti? Bal gibi üstüne çullanmıştı. Paul ve Liam onu zor zapt etmişlerdi.

Bardaki dangalaklar tekrar şarkı söylemeye başladı:

Mi sydd fachgen ieuanc ffôl [Genç ve bön bir delikanlıyım
*Yn byw yn ôl fy ffansi** Kafasına estiği gibi yaşayan]

Malcolm suratını ekşitip başıyla alt kattaki odayı işaret etti – birlikte aşağıya indik. Colm şu anda rasta saçlı ve tek bir ku-

* Galler'in *Bugeilio'r Gwenith Gwyn* (*Akça Başakların Başında Beklemek*) adlı 18. yüzyıldan kalma geleneksel bir aşk şarkısı. (ç.n.)

lağında nerdeyse otuz küpe olan bir kızla konuşuyor – sanki kulaklarından biri tamamen metalden yapılmış gibi. Liam sarhoş ve gözlüklü bir herifi kucaklamış, ona şöyle diyor:

—Senin kahrolası bir Protestan olman hiç mi hiç umurumda değil. Artık hepimiz bal gibi kardeşiz, bunun farkında değil misin? Ateşkes yapıldı dostum, korkunç savaş hakkaten bitti, korkunç savaş bitti.

Bir bankın ucuna iliştik ve şu hayvan Ikey'nin – şu siktiriboktan Ikey Pritchard'ın – yanına oturduğumu çok geç anladım. Acayip kafayı bulmuş – saldırgan, barut fıçısı gibi – ve eğilip benimle konuşmaya başladı. Onu şöyle böyle tanıyorum yani – demek istiyorum ki, onu bilmeyen yok zaten – ama leş gibi kokan nefesiyle tükürükler saça saça ağzına geldiği gibi konuşurken bir de bacağıma el atacak kadar yakından değil. Her bir boğumunda haç dövmesi olan koskocaman eli bacağımın üstünde, serçe parmağı dizime, başparmağıysa kalçama değiyor. Elini bacağımdan ittim ama anında tekrar üstüne koydu. Malcolm oralı falan değilmiş gibi görünmeye çalışıyor – birasını yudumluyor, göz ucuyla da birahaneyi süzüyor – böyle durumlarda hiç mi hiçbir işe yaramaz ha. Bu arada Ikey'nin burnumun direğini kıran ağız kokusu öğürmeme neden oluyor.

—Bak sana ne diyeceğim şimdi Sion... tek bir şey söyleyeceğim –ırz düşmanının, kampüsün ırz düşmanının kim olduğunu biliyoruz anladın mı? O adi siktiğimin piçini. Adi siktiğimin... ve bundan hiçbir amcık kafalıya tek bir kelime edeyim deme hani çünkü bu dalyarağın hayatını kaydıracağız. Kim olduğunu biliyoruz, kesinlikle, ben ve Griff falan, onu illaki ele geçireceğiz. Taşaklarını kırık bir şişeyle doğrayıp kahrolası dalyarağa yedireceğiz, ona acayip acı vereceğiz ve sonra da onun canına kıyacağız. Sen hiç mi hiç dert etme ufaklık; sokakları sizler için tam güvenli hale getireceğiz, kılını bile kıpırdatma, sadece bekle ve gör hani. Herifi yakalayıncaya kadar falan takip edeceğiz ve hiçbir kadına zinhar bir daha el sürme-

mesini sağlayacağız. Çok ciddiyim. Bana güveniyorsun, değil mi? Ne kadar ciddi olduğumun farkında mısın?

Bakışları içtenlik falan doluydu – başımı salladım ve dedim ki: —İyi akıl etmişsiniz oğlum. O tam da bunu hak ediyor, evet.

—Harbiden öyle dostum. Kahrolası sapık.

Kahrolası goril. Onun himayesine ihtiyaç duyduğumu mu düşünüyor ne? Tanrım, karate biliyorum, sıkıysa herhangi bir herif bana izinsiz falan elini sürsün, taşaklarını kopartırım – kesinlikle yaparım. Bugüne kadar yaklaşık beş öğrenci saldırıya uğradı hani – feci bir şey olmadı, yani cinayet veya bıçaklama veya buna benzer şeyler meydana gelmedi – gerçi elbette tecavüz yeterince berbat bir şey. Tanrım, bu ne kadar boktan bir dünya ki tecavüze uğradığın için kendini şanssız saymayabiliyorsun – hatta öldürülmediğin için kendini şanslı sayabiliyorsun? Hay Tanrım.

Ayrıca kimseye güvenemezsin – hiç mi hiç kimseye. Kötülük hiç umulmayan yerlerde falan gizlenir, evet – Gladys Trevithick gibi – veya yarakları - kavanozlarda - tuzlu suya yatırıp bunların koleksiyonunu yapan Tywyn'deki kilise papazı gibi. Anlaşılan kileri bunlarla dolup taşıyormuş – tabut içinde teşhir edilen cenazelerden kesiyormuş – bunlarla yıllar boyunca oynayabilmek için de tuzlu suya yatırıyormuş.

Ikey'nin her tarafıma tükürüklerini saçmasından falan midem bulanmaya başladı; dolayısıyla tanıdığım birini görmüş gibi yaptım ve Malcolm'la birlikte oradan kalktık – muhtemelen böylelikle Malcolm'un içine benden daha fazla su serpildi – Ikey'den ödü patlıyor – ama zaten kimin patlamıyor ki? Ikey arkamdan bağırdı:

—İstisnasız nasıl bir derde düşersen düş bana gel kızım, harbiden! Sen yorulma, ben mutlaka hallederim! Beni duyuyor musun, tamam mı?

Sadece gülümsedim ve ona el salladım. Liam'la, aaa, ona "kardeşim" mi diyordu, işte onların yanlarından geçtik?

—Hiç de bile dostum, sen sapına kadar İrlandalısın. Söylediklerime kulak verir misin? Britanyalı mı nah öylesin, dinle beni –

—Bak, canım illaki Britanyalıyım demek isterse, o zaman bal gibi Britanyalım derim! *Sen* ne hakla bana hangi lanet milletten olduğumu söyleyebilirsin ki?

—Ben sapına kadar *İrlandalı*yım, aynen öyleyim! Yüzde yüz emin ol ki sen de öylesin!

Yarabbi. İlk defa değil, aklıma ister istemez Liam'ın kız kardeşi geldi – onun engelliliğiyle ne kadar iyi baş edebiliyor hani – bomba falanla – ama artık farkına vardım ki – ne kadar affetme yeteneğimiz olursa olsun – hepimizdekini – hepsini kastediyorum – bu yeterli değil. Nefret var – ciddi, gerçek bir nefret – her yerde.

Protestan'ın büzüktaşları Liam'ı işaret edip bir şarkı tutturdular:

İ ay i ay i ay o!
İ ay i ay i ay o!
İ ay i ay i ay o!
İrlandalı bir piçti – i ay o!

Mairead büyükannesiyle büyükbabasının Aberdyfi'deki kır evinde – tek başına – Paul Tal-y-bont'taki bir evde gece çalışması yapıyor (ve muhtemelen sahibini düzüyor) – Roger meydanda yok, nerde olduğunu kimse bilmiyor – Margaret akşamdan kalmış halde ve evde *The Big Blue** videosunu izliyor. Ben ne âlemde miyim? Şey, aşağı yukarı anlamışsındır hani – Malcolm'la birlikte vakit geçiriyorum ve içim şiddetle yanıyor. Kafayı bulmaya isteyecek kadar, her hâlükârda – en azından.

* Türkçe adı *Derinlik Sarhoşluğu* olan Luc Besson'un yönettiği 1988 yapımı film. (ç.n.)

—Seni kahrolası *Fenian** piçi seni! Seni kahrolası Katolik seni!

—Sen de tipik bir Ulster Gönüllüsü Orange Tarikatı** yanlısı bir hıyarsın!

Ne de olsa Mezuniyet Günü – Penglais Hill'in tepesi – yukarısı üniversitenin civarı falan – arabalardan ve süslü püslü göğsü kabarmış anne ve babalardan geçilmiyor – oğulları ve kızlarının hepsi yerlere kadar sarkan siyah cübbelerle üstünden püsküllerin sallandığı şu aptalca yassı şapkalardan giymişler – keplerden hani. Diplomalarını aldıkları için bayram yapıyorlar – ancak bunlar kamuya onca maliyetine rağmen onlara kesinlikle hiçbir bakımdan yeterlik kazandırmayacak. Aslında bunlara ihtiyaçları da yok zaten – demek istiyorum ki, dosdoğru babalarının şirketlerindeki bir işe falan girecekler – veya babalarının arkadaşlarından birinin – zengin piçler – diplomaya gerçekten ihtiyacı olanlarınsa artık buna paraları yetmiyor.

Kalabalığın arasından güç bela ilerliyorum – üstümdeki eski kot ve kazakla kendimi kılıksız ve yabancı hissediyorum – ama siktir et, umurumda değil. İçimden ayaklarına tükürüp gerçekten canlarını sıkmak geliyor – yaparım da ancak tükürüğümü daha sonraya saklıyorum. Buna ihtiyacım olacak – sırada bolca daha iyi hedef var haydi haydi.

'Glais yolunun sonundan Y Cŵps'i geçip sola saptım. Bu sokakta tam bir ciğeri beş para etmez oturuyor – bir İngiliz göçmen hani – çatısının tepesinde Birleşik Krallık bayrağını dalgalandırıyor. Emperyalist bir hıyar yani – kendini beğenmiş bir hergele. Geçmişte evine boya bombası falan atılmıştı ama bu onun pes etmeyip daha kararlı olmasını sağlamaktan başka bir işe yaramadı – kendince bir arazi parçasını fethetmiş

* Özellikle 19. yüzyılın ikinci yarısında etkin olan İrlandalı milliyetçi gizli örgüt mensuplarının adı. (ç.n.)

** Adını Felemenk kökenli Protestan İngiliz Kralı III. William'dan (Oranje prensi Willem) alan İrlandalı birlikçi Protestanların örgütü. (ç.n.)

gibi daha bir azimle tafra satıyor – sapıkça üstünlük taslıyor. Umarım bir gün birileri dangalağın posta kutusundan içeriye benzin döküp kibriti çakar – küstah dallamanın ağzının payını verir. Galler bayrağını asmak istemiyorsa, tamam buna hakkı var – ama neden illaki başka bir bayrak dalgalandırıyor ki? Adı batasıca kaşındı, yani – hiç değilse bu yüzden – ilk yaylım ateşime o maruz kaldı – kocaman, ferforje kapısının önünde durdum– öksürerek tumturaklı bir balgam çıkardım – parmaklıkların arasından ve üzerine çok düştüğü bronz Volvo'sunun kaputuna bir güzel patlattım. Bir kısmı da önüne saçıldı, renkli camı beneklendi – amma da başarılı bir atıştı be, haliyle.

Arka sokaklardan aşağıya, oradan da Alexandra Road'a çıktım. Yolda yokluğumda Paul'la düzüşen bir kadının penceresine – kahrolası paçoz – ve her zaman odalarını – rutubetli, dökülen, sağlıksız odalarını – kiralarını para yerine kendilerini– erkek veya kadın, genç veya yaşlı – ona düzdürterek ödeyeceklerini bildiğinden, sadece keşlere kiralayan bir mal sahibinin yeni boyanmış kapısına da birer tane yerleştirdim. Mide bulandırıcı götten fırlama. Tanrım, insanlar hele bir paranın gücünün kokusunu alsınlar, istisnasız bütün ahlaki değerlerini kaybederler – ve bu olduğunda, kötülük galebe çalar. Paranın kazandırdığı güçle bütün çekingenlikler ve ahlaki sınırlamalar bir kenara atılır – ve bu sırada fakir oldukları için acı çekenler yeni, farklı yöntemlerle daha fazla sıkıntıya maruz bırakılırlar. Bu iğrenç, korkunç, rezil bir durum.

Az kalsın Gray's Inn Road'daki şapele de tükürecektim ama son anda fikrimi değiştirdim – yapamadım – beni hâlâ kuvvetli bir şekilde etkiliyor hani. Şapelle ilgili duygularım karışık – yani kötü günlerimde oraya sığındım ama aynı zamanda potansiyel olarak iyi günlerimi de tersine döndürdü. Mesela on altı yaşındayken kiraladığım ilk odam bu yolun üstündeydi – yalnızlık çekiyor, birlikte zaman geçirecek birisini arıyordum – ve penceremden dışarıya baktığımda gördüğüm şapelin önünden ibaretti – hep oradaydı, kuralcı bir teyze gibi – beni

paylayan. Bekâretimi Iorwert adındaki hoş bir delikanlıyla o odada kaybetmeye hazırdım – ama ne zaman onunla yatağa girsek aklıma dışarıdaki – hoşgörüsüz ve katı – şapel gelirdi ve gerilirdim hani. Sabah akşam dinine yandığım şapeli görürdüm – daima – daima – oradaydı – Muhterem Peder Thomas Pazarları kapının önüne çıkardı – cemaatin arasında değilsem kaşlarını çatıp odama doğru bakardı. Birkaç ay falan sonra Iorwert'in sabrı taştı; bu yüzden beni terketti. Ardından şu ahmak Marc'la tanıştım – o gergin olup olmadığıma aldırmaz – yarağına tükürdüğü gibi sokardı. Canımı çok acıtırdı. Dolayısıyla sanırım aslında Marc'ı suçlamam lazım – dangalaklığı için – ama – bilmiyorum – bana öyle geliyor ki her nasılsa – Galler'de – şapelleri ve konutları öyle bir şekilde düzenliyorlar ki hiçbir yatak odası asla bir şapelin görüş alanının dışına çıkmıyor – her yatak odası bir çan kulesine bakıyor – veya bir kısmına. Kahretsin hep orada hani. Hiçbir zaman ondan yakanı kurtaramazsın.

Bunun bazılarını rahatsız etmediğini söylemek istemiyorum – yo hayır – mesela şu anda evinin önünde dikildiğim ve öksürerek çıkardığım bol miktarda balgamla tükürüğü ağzımın içinde evirip çevirdiğim lanet Gladys Trevithick'i. Ayrıca bunu gürültülü bir şekilde yapıyorum; umarım içerdedir, beni duyar ve tül perdelerinin arkasından yaptığıma dikkatle bakar – ona ne şüphe – perdeleri daima temizdir, Gladys'in yani – perdelerin kirli olması kesinlikle işine gelmez şimdi, öyle değil mi? Gerçi bunun bana da faydası var – ondan ne kadar nefret ettiğimi daha rahat görebilir.

Ağzım köpüklü, pis, tütün tadında tükürükle doldu. Evinin çok yakınında durduğum için tedirginim – kendimi geçmişte içerde olup bitenleri zihnimde canlandırmaktan alıkoymaya çalışıyorum –biriken tükürük artık ağzımdan taşmaya başladığında yakın mesafeden penceresine doğru fırlattım – adeta çın diye ses çıktı – perdeler kıpırdadı, buna sevindim ve eserime bakmak üzere bir an için durakladım – camdan aşağıya koyu,

sarımtırak, kabarcıklı bir tükürük akıyor, çarpık çerçevenin aralığından içeri sızıyor. Kıyak. Çık dışarı ve *şunu* temizle bakalım, seni cadaloz seni.

Fark ettim ki kapının eşiğinde kocaman, parlak bir bok var – bu bir köpeğinse acayip iri bir köpekten olmalı – kolum kadar kalın hani. Her neyse. Daha fazlasını hak ediyor.

Uzaklaşırken başımın döndüğünü hissediyorum – bütün o boğaz temizleme ve tükürmeden sonra beynime aşırı oksijen gitti herhalde. Bir tek atsam fena olmaz artık – dolayısıyla bankamatiğe doğru ilerledim. Ama Great Darkgate Street'in başında önüm kesildi – meydanın etrafında dolaşan bir dolu cübbeli öğrenci ve ebeveynleri var – muhtemelen öğlen yemeği için gittikleri Treehouse'dan az önce kalkmışlar – hepsi bankta oturan o gürültücü, çılgın şahsiyet Dai Datblygu'dan uzak durmaya çalışıyor. Görünüşüne bakılırsa – ayrıca çıkardığı sesler yüzünden – kantarın topunu iyice kaçırmış – keçeleşmiş sakalı ve saçları göğsüne kadar falan uzamış – sırtında leş gibi bir palto – ayağında da terlikler var. Tam bir tımarhane kaçkını gibi gözüküyor – sanki delirmiş. İnsanlar ya onu görmezden geliyor ya da onu gizlice süzüyor – ürkerek. Sakalından dışarı kocaman bir puro fırlamış ve bir şampanya şişesini başına dikiyor – yan tarafında da şişkin bir poşet var. Beni görür görmez yerinden fırlayıp gürledi:

—Bu *gözlerimi kamaştıran* da ne!

Bana sımsıkı sarıldı – can yakıcı bir şekilde hani – ve biraz da yapmacıktan.

—Dave, Dave, canımı acıtıyorsun oğlum. Bırak beni.

Bıraktı.

—Ya sahi affedersin canım... anladım canım, anladım... güzel bir şey görmek ister misin?

Poşetin ağzını açtı ve – hayret bir şey – içi parayla dolu – hayatımda bu kadar fazlasını hiç görmemiştim. Bu kadar param olsaydı bütün maddi sıkıntılarım sona ererdi – borçlarımı son penisine kadar ödeyebilirdim.

Dai'nin gözleri alev gibi parladı – tepkimi inceliyordu. —İnanılmaz değil mi canım, ha...

—Tanrım. Ne yaptın? Birini mi soydun?

—I-ıh, ne münasebet – sapına kadar telif hakları canım, tamam mı. Te-lif hak-la-rıuı. Tanrı John Peel'dan* fazlasıyla razı olsun. Ve şimdi senle ben ne yapacağız biliyor musun, Llew'da oturup ke-sin-lik-le bokunu çıkarıncaya kadar kafaları çekeceğiz. Gönlümüzden ne geçerse içebiliriz, sen ne arzu edersen – en iyi viski, şampanya... veya daha klas şeylere dalabiliriz eğer sen istersen. Blue Bols** gibi.

Poşetten bir tutam beşlik çıkarıp bunları öğrencilere ve ebeveynlerine doğru salladı – onlarsa başlarını çevirdiler – tetikteydiler, huzursuzdular – onu fark etmemiş gibi davrandılar – veya o bağırdıkça duymazlıktan geldiler:

—Bunu görüyor musunuz? Bunu görüyor musunuz, ha? Müthiş dikkat kesilin çünkü bunu zinhar bir daha göremeyeceksiniz!

Sonra bunları yerine koydu, kolunu belime doladı ve birahaneye doğru yola çıktık. Oraya varınca da herkese içki ısmarladı (toplamı £73,28 tuttu) – müzik kutusuna bir avuç madeni sterlin tıktı – bütün Datblygu şarkılarını iki defa çalacak şekilde programladı. Bana bir kadeh şampanya, üç ölçü Jameson's ve bir büyük bardak *lager* aldı – ve Tanrım hepsini mideye indirince gayet iyi geldi – zaten dumanlı kafamın bu halini pekiştirdi ve eminim ki çok geçmeden hiçbir şeye içerlemeyeceğim artık – saçmalıkların hiçbirine – içimi karartan şeyler falan aklımdan çıkacak – kahrolası Birleşik Krallık Bayrağı – alayı – eroin kullanmaya kalkışıp da buna düşkünleşinceye kadar – dost canlısı olan ve herkesçe sevilen – alışkanlığına üç çocuğunu peşkeş çekerek kaynak sağlayan – daha beş, yedi ve on bir yaşındaki çocuklarını – saati on papele ünlü pedofillere – süb-

* Asıl adı John Robert Parker Ravenscroft olan İngiliz diskjokey, radyo sunucusu, albüm yapımcısı ve gazeteci. (ç.n.)

** Bir likör markası. (ç.n.)

yancılara satan – her seans sonrası birkaç gün boyunca doğru dürüst yürüyememelerini – onu habire döven ve yıllar önce bir başka kadınla sıvışan – iğrenç – habis – babalarından geçen bir kemik hastalığını öne sürerek örtbas etmeye çalışan – çocuklarını çok zaman önce elinden almalarına rağmen hapisten tahliye edilince tekrar buraya yerleşen – bunu neden yaptığını falan anlamadığım – herhalde hayatı boyunca ıstırap çeken - sersem - Glayds Trevithick hakkında bildiklerim de.

Ve hayatının böyle sürmesi için elimden geleni yapıyorum. Şimdi evinin önüne çıkmıştır – camlarını ıslak bir bez parçasıyla siliyordur – komşuları ona gülüp geçiyorlardır – ona bir şeyler fırlatıyorlardır. Daha beterini hak ediyor. Ve elbet gününü görecek.

Dai önüme bir bira ve bir viski daha koydu.

—Arkası gelecek canım. Çekinme yani, hadi dikle.

Gerçi düşünüyorum da – bütün o tonla tükürme falan – eminim bana iyi geliyor – bünyemdeki onca toksin ve zehri atmamı sağlıyor – bundan çok eminim. Sanki yenilendim – tekrar başlamaya hazırım – bir şekilde durulanmış gibiyim – pırıl pırılım. Kendimi tertemiz hissediyorum.

Porky's'deki Spank konserinde başladı – ne zamandı? – Perşembe miydi? Cuma mıydı? – şu anda hiç mi hiçbir şey hatırlamıyorum hani – Her neyse, birkaç gün önceydi. Hepimiz – yani ben, Paul, Colm, Margaret, Mairead, Malcolm, Laura – Roger hastanedeydi, nedenini bilmiyorum – Liam Cornwall'a gitmişti – birkaç saat öncesinde birahanede buluştuk – sonra da Spank'i izlemeye gittik – dönüşte de kimin düzenlediğini unuttuğum bir partiye – ertesi gün aralıksız içtik – ve bir gün sonrasında da – ve ardından –

Ha evet. Böyle şeyler her zaman nasıl sona ererse öyle bitti.

Korkunç bir içki mahmurluğuyla – kusarak – millet gitgide kafayı üşütmüştü. Aklıma şu boktan şarkılar seansı geldi – Colm odanın ortasında dikilmiş avazı çıktığı kadar "Hot in the

City" şarkısına eşlik ediyordu – Paul'sa Dr. Hook'un "Sylvia's Mother" parçasını çalalım diye tutturmuştu – Marc'ın en sevdiği şarkılardan biri olduğu için bundan nefret ettiğimi bilmesine rağmen. Millet yavaş yavaş yere yığıldı – Mags banyoya gidip saatlerce ortadan kayboldu ve sonra koridorda kustu; ardında da koştura koştura dışarıya çıktı – yani nereye gittiğini tanrı bilir – yiyecek, uyku maziye karıştı – Mairead boş odada sızdı – sonunda ben ve Paul birbirimizi yatağa sürükledik ve mutfaktan geçerken Colm'u gördük – oracıkta oturuyordu – gözlerini duvara dikmişti – hâlâ içiyordu hani –

Ve nihayet bir tür uyku hastalığına yakalanmış gibi kafayı vurdum – çok huzursuz bir şekilde, o kadar acayip gergindim ki, haliyle – ve sabah gelsin kusma ve cır cır ve korkunç bir – o insanı süründüren – içki mahmurluğu –

Canıma okundu – bir daha mı asla – hayır –

Ha evet. Böyle şeyler her zaman nasıl sona ererse öyle bitti.

Buraya bayılıyorum, cidden. Sık sık tek başına buraya gelirim, Cwm Einion'a yani – buraya sadece zengin ve işe yaramaz İngilizler "Sanatçılar Vadisi" der – çok güzel bir yerdir – dağlarıyla, ağaçlarıyla ve gölleriyle – her ne kadar burada şu yaşlı budala Robert Plant'in bir evi varsa ve bütün koyunlarına sprey boyayla ad ve soyadının baş harflerini damgaladıysa da – dallama – tam bir sahiplenme saplantısı hani, haliyle. Yarın Camarthen'e dönmem lazım – sıkıcı işime – bu nedenle kalan zamanımı olabildiğince iyi geçirmeye çalışıyorum. Saçma aslında – buradan bir sefer daha uzaklaşmak beni hüzünlendiriyor – oysa muhtemelen gelecek hafta sonu gene geleceğim – belki de daha kısa bir süre sonra – Paul'u değilse bile diğerlerini görmek için. Hayır, kesinlikle diğerlerini görmek için – Paul'u takan kim.

Serserinin ettiği halta bakar mısın? Dün geceden sonra onu asla affetmeyeceğim – gerçi onun bunu yapması artık kendimi affedebileceğim anlamına geliyor.

Burada üzerinde düşünecek sürü sepet şey var.

Leri ırmağının kıyısındaki patikayı takip ediyorum – ağaçların arasından gölün sularının ışıldadığı koruluktan geçiyorum – burası o kadar huzur dolu ki – basbayağı çıt çıkmıyor – sakin.

Dün gece Malcolm'la düzüştüm.

Kordondaki birahaneleri dolaşıyorduk – her nasılsa Colm'u kaybettik – nasıl oldu anlamadım, bir karışım yüzünden kafası tamamen dumanlıydı – buna rağmen Mairead dışarıda kalmak istedi ve dairesinin anahtarlarını bana verdi. Oraya gidince Paul beni illaki yatağa bağlamak istemez mi? – zil zurna sarhoştuk, ikimiz de – ben izin vermedim – yani Mairead'in dairesi dosdoğru yatak odasına açılıyor, ya o ya da Colm gelseydi ve beni anadan doğma kollarım ve bacaklarım gerilmiş vaziyette görseydi – Paul diretmeye başladı – emretti – ona siktirip gitmesini söyledim – bana şiddetle vurdu, kendimi dışarı attım, o an içeri giren Mairead'in yanından geçtim – taksiyle Llys Wen'e döndüm – keyfim hepten kaçmış bir halde Malcolm'un kapısını çaldım – bir şişe konyağıyla sekizde bir ons otu vardı – körkütük sarhoş oldum, ağladım – sonunda kendimi onunla yatakta buldum – seviştik.

Ve iş işten geçti; bal gibi şıp diye gerçekleşti. Hayatımda hiç kimseyi aldatmamıştım – Marc'ı bile. Malcolm çok nazikti – anlayışlıydı hani – doğrusunu söylemek gerekirse yatakta da azıcık dandikti – ama boşaldım, bu nedenle...

Peki, ben şimdi ne yapacağım, ha? Ne halt edeceğim?

Ağaçların arasından çıkıp gölün etrafını dolaşmaya başladım. Suyun içinde az sayıda kuğu ve daha küçük, tüyleri daha koyu, tiz bir sesle öten birkaç kuş var. Suların üstündeki ince sis tabakası yıkıntılara ve gölün öteki yakasındaki yola doğru süzülüyor. Oraya yöneldim.

Paul daima bir gün herhangi biriyle gizlice yatarsam istisnasız deliye döneceğini söylerdi – eh peki, yattım artık ve bu bal gibi onun hatasıydı – çok insafsızdı – küfelikken düpedüz

bir canavara dönüşüyor. Ayrıca bundan kıvanç duymuyorum – yo hayır – sadakati her zaman bir erdem saymışımdır hani – ama iş olacağına varır – başkaları ve onların güç ve hâkimiyet hırsı insanı kendi ilkelerini bir kenara atmaya iter; çünkü eğer böyle yapmazsan sonunda kendine duyduğun saygıyı büsbütün kaybetmek durumunda kalırsın – tam bir köle haline gelirsin. Böyle olan çok insan tanıyorum – ısrarla ilkelerine dört elle sarıldıklarından ve şereflerine gölge düşürmeye direndiklerinden söz ederler – oysa nedir bunlar? – alt tarafı zorba bir herifin kölesidirler – veya cahil ve kaba bir patronun – veya doğrusu hayatta kalıp kalmayacaklarına aldırmayan kişiliksiz ve insafsız bir bürokratın – hayır, aslında onları biraz daha sömürebilmek için yaşamalarını tercih ederler – hem de nasıl, ölmeden önce onlardan elden geldiğince daha fazla para sızdırabilmek için. Zaten zombidirler; çoğu insan gömülmeden veya yakılmadan çok uzun zaman önce ölmüştür. İş olacağına varır oğlum – kendini korumak istiyorsan o muazzam acı verme ve acı çekme döngüsüne katılman lazım. Tabi korunacak bir şey kaldıysa. Durum bu. Hem de fazlasıyla korkunç bir durum – ve nasıl böyle bir hal aldığını bilmiyorum hani – ama gerçek bu. Etrafına bakın yeter.

Aniden aklıma Malcolm'un utangaçlığı geldi ve gülümsedim. Şöyle sesler çıkarıyordu: —Hımm... ve ona bana bir şeyler yapmasını söylediğim her seferinde hafifçe öksürüyordu – hoştu. Şurama dokun Malcolm: —Hımm, öhö, öhö; Meme başlarımı em Malcolm: Hımm, ıhı ıhı, öhö öhö; Şimdi de dil uçuşu yap bana: —Öhhö, öhö öhö öhö şap şup. Komikti.

Balıkçının biri bana el etti, ben de ona karşılık verdim.

—Bir şey yakaladın mı bari?

—Yakalamadım yakalandım, kahrolası bir nezleye, işte o kadar.

—Ne yazık.

Gölün öteki tarafındaki batak bölümü dikkatlice adımlayıp yanıp kül olmuş evin kararmış enkazının içine girdim. Araba-

lar isli duvarın arkasındaki yoldan geçerken vınlıyorlar – seslerini duyuyorum. Burada daha önce de bulundum – birkaç defa – diğerleriyle birlikte – bir keresinde kutsal mantar toplarken yağmurdan kaçıp buraya sığınmıştık – Roger'ın karşı köşede bağdaş kurup oturduğu gözümün önüne geliyor – ejderhayı kovalıyordu – dumanı burun deliklerinden çıkarıyordu – içine düştüğü çamur, paltosunun üstünde kurumuş ve pul pul olmuştu. Ve ağaçların arasından sendeleye sendeleye yola çıktığımızı hatırlıyorum – içi turist dolu bir otobüs bize çarpmamak için direksiyon falan kırmıştı – camların arkasında ağzı bir karış açık kalan yüzler vardı. Galler'e sevimli küçük köyleri ve dağları ve gölleri gezmek ve belki de tatil geçirecekleri kır evi fiyatlarını soruşturmak için gelirler, peki ne gördüler? Koruluğun içinden paldır küldür yola fırlayan pestili çıkmış hırpani kılıklı bir güruh – devrilip duran – kusan...

Şey – hayır – pek öyle sayılmaz – görmek istedikleri her neyse onu görürler – sadece vadilerdeki beyaz badanalı küçük evleri fark ederler, içlerinde olan biteni değil – o sefalet – o şiddet – Satanizm – ensest – madde bağımlılığı – ecza ve bomba imalathaneleri dikkatlerini çekmez. Ciddiyim hani – burada olan biten hakkında hiçbir fikrin yoktur haliyle. Görmek istediğini görürsün.

Köşede bir şırınga ve kibrit ve buruşturulmuş alüminyum folyo ve sarı çakmak gazı tüpü yığını var – üstündeki duvara da sprey boyayla şöyle yazılmış:

MEIBION GLYNDŴR	[MEIBION GLYNDŴR[4]
TAI CYMRAEG I'R CYMRY CYMRAEG	GALCE KONUŞULAN YERLERDEKİ EVLER GALLİLERE AİTTİR
NID YW CYMRU AR WERTH	GALLER SATILIK DEĞİLDİR
SAEFON MOCH ALLAN	İNGİLİZ DOMUZLARI DEFOLUN]

* "Glyndŵr'ın Oğulları" diye Türkçeleştirilebilecek, bir dönem İngilizlerin Galler'deki tatil evlerini ateşe vermekten sorumlu tutulan milliyetçi bir Galli hareketi. (ç.n.)

Tam da benim aykırı duygularımı yansıtmışlar. Bal gibi bu kadar basit, cidden – Galler kendi kendini yönetse Galliler farklı olurdu – kendilerine daha fazla güvenirlerdi – daha kaygısız olurlardı – kendilerini yiyip bitirmeye ve iç çatışmalara daha az eğilim duyarlardı – bu kadar basit – ve bu kadar karmaşık – aynı zamanda. Harbiden oğlum. İşte bu yüzden burası – Aberystwyth yani, Galler'in bu batı bölgesi – çuvallayan herkesi kendine çekiyor – görünüşte hani, insanlar paçayı sıyırmak için buraya geliyorlar – veya söyledikleri bu – ama aslında el altından falan yaptıkları içine tükürmek – içlerindeki keşmekeşi dışa vurmak – burası o ülke bu ülke demeden herkesi davet ediyor – Avrupa'nın rüzgârlı batı kıyısındaki bu ufacık kasaba – dağlar ve denizin arasına sıkışmış bu yer – bu küçük ıstırap çekenler ve deliler kolonisi.

Kömürleşmiş kirişlerin arasından içeriye yağmur girmeye başladı; dolayısıyla duvar dibine yumaklandım – bir cigara yaktım. Çiş kokusu alıyorum – leş gibi kokuyor – eskiden pencerenin bulunduğu tırtıklı delikten balıkçının toparlandığını görüyorum.

Malcolm'un boşaldığında şaşkınlıktan çıkardığı o cılız sesi hatırladım – "up!" gibi bir şeydi. Onu Paul'la kıyaslayacak değilim, tersini de yapmayacağım – haksızlık olur – birbirlerinden farklılar – işte bu kadar.

Bundan Paul'a belki de Camarthen'den dönünceye kadar söz etmeyeceğim – herhalde en iyisi bu. Nasıl tepki göstereceğini bilmiyorum – ama umarım bana tekrar vurmaz. Piç.

Şişko Charlie'yi bugün kül ettiler – battal boy bir tabutun içinde – Llangorwen/Clarach yolunun üstündeki krematoryumda – yemyeşil dağların enfes bir manzarasının arasındaki bacanın tepesinden tüten, yağlı bir dumanla – Şişko Charlie'yi kül ettiler.

Hiçbirimiz onu yakından tanımıyorduk – cenazesi yakılırken orada bulunmayan Roger dışında – ama bizi kız kardeşi

çağırmıştı – dolayısıyla mezar taşları arasında durduk – havayı koklayıp sigara içtik – törene uygun düşmeyen elbise ve takımlar giymiştik. Hele Colm'un üstündeki, pekâlâ Şişko Charlie'ye ait olabilecek kadar boldu.

—Takımına bayıldım Col, dedi Malcolm, sakız çiğneyerek. Üstünde de ancak eski filmlerdeki şu Nazi generallerine yakışabilecek türden bir kıyafet vardı. —Cancer Research'te* bazen inanılmaz şeylere denk gelebiliyorsun, öyle değil mi?

—Evet. Ve bak, dedi Colm, arkasını dönüp ceketinin kuyruğunu havaya savurarak. —Dikkatle bakarsan dikerek kapattığım bıçak izlerini görebilirsin. Birkaç sterline aldım, bundan iyisi can sağlığı.

Colm'un bu lafları yanı başımızda duran bir grup insanın dik dik bakıp homurdanmasına yol açtı – Charlie'nin ailesiyle yakın arkadaşları falandı – Charlie'nin annesi olduğunu varsaydığım kırmızı bir döpiyes giymiş ve yüzünü bir tülle örtmüş hıçkıran yaşlı bir hanımefendinin etrafında kümelenmişlerdi. İnsanlar gruplar halinde mezarlığın her tarafına serpilmişlerdi – biz bir köşede falandık – berduşlar bir başkasında – torbacılar bir başkasında – Charlie'nin annesiyle gangster bozuntusu maiyetiyse ortada. Bu kadar dar bir alanda bu kadar çeşitli aksanın konuşulduğuna ilk defa tanık oluyorum – sanki Britanya Adaları'nın tamamı tek bir mezarlığa sıkıştırılmış. Ayrıca insanların cenaze törenlerinde bile klikleşmeleri ne tuhaf – ölüm herkesi eşitlermiş – kıçımın kenarı.

Maggie ve Mairead çok sarhoştu – ayakta durabilmek için birbirlerinden destek alıyorlardı. Paul asit tribinin ilk kasılma ataklarını geçiriyor – kahrolası gerzek – ve kıkırdamamak için kendini zor tutuyordu. Kesinlikle – korkunçtu. Tamı tamına boktan bir durumdu.

—Şuradaki dalyarağın ensesi acayip kalın olmalı aynen, dedi Liam, gri takım elbiseli ve spor ayakkabılı, sinsi kılıklı,

* Bağışlanmış giysileri mağazaları aracılığıyla satıp kaynak yaratan bir kanser araştırma kuruluşu. (ç.n.)

ufak tefek bir herife başıyla işaret ederek. —Burada boy gösterdiğine göre.

—Kim? diye sordu Colm. —Şu Burton'da-torbalar-daha-fazla-heyecan verir* kıyafetli herif mi? Neden, ne yaptı ki?

—Charlie'ye son dozu satan o adam. Ölümünden o amcık kafalı sorumlu.

—Yo, yanlışın var. Charlie köri yüzünden tıkandı.

Liam başını salladı. —Hayır, bunu hiç mi hiç dikkate almıyorum. Bal gibi elini kana bulamış halde buraya çıkagelmiş. Hem de Charlie'nin şuracıktaki annesinin yüreği bu kadar acayip kararmışken.

Mags ağlamaya başladı – burnunu Mairead'in boynuna sürterek: —Cenazelerden nefret ediyorum... ölümden acayip nefret ediyorum... neden ölmek zorundayız ki? Neden herkes bu kadar çok genç ölüyor ki?

Bugünlerde sanki sadece bunu yapıyor – ağlıyor – özellikle de sarhoşken.

—Şışşş artık... şışşş..., dedi Mairead sırtını okşayarak. Malcolm'sa aklı almıyormuşçasına onlara bakakaldı.

—Bütün bu feci yaygara ne için anlamıyorum doğrusu. Alt tarafı ölüm bu, öyle değil mi?

Paul aniden kahkahayı bastı ama bunu öksürerek gizlemeye çalıştı.

İnsanlar – pabuçlarıyla yerdeki mıcırı kütürdeterek- gitgide uzaklaştılar. Gökyüzü masmavi ve uçsuz bucaksız ve vadinin üzerinde asılı duruyordu – şey gibi – şey hiçbir fikrim yok – öylece asılı duruyordu işte o kadar. Ve bu Şişko Charlie'nin cenaze töreniydi – kendi kusmuğunda boğuldu ve toprağa verildi – hayır, yakıldı – ölüsü yakıldı – kavurup kül ettiler – ellerinden geldiğince alev alıncaya kadar ona eşlik eder gibi görünen üşütük, homurdanan, işe yaramaz ve çürüğe çıkarılmış insan grupları arasında. Törenin başından sonuna kadar hayretler

* Burton adlı erkek giyim markasının 70'li yıllardaki bir televizyon reklamından. (ç.n.)

içinde kaldım – afalladım yani – hiçbir anına zerre kadar anlam veremedim.

Başımı kaldırıp yükselen duman bulutlarına baktım. —*Nos da'r* [Huzur içinde yat] Charlie.

Malcolm iç geçirdi. —Bu ölümden gına falan geldi artık bana. Hadi gidip kafaları çekelim.

—Evet ya, dedi Paul. Sonrasında *vindaloo* yemeğe *gitmeyelim* ama.

Ona bir bakış attım ve en yakındaki birahaneye doğru uzun, upuzun bir yürüyüş yapmak üzere mezarlıktan ayrıldık. Kocaman demir kapıdan çıkarken birinin ağladığını duydum – etrafa bakındım hani – ama kimseyi göremedim. Büyük ihtimalle Charlie'nin annesiydi – mezar taşlarının arasında bir yerlerde iki büklüm olmuş gözyaşı döküyordu.

Tanrım – amma da zor bir durumdu haliyle – amma da kahredici zor bir durumdu. İnsanın kafasına bazen her şeyin ne kadar bombok olduğu gerçekten dank ediyor.

—...yani, her neyse, bu herif bağıra çağıra onu bir örümceğin ısırdığını söyleyerek koşa koşa babamın yanına geldi, tamam mı? Bu olay lanet Liverpool'dayken başımdan geçti, kocaman bir örümcek tuğlaların arasından çıkıp başparmağını ısırmıştı. Ve –

—Votka. Kahrolası votka nerde?

—...tam bir işe yaramazın tekiydi, adı Toby'ydi. Babası Bass bira fabrikalarının sahibiydi veya şirkette hissesi falan vardı, acayip zengindi doğrusu ve Tanrım hıyarın tekiydi –

—Öf, Tanrım, tadı bok gibi, hakkaten.

—İşte bu delikanlı Colchester'da oturduğunu söylemişti, anladın mı, bu yüzden ona hangi sokak diye sormuştum ve Troon Close demişti ve buna hiç mi hiç inanamamıştım. Ben o zamanlar Troon Close'dan bir kızla çıkıyordum, dolayısıyla kapı numarasını sormuştum, o da demişti ki –

—Ah ciğerim fena halde parçalandı.

—Hâlâ da sızlıyor. Evet, tam dört gün geçmesine rağmen –

—Hiç gözümün önünden gitmiyor hani... neredeyse...

—Şimdi olacakları izle; gördün mü? Gezegenin tamamını sel falan götürse de araba yoluna devam ediyor, reklamla elbette ki küresel ısınmayı dert edinmeyin mesajı veriliyor, anladın mı, endişelenecek bir şey yok çünkü araba sizi korur, bu şu anlama geliyor –

—...Phil'in kapı komşusuydu hani, kordondaki o berbat yerde falan oturuyordu –

—...ya, Roger'ı, onu son zamanlarda gören var mı? Gerzek bir defa daha ortadan kayboldu, o –

—...korkunç kötü bir koku –

—...kıçım acıyor. Dizlerim falan da. Burnum da o kadar çok iyi durumda değil.

—Abidikgubidikçi.

—He.

—Yo, hiçbir zaman seyretmedim dostum. Hiç mi hiç seyretmek de istemedim. Çünkü -

—Hayır, hayır, şu herif, sahne adı neydi, Peter Lorre*, ben –

—...özellikle bu tip bir araba aldığında sorun yaşamazsın. Bencilliğin daniskası hani, öyle değil mi. Modern bir Nuh'un gemisi gibi –

—...bu kadar büyüktü, dedi, senin boyunda falan ve durmadan nasıl parlak sarı renkli olduğunu ve gözlerini, iri siyah gözlerini falan gördüğünü anlatıyordu, dolayısıyla koştura koştura onu bir hastaneye kaldırdılar ve aşağı yukarı bir saat sonra –

—...arada sırada böyle yapıyor, hakkaten. Nerdeyse şıp diye ortadan kayboluyor. Fiuv! – ve buhar oluyor.

—Ah, acayip keyifli bir şeyi kaçırdın sahiden.

—Ve işte gene istisnasız her zamankini yapıyorsun aynen öyle. Bal gibi her zamankini.

---

* Asıl adı László Löwenstein olan ve kariyeri boyunca kötü adam rollerini oynayan ABD'li aktör.

—Nedir o, oradaki, yerdeki? Liam'ın şu saçma sapan sivri burunlu çizmesinin yanındaki. Deniz yosununa benziyor.

—Amma da dangalak ha.

—Oo!

—Bilmiyorum. Kırk beş buçuk numara herhalde.

—Tanrım!

—Elli üç, dedi ve dilim tutuldu, sadece *Ne?* diyebildim. Ve şimdi hatırladım da bu sohbet Tijuana'nın dışında dandik küçük bir tavernada geçiyordu, sonra hangi yatak odası diye sordum; o da kazanın yanı başındaki avluya bakan diye cevap verdi ve –

—*Ty'd ar whiskey yma* [Gelsene burada viski var].

—İngilizce konuş, pes be!

—Siktir git. *Ga i'r blwchllwch* [Artık bu açığını kapatsan]?

—Evet, *Cambrian News*'de çıktı. En ince ayrıntısına kadar. Hiç geyik kalmadıysa hiç geyik eti kombinası olur mu ha? Yabani geyikler artık orta Galler'e geri dönüyormuş, bu o kadar da çok kötü bir şey sayılmaz öyle değil mi, hatta iyi bir –

—İlk çiftini kaça aldığımı hâlâ hatırlıyorum. On beş sterline.

—Oo ciddi misin?

—Öööö, bak, kan –

—Öhhö –

—Öf! Tanrım *şu* son seferinde kirli donuna bir miktar da sıçtın herhalde ha. Tanrım bu çok mide bulandırıcı. Feci bir şekilde kükürt gibi kokuyor.

—Git kıçını yıkayıp temizlen oğlum –

—...zavallı hergele öldü. Bal gibi nalları dikti. Liverpool'daki kahrolası öldürücü bir örümcek ısırığından. Patoloji hani, ilgili bir entomolojist vardı, bu herifin kanını analiz falan etti, zehri ayırdı ve örümceğin özelliklerini, anlarsın ya, kocaman siyah gözlü parlak sarı olduğunu açığa çıkardı ve –

—Pekâlâ, teşekkür ederim, Bay Chomsky*, pardon yani Mairead –

—bok gibiydi. Buncasının yerine keşke birkaç tane aspirin yutsaydım –

—...küçük kızı uğrardı, beş altı yaşlarında falandı, tek başına gelip Phil'in kapısına notlar bırakırdı, notlarda –

—*Gerçekten* de deniz yosunuymuş.

—PAUL! KAHRETSİNGENEMİ!

—tamı tamına o aynı yatak odasıymış. Demek istiyorum ki, bu resmen aklımı başımdan aldı. Hiç mi hiç inanamadım. Ne kadar acayip bir tesadüf –

—dolayısıyla artık vadilerde tekrardan yabani geyiklere rastlama ihtimali var. Harika diye düşünüyorum.

—memlekete gezmeye falan gidebilirim o halde. Çok uzun bir süredir bizimkileri görmedim hani, kaç yıl geçti, nerdeyse üç –

—zamk –

—aslında bunlar onlar! Tanrım!

—benden günah gitti –

—kalbim hakkaten çok kırıldı, cidden ve –

—azıcık ver. Hadi.

—hepsi dangalak oğlum –

—Ffion uğradı yazardı; babamı gören var mı?

—palavracı. Kahrolası –

—keşke bilseydim, sahiden bilmeyi acayip isterdim dostum –

—elden başka bir şey gelmez –

—beni hiç ırgalamaz hani, yeter ki şu uzun bacaklı keratalardan biri olmasın, onları hiç *kaldıramıyorum*, of, Tanrım, beni basbayağı dehşete düşürüyorlar –

—Oo! OO!

Acayip bir şey; yani Jed'den aldığım bu kıristal oğlum, uf.

---

* Aynı zamanda bir dil bilimci olan Avram Noam Chomsky kastediliyor. (ç.n.)

Herkes içki istiyor ama kimse kıçını kaldırıp da içki dükkânına gitmiyor – Roger ve Colm dışarı çıkmıyor çünkü ikisi de kafayı bulmuş. Gerçi Colm habire sıkıldım diye sızlanıyor, dolayısıyla bir iş yapmaktan memnun olacağını sanırsın – oysa gitmesi için durmadan Mairead'i itip kakıyor ancak o kılını kıpırdatmıyor çünkü – ki bence yerden göğe kadar haklı – akaryakıtın parası onun cebinden çıkacağı için bir başkasının gidip alması gerektiğini düşünüyor. Bu akla sığar gibi – ama ben gidemem çünkü tırnak batmasından mustaripim ve yürürken canım çok acıyor – gerçekten – feci ıstırap veriyor oğlum. Ayrıca üşütmüşüm. Hastayım. Roger birkaç haftadır eroinden uzak duruyor ve daha iyi görünüyor – hatta eğer kantarın topu kaçırdığı spidden çıkıyor olmasaydı çok daha sağlıklı ve iyi görünürdü. Bense kahverengiye hayatımda elimi bile sürmedim ama hem bok gibi görünüyorum, hem de kendimi öyle hissediyorum – dinine yandığım her zamanki gibi – bu hiç mi hiç adilane değil. Malcolm'sa dükkâna gitmiyor çünkü bunun nedenini bir türlü aklı almıyor.

Telefon çaldı ve Colm deli gibi kollarını çırpmaya başladı:

—Açma! Sakın açayım deme! Kim arayabilir farkındasın, öyle değil mi, kahrolası Sharon ve şu anda onunla uğraşacak hiç halim yok. Katiyen olmaz dostum. Kendini çok iyi hissettiğin zamanlarda bile başına bela kesilir, hele spidden çıkıp seni yatak çekerken üstüne tam bir kâbus basar. Bırak çalsın.

—Başka biri arıyordur belki, dedi Mairead.

Colm başını salladı. —Hayır, odur. Açma Mairead. Siktirsin gitsin.

Roger da hemfikirdi: —Evet, harbiden haklısın oğlum. Eğer kendimi böyle hissederken size uğrarsa dostum ve mızmızlanmaya başlarsa inan senin adına onun lanet ümüğünü sıkıveririm. Hindi gibi gırtlaklarım, hakikaten yaparım. Hey, bu çok da kötü bir fikir değil hani dostum –saloz nemrut bir karıdan kurtuluruz o zaman, öyle değil mi ha? Evet be! Onu bal gibi kendine getiririz! Linç partisi yaparız dostum!

Malcolm sinirli sinirli güldü; muhtemelen Roger'ın söylediklerini pek eğlenceli bulduğundan değil, daha çok onun gözüne girme dürtüsüyle hareket ediyordu. Yaltakçı. Israrla çalan telefon giderek gıcık vermeye başladı – bu kesinlikle Sharon'dı, başka hiç kimse bu kadar durmadan çaldırmazdı – ama sonunda sustu. İyi ki Mairead açmadı – Sharon mutlaka uğrar ve Mairead'den para isterdi, o da her zamanki gibi evet derdi ve Colm buna sinirlenirdi ve derken didişirlerdi ve bu bana fazla gelirdi, çekemezdim. Sharon hiç utanmadan Mairead'i kullanıyor – ama Mairead'in kendini nasıl bu kadar gönül rızasıyla kullandırdığını aklım almıyor. Demek istiyorum ki – geçen haftaydı sanırım – buralardaydım – Sharon telefon etti – Mairead'e canının dışarı çıkmayı çekip çekmediğimi sordu – yani onunla birlikte eğlenmeye gitmek için borç istedi – Mairead tamam dedi, Sharon da birkaç dakika sonra uğrayacağını söyledi – on dakika geçti – Sharon tekrar aradı – fikrini değiştirdiğini, Rhidian ve Jenny ve Rhodri'yle çıkacağını belirtti – ama her hâlükârda para için uğrayacağını bildirdi. On dakika sonra – zır zır – bir şeyin telaşına daldığını, ona parayı Mairead'in getirip getiremeyeceğini sordu. Kasabanın ta öteki ucundaydı – Mairead arabayı kullanamayacak kadar çok içtiğini söyledi – Sharon'sa, öyle mi dert değil, bir taksiye atla ama acele et falan dedi çünkü birkaç dakika sonra Rhodri'yle buluşacaktı. Mairead her şeye razı geldi ve yağmura rağmen taksi çağırıp parayı Sharon'a vermek üzere dışarı çıktı. Ben olsam zevzek şıllığa siktirip gitmesini söylerdim – yani eğer ödünç para alıyorsan bunun için sana zinhar borç vereni – veya bu durumda bağışlayanı, Mairead bunu asla geri alamayacak, katiyen oğlum – ayağına *getirmezsin* – onlar sana borç vermekle zaten bir lütufta bulunuyorlar – *sen onların* ayağına gidersin. Bu tamamen saygı göstermekle, saygı ve minnettarlıkla alakalıdır – işte bu kadar – besbelli ki bu özellikler Sharon'da yok. O bir istismarcı – bir asalak – onu hiçbir zaman sevmedim. Mairead'in onun için saçını süpürge etmesine şaşa kalıyorum – yani böyle davranırsan kesinlikle ayaklar

altına alınırsın – hele bunu Sharon gibi birine yapmaya gör, son penine kadar falan paranın kökünü kurutur.

Telefon susunca Malcolm, Roger ve Colm hep birden alkış tuttu – Mairead'se sadece ahizeye doğru boş boş ve sessizce baktı. Bana teyzeciğim Menna'yı hatırlatıyor, Mairead yani – birbirlerine benziyorlar da – siyah saçları ve gözleri, dolgun dudaklarıyla – gerçi Menna'nın yüzünde hiç pirsing yok tabi ki – ama eğer otuz yıl sonra Mairead'in nasıl görüneceğini anlamak istersen Menna'ya bakman yeter – o da bir alkolik – iki çocuğunu 1966'daki Aberfan faciasında kaybetti – tam otuz yıl önceydi. Gözünün önüne getirebiliyor musun? İki çocuğunun birden çamur deryasında boğulduğunu düşün – ve o gün bugündür elinden içki bardağı düşmedi hani. Her an ölebilir diye bekliyorum – hepimiz gün sayıyoruz – pek zamanı kalmadı herhalde, cenaze gibi görünüyor – ikide bir hastaneye yatıyor – iç organları iflas etmiş durumda – taburcu edilir etmez tekrar içkiye sarılıyor, evine dönerken soluğu dosdoğru birahanede alıyor. Dile kolay otuz yıl. Hâlâ Aberfan'da oturuyor – çocuklarına yakın olmak istediğini söylüyor; sürekli büyük bir sıkıntı ve keder içinde. Zihninde canlandırabiliyor musun? Otuz yıldır böyle yaşıyor. Tam otuz yıldır oğlum.

Ne yaparsın.

Colm sıkıldı – Malcolm'u kudurtmaya çalışıyor – Malcolm'sa ona hiç kulak asmıyor:

—Sapı silik biridir Malcolm Baker. Ruj sürüp etek giyer.

Malcolm gözünü adamakıllı televizyona dikmiş bir halde – kollarını göğsünde kavuşturmuş, kılını kıpırdatmıyor. *Blind Date*[*] yayınlanıyor – ekrana eline-üç-yakışıklı-heriften-birini-seçme-fırsatı-geçen-şu-şanslı-kız-çıktı – incecik ve sevimli ve esmer – üst kattaki dairede oturan kıza benziyor. Colm – her zamanki zampara ve kaba haliyle – bu çocuğun canı da ne kadar çabuk sıkılıyor – sırıttı ve dedi ki:

—Öf. *Kıza* içim gitti be.

* Körlemesine randevuların gerçekleştiği bir çöpçatanlık programı. (ç.n.)

Mairead – ve haksız da değil hani – Colm'a onu bir kaşık suda boğacakmış gibi baktı.

—Hey, bu bakış da neyin nesi şimdi? Sadece *lafını* ettim, Tanrım.

—Ya, bak şu işe, bu sapıkça gözlemlerini kendine sakla, bırak zihin dediğin o lağım çukurunda kalsın. Biz bunları duymak istemiyoruz.

—Hayır, sadece *sen* duymak istemiyorsun. Diğerlerinin rahatsız olduğu falan yok.

—Hadi oradan, kes sesini.

—İiiiuuuvvv! Kimin aksiliği üstünde bu gece o zaman? Neyin var senin?

Mairead somurttu ve televizyonu bizden tarafa çevirdi.

—Hey! Kahretsin ben seyrediyordum!

—Vay vay, artık seyretmiyorsun.

—Tam bir baş belası. Colm kısa bir süre için kaşlarını çatıp oturdu; ardından da kaldığı yerden Malcolm'a laf atmaya devam etti: —İbnenin tekidir Malcolm Baker. Pantolonun içine kadın külotu ve külotlu çorap giyer.

Malcolm sadece iç geçirdi.

Haberleri izliyoruz – Rhondda'da bulunan bir çocuk cesediyle alakalı bir haberi ortasından yakaladık – parçalanmış – tecavüz izleri varmış. Keyfimin kaçmasına ramak kalmıştı ki Roger feci bir tepki gösterdi – onun ölçüleriyle bile – aşırıydı – aniydi ve kanım dondu. Ekrana doğru eğildi – boyun damarları şişti – ağzı köpürdü – ürkütücüydü, dehşet saçıyordu - gözlerini fal taşı gibi açtı, az daha yuvalarından fırlayacaktı.

—Anladınız mı! TAM ANLADINIZ MI! Bu dalyarakları istisnasız doğru dürüst cezalandırıncaya kadar bu tekrar tekrar olacak dostum! Kesinkes ÖLDÜRÜN onları! Kahrolası dalyarakları öldürün dostum! Dalyaraklara EZİYET EDİN! Bunların lanet TAŞAKLARINI kesip BAL GİBİ BOYUNLARINA ASACAKSIN DOSTUM! PİSLİK BUNLAR!

Bu beni yere yıktı – yüzündeki öfke – sesi – ondan kaçıp kurtulma ihtiyacı hissettim. Colm alev falan almış gibiydi, gözlerini ona dikti – Malcolm boynunu büktü – Mairead'se elini omzuna koydu ve yumuşak bir sesle dedi ki:

—Tanrım, Roger, gönlünü serin tut dümbelek. Sakin ol.

—Ama onlar HABİS herifler! DALYARAKLAR! KAHROLASI birer –

—Biliyorum, biliyorum... şışşş... şışşş...

Omzunu okşadı ve çok geçmeden tekrar kuzu kesildi – veya onun gibi bir şey, artık her neyse. Roger ne kadar sakin olabilirse o kadar haliyle. İçindeki ne acaba? Onu bu kadar şey yapan – şey – anlarsın ya.

Colm lafa karıştı: —Yaptığını beğendin mi Mairead? Sana *Blind Date*'i seyredelim demiştim.

Sonra da Cilla'nın* fırlak dişlerini göstere göstere hoşça kalın deyişini görmek için başını arkaya çevirdi. Oracıkta dikildi ve bir süreliğine bunu seyretti, ardında da Mairead dönerek dedi ki: —Banka kartına ihtiyacım var o halde.

—Oo gidiyorsun ha! Harika!

Ayağa kalkıp onu alnından öptü.

—Abartma ama. Dönüşte tonla şişe taşımak zorunda kalmayı hiç istemiyorum.

Mairead banka kartını Colm'a uzattı – biz de siparişlerimizi verdik.

—Aaaa... şifren neydi?

Sanki bilmiyormuş gibi sordu hani.

Mairead zoraki bir gülümsemeyle dedi ki: —1270.

—Of, dedi Roger. —Bu çok kötü bir sayı ya.

Hepimiz ona baktık. Malcolm'sa şöyle buyurdu: —Nedenmiş o?

—Çünkü bu Prens Llywellyn'in Caerphilly kalesini hasara uğrattığı yıl öyle değil mi? Hatırlaması kolay anladın mı?

* Cilla Black, İngiliz şarkıcı, oyuncu, gösteri kadını. (ç.n.)

—Öyle mi, dedi Malcolm, Colm'sa başını salladı ve içki dükkânına gitmek üzere çıktı. Ama bir dakika sonra pişmiş kelle gibi sırıtarak başını gerisin geri kapıdan içeri uzattı ve dedi ki:

—Nonoşun tekidir Malcolm Baker. Elbise giyer –

Malcolm bu sefer taşı gediğine koydu: —Ya Tanrı aşkına! Çeneni biraz olsun kapamayacak mısın? İçki dükkânına git ve kendini maskara etme Colm, hay Tanrım.

Colm alkış tuttu ve kollarını havaya kaldırıp şöyle bağırdı: —Zafer! Zafer! Sonra da kapıyı çekti. Canı sıkkınken adamı kudurtur, çenesi durmaz. Dinine yandığım kocaman bir çocuk gibidir, evet.

Malcolm surat asmış oturuyor, Roger'sa kıs kıs gülüyor; öfkesi artık tamamen dinmiş gibi görünüyor. Delinin teki, Roger yani, eminim ki öyle – saati saatine uymuyor, ruh hali aniden ve sert bir şekilde değişiyor – hele aklında tuttuğu o şeyler – tarihe dair lüzumsuz şeyler falan var ya. Beni korkutuyor, cidden – ondan pek hoşlanıyor da değilim – ama zaman zaman beni gerçekten şaşırtıyor ve elbette hakkında böyle düşüneceğin çok insan olduğunu sanmıyorum.

Onunla yalnız kaldığımda biraz tetikte bekliyorum hani – ben, o ve Mairead başbaşa oturuyoruz – ah, Malcolm'u unut, yani bir tehlike sinyali alır almaz toz olur – bizden – daha güçlüdür – daha azgındır – ama yapıp ettiği sigaranın birini söndürmeden diğerini yakmak ve televizyon seyretmekten ibaret. Ağzından söz dirhemle çıkıyor, sadece Colm'un yoluna bakarken vakit geçirmek için hazırlayıp tüttürdüğümüz sarmayı Malcolm ona uzattığında "eyvallah" diyor, başka bir şey demiyor. Akaryakıt beklentisi hepimizi biraz asabi yaptı – Malcolm sanki kurtluymuş gibi yerinde rahat duramıyor – Mairead çılgınca tırnaklarını törpülüyor – ki bazıları pençe gibi uzamış – bazılarıysa kısa ve kırık. Bir içki için can atıyorum – Colm kalkıp gidinceye kadar gerçekten ne kadar şiddetle istediğimin farkında değildim – iştahım artık acayip kabardı oğlum, haliy-

le – kesinlikle – ve durmayan sadece boğazım değil – ciğerlerim – başım – bacaklarım –

Derken sokaktan şarkı söyleyen birinin sesi geldi – bir Liverpool ağzıydı – bu Colm'un sesiydi:

> Hiç bir sızı yoktur dindirilemeyecek
> Şeytanın takdis ettiği suyla ve tespih çekerek!

Sonra da bağırdı: —Hey! Aşağıya inip beni hemen içeri alın! Bunun üzerine Malcolm ve Mairead ona kapıyı açmak için koşturdu. Bense televizyonu kapattım ve hoş müzikler çalmaya başladım – geçen hafta yaptığım Galce bir derleme kaset bu – içinde tonla harika şey var haliyle – Catatonia – 60 Ft Dolls – Super Furry Animals – Datblygu – Dom – Manics. İlk parça "Australia" – bu şarkıya bal gibi bayılıyorum – sesini iyice açtım ve Roger da gürleyerek bunu onayladı.

Ve işte bu kadar – kafaları çektik – bu kadar basit oğlum.

Nos da'r, spwriel Saeson. Nos da'r, twpsyn. [İyi geceler, süprüntü İngiltere. İyi geceler, denyolar.]

Batı Galler İçin Kişisel Kılavuz'dan, yazarı belirsiz, şahsen yayınlanmış, s. 102

Burada deniz kıyısı boyunca dağılmış ince kaya levhaları var; inceler, kalınlaşıyorlar, ardından tekrar inceliyorlar. İsmail* bile bu yapı üstünde ayakta kalamaz, ancak tehlikenin hemen farkına varıp kaçar, çarçabuk ve uzaklara... Ah, ama burası yolun sonudur; bu ciddi ölçüde eğimli kırıntıların içinde koşmak, açıkçası boğulmayı göze almak demektir; dolayısıyla kişinin başka taraflara yönelmesi ve geldiği yoldan geri dönmesi gerekir –iç kısımlara doğru. Gerisingeri iç kısımlara. Demiryolu hattı hâlâ varlığını koruyor ve burada onun ucuna rastlarsınız, burası Avrupa'nın son durağıdır. Bu nedenle: ya denize, ya da gerisingeri iç kısımlara gideceksiniz; seçenekler sayılıdır, sınırlıdır. Aslında hiçbir seçenek yoktur. Yüzmekten başka.

* Hazreti İsmail. (ç.n.)

Dikiliyorlar

BU ISSIZ TEPELERDE dikiliyorlar, çisentinin altında burunlarını çekiyorlar ve üstlerinden sular damlıyor. Tepelerin kuytu köşeleri veya kayaç uzantıları veya başlarına çektikleri kapüşonlar, artık bulabildikleri ne varsa onun altına sığınmış haldeler ve yağmurun grilere bürüdüğü, yüzleri örtük, esas duruştaki tarikat veya ordu mensupları gibiler. Ürpermelerinin bazılarının yeryüzü enerjisi veya doğal elektrik dedikleriyle pek az ilgisi var; aksine bu kimyasal alımından kaynaklanan, alkole veya eczaya bağlı bir titreme. Ancak bu yemyeşil devasa dağ sırtına, kamçılayan bir rüzgâra ve doğanın düşmanca tavrına rağmen, attıkları adımlarda kesin bir kararlılık ve bir amacın peşinden koşma havası var; sanki mümkün olan biricik dinginliğe onlar ve sadece onlar karar vereceklermiş gibi. Pusuya yatmış bir askeri birlik misali çömelip bir araya geliyorlar.

Ellerini ceplerine sokmuş, yakasını kaldırmış, kulaklıklı beresini kaşlarına kadar indirmiş olan Malcolm, kısa bir süre için rüzgâra karşı siper aldıkları bir tepeciğin dibinde kamburlarını çıkarmış halde ejderhayı kovalamaya yeltenen Roger ve Colm'a baktı. Omuz omuza yaslanmışlar, birbirlerine sokulmuşlar, başlarını önlerine eğmişlerdi. Bu halleriyle gizli bir üyeliğe kabul ayiniyle meşgul tarikat müritleri gibi gözüküyorlar. Ustaca hareketlerle ateş ve duman yaratıyorlar, ağızlarına da rulo yapılmış paradan şnorkeller sokmuşlar. Donuk gri yağmur perdesinin içinden onları izleyen Malcolm'un karnına nedenini anlayamadığı bıçak gibi bir ağrı saplandı. Derken ayaklarını sürüyerek epeyce bir süredir bir taş yığını üstünde dikilmiş ve gözlerini gölün kenarındaki sabit bir noktaya dikmiş olan Paul'a doğru ilerledi.

—Neye bakıyorsun?

—Şışşş. Orada bir kuş var, kayanın üstünde. Gördün mü? Bir alaca balıkçıl falan sanırım.

—Nerde?

Paul eliyle gösterdi. —Belki de bayağı şahin falan. Büzülüp kalmış gibi. Saatlerdir hareket etmesini bekliyorum. Ölmüş olabileceğini düşünüyorum.

Malcolm gözlerini kısarak baktı ama herhangi bir göremedi.

—Hangi siktiriboktan kuş?

—Şışşş! Ürkütüp kaçıracaksın!

—Paul, orada hiçbir şey yok. Gözlerini bir dala dikmişsin. Aman yarabbi, şu asit insanı bal gibi kör ediyor herhalde.

Paul yelkenleri suya indirip iç çekti, Malcolm'sa kıçının üstüne oturdu, soğuktan titriyordu. Bir süre önce yuttuğu asit artık bedeninin adım adım karıncalanmasına yol açıyordu. Bununla birlikte nedense içine bir korku düştü. Üstelik bu ilk defa bugün başına gelmiyordu. Psikoanaleptik deneyimlere aşinaydı ama New Mexico'daki bir çılgınlığa dair anısı hâlâ taptazeydi ve hatırlayınca içi cız ediyordu. Kırgı bayırlardaki lav yataklarının çarpık çurpuk gerçeküstü manzarasının içindeyken ilk gerçek LSD psikozu vakasına tanık olmuştu; Plymouth'dan arkadaşı Davey aniden soyunmuş, ardı ardına

ipe sapa gelmez laflar sıralamış ve paniğe kapılıp yılankavi kayalar arasında kaybolmuştu. Malcolm kendi başına yürüttüğü, inleyen hayaletler ve çığlık koparan magmanın kol gezdiği, kâbustan farksız altı saatlik bir arama sonucu Davey'yi küçük bir mağarada bulmuştu; titriyordu, yara bere içindeydi ve olayla ilgili pek bir şey hatırlamıyordu, aklında kalan sadece kolayca silip atamayacağı mutlak bir dehşet hissiydi. Davey bir daha eski akıl sağlığına kavuşamamıştı. Ve Malcolm o gün bugündür hem benzer bir badirenin onun da başına gelme, hem de bunun onu perişan etme ihtimalinin hep farkındaydı. Ancak böyle bir şeyi yaşayabileceğini bilmenin gene de faydalı olduğunu düşünmekteydi; bu durumun LSD'ye, hatta sonuçta kişinin kendisine saygı beslemesini sağlayacağı kanısındaydı.

Gölün karanlık, kasvetli, durgun sularına gözü daldı. Ne bir dalga, ne de bir çırpıntı vardı ve burada geçmişte meydana gelen bir katliamı zihninde canlandırdı; ayaklarının altındaki toprağın içine üst üste yığılmış, bembeyaz kesilmiş ve kaynaşan kemikleri hayal etti. Bir su birikintisi içine çömelmiş bir adamı; paçavralara ve kana bürünmüş, keçeleşmiş saçlarıyla sakalına kıvrım kıvrım et parçaları bulaşmış bir adamı; başını çatlamış ellerinin arasına almış, dönüp geriye, yüzyıllar öncesine bakarak hıçkıra hıçkıra ağlayan bir adamı gözünün önüne getirdi. Elinde bir balta tutan ve cinayet işlemiş bir adamı. İç organlardan yapılmış bir kolyeyle süslenmiş bir adamı.

Colm ve Roger'ın görüntüsü ete kemiğe dönüştürmesi mümkün olan başka bir seçenek bırakmasa da, bu zihninde canlanmasını on an için engellemesi gereken bir sahneydi – ikisi de artık sırtüstü koyun pisliği ve çamurun içinde yatıyordu. Ne de olsa diye düşündü Malcolm, bir nevi küçük bir başarının resmi bu; istedikleri bu değil miydi? Koyun pisliği ve çamurun içindeki solgun, tuhaf afacanlar.

Etrafı dağlarla çevrili Malcolm boş boş göle baktı. Çömelip oturduğu için bacak kasları donup kasıldı ama çok iyi biliyordu ki asit ivme kazandıkça ve hücre yapısı içinde köpürerek artık durdurulamaz bir şekilde yol aldıkça, işte o zaman, canı acısa da hareket edecekti. Hem de nasıl.

Malcolm

HAY KAFAMA SIÇAYIM, buna inanmıyorum. Buna güler misin, ağlar mısın bilemedim; hayatımda asla böyle bir şey görmedim ve nasıl tepki göstereceğime akıl erdiremedim.

—Vay canına. Burada bir tane daha var, dedi uzun otların içinde yürüyen Harvey.

Böylece toplamda on sekiz eder. Akla hayale gelir mi? Keratalardan on sekiz tane var, tek bir tarlada on sekiz ölü koyun, her biri farklı ölçüde çürümüş. Acayip korkunç kokuyorlar. Ahmakların on sekizi birden. Bana kalırsa burası Afrika'daki fil mezarlığının Galler muadili gibi; burası koyunların son nefeslerini vermeye geldikleri bir yer. Ve burası Essexli bir delikanlıya hiç mi hiç uymuyor.

Allen ve Harvey önden yürüyorlar, ikisi de benim gibi apışıp kaldı. Sadece ölü hayvanlar yüzünden de değil hani, bu lanet yerin tamamı garip, burada ters giden bir şey var. Hiçbir kuş cıvıldamıyor, bu bir; sanırsın ki, ortalıkta bu kadar leş varken karga ve bayağı şahin ve benzeri şeyler de olur, ama hayır, hiçbiri yok. Havada da acayip tuhaf bir cızırtı falan var; bu sesi nerdeyse iliklerimde duyuyorum, gerçi düş görüyor da olabilirim. Alelâcayip. Kendimi basbayağı garip hissediyorum.

Ve bir ısırgan otu kümesinin altından gözlerini bana diktiğini, kocaman siyah gözleriyle bana dik dik baktığını fark etmek daha da bir tuhafıma gitti. Onu dışarı çektim, etrafına sarılmış kahkaha çiçeklerinden falan kurtardım ve daha yakından göz atabilmek için havaya kaldırıp günışığına tuttum. Bal gibi şimdiye kadar gördüğüm en kusursuz şey bu; bu bir koçun kafatası. Boynuzları, kıvrık boynuzları yani ve dişleri ve kaşları ve tepesinde çıkıntılar var ve kafatası kemiklerinin ek yerleri belirgin. Acayip inanılmaz, fabrikasyon gibi. Mükemmel. Bazı insanlar kafatası görünce korkuya kapılır; Roger bile. Tanrı aşkına, o gün birahanenin duvarında asılı erkek geyik kafatasını görünce o bile fena halde cinnet geçirmişti. Bense zinhar dostum, bal gibi onlardan hoşlanırım, cidden; onların istisnasız o kadar mükemmel bir yanları var ki, o kadar güzel şekillenmişler ki, bir zamanlar onlara ruh kazandıran hayatın bütünlediği, aklımın falan almadığı hani. Elbette kendimi tıpkı şu gözümün önündeki şey gibi pişmiş kelle misali sırıtarak göçüp giderken düşünmekten hoşlanmıyorum.

—Ne buldun orada?

Harvey'e göstermek için elimdekini havaya kaldırdım. —Kafatasçık.

Sırıttı. —Heyhat zavallı Tüylü, onu yakından tanırdım.

—Evet, Kutsal Kitap'taki gibi "tanırdım", diye devam etti Allen. —Burada böyle bir şeye rast geldik, anlarsın ya; Gallilerin toplu tecavüzüne. Bütün bu koyunlar ölesiye becerilmiş. Bahse girerim.

Ve derken eşi benzeri olmayan bir şey bulduk; bir ölü koyun yığını, yaklaşık altısı üst üste koyularak küçük bir kule yapılmış. Bir küme kurban. Demek istiyorum ki, Tanrı aşkına nasıl? Neden? Burada hangi siktiriboktan işler dönüyor? Burada bir şeyler pek akıl işi değil. Bununla *hakkaten* acayip dehşete falan düştük ve tabanları yağlayıp arabaya atladığımız gibi evin, Llys Wen'in yolunu tuttuk. Zaten bir an önce eve dönmem gerekiyordu. Paulie, şu zevzek hergele, herkese koca bir tava lazanya pişiriyor; ne yazık ki bunun sayesinde ağır eczayla kafayı daha kolay tutabileceğimiz sanısına kapılmış. Budala. Aklının terazisini neyle bozdu acaba? Şahsen ben, tamamen yemeğimi sindirdikten sonra yolun ortasındaki çizgi kalınlığında bir *showbiz sherbet*'i* laynını burnuma çekmeye ve gece boyu acayip hoşça vakit geçirmeye niyetliyim. Gene de, eğer bu onun yüzünü güldürecekse istediği haltı edebilir. Gerçi hâlâ bir doktora görünüp kafasının içini incelettirmesi lazım diye düşünüyorum.

Waun'a doğru tepeyi tırmanırken içime bir kurt düştü. Yani o tarlaya, onca ölü koyuna rağmen bu kafatasını evimin içine sokacağım; ya lanetliyse? Ya benim yüzümden başımıza bir felaket gelirse, kıyamet koparsa? Şey, artık bu konuda hiçbir şey yapamam. Bunun hakkında ne düşündüğünü Colm'a sorarım, o kahrolası bir Çingene hani. Koltuktan bana bakıyor; şu çirkin kerata. Alt tarafı kemikten, cansız, ölü, zararsız kemikten ibaret. Kalsiyum. Ama çok büyük bir hata yaptığıma dair o hissi üstümden atamıyorum.

Tanrım, bu dünyada öyle şeyler var ki... acayip tuhaf şeyler... çok yakından baktığında çığlık çığlığa tabana kuvvet kaçmana yol açacak şeyler.

Dolayısıyla bunlara zinhar bakayım deme. Bu kadar basit.

Eğer lanetlendiysem de bu o kadar da berbat bir şey olamaz çünkü Spar'da bir şişe konyağı gizlice kolumun içine soktuğum halde yakalanmadım. Ayrıca kasada duran o çıtır da tam bir piliç hani.

---

* Türkçe argoda karşılığı cennet tozu da olan kokain. İngilizcesi 19. yüzyılda popüler bir içecek haline gelen şerbet tozundan kaynaklanmaktadır. (ç.n.)

Spid. Çıkmanın boktanlığı yüzünden fişek atmaya değer mi diye düşünüyorum. Kafam dumanlıyken, o zaman evet, elbette ki öyle; aklımdan geçen ilk şey çıkma. Oysa çıkarken tam da bunun tersi; o an aklımdan geçen ilk şey kendimi iyi hissetmek.

Kahrolası spidden çıkmak dünyanın en berbat şeyi. Her seferinde kendimi çırılçıplak,

savunmasız
çarçur edilmiş
korunmasız
ödü kopmuş
canı sıkkın
intihar eğilimli
tiksindirici
suçlu
aşağılık
yenilip yutulmuş sonra da sıçılmış
gibi
hissediyorum.

Kesinlikle bal gibi korkunç. Yatağımda kalıp gibi serilmiş bir haldeyim, burnuma kirli çarşaflardan yükselen kendi kokum geliyor ve bunların altında tam bir cenin gibi kıvrılmış yatıyorum. Beynim zonkluyor, kulaklarım çınlıyor, bütün sinir uçlarım, istisnasız her biri, son birkaç gündür cümbüşlenmekten ötürü yıpranmış ve lime lime olmuş vaziyette. Gerçi bunun resmen bedelini ödüyorum şimdi, öyle değil mi, harbiden. Belki de bu doğarken, annemin doğum kanalından dışarıya itilirken ne hissettiysem ona benziyor –sıcak, yalıtılmış güvenli bir yerden çığlıkların ve kanın ve kör edici ışıkların içine düşmüştüm, maskeli bir adam da beni baş aşağı tutup kıçımı tokatlamıştı. Tanrım. Amma da boktan bir hayat bu, öyle değil mi?

...Kahretsin keşke uyuyabilsem. Uykumu alırım, derin uyurum, asla kâbus basmaz, bu konuda herhangi bir köftehorun

ne söylediği de umurumda değil. *Hakkaten* uyuduğumda yani ve tam o anda kötü rüya görme ihtimalim, Roger'ın bir dahaki sefere gömleğinin üstüne kustuğunu gördüğümde çükümün kalkmasıyla aşağı yukarı aynıdır.

Ben işe yaramaz bir dangalağın tekiyim. Cidden öyleyim. Ben bir lekeyim, bir sivilceyim, burada kimseye hiçbir iyiliğim dokunmaz. Asla herhangi bir faydalı veya para eden veya değerli bir şey yapmadım hiçmihiçbirzaman. Ben işe yaramaz bir dangalağın tekiyim.

Evet, boktan bir hayat bu. Tam bir kızıl şaka. Bir dahaki sefere sana biri neden ecza kullanıyorsun diye sorarsa, onlara şu berbat hayatları özetlesen fazlasıyla yeter; dünyaya geliş travması ve dayanılmaz bir çocukluk (ve istisnasız bütün çocukluklar dayanılmazdır, aksini söyleyene asla inanma), irin ve otuzbir çekmeyle ve insanın içini kıyan bir özgüven eksikliğiyle geçirilen bir ergenlik, vücudunda ve zihninde ortaya çıkan değişiklere şaşa kalma, okul eziyeti, başarılı olup da iyi bir işe girip sana hiçbir zaman sende merak uyandıran veya sana heyecan veren bir şey sunmamış ve mutlu musun mutsuz musun, güvende misin tehlikede misin, ölü müsün yoksa bal gibi hayatta mısın siklemeyen bir toplumun iyi güvenilir sorumlu dürüst bir vatandaşı ve mensubu haline gelmen için yapılan manevi baskı... İyi bir eş ve varoşlarda kömür ateşi görünümlü gazlı bir şömine, oluklu plastikten bir sundurma altında duran yeni bir araba, şu kısacık ömrünün elli yılını harcayıp nefret edeceğin ama kaybetmekten de acayip korkacağın ve sürdürmek için cinayet bile işleyebileceğin bir iş, istinasız bütün bir hayatının bir başkası, daha çirkin, daha habis ve sonuçta senden çok daha değersiz ama seni kul köle eden biri tarafından denetim altına alınması. Ve ne için? Ne için? Doludizgin bunamak, çişini ve kakanı pantolonuna kaçırmak, salyanı gömleğinin önüne akıtmak ve artık doğru dürüst işemeni bile sağlamayan o işe yaramaz çükünle hayat arasında çaresizce bir benzerlik kurmaya çalışmak için. Ardından da o uçsuz bucaksız karanlık için:

Ölüm. Güzel bir park manzarası bulunan, bedelini aslında bal gibi mezarını kazan boktan bir işte aylarca çalışarak alın terinle elde ettiğin paranla karşıladığın iyi bir yere gömülmek. Mide bulandırıcı yani! Toplumca ölü kabul edilesin, ölüne saygı gösterilsin diye mezar yeri satın almak için istisnasız bütün bir hayatın boyunca çalışmak zorunda kalmak.

Kahretsin.

Aslında bunama iple çektiğin bir şey de olabilir; onu yiyemem doktor bey, kurtçuk ve kesik tırnakla yapılmış. Sen yirmi yıl önce ölmemiş miydin? Elsie? Elsie, sen misin? Hay tanrım, yatağıma gene fena halde kaçırdım. Hemşire hanım elini uzat, senin için güzel bir sürprizim var...

Kahretsin.

Hiç umut yok. *Hiç* umut yok. Hepimizin sonu kötü ve hepimizin canına okunmuş ve hiçbirimiz bir işe yaramayız. Birbirimize yalan söyleriz, birbirimizi sırtımızdan bıçaklarız, bize katiyen hiç mi hiç kulak asmayan, varlığı bile bal gibi şüpheli bir Tanrı'ya yakarırız. Sırlar ve nefretle dolup taşıyoruz, biz, istisnasız hepimiz.

Spidden çıkma sırasındaki kadar beni bunalıma düşüren bir şey asla yaşamadım. Bu nedenle ayılmamaya çalışırım, bu nedenle elimden geldiğince devam ettirmeye çabalarım, üç, beş, altı gün boyunca, artık enerji ve adrenalinin son kırıntısının da tükenmesi için ne kadar süre gerekirse... Tuhaf gerçi, bu çıkma bunalımına her zaman gemi azıya almış, frenlenemeyen bir abazanlık hali eşlik eder. Sapıkça bir bileşim. Mesela geçen sabah (Cumartesi miydi? Tanrı bilir), Ynyslas'taki bir partiden çıkmış otostop yapıyordum, Robbie'nin veda partisi falandı (oysa Robbie çoktan siktirip gitmişti). Son sürat uçuyordum, gece boyu dans etmekten bacaklarım tutmuyordu, davul sesleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu ve beni Bedford marka bir kamyonet aldı; kasasında bir grup genç vardı, şey, yaklaşık on altı yaşlarındaydılar, hepsi ilk E ve amfetamin çıkmasından mustariptiler. Onları görmeliydin; yüzleri kâğıt gibiydi, titri-

yorlardı, dişleri takırdıyordu, acayip berbat bir haldeydiler. Ve içlerinden biri – basbayağı cici bir kız falandı – yüzüme bakıp ağlamaklı bir ifadeyle dedi ki:

—Nasıl başa çıkıyorsun? Bunun üstesinden gelmenin en iyi yolu nedir?

Bir cigara yaktım, bir süre ahkâm kesip şöyle devam ettim: —Şey, kendi adıma konuşursam, beni yere serecek kadar çok sayıda sarı bombam yok ise, birkaç şişe kırmızı şarap içerim, hafif müzik eşliğinde yatağa girerim, yarağım pancar gibi kızarıncaya kadar otuzbir çekerim ve itiraf etmeliyim ki genellikle beceremem ama kendimi hayatın gerçekten yaşamaya değer olduğuna ikna etmeye çalışırım.

Kızcağız eve kadar onca yola rağmen bir daha bana iki çift laf etmedi.

Eğer yıkamazsam çok geçmeden dizime vurup kırabileceğim yorganın altında kıvrılıp sımsıkı yumaklandım. Çatlak ve yağır bağlamış dudaklarımın arasından elimde olmadan iniltiler çıkıyor. Pencerenin dışında tüyler ürpertici koyunlar birbirlerine sesleniyorlar ve aklıma alt kattaki, mutfaktaki kafatası geldi; belki de onun burada olduğunu hissediyorlar. Belki de onu geri istiyorlar. İnan, burasıyla üniversite arasındaki tarlada yaşayan koyunlar insanlara saldırmaya başladı ve hiç mi hiç şaka etmiyorum – sadece koçlar da değil hani, koyunlar da; şu küçük, tüylü, meleyen şeyler. Bundan bana ilk Harvey bahsetti, onu ısırdıklarını söyledi, bu yüzden ben de kendi gözümle görmek istedim ve bu bal gibi doğru. Koyunlar seni fark eder etmez seni hedef alıp sana doğru deli gibi koşuyorlar, dişlerini göstere göstere, sana dehşetli kötü bakarak. Ben geçide zamanında yetişmeyi becerdim, oysa Harvey ona tos vurduklarını ve ısırdıklarını anlattı ve bu çok doğru; çünkü dizlerinin altı çürük içindeydi. Artık kahrolası insan yiyen koyunlar da var. Dünyanın tamamı kafayı yemiş dostum.

...konuşacak biri. Ne iyi olurdu.

...her neyse. Bari şu işi aradan çıkar; önünde sonunda yapacağını biliyorsun, dolayısıyla daha fazla ertelemenin manası yok.

Sırtüstü yatıp tokmağıma karınca kararınca sertleşinceye kadar dil döktüm. Amfetamine bağlı yarak-büzülmesi yaşıyorum; ciddi bir sıkıntı bu gerçekten. Kafan kıyakken özgüvenin tamdır, nüktedansındır, bir çıtır seninle ilgilenir, ya senin evine ya da onun evine gidersiniz. Peki, soyunduğunda ne görür? Bir albino kuru üzüm. Tek gözlü bir beyaz palamut. Sapıkça bir acımasızlık daha işte, öyle değil mi? Farkındayım, burada yatarken çok geçmeden pis elimle avuçladığım fıskiye yapış yapış bir şeyler püskürtecek, ekşi kokan bir ter gölcüğü içinde kıvranıyor olacağım, kendimi pis ve zavallı hissedeceğim ama elimde değil, bu spid-abazanlığının önüne geçilmiyor. Hakkaten. Ayrıca boşalırken beklenmedik bir şekilde aklıma düşecek şeyler de beni korkutuyor; tuhaf bir şey bu ama bazen, boşalırken yani, aniden gözümün önüne bir takım görüntüler geliyor, hiç mi hiç istemediğim ve katiyen ayranımı kabartmayan, aslında tam tersine, hepten keyfimi kaçıran görüntüler; annem, sandalet giydiğinde Paul'un çıplak ayak parmakları, Roger'ın geçen gün lavaboya kusarken eğildiğinde fark ettiğim sivilceli, kuru kıçının yarığı gibi şeyler. Neler oluyor burada? Neden başıma bunlar geliyor?

Uzun hafif dokunuşlarla okşamaya başladım ve Mairead'in yaşadığı şu lezbiyen ilişki deneyimi bir defa daha zihnimde canlandı. Bunu o anlatmıştı bir seferinde; işin ayrıntısına falan girmemişti ama düşüncesi bile yeterli, hayalini kuracak sağlam bir temel. Onun, yaptığını hayal ettiğim şeylere kalkışmadığından eminim, ama Tanrım, insanın şu akıl almaz hayal gücü yok mu, ha? Evet.

Şaşırtıcı ölçüde kısa bir sürede boşaldım: Mairead'in ince, uzun tırnaklı orta parmağı can dostunun (Rebeccah, şu Cornwall'a giden çıtır) sıkı ve büzük kılsız kıçının deliğine üçüncü defa girdi, parmağı derinlere indikçe narin bileği kıvrılıp durdu ve işte bu kadar, inledim ve acı içinde karnımın üstü-

ne fışkırttım. Silindim ve yataktan kalktım, daha kendimden iğrenme duygusu ve ruhsal çöküntü fırsat bulmuşken içimi sarmadan kasetlerimi karıştırdım: Tom Waits aşırı yavaş tempolu ve homurtulu; Cowboy Junkies'in ilk albümü bende gözyaşı dökme ve canıma kıyma isteği uyandırıyor, *ambient** melodilerse kendimi hiç kaptıramayacağım ölçüde dibine kadar cansız ve hafif; bunların dışında kalanlarsa çok gürültülü ve gıcık edici. Dolayısıyla hepsinin canı cehenneme diye içimden geçirip giyindim ve alt kattaki cigara dumanı ve bayat viski kokulu soğuk ve küflü salona indim. Ve küf çok korkunç; bu odaya adım atmak peklik çeken bağırsaklara girmek gibi. O kadar felaket rutubetli ki cigara sararken *Rizla*'lar parçalanıyor.

Kanepeye uzanıp *The Chart Show*'u** izlerken matiz gibi zom oldum. Otla kendimden geçmeye çalışıyordum ama acayip inanılmaz bir manzarayı seyretmek uğruna bir saatimi büyülenmiş bir halde geçirdim: Uzun bacaklı bir örümceğin köşedeki ağına bir çayırsineği*** yakalanmıştı; sinek kurtulmak için çabalıyor, örümcekse onu küçük ipekli bir tabutun içine hapsetmeye çalışıyordu. İstisnasız etraf bacaktan geçilmiyordu, böcek bacaklarından oluşan bir çıfıt çarşısıydı. Bu manzara Colm'u delirtirdi; uzun bacaklı şeylerden nefret eder, ya da şom-ağızlı dangalağın deyişiyle "delicesine oransız" bacaklardan. Bu onun abuk sabuk konuşup ağzından salyalar akar bir halde North Road'u**** boylamasına yol açardı. Ama ben bunu acayip inanılmaz buluyorum; bunu seyrederken heyecandan yerimde hiç mi hiç duramıyorum. Etrafımızda amma da hayret uyandırıcı, inanılmaz şeyler meydana geliyor. Bunları görmek için gözünü açman lazım.

Örümcek ganimetiyle birlikte siktirip gitti, bense birkaç saat geçmesine rağmen hâlâ buradayım. Uzaktan kumandayla

---

* Davul vuruşları ve ritim içermeyen, daha çok doğa seslerine, sözsüz melodilere ağırlık veren bir elektronik müzik tarzı. (ç.n.)

** *ITV Chart Show* diye de bilinen müzik videolarının yayınlandığı bir televizyon programı. (ç.n.)

*** *Phalangium opilio*: sivrisinek irisi uzun bacaklı bir böcek. (ç.n.)

**** North Road'daki hastane kastediliyor. (ç.n.)

kanal değiştirmek ve ardı ardına cigara sarmak için parmağımı kullanmak dışında resmen kılımı bile kıpırdatmadım. Sabah televizyonu saçmalığı, şu anda korkunç boktan bir Oprah tarzı aleni itiraf/teşhir programı yayında, hakaret içeren ve mide bulandırıcı bir program ama kıçımı kaldıracak halim yok. Ayrıca bende şu *The 100 Best Goals** videosu da var, izlerken insanın tam kanını kaynatacak bir kaset ama kanepeden kıpırdayıp karşıdaki televizyona doğru yerde süründükten sonra bunu oynatmak bana o kadar fazlasıyla zor geliyor ki... her neyse, futbolun canı cehenneme; artık her şey tamamen para için, orta sınıf şeyi haline geldi; futbolcularda artık hiç dürtü kalmadı, varoşlardan kurtulma dürtüsü yani veya çoğunda yok. Brezilya gibi takımlar bu nedenle bu kadar iyi çünkü orada işler henüz bu kadar para odaklı değil ve futbolcuların hepsi istekli, benzersiz bir enerjiyle yüklü. Üniversiteler de aynı; artık öğrenciler o yerlere yetenekleri veya o dallara duydukları merak yüzünden değil, açıkçası o yerlere girebiliyorlar çünkü buna bal gibi paraları yetiyor. Bunun maliyetini onların yerine annecikleri veya babacıkları karşılayacağı için. Bugün çoğu öğrencinin beş para etmez olması bundan; tartışma götürmez ayrıcalıkları nedeniyle. Ayrıca hepsi aynı şekilde kelimeleri yaya yaya konuşuyor, bir özel okul aksanıyla, ağır ağır ve dudaklarında insanın içinden ağızlarına bir şaplak indiresi geçen daimi bir yapmacık tebessümle. Aralarında adam gibi tek bir genç yok. Bu çok boktan ve daha da beter olacak.

Yarabbi. Bunaldım ve canımdan bezdim. Evde bir hareketlenme olsun diye bekliyorum – milletin uyanmasını – birlikte vakit geçirecek birini. Ama kahretsin hiç ses yok. Çıt çıkmıyor. İstisnasız bir atı bile yere serecek kadar ot içtim ama hâlâ ayaktayım, felaket ayığım, nefret ve tiksintiyle doluyum. Her şeye karşı. Alayına.

Belki de Mags'in kapısını çalarım, bakalım onda hiç sarı bomba var mı diye. Keyfi azıcık yerine gelmiş mi anlamak için.

* *En İyi 100 Gol*. (ç.n.)

Geçen gün nerdeyse son anda devreye girmek zorunda kalmıştım, şu dağlardaki çılgın partide, Robbie'nin partisinde yani. Onun çökmek üzere olduğunu fark etmiştim, oturmuş gözlerini dağlara dikmişti, istisnasız her zamanki gibi yüreğinin karardığını anlayabiliyordum. Mutsuz bir kız, yani Margaret. İşte muhtemelen bu yüzden onda biraz sarı bomba vardır ve kendimden geçebilir, uyurken çıkmanın etkisi yavaş yavaş kaybolurken kendimi daha iyi hissederek uyanabilirim. Keşke uyuyabilsem, bunu gerçekten şiddetle istiyorum. Neden uyuyamıyorum ki? Neden hâlâ uyanığım ki?

Siktir et. Hepsini siktir et. Kahretsin canımı kesinlikle hiç sıkmamam lazım.

Şu E'den ötürü kafam *hâlâ* kıyak. Son *Dove*'u*, tepelerdeki çılgın partide, Tal-y-Bont'taki hani, mideye indirmemin üzerinden nerdeyse yirmi dört saat geçti ve kafam hâlâ felaket kıyak. Borth kumsalındaki parti süresince uçup durdum; acayip harikaydı, enfesti ve hâlâ da mükemmel. Colm'un peçizinde boş boş oturuyorum, Mags yatakta kestiriyor, kırmızı şarap içip güzel müzik dinliyoruz, televizyon da açık, sesi kısık sadece. Mutluyuz, hepimiz, kafalarımız hâlâ kıyak. Dünkü ve ondan önceki akşam paylaştığımız deneyimin tadını çıkarıyoruz işte... Böyle zamanlara bayılıyorum, cidden; kesinlikle sakin sakin ayılıyoruz, içiyoruz, sohbet ediyoruz, toplanıp birlikte vakit geçirmekten adamakıllı zevk alıyoruz. Acayip harika. Colm ve Mairead de aynı duygular içinde; birbirlerine sarılıp kanepenin üstüne yığıldılar. Çok sevimliler. Hoş bir manzara. Her şey sakin ve güzel ve huzur dolu. Tek bir şey var gene de; keşke şu siktiriboktan halıyı süpürselerdi.

—İçine edeyim, ikinizden biri en son ne zaman şu lanet elektrik süpürgesini gezdirdiniz ki? Her yudumda bardağımın altına yapışan şu pisliği görmek zorunda kalıyorum. Baksanıza, kahrolası kasık kılları, kesik tırnaklar, Tanrı aşkına, yemek artıkları... kafam acayip karışıyor.

* Bir ekstazi "markası". (ç.n.)

Colm kahkahayı bastı. —Göz kesilirsen orada muhtemelen az miktarda bok parçası da vardır. Biraz önce kıçımı karıştırıyordum yani, gayet derinlemesine eşeliyordum, cidden. Hey Mairead! Şu eteğini aşağıya çek kızım!

Mairead kanalı değiştirmek için sehpanın üstüne eğildi ve kısacık eteği sırtına kadar sıyrıldı. Bir şey görmüyorum ama.

—Kıçını öyle kabak gibi açıkta görmek istemiyoruz! Ört şunu, Tanrım.

Mairead tekrar yerine oturdu. —Bak bu hoş işte. Bir zamanlar kıçımın gözüne ilişmesi beni yatağa sürüklemene yeter de artardı. İlişkinin büyüsünün bozulmadığını görmek ne güzel.

—Evet, hâlâ yerli yerinde duruyor, gerçi Paul Daniels tarzında, diyen Colm'un sesi iyice incelip cırtlak bir hal aldı: —Bir görünüp... bir kayboluyorum! Ve büyü bu işte!

İsabet oldu. Güldüm. Derken Colm Mairead'e sımsıkı sarıldı, benimse karnıma bıçak gibi bir ağrı saplandı. Mairead'den hoşlanıyorum. Sünger gibi içiyor; şimdiden konyak şişesini yarılamış bile ama her şeye rağmen güler yüzlü ve huyu güzel... Bana öyle geliyor ki, harbiden, erken davransaydım o şimdi benimle beraber olurdu. Garanti. Lâmı cimi yok dostum. Colm'dan önce davransaydım, bugün ben ve Mairead birbirine âşık bir çifttik, birlikte yaşayan, alabildiğine. Al sana kaçırılmış bir fırsat daha, öyle değil mi?

Bir şişe şarap daha açıp kendiminkiyle Colm'un bardağını doldurdum. Mags'e seslenerek isteyip istemediğini sordum ama bir cevap alamadım; muhtemelen içi geçti.

—Acayip mükemmel bir partiydi ama değil mi? dedim, içim içine sığmayarak. —E de tam dört dörtlüktü... aldığınızda *siz* iyi vakit geçirdiniz mi peki?

Mairead omuz silkti. —Evet, çok harika vakit geçirdim hani. Sadece çıkmasına tahammül edemiyorum. Ağır ağır ve geveleyerek konuştu. Tam pestil gibi görünüyor.

Colm ona tekrar sarıldı. —I-ıh, bu hoş, bu hoş... kafam hâlâ azıcık kıyak. Bu çok harika.

Harikalığını vurgulamak üzere pislik içindeki kafasını salladı, ardından da küçük hikâyelerinden birini daha anlatmaya koyuldu:

—Tahmin edin ilk defa E'yi nerede aldım. Hadi tahmin edin.

—Amma da yaptın. Bunu nasıl bilebiliriz ki? Şunu doğru dürüst anlatsana.

Sırıttı: —Mersey feribotunda. Yıllar önceydi hani, seksenlerin sonuydu sanırım. Wirral yarımadasındaki çılgın bir partiye gidiyorduk, Thurstaston denilen bir yerdeki. Cephaneyi Pier Head'de yutup feribota bindik ve kafamız o kadar acayip kıyak oldu ki saatlerce feribotta kaldık, Liverpool'la Birkenhead arasında gidip geldik işte... kesinkes harikuladeydi. İlki hep öyledir, değil mi?

Mairead başını salladı. —Benimki hiç de bile öyle değildi. Beni kusturdu, cidden.

—Ve benimki de bal gibi ketamindi dolayısıyla acayip berbattı, dedim ama bu pek doğru değildi. Ketamin aldım, bilmeden yani, hem de birkaç defa ve berbattı ama ilk E kafam mükemmeldi, şahaneydi, zerre kadar kötü bir yanı yoktu. Colm'a niye böyle söyledim, ne bileyim. Söyledim işte.

Colm bizi umursamadan devam etti: —O günlerde sürüsüne bereket çılgın partiye gittim, seksenlerin sonunda, doksanların başında falan. İstisnasız her hafta sonu. Ayrıca demek istiyorum ki, sahici çılgın partilere yani, tarlalarda veya hangarlarda veya depolardakine, küçük dandik kulüplerdekine değil. Büyük, muazzam hadiselerdi bunlar. Eskiden bu partilere bal gibi bayılırdım, katılanlara tepem atıncaya kadar tabi; onların basbayağı ne kadar sığ, anlarsınız ya, ne kadar, hani boş ve konformist olduklarını anlamaya başladım. Bu insanların tamamı aynı eczayı kullanıyordu, aynı yerde, aynı şeyi yapıyorlardı, aynı elbiseleri giyiyorlardı... eczalar dışında başka hiçbir şeye merak saramayan insanlar. Partiden çıktığımızda sakinleşmek falan için birinin evine giderdik ve ben son sürat uçarken, kafam acayip dumanlıyken, mutlaka bir şey hakkında

sohbet etmek isterdim, anlarsınız ya, kitaplar, yabani havuçlar, kerkenezler, buzdağları, kahretsin herhangi bir şey hakkında yani ama istisnasız bütün bir gece boyunca kesinkes duyup duyacağım siktiriboktan ecza hikâyeleri olurdu. Bir gecede en çok ne kadar E aldın? Hiç E'yi beyazla karıştırdın mı? Acayip sıkıcıydı... Ama artık yeniden çılgın partilere gitme eğiliminde yim, özellikle de açık havada düzenlenenlerine falan; şimdilerde bütün ciğeri beş para etmezler gece kulüplerine üşüşüyor. Sadece dans etmeye ve eczaya düşkün insanlar, hiç mi hiç züppe pozları kesmeyenlerse –açık havadaki partilerde toplanıyor. Belki de yaşlandım artık, bilmiyorum ama bunlara daha çok ilgim var gibi. Bu her hâlükârda evde pinekleyip bundan sonra hangi fazlasıyla zevksiz cici bici veya ucuz ıvır zıvır için para biriktireceğinin derdine düşmeye fark atar, öyle değil mi?

Kanepeye yaslandı, sanki ettiği onca laftan sonra soluğu kesilmişti. Belki de öyle. Televizyona David Bowie çıktı ve bunun üzerine şöyle mırıldandı: —Bakın ekranda kim var. Sıska Solgun Kusmuk*.

Güldüm. "Sıska Solgun Kusmuk".. Colm'un kelimeleri kullanış şekli hoşuma gidiyor; bazen onu dinlemeye bayılıyorum. Eğlenceli olabiliyor. Geçen gün birahanedeyken, keneften pis pis gülerek çıktı ve şöyle bir şey söyledi:

—Kenefte önce sıçtığın sıcak dışkından yükselen ağır, leş gibi kokuların üstünde oturup sonra da ayağa kalkıp pürdikkat klozetin içinde kaynayan boğum boğum hareketsiz bej engereklere bakmanda insanı manasız bir şekilde hoşnut eden bir şey var.

Gülmekten katılmıştım. Hele böyle şeyleri anlatırken sanki sahnede gösteri yapıyormuş gibi çalım satarak yürümesi yok mu... beni güldürüyor. Gerçi sanırım, aklı sıra Colm hep ünlüydü; bunu her halinden anlarsın. Sahne ışıkları altında dolandığını hayal ediyor. Ama aslında ölmeden önce daha aklı

* David Bowie'nin 1976'ta büründüğü kılığı tanımlamakta aslında İngilizcesi *The Thin White Duke* (Sıska Solgun Dük) olan deyimden yararlanılıyordu. Buradaysa "*Duke*" (Dük) yerine "*Puke*" (Kusmuk) kelimesi kullanılmıştır. (ç.n.)

başındayken yaşayacağı hayatının o kısacık erişkinlik dönemini bir yerlerdeki yağır bağlamış küçük bir bekâr odasında geçirecek, o zamanlar hangi ecza bağımlılığı varsa buna para yetiştirmek için ufak tefek suçlar işleyecek, kendisiyle ilgili palavralar atıp tutacak ve ne kadar önemli biri olduğundan söz edecek ve onu tanıyan herkes açısından bir utanç, bir yük, bir karın ağrısı kaynağı haline gelecek. Sevilmeyen, yalnız, tiksinti duyulan biri olarak ölecek. Hazin falan ama başına bu gelecek. Alın yazısı bal gibi böyle. Colm içten içe geri kalanımız kadar kafası karışık ve şaşkın biri, belki de hepimizden fazla. Hikâye anlatmaya da bu yüzden bu kadar düşkün çünkü bunlar ona bir şekilde ufkunu genişletecek veya hayatına bir anlam katacak bir şey veya güdecek bir amaç sağlıyor. Demek istiyorum ki bu işi iyi beceriyor hani, hikâyeleri iyi ve bazen yüksekten uçmasından da hoşlanıyorum; ama eczalar artık gitgide üzerinde etkisini gösteriyor (hiç şaşırtıcı değil, hele tam on beş yıl boyunca eczanın bokunu çıkardıktan sonra) kısa süreli hafızası tamamen geberik. Cümlenin ortasında dalıp gidiyor, söylediklerini kırık plak gibi tekrarlıyor. Ki bu çok tatsız.

—Ve tabi bizzat E'nin çekiciliği de var, diye devam etti. —Kafanın kıyak olmasını istiyorsan en iyi ecza kesinkes E'dir. O zaman beni hastanelik eden Pembe Şampanya dışında.

—Seni buna E'nin yol açtığını düşünmeye iten ne? dedi Mairead. —Spid falan olamaz mı? Veya sarı bombalar?

—Veya toz? diye lafa karıştım.

—Veya bir şişe votka?

—Veya morfin?

—Veya rom?

—Veya kok?

—Veya yirmi küsur bardak bira?

—Tamam, tamam, diye başını salladı Colm. —Kapatın çenelerinizi artık ha. Ve inanın o zaman hastanede uyandığımda hani, hayalarım resmen birer tenis topu gibiydi. Niye böyleydi bilmiyorum. Ayrıca da morarmışlardı.

Telefon çaldı.

—Açmayın! diye tısladı Colm. —Ya mal sahibi ya da Sharon'dur ve ikisiyle de konuşmak istemiyorum. Bırakın çalsın.

—Sioned de olabilir ama. Eğer onun ve Paul'un canı buraya gelmeyi veya dışarı çıkmayı çekerse telefon edeceğini söylemişti, dedi Mairead. —Açmazsak evde durmadığımızı düşünebilir.

Colm dudak büktü ve ahizeyi kaldırıp kulağına tuttu. Anında kaşlarını çattı ve telefonu Mairead'e uzattı.

—Sharon, diye haykırdı. —Bal gibi biliyordum. Ona siktirip gitmesini söyle Mairead. Buraya gelip hepimizin keyfini kaçıracak, niye onu çılgın partiye davet etmediğimiz hakkında dırdır edip duracak. "Neden beni çağırmadınıızz? Neden beni çağırmadınıızz?" Çünkü sen suratsız, açgözlü, habis adi nemrut bir kadınsın bu yüzden Sharon. Canın cehenneme.

Bir cigara yaktı ve kaşlarını çatıp başını televizyon ekranına çevirdi. Mairead Sharon'la telefonda her zamanki gibi kibar kibar konuştu, bunun nedenini tanrı bilir. Sharon sanki ancak birini istismar ettiğinde, kullandığında veya tefe koyduğunda neşesini buluyor... ondan hoşlanmıyorum ama ona acıyorum; onun sıkıntısı dünyaya çirkin gelmesi, yani bedenen falan ve bu dünyada çirkin olmak kolay değil... onca istismar içini de çirkinleştirir. Bununla birlikte onun Mairead'i bu şekilde sömürmesine hiç mi hiç sempati duymuyorum; Mairead'de Sharon gibi insanların istisnasız daima onun sırtından geçinmesine yol açacak bir incelik var. Sharon sadece almasını biliyor, o hiçbir şeyi geri vermez. Demek istiyorum ki, Colm veya Mags avuç açtıklarında onların yerine para harcamaktan gocunmam çünkü onlar hani birlikte vakit geçirmeye değer, eğlenceli, ilginç insanlar. Çoğu zaman. Oysa Sharon insanın başına belâ kesiliyor sadece.

—Hay aksi, dedim. —Bir bu eksikti.

Colm adamakıllı diş bileyen bir yüz takındı.

Konuşurken Mairead'i izliyorum, ona sadece potansiyel nakit kaynağı gibi bakan birine nazik ve iyi davranıyor. Beynimin içindeki karıncalanmayı devam ettiren MDMA düşünce süreçlerimi de tetikliyor, bunlar sezgi olabilir ama emin değilim. Dü-

şünüyorum, Mairead'e bakıp düşünüyorum, onun sıkıntılarına ne son verebilir, onun içkiyi bırakmasını ne sağlayabilir, bir bebek gibi yaşaması için ne yeni bir gerekçe haline gelebilir diye. Sanırım bir bebek onu dağınıklıktan kurtarır... ama derken Colm'un bir keresinde bana söylediği bir şeyi hatırladım, kafası dumanlıyken bir sır vermişti; Mairead o kadar çok düşük yapmış ve o kadar çok defa kürtaj olmuş ki artık çocuk doğurması mümkün değilmiş. Kısırmış. Bu doğru mu değil mi bilmiyorum ama belki de bu yüzden Colm'la birlikte yaşıyor, çünkü o bir bebek adeta. Ayrıca onun çekip çevrilmeye ihtiyacı var, ayrıca gözü doymaz biridir... zaman zaman altına bile kaçırır.

Keyfim kaçtı şimdi. Artık keyfim kaçtı. Yarabbi.

—Hadi dışarı çıkalım, dedim Colm'a. —Sharon gelecekse burada olmak istemiyorum. Hadi birahaneye gidelim.

—Colm kafa salladı ve başıyla telefonu işaret etti. —Ne dediğini anlayalım önce. Belki de gelmiyordur.

—Peki, o halde, dedi Mairead. —Tamam... evet... görüşürüz canım... hoşça kal.

Ahizeyi yerine koydu.

—Ne dedi?

—Birkaç günlüğüne Wigan'a geri döneceğini söyledi. Sende spid kalıp kalmadığını sordu ve hayır dedim.

—Bu kadar mı? Gelmiyor mu?

—Kısa bir süre için gelecek, yola çıkmadan önce yani.

—Kahretsin. Neden?

—Otuz sterlin borç almak istiyor.

Colm yüzünü Mairead'e çevirdi. —Ve sen evet mi dedin?

Mairead kafa salladı.

—Hayret ki ne hayret.

Cigarasını hoyratça bastırıp söndürdü ve ayaklandı.

—Hadi Mal. Kalk şu lanet birahaneye gidelim.

—Yani ben onunla bir başına kalacağım, öyle mi?

Colm omuz silkti. —Onu buraya *sen* çağırdın. Onu bal gibi *sen* misafir edebilirsin. Uğradığında ben burada olursam ona resmen bir tokat patlatabilirim.

Ceketini almak için tepine tepine mutfağa gitti. Siktir. Oysa ne kadar hoşça vakit falan geçiriyordum.

—Özür dilerim, dedi Mairead, omuz silkerek. —Hayır diyemezdim, diyebilir miydim? Ebeveynlerini görmeye gidiyor hani. Çok oturmaz, sadece kısa bir süre için geleceğini söyledi.

Tabi ki, diye içimden geçirdim, bu doğru; parayı aldığı gibi siktirip gidecek. Her zamanki gibi.

—Dert etme, dedim. —Sana çok acıyorum, işte bu kadar, kahrolası şıllığın ağız kokusunu çektiğin için. O buradan ayrıldığında gel bizi birahanede bul, tamam mı? Ama ancak o gittiğinde. Ne yapıp yapıp, sakın onu yanında getirme.

Mairead kafa salladı, ben de Margaret'ı uyandırmak için yatak odasına gittim. Kahretsin. Colm'un mutfakta kendi kendine homurdandığını işitiyorum. Ayrıca E kalıntılarının bünyemi terk ettiğini hissediyorum. Sanki bir musluk açıldı da gözeneklerimden dışarı bir sıvı akıyor. Gerçeklik şahlandı, o bal gibi çirkin yüzünü gösterdi. Hay aksi.

Burası acayip dondurucu, cidden cidden soğuk ve Devil's Bridge'e çıkan yol da buzlanmış. Araba habire fena halde savrulup duruyor ve üstüne üstlük Paul'un çılgınca ve dengesiz sürüşü insanı resmen huzursuz ediyor.

—Tanrı aşkına Paul, kahretsin kes şunun hızını biraz, olur mu? Yoksa kesinkes vadinin dibini boylayacağız!

Deli gibi acı acı haykırarak güldü. Yolun kenarında sadece derme çatma bir çit var –benimle ıstırap içinde, bedenimin birkaç parçaya bölünüp ölmem arasında az sayıda dandik ahşap direkle bunlara tutturulmuş birkaç sıra tel bulunuyor. Paul adeta hiç oralı değil, manyağın tekiymiş gibi gülüp geçiyor ve direksiyon kırıp duruyor, keyfine hiç diyecek yok. Eceline falan susadığından çok, cacıklık yapıyor sadece. Koltuğuma yapışıp içimden fena halde hadi hayırlısı diyorum, aklım bokuma karışıyor hani, hem korkudan hem de arabanın kırık havalandırma menfezlerinden üfleyen buz gibi rüzgârdan dolayı dişlerim takırdıyor. Her şeye rağmen sonuçta arabayı Paul

kullandığından muhtemelen güvendeyim; bildiğim kadarıyla ömründe hiç kaza geçirmedi. Araba kazası yani. Ahmakça davranıyor olabilir ama ne yaptığını biliyor.

Ve düşündüğümün aksine, derken kontrolü kaybetti; araba buzda kaydı ve yoldan çıktı, patinaj yaptı, çite ve uçurumdan aşağıya ölüme doğru sürüklenirken altıma kaçırdım ama son dakikada Paul direksiyon kırdı ve arabayı tekrar doğrulttu. O an acayip öfkelendim.

—Gördün mü? Seni lanet olası dangalak seni! Bal gibi ikimizi birden öldürebilirdin! Kahretsin yavaşla, seni ahmak seni!

Kahkaha attı ama bence o da biraz korkuya falan kapıldı; gülerken ve konuşurken sesi titriyordu:

—Ya tam bir kocakarı gibi sızlanmayı bırak. Sonsuza kadar mı yaşamak istiyorsun ki?

—Şey hayır, dedim. —ama yirmi yedisinde de ölmek istemiyorum.

Yavaşladı ve Pisgah'dan geçerken önümüze belediyenin bir tuz kamyonu çıktı, kasasından buzlu yola tonla tuz ve gre döküyordu. Gre parçaları ön cama çarpıp sıçradıkça vın diye ses çıkarıyorlardı. Bunun üzerine Paul şöyle dedi: —Amcık, ağır ağır gitmek zorunda kalınca çok güleceğim.

—Onu sollamayı aklından geçirme bile Paul. Zaten varmak üzereyiz.

—Umarım tam da dediğin gibi çıkar. Sioned'i istasyondan almak için en kısa zamanda dönmem lazım.

Pisgah'ın hemen dışında yolun kenarındaki cebe park edilmiş birkaç minibüs var. Gezerevlere dönüştürülmüşler; çatılarında duman falan tüten bacaları, önlerinde de odun yığınları ve torbalar dolusu çöp var. Bütün bu döküntü, bütün bu çerçöp olmasa insana pekâlâ sımsıcak bir duygu bile verebilirlerdi; paslanmış market arabalarından, patlamış çöp torbalarından, eğri büğrü bebek arabalarından geçilmiyor. Her türlü ıvır zıvır mevcut hani. Tam bir mezbelelik.

—Bunlar onlar mı? diye sordu Paul.

—Öyle herhalde.

—Ben burada beklerim.

Paul arabayı yolun kenarına çekti, ben de indim. Hava acayip dondurucu. Soğuktan yüzümün morardığını hissediyorum. Başımın üstünden bir helikopter geçti ve tepelere doğru alçaktan uçarak dağların arasında kayboldu; muhtemelen geçenlerde kayıplara karışan şu yürüyüşçüleri arıyorlar. Kayıp sayısı dördü buldu artık galiba diye aklıma geldi. Yürüyüşçüler yani. Dağların arasında buhar olmuşlar işte.

Pervane gürültüsü gitgide kesildi ve ortalık tekrar sessizliğe gömüldü, rüzgârın uğultusu dışında mutlak bir sakinliğe büründü. Bölük pörçük çimlerin içinde yatan küçük sıska kahverengi tüylü bir köpek kafasını kaldırıp bana baktı. —Kuçu kuçu, diye seslendim ona ve minibüslerden birinin kapısını çaldım. Kapıyı suratsız bir moruğun teki açtı. Tam beklediğim gibi gözüküyordu; kamuflaj ceketliydi, rasta saçları beline kadar uzanıyordu, burnunda ve dudaklarında halkalar vardı. Boynuna da run harfleri dizili bir sicim bağlamıştı. Alışılmış zırvalık.

—Evet?

—Aaa, Suzannah'yı arıyorum. Beni Mickey gönderdi.

—Mickey? Mickey de kim?

—Aaa, Metadon Mickey. Aber'den.

Beni tepeden tırnağa süzdü, sonra da tekrar minibüsün içine girdi. Söylediklerini duyuyorum, benden daha Güneyli bir ağızla konuşuyor:

—Zannah! Kapıda seni soran bir dangalak var!

Hoş. Ahmak.

Bir kız sesi geldi kulağıma, daha derinden:

—Öyle mi, sen halledemez misin, ben kenefteyim!

Suratsız moruk tekrar ortaya çıktı.

—Neyin peşindesin?

—Sadece bir kuartın.

—Evet, ama neyin? Dumanın mı?

—Evet.

—Gel o zaman, gel. Korkunç soğuk hava içeri girmesin.

Onun ardından minibüse girdim. İçerisi o kadar feci karanlıktı ki çepeçevre üç futun ötesini göremiyordum ve bu üç fut yarıçaplı alanda da tonla kurutulmuş bitki, bir dizi tartı ve ters çevrilmiş bir sandık üstünde duran kirli tabaklarla bir tomar giysi ve battaniye arasında uyuyan bir bebek vardı. Bebeğin ayakucundaysa parlak yeşil gözleriyle sakin sakin bana bakan kocaman bir tekir kedi. Mekânı kızarmış soğan ve tefarik yağıyla bebeklerin bulunduğu her yerde aldığın şu tuhaf, kesik süt kokusu sarmıştı.

—Kıtlık sürüyor hâlâ, öyle değil mi?

—Evet, diye cevap verdim. —Diğer mallardan tonla var ama duman yok. Etraf kahverengiden geçilmiyor.

—Bunun farkındayım. Para.

Ona mangırı verdim, o da bana bir kalıp haşiş uzattı. Boyutları makuldü tamam ama kolayca ufalanacakmış gibi gözüken bir dokusu vardı ve rengi soluktu; muhtemelen çerçöptü, acayip hafif gelecekti hiç şüphesiz. Meteliksizler müşkülpesent olamazlar ama öyle değil mi?

—Başka bir şey istiyor musun dostum?

—Ne gibi?

Artık can dostummuşçasına samimi davranmaya başladı, elini omzuma doladı ve bana doğru eğildi. O kadar yaklaştı ki sakalına yapışmış yemek artıklarını bile görüyordum.

—Şey şimdi... elimde çok özel, çok yeni bir MDMA türü var. Şahsen hayatımda asla, inan ki asla buna uzaktan yakından benzer başka hiç mi hiçbir şey görmedim. Ve bu mutlak bir doğru dostum, inan ki mutlak bir *doğru*.

Söyledikleri garibime gitti, ne diyeceğimi şaşırdım. Bu dangalak tam da Foghorn Leghorn'u* andırıyor.

—Hiç *Dennis the Menace*** aldın mı o halde?

—Kaçar mı? dedim. —Defalarca.

---

* İri, beyaz bir *Leghorn* türü kart horoz olarak tasvir edilen fesatlık peşindeki bir çizgi film karakteri. (ç.n.)

** Adını Türkiye'de Afacan Dennis diye bilinen çizgi film karakterinden alan doksanlı yılların kırmızı ve siyah ekstazi kapsülleri. (ç.n.)

Sırıttı ve başını salladı. —Peki? –

—Onlar çerçöp.

Adamakıllı aşağılanmış gibi göründü. —*Rhubarb and Custard*'lardan* o halde? Bunlar adama kafayı üşüttürmez mi?

Kafa salladım.

—Peki, bu cephanenin yanında onlar aspirin gibi kalır dostum. Emin ol; tam yetmiş iki saat boyunca kafam kıyaktı be dostum ve hiç mi hiç şaka yapmıyorum. Üç gün, üç gece. Emin ol dostum; bu cephane *özel*. Bunu aldıktan sonra gözün başka bir şey görmez.

Muhtemelen bu moruğa güvenilmez ama etrafta dolaşan çılgın bir hap olduğunu duydum; Iestyn son iki haftadır bunlar hakkında tantana yapıp duruyordu. Ve ben E'ye acayip bayılırım hani ve şey, harbiyse, her zaman riske girmeye değer.

—Tamam, dedim. —Ne kadar?

—Şey şimdi... böyle bir fişeğe ne kadar ödemeye hazırsın? Bir ömre bedel keyfe dostum.

Düşünüyormuş gibi yaptım. Artık küstahlaşmaya başladığımı hissettim. Colm, insanın bazen benim kadar cart curt edebilmesi için illaki korkak olması gerekmez derken haklı (ve ben *gerçekten* tam bir korkağım, hem de nasıl, bunu itiraf ederken de hiç karın ağrısı çekmiyorum; sopanın daha ucunu görür görmez son sürat dümeni kırarım) ama bu hiç mi hiç elimde değil. Bu özelliğim yüzünden muhtemelen bir gün çok dayak yiyeceğim hani ama... her neyse, bu dangalak hak ediyor; hıyarın teki. Böylece bütün cesaretimi toplayıp dedim ki:

—Peki, ne kadar ödemeye *hazır bulunmamın* kaçınılmaz bir şekilde ne kadar *ödeyebileceğimle* orantılı olması nedeniyle, diyelim ki, aaa... yetmiş üç peni?

Boş boş yüzüme baktı.

—On iki sterlin.

—Tamam.

---

* Adını Roobarb ve Custard adlı çizgi film karakterlerinden alan doksanlı yılların sarı ve yeşil renkli ekstazi kapsülleri. (ç.n.)

Balık lokantasındaki işten kalan bir miktar param var hâlâ. Kasadan kaldırdığım son tufayla fazladan kırk sterlin kazandım; dolayısıyla bu E dandikse bile aslında zarar etmeyeceğim. Biraz kazık olsa da mesele ne kadar para harcadığından çok, tam bir hayal kırıklığı yaşama ihtimali. Keyfinin kaçması ve beklentinin hepten boşa gitmesi. Keşke dün parkta rastladığımda, internette şu son tabletlerle ilgili herhangi bir haber var mı diye Reggie'ye sorsaydım, Robbie'nin can dostuna hani. Onun E hakkında kulağı deliktir, Reggie'nin yani.

Ona parayı uzattım, o da bana hapı verdi. Küçük ve beyaz, her zamanki gibi; bana bayağı bir ekstaziymiş gibi geliyor. Bunu özel bir vesile için saklayacağım ve umarım işimi görür.

Minibüsün arkasındaki gölgeler içinde dolanan bir figür var; donuk ve zayıf ve hayalet gibi. Muhtemelen Suzannah hani ama göz ucuyla baktığımda çırpı bacaklı ve solgun gözüküyor. Yavaş yavaş hareket ediyor. *Tai ji** yapan koskocaman bir albino örümcek gibi. Beni biraz dehşete düşürdü dolayısıyla teşekkür edip yaylandım.

Arabaya döndüm ve Paul bizi kasabaya götürdü. Beni Llys Wen'de bıraktı, sonra da istasyonda Sioned'i karşılamak üzere gitti. Odama çekildim, ruh halime uygun müzik dinleyip otu denedim; fena değil. Daha iyisi kadar daha beterini de tüttürmüştüm.

Bazıları diyor ki şeytan öldü
Şeytan öldü, şeytan öldü
Bazıları diyor ki şeytan öldü
Ve gömüldü Killarney'e!
Biliyorum ki dirildi!
Biliyorum ki dirildi!
Biliyorum ki dirildi!
Başkanlık etmek için Muhafazakâr Parti'ye!

* Bir Çin "nefsine hâkim olma" sanatı. (ç.n.)

Liam ve Colm şu bal gibi aptalca isyan şarkılarını söylüyor. İstisnasız bütün bir gece bunu yaptılar. Şarkıyı tekrar okuyorlar ama bu sefer son mısrasını "asker yazılmak için Birleşik Krallık Kara Kuvvetleri'ne" diye değiştirdiler. Coşkuyla, bir ölçüde de ciddi bir kinle söylüyorlar, sanki sapına kadar birer gerçek bozguncuymuş gibi, sanki Galler'deki dağlarda sabahın ikisinde kafaları çekmeleri şu dangalak Major'ın Ulster'de yürüttüğü politikaları fark ettirecekmiş gibi. Sanki. Bir çift had safhada cacık.

Colm, Liam'ın sosis kızarttığı ateşin ışığına sarsıla sarsıla bir giriyor bir çıkıyor. Sosisler de acayip mis gibi kokuyor. Laura arkasında durmuş, atkuyruğu yapmadığında züppe gözüken Colm'un uzun saçlarını tarıyor. Siktir, ben ne diyorum be? Atkuyruğu yapınca da pekâlâ züppe gözüküyor. Colm iyiden iyiye sarhoş, acayip kafayı bulmuş, yani alabildiğine, onun gerçekten komada olmadan bu kadar kendinden geçtiğini gördüğümü hiç sanmıyorum. Gölün kenarındaki çamurun içine düşüp duruyor, sonra da orada sırtına pislik bulaşmış halde öylece yatıyor, gülüyor ve kendi kendine abuk sabuk şeyler geveliyor. Daha önce kotu alev almıştı ve söndürmek için göle koşmuştu, ardından da limanda bulduğu cesetle ilgili şu boktan hikâyeyi tekrar anlatırken hepimizi ona kulak vermeye mecbur etmişti; bugüne kadar nerdeyse tam yirmi defa duyduğumuz ve doğruluğundan bile emin olmadığım şu hikâyeyi. Colm'la asla boy ölçüşemezsin; yani abartır, bire bin katar, bazen de düpedüz yalan söyler... daha anasının körpe kuzusuyken Galler Dağ Hayvanat Bahçesi'nde karşılaştığı şu kurtla ilgili hikâyedeki gibi. Bu boktan hikâyeyi her seferinde farklı bir şekilde sayıp döküyor. Bazen kurdun kafesinin *içine* hakikaten girmesiyle son buluyor ki eminim bu mavradan başka bir şey değil. Henüz daha bir bızdıkken parmaklıkları nasıl tırmanıp aştı ki? Aslında artık onun da başına gelenlerin gerçek olup olmadığını fark ettiğini sanmıyorum. Artık Colm için hayalle gerçek arasında bir ayrım kalmadı zannederim.

Göl ay ışığında gümüşi pırıltılar saçıyor ve etrafımızı saran dağlar olduklarından daha büyük gözüküyorlar, gece göğünün önünde koyu karanlık muazzam topaklar halinde duruyorlar. Ateşin çevresinde toplanmış insanların yüzleriyse kraterleri ve düzlükleri ve tepeleriyle birlikte portakal renkli aylar gibi. Müzik yok (berbat bir şekilde söylenen şarkılar dışında); daha önce vardı hani; birisi müzik seti getirmişti ve Leftfield grubu çalıyordu ama Colm sırılsıklamken aletin üstüne düştü ve artık çalışmıyor. Colm özür dilemedi tabi ki, sadece gülüp geçti. Gece boyunca budalaca davrandı, saldırgan bir ruh hali içinde herkesi topa tutuyor. Daha önce (Sioned'in kız kardeşinin siyahî bir herifin yanından geçerlerken Galce "köpek" nedir – ki "*cŵn*"dir– diye sorarak yaptığı şakayı anlattığı bir hikâyenin yol açmasıyla) ırkçı nemrut diyerek Sioned'i hiddetten kudurttu. Irkçılığın sırf bir İngiliz hastalığı olmadığını, Britanya Adaları'nın her yerinde sık görüldüğünü söyleyerek kafa ütüledi. Bunun üzerine Sioned her zamanki gibi Galler'e has her şeyi büyük bir kibirle idealleştirip İngilizlere has her şeyi de at gözlüğü takıp tu kaka ederek onunla sürtüştü; bu da Colm'un hakaretamiz davranmasını tetikledi. Şahsen ben Colm'a katıldım hani ama... en iyisi çeneni kapaman.

...o... ateşle oynuyor, Colm yani. Dökülüyor. Colm'u daima sevmişimdir; eskiden aklı bütünüyle başındaydı, kendine özgüydü, gerçekten keskin zekâlı ve açık zihinli bir çılgındı. Hani bir köpek ne kadar bir köpek gibiyse, işte o kadar? Şey, Colm da böyleydi; her yönüyle Colm'du. Galler'de yaşadığım sırada tanıdığım en iyi heriflerden biriydi. Oysa şimdi hızla... şey, bambaşka bir şeye, daha önceleri onun nefret ettiğe bir şeye, başkalarına yük olan bir zavallıya, acınacak haldeki, kendini heba etmiş, kendini dağıtmış birine dönüşüyor. Onda herhangi birimizdekinden daha çok yıkım belirtileri var; burun damarları çatlamış, dişleri ve saçları bile dökülüyor. Kayda değer bir kısa süreli belleği kalmadı; bu da aynı hikâyeleri tekrar tekrar anlatması anlamına geliyor ki bu çok feci sıkıcı ve sinir bo-

zucu. Sen almadığından adın gibi eminken o sana ödünç para verdiğini düşünüyor, kapatmadığı halde borcunu geri ödediği konusunda ısrar ediyor. Hele şimdiki öfkesi, Tanrım, her zaman damarı tutardı ama artık en ufak şeyden bile küplere biniyor. Mesela bu gece daha erken saatlerde ateşin etrafında bir o yana bir buna yana yalpalarken Roy ona dikkat etmesini söyledi; Roy sadece Colm'un kendine bir zarar vermemesini sağlamaya çalışıyordu ama Colm şöyle dedi:

—Ee, niyeymiş? Aklımı başıma toplayamadığım için mi, bunu mu demek istiyorsun? Düşüp canımı yakacağımı mı düşünüyorsun, ciddi misin, benim resmen bir sakat olduğumu mu sanıyorsun?

Hem de gerçek bir saldırganlıkla falan, hani sanki sahiden onuru kırılmış gibi. Anlamsızdı. Çok yazık. Eskiden önemli biri, özel biri gibi hareket ederdi ama şimdi, şey, bir baksana şuna; herkesin (ve burada sürü sepet insan var, aşağı yukarı otuz küsur kişi, çoğunu tanımıyoruz bile) gözü önünde dikilmiş yalpalıyor, salyası akıyor, tokmağı pantolonundan dışarıya sarkıyor ve bir güzel botlarının üstüne işiyor. Kızlardan biri başını sallayıp kendi kendine "iğrenç... iğrenç" diye mırıldanıyor. Ve kesinkes öyle; saygınlığı falan kalmadı. Colm hakkında böyle konuşacağım hiç aklıma gelmezdi ve bunu söyler söylemez kendimi berbat hissettim, içime baygınlıklar çöktü. Saygınlığını hepten kaybetti ve bu onun daima en çok değer verdiği şeydi.

Mairead ona bakmıyor, doğrusu o kadar sarhoş ki muhtemelen onun orada olduğunun farkında bile değil. Onu bu halde görse Margaret nasıl bir tepki gösterirdi diye merak ediyorum; ondan hoşlandığını biliyorum, şu özel nedenle hani ve ne yapardı acaba. Belki de onu bu şekilde görmesi, önünde sonunda ona iyi gelir; onun kişiliğinin de epeyi çirkin bir yanı olduğunu fark eder, geri kalanımız gibi. Burada değil gerçi, şu şişko herif Martin'le birlikte içmeye gitti; umarım onunla bir sorun yaşamıyordur, o hergeleye hiçbir zaman güvenmedim. Aşırı ölçüde tüyler ürpertici. Aşırı ölçüde korkunç suratlı.

Konyağı bir sefer daha başıma diktim. Mairead solumda bir yerlerden pes ve hüzünlü bir sesle dedi ki:

—İnsan erkek arkadaşını öldürürse buna ne denir? Bunun özel bir adı var mı, hani bilmem ne katli gibi? Partner katli?

Sharon lafa karıştı: —Dangalak katli! Ardından da yüksek sesle gıdaklar gibi kıkırdadı. Mairead falan da güldü.

Colm ikisine de dik dik baktı ve tokmağını sakladı (ateşin ışığında, eski püskü kotunun üst kısmına yayılmış yeni bir ıslaklık olduğunu görüyorum).

—Siktir git Sharon. Sen de Mairead. Siktirip gidin, ikiniz birden.

—Bak şu işe, aferin sana, dedi Sharon. —Sevmen gereken kız arkadaşına siktir git diyorsun.

—En azından benim ona tam dokuz yüz sterlin borcum yok. Sülük.

—Doğru çünkü ona yaklaşık dört bin papel borçlusun.

Colm Sharon'un üstüne doğru hızlı ve açık adımlarla yürüyor, dişlerini öyle bir gıcırdatıyor ki sesinin ağaçlardan yankılandığını işitiyorum. Elindeki portakallı Mad Dog şişesini başına geçireceğini sandım ama yapmadı; oracıkta tepesine dikildi, tonla insanın gözü önünde dedi ki:

—Sharon derhal hayatımdan siktirip git ve asla geri gelme, seni çirkin kahrolası adi hebenneka seni. Leş gibi bir osuruk kokusu misali üstümüze sinmenden bana acayip gına geldi. Seni buradaki hiç mi hiç kimse görmek istemiyor, evi aradığında açmıyoruz, kapıyı çaldığında evde yokmuşuz numarası yapıyoruz çünkü seninle vakit geçirmek zinhar hoşumuza gitmiyor. Sadece bir baş belasısın, aptalsın, herkese gıcık veriyorsun, hiçbir boka yaramazsın, kapladığın yere yazık. İnan, istisnasız hayatımın en büyük hatası seninle fena halde yatağa girmemdi. Ne düşünüp ne halta bunu yaptıysam? O kadar acayip sarhoş olmasaydım bunu yapmazdım ve bal gibi her gün bundan pişmanlık duyuyorum. Zil zurna sarhoştum, evet, buna acayip *ihtiyacım* vardı ama o kadar çok boktan bir deneyimdi ki hâlâ hatırlıyorum. Bir kâbus gibiydi. Sen feci çirkin bir domuzsun. Bunu res-

men her düşündüğümde midem acayip bulanıyor, buna bir son vermeliyim. Sen hayatımdaki düzerken beni dehşete düşüren kesinkes en berbat *kokorozsun*. Birçok lanet kancıkla yattım ama sen onların içinde gelmiş geçmiş en kötüsüsün.

—Ya artık, bu kadar münasebetsizlik yaptığın yeter! diye haykırdı Liam. Mairead başını ellerinin arasına aldı, Sharon'sa koşarak arabalara doğru uzaklaştı.

—Parayı son penisine kadar geri ver! diye bağırdı Colm arkasından. —Vermezsen siktiriboktan arabanı hurdahaş ederim! Amcık!

Derken Liam'ın üstüne vardı.

—Ve ne halta *sen* burnunu sokuyorsun ki? Seni hiç alakadar ediyor mu? Ha? Serseri!

Sarsak bir şekilde ateşin ışığında dikildi ve yokladığı ceplerinden bir ton hap çıkarıp bir yudum Mad Dog'la bunları yuttu. Ne olduklarını tanrı bilir. Yatıştırıcı sanırım; kesinkes geç bile kaldı.

—Aslında tam bir serseri sürüsüsünüz, *hepiniz*. Bir sürü dallama. Hepiniz siktirip gidin.

Sonra da karanlığın içine, dağlara doğru sendeleyerek yürüdü, Hyddgen veya artık her ne çarpışmasıysa bunun anısına dikilen levhanın yanından geçip gitti. Eski korkunç bir katliam zaten. Colm'un bu davranışı büyük ölçüde içki ve ecza ve uykusuz geçen birkaç geceden ötürü diye kendi kendime dert yandım ama farkındayım, aslında onda bir şeyler ters gidiyor. Ruhunun derinliklerinde kontak attı ve belini doğrultması acayip zor, belki de imkânsız. Ona neler oluyor ki? Hepimize neler oluyor ki? Bu dehşetli çürüme nerde başladı, kaynağı ne?

Maired'e dönüp ona konyağımdan ikram ettim. Az çok ayılmış gibi gözüküyor.

—İyi misin?

Kafa salladı ama gözlerinin yaşlı, ağzının da kilitlendiğini fark ettim. Alevlerin ışığı yanaklarının ve yüzündeki halkaların, sonra da dudaklarına götürüp koca bir yudum aldığı şişenin üstünde titreşti.

—Tanrım, Mairead, yavaş ol.

—Neden?

Konyağı elinden kaptığım gibi kendim lüplettim. Mairead'in bu kadar yakınındayken tatlı bir ürperti hissediyorum, ikimiz baş başa oturuyoruz. Düşünüyorum da, o benimle birlikte olmalı. Ona acayip iyi davranırım, cidden. Onun o kadar dibindeyim ki kullandığı sabunun kokusunu alabiliyorum; boynunu ve sırtını ve kollarını yalamak istiyorum. Malcolm'la Mairead, akla uygun. Yaraşır.

Kafamı çevirip onun yüzüne bakmak üzereyken bunu ona söyleyecek kadar sarhoşum belki ama o çoktan kendinden geçti; yıldızların altında boylu boyunca uzanmış, akaryakıt nedeniyle gene komada. Yatarken onu seyrediyorum, gölün kıyısına vurmuş. Nefes kesici bir çaresizlik kütlesi, tabi eğer böyle bir şey mümkünse.

Aklımdan bir şey geçiyor. Bir düşünce hani, giderek şiddetli bir arzuya dönüşüyor. Filizlenmesini engelleyecek hiçbir şey yapmıyorum.

—Hay içine sıçayım!

Liam tavayı salladı ve sosislerinden biri zıplayıp alevlerin arasına düştü. Düşünmeden elini uzattı ama hâlâ onun kız gibi saçlarını tarayan Laura hızla onu geri çekti; bunun üzerine o da aniden feryadı kopardı:

—Kahrolası saçlarımı sanki tam bir *koyunmuşum* gibi taramayı keser misin! Canıma okundu!

—Yazıklar olsun. Affedersin.

Laura Liam'ın saçlarını taramayı bıraktı ve öfkeli bir şekilde yere çöktü. Kaşlarını çattı, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ve gecenin geri kalanını zihnimde canlandırabiliyorum, başımızdan neler geçeceği kesinlikle gözümün önüne geliyor: Hepimiz sarhoş olacağız, ardından ihtiyaç duyanlar tekrar barışacak, şafak vakti hepimiz bir koşu dağlarda, ıssız yerlerde, hangi cehenneme gittiyse Colm'u arayacağız. Fevkalade boktan bir eğlence. Sharon'un arkamda yamacın üstündeki araba-

nın içinde hıçkıra hıçkıra ağladığını işitiyorum. Colm'un ona bu kadar sövüp saymasını hak etmedi. Kahretsin aklının ayarı adamakıllı bozuktu.

Horlayan Mairead'in yanı başında konyağımı içip ateşe düşen sosisin parlayan bir kordan farksız hale gelişini izliyorum. Hayatın bu kadar korkunç bayat bir simgeyi gözüme sokabileceğini aklım almıyor. Hayatın lanet zekâmı bu kadar bir paralık ettiğine inanamıyorum; yani sen tavadan fırlayıp kahrolası ateşin içine düş? Güldürme beni. Çok bayat. Karar verdim, bu bir kehanet olamaz çünkü gerçek hayat asla bu kadar basmakalıp ve sığ değil. Gerçi farkındayım, tabi ki bazen kesinlikle tam da öyle.

Pekâlâ: Tesadüf bu ya bugün acayip yoğun geçecekti, dolayısıyla azıcık marş basmaya ihtiyacım oldu, bu yüzden duş yaptıktan sonra burnuma birkaç layn çektim; kokla karışık göz açtıran. Burnumu bayağı yaktı hani, yüzüme gözüme bulaştırdım ve genzimden aşağıya inerken pis tadı nedeniyle az daha içim dışıma falan çıkacaktı ama birkaç defa öğürdüm ve biraz su içtim ve bir cigara tüttürdüm ve yola koyuldum.

Tarlaları boydan boya geçtim ve kasabaya inmek üzere üniversite arazisinin içinden ilerliyorum, sabah havası acayip güzel. Avluda sürtüp duran bir grup öğrenci var, çan kulesinin etrafında toplanmışlar hani; aralarından uzun adımlarla yürüyorum. Eczalar kalp atışlarımı hızlandırdı ve kafayı tuttum, sakız çiğniyorum, güneş gözlüklerimin arkasından hiç piliç var mı diye etrafı süzüyorum ve bunlardan da kesinkes bol bol var, sıcak hava yüzünden de nerdeyse çıplak dolaşıyorlar. Acayip harika. İçlerinden biri yanımdan geçerken koluma sürtündü; aranıyor. Yaşı on sekizden fazla değil, dar kısa bir şortla üstünde "EDEPSİZ – AMA SEVİMLİ" yazan göbeğini de açıkta bırakan bir tişört giymiş. Hayret bir şey. Göz açtıran falan almasaydım pantolonumun içinde tam bir ayaklanma olurdu. Hay kafama sıçayım.

Penglais Hill'den aşağıya inerken ayaklarım yerden kesildi ve resmen ıslık çala çala yürüyorum. Kafamdaki düşünceler

kesinkes inanılmaz bir hızla vızır vızır gelip gidiyor ve kalbim küt küt atıyor. Vay canına, Colm bu malı bir de bal gibi iğneyle vuruyor, denyo. İşte bu nedenle kafayı sıyırıyor; eczaları tam on yıl boyunca damardan alıp da akıl sağlığının bozulmamasını bekleyemezsin. Yani şu Lou Reed'e bak hele; artık Dave lanet Stewart'la* birlikte çalışıyor. Başka söze ne hacet.

Bu hâkim noktadan bakınca bütün kasaba ayaklarımın altında; iki muazzam yeşil tümseğin, soldaki Pen Dinas'la sağdaki Constitution Hill arasına sıkışmış vaziyette. Tepeler parlak gün ışığında pus içindeler, kasabanın arkasındaki denizse tamamen gri ve durgun. Koskocaman iki bekçi gibiler, zindancılar adeta, hiçbir gerzek burayı terk etmesin diye nöbet bekliyorlar. Şu anda falan siklemiyorum, kafam iyice kıyak ama bazen dağların arasında yaşamanın zor olduğunu hissediyorum. Az çok bunaltıcı. Gözdağı verirler, devasadırlar ve kımıldatılamazlar, sürekli gözetlendiğin duygusuna kapılırsın. Herkes böyle bir yerde yaşayamaz; mesela şu "Rehber" şeyini yazan deli herif –kelimenin tam anlamıyla burada yaşayamadı– zavallı gerzek canına kıydı, öyle değil mi. Zavallı hergele. Gerçi hâlâ... onunla hiç karşılaştık mı hatırlamıyorum hani ama insanların onun hakkında bana anlattıkları kadarıyla, bana öyle geliyor ki az buz bir mankafa da değilmiş.

Bak şu işe. Sıcaktan bacaklarım terliyor, tam bir fırın gibi. Bir seferinde Colm'un, bacaklarım pantolonumun içinde o kadar kavrulmuştu ki kıllı bir derin yağda kızartma tavasında yaşamak gibiydi dediği aklıma geldi. Güldüm. Bu hoşuma gidiyor; kıllı yağda kızartma tavası. Ha ha.

İlk durak: İşsizlik ödeneği bürosu. Geçen hafta kira çeki gelmedi ve eyvah balık lokantasında çalıştığımı fark ettiler diye endişelendim ama böyle şeylerden anlayan Paul, öyle olsaydı seni hemencecik görüşmeye çağırırlardı dedi. Şu çılgın kaltak Annie onu ispiyonladığında başına bu gelmiş. Gerçi hâlâ resmen biraz endişeliyim; cebimde otuz sterlinden başka hiç para

* İngiliz müzisyen ve yapımcı David Allan "Dave" Stewart. (ç.n.)

kalmadı ve eczalarım falan da bitmek üzere, dolayısıyla bu lanet çeke ihtiyacım var. Meteliğe kurşun atmaktan nefret ediyorum. İşsizlik ödeneği almak çok korkunç dostum, bir yandan da çalışman lazım. Yani işsizlik ödeneğinin sağ kalman için kıtı kıtına yettiği devletçe de kabul ediliyor ama ben sadece sağ kalmak istemiyorum ve bunun neresi yanlış hiç anlamıyorum; canım içmeyi, giyecek, kitap, ecza almayı, video kiralamayı, henüz gençken bokunu çıkarıncaya kadar eğlenmeyi de çekiyor. Hani cebinde para varken uyanan o hayatına hâkim olma duygusunu da istiyorum. Yoksulluk bal gibi ağır geliyor, insan kendini hapsolmuş hissediyor, beş parasızken seni kontrol eden güçlerin – insanların– de farkına varırsın. Yani seni parmaklarında oynatırlar ve bir makineymişsin gibi düğmelerine basarlar. Bu acayip rezil bir durumdur. Ama bir işe girersen, çok az para kazandığın hani ki çoğu iş kesinkes böyledir, özellikle hiçbir vasfı olmayan Essexli bir delikanlıysan ve çalıştığını resmen bildirirsen o zaman emlak vergisi, payına düşen kiranın tamamı, toplu taşıma, ilaç bedelleri, istinasız her şey için üstüne varırlar. Korkunç bir vaziyet. Bunun keyfini kaçırmasına izin veremezsin çünkü heriflerin istediği tam da budur. Yapabileceğin tek şey elinden geldiğince günü kurtarmak ve bazı mal aşırma ve üçkâğıtçılık yetenekleri geliştirmektir. Yapabileceğin bundan ibarettir. Ve gerisini siktir etmektir –yetmez mi?

İşsizlik ödeneği bürosunda diş biliyorum ve çıkan ses duvarlarda yankılanıyor. Sümüklü yumurcaklarıyla birlikte gişenin önündeki Torbacı Derek'ten başka kimse yok; gerçekten öfkeden acayip deliye dönmek üzere, oflayıp pufluyor ve cam bariyere ellerini vuruyor. Kız sükûnetini bozmamaya çalışıyor, ona bir şeyler açıklamaya gayret ediyor ama o bir türlü bana mısın demiyor. Tamı tamına anoreksiden mustarip bir korkuluk gibi, Derek yani; HIV pozitif falan ve AIDS'in şimdiye kadar çoktan iyice ilerlediğinden eminim çünkü nerdeyse gözünün önünde eriyip bittiğini görebilirsin. Teşhisin koyulduğu Londra'dan buraya taşındı, çocuklarını ve (siktir olup

çarçabuk tek başına güneye geri dönen) hanımını da beraberinde getirdi, muhtemelen denize ve dağlara yakın bir yerde yaşamanın onu daha sağlıklı kılacağını falan filan düşünüyordu. Şifa veren sular ve çok hareket etme hani; anlaşılan Victoria devrinde insanlar tüberküloz hastalarını deniz banyosu yapmak için buraya getirirlermiş. Onlara iyi gelip gelmediğini bilmiyorum ama artık gelmez, boklar ve kimyasallar yüzünden. Ayrıca deniz suyunun hiçbir miktarı, kirli veya değil, Virüs'ün kökünü kurutmaz. Derek'e hiç yaramadığı besbelli.

—Oh be, aramızdaki o kahrolası cam levha sayesinde bu lafları edebiliyorsun ama bu tarafa geçsen bunları söyleyemezsin, öyle değil mi? Hayır! Çünkü seni burada bal gibi gırtlaklarım, bu yüzden! Seni kendini beğenmiş lanet şıllık! HIV pozitifken nasıl çalışabilecek kadar sağlam olabilirim ki? Ve bunların karınlarını hangi haltla doyurabilirim ha, sen olsan doğru dürüst doyurabilir misin? Al –onların karınlarını kolaysa *sen* doyur!

Çocuklarını kaldırıp küt diye gişeye bırakıverdi, bunun üzerine bas bas bağırmaya başladılar. Çığlıklar sinirlerime, hem de tam uçlarına kadar dokundu. İyice gıcık kaptım. Camın arkasındaki kız Torbacı Klanı'nı sakinleştirmeye çalıştı ama bana mısın demediler; çocuklar çığlık atmaya devam ettiler, Derek'in de boynu morardı.

Siktir et, daha sonra gelirim. Tanrı aşkına, içimde bir V8 motoru gümbürderken herhangi bir şey için nasıl oturup bekleyebilirim ki? Bu cephane tam bir bomba gibi. Epeyce harbi. Kokun da katkısı var falan ama bu spid, Tanrım, inan, etkilemeye başladığında fark etmemen imkânsız. Kafam acayip dumanlı. Mükemmel. Kendimi tanrı gibi hissediyorum.

Bürodan çıktım ve Western Vaults'un önünde Roger'la karşılaştım. Alışılagelenden çok daha sağlıklı gözüküyor, biraz kilo alma yolunda ve mutat kırpık saçları uzamış; aslında kıvırcık olduklarını fark edince şaşırdım. Nedense Roger'ı asla kıvırcık saçla düşünmemiştim. Kıvırcık ve sarı; hatta nerdeyse

şu tablolardaki kanatlı çocuğunki gibi, onun bu hali beni az çok huzursuz etti. Bir iki kere rastladığım Ianto adlı herifle birlikte; hani şu dağlardan gelen dişlek ve doğuştan ağzı salyalı ve deli gibi kıkırdayan. Babasını kimse bilmiyor ama dilinin dışarıda olmasını amcasından almış. Tam da *Deliverence*[*] filmindeki gibi, öyle değil mi?

—Malcolm, seni dangalak seni! diye seslendi Roger. —Görmeyeli ne haltlar karıştırdın anlat bakalım oğlum?

Omuz silktim. —Her şey meydanda ahbap; meteliksizim, kafayı bulmuş haldeyim...

Eğilip ağzını kulağıma yaklaştırdı. —Fazladan bir şeyin var mı? Cennet tozu fena olmazdı hani.

Başımı salladım. —Kahvaltımı onunla yaptım. Silip süpürdüm. Burnuma çektim.

—Her neyse. Sana inanıyorum. Binlerce insan hiç inanmaz ya. Ha, bir miktar E'yi nerden bulabiliriz bilmezsin, değil mi? Ianto onunla kafayı bulmaya can atıyor da, öyle değil mi oğlum?

Ianto kıkırdadı ve ağzının suyu aktı ve başı aile arabalarının arkasında gördüğün şu kafa sallayan köpeklerinki gibi boynunun üstünde aşağı yukarı inip çıktı. Ayıkken beni dehşete düşürüyor ama göz açtıranla uçarken vidalarım gevşeyebiliyor. Tehlike yok.

—Şansını Jed'de deneyebilirsin, dedim. —Veya Jerry'de. İskoç Iain'da bir miktar vardı, yıldızlardan[**] sanırım ama bir yerlere gazladı, nereye gittiğini tanrı bilir hani. Onu uzun zamandır gören yok.

Roger kafa salladı. —Jed'e uğrarım o halde. İlk önce bir şey almamız gerekiyor gerçi, öyle değil mi Ianto? Koskocaman bir zıbık peşindeyiz.

Ianto tekrar kıkırdadı.

---

* Türkiye'de *Kurtuluş* adıyla gösterilen John Boorman'ın yönettiği gerilim filmi. (ç.n.)

** Yıldız şeklinde MDMA tableti. (ç.n.)

—Çılgın Cyril bunları hâlâ satıyordur, öyle değil mi?

—Emin değilim, dedim. Şahsen onlara ihtiyacım yok hani.

—Ya, hâlâ şu hıyarları kullanıyorsun o halde? Ve lanet havuçları ve yabani havuçları ve içinden geldiğinde Paulie'nin sikindirik ufaklığını ha?

Ianto bunu delicesine komik buldu, bense bu ikilinin neden büyük bir zıbık aradıklarını merak ettim. Kesinkes düşünmek bile istemiyorum.

Roger görüşürüz dedi ve farklı yönlere doğru yollara düştük, ben Great Darkgate Street'e, o ise... şey, hangi cehenneme gidiyorsa. Gerçekten bilmek istemiyorum. Roger, şey, iyi biridir, yani bazen gırgırdır falan ama onunla birlikteyken pusulayı şaşırırsın, asla onun ne yapacağını bilemezsin. O kadar sağı solu belli değildir ki, onunlayken kendini güvende hissetmezsin. Mesela Iestyn'ın partisine gittiğimiz zaman Roger kestirmişti ve Wrexham'lı şu herif de, adı Tansey'di, o sırada yüzüne bıyık ve sakal çizmişti. Roger uyandığında önce buna gülüp geçmiş, hatta elini bile sürmemiş ve Tansey'le birlikte birkaç bardak içki içmiş, onunla gerçekten sohbet etmiş, samimi olup çene çalmış ama beş saat sonra Roger mutfakta sessizce arkasından sokulmuş ve bütün gücüyle kafasına içi dolu bir *Newcastle Brown* şişesi indirmişti. Adamakıllı iğrençti. Çok net hatırlıyorum; silah atılmış gibi bir ses çıkmış, şişe patlamış ve bira odanın her tarafına püskürmüş, Tansey kemikleri pelteleşmiş gibi anında yere yığılmış, kulaklarından ve burnundan kan fışkırmış, oluk oluk akmıştı... korkunçtu, cidden; sapıkça ve dehşetliydi. Hatırlıyorum da, aklımdan kusmak geçmişti. Ve Roger, Tansey yerde yatarken öylece dikilip ona bakmıştı. Yüzündeki sakal ve bıyık (kocaman kıvrık Üç Silahşor'umsulardan) hâlâ duruyordu, Tansey'e tükürmüş ve birkaç defa hayalarını tekmelemiş, ardından da çıkıp pompalamaya gitmişti. Sonrasında Tansey'e ne olduğunu bilmiyorum; bir süre bahçede oturmak zorunda kalmıştım. Sanırım birileri onu hastaneye götürmüştü çünkü tekrar içeri girdiğimde yerinde yeller esiyordu; sadece koyu ve kanlı bir leke vardı.

Bu anı bir başkasını hatırlattı, aynen bunun kadar tatsızını, alışverişe çıkanların arasında zikzaklar çizerken aklıma geldi. Yaklaşık iki ay önce tamı tamına aynı şeyi yapıyordum –ana cadde boyunca yürüyordum, kafam dumanlıydı– ve Peter'ı, şu köpekleri porsuklara saldırtan dalyarağı görmüştüm, yolun karşısında sendeliyor zikzaklar çiziyordu, inliyordu, arkasında kan izleri bırakıyordu. Superdrug'ın içine dalmıştım çünkü beni korkutmuştu falan ama çok geçmeden fark etmiştim ki omzuna bir pala saplanmıştı; nerdeyse köprücük kemiğinin üstünden hani, basbayağı sapına kadar gömülmüştü. Kalabalık caddede tökezleye tökezleye ilerliyordu, her tarafından kanlar akıyordu, insanlar ondan kaçıyordu hani, ayaklarını sürüyerek dükkânların içine giriyor ve feryat ediyordu. Hayatımda gördüğüm en kötü şeylerden biriydi. Anlaşılan, sonradan öğrendiğim gibi, bunu ona Bow Street'teki karavanını ateşe veren Şişko Charlie yapmıştı. Nedenini bilmiyorum hani ama Şişko Charlie ezelden beri böyle şeyler yapardı –kan parası, anlarsın ya. Yirmi sterlin için insanların bacaklarını kırardı; zavallı bir dalyarağı palayla yaralamak için kaç para aldı bilmiyorum. Kahrolası bir psikopatın tekiydi, Şişko Charles yani. Cenazesi tam bir farstı; hiçbirimiz onu sevmezdik zaten. Paulie oradayken kafasını asitle dumanlıyordu, Mags ve Mairead çok sarhoştu ve mezar taşlarına çarparak düşüp duruyorlardı... istisnasız her şey bir yana asla gitmek istememiştim. Dünya için bir kayıp sayılmaz, şiddet dolu bir götten fırlama daha eksildi. Ama kız kardeşi davet etmişti bu yüzden katılmak zorundaydım sanırım.

Her neyse.

Meydanda Dai Datblygu'yu görüyorum ama zil zurna sarhoş ve abuk sabuk konuşuyor, dolayısıyla bir fırt bira ve bir fişek cennet tozu için Ship and Castle'a girdim, ardından da dosdoğru süpermarkete yollandım. Somerfield'a yani; mal aşırması en kolay yer, çocuk oyuncağı, çünkü orada çalışan bazı insanları tanıyorum ve bana kodları söylediler; "Müdür üç numaralı kasaya" birini fark ettiler demek, "Bill Rhodes için

personel duyurusu" hırsızlık yapmak üzere olan bir ekip var anlamına geliyor vesaire. Bu nedenle anons sisteminden bunu duyunca çakıldığını anlarsın yani, dolayısıyla yürüttüklerini raflara geri koyarsın ve dükkândan çıkarken göğsünü gere gere özür dilenmesini talep edersin ve mağaza dedektifi ceplerini arar ve üstünde hiçbir şey bulamaz. Tereyağından kıl çeker gibi. Bugün tonla şeye ihtiyacım var hani; yiyecek niyetine evde birkaç dilim ekmekle bir kutu ton balığı var ama kafam dumanlı olduğundan yiyecek aklımdan geçirdiğim son şey. Kafan dumanlıyken alışverişe çıkmak iyi bir şey değil; ağzına bir daha bir şey almayacağını düşünürsün bu yüzden sonunda kupalar ve dergiler ve oyuncaklar gibi lüzumsuz şeyleri arakladığınla kalırsın. Spidle kendine güven falan duyarsın ama muhakeme gücün pek yerinde değildir. Her neyse, gerçekte elinin yatkınlığı hiç mi hiç önemli değildir, sadece zevki, heyecanı için yaparsın... gerçi şimdilerde şahsen ben pek bunları hissetmiyorum. Mal aşırma kesinlikle sıradan bir iş artık, yerine getirilmesi zorunlu yavan bir iş.

İklimleme sayesinde Somerfield'in içi epeyce serin ama şu fonda çalan acayip korkunç müziğe tahammül edemiyorum. Niye bunu çaldıklarını hiç anlamıyorum; güya huzurlu bir alışveriş ortamı yaratmayı amaçlıyorlar ama gıcık vermekten ve oradan tam da elinden geldiğince apar topar çıkıp gitmeni sağlamaktan başka bir işe yaramıyor. Meyve ve sebzelerin hepsi cart renkli; sahteymiş, plastikmiş gibi duruyorlar, aşırı pırıltılılar. Akciğer zarım iltihaplanmış gibi dişlerimi gıcırdatıyor ve burnumu çekiyor, alışveriş yapan insanlar arasında ve parlak ışıkların altında amaçsızca geziniyorum, kendimi acayip harika hissediyorum.

Balık reyonunda Roy'a rastladım.

—İyi misin Roy?

—Çok iyiyim Malcolm. Orada duruver olur mu.

Ceplerine birkaç füme somon indirip pantolonun içine de bir paket İrlanda istiridyesi sokuştururken ona bekçilik yaptım. O çivi gibi olmalı.

—Helal. Teşekkür.

—Bir şey değil Royston.

Yan koridora geçtim. Bu muhteşem; yani mallar arasında insanın canının hiçbirini çekmeden böylece dolaşması. Eczalar yüzünden midem o kadar feci büzüldü ki artık hiçbir şey almıyor ve yiyecek düşüncesi bile bana çok kötü geliyor; damardan kusmuk şırınga etmeyi yemeğe tercih ederim (bu belki de Colm'un benzetmelerinden biri, emin değilim; sanki öyle). Doğal isteklerin ortadan kalktığında ve bunlara nispeten mecbur kalmadığında aslında bu ürünlerin ne menem şeyler olduklarını anlarsın; sahte arzular, yapay zorunluluklar, faydasız, kof, yavan, seçenekleri yetersiz bir şekilde temsil eden, insana sadece uyduruk sığ bir tatmin duygusu vermek üzere tasarlanmış şeyler. İçi boş öneriler, hepsi bu. Yani kırk çeşit deodoranta gerçekten ihtiyacımız mı var? *HP Sauce** ilave edilmiş haşlanmış fasulyeye? Biz beceremez miyiz? Bırak gaz yapsın.

Burnumu gereğinden fazla kuvvetlice çektim ve kimyasallar genzimi tatlı tatlı yaktı. Bu suskun nesneler arasında dikilmiş içimin kabarmasını bekliyorum ve kendimi acayip şahane hissediyorum. Mükemmel.

Peynir reyonundaki Rhodri bir kalıp peyniri cebine indirirken bana göz kırptı. Koskocaman bir şey, kasığından aşağıya tam bir fıtık gibi sarkıyor. Griff ağzı kulaklarına vararak yanımdan geçti ve kazağı sanki hamileymiş gibi çıkıntı yapıyor. Creys'i çantasına çaktırmadan bir dondurulmuş tavuk sokuşturduktan sonra çekip giderken gördüm ancak bir kleptoman olarak hırsızlık yapış tarzı biraz fazlasıyla gelişi güzel; nitekim onu orta yaşlı kravatlı bir herif takip ediyor, besbelli ki bu mağaza detektifi. O halde benim için risk yok; o Cresy'i izlemek için uzaklaşmışken akaryakıt reyonuna uğrayabilirim.

Yolda Laura'yla karşılaştım, Liam'ın çayı için ambalajı hasar görmüş ürünler rafını gözden geçiriyordu. Anladın mı? Kanunları çiğnemezsen evsiz barksız biri gibi yiyecek peşinde koşarsın.

* Ketçap ve Worcestershire sosu karışımından oluşan bir "kahverengi sos" markası. (ç.n.)

Akaryakıt reyonundayım ve gizlice pantolonum ön tarafına iki tane, arkasına da bir tane daha 35'lik votka indiriverdim. Ön ceplerimden her birine çeyrek boy viski ve gömleğimin bol kolunun içine de bir şişe şarap soktuktan sonra bir dörtlü *Heineken* paketiyle çıkışa yöneldim. Şüphe uyandırmamak için bir şey satın alman lazım; başka türlü davranırsan dikkat çekersin. Bir de dergi aldım ve bunu yaparken anons sisteminden sadece fon müziği sesi geliyordu, kasadaki fıstığa gülümsedim ve poşet çaylarının parasını öderken Roy'un yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görüp de kahkaha salıvermemek için kendimi zor tuttum; şu istiridyeler hayalarını çoktan fena halde dondurmuş olmalı. Dondurulmuş gıda reyonundakiler gibi iki adet Brüksel lahanasına benzemişlerdir herhalde.

Mağazadan ayrılırken müdürü üç numaralı kasaya çağırdıklarını işittim; acaba kimi çakozladılar. Kalıp faaliyeti izlemek isterdim ama üstümde o kadar çok kaçak mal vardı ki gün ışığına çıktım ve seçeneklerimi değerlendirdim: Sahilde oturacak bir yer bulup dergimi okuyarak pestilim çıkıncaya kadar içmek; aynı şeyi eve gidip yapmak; Colm ve Mairead'e uğramak... O kadar çok seçenek var ki. Bal gibi *harbi* seçenekler falan; yapmak istediklerim yani.

Derken hâlâ işsizlik ödeneği bürosuna gidip çekimin başına gelenleri anlamam gerektiği aklıma geldi. Hay aksi. Dalga geçerken bunu unutmuştum. Gene de bu çok vaktimi almaz hani, ayrıca ceplerim akaryakıtla dolu ve paketimin içinde de bir hayli layn var. Eşeğin önüne sarkıtılan havuç gibi, şahane. Burun deliklerimden birini kapatıp diğerindeki cennet tozu kalıntısını büyük bir gayretle içime çektim ve içimin kabarmasıyla birlikte uyluklarımda tatlı bir ürperti baş verirken işsizlik ödeneği bürosunun yolunu tuttum. Acayip harika bir gündü. Şu ana kadar.

Dandik bir E için tam on iki sterlin. Kahrolası götten fırlama asık suratlı ciğeri beş para etmez kazıkçı. Haddini fazlasıy-

la aştı. İçinde minicik bir bebek olmasa dalyarağın karavanına Molotof kokteyli atacak birini bulurdum. Dilerim ki bundan Roger'a veya Griff'e veya Ikey'ye, yani öyle birine satmamıştır; kesinkes daha beterini hak eden bu işe yaramazın istisnasız karnını deşerlerdi. Dalyarak. Bundan acayip nefret ediyorum, cidden bal gibi tiksiniyorum; bugünlerde fazla param yok ve sadece boş yere şu siktiriboktan parasetamol veya her ne haltsa onun için on iki sterlin harcamadım, ayrıca bir şeyden hiç değilse bir fişek atabilmek niyetine iki paket göz açtıran almak zorunda kaldım. Kahretsin. Bencil paragöz ikiyüzlü köftehorlar. Dünya resmen bunlarla dolu.

E'nin dandik olduğunu anladığım dün öğle sonrasından beri tepem atmış haldeyim. Göz açtıran bir süreliğine fayda etti ama gene ayılıyorum ve şu an tam iki katı canımdan bezmiş vaziyetteyim. Huysuz bir herif gibi davranıyorum ama elimde değil; herhangi biri de böyle davranırdı. Korkunç bir hayal kırıklığı. Dün hapın bir işe yaramayacağını sonunda kabul etmek zorunda kaldığım çay saatinde pizza almaya gittim ve pişmesini beklerken Colm sipariş defterini kapıp "bir porsiyon tırnak reçeli ve kalın hamurlu bok... yanında amcık bulamacı... kasık kıllı yumurta salatası" gibi şeyler yazdı; bunun üzerine ben de ona çocukluğun tuttu ve hoppasın ve ahmaksın dedim ve kendini maskara ettiğini söyledim ama aslında öyle davranan bendim, kendini aptal yerine koyan bendim. Genellikle böyle şeyleri komik bulurdum, Colm'un yaptıklarını yani ama dün... elimde değildi işte. Böyle kazıklanmak insanı acayip bunalıma düşürüyor.

Ve kahretsin şansıma bak ki gidip bir sürü E düşkünü çocuğun yanına oturdum. Saf keratalar. Dinle şunları hele:

—Ayıpsın be dostum, dünyanın sorunlarını çözmenin tek yolu bu, haksız mıyım? Yeter ki her bir politikacının, her bir bankacının, her bir sapına kadar boş kafa geçinenin bir *Dove* yutup çılgın bir partiye gitmesi sağlansın, bir daha ne savaş ne açlıktan ölen ne de açgözlülük olur, sana kesinkes garanti veririm... böyle bir şey bir daha asla yaşanmaz.

—Evet. Herkes birbirine sevgi duyar...

—Dünya çapındaki bu kavga dövüş sona erer. Gözünün önüne getirebiliyor musun dostum? Şiddet biter. İstisnasız dünyanın her tarafında.

Bunun üzerine milletçe bahçesinde oturduğumuz Rolf lafa karıştı ve onlara hiç mi hiç bir şey bilmediklerini söyleyip Horizon'da* bulunduğunu, Shoom'da** bulunduğunu, bu işlerin nasıl başladığını en ince ayrıntısına kadar anlatıp kafa ütüledi. Lafları E düşkünü çocukların garibine gitti ve ona bakakaldılar. Shoom'un adını daha önce katiyen duymamışlar; muhtemelen bunu can kalmayınca başvurulacak bir tür yeni ve son moda bir yüksek enerji içeceği sandılar.

Zavallı, yanlış fikirlere saplanıp kalmış saftirikler. Şüphesiz E muazzamdır, kafayı inanılmaz, acayip kıyak yapar hani, belki de üstüne yoktur ama her derde deva olmaktan dünya kadar da uzaktır. Efkâr dağıtmanı ve iyi vakit geçirmeni sağlar. Hepsi bundan ibaret. Kişiye özel dertlerin dışında kalanları çözemez, ayrıca bu bakımdan da bir fayda sağlayıp sağlamayacağı tartışmalıdır. Demek istiyorum ki, asidin altmışlardaki rolünü göz önüne al mesela; herkes buna bir kurtarıcı gibi dört elle sarılmıştı, yeni, daha ileri bir bilinç düzeyine doğru atılan bir adım gibi görmüştü, peki bu insanlar bugün ne haldeler? Üç örnek yeter: Richard kahrolası Branson. Genesis. Roger lanet Waters.

—Hâlâ şu göz açtıranla mı uçuyorsun Mal?

Colm'a dönüp başımı salladım.

—I-ıh, pek sayılmaz. Etkisini kaybediyor sanki. Biraz daha fazlası fena olmazdı doğrusunu söylemek gerekirse.

Elime bir paket tutuşturdu ve birkaç fişek attım. Keşlerin *Sherbet Fountain*'ından*** yani. Colm'un ağzında koskocaman, kahretsin tenis topu büyüklüğünde bir sakız var ve gözleri fıl-

* East Sussex'te 80'lerde çılgın partilerin düzenlendiği bir gece kulübü. (ç.n.)

** Londra'da 80'lerde çılgın partilerin düzenlendiği bir kulüp. (ç.n.)

*** Meyan kökünden yapılmış, ambalajının özelliği nedeniyle de bir çubuk yardımıyla emilip dil üstünde eritilerek tüketilen, "Şerbet Pınarı" diye Türkçeleştirilebilecek bir içecek markası. (ç.n.)

dır fıldır. Birkaç fut aşağısındaki tarladaki koyunlar hart hurt otları çiğniyorlar.

Kızlarsa şey hakkında konuşuyorlar... ne üzerine konuşuyorlar ki? Kulağıma "amcık" gibi kelimeler çalınıyor:

—Bu Amerika'da büzük demekmiş anlaşılan, dedi Mairead.

—Bana Geraint söyledi.

Maggie lafa karıştı: —Nefret ettiğim "kaymak tabağı" kelimesi. "Kaymak tabağı"... o kadar şişman ve ablak kelimelerini falan çağrıştırıyor ki. Tüyler ürpertici.

—Kıllı deniztarağı.

—Ne demek!

—Veya "önbüzük", bu en berbatı. Sanki dışkılamaktan başka bir işlevi yokmuş gibi. Aslında en iyisi "duka*" çünkü dilbilimsel bakımdan "düşesle" aynı kökten geliyor. Dolayısıyla bunu göz önüne falan alınca...

—Ah, bak bu hoş, dedi Mags, büyük bir hevesle. —Benim düşesçiğim...

—Mavra bu Mairead, dedi Colm. —Bir kelimeyi etimolojik nedenlerle göklere çıkaramazsın. Yani artık kökeninden o kadar çok koptu ki, "duka" kırıcı, kaba bir kelime haline geldi. Bazı heriflerin sokaklarda kadınlara seslendikleri gibi, birinin senden duka diye söz etmesini ister misin? Sanki bundan ibaretsin, başka bir şey değilsin, sadece amcıksın hani, sana iltifat edildiğini mi düşünürsün? Kendini bir kraliyet mensubu gibi ve haşmetli mi hissedersin?

Falan filan. Colm pes diyinceye kadar Mairead'e duman attırmaya devam etmeye niyetli. Bedenen değil elbette ama bunu yapmanın başka yolları da var, yok mu? Uzun bir süredir böyle davranıyor, Colm yani; işin acıklı yanı bunun farkında bile değil. İnan, Mairead benimle birlikte çok daha iyi durumda olur. Harbiden.

Mags şu anda hippilerin toprak anası kılıklı biri tarafından sigara içtiği için azarlanıyor. Bildiğin tiplerden; otuzlu yaşların

* Eski dilde dük, argoda vajina demek. (ç.n.)

sonunda veya kırklı yaşların başında, çiçek desenli bir elbise giymiş, tefarik yağı sürmüş, yağlı saçlı, donuk bakışlı ve şaşkın ifadeli. Maggie'nin bedeninin nasıl kirletilmemesi gereken bir mabet olduğu hakkında bıktırırcasına konuşuyor. Bu kadını hatırlıyorum; Iestyn'ın partisinde Liam ve Colm'un üstüne titremişti, peşlerine takılmıştı; onlara içki getirip duruyor, sanki bir tür ikiz tanrılarmış gibi davranıyordu, oysa onlar alt tarafı kafayı eczayla bozmuş Liverpoollu Katolik İrlandalı, alınları feci açılsa da çocukluktan bir türlü çıkamayan iki ebleh. Aklıma Colm'un bu kuş beyinliyi kudurttuğu geldi; Colm'a "uçarı bir meleğe" benzediğini söylemiş, o da bomba gibi patlayıp şöyle şeyler sıralamıştı:

—Kahretsin yoksa beni sefahat düşkünü olmakla mı suçluyorsun? Bunun hayranlık duyulacak hiçbir tarafı yok hani, Tanrım, hayat kısa, sıkıcı ve nihayetinde onur kırıcı. Bütün hayallerinin önünde sonunda boku çıkıyor. Ecza ve içkisiz bir hayat yaşamaya bile değmez; çabalamana hiç mi hiç gerek yok. Melek gibiymişiz, kıçımın kenarı.

Bu sözler fıstığın keyfini kaçırmış ve Colm'la aynı yaşlardaki oğlundan laf açıp o da Colm gibi düşünmeye başlarsa bunun aklına getirebileceği en kötü şey olacağından bahsetmişti. Hali epeyi acıklıydı aslında; yani gerçekten üzülmüş gibi görünüyordu. Ve Colm, şu dangalak yani, kadıncağız bir içki daha almaya gittiğinde el çantasının içine kusmuştu. Guatemalalı köylülerinin elişi falandı. Colm bunu kötü bir niyetle yapmamıştı hani, yani kendini tutamamış püskürtmüştü işte, gene de kadıncağıza acıman lazım, haksız mıyım? Öyle gözükmese de iyi kalpli falan biri ve bir zamanlar çok güzel olduğunu ve bu görünüşünü kaybetmesiyle, özellikle bu kadar genç bir yaşta, hayatının acayip kaydığı her halinden belli (gerçi doğrusunu istersen, her şeye rağmen onu beceririrdim). Sanırım bir tür bağımlılık geçmişi var; bakışlarından anlaşılıyor. Ama artık bundan kurtulmuş ve öyle bir tavır takınıyor ki yeniden doğduğu ve yola geldiği için böbürleniyor, hatta bunu göğsünü gere gere

yapıyor, bu da insanları gıcık edebiliyor, yani şu anda Mags bile onun üstüne varıyor:

—Zırva! Zırva işte o kadar! Yirmi iki yaşındayım, sigaranın cildimi kırıştırıp kırıştırmayacağına aldırdığımı mı sanıyorsun? Sigara içmek kesinkes muhteşem bir şey! Kafam günlerce dumanlıyken baca gibi sigara tüttürmeye ve ciğerlerimdeki yanma duygusuna bayılırım, içime çekerim ve nikotinin içimi bal gibi parça parça ettiğini falan hissederim! Muhteşemdir! Sigara keyif verir, insanı memnun eder ve dahası bence havalı bir şey!

Ve Mags taşı gediğine koymak için Camel'ından fazladan derin bir nefes çekti. E kafalılar endişeli gözüküyorlar. Toprak ananın gene gönlü karardı gibi geldi bana ve düşünüyorum da, sanki ona göre, başına taç ettiği ve gelip geçtiği için yasını tuttuğu şeye, yani gençliğe sahip etrafındaki bütün insanlar bunu mümkün olan en hızlı, en ağırbaşlılıktan uzak, en muzır şekilde boşa harcamaya çalışıyorlar. Zavallı fıstıkçık. Muhtemelen onun yirmili yaşlarından bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini kabul etmek istemiyor.

Colm Mairead'e ateş püskürmeye devam etti. Toprak ana onu izledi ve soluklanmak için sustuğunda hafifçe omzuna vurarak dedi ki:

—Sana yardım edebilirim hani. İki çakran da tıkalı. Bu nedenle bu kadar gerginsin. İzin ver bunları açayım, enerjinin serbestçe dolaşmasını sağlayayım. Acınacak haldesin.

Colm sadece dik dik baktı. —Ne yapacaksın?

Bir başka kadın daha lafa karıştı, şu küstah tiplerden, boyalı siyah saçlı ve halhallı. Kazulet bir Got yani: —Ondan değil Di, dedi. —Kadınlardan nefret etmesi yüzünden. Bütün erkekler gibi. Kadınlardan nefret ediyor.

Colm başını arkaya atıp güldü: —Kadınlardan nefret etmem! Yüzlercesini siktim!

Ona kulak asmayıp aralarında şalları hakkında konuşmaya başladılar, biri Peru işi, diğeriyse Afganistan'dan. Ne var ki Colm onları rahat bırakmadı:

—Biliyor musunuz? dedi, onlara doğru eğilerek. —Bütün bunlar o kadar saçma ki. Siyaseten doğruluk size göre sadece sözde kalan bir şey, öyle değil mi? Laftan ibaret yani. Ve davranışlarınız –yurtdışından gelen elişleri için illaki dükkân dükkân dolaşarak sırf siyasi gösteriş yapmak üzere bunları satın alıp sahte bir acıma duygusunun fiyakalı bir işareti gibi giymeniz– yağmacılıktan farksız. Bu tam bir saçmalık. Bundan liberallikten çok bal gibi sömürgecilik kokusu alıyorum. Tonla hava gazı.

İçin için güldü ve niyetini anladım, yaklaşık bir ay önce bir partide üniversiteden bir öğretim görevlisiyle didişirken ona çaktığı lafları hatırladım: "Benim Liverpoollu bir Çingene tırtıkçı olduğumu düşünüyorlar, eh peki, tam adamına çattılar o halde. Ve çok dikkat etsinler çünkü ben acayip iyi bir hırsız falanım. Öte yandan diyeceğim şu ki, tam beni ustalıkla kategorize ettiklerini sandıklarında biraz zekâyla, biraz belagatle onların üstüne varacağım –bak o zaman boktan ağızları nasıl bir karış açık kalıyor. Onlara kendi abuk sabuk önyargılarıyla saldıracağım."

Buna, altmışların bir Siyah Gücü şeyine gönderme yaparak, "Mau Mau-cılık" diyor; bense ahmakça davranmak diyorum. Ve hiç haddini bilmiyor:

—Ve her neyse, Afganistan niye bu kadar fazlasıyla önemli ki? Oraya bu şalı giymiş olarak gitsen, bu halde, yüzünü ve ellerini örtmeden yani, resmen taşa tutularak öldürülürsün. Rusya Afganistan'la savaşırken genç bir pilotun kullandığı uçak çöle düşmüş. Yaralanmış, kaybolmuş, ne halt edeceğini bilememiş, bir medet umarak en yakındaki bir çadıra gitmiş. Çadır köylü kadınlarla doluymuş, muhtemelen Batılılara satmak üzere sikindirik şallardan örüyorlarmış ve biliyor musun ne yapmışlar? Onu çırılçıplak soymuşlar, bir ağaca bağlamışlar ve hayalarını *çekip* koparmışlar. Ne kesmişler, ne de doğramışlar; çekip koparmışlar. Etrafına bir ip geçirmişler ve kopuncaya kadar ipe asılmışlar. Hoş, ha?

Hayret bir şey. Fıttırıyor, Colm yani, benden söylemesi. Aklı acayip dağılıyor.

Başımı Mags'e çevirdim ama o kendi âlemine dalmış. Rolf'un bahçesinin sınırı bir dizi güzel taş ve deniz kabuğuyla işaretlenmiş, muhtemelen bunları oralara onun yumurcakları yerleştirmiş hani ve bu nesnelerden biri, içine bir denizatı gömülü bir pleksiglas topağı. Mags yüzünü buna yapıştırmış gülümsüyor ve kendi kendine mırıldanıyor:

—Ah... küçük denizatı... Tanrım, ne kadar muhteşemsin...

Onunla konuşuyor, kendinden geçmiş halde. Muhtemelen daha önce içtiği dört kupa sihirli mantar nedeniyle.

Colm'un başparmağının ucundaki kocaman, siyah, kabuk bağlamış yara dikkatimi çekti ve tam bunun nasıl olduğunu soracaktım ki Liz koşarak bahçeye geldi ve haykırarak dedi ki:

—Rolf! Polisler dışarıda! İçeri girmek üzereler!

—Ha siktir.

Acil eylem: Rolf tünediği salıncaktan fırladığı gibi evin içine daldı, bahçede çılgınca bir patırtı koptu, herkes cephanesini çalıların arasına, çoraplarının, pabuçlarının içine zula etti, bazıları da silip süpürdü. Herifin biri Rolf'un kedisini kapıp hap paketini hayvanın kıçına tıkıştırmaya çalıştı. Ortalıkta kalıp kalıp ot, E, göz açtıran, burun tozu, sarı bomba, asit, her şeyden var. Yanında hem kok hem toz hem de göz açtıran bulundurduğundan adım gibi emin olduğum Kara Jerry, bütün paketlerini içkisinin içine boşaltıp istisnasız hepsini birden dikledi. Resmen bir eczaneyi boğazından aşağıya midesine indirdi. Biz temiziz ama. Yani ben, Mairead, Mags, vesaire çünkü biz saatler önce hava hâlâ karanlıkken bütün eczamızı almıştık. Tabi bir süre önce Colm'un benimle paylaştığı paket dışında, onun da kalanını şimdi yuttu.

Bu durum herhangi bir şekilde Mairead'i tedirgin etmedi, zil zurna sarhoş. İçkinin dibini bulmuş. İki püsür bahçede ilerleyip özellikle bize doğru yaklaşırken Colm'a geçen gün çamaşır sepetinde bulduğu bir şırınga hakkında hesap soruyor:

—Kimdi o Colm? Bilmek istiyorum, hemen. Bunu öğrenmeye buz gibi hakkım var.

—Ne bileyim, benim değil, artık kes sesini, gelin alayı burada. Kapa çeneni.

—Bak şu işe, kahretsin iğnesi parmağıma battı. AIDS kapmış olabilirim ama veya başka bir şey, anladığım kadarıyla.

—Çeneni tut.

Kanun Adamlarından biri bize Galce seslendi ve E düşkünü çocuklardan biri de titrek bir sesle ona dedi ki:

—Ne dediğini anlamıyorum bayım. Sadece İngilizce biliyorum.

Zarbo bu karşılığa içerlemiş gibi görünüyor ama gene de kendini beğenmiş bir tavırla şöyle cevap verdi:

—Sahi, Tanrı'nın dilini bilseydin ne dediğimi anlardın o zaman, öyle değil mi?

Tanrı aşkına. Kahrolası Galliler. Kanun Adamı üstümüzü aradı ama bir şey bulamadı. E düşkünü çocuklardan biri ağlamaya, Kara Jerry de buna pek göz yummayacak yaşlı bir aynasızın tekiyle salıncakların etrafında köşe kapmaca oynamaya başladı.

—Hey, onu sen hiç mi hiç arayamazsın diye söylendi Colm, aynasızlardan biri ellerini Mairead'in üstünde gezdirirken. —Aranızda kadın polis memuru yok mu?

—Maalesef.

—Hayret, illaki olmalı. Onu sen arayamazsın. Bu kanunsuzluk.

Kanun Adamı iç geçirdi. —Evet. Karakolda çok sayıda kadın polis memuru var elbette. Sonra da adam yerine koyulmayıp küçük düşmüş gibi Colm'u tepeden tırnağa süzdü.

—Of Colm, dedi Mairead. —Benim için dert değil.

—Ve ağzımızı bozmaya da gerek yok, diye devam etti Kanun Adamı. —Uyuşukluk belirtisi. Eminim kullanabileceğin başka kelimeler vardır. Başka kelimeler de biliyorsundur *mutlaka*, öyle değil mi?

—Evet. Kıçımın kenarı.

Kanun Adamı Colm'a dudak büktü, Mairead de kollarını uzattı.

—Hadi o zaman. Göster maharetini. Ben temizim.

Colm, Mairead'i baştan aşağı sıvazlarken polis memuruna göz kesildi. Bu arada Rolf, kollarına iki aynasız girmiş halde bahçenin dibinden bize seslendi:

—Şey, ben karakola kadar gidiyorum millet! Hergeleler zulamı buldu! Ev yapımı içkime buyurun!

Onu alıp evin önüne doğru götürdüler.

—Ne yazık ki hiçbiriniz artık içemeyecek, dedi Kanun Adamı, Colm'un üstünü ararken. Tam bir gaga burun ve gür sakal. Ayrıca seni bir şeyden mahrum ederken "ne yazık ki" diyen saftiriklerden nefret etmez misin? —En azından, burada değil her hâlükârda. Parti bitti. Ne yazık ki.

—Baksana, bunu yapmaya hiç...

—Hem de nasıl yaparız. Son zamanlarda haberleri izlemediniz mi? Ceza Muhakemesi Kanunu'nu duymadınız mı? Harikulade bir yasama eseri. Size özetleyebilirim isterseniz?

Colm mırıldandı.

—Ne dedin?

—Özel mülkteyiz dedim. Ceza Muhakemesi Kanunu burada uygulanamaz.

—Ha, şey, şimdi... Cilalı pabuçlarından birinin burnuyla canlı renkte boyanmış bir taşı tekmeledi. Ciğeri beş para etmezlerin dünya çapındaki simgesi; cilalı siyah pabuçlar. —Bu, burası, Bay Maddox'un bahçesinin sınırı. Sen dışında duruyorsun. Durduğun yer, o arazi, çiftçi Bay Reece'e ait ve seni topraklarına davet etmediğine çok eminim.

Pişmiş kelle gibi sırıttı ve bunun üzerine Colm sınırın berisine geri çekildi, gözlerinde şimşekler çakıyordu. Tekrar mırıldandı.

—Özür dilerim, ne dedin?

Colm sadece ters ters baktı.

—Evet. Hiç şüphesiz hakaretamiz olan görüşlerini kendine sakla ve evine git. Eminim hepinize uygulanacak idrar tahlilinde, kan tahlilinde ilginç sonuçlar alınacaktır, öyle değil mi? Evet. Şimdi *kımıldayın*.

Bu herkesin kıçını kaldırmasına yol açtı. E düşkünü çocuklar neredeyse tam birer sürat koşucusu gibi doludizgin kaçıyorlar, Linford Christie* bunların yanında halt etmiş. Kahretsin Pontryhydygroes'ten Aberystwyth'e dönüş gözümde büyüdü; acayip uzun bir yürüyüş mesafesi. Tam da göz açtıran fişeği falan beni uçuracakken.

—Dert etme, dedi Mairead. —Birahaneler saat on birde açılıyor hani. Eminim dönüş yolunda açık bir tane buluruz.

Maggie'nin sesi çıkmıyor; gözlerini öylece denizatına dikmiş.

Yürümeye başladık. Gerçekten fark etmez, fark eder mi? I-ıh. Hiçbir şeyin önemi yok. O kadar da iyi bir parti değildi zaten doğrusunu söylemek gerekirse.

Gecenin yarısı korkunç bir soğuk ter gölcüğü içinde uyandım ve yatağımın ucunda arkasında bir şeyler, yükselen siyah ve dalgalı kanatlı veya pelerinli bir figür olduğundan nerdeyse yüzde yüz eminim. O duyum geçinceye kadar hızlı hızlı soluyarak bir süre yattım, sonra da kalıp gibi serili kaldım. Felaket tüyler ürpertici bir his var içimde... kontrol etmek için ışığı yaktım ama tabi ki orada hiçbir şey yoktu bu yüzden ışığı söndürüp karanlıkta bir cigara tüttürüyorum, ucu parlıyor, portakal rengi, çektiğim her nefeste biraz daha şiddetleniyor. Ev tamamen sessiz; sadece cama vuran yağmurun sesiyle arada sırada dışarıda, tarlada mızıldanan koyunların melemeleri duyuluyor. Kör olası dünyanın tamamı pencerenin dışında uzanıyor. Bir şekilde bunu hissedebiliyorum; uçsuz bucaksız ve her şeye açık ve elde edilebilir... bu bende güçlü bir arzu uyandırdı, içim gitti. Oracıkta; ezelden beri; oracıkta uzanıyor ve beni bekliyor.

Cigaramı bastırıp söndürdüm ve karanlıkta büzülüp yattım. Tekrar uykuya dalarken kafam anılarla, görüntülerle dol-

* Linford Cicero Christie: Olimpiyatlar dâhil birçok yarışmada altın madalya kazanan, Britanyalı kısa mesafe koşucusu atlet. (ç.n.)

du, gözümün önünden bir film şeridi falan gibi geçtiler. Onları seyrediyorum ve şunları görüyorum:

Rüzgârlı bir yamaçtaki yıldırım çarpmış bir ağacı.

Mairead şaraphanede tek başına dans ediyor; mekândaki bütün herifler de gözlerini onun üstünden ayıramıyorlar.

Uykusuz ve aç biilaç geçirdiğim altıncı gün Colm ve Margaret'le bilardo oynuyorum. Toplar istisnasız her tarafa saçılıyor, bir türlü deliklere girmiyorlar. Alabildiğine, tamamen, haşatım. Colm şöyle diyor: —Hey, şu üçüncü gün gözlerinin köşelerinde hoplayıp zıplayan şeyleri biliyor musun? Bak şu işe, bugün onları yakalayabiliyorum. Minik pençeleri var. Sen de dene, hadi.

Paul garajın kirişlerinden baş aşağı sarkıyor, sırıtan bir gibon.

Sislerle kaplı dağları.

Mairead denizde suyun yüzeyine çıkıyor, tişörtü memelerine yapışmış. Büyük, yumuşak, davetkâr memelerine. Meme başları birer mermi gibi çıkıntı yapıyor. Bir denizkızı.

Tipide E'yle uçuyorum; yağan karın arasından Mairead'in büyükanne ve büyükbabasının kır evlerinin ışıklarını seçiyorum.

Koyunlar, koyunlar, koyunlar.

Devasa yemyeşil bir alan; yardan içine falan atlamak istiyorum.

Gölün kıyısında ayılıyorum; şafak vaktinin ışıkları suları yalıyor ve kuşlar cıvıldıyor.

Birahanelerin açılmasını beklerken limanda yüzen bir foku seyrediyorum.

Sioned çırılçıplak.

Ben, Colm, Mairead, Liam karanlıkta bir tarlada dans ediyoruz, ışık yok, müzik yok, sadece biz ve eczalar ve yıldızlar.

Cader Idris'in tepesindeyim, kafam dumanlı, aşağıda süzülen bayağı şahinlere bakıyorum. Kuşları böyle yükseklerden izlemek ne kadar acayip inanılmaz bir şey. Bunu sadece dağ-

larda veya gökdelenlerde yapabilirsin. Bu büyük, yükseklerde uçan kuşlar hakkında bir şey...

Sahilde ateşin etrafında dans ediyorum, kafam kıyak, patatesler kömürleşiyor.

Ürperiyorum, her tarafım zonkluyor.

Yağmurdan kaçıp harap bir çiftlik evine sığındım, viski içiyor ve ot tüttürüyorum.

Yağmur ne kadar da feci yağıyor.

Jetler uğuldayarak başımın üstünden geçiyor, ödüm bokuma karışıyor.

Loş, sessiz birahaneler, dışarıdan denizin sesi geliyor.

Gözlerim yunusları arıyor; şimdiye kadar bir tane bile göremedim.

Dağlardaki ağıldan bozma birahaneler; dışarıda karanlık ve soğuk, içerdeyse şömine ateşi ve bira var.

Yağır bağlamış klozet kapaklarından burnuma göz açtıran çekiyorum.

Kadim bir gölün sularının içine kusuyorum.

Ortaçağdan kalma bir kalede sihirli mantarlarla kafayı bulmakla meşgulüm.

Kavrulmuş ve cascavlak kalmış ağaçlar.

Ve Galler'de geçirdiğim vakte dair, eczaların ilerideki uçsuz bucaksız karanlıktan, ama sadece ölümden değil, aynı zamanda bilinmeyen ve henüz belirlenmemiş gelecekten korumak için yarattığı artık ne hatırlanan ne de zihne yerleştirilen bir dizi anının arasında kaybolan birçok, pek çok an. Artık izi silinen.

Yağmur camı döverken tekrar uykuya daldım.

Paul arabayı deli gibi sürüyor, vites değiştirirken kolu koparacak adeta, canına okunmuş eski steyşını Mini Cooper kadar küçükmüş gibi kasabanın dar sokaklarında vınlayarak ilerliyoruz. Her taraf şantiyeye dönmüş; bir şeyler yükseliyor, bir şeyler de yıkılıyor. Aberystwyth çocukluğumda bizimkilerle

birlikte tatil yapmaya geldiğim zamanki haline hiç mi hiç benzemiyor. Arka koltukta oturmuş Paul'un bilinç akışının daldan dala konmasını izliyorum:

—Şu minicik yaşlı köpeğiyle yürüyen ufak tefek ihtiyara baksana... ah... ikisinin de kılları ağarmış ve elleri ayakları tutmuyor... hey!... oo ne güzel şapka o, bayıldım... kahretsin yol versene seni dalyarak seni!... ay, pardon!... güzel araba... şunun kıçına bak! Gözünü aç canım... önüne baksana güvercin! Nnnnyyiiov, nerdeyse kanadından olacaktı... şuna baksana; Alexei Sayle'e* benziyor... keşke lanet bankta oturacak vakit bulabilseydim!

Ve gideceğimiz yere, yani emlakçıya kadar tek yönlü yollar boyunca böyle devam etti ama durmadı ve düpedüz önünden geçti.

—Ne yapıyorsun? Kirayı ödeyeceğimizi sanıyordum?

—Ödeyeceğiz.

—Peki de, orayı bal gibi kaçırdın. Neden böyle yaptın ki?

—Telefon kulübesi. Önce Sioned'i aramam lazım.

Kalbim azıcık hızlı çarpmaya başladı ve Paul telefon kulübesine gittiğinde ben arabada kalıp tekrar tekrar içimden ne olur hiçmihiçbirşeysöylemehiçmihiçbirşeysöylemehiçmihiçbirşeysöyleme dedim. Sioned'le yattığım için kendimi suçlayamam; Tanrım, neredeyse iki yıldır kimseyle düzüşmemiştim, altın tepside sunulmuş gibiydi, içine edeyim, kahretsin ne yapmamı bekliyordun ki? Bir dakika, bunu reddetmem pek mümkün değildi, haksız mıyım? Sioned taş gibi bir kadın. Hele Paul'un onu itip kakmasından sonra ki bana kalırsa bunu kesinkes sık sık yapıyor, avutulmaya ihtiyacı vardı. Dahası o böyle davranmasaydı, o zaman Sioned bana gelmezdi ve yatmak durumunda kalmazdık, dolayısıyla siktir et, bu Paul'un hatası. Ne benim, ne de Sioned'in, Paul'un. Ayrıca bir şey anlatacağını falan sanmıyorum ama asla emin olamazsın... şimdi belki de vicdan azabı çekiyordur, anlarsın ya, kendini saçma sapan nedenlerle suçlu falan hissediyor-

* İngiliz stand-up komedyeni. (ç.n.)

dur. Benden hoşlandığını, hatta hep hoşlandığını söyledi ve sınırın ötesine birlikte geri dönmeyi önerdi ama bu bir zırvalık, bana öyle geliyor, hislerine kapılıyor sadece; yani bir yandan sürekli İngilizce gibi yabancı bir dili konuşma mecburiyetinin onu ne kadar zorladığını hiç kimsenin anlamadığından şikâyet ediyor, diğer yandan da o lanet yerde yaşamak istiyor! Beni bu konuda büsbütün ciddi olmadığını düşündüren de buydu. Ortaya attığı başka şeyler de var, yani küçük yalanlar; mesela sahildeki partiden sonra akaryakıt ve eczamız kalmadığında kapıya dayanan içki mahmurluğu yüzünden hepimizin tepesi atmış, Sioned de Mairead'in evinde bir şişe votkayı zulaya attığı mavalını okumuştu. Şey, tabi ki votka falan hak getireydi; bundan sadece uzun dönüş yolunda yürürken çok fazla acı çekmememiz için bize moral vermek üzere söz ettiğini söylemişti. Kısmen böyle bir etkisi oldu ama... sonuç tam bir hayal kırıklığıydı.

Her heyse, Sioned bu. Zırvalamakta üstüne yok. Düzüşmesi mükemmel gerçi, doğrusunu istersen... istisnasız kovalar dolusu geldim. İnan.

Paul yüzü had safhada karışmış bir halde arabaya geri döndü. Ha siktir diye düşünürken, her an sıvışmaya hazır bir şekilde elimi de kapı kolunun üstünde tutuyorum. Canın neye sıkıldı diye sordum.

—Sioned az önce bana bir şey anlattı, dedi, başını sallayarak. —Kanım dondu... hiç mi hiç inanamıyorum. Katiyen.

—Neye?

—İçim müthiş eridi.

—*Niçin*?

—Roger yüzünden. Ölmüş.

—... Ne?

—Harbiden. Kahrolası Roger ölmüş. Sioned az önce söyledi, şimdi. İnanabiliyor musun?

İlk önce, hani, içime su serpildi, Sioned, hımm, oynaşmamız hakkında çenesini tuttu diye rahatladım. Derken bende şafak attı, dayak yemiş gibi oldum. Roger ölmüş.

—Roger ölmüş ha?

—Evet. İçim müthiş eridi.

—Hayret bir şey. Nasıl?

—Ya, işte mesele bu. Yukarıda, Camarthen veya Caernarfon'da veya her ne cehennemdeyse. Görünüşe bakılırsa öldüresiye dövülmüş. Bıçaklanmış da. Bütün gazeteler yazmış, Sioned söyledi, muhtemelen *Cambrian News*'te Çarşambaya çıkar. Yirmiden fazla yerinden bıçaklanmış, kafatası parçalanmış, böyle şeyler. İnanabiliyor musun?

Başımı salladım ama aslında, evet, yüzde yüz inanırım. İçinizden kimin kaderinde böyle vahşice katledilmek vardı diye sorsan, bunun cevabı Roger'dı derim. Alna yazılan başa gelir dostum, bu işin lâmı cimi yok. Ömrün boyunca şiddete başvurursan sonunda sen de şiddete uğrar ve ölürsün. Roger birkaç gün önce tonla eskiden kalma savaş madalyası gibi şeyleri satmak üzere Camarthen'e veya Caernarfon'a veya artık adı her neyse oraya gitmişti; anlaşılan orada böyle şeylerin ticaretini yapan biri varmış. Onları satmak istemediğinden laf açmıştı ama meteliğe kurşun atıyordu. Büyükbabasının falanmış, savaştan kalma... hatta belki de onundu ama emin değilim. Herkesin dediğine göre ordu deneyimi onun hiç mi hiç madalya falan hak etmesine yol açmamış; onca yılda edindiği fiziki şiddet düşkünlüğü, birkaç hayatta kalma becerisi ve onun bir şekilde mahvını hazırlayan şu sapkın, sakat silah arkadaşlığıymış. Ona ne şüphe, kahretsin, başına bu vahşet gelmeseydi beyazdan veya bir kazadan veya başka bir şeyden ötürü can verecekti zaten. Yokoluşu kaçınılmazdı. Yüzünden okunuyordu. Zavallı herif, sanırım böyle demeliyim veya benzer bir şey.

—İçim hakkaten müthiş eridi, dedi Paul tekrardan. —Ne yapacağımı şaşırdım şimdi... ne yapacağız şimdi?

Akla uygun bir tavır takınıp, şöyle cevap verdim: —Şey, buraya ne için geldiysek onu yapacağız. Önce kirayı ödeyeceğiz. Sonra da gidip zil zurna sarhoş olacağız. Aklına yattı mı?

—Evet.

—Baksana, parayı bize ver ve adama parayı gidip ben ödeyeyim.

Tek bir laf etmeden bize bir tomar banknotu uzattı ve ben de bir koşu emlakçiye girdim. Aklımı çeliyor, Tanrım, şeytan dürtüyor... elimde bok gibi para var... tren istasyonu çok yakında... Roger öldü... Sioned düzüldü... üstümde tonla para...

Masadaki morøn başını kaldırıp bana baktı.

—Oh! Kira, öyle değil mi?

Mangırı ona verdim.

—Bu herkesinki mi?

—Evet. Hepsi orada. Llys Wen için yani.

—Evet biliyorum. Ben sayarken biraz oturup bekleyin lütfen.

—Bekleyemem ahbap, dedim ve ağzımdan kaçıverdi: —Ben çıkıyorum. Gidip eşyalarımı toplamam lazım.

Artık onun olan para destesini saymayı bırakıp yüzüme baktı.

—Pardon.

—Ben çıkıyorum.

—Ne zaman? Bugün?

—Evet. Bilmiyorum; yakında.

—Ne yazık ki çıkamazsınız. Sözleşmeye göre iki hafta önceden haber vermeniz gerekirdi.

—Mecburum. Aileden biri vefat etti.

—Bunu duyduğuma üzüldüm ama imzaladığınız sözleşmedeki madde –

—Baksana, burası neresi, kahrolası bir devlet dairesi mi? Sağır mısın? Ben çıkıyorum. Gidiyorum. Defoluyorum. Sadece ben gidiyorum, diğerleri falan kalıyor, dolayısıyla eline hâlâ bir miktar para geçecek. Ev demeye boklu götünün yediği o korkunç böcek yuvasında oturacak başka bir zavallı enayi bul.

Ve büroyu, hani, karmakarışık duygular içinde terk ettim; öfkeliyim, üzgünüm, rahatladım, endişeliyim, sürü sepet şey hissediyorum. Hangi cehenneme gideceğim ki? Gerçi zaten taşınırken insan fazla düşünmemeli, bunun farkındayım; eğer

her şeyi inceden inceye planlarsan o zaman işlerin sarpa sarmasına fırsat verirsin. İçinden geldiği gibi hareket etmelisin, hem de daima ve işte ben de öyle yaptım. Dolayısıyla aslında henüz nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

Biraz önce yaptığımdan Paulie'ye bahsetmedim, ona sadece bizi arabayla Ship and Castle'a götür dedim, oraya varınca da o içkileri almakla meşgulken, ben koştura koştura köşedeki bankaya gittim. Hava günlük güneşlik ve Great Darkgate Street'te iğne atsan yere düşmez; alışverişçiler, turistler, öğlen tatiline çıkmış insanlar... Ben bir şeyler görüyorum ve işitiyorum ve hissediyorum, düşünüyorum da, oysa Roger bunların hiçbirini bir daha yapamayacak. Bundan böyle dünyada Roger şeklinde bir delik olacak. ...bunun hakkında kendimi nasıl mı hissediyorum? Roger kafadan kontaktı, bir psikopattı, eşyalara fena halde zarar verirdi, insanları şişlerdi, yüzlerini Stanley'inkine* benzetirdi, demir çubuklarla bacaklarını kırardı, hatta geçmişinde bir iki cinayet varsa hiç mi hiç şaşırmam. Yokluğuna üzülüyor muyum? Öldü diye üzülmem *şart* mı? Hele ölüm şekline ne demeli –ilahi adalet, öyle mi? Mesele şu ki, sanırım, sonunda, ölürken, öldürülmekle, Roger faydalı bir şey yaptı; yani onun hikâyesi sona erdi, bitti ve bu benimkinde sadece bir bölüm falan ama Roger'ın ölümü, onun katli, varlığımın bu dilimine bir anlam kazandıracak. Gitme vaktim geldi. Boş yere yaşamadı.

Onun geçen yılki Cnapan festivalinde yaptıklarını hatırlıyorum, içine kendi kanını doldurduğu bir şırıngayla iki sokak çalgıcısını tehdit edip enstrümanlarını almıştı. Şırıngayı elinde küçük bir kılıç gibi tutuyordu. AIDS virüsü kaptığını, onu dinleyip gitarlarını vermezlerse şırıngayı batıracağını söylemişti. Tabi ki ona kulak asmışlar ve Roger Aber'e dönünce bunları kırk sterline satmıştı. Roger'ın virüsü taşımadığından falan epey eminim ama Tanrım, demek istiyorum ki, *sen* bunu göze

* Kulak kepçesi doğuştan normale göre küçük (*mikroti*) olan Kiss adlı rock grubu müzisyenlerinden Paul Stanley'e gönderme. (ç.n.)

alır mıydın? Ve Roger'ı böyle hatırlayacağım; kirli ve üstü başı perişan, sıska bir herif, sinsi kılıklı, kolları benek benek pompa izleri ve kendi kendine yaptığı kıytırık dövmelerle dolu, içinde kendi kanı bulunan şırıngayı bir silah gibi kullanan biri olarak. Bu görüntüsü Roger'la ilgili bütün diğer anılarım silinip gittikten çok uzun bir süre sonra hâlâ aklımda kalacak; ses tonunu veya nasıl koktuğunu bile hatırlamadığım zamanlarda hep onun sırıtan ve kendi kirli plazmasını bir silah gibi kullandığı gaddar hali gözümün önüne gelecek.

Roger. Bütün bunlardan azade artık.

Bankanın fuayesinde, bankamatiklerin bulunduğu yerde, ter içinde, çiş lekeli çaputlara bürünmüş bir dilenci var, insanların başına belâ kesilmiş, onlardan para istiyor. Etrafa dalga dalga acayip berbat pis bir koku yayıyor. Tam bir berduş bana göre; hiç utanması yok. Para çeken bir moruğun ensesinde boza pişirirken, onu görmezden gelip makineye kartımı soktum.

—Hadi, bir beşlik, alt tarafı sadece kahrolası bir beşlik, sana dokunmaz, orada bal gibi tonlarcası var. Hadi, ahbap, pintilik yapma, bir çoksatar yazdığımda –

—Beni rahat bırak yoksa polisi arayacağım!

—Ah, seni kahrolası cimri ihtiyar ahmak seni. Paraya niçin ihtiyacın var ki zaten. Yarabbi, çok yakında bal gibi öleceksin, Tanrım. Şu haline bak. Kahrolası ihtiyar yavşak.

Vay canına. Bu aksanı, bu sesi tanıyorum. O mu? Bu daha da beter bir durum, sanırım, hatta bu beterin beteri...

—Colm. Bu da neyin nesi dostum?

Sadece boş boş baktı ve guruldadı: —Hey ahbap, bize bir beşlik versene, ha?

—Colm, benim, Malcolm.

Gözlerini duman bürümüş, bakışlarının feri sönmüş. Leş gibi çiş ve bok ve kusmuk kokuyor; kotunun ağı berbat bir halde, sapsarı olmuş, yağır bağlamış, tişörtüyse kan ve kusmukla kaplı. Gözlerinden biri morarmış ve şişmiş, kararmış ve çürü-

müş dişlerinin arasından çıkan nefesinin kokusu burnumun direğini kırıyor.

—Kim olduğunu bal gibi biliyorum. Sadece kahrolası bir beşlik, geri vereceğim, söz.

Bu Colm değil. Bu o değil. Bu onun berbat bir kopyası, bir robot, çarpık çurpuk bir görüntüsü. Onu en son aşağı yukarı bir hafta önce görmüştüm. Gerçek Colm'u o hafta içerisinde kaçırıp yerine bu biçare yaratığı koymuş olmalılar. Bu Colm değil.

Makineden para çekerken kulağımın dibinde lafları ağzında geveleyen biri var, nefesini yüzüme doğru üfleyip beni öğürtüyor. Abuk sabuk konuşmalarından hiç mi hiç bir şey anlamıyorum:

—Fransa, ha, kahrolası Fransa'ya ne zaman gidiyoruz? İkimiz ve Roger, ha, ha evet ve kahrolası Roger hangi cehennemde? Yoksa o da mı siktirip gitti, şu kahrolası şıllık gibi? Beni tamı tamına sap gibi yalnız bıraktı? Ha, Fransa'ya birlikte mi siktirip gittiler, ha! HA?

Fransa'yla ilgili bunca laf neyin nesidir? Yani üvey babam orada yaşıyor ama o ciğeri beş para etmezin tekidir. Ondan nefret ederim. Onu hemen hemen üç yıldır görmedim. Tam Colm'a kafayı neyle bulduğunu soracaktım ki koluma şiddetle vurup bağırmaya başladı:

—O dangalaklar bana haber vermeden gittiler mi bile? Gittiler mi? Cevap versene, amcık!

Kolumu kaptığı gibi sertçe sarstı.

—Siktirip gitti mi, beni terk mi etti? *Onunla* mı? Ve sen falan istisnasız onlarla mı buluşacaksınız paraya bu yüzden mi ihtiyacın var?

Kafayı yemiş, tamamen ipsiz sapsız konuşuyor. Beni korkutuyor. Fazlasıyla abuk sabuk şeyler söylüyor. Gözleri kan çanağına dönmüş ve fal taşı gibi açılmış ve onlara bakınca sanki cehennemi görüyorum. Buna hiç mi hiç katlanamayacağım. Kolundan tuttuğum gibi dedim ki:

—Colm ağır ol dostum, sakin ol... bak, al bunu...

Ona bir onluk verdim.

—Al bunu. Sakin ol. Tamam, dostum, tamam...

Elindeki banknota baktı.

—Of sadece yirmi sterlin ha... sadece kahrolası yirmi sterlin...

Bir polis aracı yanaşırken ondan ayrıldım ve aracı görür görmez köşede yığılıp kaldı ve bağırıp çağırmaya başladı, hem de gerçekten acayip delicesine:

—YO! YO! UZAK DURUN BENDEN! İMDAT! İMDAT! AH SAKIN! YO LÜTFEN! SİKTİRİP GİDİN! SİKTİRİP GİDİN! SİKTİRİP GİDİN!

Yolun tepesinden bile sesini işitiyorum. İnsanlar etraflarına bakınıyor, korkuyla, endişeyle, tıpkı bir kurt ulaması falan duymuşlar gibi. Bir hafta; bir haftadan biraz daha uzun bir süre yetti. Bir adımlık mesafede, öyle değil mi, boşluk, dehşet, resmen sadece ufacık bir adım.

Birahaneye döndüm. Paul, Iestyn ve Phil'le, şu Abidikgubidikçi'yle aynı masaya oturmuş. Ilık, köpüksüz biramı bir dikişte içtim ve hemen cila niyetine bir votkayla birlikte bir tane daha sipariş ettim. İçimde sadece kimyasalların doldurabileceği kara bir delik, derin bir çukur var ve Iestyn'e üzerinde bir şey taşıyor mu diye soracaktım çünkü kafası kesinlikle kıyak hani ama Paul'a anlattığını dinleyince, bunun tüyler ürpertici bir şey olduğunun farkına vardım:

—Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmedi hani. Bugüne kadar sadece E'yle keyif çatmıştım, cidden. Böyle olduğunu *duymuştum* falan ama... anlarsın ya, insan asla başına bunun geleceğini tahmin edemiyor. Sanırım buna yola açan ikincisiydi, saat, hımm, saat sabahın beşiydi, öyle miydi? Buna pek ihtiyacım yoktu aslında ve kesinlikle hiç almasaydım keşke diye düşünüyorum şimdi.

Birasını yudumlarken ellerinin acayip titrediğini fark ettim. Ödü patlamış. Iestyn'ı daha önce hiç böyle görmemiştim. Aklımdan bile geçmemişti, hiçbir zaman.

—Bütün bir kulübü kırıp döktüm. Oradaki bütün heriflerin beni kenefe götürüp arkadan çalışmayı planladıkları kanısındaydım. Bundan emindim, hakkaten. Götüm hepten acayip tutuşmuştu. Pencereden dışarıya atladım, ağlaya ağlaya kahrolası Cardiff'in sokaklarında dolaştım, hangi cehennemde olduğumun farkında değildim, bir markete meyveler için, kavunlar, siktiriboktan guavalar falan için kırk altı sterlin bayıldım; her birinden bir ısırık aldım, sonra da hepsini fırlatıp attım. Fena halde cinnet geçiriyordum, haliyle. Aklımı kaçırmıştım, gerçekten resmen delirmiştim. Evi paylaştığım şu herif var ya, şu gey delikanlı, bir beysbol sopası satın alıp onunla sokağın ortasında arabasını hurdahaş edip hıncımı çıkardım. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu, gözüm kesinlikle hiç mi hiç dünyayı görmüyordu, fıttırmıştım.

Başını salladı ve fark ettim ki gözünü korku bürümüş. Sanki yüzü asla bir daha gülmeyecek gibi.

Sessizliğe gömülmüş haldeki Phil, ürkütücü bir şekilde onun tam zıttı; Iestyn'ın yüzünden toksik içine kapanma okunurken, Phil'inkinden toksik psikoz okunuyor. Ağzı acayip köpürüyor, gözleri bırak kan çanağına dönmeyi, kan kaynatılan kazana dönmüş. Tişörtünde şöyle yazılı: "ASLA ANLAYAMAYACAKSIN" ve bunun ne kadar doğru bir söz olduğunu hiç mi hiç bilmiyor ne yazık ki:

—Kah kah kah kah kahrolası sulh hâkimleri si si si siklemiyorlar, b b buz gibi ö ö ölü bir aaaaaaadamın üstünü bat bat bat bat ta ta battaniyeyle ööööööööörttüğüm si si si siklerinde değil. Ga Ga Ga Gareth? O o o o o o gece çıl çıl çıl çıl çıl çıl çıl çıl çıl çılgın parparparparpartideyken G Gareth ko ko kodesten yeni ssssssalı veri verilmişti, mmmmm mmmmm*met*adon al al almıştı ve bbbbbbirinin minibüsünde sız sız sız sız sız sız sız sız sızmıştı ve hava o kadar sssssssssoğuktu ki ü, ü, üşümesin diye üstüne bat bat battaniye ser ser ser ser sermiştim ama sssssssssabaha çık çık çık çık çıkmamış. Do do doz aşımı. Ö, ö, ö, lü bir aaaadamı so so so so soğuktan korumuşum. Oysa m

m m m m m mahkemedeki dan dan dan dangalaklar si si si sikindirik bir diş bu bu bu bulundurmayı feci bir suç sa sa sa sayıyorlar – o o o o o o otuz sterlinlik. Tam o o o o otuz sterlinlik otu ccccccebimden çççççççç*ıkarıp* şöyle dediğimde: İşte! kah kah kahrolası ddddangalak da ddddedi ki: İt it it it ita-atsizlik. Kkkkkkürsüye ba ba ba ba ba bal gibi bir el el el-bom-*bası* fırlattıktan son son son son son *sonraaaa* sin sin sinip bütün o ppppppp*parçalar* uç uç uç uçarak başımın üst üst üstünden geçerken harbiden kah kah kah *kahkaha* atmak isterdim. Hem de nasıl, buna kes kes kes kes kes kes kes kes kes kesinkes bbbbbayılırdım, ci ci cidden. Ha – Gı Gı Gı Gı Gı Gı Griff'in E aaaaarzından aaaaaaaaaaaltı yı yı yıl yediğini biliyor muy muy muydunuz?

Phil'in anlatmaya kalkıştığı konu çoktan aklımdan çıktı ama masanın üstü de bu arada tükürükle kaplandı. Phil'den kimyasal bir koku sızıyor, Iestyn da ona Şeytan görmüş gibi bakıyor. Etrafımı saran ecza kazazedeleri ve cinnet ve Roger'ın ölümü ruhumu daralttı ve içimdeki bu sıkıntıyı dindirmek için birbiri ardına votka devirip duruyorum. Kendimi bütün bu saçmalıktan, bütün bu dehşetten uzak tutmaya çalışıyorum. Müzik kutusunda Phil Collins çalmaya başlayınca Geraint'in ona ateş püskürdüğü anlardan birini hatırladım; hapis yatsa da onu seve seve öldüreceğini, çünkü çıktığında nasıl olsa Collins'siz bir dünyaya ayak basacağını söylemişti. Ama artık bu bile beni güldürmüyor ve birahaneye Sharon'un girdiğini fark edince gitme vaktinin gelip çattığını anladım. Paul'a evde görüşürüz deyip yaylandım. Mairead diye düşünüyorum, aklımdan Mairead geçiyor; Colm bu haldeyse, acaba Mairead ne durumda? Onu görmeye gitme fikri zihnimi kurcaladı ama aslında bilmek istemediğimde karar kıldım. Gerçekten bilmek istemiyorum. Aklıma gelmişken, Mairead'i nerdeyse birkaç haftadır görmedim... Neler yaptığını merak ediyorum... Tabi, her neredeyse, benimle birlikte yaşasaydı daha iyi bir durumda olacağından eminim. Buna kesinkes içtenlikle inanıyorum; Colm yerine bana rastlasaydı şimdi çok daha iyi haldeydi. Hiç mi hiç dalga geçmiyorum.

Liam ve Laura'yı görmeye gitmeyi de düşündüm ama bunu da aklımdan çıkardım. Liam dört ayak üstüne düştü, artık Mickah'nın ambarından sattığı melez süper cıgaralıkla az çok tatlı bir kazanç elde ediyor, kuşandığı *Tommy Hilfiger* kıyafetlerle kurum kurum kuruluyor, hatta getirisiyle Eglwys Fach'taki bir eve yatırım bile yapmaktan bahsediyor. Bak şu işe, ona kesinkes bol şanslar dilerim. Kısa bir süre önce ıskartaya çıkan Laura'ya da, o da biraz şansı hak ediyor. Gerçi eline artık çok daha fazla para geçecek. Yüksek kâr getiren bir mal şu süper cıgaralık.

Mags ama. Evet, Mags. Gidip onu görebilirim. Her şey bir yana, işe yaramaz Twmi'nin söylediğinin, yani geçen hafta Plas Crug'daki kenefte onu bir onluğa sikmesine izin verdiğinin doğru olup olmadığını ona sormak istiyorum. Umarım değildir.

Evet, Mags. Zaten hiç bitmiyor ne yazık ki, bitiyor mu? Sürüp gidiyor, talihsizliğin ardı arkası kesilmiyor. İnsanların çektiği ıstırabın sonu yok.

Llys Wen'e varınca Mags'in kapısını çaldım –üstünde seloteyple yapıştırılmış bir temazepam jelatin kapsülü var, yanı başına da "TATLI RÜYALAR" yazılmış– sonra da içeri girdim. Uzandığı yataktan bana gülümsedi, gözleri bayılıyor. Burnuma kusmuk kokusu geliyor.

—Mags, dedim. —Ben gidiyorum.

—Hımmm, diye mırıldandı ve o zaman her şeyi anladım; kolunun içindeki korkunç yara kabuklarını ve çürükleri; yorganın üstündeki şırıngayı ve kaşığı ve cephaneyi; yatak odasının her türlü elektrikli ev aletlerinden, hatta yatak dışında istisnasız mobilyadan bile yoksun olduğunu gördüm. Halıdaki kusmuk gölcüklerini, etrafa saçılmış yol yol kanlı pamuk topaklarını fark ettim.

Böyle sürüp gider işte. Durmaksızın, ara vermeksizin. Hiç susmayan bir çığlık. Üzüntü ve dehşet.

Kapıyı yavaşça çektim. Margaret'la ömrüm boyunca asla bir daha rastlaşmayacağım. İğneler, toz... inan, daima ödümü

acayip bokuma karıştırır. Onu denemekten hep korkmuşumdur. Colm ve Roger'ı Bearded Lake'in kıyısında ejderhayı kovalamak için iki büklüm olmuş halde gördüğümden, aklımdan tek bir düşünce geçmişti: Bir çift hıyar. Ve haklıydım hani; baksana ikisinin de başına neler geldi. Ama Mags'i, hal böyleyken, güzelim Margaret'ı, onu eroin öldürecek. Bundan daha kesin bir şey yok, toz onu öldürecek. Düşünüyorum da işin kötüsü, bir nedenle, sanki o da bunu istiyor.

Eşyalarımı toplamak için üst kata koştururken kendimi hasta gibi hissediyorum. Ne çok boktan şey var... hızlı hareket etmeliyim artık, bunların üzerinde duracak zamanım yok, boşa harcayacak vaktim kalmadı; buradan Paul, Sioned'le birlikte geri gelmeden çıkmak istiyorum. Çabuk ol. Kesinkes *gazla.*

***

Dinle beni:

Bu dünyada seni kontrol eden güçler var. Boyun eğdirip, dize getirip seni iradelerine, ne olman gerektiğine dair sapıkça düşüncelerine tabi kılmaya çalışan saldırgan ve habis güçler. Adamakıllı kudretliler, amaçlarına ulaşmak için engel tanımazlar, her şeyi cendereye sokup tekliğe indirgemek niyetindedirler; tek ulus, tek kişilik, tek ses. Hepsinin canı cehenneme.

Bazı insanlar için hayat gayet zor. Mesela Margaret, sınırsız parası ve istediği gibi yaşama imkânı olsa bile kendini mutlu hissetmezdi. Doğuştan mutsuz, ne bileyim neden; belki kimyasal dengesizlik, belki kalıtsal depresyon, artık her neyse... Hayat zaten ona zor, ağır ve korkunç geliyor, buna rağmen daha beter etmeye çalışan dangalaklar var. İşkence ne Orta Çağ, ne de Üçüncü Dünya'yla sınırlıdır; tekdüzeliğin dayatılması hepimizin canına okuyan veya o dangalakların istekleri yerine geldiğinde iflahımızı kesen modern bir işkencedir. Kötülük şekilsiz veya adı sanı bilinmeyen bir şey değildir; bir evi ve bir ailesi vardır, kahvaltı yapar, belli kıyafetler giyer ve do-

kunaçları hayatımızın her tarafına uzanır, bizi kıvrandırır. Asla pes edeceği de yoktur.

Hiç şüphen olmasın, o hep oradadır. Fiziksel yöntemlerden daha beter yollarla defterini dürecektir. Şu an itibariyle, herhangi birisi cilalı siyah boyalı pabuçlarının bağcıklarını bağlayıp adresini tekrar gözden geçiriyordur. Kaç, hem de tabana kuvvet.

Güzel bir gün, vagonun pencerelerinden bakınca dışarısının ılık olduğu anlaşılıyor, gökyüzü ışıl ışıl, hava berrak ve temiz. Gerçi Galler havası bu; birkaç dakika içinde pekâlâ bardaktan boşanırcasına yağmur da yağabilir.

Bacaklarımı masanın altından uzatıp ayaklarımı karşımdaki koltuğun üstüne koydum. Gittiğimin farkına varınca ne yapacaklarını, ne düşüneceklerini merak ediyorum. Gerçi o zaman bile gerçekten aldırmayacağım. Başarısızlık da sürecin bir parçası, öyle değil mi?

Pencereden geçip giden tepeleri görüyorum, kasabanın dış mahalleri silikleşiyor, bir malikâne ve soğutma kuleleri kümesine dönüşüyor. Etrafı kocaman yeşil tepeler sarıyor. Eskiden, gidip oralarda yaşamadan önce hani, taşrayı sıkılı bir yumruk sanırdım; artık ne olduğunu bilmiyorum. Ama ben bir şehir çocuğuyum, arabalara, gürültüye, karbon monoksite, neon tabelalara, kulüplere, insan elinden çıkmış yüksek yapılara vesaire bayılırım. Şehirde kayıplara karışmak daha kolaydır, istersen gizli kalabilirsin. Bal gibi çok daha iyi ecza falan vardır; başının ağrısını dindirmekten başka hiçbir boka yaramayan bir hapa on iki sterlin ödemezsin. Kahrolası *New Age* gezginleri*. Hepsinin ağzına sıçayım.

Bu Devlet'in kabahati. Eczalar yasal sayılsaydı, bu lanet didişmenin hiçbiri yaşanmazdı; kimyasallar taranır ve ne aldığını bilirdin. Bu asla gerçekleşmeyecek ama. Gene de, topyekûn bir yasak hiç ecza olmamasından daha iyidir herhalde.

*1980'lerde özellikle Britanya'da ortaya çıkan *New Age* inançlarına sahip, gezerevlerde yaşayan festivaller ve panayırlar arasında mekik dokuyan bir grup insan. (ç.n.)

Rayların üstünde yalpalaya yalpalaya ilerliyoruz. Llanbadarn, Borth, Dovey Junction, Machynlleth... hayır, bir dakika, Llanbadard'da durmayacak; bu geçmişte kaldı galiba, bu tren artık durmuyor. Tabi Devil's Bridge'e giden Cwm Rheidol buharlı treninde değilsen, ona bindiysen de tam bir enayisin –kahretsin on sterlin harcıyorsun ve yol yarım saat bile sürmüyor. Tam bir soygunculuk bana sorarsan. Hoş, istismara kapıyı ardına kadar açan şey geçmişe duyulan özlem zaten, öyle değil mi?

Pencereden dışarıya ve yukarıya yanından geçtiğimiz tepeye doğru baktım. Llys Wen'in yan duvarını zar zor seçebiliyorum, ağaçların arasından sırıtan bir parça beyazlık, o kadar. Orada neler cereyan ediyor acaba şimdi... O kör olası jetlerden biri mavi gökyüzünü yararak evin üstünden uçuyor, muhtemelen camların çerçevelerinden fırlayacakmış gibi zangırdamasına yol açıyor, herkesi dehşete düşürüyor. Bu mesafeden ve cam yüzünden sesini duyamadığıma memnunum; acayip korkunç ses çıkarıyorlar, eskiden tam başımın üstünden falan geçtiklerinde kemiklerini basbayağı demir testeresiyle doğruyorlarmış gibi hissederdim. O amcıkları hiç özlemeyeceğim, inan.

Karşı yönden, Aberystwyth'e ve ülkenin en uç noktasına doğru giden bir tren geçti. Hiç şüphesiz daha fazla insan getiriyor; beklentileri yüzlerinden okunan, istasyon boyunca yürüyen, gözlerini gerçeğe kapayıp ümide kapılan, başka bir yerde asla bulamadıkları belli bir şeyi burada arayan daha fazla insan. Aradıkları her neyse umarım burada bulurlar. Onlara kesinkes bol şanslar dilerim. Akşama kalmaz Liam'ın cıgaralığıyla körkütük bir halde kafayı bulacaklar, Mags'in kusmuğu içinde yüzecekler, hepsi parasını Colm'a kaptırmış ve hepsi Roger'dan dayak yemiş olacak. Yo hayır, sonuncu sahne yaşanmayacak.

Lager kutularımdan birini kırarak açtım. On iki tanesi bu yolculuk boyunca yeter herhalde, Galler'den uzaklaştığım, önümdeki bu yolculuk boyunca... Kafamın içindeki bir ses tekrar tekrar "korktuğununbaşınagelmesi" deyip duruyor, do-

layısıyla bu sesi Walkman'ımda bas bas bağıran bir John Kelly miksinin gürültüsüne boğdum. Bu bir dolu saçmalık zaten; aslında insanın başına böyle şeyler gelmez. Her neyse, koç kafatası çoktan River Ystwyth'in dibini boyladı, artık göz yuvalarına minik balıklar girip çıkıyordur, üstü de yosun tutmuştur. Acayip aptalca. Bunu düşündüm ve sanki bir defa daha Roger'ın o mızmız, kulak tırmalayıcı sesini duydum. Şu bana bir seferinde ordudayken Brecon Beacons'ta ağır makineli tüfekle atış talimi yaptığını anlattığı konuşmasını hatırladım; silahları yeniden doldurmak amacıyla atışlara bir süreliğine ara verdikleri sırada, atış menziline bir koyunun girip başıboş dolaştığını söylemiş "ve derken ahmak bal gibi buharlaşmıştı dostum, ortada tam bir kırmızı bulut kalmıştı anladın mı, oradaki heriflerin hepsi silahıyla bu boktan koyunu hedef almıştı hani, amcığı un ufak etmişlerdi" demiş ve üst dişlerini alt dudağının dışına doğru çıkarıp korkunç çenesinden aşağıya salyasını akıtırken şu lanet Beavis kahkahasını atmıştı. Kahrolası Roger. Aşağılık kanlı silahıyla kahrolası Roger. Bok yoluna giden kahrolası Roger.

Fıstık yiyecek içecek arabasını yanıma doğru sürdü ama elimin tersiyle ittim. Yok artık, içkiyi bir de Britanya Demiryolları fiyatlarıyla mı alacaktım? Siktirsinler. Kendi biramı getiririm. Biletin parasını ödemek zorundaydım elbet ki acayip fahişti, ama bu yolculuk, bu hareket, bana iyi geldi. Bilette varış yeri diye Londra yazılı ama şey, düşünüyorum da; Birmingham New Street'te aktarma yapmam lazım ve bir can dostum var, Dudley'de –veya onun telaffuz ettiği gibi Dudlaaaayy'de– ayrıca Wolverhampton'da da falan birini tanıyorum ama canı cehenneme. New Street istasyonundan bu adalardaki herhangi bir yere bağlantılı sefer yapabilirsin, Aberdeen'e, Penzance'a, istisnasız her yere dostum. Param da var –emlakçideki herif kira parasını sayınca apışıp kalacak hani ve Llys Wen için ödediğim depozitoyu da geri aldım (çek ama nakde çevirecek bir yer veya bir kimse bulurum), kahrolası ülke benim küçük san-

dalım adeta. Herhangi bir yere gidebilirim. Trenler, otobüsler, para beni istisnasız her yere götürür. Mükemmel. Nereye gitsem, nereye gitsem?... Bu özgürlüğe bayılıyorum.

Galler'de geçirdiğim vakit hakkında ne düşünüyorum henüz bilmiyorum. Bir yargıya varmak için daha çok erken. Göreceğim.

Etraftaki dağlar hâlâ üstüme üstüme geliyor, tren de bunların arasından tıngır mıngır ilerliyor ama bu yolculuğu daha önce de yaptım ve kısa bir süre sonra alçalacaklar. İngiltere'ye yaklaştıkça etrafımdaki bu dağlar alçalacak.

Peki, neye sahibim şu anda? Şey, *lager*, müzik, hareket ve *Viz*'in son sayısına. İyi bir yolculuk olacağa benzer. Ve bak, gördün mü, sana söylemiştim; gökyüzünü yağmur bulutları kapladı şimdi. Ayrıca tren Aberystwyth'den ayrılmadan önce kenefte burnuma çektiğim spidle Borth'a yaklaştıkça kafayı buluyorum, her zamanki gibi kafa derimde tatlı tatlı bir karıncalanma ve dişlerimde hoş bir kamaşma başladı ve eminim ki her şey yoluna girinceye kadar da kafamı kıyak yapmaya devam ettikçe edecek. Beni mutluluk bekliyor. Acayip harika.

